

KARANLIK PRENS YÖLÜ #3

KARANLIK PRENSİM

Parker S. Huntington
L.J. Shen

OLIMPOS

Çeviren: Fatma Yalçın

OLIVER

*Ben genelde hafızasını kaybeden kadınları
evlenmek için tuzağa düşürmezdim.
Ama sanırım her şeyin bir ilki vardı.
Hayallerimdeki kadın kucağıma düşünce, o pozisyonda
başka neler yapabilirim diye düşünmeden edemedim.
Artık burada, evimde, merhametime sığınmış hâlde
benimle yaşıyor.
Ve geçen on yıl boyunca birbirimize âşık
iki sevgili olduğumuzu sanıyor.
Briar ve ben... Hep yarım kalmış bir hikâyeydik.
Şimdi o hikâyeyi tamamlamanın zamanı geldi.*

BRIAR

*Bir canavarla evleniyordum.
Bir sahtekârla. Amerika'nın en zengin bekârıyla.
Birbirimize âşık olduğumuzu söylüyordu ama dudaklarında
sadece nefretin ve arzunun tadı vardı.
Nasıl ya da neden olduğunu hatırlamıyordum.
Ama onun benim düşmanım olduğunu hatırlıyordum.
Şimdi bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım.
Ve Oliver, orada kalmaya devam etmem için
her şeyi yapacaktı.*

YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-83-9

OLIMPOS

www.olimposdukkani.com

@ /olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
X /olimposyayinlari

Karanlık Prensım

Parker S. Huntington & L.J. Shen

Orijinal Adı: My Dark Prince

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2025, MY DARK PRINCE by L.J. Shen and Parker S. Huntington

Çeviren: Fatma Yalçın

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Tuğçe Teker

Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

Düzenleme

Ny.ozlem

1. Baskı: Kasım 2025

ISBN: 978-625-5919-93-9

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

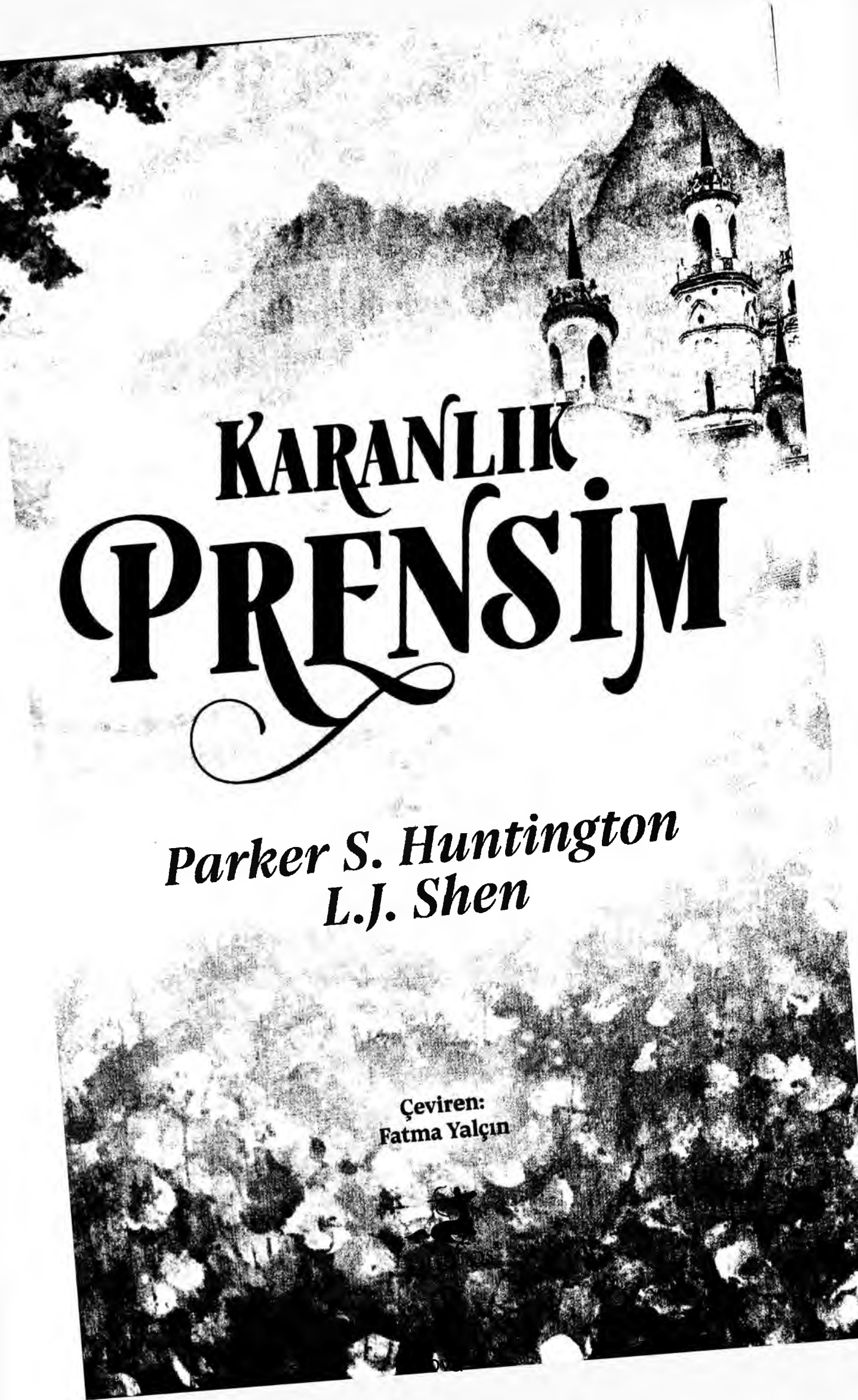
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: *KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

KARANLIK PRENSİM

Parker S. Huntington
L.J. Shen

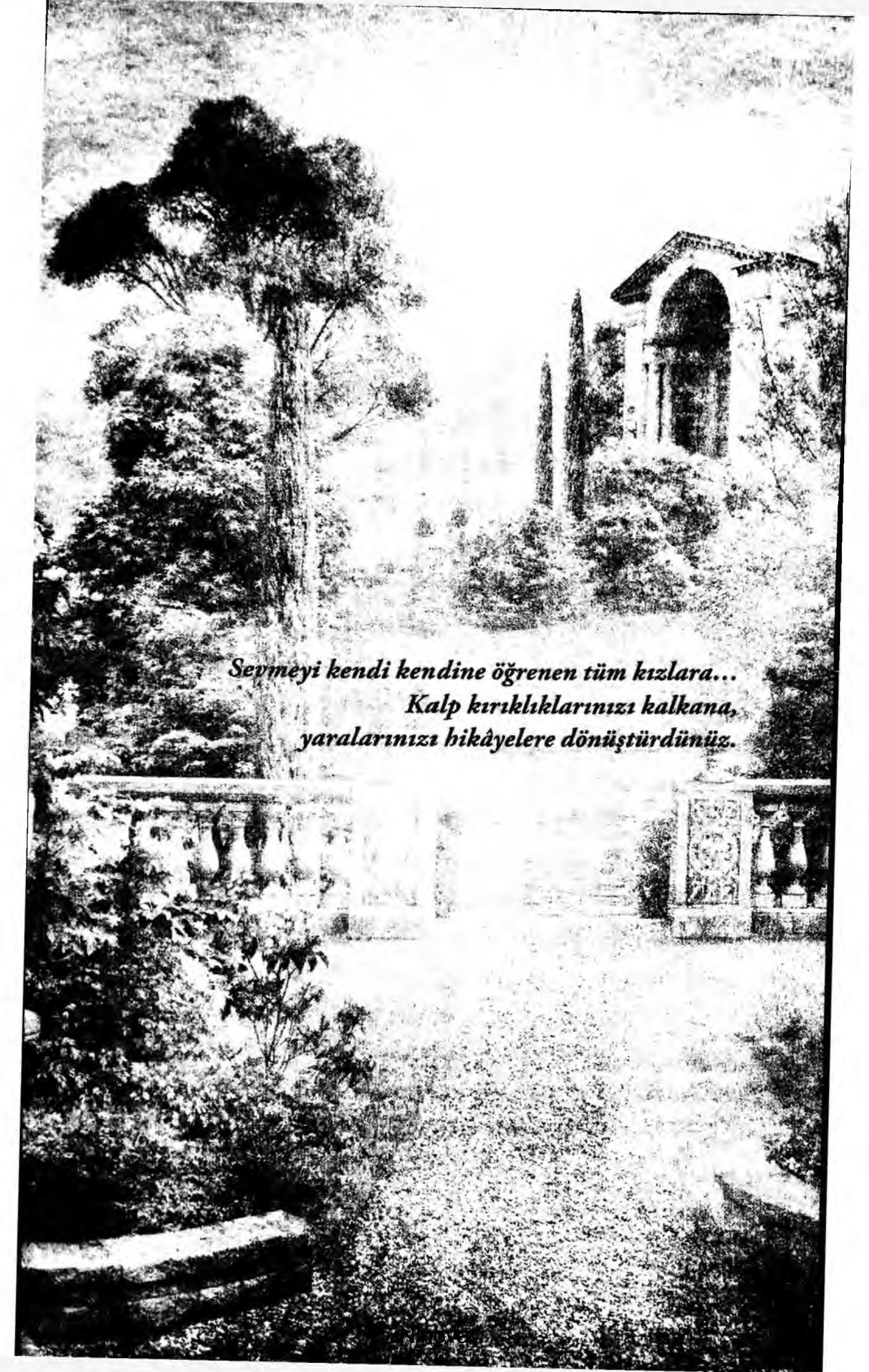
Çeviren:
Fatma Yalçın

ÇALMA LİSTESİ

- › **Come Away With Me**
Norah Jones
- › **All You Wanted**
Michelle Branch
- › **After Tonight**
Justin Nozuka
- › **100 Ways**
Jackson Wang
- › **everything sucks**
(feat. Eric Nam)
vaultboy
- › **What I'm Missing**
Timmy McKeever
- › **Colors**
Halsey
- › **Have We Met Before**
(with Eric Nam)
Sarah Barrios
- › **Back To Me The Rose**
- › **Slow**
(with Ciara)
Jackson Wang
- › **INVITATION**
(feat. Gaeko)
JUNNY
- › **vampire**
Olivia Rodrigo
- › **Shameless**
Camila Cabello
- › **It's You**
HENRY
- › **lowkey**
NIKI
- › **Pacify Her**
Melanie Martinez
- › **Honey**
Kehlani
- › **Does She**
Yuna, Jay Park
- › **La La La**
Naughty Boy,
Sam Smith
- › **She's In The Rain**
The Rose
- › **deja vu**
Olivia Rodrigo
- › **Hearts**
James Lee
- › **chances**
thùy, DCMBR
- › **LIKE THAT**
BABYMONSTER
- › **Other People**
Amber Liu
- › **IT'S YOU**
(feat. keshi)
MAX
- › **Memories**
Conan Gray
- › **Shouldn't Be**
Luke Chiang
- › **Losing You**
FLO
- › **Still Life**
BIGBANG
- › **COME BACK HOME**
UNPLUGGED VEI
2NE1
- › **Sinking**
James Lee, 單依純
- › **Bed Peace**
Jhené Aiko,
Childish Gambino

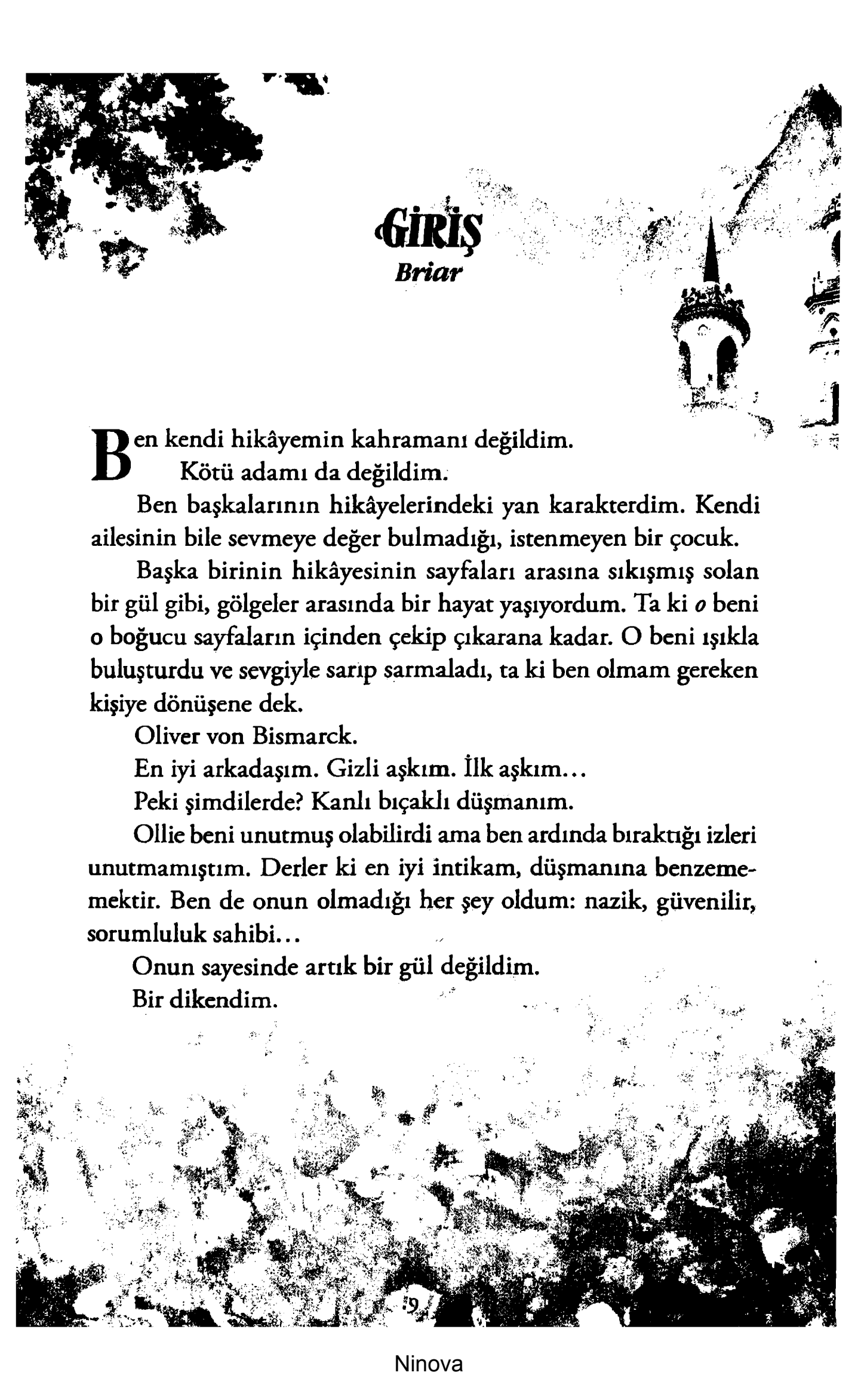

*Sevmeyi kendi kendine öğrenen tüm kızlara...
Kalp kırıklıklarınızı kalkana,
yaralarınızı hikâyelere dönüştürdünüz.*

*"Sadık bir
yürek için
yüz yıl,
Yalnızca
bir gün gibidir."*

Uyuyan Güzel

GİRİŞ

Briar

Ben kendi hikâyemin kahramanı değildim.
Kötü adamı da değildim.

Ben başkalarının hikâyelerindeki yan karakterdim. Kendi ailesinin bile sevmeye değer bulmadığı, istenmeyen bir çocuk.

Başka birinin hikâyesinin sayfaları arasına sıkışmış solan bir gül gibi, gölgeler arasında bir hayat yaşıyordum. Ta ki o beni o boğucu sayfaların içinden çekip çıkarana kadar. O beni ışıkla buluşturdu ve sevgiyle sarıp sarmaladı, ta ki ben olmam gereken kişiye dönüşene dek.

Oliver von Bismarck.

En iyi arkadaşım. Gizli aşkım. İlk aşkım...

Peki şimdilerde? Kanlı bıçaklı düşmanım.

Ollie beni unutmuş olabilirdi ama ben ardında bıraktığı izleri unutmamıştım. Derler ki en iyi intikam, düşmanına benzemektir. Ben de onun olmadığı her şey oldum: nazik, güvenilir, sorumluluk sahibi...

Onun sayesinde artık bir gül değildim.

Bir dikendim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Briar Rose

On Dört Yaşında

Burada değil. Onu aramayı bırak.

Başımı diğer yana çevirerek uğursuz ayın altında çırpınan dalgalara odaklanmaya çalıştım. Bir battaniye gibi gökyüzüne serilen yıldızlar, ben Château de Chillon'un taş döşeli terasında otururken bana eşlik ediyordu.

Çevrem insan kaynıyordu; dans edenler, flört edenler, gülenler, *yaşayanlar...*

Buna rağmen hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Von Bismarck ailesi her yaz İsviçre'ye gelişlerini kutlamak için görkemli bir balo düzenlerdi. Avrupa'nın seçkin aristokratları ve zengin iş insanları, Cenevre Gölü kıyısındaki bu ihtişamlı şatoya akın ederdi. Amaçları dünyanın en eski kraliyet soylarından biriyle olan bağlarını insanların gözlerine sokmaktı. Bu insanların ikisi –ne yazık ki– burnu havada anne ve babamdı.

Oliver şimdiye kadar gelmiş, bir salondan diğerine dolanıyor ya da karmaşık bir şaka planlıyor olmalıydı. Görkemli girişini hazır olduğu anda yapardı, ne bir saniye önce ne bir saniye sonra.

Onu arama. Biraz öz kontrolün olsun.

Artık çok geçti.

Bana ihanet eden bedenim kendi kendine harekete geçti, başımı partiye doğru çevirdim ve o solgun altın bukleleri ve yaramaz bakışları aramaya başladım.

Açık hava balo salonunu tıklım tıklım dolduran, müzik eşliğinde dans eden bedenler onu seçebilme ihtimalimi yok ediyordu. Pastel tonlardaki abiyeler taş döşeli zeminde pamuk şekeri bulutları gibi dönüyor, zahmetsizce süzülüyordu.

Yükseltilmiş sahnede bir barok orkestrası, Aram Haçaturyan'ın *Masquerade Suite 1* adlı eserini çalıyordu. En sevdiğim valslerden biriydi.

Terasın açıkta kalan tuğlalarının üzerinde oturarak elbisemi kirlettiğim için annemle babamın beni azarlamayacaklarını bile rek pamuk şekeri pembesi elbisemin eteğini düzelttim. Saten elbiseye gösterdiğim bu açık saygısızlık hakkında yorum yapmaları için önce hâlâ hayatta olduğumu fark etmeleri gerekirdi. Oysa bu hatırlamamak için ellerinden geleni yaptıkları tatsız bir gerçektir.

Bakışlarım verandanın altına kaydı. Düşecek olursam önce çatının kenarına çarpar, ardından çakıl zemine yuvarlanırdım. On iki belki de on beş metre yükseklik... öldürmek için yeterliydi. Birkaç adım ötemde duran ve arkadaşlarıyla sohbet eden annemle babama döndüm.

Benim kenarda oturduğumu fark etmediler.

Benim orada olduğumu bile fark etmediler.

"Eee..." Zeytin yeşili elbise giymiş bir kadın, şampanya kadehine bakarak annemle babama laf olsun diye bir şeyler söylüyordu. "Zürih şubesini açtıktan sonra sırada neresi var?"

Babam Luxor Trust adlı şirkette çalışıyordu. Kaba tabirle, "bencil milyarderlerin taşaklarını okşamakla" uzmanlaşmış butik bir banka. Bu ifade bana değil, babama aitti. İşi o yönetiyordu, finansal yönetimden sorumluydu. Yani Luxor'un uluslararası taleplerine karşılık yeni ofisler açıyor, ailesini milyarderlerin istila ettiği her köşeye sürüklüyordu.

Ben doğduğumdan beri bir bavulla birlikte yaşıyordum. Ev fikri bana hep anlamsız gelmişti. *Diğer çocuklar* için bu hayal bile edilemeyecek bir şeydi ama ben on dört yaşıma geldiğimde

KARANLIK PRENSİM

Londra, Tokyo, Paris, Montreal, Zürih, Riyad ve Budapeşte'yi çoktan görmüştüm.

Amerikan pasaportuma rağmen tüm ömrüm boyunca Amerika'da geçirdiğim ay sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Biri bana "Nerelisin?" diye sorduğunda "New Yorkluyum" derdim. Ama gerçek  u ki... hiçbir yere ait değildim. Benim bir hik yem bile yoktu.

Eğer Oliver von Bismarck isterse olur. Ya da onu ikna edebilirsiniz olabilir.

"Ah sıradaki maceramıza hiç girmeyeyim," dedi annem. Manik rl  parmaklarını siyah k t kesim saçlarına daldırırken boşta kalan eliyle de babamın Prada takımını kavradı. "Jason'ın  irketi ondan Buenos Aires'te yeni bir  ube açmasını istiyor.  ehre ne kadar bayıldı ımı bilirsin. Zaten ben yarı Arjantinliyim."

"Briar Rose bu kadar seyahati nasıl kaldırıyor peki?" Zeytin Ye ili Elbiseli'nin kocası  arabını kadehinde döndürüp duruyordu. "Fabienne ve ben bir ara    yıl boyunca Alaska'da ya amı tık. Tabii i  için. Çocuklar deliye d nm   t . Ergen biri için zor olmalı."

"Akademik olarak her zaman çok ba arılıydı," dedi annem, sırtı bir cetvel gibi dimdik olmuştu. Ne zaman en sevmediği konu a ılsa –yani ben– hep böyle olurdu. "Avrupa'nın en iyi e itmenlerinden oluşan bir kadroyla evde eğitim görüyor ve haftaya Oxford'daki düşük katılımlı çok değişkenli kalkülüs kursunu tamamlayacak. Le Rosey geçen yıl onu kadrosuna katmak için iki kez ula mı tı ama bu sık ta ınmalarla i te... sen de bilirsin." Sıktı ı dişlerinin arasından zorla i  çekti. "Bir şeye ba lanmak öyle zor ki."

S ylemedi i  eyse  uydu: Bu dersi yalnızca Oliver'ın bir haftalı ına Birmingham'da olacağını duyduğum için se mi tim. Oxford'a sadece bir saatlik tren yolculuğu mesafesindeydi.

Soğuk davranmaya  alı mıyorsun bile, Briar Rose.

O tren, kraliyet ailesinin şüpheli avokado tüketimiyle Hollywood'un sansasyonel bo anmaları arasında von Bismarck ailesiyle

ilgili dedikodu dergilerini karıştırmaya başladığımda çoktan kaçmıştı.

Zeytin Yeşili Elbiseli, annemin omzuna hafifçe dokundu. “Briar Rose hep zeki bir çocuktur. Buna hiç şüphe yok.”

Bu yabancınn aksine, annemin akademik değerlendirmesini şahsıma yapılmış övgü dolu bir beş yıldızlı yorumla karıştıracak kadar kendimi kandırmıyordum. Hele ki savunmacılığı, çatlamış bir barajdan fışkıran su gibi dışa vuruyorken. Annem o kadar kasılmıştı ki bir rüzgâr esse devrilecek gibiydi.

Zeytin Yeşili Elbiseli sahte bir acımayla, “Peki ya sosyal açıdan nasıl?” diye sordu.

“Sosyal açıdan...” Annemin dudakları bir elması kıracak kadar sıkıca kenetlendi. Yanaklarındaki bütün sıcaklık çekilmişti. “Doğası gereği biraz utangaç ve sessizdir. Sanırım biraz da umursamaz.”

Umursuyorum, anne. Öyle çok umursuyorum ki... bazen nefes bile alamıyorum.

“Hayatlarımızı bir çocuğun etrafında döndüremeyiz,” dedi babam, annemin elindeki şampanya kadehini alıp bir servis tepsisine bırakarak. “Yeni çağın ebeveynliği bize göre değil. Artık çocuklar büyükleri yönlendiriyor.”

Gözlerim doldu. Çiftlerin dansına odaklanarak içimdeki acıyı bastırmaya çalıştım. Ayaklarım eteğimin altında vals ritmiyle her adımda verandanın korkuluğuna çarpıyordu.

Sağ-geri. Sol-yan. Her iki ayak birlikte. Sol-ileri. Sağ-yan. Ve tekrar.

Kaslarım karıncalandı. Vücudumdaki her bir kemik dans etmek istiyordu. İnsanlar döner, eğilir, salınırken büyülenmiş gibi onları izliyordum. Kahkahaları sırtıma şimşek gibi çakararak beni kendime getirdi.

Buenos Aires.

Planlarını ilk kez o zaman duymuştum. Jason ve Philomena Auer bir çocuğun bu konulara burnunu sokmasına asla izin ver-

KARANLIK PRENSİM

mezdi, hele ki kontrolü tamamen ellerinde tuttukları bir gelecekle ilgiliyse hiç olmazdı.

Ne zaman bu sık taşınma konusunu gündeme getirsem annem, “*Baban bu kadar bencilce sorular duyunca üzülüyor,*” derdi azarlar gibi. “*Bu kadar nankör ve şımarık olmaktan hiç mi utanmıyorsun? Bütün çocukların böyle lüks içinde yaşadığını mı sanıyorsun?*”

Hayır. Hiç de öyle bir şey sanmıyordum.

Sorun şuydu: Ben tasarım kıyafetler, gökdelende daireler ya da ışıltılı restoranlarda takılmak falan istemiyordum. Ben sadakatle bağlı arkadaşlar, ev yapımı yemekler ve yılbaşı akşamlarında ailece oynanan remi partileri istiyordum.

Oliver von Bismarck’ın anlattığı hikâyelerde geçen şeylerdi bunlar; öylesine güzel ve uzaklardı ki gerçek olabileceklerine bile inanamıyordum. Ama içten içe umutsuzca gerçek olmalarını istiyordum.

Bir gün, benim de olacak.

Mutluluk. Özgürlük. Aile gibi yakın dostlar.

Annem iç çekti. “Her neyse, bir çözüm bulduk.”

Benim için yeni bir haberdi bu. Çözüm mü? Yalnızlığıma mı? Belki sonunda köpek bakmama izin verirlerdi.

“Öyle mi?” Başımı hızla çevirip baktım, tam da Zeytin Yeşili Elbiseli’nin öne doğru eğildiği âna denk geldim. “Neymiş çözüm?”

Babam kol düğmesini çevirip aile armamız yukarıya gelecek şekilde düzeltti. “Briar Rose, eylülünden itibaren Surval Montreux’ye gidecek.”

Kanım damarlarımda dondu. Surval Montreux, sadece kızların kabul edildiği bir yatılı okuldu. *İsviçre’deydi.* Beni burada bırakıyorlardı. Üstelik bunu daha önce benimle hiç konuşmamışlardı.

“Surval Montreux mü?” Zeytin Yeşili Elbiseli’nin elbisesi, bu düşüncenin bile onu irkilttiğini belli edecek şekilde dalgalandı. “Neden Le Rosey?”

Annem köprücük kemiğinde duran Mikimoto incileriyle oynarken gözleri uzaklara daldı, sanki konuşma onu sıkıyormuş gibiydi. “Avrupa’da erkeklerle başıboş dolanmasına izin verecek değiliz, değil mi?”

Yani kızımın perişan olması, henüz gerçekleşmemiş bir skandalдан daha iyidir.

Babam elini annemin beline koydu. Ona sanki hayatındaki tek önemli kişiymiş gibi bakıyordu. Ve öyleydi de. Sonuçta ben onun için hiç var olmamıştım.

“Böylesi hepimiz için daha iyi olacak.” Annemin Oscar de la Renta elbisesinin üzerinden beline hafifçe masaj yaptı. “Son durağımız Zürih’ti ve Briar Rose’un Fransızcası mükemmel. Okul AP sistemini uyguluyor, bu yüzden ders geçişlerinde bir sorun olmayacak. Yeni arkadaşlar edinmesi için de bolca fırsatı olacak.”

Beni yatılı okula gönderiyorlardı.

Hiç düşünmeden beni Avrupa’da bırakıp Güney Amerika’ya taşıyorlardı.

En kötüsü neydi biliyor musunuz? Vücudum öfke ve korkudan titrerken bile onlara karşı duracak gücü kendimde bulamıyordum. Tartışmaya, karşı çıkmaya, hangi şartta olursa olsun onlarla yaşamamayı reddetmeye cesaret edemiyordum. Bunun sebebi harika ebeveynler olmaları değildi –değillerdi de zaten– ama her şeye rağmen bana normal hayat hissi veren tek şey onlardı. Ne kadar zayıf ve acınası olursa olsun.

“Minik Böceğim?” O tanıdık, tok ses yapış yapış ve zift gibi düşüncelerimi parçalayıp geçti.

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim.

Sesin sahibi, özel dikim dört parçalı bir takım elbisenin içinde ağır ağır yürüyerek yanıma yaklaşıyordu. Etrafımızdaki insanlar onu fark edip bakışlarını ona çevirmişti ama onun gözleri yalnızca bendeydi.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve o tanıdık, yaramaz gülümsemeyle dudaklarının bir köşesi kıvrıldı.

KARANLIK PRENSİM

İçimde vahşi bir sevinç kabardı. Bu sevincin dokunuşu tüy gibi hafifti, bir öpücük kadar kısa sürmüştü ama ona sıkıca tutunma gereği duymadım. Çünkü geri döneceğini biliyordum.

Çünkü o sonunda gelmişti.

Oliver von Bismarck.

Carinthia Kontu.

Carinthia Dükü Felix von Bismarck'ın büyük oğlu.

Ve benim şahsi felaketim.

İKİNCİ BÖLÜM

Briar

Hermes. Bana onu hatırlatıyordu. Yunan mitolojisinde doğurganlık, müzik ve aldatma tanrısı. Ahlak dışı her şeyin simgesi. Dalgalı, buğday sarısı bukleleri... Wedgewood mavisi gözleri... Asil, keskin yüz hatları... Oliver'ın tanrısal güzellikteki yüzünde tek bir kusur vardı: o inatçı saç tutamı. O kıvrımlı tutam, sanki bana ait kişisel bir zaferdi. Bana onun da bizim gibi bir ölümlü olduğunu hatırlatıyordu. Bizden tamamen kopuk olmadığını.

Ollie kaşlarını çattı. "Hey, neyin var?" Ellerimi ellerinin arasına alıp beni terasa bakan duvardan çekti. "Çok tehlikeli şekilde uca oturmuşsun. Az kalsın düşecektin ve... sanki ağlayacak gibisin."

Ağlamak *üzereydim*. Ailem beni İsviçre'de bırakıyordu. Bunu bana söylemeyi hiç düşünmüşler miydi? Yoksa bir sabah boş bir evde uyanmamı mı bekliyorlardı?

Avuçlarım terle kaplanmıştı. Eğer o an şok dışında bir şey hissedebilseydim, ellerimin buz gibi soğuk olduğunu anlardım. Her şeyi anlatmak istiyordum. Aynı zamanda da hiçbir şey anlatmak istemiyordum. Sonunda Oliver von Bismarck dünyada beni gerçekten "bir şey" olarak gören tek kişiydi. Bir yan not ya da ertelenmiş bir düşünce olarak değil. Kendi sorunlarımı ona yüklemek istemiyordum. Yazlarımız eğlenceli geçmeliydi. Hafif geçmeliydi. *Hafif*.

Gülmeye çalışarak ayağa kalktım ve popoma yapışmış çakılları silkeledim. "Gerçekten öyle mi görünüyorum?"

KARANLIK PRENSİM

“Evet. Eyelinerın akmış. Umarım bu yeni bir moda akımı değildir. Geçen yaz herkes burun kıllarına kaynak yaptıırıyordu. On saatlik bir uçuştan inip pistin kürklü yaratıklarla dolu olduğunu görmek gibi bir travmayı sen asla anlamayacaksın. İlk başta yanlış gezegene indim sandım.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Annemin özel makyözünün kirpiklerime boca ettiği maskarayı silmeye çalışırken başımı çevirdim. O anda kalabalığın tüm ilgisinin üzerimde olduğunu fark ettim. Buna asla alışamayacaktım. Aslında alışmam da gerekmiyordu. Çünkü bu yalnızca Ollie yanımdayken oluyordu. Onun kendi yörüngesi vardı ve herkes o yörüngeye çekiliyordu. O yakındayken kimse gözlerini ondan ayıramazdı.

“Gözlerim yanıyor. Muhtemelen aşağıdaki ateş gösterisine fazla yaklaştım.” Meraklı sosyetiklerin arasından geçerken amaçsızca dolandım. “Ne yapmak istersin?”

Birlikte hep yeni yerler keşfederdik. Mutfaklara gizlice girer, garsonlar uzaklaştığında kek çalardık. Yaz boyunca birlikte vakit geçireceğimiz konusunda sözsüz bir anlaşmamız vardı. Ailelerimiz üç parsel arayla göl kıyısındaki evleri satın almıştı. Her yıl Oliver’ın fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ederek nefesimi tutup beklerdim. Acaba bu kez yaz kampına mı gidecekti, DMV’deki arkadaşlarıyla mı kalacaktı? Ama o hep bana geri dönerdi.

Ollie adımlarımı yakaladı. Uzun boyuyla önümde dikildi. “Önce dans.” Elimi yakalayıp beni dans pistine çekti.

Yumuşak bir nefes vererek göğsüne çarptım. Gözlerine bakmaya hazır değildim. Çünkü Oliver von Bismarck, insanı utandıracak derecede yakışıklıydı. Ama aynı zamanda en yakın arkadaşımdı. Aslında... *tek* arkadaşımdı.

On beş yaşındaki Ollie’nin pek çok kızı öpmüş olduğuna emindim ve bu düşünce beni deli ediyordu. İlk öpücüğümü onunla yaşamak istiyordum ama aramızdaki bağı kaybetme ihtimali beni korkutuyordu.

“Dans mı?” diye homurdandım, parmaklarımı onunkilerden kurtarmaya çalıştım. “Dans etmekten nefret edersin, Ollie.”

“Seni rezil etme şansını kaçıramam ne yazık ki.”

“Rezil edeceğin tek kişi kendin olacaksın.”

Yalan. Ollie isteseydi benimle profesyonel olarak yarışabilirdi. Yürümeye başladığı anda tökezlemeyecek kadar iyi bir dengesi vardı çünkü Prusyalı büyükannesi –altı kez Blackpool şampiyonu olmuştu– ona adımlarını nasıl atacağını öğretmişti.

“Bu kadar çekici olmamın bir bedeli olmalı.” Beni dans pistinin tam ortasına götürdü ve durdu. “Bir konuda da berbat olmam gerekiyor.”

Önümde hafifçe eğilip bana baktı. Gözlerinde muzip bir parıltı, arı sokmuş gibi dolgun dudaklarındaysa tehlikeli bir sırıtış vardı. Kalbim, içimde milyonlarca kelebeğe dönüşüyormuş gibi patladı. Ailem artık buralarda olmayacağına göre bu onunla geçirdiğim son yaz mıydı? Bu düşünceyle mideme kramplar girdi. Yutkundum, elimi uzattığı eline yerleştirdim. Parmakları benimkileri sarar sarmaz müzik durdu.

Elimi hızla geri çektim, yanaklarımın heyecanımı ele vermesini diledim. “Çanlar çaldı da kurtulduk.”

Doğrulup elimi yeniden tuttu, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. “Bekle biraz,” dedi.

Tam o anda orkestra Çaykovski’nin *Uyuyan Güzel* balesine başladı. Kahkahası kulağıma Korint çanları gibi çınlayarak ulaştı. Kendime hâkim olamayarak başımı kaldırdım ve tam o sırada yüzünün aydınlandığını gördüm. Çok güzeldi. Haksızlıktı bu. Çirkin olmalıydı. Böylece onu sadece ben severdim. Ama hayır, Oliver’ın asıl sırrı buydu. Dış güzelliği içindeki kusursuzluğun yanında sönük kalıyordu.

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. “Bak sen şu işe, senin şarkın çalıyor.”

KARANLIK PRENSİM

“Benim şarkım mı?” diye mırıldandım, çaresizce âna odaklanmaya çalışıyordum. Ollie gelmeden hemen önce ailemin üstüme bıraktığı bombayı unutmaya çabalıyordum.

“Evet. Sen Uyuyan Güzel’sin, sersem.”

“Ben gayet de uyanığım... ama şu an kestirme fikri hiç fena gelmedi,” diye şaka yaptım, yaşlı çiftlerin bizim için yolu açarken gözlerini bize dikmesinden rahatsız olmuştum.

Dışarıdan bakıldığında Ollie’yle yıllardır birlikte dans ediyormuşuz gibi görünüyormuş olmalıydık. Bir nehrin okyanusla buluşması gibi hareket ediyorduk, birlikte dönüyor, savruluyor, bedenlerimizle birbirimize sıkıca dolanıyorduk. Bir anlığına gözümde güzel bir hayal canlandı; o benimdi ve ben de onundum. Ailem beni yüzüstü bırakmamıştı. Ve ben bir yuvanın ne demek olduğunu biliyordum, hep bilmişim. Yuvanın bir adres değil, atan bir kalp olduğunu.

“Adın Briar Rose, tıpkı prenses gibi,” dedi Ollie, beni kollarımız uzanmış şekilde yere doğru eğdi. “Hem ona da benziyorsun.”

“O sadece kurmaca bir karakter, Oliver.” Ayağımı havaya kaldırıp parmak uçlarımı göğe uzattım.

Etrafımızdaki insanlar alkışladı. Beş dakika önce ölümden bir adım uzaktayken beni fark eden bile olmamıştı.

“Ee?” dedi. “Disney prensesine tıpatıp benziyorsun.” Gözlerini aç bir bakışla üzerime dikmişti. “Uzun, koyu sarı saçlar, kavisli kaşlar, pembe dudaklar.” Durdu, yüzüme daha dikkatli bakarak kaşlarını çattı. “Ama tırnak yok.”

Bu kez gerçekten güldüm. Göğsüne hafifçe vurdum. Az önce öğrendiğim şeylerden sonra beni güldürmesi imkânsızdı. Ama her zamanki gibi, Oliver imkânsızı başarmıştı.

“Tırnaklarım var!” dedim, ellerimi göstererek.

“Zar zor. Onları baharatlı kekmiş gibi kemiriyorsun, kızım.”

“Stresli bir hayatım var, tamam mı?”

“Anlıyorum. Çevrendeki herkes sıradanken bu kadar güzel ve zeki olmak kolay değil. Aynı dert bende de var. Bir kulüp kuralım bence.”

Göğsümden bir kahkaha daha yükseldi. “Hadi ama, saçmalama. Sinir bozuyorsun.”

“Seni güldürdüm.” Gözleri neşeyle parladı. “Yapabileceğimi biliyordum. Çünkü ben karşı konulmazım.”

Hiçbir fikrin yok.

Elimi tekrar onun eline yerleştirip ciddileştim. “Yılın nasıl geçti?”

“Hımm. Bakalım.” Beni aşağı eğdi, göğüslerim tam göz hizasına geldi. Gerçi *göğüs* demek belki biraz iddialıydı. “Okul iyiydi. Babam Japonya’da üç yeni otel inşa ediyor, yani pek evde değildi.”

“Nasıldı peki?”

“Kimsenin umurunda olmadı.”

Şaka yaptığını biliyordum, tıpkı ailesini ne kadar sevdiğini bildiğim gibi. Bizim çevremizde insanlar ailelerine koleksiyon kartı gibi davranır, ihtiyaç duyuldukça el değiştirirdi. Ama von Bismarcklar, tüm o tuhaflıklarına rağmen birbirlerini gerçekten *seviyorlardı*.

Alt dudağımı büküp başparmağımla bileğini ovaladım. “Tüm yılını babandan uzak geçirdiğin için üzgünüm.”

O her zamanki tasasız Oliver hâliyle omuz silkti. “İş iştir. Ama bana çocukluğunu-yalnız-geçirdiğin-için-özür-dilerim hediyesi aldı. Ve bayağı havalı.”

“Dur tahmin edeyim... gizli bir kapı mı?”

“Birincisi, o zaten yıllar önce Noel listemin başındaydı. İkincisi, *Aslan, Cadı ve Dolap* bir klasiktir.” Beni o kadar hızlı döndürdü ki parmaklarımı omuzlarına gömdüm. “Bana bir ev aldı. *Karanlık Prens Yolu*’nda.”

Her yıl Oliver, en iyi iki arkadaşının aynı sokakta yaşayıp kendisinin Potomac, Maryland’in öbür ucundaki mütevazı (yani 17.000 metrekarelik) bir malikânede yaşamasından yakınıp du-

KARANLIK PRENSİM

rudu. Aman ha, onsuz bir curcuna çıkaracak olmasınlar! Oysa Zachary Sun ortalıkta kışına bir sopa sokmuşlar gibi kasıntı kasıntı dolanıyordu ve Romeo Costa'nınsa eğlenceyi GPS'le, pusulayla, hatta Dora the Explorer'ın yardımıyla bile haritada bulamayacağı aşikârdı. (Ollie'nin sözleriydi bunlar. Ben henüz onlarla tanışmamıştım ve açıkçası tanışma ihtimalim bile gözümü korkutuyordu. Ollie bir keresinde ağzından kaçırmıştı; Romeo'nun ailesi ardında Dante'nin cehennemine yetecek kadar ceset bırakmıştı.)

“Bir ev mi?” İçimde filizlenen kıskançlık sancısını bastırmaya çalıştım. Sevdığım insanların yakınında yaşama fikri, haset göz yaşları dökmeme yetecek kadar dokunaklıydı.

“Caddedeki en büyük ev. Annem diyor ki on sekizime bastığım anda orada yaşayabilirmişim ama her salı ziyarete gitmem ve Seb'in orada kalmasına izin vermem şartıyla.”

On üç yaşındaki Sebastian, yani Ollie'nin küçük kardeşi, tek ilgi alanı ailesi ve kürek çekmek olan bir çocuktur. Sebastian'la iyi anlaşıyorduk ama onu hep biraz fazla soğuk ve hırçın buluyordum, insan ilişkilerinde pek iyi değildi.

“Komşuların, oraya taşındıkları güne lanet edecek.”

“Bayan Costa şimdiden annemi arayıp taşınma kararını gözden geçirmesi için yalvardı. Ama artık çok geç. Ahır inşa etmeye bile başladım.”

“Ne için?”

Oliver söz konusu olunca bu, her şey olabilirdi; bomba atölyesinden butik bira üretimine kadar. Canı ne isterse onu yapardı çünkü yapabiliyordu. Eğer yatılı okula gönderilen Oliver olsaydı muhtemelen yerine birini tutar ya da okulu devrim karargâhına çevirirdi.

Ollie kolunu hafifçe oynatarak beni düzgün durmam için yönlendirdi. “Ailem bana yeni bir at aldı. Her gün kendi ağırlı-ğınca pisliyor sanki. Ayrıca ev su kenarında ve Seb orada antrenman yapmaya can atıyor.”

“Hâlâ kürekte o kadar iyi mi?”

“Bence olimpiyat yolunda.”

“Peki ya polo?”

“Polo da iyi gidiyor. Ulusal şampiyonluğu kazandık.” Ollie bunu bir omuz silkmesiyle geçiştirdi. “Peki ya sen Minik Böceğim?” Göz kırptı. “Bu yıl çok kalp kırdın mı?”

Ciddi miydi yoksa dalga mı geçiyordu anlayamadım. Çünkü hiç arkadaşım yoktu. Keza hayranlarım da.

“Latince ve Çince dersleri alıyorum. Ailem üniversite başvurularında işe yarayacağını söylüyor.”

Ona etkileyici gelebilecek ama tamamen inekçe ya da depresif olmayan bir şey söylemek için aklımı kurcaladım. “Ah, bu elbiseyi de ben diktim. Arkada bir iki dikiş hatam oldu ama genel olarak... fena sayılmaz, değil mi?”

“Mükemmel.”

Bir bacağıma geriye, sonra öne savurdum. “Teşekkür ederim.”

Bizi bir kez daha döndürdü. “Sen de öylesin bu arada.”

Başımı geriye atıp güldüm. “Sadece laf olsun diye söylüyorsunuz.”

“Ben asla laf olsun diye konuşmam.” Yüzü ciddileşti, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. “Gayet ciddiym, Minik Böceğim.”

Şarkının bitmesine saniyeler kala yavaşladık. Coşkulu alkışlar kulaklarımda çınladı. Sersemlemiş hâlde etrafıma bakındım. İnsanlardan oluşan bir çember, bize dans etmemiz için özel bir alan yaratmıştı. O kalabalığın içindeki kocaman gülümsemelerin arasında annemle babamın yüzünü aradım ama bulamadım. O sırada Felix ve Agnes von Bismarck oğullarına sevgi dolu bakışlar atıyordu. Kalbim kafesinde çırpındı. Ailem neredeydi? Neden hiçbir zaman benimle gurur duymuyorlardı?

“Gel.” Oliver elimi tuttu. “Sana bir şey göstereceğim.”

Kalabalığın arasından geçip özel bir girişten sızdık ve dar, taş döşeli bir merdivenden inmeye başladık. Tüm Orta Çağ ma-

KARANLIK PRENSİM

likânelerinde olduğu gibi güzel havalar bile bodrumdaki rutubeti ve soğuğu bastıramıyordu.

“Yavaşla biraz.” Eteğime basmamak için yukarı çekerek merdiveni inmeye çalıştım. “Topuklu giydim.” Gerçi çok yüksek değildi ama yine de parmaklarımız birbirine kenetlenmişken Oliver’ın hızına yetişmem mümkün değildi.

“Sen ölü bir tembel hayvandan bile yavaştın.” Arkasına dönüp balayı çiftleri gibi beni kucağına aldı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuşçasına basamakları ikişer ikişer inerek hızla ilerledi.

Kollarımı boynuna doladım. “Birincisi, *çok ayıp.*”

Gülerken göğsü hafifçe titredi ama cevap vermedi.

Sesimi alçalttım. “İkincisi, nereye gidiyoruz?”

“Sebastian alkol saklanan yeri bulmuş. Tam bir *cennet.*”

Bir katı daha hızla indi. Bu, yaz partilerinde ilk içki çalışmamız değildi. On birime bastığımda, annemin şarabını elma suyu sanıp içmemle başlamıştı her şey. Hiç gerçekten sarhoş olmamıştık ama yasak olan şey her zaman tatlı olurdu.

Altı kat aşağı indikten sonra dışarıya açılan bir kapıdan çıktık. Ollie beni yere bıraktı, elimi yeniden kavradı. Nefes nefese kıkırdayarak ve ayaklarımız birbirine dolanarak bir üzüm bağına doğru koştuk. Sarı meşaleler karanlıkta yolumuzu aydınlatıyordu. Güçlü bir müzik ayaklarımızın altındaki toprağı sarsarken diktiğim elbisenin eteği çıkarmak için haftalarca uğraşacağım çamura bulandı ve Ollie’nin kravatı da bir yerlerde kayboldu. Elim hâlâ avucundayken peşinden koştum.

“Bir görsen...” dedi rüzgârda savrulan sesiyle, biz uzaklaştıkça müzik ve ışıklar da siliniyordu. “Ayrıca bir kasa dolusu eski kitap bulmuş.”

“*Kitapları* da mı almış?”

“Evet.”

“Ama okumaz bile.”

“İçlerinde biraz müstehcen sahne vardır diye umuyoruz.”

Birkaç dakika daha koştuktan sonra arazinin öbür ucundaki terk edilmiş ahıra vardık. Partiden ve ailemden yeterince uzak-taydık artık. Nefes alabiliyordum. En azından biraz dinlendikten sonra alabilecektim.

Ollie'ye hiç yorulmuş gibi görünmüyordu. Telefonunu çevirip fenerini açtı, önümüzü onunla aydınlatarak ilerlemeye başladı. "Ah, dur. Bir şeyi unuttum." Telefonu ağzına alıp dişleriyle tuttu, smokin ceketinin iç cebinden buruşmuş, mercan rengi bir gül çıkardı. Gülümseyerek sapını kısaltıp saçlarıma ilişti, sonra telefonu yeniden eline aldı. "Briar Rose için bir gül." Göz kırptı. "Unuturum sandın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Unutmayacağını biliyordum. Hiçbir zaman unutmazdı. Oliver her yazı bana bir gül hediye ederek başlatırdı, kim olduğumu hatırlayayım diye. Bu, yedi yaşında evden kaçıp büyükannemle büyükbabama gitmeye çalıştığımdan beri aramızda süren bir anlaşmaydı. Annemle babam asla izin vermemişti. Onlara göre büyükannemle büyükbabam kötü örnek olan, çıkarıcı ve tam anlamıyla "çöpten farksız" tiplerdi.

Oliver omzuyla ahırın sürgülü kapısını itti. İçeride bizi tozlu beton ve açık ahır bölmeleri karşıladı. İçeri girer girmez burnuma çürümüş ahşap ve kurumuş idrar kokusu doldu.

"Seb?" Ollie'nin sesi duvarlardan yankılandı.

"Buradayım." Neşeli bir ses ahırın en sonundan geldi.

Seb'i elinde açık bir şişe şarapla ahşap duvara yaslanmış hâlde bulduk. Blazer ceket, fiyat etiketi umursanmandan nemli bir saman balyasının üzerine rastgele atılmıştı. Gömleği tamamen açıktı, yıllar süren kürek antrenmanlarından bronzlaşmış, ince ama güçlü göğsü meydandaydı. Oliver bir Yunan tanrısını andırıyorsa Sebastian tam anlamıyla bir Rönesans tablosuydu.

Ollie'nin annesi bir keresinde, oğluna koyduğu bu ismi Toskana'daki balayıları sırasında duyduğunu anlatmıştı. Acil iniş yüzünden Britanya'ya uğramışlar, Londra'da mola vermişler. Kader onları *Aziz Sebastian'ın Şehit Edilişi* tablosuna götürmüş. Acı

KARANLIK PRENSİM

içindeki azizin gözlerine uzun uzun bakmış ve oğluna onun adını vermeye karar vermiş.

Kasları ve iri bir bedeni olmasa Sebastian'ın neredeyse kadınsı bir güzelliği vardı. Uzun kirpiklerine, altın sarısı buklelerine ve berrak yaz göğünü andıran renkteki gözlerine hep bıkkın bir ifadeyle bakardı. İşte Seb'in olayı buydu. İçinde hep bir trajedi vardı. Tıpkı ismini aldığı aziz gibi. Onda endişe verici bir şeyler vardı. Gururluydu ve inatçı bir kırılmalığı vardı.

"Selam BR." Seb el fenerini yüzüme doğrulttu. "O berbat dış tellerinden kurtulmuşsun bakıyorum."

Parlaklıktan dolayı gözümü kısıtım. Yanındaki kitap dolu sandığı fark ettim.

"Dışların yerinde kalsın istiyorsan sözlerine dikkat etsen iyi olur," dedi Ollie sertçe.

"Hadi ama." Seb aldırmadı, Berluti Oxford ayakkabısıyla yanındaki toprağa hafifçe vurdu. "Sana biraz... ikram edebilir miyim?" Şarap şişesini boğumundan tutup etiketine gözlerini kısarak baktı. "Domaine Leflaive Montrachet Grand Cru?" Sonra geçirdi. "Ya da kalmış olan her neyse artık."

Ollie'nin elini bıraktım. "Şey... olur."

"Bizziz mi içtin?" Ollie bölmenin içine dalıp fenerini kardeşinin yüzüne tuttu. "Senin derdin ne?"

Seb gözlerini kısıtı. "Felç edici anksiyete, özgüvensizlik ve büyüklük hezeyanının sağlıklı bir karışımı." Bir yudum aldı. "Senin derdin ne?" Konuşma tarzı hep otuzlarında, boşanmış, erken yaşta orta yaş krizine girmiş bir adam gibiydi.

Oliver başını iki yana salladı. "Tanrım, zil zurna sarhoşsun."

Seb omuz silkip şaraptan bir yudum daha aldı. Kurumuş yaprakların üstüne yığıldı ve kıkırdadı. "Ben *konforlu bir uyuşukluk içindeyim* demeyi tercih ediyorum."

"Konforu geceyi klozetin başında geçirdiğinde görelim. Ağzından, burnundan, kulağından kusarken bakalım o konfora ne oluyor." Oliver kardeşini doğrulttu. "Leş gibi şarap kokuyorsun."

Annemle babam seni böyle görünce neye uğradıklarının şaşıracıklar.”

Bu sözleri doğrudan kalbime saplandı. İçimde buruk, zehirli bir kıskançlık hissettim. Birincisi, Ollie ve Seb’in onları gerçekten umursayan ebeveynleri vardı. Böyle gizli içki meselelerinde bile kıyameti koparabilecek kadar ilgiliydiler. Cezalar, konuşmalar ve bu işin bir sonucu olurdu. Belki gözyaşı bile dökülürdü. İkincisi, işin o noktaya hiç gelmeyeceğini biliyordum. Ollie asla izin vermezdi. Seb’i saklar, onun başında bekler, gerekirse her şeyi kendi üstlenirdi. Suçu bile üzerine alırdı. Oliver ve Sebastian birbirine son derece sadıktı.

“Beni dinliyor musun?” Ollie ayakkabısının ucuyla Seb’i dürttü.

Seb yanıt olarak yüksek sesle horladı, uyuyakaldığı kesindi. Oliver burnunu çekip şarap şişesini Seb’in parmaklarının arasından aldı.

Bana dönerek omuz silkti. “Devam mı?”

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Uyduuruk bir yatak ve geri zekâlı bir kardeşten sonra, Briar Rose'un olduğu bölmeye süzüldüm. Ayrıldığımız o iki dakikada, o çoktan ahşap duvara yaslanmış, bir kolunu Seb'in sırf kafasına esti diye çaldığı kitap kasasının üstüne bırakmıştı.

Onda bir şey vardı... Masal kitaplarından fırlamış gibiydi. Ama hikâyenin başlarında geçen o anlardan biri gibi, hani prensesin hayatı bir moloz yığını gibi üstüne çöker ve ne kadar belalı biri olduğunu yeni yeni fark etmeye başlar ya.

Briar Rose son birkaç yılda gerçekten çok güzelleşmişti. Gözlerimi ondan ayırmak neredeyse imkânsızdı. Ama tam olarak neden farklı olduğunu da çözemiyordum.

Evet, kalkık bir burnu, incecik kaşları, kalp şeklinde dudakları ve Dostoyevski romanı kadar uzun kirpikleri vardı. Ama bu özelliklerde başka kızlar da tanıyordum, hiçbiri dizlerimi titreten, enseme yakıp geçen o sıcaklığı hissettirmiyordu.

Şu an olduğu gibi.

Seb'in el koyduğu kitaplardan birini okurken sanki ona kulak veriyormuş gibi yaparak gömleğimin birkaç düğmesini açtım. Ama aslında tek odaklandığım şey dudaklarıydı. Özellikle de alt dudağı; üsttekine göre bariz daha dolgundu, âdeta ağzıma alıp tadına bakmamı bekliyordu.

Minik Böceğim bacak bacak üstüne atıp bir ayağındaki topuklu ayakkabısını havada sallamaya başladı. "Hey, dünyadan Ollie'ye. Dinliyor musun sen?" Sarı sayfalı ciltli kitabın kapagina

şak diye vurdu. Toz bulutu havalandı. “Kitabın en çılgın kısımlarını kaçıyorsun.”

“Siktir. Sanırım azıcık dalmışım.” Göz kırptım. Boğazımı temizledim. “Ne okuyorduk biz?”

“*Uyuyan Güzel ve Çocukları.*” Parmağıyla kitabın kapağına vurdu. ardından sandıktaki yarım şişe şarabı çıkarıp küçük bir yudum aldı. “*Uyuyan Güzel*’in bir versiyonu sanırım. Ama hoşuma gitmedi.”

“Neden ki?” Terli enseme ovuşturdum. “Ben sevdim.”

Yani o okurken ben ona çaresizce bakıyordum... muhtemelen o yüzden beğenmişimdir.

Menekşe rengi gözlerini kıstı. “Beğendin mi yani?”

“Evet.” Omuz silktim. “Nesi kötü ki?”

“Prens’in Prenses uyurken tecavüz edip onu hamile bırakması olabilir mi?”

“Ah.”

“Sonra da Kral’ın annesi çocukları öldürüp Kral’a ziyafet çekmeye çalışıyor.”

Vay canına.

Şişeyi kapıp ağzıma yaklaştıtırırken kelimeleri toparlamaya çalıştım. “Ne bileyim... karmaşık aile ilişkilerine zaafım olabilir?”

“Uyuyan Güzel, komadayken doğum yapıyor.” Briar Rose’un ağzı açık kaldı. “Bu bir masal değil, şeytani bir öykü.”

Şaraptan bir yudum aldım, ardından şişeyi kitapların arasına, sandığın içine bıraktım. “O kısımda sanırım dalmışım.”

“Yani, eskiden insanlar eğlenmek için neler neler yazıyormuş...” Başını iki yana salladı.

“Unutma... o zamanlar ne Netflix vardı ne pickleball.”

Briar Rose ciltli kitabı kapayıp geri sandığa bıraktı. İçeriğini nefretle okumuş olsa da sırtını nazıkçe okşarken birkaç saniye fazla oyalandı. Bütün tuhaflıkları arasında en çok bu hâlini sevimli buluyordum.

KARANLIK PRENSİM

Ona gül vermeye başladığımdan beri eline geçen her masalı okuyordu. Bazen söylediklerime ve yaptıklarına, sanki evrenin sırlarını taşıyormuşum gibi tutunduğunu fark ediyordum.

Çocukken, bu ilgisi karşısında kendimi bir dev gibi hissediyordum. Şimdilerdeyse... içimde bir şeyleri allak bullak ediyordu. Hem de fena şekilde.

“Geçen ay gönderdiğim paketi aldın mı? Marvelous Tales’in o nüshası için neredeyse bir uzvumu feda ediyordum. Müzayedeci her fiyat yükselttiğinde, babamın cüzdanıyla kafama vura vura beni dövdüğünü hayal ettim.”

Ne zaman seyahate çıksam, mutlaka onun için küçük bir hediye alırdım. Babası onu nereye sürüklemişse o ülkeye kargolardım. Son zamanlarda en çok *Uyuyan Güzel*’in yerel versiyonlarını yolluyordum. Sadece isim benzerliği değil, Briar Rose’un o yumuşacık tavırlarında da Uyuyan Güzel’e benzeyen bir şeyler vardı. Hayallere dalmış gözleriyle, usulca konuşan sesiyle... insanı sarıp sarmalayacak bir battaniye gibi.

“Bayıldım.” Kutuyu kapatırken alt dudağını ısırdı. “Zach’le birlikte Xi’an’a gittiğinizde almıştın, değil mi?”

“Annesi şu sıralar onu evden çıkarmak için her şeyi yapıyor... hatta beni yanına katıp dünyanın öbür ucuna göndermeyi bile.”

Sessizliğe gömüldük. Sessizlik bizim için hiç sorun olmamıştı. Ama bu yaz farklıydı işte. Briar Rose’u terasın ucunda, o uçuş uçuş pembe elbisesiyle ilk gördüğüm andan beri ağzımdan çıkan her laf saçma gelmeye başlamıştı.

Sonunda bana döndü. Beni baştan aşağı süzdü, kaşlarının arasında endişeli bir çizgi belirdi. “Sanırım şimdi her şeyin yolunda olup olmadığını sorma sırası bende.” Elini dizime koydu, hafifçe bastırdı. “Söyle hadi, neyin var?”

Minik Böceğim ismini on yıl önce almıştı. O zamanlar benden on saniye bile uzak kalmadan sürekli sarılmak istiyordu. Beş yaşındayken bu hâli bana aşırı geliyordu. Top oynarken, çamurda

tepine tepine kavga ederken, her şeyi durup dururken bölerek gelip bana sımsıkı sarılırdı.

Tabii ben de ona sarılırdım. Kötü bir çocuk değildim. Ama neden böyle davrandığını ancak ortaokuldan bir yaz önce anlamıştım. Briar Rose evde kimse ona sarılmadığı için eline geçen her fırsatta bana sarılıyordu. Onun gözünde ben aileye en yakın şeydim. Bu gerçeği bilmek beni darmadağın etmişti. Çünkü onun anne babası gerçekten berbattı.

İşte şimdi elini dizime koymuştu, saniyeler sonra her şeyi benden söküp alacak gibiydi.

Neyim mi var? Seni öpmek istiyorum, bir türlü aklımdan çıkmıyorsun, demek istiyordum. Neyim mi var? Bu kadar uzakta yaşamayı sevmiyorum, belki de gelip bizimle yaşamalısın. Zaten anne babanın umurunda bile olmaz.

Briar Rose'un anne babasının onu neden sevmediğini hâlâ aklım almıyordu. Ama sevmediklerini çok iyi biliyordum.

O, dünyadaki her şeyden daha çok sevmeyi hak ediyordu. Nutellalı kruvasanlardan bile fazla. Sorun ondaymış gibi davranıyorlardı ama asıl sorun kendileriydi. Asla Briar Rose değildi.

Minik Böceğim yere oturup bacağıma sarıldı ve çenesini dizime dayadı. Gözlerimin ta içine bakarak, "Ee?" diye sordu.

Tüm vücudum öylesine yoğun duygularla karıştı ki kusacak gibi oldum. Sevinç, panik, arzu ve... *siktir*, adını bile koyamadığım şeyler.

Ağzımı açtım ama içinden ne çıkacağını bilmeden, tam o sırada kuru yaprakların çıtırtısı araya girdi. Göz göze gelip aynı anda ahırın giriş kapısına döndük.

Neyse ki bölmelerin duvarları uzundu.

Auerlar ve von Bismarcklar söz konusu olduğunda, bizi burada neredeyse koca Titanik'i batıracak kadar alkolle yakalarlarsa hangisi bizi öldürür veya hangisi cesetleri gömerdi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey işin sonunda ortaklaşa bir operasyon yapılacağıydı. Bay Auer kesin babama kartvizit uzatmaya çalışırdı

KARANLIK PRENSİM

– her yaz posta kutumuza attığı gibi. (Auerlar için mesele reşit olmayanların içki içmesi değildi zaten. Onlar sadece soyadlarına leke gelmesinden korkardı. Babamla annemse... bambaşka bir kafadaydı.)

Yan bölmeden Sebastian'ın abartılı horlaması duyuldu. O herif sırf sinirlerimi bozmak için doğmuştu.

Ahırın dışındaki toprak zeminde iki çift ayak süründü. Briar Rose bacağıma yapıştı, o sırada bir kadınla bir erkeğin alçak sesli konuşmaları kutsal saklanma alanımıza sızdı.

Lanet olsun. Sürgülü kapıyı açık bırakmıştım, bu saatte davetsiz misafir beklemiyordum.

Saniyeler sonra, gölgeleri karşı duvarda dans etmeye başladı. Uzun olan, ahırın kapı eşiğine yaslanıp bir sigara yaktı. Duman dudaklarından kıvrılarak yükseldi.

“Sigara içmenden nefret ettiğimi biliyorsun.” Yanındaki kadının ayaklarını yere vurdu. “Kül tablası gibi kokuyorsun.”

Briar Rose'la aynı anda irkildik, göz göze gelip dehşetle bakiştık. Bu sesi tanıyorduk. Philomena Auer. Briar Rose'un annesi. Peki ya adam? Babası olamazdı. Bay Auer sadece puro içerdi, diğer her şeyi bayağı bulurdu.

Adam sigarayı bir kez daha dudaklarına götürdü, dumanı bu kez doğrudan Philomena'nın yüzüne üfledi. “Kül tablası gibi kokmayı, palavra gibi kokmaya tercih ederim.” Kalın Teksas aksam, Jason Auer'ın sert New York aksanına hiç benzemiyordu.

Hâlâ dizime yaslanmış hâlde duran Briar Rose, kocaman çaresiz gözlerle bana baktı. Ben de parmağımı dudaklarıma götürüp ona sessiz kalmasını işaret ettim.

Philomena dumanı elinin tersiyle itti. “Jason palavra sıkılmaz.”

“Adam dolandırıcının teki, tam bir sahtekâr. Tüm ailesini tehlikeye atıyor.”

Tehlike mi? Ne tehlikesi? Eğer Briar Rose isteseydi gözümü bile kırpmadan Jason'ı yüzüp derisinden battaniye yapardım. Zaten o heriften zerre hazzetmiyordum.

“Ne yaptığını biliyor. Hem... ne yapmamı istiyorsun? O benim kocam.”

“O tam bir geri zekâlı.”

“*Zengin* bir geri zekâlı. Evlilik sözleşmesini imzaladığımı unuttun mu? Bana verecek neyin var ki, Cooper? Ortalama üstü bir penisten başka?” Dudaklarından öyle bir alaycı kahkaha çıktı ki, o yapay zarafet maskesinden eser kalmadı. “Beş parasızsın sen.”

“İnan ya da inanma, Phil, hayatta paradan daha fazlası da vardır.”

Karşılıklı her cümle, Briar Rose’a sanki birer tokat gibi çarpıyordu, her seferinde irkiliyordu. Onu suçlayamazdım. Annesi az önce babasını aldattığını itiraf etmişti.

“Sakin bana ahkâm kesme, Cooper. Ben çocuğum için en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

“Ne yazık ki, çocuk *benim*.”

Briar Rose’un boğazından bir inilti kaçtı.

Siktir.

İçinden çıkmak isteyen çığlığı bastırmak için hemen elimle ağzını kapadım. Adam bunu öyle rahat söylemişti ki sanki az önce Briar Rose’un tüm dünyasını altüst etmemiş gibiydi.

Ve Briar Rose...

Olduğu yerde donup kaldı. Gözleri benimkilerle buluştu ama bakışları bomboştu, sanki beni görmüyordu. Tırnakları hâlâ avucuma saplıydı, tenimi yırtıyor ve bileğimden aşağı ince ince kan akıyordu. İtirafın yavaş yavaş derisinin altına sızdığını, boğazındaki yumruyu parçalayarak kalbine indiğini görebiliyordum.

Yanaklarından süzülen bir damla gözyaşı parmağıma düştü.

Jason Auer, Briar Rose’un babası değildi.

Babası bu yabancıydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

A rtık her şey anlam kazanmıştı. Auerler, lemurların çiftleşme partisinin ürünü gibi görünüyorlardı; kabarık koyu saçlar, sivri burunlar, pörtlek gözler ve kısa boy. Briar Rose'un böyle bir çiftten doğmuş olmasına hep şaşırdım çünkü görünüşleri bildiğin akraba evliliği yapmış kurt adam ikizleri gibiydi.

Öte yandan, Briar Rose bir kraliçenin asaletini taşıyordu. Uzun boyu, asilleri andıran kızıl sarı saçları ve o inanılmaz menekşe rengi gözleriyle... Ebeveynleriyle tek bir ortak özelliği bile yoktu. O, eski kitapları ve sakın, sıcak akşamları severdi. Annesiyle babasıysa kara parayı ve kaçınılmaz cehennem yolculuklarının yakıcı sıcaklığını. Briar Rose girdiği her odaya neşe getirirdi. Onlarsa ancak neşe kaçıırıldardı. Briar Rose iyi biriydi. Ama onlar değildi.

Boşta kalan elimle saçlarını okşadım. Philomena ile Cooper—her kimse artık—bir an önce gitseydi de kızlarını kollarıma alabilseydim. Briar Rose gözlerini sımsıkı kapadı, avucumun ardında titremeye başladı. Ağzı aralanmıştı, içinden bir çığlık kopup gelmek istiyordu. Elimi ağzından çekmeye çalıştı ama bırakmadım.

Başımı hafifçe iki yana salladım, gözlerimle sessiz kal diye yalvardım. Philomena Auer'ın az önce okuduğumuz hikâyedeki kötü büyükanneden daha beter olabileceğini biliyordum. Kızının burada olduğunu fark ederse hiç şüphesiz bunun bir cezası olurdu. Böyle bir riski göze alamazdım.

“Şşt.” Philomena çantasını Cooper'ın göğsüne vurdu. “Delimsin sen? Biri duyabilir.”

“Umarım duyar.” Cooper sesini bilerek yükseltti, ardından sigarasından bir nefes daha çekti. “Briar Rose benim. Onu tanımak istiyorum. Onunla bir bağım olsun istiyorum. Hayatında yer almaya hakkım var.”

“O, bir günahın meyvesi.”

“Günahı o işlemedi. Biz işledik. O hâlde neden bedelini o ödesin?”

“O bir piç,” dedi Philomena.

“Senin kocan da öyle,” diye karşılık verdi Cooper. Sigarasını yere atıp topuğuyla ezdi. “Onun kıza nasıl davrandığını görüyorum. Seninse buna nasıl göz yumduğunu. Bu utanç verici. Jason tam bir zorba.”

Jason. Kendisinin Briar Rose’un öz babası olmadığını biliyor muydu? Mutlaka biliyordur, yoksa kıza böyle köpek gibi davranmazdı.

Minik Böceğim avucumun ardında tir tir titriyordu, dişlerini etime geçirmişti. Sıcak ve yoğun kan çenesinden süzülüp elbisesine damlıyordu. Gözlerimi kapadım, sessizce nefes almaya başladım, içimdeki öfke ve acıyı bastırmaya çalışıyordum. Mahkemelerin, polislerin ve bedellerin olmadığı bir dünyada olsak buradan çıkıp o kadına gereken cevabı verirdim.

Hayatımda hiç kendimi bu şekilde tutmak zorunda kalmamıştım. Ama şu anda Briar Rose’un öfkeye değil, sakinliğe ihtiyacı vardı.

Çenesini kaldırdım, kendine gelsin diye gözlerine baktım. *Lütfen*, dedim sessizce dudaklarımı oynatarak. *Benim için dayan.*

Cooper’ın silüeti Philomena’ya yaklaşarak yüzünün dibinde durdu. “O kızın hayatında olmak istiyorum.”

“Her şey ayarlandı,” dedi Philomena, ondan uzaklaşıp sinirle bir o tarafa bir bu tarafa yürümeye başladı. Boş kafasını iki eliyle tutuyordu. “Kız bizimle kalmıyor. İsviçre’de bırakıyoruz, bizse Arjantin’e taşınıyoruz. Böyle olması daha iyi.”

KARANLIK PRENSİM

“Kimin için daha iyi? Senin yüzünden yetim gibi yaşıyor. Sırf gururun yüzünden onun hayatının bir parçası olamıyorum.”

“Hayatımı berbat etmene izin *vermem*. Jason sonunda... o küçük hatamı unutmaya başlamışken...”

Cooper ahırın duvarına bir tekme savurdu. Ses yankılanarak bize ulaştı ve ardından Sebastian’ın horlaması eşlik etti. Ama Philomena’nın çığlığı her şeyi bastırıyordu. “Senin o küçük hatan, istekleri ve hayalleri olan bir *çocuk*.”

“Bir fazlalık,” diye homurdandı Philomena. “Gayrimeşru bir döl, hem de nankörün teki.”

“Onu İsviçre’de yalnız bırakmayacaksın. Onu yanıma alacağım.”

“Hayatta olmaz! Rusya büyüklüğünde bir skandal çıkarırsın!”

Şu anda derdinin *bu* olduğuna inanamıyordum. Briar Rose zekâsını kesin babasından almıştı çünkü annesinde gram akıl yoktu.

Parmaklarımın arasından kanlar süzülüyordu. Briar Rose avucuma doğru yıkıldı, içine içine ağlıyordu. Susturmazsam onu duyarlardı. Bir çözüm bulmak için zihnimi kurcaladım.

“Gerçeği söyle ve itiraf et,” dedi Cooper, sesi neredeyse fısıltıya dönmüştü. “Ondan kurtulmak istiyorsun çünkü kıskanıyorsun. Çünkü onun zarafeti seninkini gölgede bırakıyor. Çünkü içten içe onun ne kadar iyi, saf olduğunu görüyorsun ve kendinin asla öyle olmadığını da biliyorsun.”

Bayan Auer burnundan homurdandı. “Kendi kızımı mı kıskanacakmışım? Salak mısın sen?”

“Evet kıskanıyorsun. Onun güzelliğine ve zarafetine katlanamıyorsun. Onu krallığından sürgün ederek kendini daha iyi hissedeceğini sanıyorsun. Gerçekten acınası bir durum.” Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. “Sen *Malefiz* gibisin. Vahşi, kin dolu, devrini çoktan doldurmuş biri.”

“Ben...” Philomena durdu. “Bu da neydi?”

Briar Rose. Avucumun içinde hıçkırıyordu. Bağıra çağıra ağlamak üzereydi. *Siktir kahretsin.*

Philomena irkildi. “Duydun mu?!”

“Neyi?”

Lanet olsun. Bir şey yapmam gerekiyordu. Başka çarem yoktu.

Kendime ikinci kez düşünme fırsatı tanımadan, elimi Briar Rose’un ağzından çektim ve ileri atılıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Bu öpücük ne tutkulu ne ateşli ne becerikliydi. Ne de son birkaç yıldır içimde biriken aşkla doluydu.

Hayır, bu öpücük çaresizliğin, kederin ve kaygının acı izlerini taşıyordu. En sevdiğim insanın acısını emip kendi içime alma çabasıydı.

Kanın metalik tadı dudaklarından benimkine geçti. Öpücüğe boğuk bir sesle karşılık verdi ama geri çekilmedi. Tam tersine, beni omuzlarımdan kavrayıp kendine çekti. Sanki bir uçurumun kenarından sarkıyordu da ben onun tek dayanağıydım.

“Hiçbir şey duymadım,” dedi Cooper küçümser bir şekilde. “Acınası. Ne zaman seni bir şekilde arayıp bulsam bu konuşmadan kaçmak için türlü türlü bahaneler uyduruyorsun.”

“Hazır kızıdan bahsetmişken bir dahaki gelişinde seni hakkında uzaklaştırma kararı çıkartarak karşılayacağım. Benimle mahkemede karşılaşmaya ne cesaretin ne de paran var. Sakın beni kışkırtma. Senin için hiç iyi sonuçlanmaz.”

“Peki bu oyunun senin için iyi biteceğini mi sanıyorsun?” Cooper kollarını iki yana açtı, gölgesi duvarı tamamen kapladı. Ben de o görüntüyü görmesini engellemek için Briar Rose’u hafifçe yan çevirdim. “Senin zayıf noktayı biliyorum, Phil. Sen ve o suçlu kocan...”

“Tanrım. Gerçekten seni isteyeceğini mi sanıyorsun?” Philomena’nın alaycı alkışları ahırı doldurdu. Minik Böceğim’in hâlâ öpüşmemize odaklanmış olmasını ve bu iğrenç sesi duymamasını umuyordum. “O kadar zayıf ki... Kendisini savunacak hâli bile

yok. Daha dün, yanmış bifteğimi onun mükemmel pişmiş etiyle değiştirdim. Hiçbir şey demedi.”

Ne siktiriboktan bir... “Canavar,” diye tamamladı Cooper.

Briar Rose’u daha sıkı sardım. Dudaklarımızı birbirine öyle bastırdım ki yerinden kıpırdayamazdı.

“Başka seçeneğin yok. Briar Rose’dan uzak dur.” Philomena’nın topukluları beton zeminde ses çıkarmaya başladı. “Uzak durmazsan elindekileri de kaybeder. Parasını, soyunu sopunu, itibarını. Senin ona sunacak hiçbir şeyin yok. Buraya *hizmetçi* olarak geldin.”

“Eğer kızımı bir kez görebileceksem, mavi yakalı bir işte onurumla çalışmaya razıyım.”

“Pekâlâ. Ama Briar Rose belli bir hayat tarzına alışkın. Onun hayatını mahvetme. Sen hayatına girersen mutlu olmaz. Akıllı başında hiç kimse, işe yaramaz babasının zar zor karşılayabildiği pis bir apartmanda, ramen ve musluk suyuyla yaşamayı istemez.”

Bu sözlerin ardından Philomena uzaklaştı. Cooper arkasından iki elinin orta parmağını kaldırıp küfretti, tozlu zemine bir tekme savurduktan sonra da kaleye giden yolda uzaklaşıp gitti.

O uzaklaştığı anda dudaklarımı Briar Rose’unkilerden ayırdım. Yüzünde genelde kızların benimle öpüştükten sonra takındığı o uykulu, dalgın ifadeden eser yoktu. Briar Rose’un gözleri sonuna kadar açık ve tetikteydi. Elbisesini avucunda sıkıyor, sanki gölgeler geri dönecek ve onu yutacakmış gibi çevresine bakınıyordu. Sebastian’ın aniden çıkan o gürültülü horlamasıyla neredeyse düşecek gibi oldu.

“Tanrım...” Ellerini ağzına kapadı ve gözlerinden yeni yaşlar akmaya başladı. Öpücüğün farkına bile varmamıştı. “Ollie, ben şimdi ne yapacağım? Sanki dünya başıma yıkılıyor.”

“Dünya başına yıkılırsa senin için tutar kaldırırım.”

Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ama yapardım. Onun için bir yolunu mutlaka bulurdum.

“Ben... Bab... Jason’ın kızı değilmişim.”

“Hâlâ Briar Rose Auer’sın. Şakacı, tatlı ve tanıdığım en mükemmel insan.”

Başını iki yana salladı, kendi kendine fısıldadı. “Benden bu yüzden nefret ediyor. Beni bu yüzden başlarından atmak istiyorlar.”

“Senden nefret etmiyor,” dedim. Oysa ediyordu. Ve ben de o heriften nefret ediyordum. “Bu aslında... iyi bir şey.” Duraksadım, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Briar Rose’un kuşkuyla bakan gözlerini görünce sözlerimin onu hiç ikna etmediğini anladım.

“Benden *nefret ediyor*.” Dudaklarından acı bir kahkaha dö-küldü. “Annem gerçekten de bifteğini benimkiyle değiştirmişti çünkü kendi bifteği yanmıştı ama *babam* ne yaptı, biliyor musun?” *Hayır*. Söylerse cinayete bir adım daha yaklaşacakmışım gibi hissediyordum. Yine de başımla devam etmesini işaret ettim. Ellerini benimkilerden nazıkçe çekip ayağa kalktı. “Yanan bifteğimin düzgün kısmını kesip kendi tabağına koydu. Ama bunu yapmadan önce bana şöyle dedi: *Bir kız çocuğuna göre fazla yiyorsun*.”

Orospu çocuğu. “Jason Auer tam bir pislik. Onu hayatında tutmak zorunda değilsin.”

Aslında onsuz çok daha iyi olurdu. Babam böyle bir “*asalak*”ın komşu arazide yaşıyor olmasından nefret ediyordu ama yine de Auer ailesinin burada olacağını bildiğimiz zamanlarda Cenevre Gölü’ne dönüyorduk. Çünkü Briar Rose’suz kaldığımda onlara dünyayı dar ediyordum.

“O benim babam, Oliver.”

“Ya Cooper?” dedim. “Seni gerçekten seven bir ebeveyninin olması iyi bir şey. Sırf seni görebilmek için burada çalışmaya gelmiş. Bence bayağı havalı.”

Burnunu çekip elbisesine baktı. Karanlıkta bile, elbisenin pembe sateninin üzerinde elimi ısırdığında akan kanın izlerini görebiliyordum.

“Ah.” Elim tutup avucumu kendine doğru çevirdi. “Çok üzgünüm.”

KARANLIK PRENSİM

“Gerek yok.”

Kan çoktan durmuştu, zaten umurumda da değildi. Hiçbir şey hissetmiyordum artık. O anda gerçekten, bütünüyle sefil bir durumda olduğumu fark ettim. Briar Rose’a âşık olmak, bugüne kadar çoğunlukla keyifli bir maceraydı. Zorlayıcıydı, sinir bozucuydu ama bir yandan da *heyecan vericiydi*. Bugünse aşkın karanlık tarafıyla tanışmıştım. Onun her yanışı, tenime inen bir kırbaç gibi canımı acıtıyordu. Kaybettikleri, benim de kayıplarım oluyordu. İçindeki acı, kemiklerimi bile ağırlaştırıyordu.

Parmaklarını gömleğimin yakasına doladı. “Ne yapacağım ben?”

“Kaç benimle.” O an kafamın içinden geçen bu deli, Romeo-Montague tarzı düşünce hangi cehennemden çıkmıştı bilmiyorum ama ağzımdan çıktığı anda bunu gerçekten istediğimi fark ettim. “Dünyanın sonuna gidelim.”

Gerçekten öyle bir yer vardı. Portekiz’deki Sagres Burnu. Seb, bir keresinde oradan yelkenle açılmak istediğini söylemişti... ta ki dünya rekorunu kırıp evreni fethetmesi gerektiğine karar verene kadar.

Briar Rose kaşını kaldırdı, bana *cidden mi* bakışı attı. Arka planda Sebastian, olan bitenden habersizce horluyordu. Philomena ile Cooper’ın onu duymamış olması, böyle berbat bir günün ardından Tanrı’nın hâlâ var olduğuna dair elimizde kalan son kanıt sayılabilirdi.

“Elbette. Kaçarız. Çünkü sonsuz şakalar ve zamanlaması saçma öpücükler karnımızı doyurmaya yeter.” Gülmeye çalıştı, sanki avucumda hâlâ Dünya’nın çekirdeğine kadar inen diş izleri yokmuş gibi soğukkanlıydı. “Ailemin ne dediğini duydun. Beni İsviçre’de sadece kızların gittiği bir okula yollayıp Arjantin’e taşıyorlar. Zamanın yarısında beni görmezden geliyorlar, diğer yarısında düpedüz zalimce davranıyorlardı ama bugüne kadar hiç terk etmemişlerdi. Yalnız kalmak istemiyorum.” Yutkundu. “Korkuyorum.”

“Sen o hazırlık okulunda *harika* olacaksın, Briar Rose.” Kollarını tuttum, ağzımdan çıkan bu zırvaları neyin tetiklediğinden emin değildim. Hayatımda bir gün bile yatılı okulda okumamıştım, yaz kampına bile gitmemiştim. “Her gün telefonlaşacağız, mektuplar yazmaya devam edeceğiz. Ne zaman istersen orada olacağım. Gözünü açıp kapayana kadar yaz tatili gelecek. On sekizine geldiğinde o pisliklerden tamamen kurtulmuş olacaksın. Tamam mı?”

Başını onaylarcasına salladı, yutkunurken boğazı hareket etti. Yetmezdi. Bunu söylemesini istiyordum.

“Tamam mı?” diye tekrarlardım.

“Tamam.”

Gerçekten ödü patlamış olmalıydı. *Benim* bile korkudan dizlerim titriyordu. Sorumluluklardan, onun geleceğinden, onu koruyamamaktan ve bu yüzden ikimizin de benden nefret edeceği ihtimalinden korkuyordum. Ama Minik Böceğim için elimden geleni yapmazsam kendimi affedemezdim.

“Ben *hep* yanında olacağım.” Çenesini kaldırıp gözlerimi onunkilere kenetledim. “Sadece yazları değil, Minik Böceğim. Eğer istersen okulumu değiştirir, buraya, İsviçre’ye yerleşirim. Senin için her şeyi yaparım. Hiçbir dağ fazla yüksek, hiçbir okyanus fazla derin, hiçbir gezegen fazla uzak değil. Sana yemin ederim her zaman yanında olacağım. Beni asla ama *asla* kaybetmeyeceksin.”

Sözle değil, bedeniyle cevap verdi. Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öptü. Bu kez her şey farklıydı. Masumdu, ürkekti, güzeldi. Lanet olsun, hem de öyle güzeldi ki...

Dudakları dudaklarıma hafifçe değdi, ikimiz de titreyerek birbirimizin ağzının sınırlarını takip ettik. Sanki her an yerçekimi bizi yarı yolda bırakabilirmiş gibi. O öpücükle kaderimi mühürledi.

Bu saatten sonra başka birini asla sevemezdim.

Briar Rose benim için o kişiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver

Günümüz

“Hey, haftaya benim sahte sevgilim olur musun?” Franklin Townsend, Ferrari Purosangue’umun yolcu koltuğuna kendini attı, mini eteğini çekiştirerek düzeltti. “Hamptons’ta plajda bir ev partisi var, gerçekten gitmek istiyorum ama orada her beş saniyede bir birinin bana yürümeye çalışmasını istemiyorum.”

Üstündeki fırfırlı üçgen bikiniyi tekrar tutuklanmamasına yetecek şekilde ayarladı.

Birincisi, neden muhafazakârlığa bu kadar düşman kesilmişti anlamıyordum. Üzerindeki kıyafet bir mendil kadardı. Parti kızı olmak, onun tüm kişiliği idi.

İkincisi, Hamptons’ın ona sık sık asılan insanlarla ne alakası vardı, onu da anlamamıştım. Ama açıkçası sorgulayacak kadar da umursamıyordum.

Motoru öyle bir gürültüyle çalıştırdım ki Frankie’nin şu an evinde izinsiz kaldığı Romeo’nun sinirlerini zıplattığıma emin dim. “Cazip teklif ama kendi dalağımı yemeyi tercih ederim.”

“Neden?” dedi, sakince sakızını patlatarak. “Ben gözde bir kadınıam.”

“Ben aynı kadınla iki kez insan içine çıkmam, biliyorsun. Yanlış anlaşılır. İnsanlar tek eşliliğe sıcak baktığımı düşünür. Ben çapkınım Franklin, dolandırıcı değil.”

“Teknik olarak artık *kazanovası*,” dedi Frankie kıkırdarak. “Bekâr adam numarası otuz yaşına geldiğinde bayıyor.”

Mahalleden hızla çıkarken, o da Birkini'nden –ablasının intikam alışverişi sonucu ona hediye ettiği çanta– bir kompakt ayna çıkarmaya çalıştı. “Mesele benim yaşlanmam değil... senin daha bebek olman.”

Dudağına bir kat daha parlatıcı sürdü.

“Ama erkekler genç kadınları sever derlerdi?”

“Benim altın kuralım şu: sadece kendi spermimden yaratılmış birini lazımlık eğitimiyle uğraşacak kadar önemserim.” Ekstra bir şey söylememe gerek kalmamıştı zaten çünkü ben hiçbir zaman baba olmayacaktım. O yüzden bu da dert değildi.

“Hadi ama. Daha birlikte bile olmadık.”

Franklin'a o şekilde asla dokunmazdım. Bu kız BDSM'nin açılımını Berbat Kararlar ve Savrulan Milyonlar sanıyordu.

“İnsanlar bunu bilmiyor.” Gözlerim yoldaydı, bileğimi direksiyona yasladım. “Onlara göre sen benim zaferimsin. Seni elde etmek için yeterince çabaladım.”

“Ve sonra ben evet dedim.” Küçük aynasını kapayıp öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. “Sense hayır dedin. Neden?”

“Seni kalp kırıklığından kurtardım.”

Frankie burnundan güldü. “Lütfen. Kalbi kırılacak biri varsa o da sensin.”

Bu elbette imkânsızdı.

Benim kalbim okyanusun öbür yakasındaydı. Avrupa'da. On dokuz yaşımdan beri görmediğim bir kızdaydı. Ne zaman ne de yatağıma girip çıkan onlarca kadın bunu değiştirebilmişti.

Ama Franklin Townsend –Romeo'nun karısının genç, ceylan gözlü kız kardeşi– o kadınların listesinde asla olmayacaktı. Onun peşinden koşmam, aptal numarası yapmamla aynı amacı taşıyordu: İnsanların dikkatini başka yöne çekmek. Beni sığ, sapık ve sıfır prensibi olan biri sanmalarını istiyordum.

Bu tarihin en eski numarasıydı.

“Hadi, Ollie. Beni oyaladın durdun. En azından bir geceliğine sevgilim rolünü üstlen.” Koltuğuna yayılıp dudak bükerek

KARANLIK PRENSİM

gözleriyle beni süzdü, reddedilmeye hiç alışık olmadığı belliydi. “Sonra da herkesin gözü önünde beni terk edebilirsin.” Göz kırptı. “Adımı Times Meydanı’na kocaman yazdırmak hep hayalimdi.”

Frankie tıpkı ablası Dallas gibi çatlak biriydi. Franklin Townsend’in bir gün yanlışlıkla mahalleyi, hatta belki çevre mahalleleri de ateşe vereceğini kestirmek zor değildi. Bunun için falcıya gerek yoktu.

Sadece geçen yıl Dallas, küçük kız kardeşini üç ayrı suçtan sessiz sedasız kefaletle dışarı çıkarmıştı: teşhircilik, kutsal bir yerde (kilisede) esrar bulundurmak ve (sözde kazara) bir koli dildo çalmak. Bu dildoları boyayıp Etsy’de takı askılığı diye satmıştı.

Frankie doğal bir biçimde komikti ve beş yıldızlı otel konforu kadar ilgi bekliyordu. Zihin yaşı beşti, kemik yaşıysa yirmi.

Ciddiye alınamayacak kadar gençti.

Şerit değiştirirken içimden trafiğe sövüyordum. “Cevabım hâlâ hayır.”

“İnsanlar ne kadar sıkıcı biri olduğunu şimdiye kadar nasıl fark etmedi ya?”

Çünkü sır saklama konusunda ustayım.

Frankie benden onu Grand Regent’a bırakmamı istediğinde hayır diyemedim. İlk sebep, otelin bize ait olmasıydı. Dünya üzerindeki altı bini aşkın otel zincirimizin parçalarından biriydi.

Franklin Townsend adlı yıkım makinesi otelimize girip bir iki saunayı yakmadan önce ona şahsen eşlik etmek Romeo’nun gazabını önlemenin tek yoluydu.

İkinci sebepse, grup sohbetine Grand Regent’a golf oynamaya gideceğimi yazmış olmamdı. Şimdi kızı reddetmek kaba olurdu.

Üstelik Frankie’yle vakit geçirdiğimi göstererek Romeo’yla Dallas’ı deli etmek hoşuma gidiyordu. İkisi de Frankie’ye narin bir çiçekmiş gibi davranıyordu, oysa kız bir sinekkapan gibi önüne çıkanı mideye indiriyordu.

“Bugün Grand Regent’a gelme sebebin ne?” dedim, onun sahte sevgili muhabbetinden yırtmak için.

Biz Karanlık Prens Yolu'ndan çıkana kadar Romeo'yla Dal muhtemelen benim Frankie'yle arabada beş farklı pozisyonda seviştiğimi hayal etmişti bile.

Gerçekteyse yarım saat içinde ekip yönetimi toplantım vardı. DMV'deki amiral şubemizin tüm işe alım ve işten çıkarma süreçlerini bizzat ben yürütüyordum. Her şeyin nabzını tutmayı severdim.

"Bir Tinder buluşmam var, kral dairesinde." Frankie saçının bir tutamını parmağına doladı. "Adam evli ve benden otuz yaş büyük, o yüzden gizli bir yer seçtik."

"Lütfen çarşafların üstüne havlu ser. O kumaşlar ipek."

"Duşta yapmak istiyor."

"Terlik giy bari. Sigorta davası açılmasın sonra."

"Tanrım." Başını geriye atıp güldü. "Başka adamlarla yatmam seni zerre etkilemiyor, değil mi?"

"Vaktin ve bedenle ne yaptığın beni ilgilendirmez. Radikal bir görüş, farkındayım."

Başını yana eğip kaşlarını çatarak bana baktı. "Benimle yatmak istediğini sanmıştım."

Herkes öyle sanıyordu. Yıllar önce bir baloda Frankie'yi çantasına minik votka şişeleri tıkarken yakaladığımda onunla flörtleştiğimden beri bu iş peşimi bırakmamıştı zaten.

"Aslında Romeo'yla Zach'i sinir etmek için öyleymiş gibi yapıyorum." Elimi kalbime koydum. "Ne kadar güzel olduğunu inkâr edemem –ki Tanrı'nın unuttuğu bu gezegende görülebilecek en güzel yaratıklardan birisin– ama benim bile bir sınırim var. Ayrıca..." Ona kısa bir bakış attım. "Şu an gerçekten bir kaçamak için gitmiyorsun, değil mi? Ne planlıyorsun, anlat bakalım. Ve bana gelecek yılın felaket sigortasını sabote etmeyeceğine dair söz ver."

"Madem bu kadar merak ediyorsun, senin otelinde bir iş kaptım."

Ona sert bir bakış attım. "Cinsel hizmet sunmak otelde kesinlikle ya–"

KARANLIK PRENSİM

“Tanrı aşkına Ollie, o *tarz* bir iş değil.” Omzuma öyle bir vurdu ki neredeyse yerinden çıkıyordu. “Hollywood’un en gözde mahremiyet koordinatörünün yanında staj yapıyorum.” Frankie âdeta ışıldıyordu.

“Ne?”

“Mahremiyet koordinatörü.”

“Mahremiyetin koordinatöre ihtiyacı yok. Ne nereye girer ben sana söylerim. Doğru cevap *hepsi* ama her deliğin artısını eksisini anlamak için bir uzmana ihtiyacın yok.”

“Mahremiyet koordinatörü, seks sahnelerinde yer alan oyuncuların ruhsal ve fiziksel güvenliğini sağlamakla görevli ekip üyesidir.” Eteğinin ucuyla oynarken dudaklarını yaladı. “Bu benim için büyük bir fırsat. Filmin yapımcısı üç Oscar ödüllü biri. Üstelik başrolde iki favori oyuncum var.”

Frankie’nin saç bakım ritüeli dışında bir şeyi ciddiye aldığı ilk defa duyuyordum. Bu işin ciddi emek gerektirdiğini fark ettiğinde yine yarım kalacak bir felakete dönüşeceğine neredeyse emindim.

Öte yandan... Belki de Frankie benim gibiydi. Belki de akli fikri erkeklerde ve marka kıyafetlerde olan saf bir kız gibi davranması yalnızca bir maskeydi. Belki içinde başka katmanlar da vardı. İstekleri, ihtiyaçları, arzuları... Benim karşılamayacağım arzular ama yine de gerçek arzular.

Arka girişten ana binaya doğru ilerlerken güvenlik görevlileriyle ve birkaç nakliyeciyi selamlaştım. Heykelli çeşmelerin ve beyaz kıızılcık ağaçlarının sıralandığı yolu geçtik. “Çekimler otelde mi yapılıyor?”

O bunu söyleyince hatırladım. İzinleri ve sigorta belgelerini ben imzalamıştım. *Büyük çaplı* bir yapımdı. Filmin çekimleri için otelin bir kanadını tamamen kapatma kararı almıştık.

“Evet,” dedi Frankie, çantasını bileğine taktı. “Ama kusursuz ipek çarşaflarının başına ne gelir, bilemiyorum artık.”

Ferrari'yle uzun süreli kiralamaya uygun bungalovların, iki ödüllü golf sahasının, dört açık havuzun, sekiz tenis kortunun ve yılın en büyük tıp ve teknoloji konferanslarına ev sahipliği yapan arenanın yanından geçtik.

Frankie, dünyanın bütün nimetlerini tatmış, şımarık zengin kız edasıyla ilgisizce dışarıyı izledi.

Ben yeraltı personel otoparkına doğru dönüp karanlığa daldım. Burası en sevdiğim yerdi.

Frankie camdan dışarı bakmaya devam etti, alışılmadık biçimde sessizdi. "Gerçekten aptal değilsin, değil mi?"

"Affedersin?"

Bazen –pekâlâ nadiren– maskem düşerdi. Bazen o eğlencesever, kızların peşinde koşan, milyarder, hovarda, kaliteli dangalak Oliver von Bismarck olamıyordum.

Bazen sadece... kendim oluyordum.

"Zaten düşündükleri kadar dengesiz ve ahlaksız olmadığını anlamıştım." Kafasını hızla bana çevirdi. "Sadece öyleymişsin gibi yapıyorsun. İnsanların senin hakkında en kötüsünü düşünmesini istiyorsun. Hatta senden hoşlanmamalarını istiyorsun. Böyle bir şeyi daha önce görmedim. Neden?"

Cevabı elbette biliyordum. Ama kimseye söyleyemezdim. Romeo ve Zach'e bile.

Gerçek şuydu ki, kimsenin sevgisini, acımasını ya da merhametini hak etmiyordum. Hak ettiğim tek şey nefretti. İnsanlara bunu neden hak ettiğimi anlatamayacağım için de nefretlerini başka yollarla kazanıyordum.

Arabayı geri geri kendi park alanıma soktum, motoru durdurdum ve ona boş bir ifadeyle baktım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Frankie. Şimdi in arabadan. Golf maçına geç kalıyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Oliver

Frankie Townsend: istifa ettim

Nancy Noor: Affedersiniz hanımefendi, bu grup mahalle güvenliği için.

Dallas Costa: İstifa mı ettin yoksa kovuldun mu?

Frankie Townsend: bana göre değildi, abla

Nancy Noor: Daha önce de uyarmıştım. Lütfen özel konuşmalarınızı başka yerde yapar mısınız?

Frankie Townsend: yapardım ama bir hendekte falan bulunur sam şahit lazım. KATİLLER ABLAM VE KOCASIYDI.

Zach Sun: 404'le başlayan bu numara kimin? Bu mahallede mi yaşıyor gerçekten?

Romeo Costa: Ve sanırım temel dilbilgisine de alerjisi var?

Frankie Townsend: haha. çok komiksiniz.

Frankie Townsend: neyseeeeeeee hayat amacımı buldum galiba.

Dallas Costa: Eee neymiş?

Frankie Townsend: influencer olmak istiyorum.

Zach Sun: Bu hayatta kimi infuş edebildin ki sen?

Romeo Costa: Beni etti... hem de intihara.

Dallas Costa: Beni de... cinayete.

Frankie Townsend: peki o zaman... herkes de başıma eleştir men kesildi.

Farrow Ballantine-Sun: Sana inanıyorum, Frankie. <3

Frankie Townsend: senin arkamda duracağını biliyordum zaten, fae.

Farrow Ballantine-Sun: Ama cümlelere büyük harfle başlamayı öğrenirsen daha fazla arkanda dururum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver

The Grand Regent'te fiili CEO olarak göreve başladığımda buz gibi karşılanmıştım desem abartmış olmam.

İki Ivy League diplomam, Cambridge'den bir yüksek lisansım ve tabandan yükselen pazarlama üzerine ödüllü bir tezim vardı. Ayrıca bir valiyi, iki kongre skandalıyla yozlaşmış bir politikacıyı bile utandıracak bir itibar sahibiydim.

Kimsenin bunları yeterince etkileyici bulmaması benim suçum değildi.

Nihayetinde sıkı çalışmayla, misafir memnuniyetinde kırılan rekorlarla ve her yıl fazladan üç ikramiye verebilecek kadar yüksek getirilerle personelin saygısını kazanmıştım.

Bazen böyle bir başarı uğruna ses tellerimi kurban etmem gerekiyordu. gerektiriyordu. Bugün olduğu gibi.

Yönetim kadromun tamamıyla geçirdiğim iki saat ve üç bağırış çağırışlı tartışmadan sonra, Grand Regent'in yirminci katındaki toplantı odasından çıkıp asansörlere yöneldim.

Yalnızca Elijah peşimden geldi.

Diğer herkes oyalanacak bir şey bulup geride kaldı çünkü yüzüme bakma cüreti gösterirlerse düşük performans göstergeleri yüzünden onları sorguya çekeceğimi çok iyi biliyorlardı.

Eli, elimden dizüstü bilgisayarımı alıp yerine telefonumu verdi. "Mahalle güvenlik grubundan bir düzine okunmamış mesajın, Almanya ofisinden bir cevapsız araman ve düşük öncelikli bir sürü e-postan var. Onları kendi gelen kutuma yönlendirdim."

“Jetle Teksas’a git ve tadilat çalışmalarını kontrol et. Paris’teki gibi bir toz skandalı daha yaşamak istemiyorum.”

Eli, yerel şubeler dışında bir de Grand Regent’teki işimin büyük kısmını benim sözcüm olarak idare ediyordu. Resmî olarak COO ünvanını taşıyordu. Gayriresmî olaraksa babam onu benim yerimi doldursun diye yönetici asistanım olarak işe almıştı.

DMV yönetim kadrosu ve yönetim kurulu üyeleri dışında, babamın yerini fiilen aldığımı kimse bilmiyordu.

“Anlaşıldı.” Asansör düğmesine bastı ve ensesini kaşıdı. “Ayrıca, Batı Kanadı’nda bir olay çıkmış.”

Tam o sırada telefonuma gelen bildirim konuşmamızı böldü. Cebimden çıkarıp bildirimlerime göz gezdirdim ve kaşlarımı çattım.

Frankie Townsend: selammmmmmm beni alabilir misin?

Ollie vB: Daha iki saat oldu. Ne oldu?

Frankie Townsend: blmyrm. galiba işe başlamadan önce “işe alınman” gerekiyormuş. inanabiliyor musun?

Ollie vB: Şaşırtıcı ama evet. Gerçekten film setine mi daldın?

Not: Frankie’nin Zoomer kuşağından olup cümleye büyük harfle başlamayı “fazla çaba göstermek” olarak görmesinden nefret ediyordum.

Frankie Townsend: aman tanrım hayır. mahremiyet koordinatörünün bir asistana ihtiyacı olduğunu biliyordum. üniversiteden arkadaşım rudy’yi işe aldı. ben de yardıma ihtiyacı vardır diye düşündüm ve yardım etmeye gittim.

Başparmaklarımı gözlerime bastırıp derin bir nefes verdim. Grand Regent, stüdyoyla yaptığı sözleşmede misafirlerden ve davetsiz gelenlerden mutlak gizlilik taahhüt ediyordu.

KARANLIK PRENSİM

Ollie vB: Gitmem gereken bir yer var.

Frankie Townsend: tanrı aşkına, gerçekten zavallı bir kadına yardım etmeyecek misin?

Ollie vB: Sen zavallı değilsin. Hatta eminim şu anda çevrendekilere cehennemi yaşıyorsundur.

Frankie Townsend: kalbim kırıldı.

Ollie vB: Eminim sadece ilaçların etkisi geçtiği için böyle hissediyorsundur. Hadi çabuk, biraz pembe kokain çek.

Frankie Townsend: kabasın. bu aura gerçek ve muazzam. isteseydin tadına sen de bakabilirdin.

Ollie vB: Hayır, sağ ol. Kalbini kim kırdı? Mahremiyet koordinatörünün reddi mi?

Bu ünvan o kadar saçmaydı ki ciddi ciddi yazmak bile zordu.

Frankie Townsend: aslında beni staja kabul etti.

Ollie vB: O zaman NEDEN işini bırakıp gidiyorsun?

Frankie Townsend: ...

Frankie Townsend: yargılamayacağına söz ver.

Ollie vB: Sence şu hâlimle birini yargılayacak durumda mıyım?

Frankie Townsend: minicik, küçücük kontrollü bir yangın çıkarmış olabilirim.

Frankie Townsend: sen olayı büyütmeden önce hemen şunu söyleyeyim, sadece bazı mobilyalar tutuştu ve duvarın yarısı kardı.

Frankie Townsend: ipek çarşafların GAYET İYİ durumda.

Frankie Townsend: (gerçi artık beyaz değiller ama)

Ollie vB: Seni almaya gelmiyorum.

Frankie Townsend: ah, hadi ama! önce benimle randevuya çıkmayı reddettin, şimdi de kabul edilmediğim stajdan kovulduğum hâlde beni eve bırakmayacak mısın?

Ollie vB: Aynen öyle.

Frankie Townsend: şu anda gelip beni almazsan, YEMİN EDERİM bir daha ASLA seninle konuşmam.

Ollie vB: Şartların kabul edilmiştir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oliver

Sonunda içimdeki pislği dizginleyip asansörle kırk altıncı kata çıkıp felaketin ta kendisi olan küçük hanımı almaya gittim. Bugün hiçbir yanımda kendini hayırsever hissetmiyordu. Ama ne yazık ki en sevimsiz özelliğim yine ortaya çıkmıştı; istemeden girdiğim her ilişkide kendini gösteren, illet mi illet, bastırılmaz o koruyup kollama dürtüsü.

Zach, kalbini ve aklının hatırı sayılır bir kısmını hizmetçisine kaptırdığında onu sürükleyerek akla mantığa döndüren ben oldum. Ama sonunda ne yaptı? Bu kıtanın gördüğü en rezil özür dileme ve evlenme teklifini gerçekleştirdi. Romeo, hamile karısını uluslararası alışveriş turlarına ve bungee jumping çılgınlığına sürükleyen Frankie'yi oyalamak zorunda kaldığında, ona AmEx kartımı verip hem evlerinden hem de başlarından atmalarını sağladım. O parıltılı imajım –kadınlar, para, şaşaa– sadece trajik gerçeği saklamaya çalıştığım bir Venedik maskesiydi. Aslında umursuyordum. Hem. De. Çok. Fazla. Biri kalbime girmeyi başardığında orada kök salıyordu.

Asansör kapıları açıldığında, otuzlarında, hipster gözlüklü, yüzünde bir çocuğu baştan yaratacak kadar makyaj yapmış, elinde dosya olan bir kadınla burun buruna geldim. Kaşlarını kaldırıp yüzüme dik dik baktı.

“Burası kapalı set, beyefendi.”

Onun yanından sıyrılıp geniş koridora adımımı attım. “Öyle miymiş?” Kendi otelimde kısıtlanacak hâlim yoktu.

Kadın arkamdan hışımla yürüdü, kulaklarından resmen buhar çıkıyordu. “Siz kendinizi kim sanıyorsunuz?”

“Bu otelin sahibi.”

Zemindeki kamera kabloları ile uzatma prizlerini atlaya atlaya yürüdüm. Tertemiz İtalyan mermerin yüzeyini yılan gibi sarmışlardı. Işıklı panellerle kaplı duvarları turkuaz, gümüş ve altın tonlarında soyut desenli tablolar süslüyordu. Koridorun sonunda, baş döndüren kral dairesinin çift kapısını aralık tutması için araya Chesterfield koltuklardan biri konulmuştu. Dört bir yandan bir düzine insan içeri koşturuyordu.

“Özür dilerim, Bay von Bismarck.” Kadın yarı tökezleyerek yarı kekeleyerek peşimde koşturuyordu. “Üzerinizde kıyafet varken tanıyamadım.” Ah, geçen yaz çıplaklar plajındaki paparazzi olayı. Medya tarihine geçen ikonik bir andı.

“Sorun yok.” Ceketimden görünmez bir tüyü silkeleyerek sözlerini geçiştirdim. “Milyarder bir otelci olmak, düşünüldüğü kadar kötü bir kader değil.”

“Efendim, oraya giremezsiniz.”

“Hımm. Bahse varım girebilirim.” Kabaydım, biliyordum. Ama bu hesaplı ve bilinçli bir tercihti, karşılaştığım herkesi kendime düşman etmek üzerine edindiğim bir alışkanlıktı. Rom ve Zach’in hâlâ hayatımda olması, büyük ölçüde sadakatlerinden ve her ne kadar farklı şekillerde de olsa benim kadar çekilmez olmalarından kaynaklanıyordu.

Uzaklardan Franklin’in tebeşirle tahtaya sürtülen bir çivi gibi sinirleri lime lime eden sesi duyuluyordu. “...evet, Ollie beni almaya geliyor, Dal.” Sanırım ablasıyla konuşuyordu. “Yemin ederim yangın o kadar da kötü değildi. Kaldı ki saç spreyi yanıncıymış, bunu bilmem mümkün mü? Ben bilim insanı mıyım yahu?” Duraksadı. “Bunu biliyor muydun?” Bir duraksama daha. “E o zaman yıllardır her gün makyaj yaparken ot içtiğimde beni neden bir kez olsun uyarmadın?” Bu kadar saf olamazdı ya. Kesinlikle rol yapıyordu.

KARANLIK PRENSİM

“İğneler nerede?” dedi başka bir ses, iç çeker gibi bir ses çıkardı. “Yeni ten rengi tanga dikmemiz lazım.”

“Bende,” diye yanıtladı daha yumuşak bir kadın sesi. “Aslında neredeyse bitirmiştım... ıyy.”

“Dal, kapatmam gerek.” Frankie’nin soluğu kesildi. “İyi misin?”

Ne yaparsan yap, Franklin Townsend’i kendine fazla yaklaştırma.

“Evet. Sadece iğne battı.”

Yüzümde her zamanki rahat ve kendinden emin sırıtışla çift kapıyı tamamen açıp içeri daldım. “Biri beni mi çağırdı?”

Sırıtışım parmağındaki kanı emen kadınla göz göze geldiğim anda silinip gitti. Parmaklarının arasında bir iğne tutuyordu, o parmakları o kadar iyi tanıyordum ki. O parmaklar bir zamanlar tembel yaz günlerinde göl kenarında amatörce saçlarımı kesmişti. Kazanmasına izin verdiğim o kâğıt oyunlarını oynarken burun deliklerimi tıkamıştı. Babaannemi kaybettiğimde, kolumu kırdığımda, ailemle kavga ettiğimde yanağımı okşayan da o parmaklardı. O parmaklar –tıpkı sahibi olan kadın gibi– bu hayatta böyle amaçsızca oradan oraya savrulmamın tek sebebiydi. On beş yılı aşkın süredir kaçtığım şeydi.

Briar Rose. *Benim* Briar Rose’um.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Briar

Kusma. O, öğle yemeğine değmez. Öğle yemeğinde vegan yengeç köftesi yedin. Lezzetliydi. Pahalıydı da. İçinde tut.

Ama bu neredeyse imkânsızdı. Oliver von Bismarck da bana, muhtemelen benim ona baktığım gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

Dünya bir anda karardı, dizlerimin bağı çözüldü. Ayakları-
mın altındaki zemin, halı gibi kaydı. Geriye sendeledim, dengemi
sağlamak için bir şamdanı tutmaya çalıştım.

Hayatım boyunca parmağımı hiç iğneyle delmemiştim. Di-
kiş konusundaki becerim kusursuzdu. Ama o içeri girmeden
birkaç saniye önce varlığını hissetmiştim zaten. Havada boğucu
bir uğultu vardı.

Aptal değildim. Bu otelin ona ait olduğunu, *Law Lives* dizi-
sinin yapımcısı bana çekim programını söylediği anda anlamış-
tım. Ama yıllardır bu adamı gizlice takip ediyordum ve Oliver'ın
ailesinin işine asla karışmadığına kendimi inandırmıştım. Takip
ettiğim kadarıyla ilk ve tek aşkım tam anlamıyla bir fiyaskoya
dönüşmüştü. Tek derdi partiler, tatiller ve genç kadınları yoldan
çıkarmak olan haz düşkünü, şımarık bir züppe olup çıkmıştı.
Son on yıldır onun her hareketini dikkatle izlemiştim. Gözaltılar,
rezillikler, içkiler, kaçamaklar...

Yine de göz göze geldiğimiz anda kalbimin burulduğunu ve
sıkıştığını hissettim. Çünkü o solgun gözlerin ardında hâlâ onu
görebiliyordum. Birlikte çimenlerin, gübrelerin ve terin içinde
yuvarlanıp kahkahalarla güldüğümüz çocuğu.

KARANLIK PRENSİM

On beş yıldır ona söylemek isteyip bir türlü söyleyemediğim her şey boğazımda düğümlendi.

Neredeydin, neredeydin, neredeydin?

Bir zamanlar bana sonsuzluğu vadetmişti. O sonsuzluk sonra bir “hiç”e dönüşmüştü. Ve bu “hiç” bir insandan nefret etmeyi öğrenmek için fazlasıyla uzun bir zamandı.

“Ben hiç...” Oliver toparlanan ilk kişi oldu, dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirdi. “Merhaba, *Minik Böceğim*.”

Bu önemsiz ve küçücük lakapla kalan son direncimi de paramparça etti. Şamdanı bırakıp duvara yaslandım. Elimdeki iğne yere düştü.

Oliver hâlâ avucumun içinde duran ten rengi tanga külotu işaret etti. “Bu benim için mi?”

İçi boşaltılmış bir balık gibiydim. O nasıl bu kadar sakin kalabiliyor ve aynı zamanda bu kadar eğleniyormuş gibi görünüyor?

Öfke, acı ve hayal kırıklığı içinde onu inceledim. O uykulu, arzuyla puslanmış lacivert gözler hâlâ uzun kirpiklerle çevriliydi. Öpülmek için yalvaran, o şımarık bir ifadeyle bükülen dudakları ve o Romalı burnu... Aradan geçen yıllara rağmen hâlâ o güçlü ve baş döndürücü etkisiyle karşımda duruyordu.

Hangisi daha yıkıcıydı, bilemiyordum; onun hâlâ bu kadar yakışıklı olması mı yoksa benim hâlâ bu kadar sessiz ve acınası olmam mı?

“İyi misin?” Frankie omzuma dokundu. “Bak, onun *yürüyen genelev* gibi bir ünü olabilir ama yemin ederim, çoğu zaman zararsızdır.” Asistanımın sesi sırtımda yankılandı.

Bir şey söyle. Bir şey yap. Ona artık aynı zavallı kız olmadığını göster. Kimsenin gelip onu kurtarmayacağını çok geç anlayan, kendi kendine ayağa kalkmak zorunda kalan o kız olmadığını göster.

Ollie’nin şahini andıran bakışları gözlerimden ayrılmadı. “Biz tanışıyoruz.”

Frankie'nin bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Yani... mecazen mi yoksa gerçekten mi?"

İkimiz de cevap vermedik.

Yardımcı yapımcı koşarak yanıma geldi. "Hey, Briar? Bu sahneyi toparlamamız lazım." Jaylla, avucumun içindeki tangayı çekip aldı. "Hazır mı? Scarlett üşüyor."

Scarlett. Elbette. Scarlett. Oyuncum. Şu anda sabahlıkla beni bekleyen, sevişme sahnesini tamamlamaya hazır olan kadın. Düşününce, Oliver'ın burada bulunmaya izni yoktu. O da oyuncuma dik dik bakan başka bir yabancıydı.

"E-evet." Jaylla'ya dönüp zoraki bir gülümsemeyle cevap verdim. "Her şey hazır. Bir saniyeye geliyorum." Sonra Oliver'a döndüm, nihayet sesimi bulmuştum. Bıçak gibi keskindi. Tam da hak ettiği şekilde. "Beyefendi, biz birbirimizi tanımıyoruz. Buraya izinsiz giremezsiniz."

Sözlerim Oliver'ı hazırlıksız yakaladı. Gülümsemesi hayrete dönüştü. "Bu otel benim."

"Bu set de *benim*," diye karşılık verdim, bir şişe suya uzanıp büyük bir yudum aldım. "Sizin saçmalıklarınızı çok duydum, Bay von Bismarck. Burada çıplak oyuncularım var ve sizin bu odada bulunmanızı istemiyorum."

"Benim bu odada..." Bakışları sertleşti, ağzı bir kez daha açıldı. "Gerçekten birbirimizi tanımıyormuş gibi mi yapacaksın?" Yüzü bir anda öfkeyle buruştu.

Gözlerimi kırıştırdım, yeni kazandığım özgüvenimi tekrar buldum. "Sanırım beni biriyle karıştırdınız. O kadar kadının arasında bu çok normal."

Frankie yumruğuna öksürerek güldü. "Kapakkkkk."

Oliver gözlerini benden alamıyordu. "Saçmalıklarımı nereden biliyorsun peki?.." Beni geçmişe sürükleyen, özgüvenli bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı.

"Okuma yazmam var ve internete erişebiliyorum. Etraftaki potansiyel tehditleri kestirememek görevimi ihmal etmek olurdu."

KARANLIK PRENSİM

Kaşımı kaldırdım. “Şimdi... lütfen, çıkar mısınız? Bu sette bir yabancıнын bulunması çıplak oyuncularımın psikolojisini olumsuz etkileyebilir.”

Aramıza mesafe koymam gerekiyordu. Tercihen üç kıta ve dört okyanus kadar.

“Beni kendi mülkümden dışarı atamazsın.”

“Bal gibi de atarım, burayı sizden kiraladık.” Ceketinin yakasını tutup onu dışarı yönlendirdim. “Biz burada konaklayan müşterileriz ve bu katı tamamen kiraladık. Seks sahnesi sırasında sizin içeri girmeniz yasak.”

Oliver sendeleyerek geriledi, bana sanki kudurmuş bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Frankie olduğu yerde şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı.

“Sağ ol, Briar!” diye seslendi Scarlett, odanın diğer ucundaki yatağın üstünden. “Beni koruduğun için.”

“Hayatımda ilk defa bir seks sahnesinden dışarı atılarak çıkıyorum. Genelde davet edirim de.” Oliver elini kalbine koyup sahte bir hüznle sarsıldı. “Cazibemi mi kaybettim yoksa?”

“Bunu tuzağına düşen birine sor,” diye yalan söyledim.

Koridorda yalnız kaldığımızda bana sanki yepyeni bir ejderha türü keşfetmiş gibi baktığını görmezden gelerek onu asansörlere doğru ittim.

Kaşını kaldırdı, onu itip kakarken pek direnmedi ama işimi kolaylaştırdığı da söylenemezdi. “Yalnız kaldığımızı göre bu numarayı bırakacak mısın artık?”

“Kimse burada hiçbir şeyi bırakmıyor, Bay von Bismarck. Ününüzü herkes biliyor.”

Oyunbaz bir şekilde göz kırptı ve sırıtarak, “Bu öfken içimdeki ateşi harlıyor,” dedi.

“O ateş enfeksiyondan kaynaklanıyor olabilir, tatlım. Baktır istersen.”

“Duyduklarına inanma, Briar Rose.”

“Ah, bir de manipölatörmüş.” Onu daha sert ittim. “Nasıl oldu da bunca kırmızı bayrağı gözden kaçırdım? Sen resmen sahte bir karnaval gibisin.”

“Eğlenceli bir yolculuğa her zaman için davetlisin.”

“Yemin ederim cinsel espri yaparsan seni bıçaklamak zorunda kalacağım. Ve geçmişimizi göz önüne alırsak hiçbir jüri beni suçlu bulmaz.”

Bu, Oliver’ın kahkaha atmasına neden oldu. “Seni özlemişim, Minik Böceğim.”

“Bana öyle deme.”

“Neden?”

“Birincisi, artık pek sarılmayı seven biri sayılmam.”

“Dikenli Böceğim?” Gözleri parladı, geriye sendeledi. “Bunu da sevdim.”

Asansörlere ulaştık. Düğmeye bir ya da beş yüz kez falan bastım. O bu kattan ve hayatımdan çıkıp gidene kadar rahat edemeyecektim.

Onun ihanetinden sonra kendimi toparlamam yıllarımı almıştı. Her gece ağlayarak uyuduğum, neden ve nasıl bu hâle geldik diye sorguladığım yıllar. Sonunda iyi bir konuma ulaşmıştım. Ve bu konum, Oliver von Bismarck’ın olmadığı her yerdi.

“Hey, bekleyin!” Frankie süitten fırlayıp o saçma sapan topuklu ayakkabılarıyla peşimizden koşarak geldi. “Beni unuttunuz.”

Acaba sevgili miydiler? Bu düşünce kalbimi zehirli bir acıyla sardı.

“Peki, artık saçmalığı keselim.” Oliver onu tamamen görmezden geldi, sadece bana odaklanmıştı. “Konuşmamız gerek.”

“Hiç de gerek yok.” Kollarımı göğsümde sımsıkı kavuşturdum. “On beş yıldır bunu gayet güzel başardık. Şimdi bu kusursuz düzeni neden bozalım?”

“Sana açıklamam gereken çok şey var.”

KARANLIK PRENSİM

“Öyle mi?” Boğazıma yükselen çığlığı bastırdım. “Her açıdan biz artık iki yabancıyız.”

“Sen bana asla yabancı olamazsın.”

“Ne garip bir laf bu. Çünkü yıllar önceki o vedanla aslında en başından beri bir yabancı olduğumu fark ettim.”

Asansör kapısının üstündeki dijital ekranda sayılar yükselmeye başladı. *Sonunda.*

“Yani siz gerçekten birbirinizi tanıyor musunuz?” Frankie aramıza girip topuklularını çıkardı ve çantasına tıktı. Çok güzel bir kızdı. Altını çizerek söylüyorum: kız. “Tanışalı yedi dakika oldu ve Oliver hâlâ suratına tokat yiyecek kadar rezil bir şey söylemedi. Resmen kendisi gibi davranmamaya çalışıyor.”

“İstediyi buysa o tokadı da atarım, hiç çekinmem.”

Oliver küçük parmağındaki kolej yüzüğünü düzeltti. Çocukken ona hediye ettiğim yüzük. Hâlâ saklıyor muydu onu? *Neden? Ama nedenini umursamamalıydın.*

Seni en çok ihtiyaç duyduğun anda yüzüüstü bıraktı.

“Konuşmamız gerek,” diye ısrar etti Oliver. “Briar Rose, ben...”

“Artık sadece Briar.” Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. “Rose kısmını attım. Her yıl gönderdiğin o saçma boyalı güllerle birlikte.”

“*Briar.*” Yeni ismimi ağzında yuvarladı. Elmacık kemikleri pembeleşti. “İşin ne zaman bitiyor? Ben...”

Asansör ding sesiyle açıldı. Bu fırsatı kaçırmadım. Onu içeri ittirdim ve o küçük yangın çıkarıcı arkadaşını da ardından sokup kapama tuşuna bastım.

“Hoşça kal, Oliver. Güzel bir hayatın olsun.”

Ya da olmasın.

Umurumda bile değil.

Asansör gıcırdayarak aşağı inmeye başladığında hava aniden hafifledi. Birkaç adım gerileyip sırtımı duvara dayadım, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Ayakta durmak için savaş ve-

riyordum. Sonunda yenik düştüm. Kalın halının üstüne yığılıp başımı ellerimin arasına aldım, terapistimin öğrettiği gibi derin derin nefes almaya çalıştım.

Yılların terapisi onun gözlerine şöyle bir bakmamla yerle bir olmuştu.

Çocukken ona hediye ettiğim o on dolarlık yüzüğu saklamıştı. O zamanlar karnavalдан kazandığım, elimdeki avucumdaki tek şeydi. Geçmişimle göz göze gelmiştim ve o, bana kaybettiğim her şeyi hatırlatmıştı.

Tüm dünyamı.

ONUNCU BÖLÜM

Oliver

“Ferrari’ni benim kullanmama izin mi veriyorsun yani?” diye çığlık attı Frankie, ellerini fok balığı gibi birbirine vurarak. *Şu an beni rahat bırakacaksa M1 Abrams tankı kullanmasına izin veririm.*

“Evet.” Anahtarlarımı ona fırlattım. “Bir şeyleri ezmemeye çalış.”

“Söz veremem.” Frankie anahtarlığı işaret parmağında çevirdi. “Ama bu iyimserliğine bayıldım. Gözlerin neden kıpkırmızı?”

“Fazla ot içtim.”

Hayır, ot falan içmemiştim. Ama eğer Briar Rose’u hafızamdan silemezsem birkaç saat içinde metamfetamine falan başlayabilirim.

Briar. Briar Rose değil, dangalak.

Ama hâlâ Briar Rose gibi kokuyordu. Tatlı, çiçeksi ve öyle baştan çıkarıcıydı ki bana dokunduğu anda sertleştiğim için kendimi sakinleştirmem gerekmişti.

Aynı kızdı. Hâlâ tırnaklarını yiyordu. Ama... farklıydı da. Daha vahşiydi.

Frankie surat asarak otelin büyük lobisinde oyalanıyordu. “Sen... şey, bu mahremiyet sorumlusu kıza âşık falan mı oldun?” Gözlerini kısıp baktı. “Çünkü seni daha önce hiç böyle görmedim.”

“Nasıl böyle?”

“Bilmem... etkilenmiş gibi.”

On beş yıldır görmediğim bir kadına gerçekten âşık olabilir miydim? Mantıken, hayır. Ama şu an mantık benim için tamsa-

men yabancı bir gezegendi. Toplumsal norm denen şey neydi ki zaten?

“Eve dön, Franklin.”

“Evim Georgia’da.”

“Eve dön dedim.”

“Bekle... arabanı alabilir miyim?”

“Verirsem defolup gider misin?”

“Evet.”

“Harika. Artık bir Ferrari’n var.”

Omuz silkti ve kalçasını sağa sola sallayarak asansörlere doğru süzüldü. Metal kapıların ardında kaybolduğu an lobiden fırlayıp bara daldım ve bir tabureye yığıldım.

Grand Regent eski zamanların zarafetini taşıyan, Hogwarts ile Hotel Lutetia arası modern bir harikaydı. Kahverengi deri koltuklar, cilalı maun masalarla çevriliydi. Geyik boynuzundan avizeler tavanda parlıyordu, karşısındaysa boylu boyunca aynalı bir bar vardı.

Parmak boğumlarımla tezgâha vurup, “Bir tane Sazerac,” dedim.

Yaşının ötesinde zeki olan barmenim Kelsey bana şöyle bir göz attı. “Sek mi?”

“Maalesef.” *Wall Street Journal*’ın bir kopyasını kapıp hiçbir şey okumadan sayfalarını çevirmeye başladım. “Kadınlar konusunda berbat bir gün geçiriyorum. Belki artık tercihlerimi sorgulamanın vakti gelmiştir.”

“Konuşmak ister misin?” İçten bakışlı gözlerini çevreleyen koyu bukleler şefkatle sallanırken absint ve konyakı karıştırıcıya boşalttı, içine de bir küp şeker attı.

“Hayır. Sessizce kendi kendime hayıflanmak istiyorum.”

Küçük Briar Rose artık küçük değildi. O zarif gonca açmış, daha hassas ve yasak bir güzelliğe dönüşmüştü. Hâlâ özensiz, umursamaz bir güzelliği vardı ama dalgalı perçemleri, tepesindeki dağınık topuzu, bol kot ceket ve diz boyu çoraplarıyla sarhoş edici

KARANLIK PRENSİM

bir şeye dönüşmüştü. Şık ve özenli olmasına şaşırمامıştım. Ama hâlâ kendine özgü kalabilmiş olması nefesimi kesmişti. Pantolon askısı takıyordu. *Pantolon askısı!* Baştan ayağa ailesine koca bir siktirin gidin mesajı veriyordu.

Kelsey dişlerini gösteren kocaman bir gülümsemeyle içkimi getirdi. Bir yudum aldım ve gazeteyi bara fırlattım, odaklanamıyordum. Kendime, Briar'la aramıza giren yirmi otuz katın hiçbir anlam ifade etmediğini söyledim. Umurumda değildi.

Ama asansör sesi her duyulduğunda, başımı çevirip bakıyor ve kabinde çıkan her herifle biraz daha hüsrana uğruyordum.

Onu bekliyorsun, salak.

Kadehi dudaklarıma götürürken camın soğukluğu beni kendime getirdi. Siktir. Dışarıdan nasıl görüldüğünü fark ettim: burada böyle oturmuş, Joe Goldberg'ın kayıp kardeşi gibi, işi biter bitmez kıza pusu kurmaya hazır bekliyordum.

Ama onu tekrar görmem gerekiyordu. Bir istek değil, ihtiyaçtı.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Kaldığınız yerden devam etmek gibi bir niyeti yok. Sadece... merak ediyorsun.

Evet. Merak işte. Tüm personelime –üst düzey yöneticilerden otel görevlilerine kadar– ekibe sadece ana kapıdan çıkış izni vermelerini emretmiş olmam hiçbir şey ifade etmiyordu. Ya da kaçmak isterse lobiden geçmek zorunda kalacağından neredeyse emin olmamın da bir anlamı yoktu.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yine karşılaşacaktık.

Ve hayır, bunun da hiçbir anlamı yoktu.

Briar şimdi bir mahremiyet koordinatörü olmuştu. Bu, artık Amerika'da yaşadığı anlamına mı geliyordu? Sanmıyorum. Evli miydi? Sevgilisi var mıydı? Sözde ailesiyle görüşüyor muydu? Cooper'la hiç yeniden iletişime geçmiş miydi? *Mutlu* muydu?

Bu soruların çoğunun cevaplarını kolaylıkla bulabileceğimden epey emindim. Ama buna hakkım yoktu. O zamanlar, kendi doğamın farkına vardıktan sonra onu yalnız bırakmaya karar

vermiştim. Ben –hâlâ– felaketin vücut bulmuş hâliydim. İnsanların hayatlarını mahvetmeye bir adım uzakta dolaşan bir lanetim. Ondan ne kadar uzak durursam o kadar güvende olurdu.

Bu düşünceler beni oturduğum tabureden kaldırıp Franklin’le birlikte Ferrari’ye binmeye sevk etmeliydi.

Ama olmadı.

Olmadı işte.

Taburede dönüp gözümü asansörlere diktim ve onun çıkmasını bekledim. Her kapı açılışında içeriden sarmaş dolaş çiftler, iş adamları ya da turist kabileleri çıktıkça, dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki neredeyse toza dönüşeceklerdi.

Bir saat geçti. Sonra bir saat daha.

Nihayet saat dokuzu gösterdiğinde parmaklarımı şıklattım.

Tam zamanında Kelsey barın arkasında belirdi. “Efendim?”

“Kral dairesinin boşaltılmasını söyleyin.”

“Sadece odayı mı kastediyorsunuz?”

“Tüm katı.” Riske giremezdim.

“Şey... onlara bir sebep söyleyecek miyim?”

“Benim öyle istediğimi söyle.”

On dakika sonra film ekibi dağılmaya başladı. Asansörlerden birer birer indiler. Önce makyaj ve saç ekibi çıktı. Ardından teknisyenler ve kameramanlar. Sonra yapımcılar, yönetmen ve asistanları. Ve en son oyuncular.

Hollywood’un son gözdesi, kızıl saçlı bomba Scarlett Boureanu’yu bir anlığına görebildim. Bana göz kırptı ama umursamıyormuş gibi yaptım, boynumu uzatıp onun arkasındaki kadını görmeye çalıştım.

Tahmin ettiğim gibi oydu. Briar. Işıltılı müşterisinin aksine, yıpranmış yeşil bir beyzbol şapkası takmış, uzun bir trençkot giymişti ve yüzünü bir dergiyle gizliyordu.

Ama o kızıl altın saç tellerini tanımam için şöyle bir bakmam yetmişti.

KARANLIK PRENSİM

Tabureden kayarak indim ve ona doğru koşar adım yürümeye başladım. “Briar, bekle.”

Tabii ki beklemedi.

Aksine, adımlarını *hızlandırdı*.

Spor ayakkabılarının tabanı mermer zeminde gıcırdarken başını önüne eğerek bir grup otel görevlisinin arasından otelin giriş kapısından dışarı fırladı.

“Bay von Bismarck, anneniz size verilen mesajları anlamanız gerektiğini öğretmedi mi?” diye arkamdan seslendi Scarlett, yürüyüşünü aksatmadan.

Onu duymamış gibi yapıp Briar’ın peşinden daha hızlı koştum. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum. Hatta biraz da tehlikeli bir hâl almıştı. Ama fark etmezdi. Yıllar önce neden hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolduğumu anlatmak istiyordum. Ancak yapamazdım.

O zaman da yapamamıştım; ne mektupla ne e-postayla, ne de bir telefonla. Şimdi de anlatamazdım. Olan bitenle ilgili tek kelime etmemek için verdiğim sözü hâlâ tutuyordum. Oysa gerçekleri anlatmak istediğim tek kişi yine de oydu.

Briar adımlarını daha da sıklaştırdı. “Peşimi bırak.”

Hava soğuktu, karanlıktı, yerler ıslaktı. Şubat ayının son demleriydi. Briar her ne kadar mevsime uygun giyinmiş olsa da onun yaz ortasında bile nasıl üşüdüğünü hatırlıyordum.

“Dur. Hadi içeri geçip konuşalım.”

Ben yalvarmazdım.

Ancak bu kez yalvarıyordum.

Ama Briar bir kaos yumağı gibi havalı kıyafetleriyle basıp gitti. “Seninle konuşacak vaktim yok.”

Ağaçlarla kaplı, ay ışığının aydınlattığı yürüyüş yoluna yaklaşırken adımlarımı hızlandırdım. “Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum.”

Ağaçların ötesinde golf sahası uzanıyordu. Şu anda tadilatta olduğundan halka kapalıydı.

Briar daha da hızlandı. “İnsan inanmıyor ama sen gerçekten sığ bir herif olmuş çıkmışsın.” Rüzgâr yüzünden sözleri dalgalanarak kulağıma çarptı. “Gerçi... yok ya, insan gayet de inanıyor. Sen hiçbir zaman söylediğini gerçekten kasteden biri olmadın.”

Ben sığ bir herif değildim.

Ailem derin bir depresyona gömülmüşken, kayıplara karışmış kardeşimin yokluğunda şirketi ayakta tutmaya çalışıyordum.

“Canını yakmak istememiştin.”

Beni duymadı bile. Sert bir dönüşle sağa saparak ağaçların arasından golf sahasına girdi.

“Dur artık,” dedim. İkimiz de zifiri karanlıkta yokuş aşağı sendeleyerek ilerliyorduk. “Birimiz zarar görecektir.”

“O kişi sen olacaksan, sorun değil, sığ herif.”

“Ben sığ herif *değilim*.”

Çenem kasıldı. Normalde Grand Regent ortamında insanların böyle düşünmesinden rahatsız olmazdım. Ama Briar’ın beni bu şekilde görmesini istemiyordum, hem de hiç. Gerçi bunun ne önemi vardı ki? Gece bitecek, sabah olacak ve yollarımız yeniden ayrılacaktı. Başka bir ihtimal yoktu.

“Peki sen... mahremiyet koordinatörü müsün?” *Cık cık*ladım. Belki sinirlenirse dururdu. “Yaptığın gerçek bir iş bile değil.”

Yemi tuttu.

Briar su engeline birkaç adım kala aniden durdu.

“Gerçek bir iş ve ben *senin* gibi değilim, sevdiğim şeyi yaparak geçimimi sağlıyorum.” Dudaklarını büzüp bana döndü. “Hayatım boyunca beni koruyacak biri olsun istedim. Kendi çıkarını değil, benim iyiliğimi düşünecek biri. Ama hiçbir zaman hayatıma öyle biri girmedi. Ne annem, ne babam, ne biyolojik babam, ne de sen.”

Son sözcük boğazına düğümlenmiş gibiydi. Sanki adımını atmak bile onu iğrendiriyordu. Şuracıkta yok olmak istedim. Onu koruyamadığım için ayaklarının dibinde eriyip gitmek istedim.

“Briar—”

KARANLIK PRENSİM

“Hayır. Sözümü kesemezsin.” Dudaklarının etrafında bir buhar bulutu oluştu. “Ben bu mesleği seçmedim. O beni seçti. Başkalarının en savunmasız anlarında yanında olup onları güvende hissettirmek istiyorum. Sete girdiğimde, oyuncuların bana sonuna kadar güvenmelerini istiyorum. Bu işte biri için anne, baba, kardeş ve dost olabiliyorum. Dünya bana merhametli davranmadı, o yüzden ben başkalarına merhametli olmayı seçtim. Bu yanlış telafi etmeyi seçtim.”

Satır aralarını okuyabiliyordum. Onun hayatında düzeltmesi gereken yanlış bendim. Ve hayatını bir kez daha mahvetmemi istemiyordu. Mesaj alınmıştı.

Ama yine de...

Ama yine de.

İkimiz de nefes nefeseydik. Briar ellerini dizlerine dayamış, şapkasının altından alnına ve şakaklarına yapışmış perçemleriyle soluğunu toplamaya çalışıyordu.

“Özür dilerim.” İçtenlikle söyledim. “Tüm bunlar başına geldiği için üzgünüm. Hepsi için. Seni hayal kırıklığına uğratanlardan biri olduğum için de. Ama ben de kendi cehennemimi yaşadım.”

Briar kaşlarını çattı. Ağzını aralayıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra dişlerini sıkıp gözlerini yumdu. Derin bir nefes aldı, ardından iki, üç... Sonra gözlerini açtı. “Ne oldu?” dedi.

Gerçeği söylemenin vakti gelmişti.

O çirkin, korkunç gerçeği.

Bir canavar olduğumu.

Ama söyleyemedim.

Kelimeler ağzımdan çıkmadı.

“Ee?” Çenesini yukarı kaldırdı, gözleri keskin ve kararlıydı. “Bugün iki kez peşimden koştun. Söylesene, seni benden uzak tutan neydi? Farkındayım, zor bir çocuktum. Üzerinde fazla baskı yaratıyordum. Ama bir gün arayıp kibarca meşgul olduğunu, benimle artık ilgilenmediğini, yalnızca arkadaş kalmak istediğini

söyleyebilirdin. Onun yerine beni öyle acımasızca hayatından çıkardın ki evine geldiğimde güvenliğe beni dışarı atmasını söyledin.”

İrkildim. Harvard’dan mezun olduktan hemen sonraki dönemdi bu. Kaçarak Cambridge’de yüksek lisansa gitmeden önce. Briar küçücüktü, perişan bir hâldeydi, iliklerine kadar ıslanmıştı ve yapayalnızdı. Ama onu içeri almamıştım.

Haklıydı. Ben bir *canavardım*. Affedilmeyi hak etmiyordum. Başımı eğdim. Sessizlik içinde kaldım.

“Tabii ya. Gerçekten rüya gibi bir adamsın, Oliver.” Başını iki yana sallayarak ellerini havaya savurdu. “Hiçbir şey değişmemiş. En azından sen değişmemişsin. Sana seni seviyorum diyecek sıradaki kadın aptalın tekidir.”

Briar hızla arkasını döndü ve su birikintisinin kenarına doğru yürümeye başladı. Karanlığın içinde, suyun etrafını çevreleyen koruyucu file neredeyse görünmez olmuştu. Ayakları fileye takıldı.

“Minik Böceğim, dikkat et. Orada bir—”

Öne doğru devrilirken kolları havaya savruldu. Ardından bir homurtu, hemen sonra da Briar’ın başının bir şeye —umarım göletin kenarına park edilmiş mini iş makinesi değildir— çarpma sesi geldi ve sonunda... devasa bir su sıçraması duyuldu.

O an sanki zaman durdu. Giyotin bıçağının inmeden önceki saliseler gibiydi. Korkunç bir hatıra zihnime dolarken donup kaldım. Kımıldayamadım.

Sonra Briar’ın tehlikede olduğunu hatırladım ve her şey, herkes yok olup gitti.

“*Siktir.*”

Ceketimi omuzlarımdan sıyrıp attım, telefonumun el fenerini açtım ve suya daldım. Buz gibi su tenimi iğne gibi delip geçti. Karanlığın içinde oraya buraya yüzüp durarak onu bulmaya çalıştım. Daldım, çıktım, daldım, çıktım. Her seferinde elim boş dönüyordum. Panik içimi bir yangın gibi kavurmaya başladı.

KARANLIK PRENSİM

O donuk suyun içinde geçirdiği her saniye, onun için ölümcül olabilirdi.

Göleti bölgelere ayırıp her nefes alışımında farklı bir bölgeye dalmaya karar verdim. Bu işe yaradı. Beşinci dalışta, trençkotunun eteğini yakalayabildim.

Onu karaya taşımak zorlu bir mücadeleleydi ama sonunda Briar'ı düzgünce biçilmiş çimlerin üzerine yatırdım ve titreyen parmaklarımı boynuna bastırdım. Derisinin altından gelen belli belirsiz nabız, tenime sıcak bir titreşim gibi yayıldı. Zayıftı ama atıyordu.

Derin bir nefes verdim, ardından Briar'ın saç derisinin ve yüzünün tamamının vücudunun geri kalanından çok daha koyu olduğunu fark ettim. *Kan*. Yüzü tamamen kan içindeydi. Kafasını çarptığında yaralanmış olmalıydı.

Kan.

Su.

Yaralanma.

Zihnimdeki baraj yıkıldı ve hatıralar akın akın üstüme çöktü. Telefonumu çıkarıp hemen yardım çağırdım.

Yıkılmanın da vakti gelecekti.

Ama şimdi yıkılamazdım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Briar Rose

On Altı Yaşında

Başka bir yaz, başka bir gül.

“Morumsu mavi bir gül. Bir gül için en nadir renktir. Tesadüfe bak ki gözlerinin rengiyle de aynı.” Ollie, bakışlarını gözlerimden ayırmadan başını eğip elimin üstüne bir öpücük kondurdu. “*Ve* yıl boyu taşaklarımın alacağı renkle.”

Güldüm. “O kadar mı sapıklaştın?”

“*Çok*. Hem de ne çok, hayal bile edemeyeceğin kadar. Ayrıca unutma, sen bu sapığın sevgilisisin.” Oliver, bronz ve kaslı uzuvlarım çimlere bırakarak yanıma çöktü. “Bu da senin nasıl biri olduğunu gösteriyor sence?”

Kaşımı kaldırdım. “Erkek seçimlerim sorgulanabilir sanırım?”

Ollie kahkaha attı, sonra bir öpücük daha vermek için eğildi.

Sade tişörtüme ve kotuma baktım, keşke bu an için diktiğim o şirin elbiseyi giyme şansım olsaydı. İsviçre’deki ilk günüydü.

Seb, abisinin bana sürpriz yapmaya çalışacağını söylemiş olmasına rağmen Oliver beni yine de gafil avlamayı başarmıştı. Göletin kenarındaydım, güneşin altında çimlerin üstüne uzanmış, parmağımla tombul, pofuduk bulutların şekillerini çiziyordum.

Her zamanki gibi gülü saçlarıma iliştirdikten sonra dirseğine yaslanıp yüzümdeki ifadeye gülümsedi.

Gülü saçlarımdan çıkarıp burnuma götürdüm. “Nereden buldun bunu?”

KARANLIK PRENSİM

“Avusturya’dan.”

Kadifemsi bir yaprağını kopardım, parmaklarımin arasında ovuşturdum. “Bu renk doğal mı?”

“Hayır. Özel olarak boyalı suyla yetiştiriyorlar. Henüz bu tonda gül üretmeyi başaramadılar. Bana güven, bu girişime deli gibi yatırım yaptım.”

“Üretmek mi?” diye kıkırdadım. “Sırf o kelimeyi kullanmak için söyledin değil mi?”

Gözlerini devirdi. “Aman ne büyük yanlış, ukala şey.”

“Neden mavi güllere yatırım yapıyorsun ki?”

“Çünkü bir gün ticari bir şeye dönüşürlerse sana her hafta sonu gönderebileceğim.”

Böyle deyince sanki ayaklarımin altından zemini çekip alarak bana uçmayı öğretmiş gibi hissettim. Havada süzülüyordum, büyülenmiş gibiydim.

Oliver, parmaklarımin arasındaki yaprağı alıp boynumun yanma sürttüğünde tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu. “Sözde mavi güller karşılıksız aşkı ve ulaşılamaz bir arzuyu simgeliyormuş.”

Yutkundum, kalbim göğsümde kıvranıyordu. “Aşkın karşılıksız değil.”

Burnunu burnuma sürttü. “Öyle mi?”

Başımı onaylarcasına salladım, burunlarımız birbirine dokundu, neredeyse bir öpücük gibiydi.

“İyi.” Dudaklarıma hafifçe bir buse kondurdu. “Okul yılı boyunca başka birine âşık oldun mu? Kıskanıp öldürmem gereken biri var mı?”

Gülerken neredeyse boğulacaktım.

Surval Montreux’de geçirdiğim dönem ancak “sancılı” diye tanımlanabilirdi. Kendimi bir meyve kâsesine düşmüş hamburger gibi hissediyordum.

Her şeyden önce, ebeveynlerim yoktu. Diğer kızlar bu zayıflığı kilometrelerce öteden hissedebiliyordu. Tatillerde özel jetlerle

ailelerinin yanına, lüks yazlıklara giden bu kızların aksine ben kampüsten pek uzaklaşmıyordum.

Ailem aramalarımı bile çoğu zaman açmazdı, açtıklarında da o kısacık sürede beni, akrabalarımızı aradığım için azarlarlardı.

“Artık ablalarımı darlamaktan vazgeçmelisin,” derdi annem küçümseyen bir tonla. *“Boşuna nefes tüketiyorsun. Sana bin kere söyledim, onlarla görüşmüyorum. Bizim servetimizi kıskanıyorlar.”*

Ama o aramaların da bir anlamı yoktu.

Zaten kimse telefonumu açmıyordu.

En sonunda ben de aramayı bırakmıştım.

Sınıf arkadaşlarım bana takma isimler taktılar. İnek, kitapkurdu, garip kız, yalnız kız... Ama en çok tutan takma isim “Ağlak Rose” oldu. Çünkü bir keresinde ailem doğum günümü unuttuğunda tuvalet kabiniinde gözyaşlarına boğulmuş hâlde yakalanmıştım. Sahip olduğum ve gurur duyduğum ne varsa –zekâm, içe dönüklüğüm, hassasiyetim– hepsi onların dilinde birer hakarete dönüştü.

Ben de kendimi derslere verdim. Başka ne yapacaktım ki. Ne ailem vardı ne de arkadaşım, en azından parlak bir geleceğim olsundu. Yatağıma uzanıp Amerika’ya taşındığımda yaşayacağım hayatı hayal ederdim. Arkadaşlarımı, yurt odalarını, partileri, bahar tatillerini...

Geçmişi telafi edecektim.

Benimle gerçekten ilgilenen insanlardan oluşan bir dünya kuracaktım.

Bunların hepsi bir gün uzak birer anı olacak.

Ama içten içe biliyordum ki travma kalıcı izler bırakırdı. Mesafe sadece ne kadar yol aldığımızı görmemizi sağlardı.

“Tabii ki başka birine âşık olmadım,” dedim, ağzıma bir lolipop atarken. Dilimi pembe şekere dolarken dudaklarım da şişip kiraz kırmızısına dönmüştü muhtemelen ve biliyordum, Oliver gerçek bir öpücüğe karşı koyamayacaktı. “*Sen peki, başkasına âşık oldun mu?*”

KARANLIK PRENSİM

“Hayır.” Elimi yakalayıp üstüne yumuşacık, hafif, mutlu öpücükler kondurdu. Ilık nefesi parmaklarımın üzerinden kayıp geçti, dudakları avucuma, boğumlarıma dokundu. “Bunu anladığımı sanmıyorum. Sana o kadar kafayı takmış durumdayım ki arkadaşlarıma bile senden bahsetmiyorum. O kadar hapi yutmuşum ki başka erkeklerle tanışma fikrin midemi bulandırıyor. Geçen gün Romeo bilgisayarımın arka planındaki fotoğrafını gördü, *Bu kim?* diye sordu. Cevap vermek yerine suratına yumruğu bastım.”

“Hımm.” Dudaklarını öpmek için uzandım. “Toksik maskülen... Erkeklerde en sevdiğim aroma.”

Dudaklarımı yaladım, o da kahkahasını öpücüğümüze katıp dilimin ucunu dişleriyle yakalamaya çalıştı.

“Erkekler mi?” diye homurdandı. “Çoğul mu?”

“Sadece biri. Sen.”

“Lanet olsun.” İç çekti. “Bu çok kötü.”

Yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra burnumun ucuna. Kirpiklerimin köşesine.

“Nesi kötüymüş?”

“Ruhuma o kadar işlemişsin ki... arapsacı gibi çözülüyor.”

“Ne kadar şiirsel.” Burnumu kırıştırdım. “John Keats yanında halt etmiş.”

“Benimle birlikteyken başka adamları düşünme.”

“Ollie, John Keats iki yüz yılı aşkın süreden beri ölü.”

Omzumu öpmek için başını eğdi. “Yine de benim için hâlâ yeterince ölü sayılmaz.”

İncecik askım dirseğıme kadar kaymıştı, kumaşın kenarından göğsümün kıvrımı görünüyordu.

O yanımdayken hayatı sonuna kadar yaşıyordum. Her şey birden anlam kazanmaya başlıyordu. Açıkan çiçeklerin kokusu, akan tatlı suyun sesi. Kuş cıvıltıları, yabancıların kahkahaları. Onlar da tıpkı bizim gibi güzel anılar biriktiriyordu işte.

“Bulutlara mı bakıyoruz?” diye fısıldadı şakaklarıma doğru.

“Evet.”

Parmaklarımı onunkilere geçirdim, o kadar doğaldı ki hiç ayrılmamışsınız gibi geliyordu.

Gökyüzüne baktım. “Bir tavşan görüyorum.”

Omzuma yakın bir bulutu işaret etti. “Devasa bir penis.”

“Ollie!” diye kıkırdadım, elimi ağzıma kapayıp kahkahamı bastırmaya çalıştım.

“Hadi ama, güldün çünkü doğru olduğunu biliyorsun. Tepesindeki taç Prens Edward’inkinden daha asil.”

“Şu an *gerçekten* seni *yumruklayasım* var.”

“Beni böyle güzel şeylerle tehdit etme. Senin bana her dokunuşun bir kutlama sebebi.”

Biçilmiş çimlerin üstünde gerindim. Tırnağımın ucuna bir uğur böceği kondu. Orada yürümesine izin verdim.

Oliver çenesini omzuma yasladı.

İkimiz de sessizce onu izledik.

“Dünyan nasıl?” Uğur böceğinin bileğimde ilerlediği yolu parmağıyla takip etti. İlk öpüştüğümüz gece söylediğim söze gönderme yapıyordu. O günden beri bunu sık sık sorardı. “Hâlâ yıkılıyor mu?”

“Sen yanımdayken hayır.”

“Onu tutacağımı söylemiştim.” Gülümsemesi omzumu gıdıkladı. “Bir şey düşünüyordum...”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten düşünmek mi... yoksa fantezi kurmak mı?”

“İkisi de. Söz konusu sen olunca hep ikisi birden.” Elimi yaladı, uğur böceği uçup gittikten sonra parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Ailelerimiz her gün görüşüyor. Yazlık evleri de karşı karşıya. Bu yaz neden bizimle kalmıyorsun? Havuz evinde kalırsın.”

Boğazım düğümlendi.

Başka bir kız olsa, sevgilisine, “Ailem, tüm yazı hormonları tavan yapmış bir ergenle geçirmeme asla izin vermez,” derdi. Ama benim durumumda, böyle bir teklif sunsam rahat bir nefes alırlardı herhâlde.

KARANLIK PRENSİM

Hâlâ benden nefret ediyorlardı.

Ama artık bunun nedenini biliyordum.

Ben, annemin sadakatsizliğinin yaşayan, nefes alan kanıtıydım.

İki yıl önce Cooper'ın varlığını öğrendiğimden beri onu araştırıyordum. Her seferinde sonuçsuz kalıyordum. Bu konuyu annemle konuşma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu ama biyolojik babamı bulmayı delicesine istiyordum. O geceyi kafamda milyon kez canlandırmıştım.

Tek pişmanlığım, o an adım atacak cesareti bulamayıp Cooper'a, "Beni de götür," diyemememdi.

Annem beni hiç tanıımıyordu. Hazır noodle, pis musluk suyu ve sevgi dolu bir baba mı? Elbette kabul ederdim. Hiç düşünmeden hem de.

Dolu bir yürek, dolu bir cüzdandan daha kıymetliydi.

"Bakarız." Lolipopumu ağzımdan çıkarıp su şişem ve şekerlemeyle birlikte çöp torbasına attım. Aynı uğur böceği göğsüme kondu.

Nefes alıp verdiğimde bir an durakladı, sonra yeniden gezinmeye başladı.

"Bu sadece bir öneriydi." Ollie dirseğine yaslanarak oturdu, saçımı kulağımın arkasına itti. "Zorunda değilsin. Ama senden uzak geçirdiğim her saniye bana işkence gibi geliyor."

Uğur böceğini avucuma alıp başımın üzerindeki çimlere bıraktım, sonra Ollie'ye dönük uzandım. "Ya bu duygün iki, üç, beş yıl içinde değişirse? Üniversiteye gittiğinde karşına birbirinden güzel kızlar çıkarsa?"

"Her gün güzel kızlarla tanışıyorum zaten." Omuz silkti. Bunu beni rahatlatmak, güven vermek için söylemişti ama sözleri içimi öyle bir sıktı ki nefes alamadım. "Ama ben çoktan âşık olduğum kızla tanıştım. Geri kalan hiç kimse onun kadar güzel olamaz. Bu da bilimsel bir gerçek."

Bana ilk kez âşık olduğunu söylemiyordu. Geçen yaz, gölde çıplak yüzdüğümüzde de söylemişti.

O bunu gerçekten hissediyordu.

Ama ben biliyordum... Duygular, mevsimler gibi değişebilirdi.

“Hey, bana bak.” Yüzümü avuçlarının arasına aldı, kocaman elleriyle çevreledi. Gözlerimin ta içine baktı. O gözlerde şimşekler çakıyor, göğsümde yankılanıyor, içimi ikiye yarıyordu. “Şu an aklından geçen şeyi biliyorum ve hemen unutmanı istiyorum. Yaşımızı unut. Aleyhimize işleyen tüm ihtimalleri, istatistikleri, hayat tecrübesi denen saçmalıkları bir kenara bırak. Aklında sadece gerçekten önemli olanlar kalsın, olur mu?”

“Neymiş onlar?” dedim. Sesimin titrememesi ve çatallanmasıyla gurur duydum.

“Ben seninim. Tamamen. Koşulsuz. Hatta *trajik* bir biçimde. Başkasının sevgisindense senin nefretini isterim. Başkasının şefkati yerine senin öfkeni. Başkasının gülümsemesini görmek yerine senin gözyaşları dindirmeye razıyım. Başkasının sonsuzluğundan ziyade seninle geçirdiğim tek bir âna. Sen, benim için o kişisin.”

Eğilip dudaklarıma kapandı. Öpücüğü yavaştı, saf ve güven vericiydi. Ben kirazlı lolipop gibi tatlıydım, oysa onun tadı yaz gibiydi, sonsuzluk gibiydi.

Çimenler kulaklarımızı gıdıklarken ağzını araladı, dili benimkine değdi. Parmakları ensemin kökünde gezindi.

Kısa tırnakları saç derime dokunduğunda tüylerim diken diken oldu. İncecik yazlık elbisemin altında meme uçlarım sertleşti.

Sütyen giymemiştim. Bunu Ollie’nin de hissettiğinin farkındaydım.

Ben de *onu* hissediyordum.

Dudaklarımdan küçük bir inleme kaçtı. Dillerimiz birbirine dolanmıştı, tadıyor, oyalanıyor, birbirini arıyordu. Birbirimize karışmıştık. Güneş tenimizi yalıyordu ve ben kendimi yıkılmaz gibi hissediyordum.

KARANLIK PRENSİM

Aşamayacağımız hiçbir engel yoktu.
Hiçbir sorun yıkıcı değildi.
Yanımda Oliver olduğu sürece.
Dünya başıma yıkılsa bile o tutardı.
“Sen benim için *o kızsın*, Briar Rose,” diye fısıldadı öpüşürken. “Benim için yalnızca sen varsın.”

ÖN İKİNCİ BÖLÜM

Briar

Gözlerimi utanç verecek kadar şehvetli bir inlemeyle açtım. Parlak floresan ışıklar üzerime vurarak Ollie'nin göldeki sihirli dokunuşunun anısını yerle bir etti. Birkaç saniye içinde o enfes rüya dağılarak yerini acımasız gerçeğe bıraktı.

Gözlerimi hızla kapattım. Gerçekle yüzleşmeye cesaret edemiyordum. Her yanımda ağrıyordu. Uyuşmuş gibiydim, yabancı ve yanlış bir hissin içindeydim. *Tanrım...* ben neredeydim?

Kendimi sanki tam dolu bir çamaşır makinesine atılmış gibi hissediyordum. Sırılsıklam, hırpalanmış, sağa sola savrulmuş ve sonunda ezilip kurutulmuştum. Olduğum yerde esnemeye çalıştım ama kürek kemiklerim kuru dallar gibi çatırdadı. Hava bile kollarımı aşağı bastırıyordu sanki.

Derin bir nefes aldım ve o anda pişman oldum. Acı, ciğerlerimden boğazıma kadar fırlayıp beni bıçak gibi delip geçti.

Sorun yok. Hayattasın. Hayattasın çünkü HER YERİN ACIYOR.

Göz kapaklarımı tekrar araladım. Gözlerimin önünde pastel mavisi bir sis dalgalandı. Gözlerimi kırıştıtararak duvarlar yerli yerine oturana kadar bekledim, sonra bedenimi yoklamaya başladım.

Kollarıma ve göğsüme sarılmış tüpler beni büyükçe bir yatağa bağlamıştı. Başımın etrafı monitörlerle çevriliydi. Her iki kolumdaki damarlara şeffaf bantlarla sabitlenmiş iğneler saplanmıştı.

Şırıngalar midemi bulandırıyor. Bunu hatıralarımdan değil, karnıma damla damla inen o sıcak ve mide bulandırıcı histen biliyordum.

KARANLIK PRENSİM

Belli ki bir hastanedeydim. Ve duvarlardaki Amerikan İngilizcesiyle yazılmış levhalara bakılırsa büyük olasılıkla Amerika'daydım.

Amerika'ya ne zaman taşınmıştım?

Uçakla bir yere gittiğimi hayal meyal hatırlıyordum ama ne zaman, neden ya da kiminle olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Hatırlayamadığım çok şey vardı.

Başım zonkluyordu, düşüncelerim yapış yapış bir bataklığa karşı yüzüyormuş gibi savruluyordu. Alnıma uzanıp elimle yokladım; başımın etrafına sıkıca sarılmış sargıyı hissedebiliyordum. Parmaklarıma dolanan altın-kızıl saç telleri, pıhtılaşmış kanla yapışmıştı. Kalbim boğazımda takılı kalmış, atacak mecali bile zor buluyordu.

Bana ne oldu?

Düşün, düşün, düşün.

Zihnim karmakarışık bir düşünce yığınının içinde kaybolmuştu. Düşüncelerimi toparlamaya, aklımda kesin bilgilerle tahminleri iki listeye ayırmaya çalıştım.

Kesin olarak bildiklerim:

- Bir hastane odasıdaydım.
- Geceydi. (Saat 04.00'tü ve pencerenin ardında kapkara bir gece uzanıyordu.)
- Artık bir genç kız değil, kadındım. (Kanıt A: Memeler.)
- Bir kazaya karışmıştım. (Araba kazası, paraşütle atlama faciası ya da bu acı düzeyine bakılırsa kıyma makinesinden geçmiş bile olabilirdim.)

Tahmin ettiklerim:

- ABD'deydim.
- Ailemle artık görüşmüyordum.
- Hafıza kaybı yaşıyordum.

Bu son madde, nabzımın tavan yapmasına yetti. Hafızamın büyük bir kısmı silinmiş gibiydi, zihnimde dev boşluklar vardı. Başımın içini keskin bir bıçak gibi yaran o zonklayan ağrıyı gör-

mezden gelerek beynimi eşleyip son hatıramı bulmaya çalıştım. Bir otel... Güzel bir otelde olduğumu hatırlıyordum. Ama orada ne yaptığımı ya da kiminle birlikte olduğumu hatırlamıyordum.

Panik midemi tırmalamaya başladı, sonra boğazıma yapıştı. Odanın kapısı açıldı ve içeri beyaz önlüklü bir adam girdi, elinde salladığı bir dosya vardı. Doktordu.

“Ah, Bayan Auer.” Sıcak bir gülümsemeyle seslendi. “Uyanmışsınız.” Bu duruma pek şaşırılmışa benzemiyordu.

Belki de yaralanman sandığın kadar kötü değildir?

Adımın “Bayan Auer” olarak anıldığını fark ettim. Bu, evli olmadığım anlamına mı geliyordu? Evlenmiş olduğuma dair en ufak bir anım yoktu.

Yatakta doğrulup oturmak için kendimi zorladım ama ânında pişman oldum. Dudaklarımdan acı dolu bir inleme kaçtı. Her yerim öyle fena ağrıyordu ki.

“Hayır, lütfen. Ben yanınıza geleyim. Şu an epey güçlü ağrı kesicilere bağlısınız, ayağa kalkmanız birkaç saati bulur.”

“Ölü değil miyim?”

Ağzımdan öylesine çıktı ama sormam gerekiyordu.

“Ölmüyorsunuz.” Yatağımın ucuna gelip durdu, gülümsedi. “Ben Doktor Cohen. Sizi birkaç saat önce buraya getirdiklerinde ben de buradaydım. Nasıl hissediyorsunuz?”

“Berbat... hatta ondan da kötü.”

Kayıt dosyasından kalemini çıkarıp not almaya başladı. “Nereniz ağrıyor?”

“Ayak parmak uçlarım dışında her yerim. Onları da hissetmiyorum zaten.”

“Ne olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Hiçbir şey bilmiyordum. Ne olduğunu, nerede yaşadığımı, kimlerle arkadaş olduğumu, ne iş yaptığımı...

KARANLIK PRENSİM

“Lütfen sakin olun.” Doktor Cohen elimi nazikçe okşadı. “Size her şeyi anlatacağım. Endişelenecek bir şey yok. Bu tür yaralanmalarda tamamen normal bir durum.”

“Ne...” Durakladım. Duyacaklarımdan korkuyordum. “Bana ne oldu?”

“Bir golf sahasındaki gölete düştünüz.”

Başım döndü. “Golf sahası mı?”

Golf oynamayı bilmiyordum ki. İlgimi bile çekmezdi. Jason ve Philomena Auer hafta sonlarını golf oynayarak geçirirdi ve bu bile uzak durmam için yeterli bir sebepti.

“Düşerken kafanızı mini iş makinesine çarpmış ve ağır bir sarsıntı geçirmişsiniz.”

Zihnimde şimşek gibi bir görüntü çaktı. Su. Suyu hatırladım. Her yerdeydi. İçimde, dışımda, üzerimde...

“Ne kadar süre suyun altındaydım?”

“Çok uzun değil. Bir iki dakika kadar dedi.”

“Kim?”

“Sizi kurtaran kişi.” Doktor Cohen kayıt dosyasını yatağın ucuna iliştirdi. “Adı Oliver von Bismarck’mış.”

Oliver.

Göğsümün içinde kelebekler çırpındı. Oliver’ı hatırladım. Sevgilimdi. Hayır... ondan fazlasıydı. *Her şeyimdi*. Ve beni kurtarmıştı. Hâlâ birlikteydik.

Kemiklerime kadar yayılan o ani rahatlama, korkumu yatıştırdı.

Omuzlarımı geriye doğru attım ve daha az ağrımasına şaşırdım. Tanıdık bir şeye tutunabilmek bile her şeyi değiştirmişti. “O iyi mi?”

“Evet, gayet iyi. Sizin için ortalığı ayağa kaldıran sağlam bir iş gücü var dışarıda. Üzerinden sular damlaya damlaya geldi, sizin iyi olacağınızı söylediğimde hastane koridorlarında üstünü başını çıkarmaya kalktı.”

Güldüm ama boğazım acırken içim çiziliyormuş gibi oldu. “Soyundu mu?”

Tam da Oliver’a yakışır bir şeydi bu.

“Hemşirelere epey bir gösteri yaptı.” Doktor Cohen yüzümdeki dehşeti fark etmiş olmalı ki yüzünde engelleyemediği bir gülümsemeyle başını salladı. “Endişelenmeyin. Pantolonunu çıkarmadı. Hemşireler ona yedek bir tişört verdiler.”

“Şimdi nerede?”

“Dışarıda bekliyor. Onu hatırlıyor musunuz?”

“Evet.” Durup düşündüm, en son ne zaman görüştüğümüzü hatırlamaya çalıştım. Sanki ben yaklaştıkça varış çizgisi de ilerliyordu. “Onunla çok yakın olduğumuzu hatırlıyorum.”

Göldeki o günden sahneler belirdi zihnimde. Onun sonsuzluk vadeden bakışı, benim sırtını tırmalayarak daha derin bir öpücük istemem... Yanaklarım kızardı. Boğazımı temizledim, içimde kabaran özlemi bastırmaya çalıştım.

Doktor Cohen sabırla bekledi, başıyla devam etmemi işaret etti.

“O benim?..” Cümleyi yarım bıraktım. *Sevgilim mi? En iyi arkadaşım mı? Eşim mi?*

Hayır. Eşim değil. Auer soyadına pek bağlı olmadığımı biliyordum. Şartlar göz önünde bulundurulursa, onunla evlenseydim soyadımı von Bismarck yapmakta tereddüt bile etmezdim.

“Maalesef o konuyla ilgili bir bilgim yok.” Doktor Cohen serum askımı düzenleyip yatakla makinenin arasındaki boşluğa yerleştirdi. “Ambulansla birlikte geldi, formlarınızı da o doldurdu. Dilerseniz konuşabilirsiniz. Hemen dışarıda bekliyor.”

“Evet.” Boğazımı temizledim. “Konuşmak istiyorum. Teşekkür ederim.” Doktor Cohen tam çıkacakken arkasından seslendim. “İyi olacak mıyım?”

Bir tabure çekip yatağımın yanına oturdu, ön kollarını yatağın korkuluklarına yasladı. Kalbim sıkıştı. Ciddi bir baş ucu konuşması istemiyordum. Kısa, kesin bir bilgi yeterli olurdu.

KARANLIK PRENSİM

Belki onaylayan bir başparmak işareti. Ama bu tek hareketiyle, Oliver'ın yakınlığının bana sağladığı huzuru darmadağın etti.

“Evet, iyi olacaksınız, Bayan Auer.” Cevap vermekte acele etmedi, kelimelerini özenle seçti. “Travma sonrası amnezi, ciddi beyin sarsıntısı geçiren kişilerde nadir değildir. Çoğu insan birkaç gün ya da hafta içinde hafızasını tamamen geri kazanır. Sakin kalmanızı ve kendinize iyi bakmanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?”

Başımı aşağı yukarı salladım, yutkunmakta zorlandım. Canım yandı. Hem kuruluk yüzünden, hem de hafızamın bir daha asla geri gelmeyeceği ihtimali yüzünden.

Elindeki dosyayı kucağına aldı. “Şimdi, bana hayatınızla ilgili neleri hatırladığınızı söyleyebilir misiniz?”

Sorusunu düşünerek kaşlarımı çattım. “*Bazı* şeyleri hatırlıyorum ama bağlamlarını değil.”

“Çok normal.”

“Çocukluğumu oldukça iyi hatırlıyorum. On dört yaşına kadar olan her şeyi net hatırladığımı söyleyebilirim.”

“Peki ya sonrası?”

“Parça parça. Hızlıca gelen ve daha da hızlı giden sahneler gibi.” Bir anıya ulaşmaya çalışırken yüzümü buruşturdum ama başaramadım. Kafam sanki bir kıyma makinesine atılmış gibi zonkluyordu.

“Kendinizi zorlamayın. Hatıralar size kendi hızlarında dönecektir. Aksi hâlde faydadan çok zarar verir.” Notlar aldı. “Başka neler var?”

“Göl. Oliver'la birlikte göldeydik. On altı yaşına bastığım yazın ilk günü bana sürpriz yapmıştı.”

“Bu iyi. Gerçekten güzel şeyler.”

“Başka şeyleri de hatırlıyorum. On sekiz yaşına kadar olanları. Hepsini değil. Ama hatırı sayılır bir kısmını.”

“Ve sonrası?”

“Yok.”

Kaşlarını çattı, kalemi kâğıdın üstünde hızla ilerledi. “Tamam mı?”

“İsviçre’den Amerika’ya uçakla geldiğimi hatırlıyorum. Ama ne zaman olduğunu bilmiyorum. Sanırım üniversite içindi çünkü Amerika’da bir üniversiteye gittiğimi hatırlıyorum.”

“Hangi üniversite?”

“Bilmiyorum.” Panik yeniden midemden yükselip kalbime ulaştı. “Sadece ev arkadaşımı hatırlıyorum. Ama adını bile hatırlamıyorum.”

“İşiniz neydi?”

“Çalıştığımı hatırlıyorum ama nerede çalıştığımı ya da ne iş yaptığımı hatırlamıyorum.” Göğsüme kadar tırmanmış olan panik boğazıma yeniden tırmanmaya başladı, yavaş yavaş boğazımda kocaman bir kaygı yumağına dönüştü. “Nerede yaşadığımı hatırlamıyorum. Hiçbir arkadaşımı hatırlamıyorum. Bir ilişkim olup olmadığını bile hatırlamıyorum.”

Doktor Cohen kalemini bırakıp elimi sıktı. “Bunları hatırlamıyor olmanız sorun değil. Şu âna kadar hatırladıklarınız zaten çok fazla. Bu, gerçekten iyi bir başlangıç. Devam edin.”

Tepemizdeki floresanlardan biri titredi. Işık, Doktor Cohen’in derin göz çukurlarında dans ederken gözlerimi ona sabitlemeye çalıştım, içimde fink atan hayal kırıklığına değil.

Uzunca bir sessizlikten sonra iç çektim. “Annemle babam şu an nerede yaşıyor bilmiyorum ama onlarla görüşmediğimi hatırlıyorum. İşimi hatırlamıyorum ama... iç çamaşırı diktiğimi hatırlıyorum?”

İç çamaşırı. Otel. Golf. Hiçbir şey birbiriyle örtüşmüyordu.

Doktor Cohen boğuk bir kahkaha koyverdi. “İnanması zor ama Briar, anlattığınız her şey umut verici.”

Briar.

“Adımı Briar Rose’dan sadece Briar olarak değiştirdiğimi hatırlıyorum.”

KARANLIK PRENSİM

Ve bu değişikliğin ardında travmatik bir neden olduğunu da hatırlıyordum. Gözyaşları, hayal kırıklığı, acı dolu bir neden. Ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum.

Doktor Cohen beni sabırla dinledi. Zaman zaman not aldı. Arada bir espri bile yaptı. Sonra bana yardımcı olacak pek çok yöntem bildiğini söyledi. Testler yapacaklarını, terapiye başlayacaklarını, hafızamı canlandırmak için interaktif oyunlar oynayacaklarını anlattı. Tek yapmam gereken sürece güvenmek ve sakin kalmaktı.

Sonra tekrar, “Şimdi, Bay von Bismarck’ı içeri almamı ister misiniz?” diye sordu.

“Evet.”

Hiç tereddüt etmedim. Pek çok şeyden emin değildim ama Oliver’ı görmek istediğimden emindim. En azından bazı sorularıma o bir yanıt verebilirdi. Oliver, hep geri döndüğüm yer olmuştu. Kalbimin bildiğı tek adres.

“Onu çağırın lütfen.”

ÖN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa: Söylentiler doğru mu?

Ollie vB: Bu kadar şaşırma. Beni pek çok kez çıplak gördün. Otuz santimden kısa olamayacağını sen de biliyorsun.

Romeo Costa: “İyi günümde sekiz” yazacaktın herhâlde, yanlış olmuş.

Zach Sun: Frankie’nin staj yaptığı film setinde bir kadına saldır-
dığın söyleniyor.

Ollie vB: *Staj yaptığı* ilginç bir kelime tercihi olmuş.

Romeo Costa: Sen hangi kelimeyi kullanırdın?

Ollie vB: Bastığı. Terör estirdiği. Ateşe verdiği. Hangisini istersen.

Romeo Costa: Konuyu değiştirme. Kim bu kadın?

Ollie vB: Görümcen olur, tüm hoşnutsuzluğuna rağmen.

Zach Sun: Taciz ettiğin kadın mı? Frankie, Ferrari’ni sürmesine
izin verdiğini söyledi. Sen de böylece kadının peşine düşmüşsün.

Ollie vB: Görüyorum ki Frankie’nin bugün çenesi düşmüş.

Romeo Costa: Şu an neredesin peki?

Ollie vB: Hastanede.

Romeo Costa: HASTANEDE MİSİN?

Zach Sun: HASTANEDE Mİ?!

Ollie vB: Kadın beyin sarsıntısı geçirdi.

Zach Sun: Şimdi avukatlarını aramanın tam zamanı olabilir,
Oliver.

KARANLIK PRENSİM

Ollie vB: Onu ben kurtardım, zarar vermedim. Tanrı aşkına.

Zach Sun: Yine de ben avukatlarını arayayım. Ne olur ne olmaz.

Romeo Costa: Ben hastaneye geliyorum.

Ollie vB: Gerek yok.

Romeo Costa: Dal'ı da getiriyorum.

Ollie vB: Bugün yeterince acı çekmedim mi?!

Zach Sun: Daha değil. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Ollie vB: GELMEMENİZE İHTİYACIM VAR.

Zach Sun: Birazdan oradayız.

Ollie vB: GELMEMENİZİ İSTİYORUM.

Zach Sun: Birazdan görüşürüz.

ÖN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Uğursuzluk. Bela. Lanet. Değer verdiğim herkese felaket getirmiştim. Eskiden de böyleydi, şimdi de. Hiçbir şey değişmemişti.

Ucuz plastikten yapılma bekleme salonu sandalyesinin ayakları, topuğum linolyum zeminde seğirdikçe gıcırdayıp duruyordu. Parmağımı dizime, Uyuyan Güzel'in melodisine uyacak şekilde vuruyordum.

Aslında o ânı bir uyarı olarak görmeliydim. On beş yıl boyunca o müziği duymamıştım ama bir şekilde, birkaç gün önce bir partide Monakolu bir mirasyedi beni ünlü bir sarayın banyosunda hızlı bir kaçamağa çekmeye çalışırken Briar'la o şarkıda dans ettiğimiz anı birden zihnime üşüşmüştü. Vals çalmaya başlayınca bütün büyü bozulmuştu.

Danışma masasının üzerindeki saat bana dik dik bakıyormuş gibi hissettim: *Gece ikiydi*. Dudaklarımdan dökülen iç çekiş, yoldan geçen bir hemşireden kaptığım hastane formasını havalandırdı. Hâlâ üzerimde Briar'ı sudan çıkardığım sırada giydiğim o perişan hâldeki ıslak kot pantolon vardı ama üşümüyordum. Adrenalin sağ olsun, hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece Briar'la aynı şehir yaşadığım için içimi kemiren o tanıdık şey vardı: Kaygı, heyecan ve çaresizlik karışımı.

Ambulansa onunla binmeme izin vermişlerdi, muhtemelen benim de pek sağlıklı görünmediğimi düşünmüşlerdi. Hastaneye vardığımızda Briar bilincini kaybetmişti. Doktorlar beni ayrı bir muayene odasına alıp sağlığımı kontrol etmiş ve kurumuş

KARANLIK PRENSİM

bir şeyler giymem için üzerime iki aksi hemşire salmışlardı. O andan beri bekleme salonunun Briar'ın odasına en yakın köşesindeki sandalyeyi işgal ediyordum. Bana sorular sormuşlardı ama sorgulama aşağı yukarı şöyle geçmişti:

Hemşire: Acil durumda arama listesindekilere ulaşamıyoruz.

Ben: Onun acil kişileri sorumsuzluk konusunda yarışan iki pislik.

Hemşire: Yine de ulaşmaya çalışacağız.

Ben: Hiç uğraşmayın. Ergenliğinden beri ortalıkta yoklar. Ben onun neredeyse tek yakınıyım.

Ama öyle miydin? Daha doğrusu olmalı mıydım?

İki saat geçmişti ve hâlâ aynı sandalyede oturmuş, bir haber bekliyordum. *Lütfen bitkisel komaya falan girme. Büyük kararlar almaktan nefret ediyorum. Ben kahvaltıda ne yiyeceğime bile zor karar veriyorum.*

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapadım. Hastaneler beni hep dibe çekerdi. Çamaşır suyu, antiseptik ve tarif edilemez bir keder kokusu hâkim olurdu. Yıllar içinde fazlasıyla aşına olduğum bir karışımdı bu. Sayısız kez ameliyathanelerin ve yoğun bakımların kapısında saatlerce oturmuştum. Ayak sesleri, telefon zilleri ve kalp monitörlerinin kesik kesik ötüşleri arasında bir kapı gıcırdayarak açıldı.

“Bay von Bismarck?”

Bir anda doğruldum. Doktor Cohen, sıra sıra dizilmiş sandalyelerin arasından geçip benim bulunduğum yere kadar geldi. Normalde insanları dış görünüşlerine göre yargılamamla övünürüm ama Briar'ı tedavi edecek bir doktor seçecek olsaydım, o kesinlikle bu adam olurdu. Kel, buruşuk, ciddi. Kaç yaşında olduğunu kestirmek zor olsa da elli beşin üstünde, seksen üçün altında bir yerdeydi büyük ihtimalle. Yaşı umurumda değildi, yeter ki yeni mezun olmasın ve ilk hatasını Briar'ın üstünde yapmasındı.

Kolçaklara dayanarak ayağa kalktım, ne kadar dengesizleştiğime kendim de şaşırdım. “Ne oldu?”

“Hemşireler Bayan Auer’ın acil yakını olduğunuzu söyledi.”

“Doğru.”

Klipsli dosyasındaki sayfaları karıştırırken gözleri hâlâ oradaydı. “Sevgilisi misiniz? Ya da kocası?”

Başımı iki yana salladım. “Eski bir arkadaşı.”

“Peki ya ailesi?”

“Hayatında değiller.”

“Kardeşi var mı? Bir partneri belki?”

Dilimi yanağımın için bastırdım ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Yalnızca benim.”

Gerçi, kim bilir belki de sevgi dolu ve güvenli bir ilişkisi vardı. Ama telefonu suyun içinde bozulmuştu, dolayısıyla o kişiye ulaşma şansım yoktu. Ne yazık ki (onun adına) geriye bir tek ben kalıyordum.

Doktor Cohen kaleminin ucuyla dosyanın kenarına tık tık vurdu.

Gözlerini oyarak kendimi tatmin etmemek için tüm irademi kullandım. “Eee?”

“İyi haberle başlayacağım,” dedi, dosyasını koltuk altına sıkıştırıp ceketinin cebinden çıkardığı mendille parlayan kafasındaki teri sildi. “Bayan Auer’ın hayati bulgularını kontrol ettikten sonra BT, MR ve röntgen taramaları yaptık. Her şey yolunda görünüyor. Kafatasında kırık, iç kanama ya da beyin dokusunda zedelenme yok. Ne olur ne olmaz diye epilepsi nöbetine karşı ilaca başlattık ama kırık ya da başka endişe verici bir durum bulunmadı.”

Başımı uslu bir ilkokul çocuğu gibi aşağı yukarı salladım. Kötü haberin gelmesini bekliyordum. Tecrübelerime göre, iyi haber asla tek başına gelmezdi. Genelde şöyle olurdu: *Tebrikler, hayatta kaldınız ama her gün o hayata lanet okuyacaksınız.*

“Bununla birlikte...” Boğazını temizleyip arkasındaki kapalı kapıya, Briar’ın odasına göz attı. “Görünüşe göre Bayan Auer, tıbbi adıyla travma sonrası amnezi yaşıyor. Kısaca TSA. Bu terime aşina mısınız?”

KARANLIK PRENSİM

“Sadece *Days of Our Lives* dizisinden.”

Amnezi geçiren biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Durumun kendisini bile zor anlıyordum. Genelde sabah dizilerinde karakterlerin ya da *Yargıç Judy*’deki sanıkların başına gelirdi. Ayrıca... yirmili yaşlarım boyunca başıma gelmesini çok istemiştim ama her seferinde hüsrana uğramıştım.

“Travma sonrası amnezi, kafa travmasına bağlı geçici bir beyin işlev bozukluğudur. Daha basit anlatmak gerekirse, Bayan Auer, hastaneye kaldırılmasına neden olan olayı pek hatırlamıyor gibi görünüyor ve şu anki hayatına dair temel şeyleri de anımsamıyor.”

Briar hafıza kaybı mı yaşıyordu? Peki bu ne kadar geriye gidiyordu? Gözlerimi kırıştıtarak söylediklerini anlamaya çalıştım. “Yani uyanık mı şu anda?”

“Evet. Hafızasını biraz olsun canlandırmak için bazı sorular sordum, belki bir aile ferdi ya da eşiyle ilgili bir şey hatırlar diye. Ama hiçbir şey hatırlamıyor.” Dr. Cohen gözlüğünü düzeltti. Gözlük bandı kafasının arkasından dolanıyor, çerçevesini sıkıca yanaklarına bastırıyordu. Suratında bir tazı ifadesi vardı ve bana tepeden bakıyordu. “Aldığı ilaçlara rağmen hâlâ ağrıları var. Ama konuşması net ve tutarlı. Yalnızca... son on yıla dair neredeyse hiçbir şeyi hatırlıyor gibi görünmüyor.”

Tam da ona *yardım edemeyeceğim* bir zaman dilimiydi bu. Ayrı kaldığımız süre boyunca Briar’a dair çıkan her türlü haberi özellikle takip etmemiştim. Ailem Cenevre Gölü’ndeki komşularımızdan bahsettiğinde onları görmezden gelmek için elimden geleni yapmış, ülkeye yayılan şirketlere yatırım yapmayı reddetmiş, hatta babamı oradaki mülklerimizin yönetimini başka birine devretmeye zorlamıştım.

İçimde uğursuz bir his yükseldi. Onun şu anki hayatına dair bildiğim tek şey hâlâ akılalmaz derecede güzel olduğuydu. Gerçi bunu keşfetmesi için bana ihtiyacı yoktu. Bir aynaya bakması yeterdi.

“Anlıyorum.” Çenemi kavrayıp sağa sola oynattım. “Bu hafıza kaybı ne kadar sürecek peki?”

“Bunu öngörmek zor. Beş dakika da sürebilir, beş ay da. Her vaka birbirinden farklıdır.” Doktor Cohen tekrar dosyasını kaldırıp kenarına sıkıştırılmış kalemi çıkardı. “TSA’nın derecesi, travmanın niteliğine, uygulanacak tedavi yöntemlerine ve iyileşme süresine göre değişir.”

“Peki ya tamamen unutulması gibi bir ihtimal var mı?”

“Bu son derece düşük bir ihtimal.”

“Ama bana yüzde yüz kesin bir cevap veremiyorsunuz.”

“Kafa travmalarında, özellikle TSA vakalarında bunu bilmenin bir yolu yok maalesef. Yapabileceğimiz tek şey, ona destekleyici ve istikrarlı bir ortam sunmak, bilişsel rehabilitasyon yoluyla anılarını yeniden kazanmasını teşvik etmek. Fotoğraflar, sevdiği yerler, günlük rutinler... Beyin iyileştikçe anılar büyük ölçüde kendiliğinden geri döner ama hatırlamayı kolaylaştıracak, zararsız bazı yöntemler de vardır.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Briar’ı çekip çıkardığım o iğrenç göletten sonra saç tellerim sertleşip yapış yapış bukleler hâline gelmişti. “Ne gerekiyorsa öderim. En iyi merkez, en prestijli personel...”

“*Merkez mi?*” Doktor Cohen bakışlarını dosyasından kaldırıp yüzüme odaklandı. “Rehabilitasyonun büyük bir kısmı evde gerçekleşecek. Bayan Auer’ın huzurlu bir ortamda kalması gerektiğinden, fizik tedavi uzmanının evinize gelmesini tercih edeceğinizi varsayıyorum.”

“Pardon?” Göğsümü işaret ettim. “Az önce *benim evim* mi dediniz?”

Doktor Cohen kaşlarını çatı. “Bay von Bismarck, kendisi sizin birinci derece yakınınız, değil mi?”

“Evet, ama...”

“Durum açık. Kendisine bu dünyada sahip çıkan başka kimse yok. Uygun bir seçenek varken onu kendi hâline bırakamayız.”

KARANLIK PRENSİM

“Uygun bir seçenek var mı peki?”

Gözlerini kısmış, şüpheyle bana bakıyordu. Bakışlarının ardındaki o yargı gün gibi ortadaydı. “Sizin uygun bir seçenek olmamanız için bir neden mi var?”

Sadece... o benden nefret ediyor. Verdiğim sözü tutmadım ve on adım yakınıma gelmektense gölete düşmeyi tercih etti.

Doktor Cohen bir elini kararlı bir tavırla omzuma koydu. “Bayan Auer’ın dediğine göre, ailesiyle en son konuştuğunda, onu hayatlarından çıkarmak için telefon numaralarını değiştirmişler. Bu da on yılı aşkın bir zaman önce olmuş.”

Boğazıma safra doldu. Daha önce küllenmiş, sönük bir yara gibi sürekli sızlayan o acı yeniden vücuduma dalga dalga yayılmaya başladı. Bastırmak için yıllarımı verdiğim her şey ansızın üzerime çullandı.

Onun içinde bulunduğu koşullar. O çaresizlik. Benim ihanetimin.

Omuzlarımı geriye attım ve gayet sakin bir tavırla Cohen’in omzumdaki elinden sıyrıldım. “Onun yasal vasisi olmam gerekiyor.”

Bu başlı başına saçmalıktı. Olasılığı düşük, dahası benim mevcut yaşam düzenim düşünüldüğünde hiç sürdürülebilir değildi. Ama aynı zamanda şiirsel bir adaletti. Yanında olacağıma söz vermiş ve bu sözü tutamamıştım. Ona en azından sağlığına kavuşana kadar bakmak boynumun borcuydu. Büyük ihtimalle haftalardan bahsediyorduk, aylardan değil.

Kaldı ki başka ne seçeneğim vardı? Onu burada mı bırakacaktım?

Benim iş birliğimden tatmin olan Doktor Cohen dosyasındaki bir sonraki sayfaya geçti. “Bir sosyal hizmet görevlisi, bir hemşire ve sağlık danışmanı birazdan Bayan Auer’ın ihtiyaçları hakkında sizinle görüşecek. Ama ben size özet geçeyim.” Sözlerini uzata uzata, sanki bir nükleer bombanın şifresini köyün en saf adamına emanet etmiş gibi bana dik dik bakarak konuştu.

“Ona bakmanız gerekecek, tıbbi kontroller için randevulara götüreceksiniz, ilaçlarını zamanında almasını sağlayacaksınız ve yanında olacaksınız.”

“Yanında mı olacağım?”

Briar’ın hafızası yerine gelir gelmez, en savunmasız hâlindeyken yanına sokulmuş olmamdan dolayı *öfkeden* deliye döneceğini hissediyordum. Hâlbuki hafızası yerindeyken bile öfkesi bir santrale yakıt olabilecek seviyedeydi.

“Evet. Onu meşgul edin. Sizinle, arkadaşlarıyla, onu önemseyen insanlarla çevrili olsun. Depresyona sürüklenmesine, paniğe kapılmasına izin vermeyin. Bu, özellikle güçlü bir destek sistemi olmayan amnezi hastalarında çok sık görülür.” Bu cümlesiyle birlikte bir kez daha beni hedef alan keskin bir bakış attı.

Onu suçlayamazdım. Doğu Yakası’nda kötü namımın yayılmadığı köşe bucak kalmamıştı. “Anladım.”

“Onu yalnız bırakmak pek iyi olmaz. Kısa süreler için bile olsa.”

“İyi ki gerçek bir işim yok.”

“Bu işin şakası yok, Bay von Bismarck.” Kalemimi ceketinin cebine sıkıştırırken çattığı kaşları yüzünden kırışıklıklar gözlerini yarıya kadar düşük gösteriyordu. “Şu an son derece hassas ve savunmasız durumda, olumlu yönde hatırladığı tek kişi sizsiniz. Onun destek sistemisiniz. İyileşme sürecinin pürüzsüz mü yoksa çalkantılı mı geçeceği sizin elinizde. Ayrıca şunu sakın unutmayın; ona *sorunsuz* bir iyileşme süreci yaşatacaksınız.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Üzerine gitmeyin. Onu sinirlendirmeyin. Bir şeye inanıyorsa o inancını pat diye yüzüne vurmayın. Ona katılın. İsterse olimpik atlet olduğunu sansın. Çocukken sahiplendiği köpeğinin hâlâ yaşadığını düşünsün. Ya da berbat bir şekilde ayrıldığı sevgilisinin hâlâ onu sevdiğini. Anladınız mı?”

Kaşımı kaldırdım. “Yani ona yalan söylememi istiyorsunuz?”

KARANLIK PRENSİM

“Bay von Bismarck, sizden ne pahasına olursa olsun onun ruh sağlığını korumanızı istiyorum. Bunu yapamayacaksanız hemen şimdi söyleyin, ona bakıcılar ayarlayalım. Yakını kadar etkili olmayacaktır ama onu kurtların önüne atmaktan iyidir.”

Ben. Kurt olan bendim. Bunu nereden biliyordu?

Ama yine de...

“Hayır.” Çenem kilitlenmişti, başımı onaylarcasına salladım. Bana güvenmemesi şaşırtıcı şekilde canımı sıkıyordu. İlk kez biri –Sebastian’ın dışında– Briar’a davranışımı yüzüme karşı sorguluyordu. “Yapabilirim. Ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Gerçekliğe dönmek aşamalı olmalı. Kendini yönsüz ve çaresiz hissedecek. Ona vereceğimiz her kötü haberi azar azar, sindirebileceği şekilde sunmamız gerek. Hafızasını geri kazandıkça, büyük ihtimalle öfke, hüsrana ve çaresizlik hissedecek.”

O an ciddi ciddi buradan kaçmayı düşündüm. Şu anki ev durumumu göz önünde bulundurunca onu nasıl yanıma alacağımı bilmiyordum.

Doktor beni baştan aşağı süzdü. “Anlaştık mı?”

“Evet.”

“Güzel. Kendine geldi. Onu görmek ister misiniz?”

Diğer seçenek bin kâğıt keşiğiyle ölmek mi? Çünkü onu tercih ederim.

Doktor Cohen iç çekti. “Soruma cevabınız evet.”

“Affedersiniz. Evet.”

“Harika. Madem ısrar ettiniz.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver

Briar'ın hastane odasına girerken ya öfkeli bir kadın tarafından parçalanmaya ya da benimle ayak oyunu oynamak isteyen beş yaşındaki çocuk zekâsına sahip biriyle uğraşmaya hazırlıklıydım. Tüm olasılıklar masadaydı.

Yüzümü görüp bana duyduğu nefreti hatırlaması ve odadaki herhangi bir keskin nesneyle beni bıçaklamaya çalışması pek de uzak bir ihtimal sayılmazdı.

Ama kapıyı itip içeri girdiğimde, karşımda pencereye dönük hâlde, yorgun bir ifadeyle dışarıyı izleyen, gayet tanıdık bir Briar buldum. Hem de çok güzel görünüyordu.

“Minik Böceğim?”

“Merhaba, Ollie,” dedi, bana bakmadan. Sesi kısık ve sakin. “Sanki dünya başıma yıkılıyor.”

Yıllar içinde zorlukla bir araya getirdiğim tüm parçalar o an yerle bir oldu, ezilmiş bir yapboz gibi içimde üst üste yığıldı.

Boğazımı temizleyip tırnaklarımı avuç içime geçirdim. “Dünya başına yıkılırsa senin için tutar kaldırırım.”

Sonunda dönüp bana gülümsedi, yatağının kenarındaki boş yere hafifçe vurdu. “Öylece dikilme. Bana anlatman gereken koca bir on beş yıl var.”

Pekâlâ.

Demek ki son on beş yılı hatırlamıyordu. O yılların her gününde kendisine tam anlamıyla bir pislik gibi davrandığımı da hatırlamıyordu.

KARANLIK PRENSİM

Hemen yanına oturdum. Onu bu kadar yakından görmek içimde bastıramadığım bir açlık uyandırdı. Makyajsız, saçları dağınık, üzerinde havalı kıyafetler olmadan bile gördüğüm en güzel manzaraydı.

Her yeri ayrı güzeldi. Gözlerindeki o kaotik ama şefkatli bakışı; mor, mavi ve altın tonlarının birbirine karıştığı o iri, neredeyse tablo gibi duran gözleri. Esprili ve neşeli bir ifade taşıyan, pembe bir tomurcuk gibi duran dudakları. Burnunun ve yanaklarının üstünde takımyıldızlarını andıran çilleri. Kaşlarının yumuşak kavisini. En çok da kemiklerime kadar işleyip içimi ısıtabileceğini bildiğim o kahkahası.

Kusur aramanın bir anlamı yoktu.

Bulamazdım.

Otuz yılı aşkın süredir arıyordum.

“Sanırım sakar olduğumu hatırlıyorum ama bu sefer işi biraz abartmışım,” dedi Briar iç çekerek, parmaklarını benimkilere geçirdi.

Nabzım bir anda binin üstüne çıktı ama kendimi sakin kalmaya zorladım. Şu anki Briar, bana karşı nazik olacağına suratını ateşe verip bıçağın ucuyla söndürmeyi tercih ederdi.

Ama bu Briar, hâlâ arkadaş olduğumuzu sanıyordu.

Elimi sıktı. “Neler olduğunu anlatır mısın?”

Anlatabilirdim ama bu onu strese sokardı ve Doktor Cohen bunu yapmamam gerektiğini söylemişti. Bu yüzden, son on beş yılını sorumsuz bir çapkın olarak geçirmiş her erkeğin çok iyi bildiği şeyi yaptım.

Yalan söyledim.

“Grand Regent’teydik. Yürüyüş yapmak istedin. Golf sahasına gittik, şu anda bakımda olduğu için sen de göletin etrafındaki fileye takılıp düştün.”

Bu uzun zamandır söylediğim en zararsız yalandı. Hatta pek de yalan sayılmazdı. Öznel bir gerçeklik denebilirdi.

Gözlerini kırptırdı. “Peki neden kör gibi gölete daldım?”

“Bir tartışma yaşıyorduk.”

Kaşlarını çattı. “Ne hakkında?”

Evet, seni gidi dalyarak, hadi anlat da görelim.

Omzunun arkasındaki, üzerinde vazo çizimi olan tabloya baktım. “Şey... çiçek aranjmanları hakkında.”

“Ne?”

Çok haklı bir soru.

Ne halt ediyorsun, von Bismarck?

Dünyadaki herhangi başka bir konuyu seçebilirdim: yemek, iklim, siyaset, en iyi tatil yerleri, en kötü pizza malzemesi (gerçi o tartışma kısa sürerdi çünkü cevabı ananastı ve bunu herkes bilirdi). Duvarda cinsiyet eşitliğiyle ilgili bir tablo olamaz mıydı yani?

“Biz... evleniyor muyuz?” Briar’ın gözleri parladı ve yeniden karşılaştığımızdan beri ilk kez dudakları çiçek açar gibi gülümsedi. “Aman Tanrım, Ollie!”

Ne olduğunu anlayamadan, ellerini yüzüme koydu, avuç içleriyle yanaklarımı kavrayıp beni öpmek için kendine çekti. Tam bir pisliktim ama anlaşılan içimde hâlâ bir iki gram ahlak kalmıştı ki bileklerini nazıkçe tuttum, çenemi kaldırıp sargılı alnına bir öpücük kondurdum.

“Mutlaka güller olsun, Ol. Her renkten güller. Kırmızı. Beyaz. Pembe. Mercan. Mercan rengi güllere *bayılıyorum*.”

“Ne kadar gül istersen, hepsi senin olacak, tatlım.” Yıllarca onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra gönlünü almak isteyen ağzıma kızdım. Aklım hariç her yanımda onun gönlünü yapmaya çalışıyordu. “Amerika’daki ve Avrupa’daki bütün çiçekçileri ayağına sereceğim. Düğünümüz için dünyada gül kalmayacak. Boşanma oranları fırlayacak. Sevgililer Günü iptal edilecek.”

“Bu... şey, psikopatlık derecesinde romantik. Teşekkür ederim.” Briar elimi okşadı, sonra parmak boğumlarımı dudaklarına götürüp öptü. “Hemşire, beni kurtarmak için gölete atladığını söyledi.”

KARANLIK PRENSİM

Başımı ciddiyetle aşağı yukarı salladım.

Daha iyi bir adam şu anda yaşananlar karşısında kendini suçlu hissedirdi. Bu kadının hayranlığını, hele ki gülümsemesini hak etmiyordum. Ama bana iyi geliyordu. Bir kez daha Briar'ın hayatındaki kahraman olabilmek... sadece birkaç dakikalığına bile olsa.

Cehenneme gideceksin, Oliver. Hayır. Daha da beteri olacak. Senin ve günahların için özel olarak yaratılmış yepyeni bir araf.

Briar öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her koşulda beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Ben de ne yapacağımı bilemez hâlde bacağını okşadım. Ve tabii ki krizin büyüklüğünden bihaber penisim hemen dimdik oldu. Konuyu değiştirme vakti gelmişti.

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Neleri hatırladığını anlat-sana."

Briar doğrulup ciddileşti. "Aşağı yukarı on dört ya da on beş yaşına kadar olan her şeyi hatırlıyorum. Yaz tatillerimizi hatırlıyorum. Hobilerimi hatırlıyorum." Gözleri ışıldadı. "Göl kenarında bulutlara bakarken beni gördüğün o günü hatırlıyorum, sonra saatlerce öpüştük, dudaklarımız kanayana kadar."

"Ah. Kanla ilk tanışmam."

"Bu hoşlandığın bir fetiş falan mı?"

"Pek sayılmaz."

Bugün için en azından.

Yıllar içinde onun hoşuna gidecek her türlü fanteziyi denemiştim. Sonunda benim tek fetişimin, tek *zaafımın* Briar Rose Auer olduğunu itiraf etmem on yılımı almıştı.

"Hımm..." Başını yana eğdi, başparmağını farkında olmadan parmak boğumumun üzerinde gezdirdi. "Bir de sanırım şimdiki hayatıma dair bazı kırıntılar hatırlıyorum."

"Mesela ne gibi?"

"Ailemle artık görüşmediğimi hatırlıyorum." Gözlerini yüzüme dikti. "Doğru mu bu?"

Başımla onayladım.

Bu, hastanenin onlara ulaşamamasını da açıklıyordu. Ayrıca, kavga ederken beni de ailesiyle ve biyolojik babasıyla aynı kategoriye koyduğu gerçeğiyle örtüşüyordu. Oliver = Kötü. Demek ki üç ebeveyni de kötüydü.

Briar alt dudağına dokunarak bunu bir süre düşündü. “Adımı Briar Rose’dan Briar’a çevirdiğimi hatırlıyorum ama nedenini hatırlamıyorum. ABD’de yaşadığımı biliyorum. Bir işim olduğunu ve işimi çok sevdiğimi de biliyorum. Ne iş yapıyorum ben?”

“Mahremiyet koordinatörüsün.”

Gözlerini kırıştırdı. “O... gerçek bir iş mi?”

“Setlerde oyuncuların sevişme sahnelerinde kendilerini rahat hissetmelerini sağlıyorsun. Bu konuda çok iyisin. İnsanların kendilerini ve bedenlerini sevmelerine yardımcı oluyorsun.”

“Güzelmış.” Başını onaylarcasına sallarken bunu sindirmeye çalıştı. “Peki sen ne iş yapıyorsun?”

“Ben de insanları başkalarının bedeninde rahat ettiriyorum,” dedim gözümü bile kırpmadan. “Aslında birkaç cinayetten aranıyorum...”

Güldü, yanaklarına yeniden pembelik yayıldı.

En son ne zaman böyle *içimi ısıtan* bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum.

Onun gülüşü. Mutluluğu. Yanımda oluşu. Hepsi on beş yıl önce verdiğim sözü altüst ediyordu.

Briar gülümsedi. “Demek mahremiyet koordinatörüyüm. Sanırım seninle bolca pratik yaptığım için mantıklı, ha ne dersin?”

Penisim fermuarıma büyük bir sevinçle çak yaptı. Onu suçlayamazdım. Kafası vardı ama gözü yoktu. Durumu başka nasıl anlayacaktı ki?

“Pratik mükemmelleştirir,” dedim boğazımı temizleyerek, bir yandan da Doktor Cohen’in âdeta beni tehdit ederek Briar’ın hayallerini yıkmamamı tembihlediği ânu düşünüyordum. “Hem biz fazlasıyla mükemmeliyetçiyiz, Minik Böceğim.”

KARANLIK PRENSİM

“Ne zaman eve gidiyoruz?”

“Gözlem altında kalman için seni iki gün daha burada tutmak istiyorlar.”

Utanarak gülümsedi. “Evimiz hakkında tek bir şey bile hatırlamıyorum ama yine de onu özlemiş olmam garip mi sence?”

Kesin olan tek bir şey vardı: Briar benim günah düzeyindeki o hatamı hatırlamıyordu.

Başparmağımı yanağında gezdirdim, eğilip onu öpmemek için bütün irademi seferber ettim. Bu yanlış olurdu. Ahlaka aykırıydı.

Genelde ahlak denen şeye pek takılmazdım. Değerler, mantıktan çok deneyimle oluşurdu ve benim deneyimlerim tam anlamıyla berbattı.

Ama Briar söz konusu olduğunda, doğru olanı yapmak istiyordum.

Zaten ona yeterince yanlış yapmıştım.

“Hiç de garip değil.” Elini sıkıca tuttum. Bu güzel kıza, bir ömür boyunca sadece bir yuva istemiş bu kıza, daha da büyük bir yalan hazırladığımın farkındaydım. “Evimiz harika.”

“Evcil hayvanımız var mı?”

“İki köpeğimiz var. Trio ve Geezer.”

Burnunu kırıştırdı. “İsimlerini sen mi koydun?”

“İsimleriyle geldiler.”

“Cinsleri ne?”

“Kelimenin tam anlamıyla hepsi.” Omuz silktim. “İkisi de barınaktan kurtarılmış, sosyalleşemeyen ve bakımsız tiplerdi. Kimse sahiplenmeyince biz aldık. Trio’nun üç bacağı var ve kişisel alana saygısı sıfır. Geezer on yedi yaşında ama hâlâ hayata direniyor. Küçük bir ırk, on üç kilo kadar, o yüzden birkaç yıl daha yaşar diye umuyoruz.”

“Tabii ki barınaktan almışız.” Alt dudağını ısırarak gülümsedi. “Biz iyi insanlar mıyız, Ollie?”

“Sen harikasin. Ben toplum için bir tehdidim ama birbirimizi dengeliyoruz.”

Güldü. “Bahse girerim ikisi de hem çirkin hem de çok tatlıdır.”

“Sıçan gibi çirkinler,” diye onayladım ve cebimden telefonumu çıkardım. “Sana göstereyim.”

“İyi fikir. Belki hafızamı canlandırır.”

Biliyorum, canlandırmazdı. Çünkü onlarla hiç tanışmamıştı. Ama yine de videolarını açıp ona izlettim. Onların o salak salak hareketlerine gülüp sevinişini, yer yer gözlerinin doluşunu izledim.

Onu eve nasıl götürecektim? Evde başka biri vardı. Paylaşmayı sevmeyen biri. On beş yıldır kimseyle yan yana yaşamamış biri.

Aklım başımda olsaydı, buna daha en baştan son verirdim. Ama bunun yerine, onu hiçbir anısı olmayan, eşyaları olmayan, hayatına dair en küçük bir iz taşımayan bir eve götürmeye niyetliydim. Hiç gitmediği bir eve. Sözde nişanlı olduğumuza dair tek bir kanıtın bile bulunmadığı bir yere.

Fotoğraf yok, tatil yok anıları yok, hiçbir şey yok.

On beş yıl önce onu hayatımdan silip atmıştım.

Yani... büyük oranda.

Hele *düğün* konusuna hiç girmeyelim.

Tek eşliliğe karşı içgüdüsel bir tiksintim vardı. Evliliğe tamamen karşı değildim aslında. Ekonomik ve toplumsal faydalarını görebiliyordum. Ama aptal değildim. Gerçekten *hoşlandığım* biriyle evlenmezdim.

Her gün, Romeo ile Zach'in yönetim kurulundaki o kudretli hâllerinden sıyrılıp Potomac sokaklarında eşlerinin yanında uslu birer poodle gibi gezmelerini izliyordum. Bir tasmaları eksikti.

Yani evlilik mi? Hayır, ben almayayım.

Ben taşaklarımı seviyordum. Oldukları yerde. Sapasağlam hâlde.

KARANLIK PRENSİM

Briar düşüncelerimi delip geçti. “Bu arada,” dedi, “nişan yüzüğüm nerede?”

“Gölette kaybettin,” dedim gözümü bile kırpmadan.

Yanakları pembeleşti. “Ah, özür dilerim.”

“Önemli değil. Yalnızca beş yüz bin dolarlık sade bir yüzüktü zaten. Annemin yüzüğü hâlâ kasada seni bekliyor.”

Biri ağzımı kapatmalıydı. Cidden.

“Ah, Ollie.” Elimi sıktı. “Hâlâ birlikte olmamıza öyle sevindim ki.”

Doğruca cehenneme gidiyordum. Muhtemelen Kristof Kolumb ya da Kral Léopold’la aynı odayı da paylaşırdım.

ÖN ALTINCI BÖLÜM

Oliver

Doktor Cohen'in ofisinin kapısını hızla açıp, "Bizim nişanlı olduğumuzu sanıyor!" söylendim.

Doktor Cohen bilgisayar ekranından başını kaldırdı. Ekran "ding" diye bir ses çıkardıktan sonra karardı. Üzerinde yine o kahverengi tüvit ceketı vardı. Eskimiş çantası göbeğinin üzerinde duruyordu.

Anahtarlığını parmağında döndürerek gözlüğünün ardından kaşlarını çatı ve masadan kalktı. "Ona ne söylediniz böyle?"

"Hiçbir şey!" Kollarımı havaya kaldırıp küçük ofisinde volta atmaya başladım, sabahın dördüne dakikalar kalmışken mesaisini bitirmiş olmasını umursamadım. "Sadece çiçek düzenlemeleriyle ilgili aptalca bir şey söyledim, o da kendi kendine bu sonuca vardı. Şimdi düğün planladığımızı düşünüyor. Gerçeği ona söylememiz gerek."

Askıdan atkısını alıp kalın boynuna doladı. "Gerçeği söylemeyeceksiniz."

"Birlikte olduğumuzu sanmamalı."

Omzuyla bana çarpıp kapıya yöneldi. "Eğer onu evine iyileşmesi için götürecekmeniz ve bunu yalan üzerine kurup sonra da paçayı sıyırmaya kalkacakmanız, bu iş olmaz."

Peşinden gittim. "Evde birlikte olduğumuza dair hiçbir şey yok. Fotoğraf yok, eşyası yok, hiçbir şey..."

"Bu işi halledin." Otoparka inen merdivene yöneldiğinden peşinden gittim. "Zeki bir adamsınız. Milyardersiniz, öyle diyor-

lar. Adamlarınız kızın evinden birkaç parça eşya getirir, üstüne bir de yapay zekâyla on tane fotoğraf üretir.”

“Yapay zekâ etik dışı,” diye homurdandım, iki basamak birden inip yolunu kestim.

“Bu kıtadaki kadınların yarısıyla yatmak da öyle.” Durdu, bana nefretle baktı. Görünüşe göre yıllar önce tam da bu hastanede çıkardığım olay hâlâ kulaktan kulağa dolaşıyordu. “Özellikle hayat tarzınız umurumda değil, Bay von Bismarck. Bayan Auer benim hastam. Ona yalan söylediğinizi itiraf etmeyeceksiniz. Şu anda psikolojisi en az bedeni kadar hassas. Zamanla hafızasını geri kazanacak ve sizinle birlikte olmadığını kendi başına anlayacak.”

“Peki ya sonra?” Burun deliklerim genişlemişti. “O zaman da yalan söylediğim için benden tekrar nefret edecek.”

Omzunu silkti, yanımdan geçip gitti. “Zaten önceden de sizden nefret ediyormuş gibi görünüyor. Pek de değişen bir şey olmadı yani.”

Doktor Cohen basamaklardan inerek gözden kayboldu.

Bense duvara tekme savurup bildiğim dört dilde küfrettim.

Sikerimböyleişama.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver

Yarım saat sonra, hastane kafeteryasında Romeo, Dallas, Zach ve Farrow'la birlikte oturmuş, fahiş fiyatlı ılık kahve ve en az üç günlük, bayat hamur işini mideye indiriyordum. Ortam bildiğin sorgu odası havasındaydı ki bu da pek adil sayılmazdı. Sonuçta alkol, seks ve kokain alışkanlıklarım gayet yönetilebilir düzeydeydi.

“Dur bir toparlayalım,” dedi Rom, kahvesini karıştırırken gözlerini yüzüme dikmişti. “Hayatımızda hiç görmediğimiz bir kadın var, çocukluk aşkın. Şu an, senden nefret ediyordu ama kazara hafızasını kaybetti, bu yüzden de sizin evlenmek üzere olduğunuzu sanıyor?”

Dişlerimi sıktım. “Böyle anlatınca saçma geliyor.”

“Çünkü saçma,” dedi Zach, kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Resmen düşük bütçeli bir romantik komedi bu.”

Romeo'nun dudaklarında memnun bir sırıtiş belirdi. “Ancak Ollie gibi entelektüel bir deha böyle bir saçmalığın içine düşebilir.”

“Bu çörekler rezalet,” dedi Dallas, tarçınlı rulo hâlâ ağzındaydı. Yine de yemeye devam etti. “Bayağı ve kötü espriler kadar bayat.”

Romeo, karısının çöreğini elinden alıp ceketinin iç cebinden çıkardığı bir kurabiyeyle takas etti. “Yani ilişkinizin gerçek durumunu ona anlatamıyorsun öyle mi?”

Başımı iki yana salladım. “Doktor, olayları kendi kendine hatırlamasının çok önemli olduğunu, bu süreçte de ona destekleyici bir ortam sunmam gerektiğini söyledi.”

KARANLIK PRENSİM

Zach esnedi. “Kızı pedofillerle dolu bir tarikat kaçırsa daha iyi destek olurdu herhâlde.”

“Şüphesiz,” diyerek gözlerimi devirdim. “Ama kadın otuzlarının başında. Onların ilgi alanına girmiyor.”

“Ne yaptın da senden bu kadar nefret etti ve hayatından çıkardı acaba?” Farrow’un sesi, bildiğin “patriyarkayı yakın” enerjisi taşıyordu.

Onun insanı mikroskobik parçalara ayırabilecek biri olması, gözümdeki cazibesine pek katkı sağlamıyordu doğrusu.

Omuz silktim. “Klasik hikâye. Birlikte oldum, sonra da ortadan kayboldum. Doğduğumuzdan beri birbirimizi tanımamız daha da canını yakmış olabilir tabii.”

Masadaki herkes bana değişen seviyede şok ve tiksintiyle bakıyordu. Dallas hariç. O hâlâ tatlılara gömülmüştü. *Müdahale* gerekiyordu, evet ama... Eşi cebinde tatlı atıştırmalık taşıyacak kadar tatlı delisi başka bir insan tanıyor musunuz?

“Vintage olan çoğu şeyi severim ama tatlım onlardan biri *değil*,” dedi Dallas, kenarda kalmış bir *brownie*yi kokladıktan sonra bir ısırık aldı.

“Ciddi ciddi onu evine götürecek değilsin, değil mi?” dedi Zach, bir hastane peçetesinden üç boyutlu kuğu yapmaya çalışıyordu.

Yapış yapış masada ritim tuttum. “Başka seçeneğim yok.”

Asistan orduma çoktan emir vermiştim: *Briar’ın ev adresini bulun, eşyalarını toplayın, benim eve getirin*. Bu kadar özen göstermeme ben bile şaşırmıştım. Aramızdaki her şeyi silemezdim sonuçta. Er ya da geç hatırlayacaktı.

Romeo parmağıyla kendini işaret etti. “Sen evine *bizi* bile sokmazsın.”

Peçeteyi top yapıp suratına attım. “Düğününü benim evimde yaptın ya, seni salak.”

“*Bahçede.*”

“Dallas içerideki odalardan birinde hazırlandı.”

Zach çenesini sıvazlayıp gözlerini kıstı. “Muhtemelen seks kölelerini saklamadığın odalardan birinde, değil mi?”

“El insaf,” dedim, darmadağın saçlarımı geriye atarak. Neyse ki Briar’ın talimatıyla lavaboda kafamı yıkamıştım da artık daha az keçeleşmişti. “Seks köleleri üst katlara çıkmaz. Bodrumda tutuyorum onları. Bu ne ciddiyetsizlik...”

“Şunu hep merak etmişimdir,” dedi Farrow, kaşlarını çatıp bana dik dik baktı. “Tabii eğer bu kölelik gönüllüyse... Bodrumda nasıl hayatta kalıyorlar? O koku yeterince cinsel isteksizliğe yol açmaz mı? Ayrıca gerekli besin takviyelerinden bahsetmiyorum bile...”

Romeo başını onaylarcasına salladı. “Zach’in kafası büyüklüğünde D vitamini hapi yutuyorlardır kesin.”

“Beynime göre mükemmel orantılı bir kafam var, çok teşekkür ederim,” dedi Zach, peçeteden yaptığı kuğusunu Rom’a fırlattı. “Hepimiz elma büyüklüğünde bir beyni bile zar zor sığdıran kafataslarıyla doğmadık, üzgünüm.”

“Rom, buradan sonra pastaneye gitmemiz gerekecek. Hiçbir şeyin tadı güzel değil,” diye inledi Dallas, Fae’nin peçetesinin üzerindeki Danimarka çöregini çalarak.

“Olur, Kurabiyem.” Rom saçına bir öpücük kondurup yeniden bana döndü. “Sen başka bir insana bakabilecek kapasitede değilsin. Hatta ev bitkisi konusunda bile sana güvenemem.”

“Plastik bir bitki,” diye netleştirdi Zach. “Sulama ya da güneş istemeyen cinsten.”

“Ben de aynen böyle düşünüyorum.” Arkalığa yaslanıp kolumu geriye attım. “O yüzden bu iş ekip çalışması gerektiriyor.”

Zach gözlerini kısıp baktı. “Hiç tanımadığımız bir kadına bakıcılık mı yapacağız yani?”

“Bir an bile tek başına kalamaz. Ben de kalkıp hayatımı tamamen ona göre şekillendirecek değilim sonuçta.”

Bir sırrım vardı. Beni yıllardır Briar’dan uzak tutan, kimseyle paylaşamayacağım karanlık, utanç verici bir şeydi bu. Malikânem

ne kadar görkemli ve büyük olursa olsun, insanları oraya sokmamama sebep olan şeydi.

“Fark etmez.” Dallas, *brownies*inden başını kaldırdı. “Senin bu masum kızla dilediğin gibi oynamana zaten göz yummayı düşünmüyordum. Onun güvenliğini sağlamak için her gün orada olacağım. Bu arada adı neymiş?”

“Briar.”

“Çok güzel bir isim.” Farrow, Zach’in omzuna yaslandı. “Amneziden önce Briar senden nefret ediyordu demiştin, değil mi?”

“Varlığımın her zerresinden.”

“Akıllı kız.” Farrow başıyla onayladı. Dallas’la göz göze geldiler. “Yanında olacağız.”

Bunun beni iyi hissettirmesi gerekirdi. Ama iyi hissettirmedi. İnsanlara ihtiyacım vardı ama bu *Briar*’a zaman ayıramadığım için değildi, aslında fazlasıyla zamanım vardı. Etrafımda arkadaşlarıma ihtiyacım vardı çünkü bir hata yapmamı engelleyecek tek şey onlardı. Çünkü Zach haklıydı.

Doktor Cohen kedinin önüne ciğer vermişti.

Briar baştan çıkarıcıydı.

Ben mi? Ben günahkârın ta kendisiydim.

ÖN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oliver

Dallas Costa seni "Karanlık Prens Yolu Ailesi" grubuna ekledi.

Ollie vB: Hayır.

Dallas Costa: AFFEDERSİN? Biz büyük ve mutlu bir aileyiz.

Ollie vB: Siz benim ailem değilsiniz.

Frankie Townsend: benim ailemsin ama biz iki kardeşiz. Yani pek büyük sayılmayız.

Zach Sun: Ben de bazılarınızla aynı mahallede yaşamaktan hiç mutlu değilim.

Farrow Ballantine-Sun: Bu, Luca'nın yeni bebek fotoğraflarını göreceğimiz anlamına mı geliyor?

Zach Sun: Umarım öyle değildir. En iyi arkadaşımın karısını engellemek zorunda kalmak istemem.

Romeo Costa: Aklını başına topla, Sun.

Zach Sun: Parmaklarımı mı toplayayım diyorsun.

Romeo Costa: Karıma saygısızlık ettiğinde vücudunun her hücresi benden korkmalı.

Frankie Townsend: biri beni de dal'a laf söyleyenleri öldürmeye kalkışan romeo kadar sevsin yeter.

Dallas Costa: Peki, kazara nişanlıyla ne zaman tanışıyoruz, Ollie?

Ollie vB: Asla.

Dallas Costa: Bu akşam? Harika. Şarap getiriyoruz.

KARANLIK PRENSİM

Frankie Townsend: bekle. NE? ollie'nin nişanlısı mı varmış?

Ollie vB: Daha önce hiç tanımadığı tiplerle tanıştırmadan önce Doktor Cohen'den onay almam lazım. İyileşme sürecini riske atamam.

Farrow Ballantine-Sun: Onun senin için bu kadar önemli biri olduğunu fark etmemiştim.

Zach Sun: Onu tanıyorsak, kadını bir an önce kapı dışarı edip evini geneleve çevirmeye devam etmek istiyordur.

Dallas Costa: Bu akşam cevap istiyorum. Dediğim gibi hafıza kaybı yaşayan masum bir kadını sana emanet edemem.

Ollie vB: Birincisi, kendisi masum filan değil. Hâlâ pek çok şey varsayıyor.

Dallas Costa: Mesela ne gibi?

Ollie vB: Mesela benim karım olacağını sanması gibi.

Ollie vB: İkincisi, az önce Doktor Cohen'le konuştum. Görünüşe göre sorun yok. Sadece kesinlikle olmayan bir şeyi olmuş gibi anlatmamamızı tembihledi. O yüzden onunla dalga geçmeyin, tamam mı?

Frankie Townsend: bekle. bahsettiğimiz kişi bnm patronum mu? komaya soktuğun kadın mı yani?

Romeo Costa: Benim öyle bir niyetim yok. Ama sen kesin yaparsın.

Farrow Ballantine-Sun: Eğer bu zavallı kadının durumundan faydalanırsan seni kılıcımla örüp ona yeni bir palto yaparım, yemin ederim.

Zach Sun: İşte destekleyebileceğim bir fikir.

Frankie Townsend: briar, değil mi?

Ollie vB: Ciddiyim. Ona yalan bilgi vermeyin. Ne dünya hakkında ne hayatı hakkında. Elimden geldiğince dürüst olmaya çalışıyorum.

Romeo Costa: Bu imkânsız. Öyle olsaydı çoktan dağa kaçmış olurdu. Zach, evinin önündeki tepelerde bir kadın görüyor musun?

Zach Sun: Bir bakayım.

Frankie Townsend: niye kimse bana cvp vermiyor yaa

Ollie vB: Hepinizden şu an ne kadar nefret ettiğimi tahmin bile edemezsiniz...

Zach Sun: Yok. Tepede kadın falan yok.

Ollie vB: Zaten bazı şeyleri hatırlamaya başladı. Bence hafızasını toparlaması çok uzun sürmeyecek.

Dallas Costa: O, kendini bile tanımazken ona kendini nasıl anlatayım? Sosyal medya hesabı bile yok. Bir dünya araştırma yaptım, hiçbir şey bulamadım.

Frankie Townsend: doğru. sette birlikte çalışan insanlara bile sordum. FB yok, IG yok, Snap yok, TT yok. bu kadın gerçekten var mı?

Ollie vB: Gerçekten var. Hem de muazzam biri.

Ollie vB: Ayrıca, Frankie burada ne arıyor? O burada yaşamıyor bile.

Frankie Townsend: ...

Frankie Townsend: babam senin oteldeki yangın olayının faturasını alınca beni evden attı. çok teşekkürler gerçekten, ollie.

Ollie vB: Sorumluluğun ne demek olduğunu öğrenmiş oldun işte.

Frankie Townsend: kusura bakma ama üniversiteyi üç kere bırakmak öğretilmediyse, sen de öğretemezsin, bayım.

Zach Sun: Ollie'nin, Frankie'nin üstünde tepinmesine izin vermediği bir günü göreceğim aklıma gelmezdi.

Frankie Townsend: bu herif benimle yatmaya bile çalışmadı. hem de fırsatı varken.

Romeo Costa: Hikâye derinleşiyor.

KARANLIK PRENSİM

Ollie vB: Kusura bakmayın, sorumluluk öğretmeye çalışan beni hemen içeri sokuyorum.

Farrow Ballantine-Sun: @OllievB, noldu peki? Frankie'yle yatmak istiyorum diye direktip duruyordun.

Zach Sun: Hiçbir zaman gerçekten istemedi. Tüm o kabadayılık ayağı yalandı. Yıllar önce anlamıştım ben.

Ollie vB: Ergen avına çıkınca beğenmiyorsunuz, çıkmayınca da beğenmiyorsunuz. Cidden sizi memnun etmek mümkün değil.

Dallas Costa: Yann akşam yemeğe geliyoruz, Günahların Efendisi.

Ollie vB: Uslu olun.

Dallas Costa: Luca'yı da getiriyorum.

Zach Sun: Başka planlarımız var.

Farrow Ballantine-Sun: Hayır, yok.

Ollie vB: Hav hav.

Zach Sun: Bu kadar böbürlenme, Oliver. Sırada sen varsın gibi hissediyorum.

ÖN DOKUZUNCU BÖLÜM

Briar

Hastaneden taburcu edilene kadar tek bir anım bile geri gelmemişti. Saçma sapan bir şekilde saatlerce uyumuş, geçmişe dair yeni bir rüya kovalamıştım. Şimdiyle on beş yıl öncesinin arasındaki boşlukları dolduracak bir şey. Ama hiçbir şey bulamamıştım. Olumlu tarafından bakarsak, son birkaç gecemi hastanenin süit odasında geçirmiş ve her sabah gözümü yedek yatakta yayılmış hâlde yatan Oliver'a açmıştım. Saçları sabah güneşinde parıltıyordu.

Oliver'ın Ferrari'sindeki aynayı açıp dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

Kendime geldiğimden beri Oliver bana neredeyse hiç dokunmamıştı. Birkaç yarım yamalak sarılma dışında tabii. Hayatımın çoğunu hatırlamıyor olabilirdim ama ergenliğimizi gayet net hatırlıyordum. O zamanlar bizi birbirimizden koparmak için beş ağızlı pala falan gerekiyordu. Her an birbirimizin kucağına atlayacak gibiydik, öpüşmekten dudaklarımız kuruyup kokardı.

O yüzden Oliver'ın bu rahip gibi mesafeli duruşu beni biraz afallatmıştı. Bilinçsizce uyandığımdan beri mesafeli davranıyordu. Yani kaba değildi... ama soğuktu.

Belki endişeleniyordur. Belki de sadece ben kafamda kuruyorumdur.

Şakaklarımdaki saçı kaldırarak âdeta tatsız bir şaka gibi görünen, yeşile çalan morluğa baktım. "Eve dönünce bir şeyleri hatırlamaya başlarım diye umuyorum."

KARANLIK PRENSİM

“Hı hı.” Oliver zarif ve uzun parmaklarıyla direksiyonu tıngırdatırken yola bakıyordu. Bana değil. Göz ucuyla bile bakmıyordu.

Gülümseyerek ona döndüm. “Trio’yla Geezer beni görünce çok sevinecekler.”

Hiçbir tepki vermedi. Oliver’ın yorgun gözleri hâlâ yola kilitliydi. Derin bir iç çekerek torpido gözünü açtım ve Stanley mataramdan bir yudum aldım. Ama içeride beni bekleyen şeyi görür görmez suyu tüm ön cama püskürttüm ve nefes nefese öksürmeye başladım.

“İsa aşkına,” diye isyan etti Oliver ve direksiyonu sağa kırarak bana panik dolu bir bakış attı. Arkadaki bir araç kornaya bastı, hatta yanımızdan geçerken şoför bize orta parmağını gösterdi.

“İyi misin, Minik Böceğim?”

“Bilmiyorum, iyi miyim?” dedim, torpido gözündeki her şeyi dışarı çıkardım. Fosforlu bir dinazorlu penis oyuncağı, bir BDSM bekâret kemeri ve dikenli bir dildo çıktı. “Yatakta bana neler yapıyorsun sen?!”

Oliver’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, o imkânsız derecede kumsuz elmacık kemikleri pespembe kesildi. “Senin rızan olmadan hiçbir şey yapmıyorum, minik seksi kediciğim.”

“Herhangi bir durumda dikenli bir dildodan hoşlanabileceğimi sanmıyorum.”

“Hoşlanıyormuşsun demek ki. Yoksa bu burada olmazdı.”

Kaşlarımı çattım. “Çok şaşırtıcı.”

“Asıl keçi şeklindeki prostat masaj aletlerini görünce şaşırmaya hazır ol.”

Aman Tanrım. Bu kesin işle ilgili bir şeydi. Ben zaten setlerde oyuncuların rahat etmesini sağlayan biri olarak çalışıyordum, değil mi?

“Nasıl kullanıldığını yeniden göstermen gerekebilir. Kesinlikle unuttum.”

Oliver kısa bir anlığına gözlerini kapadı, dudakları kıpır kıpırdı, içinden dua ediyordu sanki.

Kaşımı kaldırıp oyuncakları torpido gözüne geri tıktım. “Niye bu kadar garip davranıyorsun?”

“Garip derken?”

“Bilmiyorum... biraz *kasılmış* gibisin.”

Direksiyonu öyle sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti, çelik gibi kalçası koltuğunda kıpırdandı. “Normalde benim sert olmam hoşuna giderdi, şikâyet etmezdin.”

Bariz ereksiyonunu görmezden gelip hız göstergesine baktım. “Neden saatte 50 kilometre hızla gidiyorsun peki?”

“Seni güvende tutmaya çalışıyorum.”

“Sıkıntıdan ölüp kurtulmamı mı sağlıyorsun?”

“Briar, ben...”

“Minik Böceğim’e ne oldu peki?”

Ağzını açtı, kapadı, sonra yine açtı. “Bir şey olmadı,” dedi sonunda. “En son konuştuğumuzda bu lakabı kullanmamamı istemiştin.”

“Vay canına.”

Bu lakabı artık *sevdiğimi* fark etmiştim. Demek ki kaza gecesi büyük bir kavga etmiştik. Gelinlik telaşına kapılıp sinir krizi geçirmiş olabilirdim ama çocukluğumdan beri Oliver’la evlenmenin hayalini kuruyordum. Muhtemelen bir çiçek düzenlemesine kafayı takmıştım.

Konuyu değiştirdim. Henüz bundan bahsetmek istemiyordum. “Büyük bir arka bahçemiz var mı?”

“Evet,” diye yanıtladı gözlerini yoldan ayırmadan. “Ama bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Şey, şu an bariz şekilde aramız bozuk ya, en azından bahçede rahat edebileceğinden emin olmak istedim.”

Yine de hâlâ Oliver’dan bana “Minik Böceğim” dememesini istediğime gerçekten inanmakta zorlanıyordum. Üstelik bunu ciddiye almış olması da garipti. Bu işte bir tuhafılık vardı ama

ne olduğunu bir türlü çözemiyordum. Olasılıkları düşündükçe kafamın içinde bütün ülkenin başarısız davulcuları prova yapıyormuş gibi geliyordu. Oliver'ın yanımda kendini bu kadar gergin hissetmesinin bir nedeni vardı ve bunu öğrenmem gerekiyordu.

Tam o sırada orta konsoldaki telefonunun melodisi yankılandı. "Uyuyan Güzel" çalıyordu. Çaykovski. *Nihayet* bizi hatırlatan bir şey. Nostalji kalbimin üstünü incecik bir örtü gibi kapladı. Bu his geldiği hızla kaybolsa da şüphe yerini korudu. Aklımdan çıkmıyordu. Nostalji, zamanın tutamadığı şeylere kalbin tutunma şeklidir, değil mi?

İçimde yeşeren o şüphe tohumunu engelleyerek aramızdaki buzları kırmaya karar verdim.

Koltuğumda yerimden sıçrayıp elimle kalbime vurdum. "AMAN TANRIM!"

"Ne? *Ne oldu?*" Ollie aniden sağa kırdı, dörtlüleri yakıp panikle gözlerini vücudumda gezdirdi. "Ne var?"

"Senin küçük dizüstü bilgisayarım *şarkı söylüyor.*" Parmağımla telefonu işaret edip elimi ağzıma kapadım. "Dans da ediyor mu?"

"Ne... dans mı..." diye mırıldandı, sonra yanımdaki telefona baktı. Kaşlarını çatıp telefonu eline aldı. Ekranda Romeo'nun adı yanıp sönüyordu. Oliver eliyle ağzını kapadı. "Ah, tatlım. Hatırlamıyorsun tabii." Elini saçlarıma uzatıp kulak kenarımdan çıkan bir tutam saçımı yerine itti. Omurgama bir ürperti yayıldı. "Buna iPhone deniyor. Akıllı telefon ailesinden. Bir dizüstü bilgisayar değil."

"Peki... o?.." Alt dudağımı ısırarak gözlerimi yüzüyle telefonu arasında gezdirdim.

"Ne?" Öne eğildi, telefonunu benden uzaklaştırdı. Sanki cihazın fazla yakında bulunması kriz geçirmeme neden olacakmış gibi davranıyordu. "Söylesene."

"Hayır, hayır." Başımı salladım. "Aptalca bir soru sorduğumu düşüneceksin."

“Senin söylediğin hiçbir şeyi asla aptalca bulmam,” diye güvence verdi.

“Şey, bu...” Sesimi fısıltıya dönüştürdüm. “*Zihin okuyabiliyor mu?*”

“Hayır.” Hafifçe güldü, ellerimi avuçlarının arasına aldı. “Zihin okuyamıyor ama başka pek çok şey yapabiliyor. Onunla işlerini halledebilirsin. İnternete bağlanıyor. Siri diye bir dijital asistanı var, ona hava durumu ve önemli tarihler gibi genel şeyleri sorabiliyorsun.”

Yüzümdeki ifadeyi korumaya çalışarak gözümü kırpmadan baktım. “Pille mi çalışıyor?”

Zavallı adam, sanki 80’lerden çıkıp gelmişim gibi bana bakmaya başladı. Biraz acımasız davranıyordum, evet ama kendime geldiğimden beri ilk kez gerçekten bir şey hissediyordum. Bu küçük oyun, kim olduğuma dair bir ipucu gibi geldi.

“Elektrikle şarj ediyorsun.”

Başımı geriye atıp kaşlarımı çattım. “Elektrik ne?”

Yüzünden kanın çekildiğini açıkça görebiliyordum. Kaşları iyice çatıldı. Şaka olduğunu fark edemedi önce aracın aynasını indirip yüzüme baktım.

Alnıma dokunurken irkildim. “*Oliver.*”

“Ne oldu?” Ellerini yüzümün etrafında dolaştırıyor, dokunmak istiyor ama durumu daha da kötüleştirmekten korkuyordu. “Acıyor mu? Geri mi dönelim? Biliyordum, seni erken taburcu ettiler. Hemen hastaneye dönüyoruz. Hatta başka bir hastaneye gidelim. O yerden hep nefret etmişimdir zaten. Doktor Cohen tam bir moron. Johns Hopkins’te iyi bir doktor tanıyorum. Kafa travmaları konusunda uzman. O kesin yardımcı olur. Olmazsa başka birine gideriz, yeter ki...”

Aman Tanrım. Onu hiç böyle görmemiştim. Durdurmazsam sabaha kadar konuşurdu. “Acımıyor.” Parmağımı kaşlarımın arasındaki hayali çizgiye götürdüm. “Bu bir kırıksıklık mı?”

“Ne?”

“Kırıksıklık.”

“Alnında mı?” Elimi çekip yüzüme dikkatle baktı. “Hayır, her on saniyede bir bastırmandan kalan kırmızı izmiş.”

“Hangi yıldayız?”

“Yıl mı?” diye tekrarladı.

“Kaç yaşındayız?”

“Ben 34 yaşındayım. Sen 33.”

“Ama...” Başımı iki yana salladım. “Ben daha az önce on beş yaşındaydım.”

Koltukta geriye yaslanıp saçlarını çekiştirdi. “Hay sikeyim bu işi.”

“Daha regl bile olmadım.”

“Hay anasını, hay anasını, hay *anasını*.”

“Daha dün, Meemaw beni karşısına alıp erkeklerin pipisini benim mumuşuma sokup bebek yaptığını anlattı.”

Çenesi yerinden çıkacak gibi oldu. Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. Ve bir tane daha. En sonunda başını geriye atıp alnını tokatlayarak kahkahayla gülmeye başladı. “Seni küçük *şeytan*.”

“Lütfen,” dedim keyifle ama aklım karışık hâlde omzumu koltuğa yasladım. “Üzerimde keçi şeklinde prostat masaj aleti kullandığın için daha beterini hak ediyorsun.” Ne kadar tuhaf olsa da bu hâlimiz bile tam biz gibi değildi, yine de en çok onun yanındayken kendimi güvende hissediyordum. İç çektim. “Rahatla biraz. Ben *iyiyim*. Beş saniyeliğine gözünü benden ayırdın diye parçalanacak değilim. Hadi şu yola odaklan.”

“Anlamıyorsun. O gece öldüğünü sandım. Ya da daha kötüsünü.”

“Ölümden daha kötü ne olabilir?”

“Olur,” dedi düz bir ses tonuyla.

Arabadaki keyifli anlar bir anda yok oldu. Üzerimdeki Oliver’ın bana verdiği yumuşacık hırkaya sarındım. Görünüşe göre bu Noel hediyesi en yakın arkadaşım Dallas’tan gelmişti. Göz ucuyla Oliver’a bakmaya devam ettim. Direksiyonu bembeyaz

kesilen parmaklarıyla sıkıca kavramıştı, araba hâlâ park hâlindeydi. Kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmek, yüzündeki endişeyi silmek için parmak uçlarını seğirdi. Ama onu bu kadar ciddi ve dalgın yapan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bu da kaybettiğim bir başka şeydi işte. Beni ben yapan tüm o anılar...

Ama bu doğru değildi. Aynadaki bakışımı yakaladım. Hâlâ önemli olan sensin. Hâlâ tatlı, zeki ve şefkatlisin. Hatıraların olmadan da Oliver von Bismarck'ı deli gibi seven o kızsın.

Kesinlikle öyleydim. En nihayetinde kalp, zihinden daha kıymetliydi.

“Otuzlarımızdayız, değil mi?” Ellerimle yüzüme dokunup aynaya abartılı bir hayranlıkla bakarak numara yaptım. “Bu kesinlikle botoks. Vay be yaşlanmayı iyi kotarmışım. Sence bir sonraki randevum ne zaman?”

Oliver direksiyondaki elini biraz gevşetip motoru çalıştırdı; başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Hatıralarını kaybeden birine daha önce hiç bakmamıştım.”

“Hatıralarımı kaybetmedim. Sadece son on yıl biraz bulanık.” Dudaklarımı büküp yola doğru baktım. Gerçekten çok güzel bir yerde yaşıyorduk; her yer yemyeşil ağaçlarla, golf sahalarıyla, akarsular ve göletlerle doluydu. “Hatta az önce yakın zamandan bir şey hatırladım.”

“Öyle mi?” Ollie kaşını kaldırdı. “Benimle de paylaş lütfen.”

“Şeffaf bir tanga diktiğimi hatırlıyorum, kafamı çarpmadan hemen önce.”

“Evet, doğru.” Gülümsedi. “Çalıştığın film içindi.”

“Neden geçmiş zaman eki kullandın?” Kaşlarımı çattım. “En kısa zamanda geri döneceğim.”

Ollie yutkundu. “Minik Böceğim, onlar... yerine birini bulmuşlar.”

“Ne?” Koltuğumdan fırlayacak gibi oldum. “Bunu bana yapamazlar. İşime geri dönmem gerek. Hatırlamama yardımcı olur.”

KARANLIK PRENSİM

“*Dinlenmen* lazım.” Bacağıma hafifçe dokundu, içimden bir kıvılcım geçti. “Ve bol bol soru sorman.”

“Pekâlâ. En sevdiğim seks pozisyonu neymiş?” diye meydan okudum.

“Ben makine gibi içine girip çıkarken ters kovboy.”

Buna kahkaha attım. İşte *tanıdığım* Ollie buydu. Tutkulu, saçma, *samimi*. “Hiç...”

“Hiç ne?..”

“Altmış dokuz yaptık mı?”

Bir an duraksadı. “Ne?”

“Ne mi dedim yoksa ne mi yaptık? Yani... kelime oyunu yapacaktım ama boş ver. Merak ettim de... ya orgazm olurken yanlışlıkla senin penisini ısırırsam?” Otomatik olarak irkilmesi hoşuma gitti, başımı sallayıp güldüm. “Neyse... Gelelim başka bir soruya. Şimdiye dek seks yaptığımız en çılgın yer neresi?”

“Hımm.” Çenesini ovuşturdu, ciddi ciddi düşünmeye başladı. Dudaklarının kenarındaki hafif sırtıştan anladığım kadarıyla seçenek boldu. “Versay Sarayı olabilir.”

İçtiğim suyla yine boğulacak gibi oldum. “Tanrım! Sarhoş muyduk?”

“Yılbaşı yemeğinde rehabilitasyondan yeni çıkmış öfkeli bir amca kadar ayıktık.” Başını iki yana salladı. “Bahçelerde falan da değil. Bizzat tahtın üstünde.”

Yüzümü avuçlarımın arasına aldım, kulaklarım yanıyordu. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır.” *R* harfini bastırarak söyledi. “Sana tam kırk dakika oral seks yaptım.”

“Şimdi kesin yalan söylüyorsun.”

“İyi tamam, yalan söyledim.” Durdu. “Kırk değil, elli dakikaydı.”

Kahkahayı bastım. O da güldü. O kısacık, hızla geçen bir saniye boyunca yine biz olmuştuk. Artık bu ne demekse.

Oliver sağa dönerek ağaçlarla çevrili geniş bir yola girdi. Yaklaşık 1500 kilometre sonra büyük bir çıkmaz sokağa vardık. Uçsuz bucaksız yolların sonunda, iki yanda ikişer malikâne yükseliyordu. Üçüncüsüye tam ortada, bir tepenin üzerine kurulmuştu, diğerlerinin üstüne çıkmış, âdeta onlara hükmediyordu. Bu evler koca koca krallar gibiydi, boyutları ve mimarileriyle insanı ezercesine görkemliydi. Manzaranın hiçbir yanı bana tanıdık gelmedi.

“Burası Karanlık Prens Yolu,” dedi Oliver, gaz pedalına biraz daha bastı, sonunda düzgün bir hızla ilerlemeye başladı. “Sağdaki benimki. Kendi gölü var. Gerçi gölden çok Potomac’e açılan bir koy gibi. Bayılacaksın.”

Boğazımı temizledim, kurumuş gibi geliyordu. “Bizimki demek istedin.”

“Ne?” diyerek bana döndü, kafası karışmıştı. “Ah, evet. Bizimki. Kusura bakma.”

Midem düğümlendi. Üzerine gitmedim, manzaraya odaklandım. “Bu, babanın bir yıllık iş seyahatine gidip dönüşünde sana aldığı ev mi?”

“Bunu hatırladın mı?”

“Evet. Bir de sana at aldığını hatırlıyorum.”

“Ahırda, arkada. Şimdi iki tane var. Biri Usain Colt, diğeri Al Capony.”

Koluma doğru eğilip kıkırdadım. “Biri benim, biri senin için mi?”

Arabayı Roman tarzı bir heykelin yanında durdurdu. Malikânesinin güney kanadındaki pencerelere uzun uzun baktı ve sonra yutkundü. “Evet. Belki bir gün sana Usain Colt’a binmeyi öğretirim.”

“Bana at alınmış ama binmeyi öğrenmemişim, öyle mi?”

“İnanması zor ama... her konuda iyi olmayabiliyorsun.”

Dudaklarımı sarkıttım, abartılı bir şekilde surat astım. “Benim hatırladığım bu değil.”

KARANLIK PRENSİM

Kemerimi çözüp arabadan indi ve sonra kapımı açtı. Elini ruttum, kıştan kalma son soğuk rüzgâr yanaklarımı yalayıp geçtiğinde hafifçe sendeledim. Görkemli taş cepheyi çevreleyen yemyeşil bahçeler, gökyüzüne uzanan kuleler ve bacalar, çift kapıların iki yanındaki süslü sütunlara tırmanan sarmaşıklar... Bir kalede yaşıyordu. Biz bir kalede yaşıyorduk.

“Eve hoş geldin, Minik Böceğim.”

Ama burası hiç de ev hissi vermiyordu.

Nedenini anlayamıyordum ama burası şaşıaalı bir zindanı andırıyordu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Oliver

hep

Karma'nın bir gün adresimi bulup beni ziyaret edeceğini hep biliyordum. Ama cezamın torpido gözünden dikenli bir dildo çıkaran ilk ve tek aşkım olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bunun bahanesi yoktu.

Her şey küçük bir test olarak başlamıştı. Aksesuarlar, sular seller gibi tüketilen ve *Yüzüklerin Efendisi*'nden uzun bir gizlilik sözleşmesiyle normal insanlar gibi olup olmayacağını görmek istemişim.

Ama kullandığım aksesuarların işe yaramadığını fark ettiğim anda, arkadaşlarımdan dikkatini başka yöne çekmek için onları göze batan yerlere tikiştirmaya başlamıştım.

Elbette, onların bu numaramı en az seçim dönemindeki vaatler kadar inandırıcı bulduklarını biliyordum. Ama ne kadar abartırsam ve kendimi ne kadar korumaya çalışırsam o kadar az kurcalıyorlardı.

Oysa her zaman böyle değildi.

Briar'la geçirdiğimiz o son yaz –seviştığımız yaz– tek ihtiyacım onun nefes almasıydı. Yakınımda olmasına bile gerek yoktu.

Kapıyı itip açtım. “Eve hoş geldin, Minik Böceğim.”

Trio ve Geezer oturma odasından fırladı. Trio üç incecik tazı bacağı üzerinde, Geezer ise kaykayıyla bize doğru koştu. Briar çömeldi, iki çirkin mi çirkin köpeğim yüzünü yalasın, üstüne atlasın diye kollarını açtı ve burunlarını öpücüklere boğdu.

İnsanların aksine doğuştan iyi olan köpeklerim evlerindeki yabancıyı sorgulamadılar. Aksine onun gelişine, fanatik bir Swiftie'nin coşkusuyla karşılık verdiler.

KARANLIK PRENSİM

Trio karnını sevdirmek için sırtüstü devrildi. Geezer ise o kocaman *Hush Puppy* kulaklarını sallayıp arka tarafını kaşımaya için yalvardı.

“Annenizi gördüğünüz için mi bu kadar heyecanlısınız? Bak şu işe!” diye seslendi Briar sevecen bir tonda.

Kendimi öldürmek istedim. Suçluluk duygusundan değil, sadece bu sahne bana başka bir evrenin kapısını aralamıştı.

Briar’la işleri batırmadığım bir evrenin kapısını.

Onun gerçekten bu köpeklerin annesi olabileceği bir evrenin.

Arkadaşlarımın göstereceği en ufak bir şefkatin, yıllar içinde etrafıma ördüğüm çelik duvarları yerle bir etmesinden korktuğum için sırf dikkatlerini başka yöne çekmek adına dikenli dildo ve bekâret kemeri saklamak zorunda kalmadığım bir evrenin.

Briar köpeklerle yerde yirmi dakika yuvarlandı. Ben de göz ucuyla sürekli ikinci kata baktım. Tetikteydim. Ev arkadaşımın odasından çıkmayacağını biliyordum.

Çünkü hiç çıkmazdı.

Hayatlarımızı mahvettiğim o günden beri, on beş yıldır tek bir kez bile çıkmamıştı. Ama onun bu evde Briar’ı istemediğini biliyordum.

Telefonda onun buraya taşınmasıyla ilgili atom bombasını aratmayacak kavgalar etmiştik.

Ama sonunda yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bu ev bana aitti.

Köpeklerle aşk dolu ânını bölüp yerden tavana uzanan siyah ceviz raflara yönelerek önceden hazırladığım mavi gülü aldım.

“Briar Rose’uma.”

Briar başını kaldırdı. Bir kolunu Geezer’a dolamıştı. Trio etrafında çılgınca dönüp duruyordu, kuyruğu o kadar hızlı sallanıyordu ki vücudu yana savruluyordu. *Annesinin* yüzündeki donuk ifadeden bihaberdi.

Briar’ın bakışları güle kilitlendi. Yavaşça ayağa kalktı, gülü parmaklarımın arasından alıp küçük burnuna götürdü.

Kalbim nedenini bile bilmediğim bir şey yüzünden sıkıştı.

“Hatırlıyor musun?” diye fısıldadım.

“Sanırım hatırlıyorum.” Parmakları gülün yapraklarında gezinirken gözleri ona kilitlenmişti. “Her birinin tek tek boyanması gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Uzak bir yerden özel sipariş verildiğini de. Bu bizim geleneklerimizden biri mi?”

Öyleydi. Ta ki ben her şeyi mahvedene kadar.

“Evet,” dedim, boğazımı temizledim. “Her gün sana böyle bir gül veriyorum.”

“Her gün mü? Ama dur.” Gülü ışığa doğru kaldırıp dikkatle inceledi. “Bu boyanmış değil. Bu şekilde yetişmiş. Hani bunların yetiştirilmediğini söylemiştin?”

“Yetiştirilmemişlerdi,” dedim, enseme kaşıdım. Yüzüme yayılan ateşi buzla söndürebilmeyi dilerdim. “Bir süre önce botanik alanında çalışan bir girişime yatırım yaptım. İçlerinde Davis, Cornell ve Harvard mezunu bilim insanlarının olduğu bir ekip... Şifreyi çözdüler. Arka bahçem tamamen bunlarla dolu.”

Briar’ın hayatımdaki *neredeyse* tüm izlerini sildiğimi söylemiştim.

Anahtar kelime “neredeyse”ydi.

O, en hayati organlarımdan kuytularına kök salmış inatçı bir tümör gibiydi. En yetenekli cerrah bile onu tek seferde söküp atamazdı.

Briar sevinçle ayaklarının üzerinde zıpladı, heyecandan gülü avucunda ezdi. Başını çevirip bahçeyi aramaya başladı. “Görebilir miyim?”

“Yavaş ol biraz, şampiyon.” Ellerimi omuzlarına koyup onu dengede tuttum. Yoksa yine hastane yatağına düşebilirdi. “Daha önümüzde koskoca bir ömür var.”

Yanağını gülün üzerine yaslayıp gülümseyerek bana baktı. “Hâlâ Cenevre Gölü’ne gidiyor muyuz?”

Ben de ona gülümsedim. O tümörün ömrümden bir on yıl daha çaldığından kesinkes emindim. “Her fırsatta, Minik Böceğim.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver

Hakkımı vermeliydim, nişanlısıymış gibi davranmanın ilk şokunu beklenmedik şekilde çabuk atlatmıştım.

Birkaç gün önce asistanlarım Briar'ın dairesini bulmuştu. Los Angeles'ta şehir merkezinde, kutu gibi sefil bir stüdyo dairede yaşıyordu. Ev sahibine ulaşmış, kalan kira bedelini ödeyip onun artık benimle yaşayacağını bildirmiştim.

Adam fazla soru sormamıştı, bu da içimde onu boğma isteği uyandırmıştı. Herhangi biri olabilirdim. Bir dolandırıcı. Alacaklı. Belanın ta kendisi.

Belasın zaten, ellerine sahip çık, piş herif. Dal'ın Güneyli aksanı kulaklarımda çınladı.

Ama ileri görüşlülüğüm sayesinde, asalak fareler ve sahte bir ev bitkisiyle yaşadığı o cehennem çukurundan özel jetimle getirdiğim birkaç eşyayı ona gösterebilecektim. Kokulu mum koleksiyonu, çocukluğundan beri yanında olan Saint Bernard peluşu ve geleneksel İsviçre fondü seti. Dün gece hastaneye gitmeden önce kıyafetlerini, ayakkabılarını ve kişisel bakım ürünlerini gardırobuma yerleştirmiştim. Üstelik bunları rastgele dağıtarak banyoyu ve dolabı sanki yıllardır birlikte yaşıyormuşuz gibi dağınık göstermeye özellikle özen göstermiştim.

“Ürkütücü derecede devasa bir evde yaşıyoruz,” dedi Briar, vitray camlara ve Fransız balkonlara bakarken bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu. Malikâne, aileden kalan servetiyle ve günahlarıyla yaşamaya çalışmış ama bunu becerememiş birinin gösterişini yansıtıyordu. “Ama pek hizmetli yok gibi?”

“Biz biraz mahremiyete önem veren insanlarız.”

Ve burada *biz* derken aslında *onu* kastediyordum. Ama Briar *onu* asla tanımayacaktı. Aynı çatı altında yaşayacaklardı ama birbirlerinden habersiz olacaklardı.

“Bir de... tuhaf saatlerde her yerde sevişmeyi seviyoruz,” diye ekledim, dev araba boyutundaki fiskiyeyi işaret ettim. Suyun dö-küldüğü mermer hazne kristal avizenin yansımasıyla parlıyordu.

“Ne kadar personel o kadar sorun demek.”

“Biraz vahşiyiz sanırım.”

“Ben buna delicesine âşık derim.”

Oyun odasında durdu, yan taraftaki yedek sandalyeyi dö-nürdü. “Bu benim sandalyem miymiş yani?”

“Popo hatlarına göre özel kalıplandı.”

“Pek tarzım gibi durmuyor.”

“Bir ara *Star Wars* takıntın vardı.”

Aslında benim vardı... Bu malikânede uzun saatler tıklılı kalınca yeniden bir hobi bulmaya can atarken başlamıştım. Ama anılarının geldiği noktayı düşününce ona gerçeği söylesem bile asla inanmazdı. Yüksek tavanlı koridorlardan geçtik, Trio ve Geerzer’in tarihi kostümlerle boy gösterdiği yağlı boya portrelerinin yanından sessizce süzüldük, Romeo ile Dallas’ın düğününe ev sahipliği yapan balo salonunun önünden geçip yine ana girişe döndük.

“Ve turumuz burada biter.” Ellerimi çırpıttım, yüzümde sahte bir zafer gülümsemesi vardı. “İki havuz, bir tenis kortu, bir bocce¹ sahası ve spor salonu. Başka görmek istediğin bir yer var mı?”

Araziyi dolaşarak bir saatimizi harcamıştık zaten. Bu sürenin yarısını Briar genetiğiyle oynanmış güllere hayranlık dolu tepkiler vererek geçirmiş, diğer yarısını da elma verdiği Al Capony’yle kaynaşmaya çalışarak harcamıştı. Al Capony’nin yabancılara pek güveni yoktu.

1 Çimde oynanan İtalyan bowlingi. —ç.n.

“O hâlâ kısırlaştırıldığı için sana küs,” demiştim ona, içimden Seb’e Al’i iğdiş ettirdiği için gizlice teşekkür ettim.

“Evet,” dedi Briar, kıvrımlı merdivenin yanındaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. Omzumun arkasına baktı, sonra çenesiyle güney kanadını işaret etti. “Orası kaldı, güney kanadı.”

“Şu eski kanat mı?” Başparmağımla omzumun üzerinden arkamı işaret ettim ve gelişi güzel bir kahkaha attım. “Gerek yok. Sıkıcı. Görmeye değer hiçbir şey yok orada.”

“En büyük balkon orada ama. Göl manzarası da var, bir de sandallar.” Briar kaşlarını çattı. “Orada mutlaka bir şey olmalı.” O *bir şey* onun bölgesine girersek ikimizi de öldürürdü.

Önüne geçip yolunu kapadım. Bedenim fazlasıyla genişti. “Orası yasak bölge.”

Briar gözlerini dikip baktı. “Yasak bölge derken?”

“Cümledeki hangi kısmı anlamadın acaba?” dedim gayet nazikçe. Sarsıntı yüzünden anlama yetisinin etkilendiğini fark etmemiştim.

“Açık olayım, cümleyi tamamen anladım ama hiçbir kısmına katılmıyorum.” Gözlerinde fırtınalar kopuyordu. “Burası benim de evim. Bana nereye girip nereye girmeyeceğimi söyleyemezsin.”

Tatlım, senin evin klozetle mutfağın sadece boncuk perdeyle ayrıldığı lüks bir seyyar tuvaletti.

Eviyle ilgili başka ne vardı? O ev artık yoktu. Kira sözleşmesini feshettirmiştim. Onu o güvensiz çukurun içine bir daha asla göndermeyecektim. Hafızasını geri kazandığında ne yapacağına dair hâlâ en ufak bir fikrim yoktu. Muhtemelen ona yeni bir yer bulmam gerekecekti. Yardımımı kabul etmeye gururu el vermez diye korkuyordum ama ona güvenli bir mahallede güzel bir ev almak, en azından geçmişte yaptığım hataların bir kısmını telafi ederdi.

“Güney kanadına girilmeyecek, Briar.”

Yumruklarını sıktı ve beline yerleştirdi. “Neden?”

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Kısmen gerçeği söylemeye karar verdim.

“Karanlık bir yanımdır.”

“Bu, arabadaki anal oyuncaklar yüzünden mi? Çünkü öyleyse, gerçekten yargılamıyorum.”

“Sana karanlık dedim, *havalı* demedim. Lütfen dikkatini ver.”

Kaşlarını çattı. “Neyin sırrı bu?”

“Özel bir mesele.”

“Ben senin *nişanlım*.”

Siktir. Doğru ya.

“Ben, şey... bir...” *Seri katil? Sanat hırsızı? Azrail?* “...istifçiyim.”

Evet. Gerçekten bulabildiğim en iyi açıklama buydu. Ne diyebilirim ki? Şimdiye kadar hiçbir zaman her şeyin ama her şeyin ters gittiği bir romantik komedi evreninde yaşamamıştım.

Briar’ın gözleri kısıldı, şüpheci bir tavra büründü. Bana inanmaktan çok, Noel Baba’nın bacalardan girip çıkmasına ve bunu yedi kıtada bir gecede yapıp hâlâ şen şakrak olabilmesine inanıyordu. “Geçmeme izin ver.”

“Orası tam bir kaos. Kullanılmış alışveriş çantaları dağ olmuş, boş Costco kutuları, 60’lardan gazeteler, kullandığım tuvalet kâğıtları...”

Başını yana eğdi. “Kullanılmış tuvalet kâğıdı koleksiyonun mu var?”

“Ne diyebilirim ki gönül ne isterse onu yapıyor.” Benim durumumda istediği şey bakteriydi anlaşılan. “Bak, eşyalarımı görmemen lazım.”

“Ben senin müstakbel *karınım*. Eminim bir iki kez gerçekten bokunu da görmüşümdür. Erkekler sifon çekmeyi unutmalarıyla meşhurdur. Bunu hatırlıyorum. Üniversitede karma yurttan kalmıştım da...” Gözleri birden parladı, eliyle ağzını kapadı. “Aman Tanrım, Ollie, şimdi hatırladım. Baylor’a gitmişim ben!”

“Geçmiş olsun.”

“Ciddiyim.” Göğsüme hafifçe vurdu, yüzü tamamen aydınlanmıştı. “Geçmişimle ilgili bir şeyi hatırladım. Ama...” Kaşlarını

çattı, başını yana eğdi. “Senin beni ziyaret ettiğini hiç hatırlamıyorum. Hani ben Harvard’a gidecektim? Neden gitmedim? O sırada biz ayrılmış mıydık?”

“Gibi bir şey,” diye homurdandım.

“Ha. Ne yaptın?”

“Neden hemen benim bir şey yaptığımı düşünüyorsun?”

“Çünkü ben ilişkimizi tehlikeye atmazdım. Sana deliler gibi âşığım.”

Göğsümün tam ortasında bir şey sızladı. Kalp krizi mi geçiriyordum? Hayır. Daha beter bir şeydi. Çok daha beter. Tamam, *siktir*, bu çok kötüydü. Çünkü bu bana bir şey hissettirmişti. Hayata karşı duyduğum genel tiksintiden farklı bir şey.

“Pekâlâ, evet. Benim hatamdı,” diye homurdandım.

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Aldattın mı?”

Ağzım açık kaldı. “Hayır. Seni asla aldatmam.”

Briar kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki diğer kız arkadaşlarını?”

“Alakası yok. Hiç kimse olmadı. Olmayacak da.”

Bu, ne yazık ki gerçektir. Briar hâlâ yerinde kıpırdanıyor, cevap bekliyordu.

“Ben biraz...” Parmağımı saçlarımın arasına daldırıp neredeyse derimi kanatacak kadar hırsla kafamı kaşıdım. “...geri çekildim. O dönem zor şeyler yaşıyordum, tüm ilişkilerimden biraz uzaklaşmam gerekti. Zach ve Rom’la bile görüşmüyordum.”

“Ah.” Sesi yumuşadı. “Umarım bana ne olduğunu anlattırısın. Birbirimize destek olmalıyız. Şimdi, çöplerini görmek istiyorum.”

“O iş olmaz.” Onu omuzlarından tuttum –hâlâ incecikti ve tenine dokunmak ayrı bir zevkti– ve çevirdim. Onu evin kuzey kanadına doğru yürümeye zorladım; kütüphanelerin, misafir odalarının, yatak odasının ve ofisin olduğu tarafa yöneldik. “Terapistim görmemenin senin için daha iyi olacağını söylüyor. Sonra hakkımda kötü bir şey söylemeni istemem.”

“Ne? Asla böyle bir şey yapmam.”

“Yaptın bile.”

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum, onu kaba göstermekten daha çok nefret ediyordum. Ama başka çarem yoktu. Evin o kısmına yaklaşırsa dünya başımıza yıkılabilirdi.

Gerçekten, o bir gece yastıkla beni boğsa hiç şaşırmazdım. En azından *ona* borcumu ödemiş olurdum. Ama bunun için bulunduğu kanattan çıkması gerekirdi. Oysa çıkmazdı. O karanlık koridorlarda gece gündüz dolanır, somurtur, öfkelenir, öfkesini içine akıttırdı ama bir adım öteye geçmezdi.

Briar durakladı, şaşkındı. “Gerçekten öyle bir şey söyledim mi?”

“Evet.” Onu kolundan çekip sürükledim. “Bana yeterince eşyam olduğundan emin olup olmadığımı sormuştun çünkü sağ köşede tavana doğru hâlâ bir iğne sığdırabileceğim kadar yer varmış.”

“Aman Tanrım, bu ne kadar da duygusuzca. Bunu neden söylemiş olabilirim ki?” Briar eliyle ağzını kapadı.

“Sarhoşken çok fenasın.”

“Özür dilerim.”

“Sorun değil. Geçti gitti.”

Ben kesin cehenneme gidecektim. Üstelik ceza olarak ailemi de yanıma getirirlerdi. Muhtemelen canım annemle babamın, günahlarım yüzünden sürekli yanışını izlemek zorunda kalırdım.

Briar elini göğsüne bastırıp başını salladı. “Düğüne kadar bana asla içki içirtmemelisin.”

“Sadece bana bir söz ver,” dedim, sesimdeki gergin tondan ben bile hoşlanmamıştım. “Oraya bir daha asla gitmeyeceksin. Geçen sefer girdiğinde gazeteler arasında kayboldun. Seni o yığının altından çıkarmak kırk sekiz saat sürdü. Elit bir ekiple çalıştık üstelik. The Atlantic dergisinin içine sarılmış balık gibiydin.”

“Çok özür dilerim.”

KARANLIK PRENSİM

Hafızası yerine geldiğinde beni öldüreceği kesindi. Yavaş yavaş. Acı çektirerek. Muhtemelen o anda bile tahrik olurdum ama neyse.

Ana yatak odasına varmadan önce durdu. “Bu arada arkadaşlarımızla ne zaman tanışacağım?”

Umarım hiçbir zaman.

Onlar her şeyi mahvederdi. Bana bunun gerçek olmadığını hatırlatırlardı. Oysa uzun zamandır ilk kez eğleniyordum. Briar güzeldi, zekiydi, komikti, güçlüydü ama deli değildi.

İşte... sorun da tam olarak buydu.

Bir hayali yok etmenin en kesin yolu onu gerçeğe dönüştürmekti.

Briar Rose’u sonunda elde etmiştim.

Ama çok görkemli bir şekilde kaybedecektim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Briar

O “istifçiyim” bahanelerini hiç yememiştim.

Oliver ana rahminden minimalist çıkmış biriydi.

Tabii bir milyarder çocuğu ne kadar minimalist olabilirse.

Hatırladığım kadarıyla (ki artık pek bir şey hatırlamıyordum), arabaları hep pırıl pırıl olur, odasını sade ve düzenli tutar, cüzdanında da yalnızca bir tane siyah kart bulundururdu. Oysa bana hastaneden iade edilen cüzdan ağzına kadar kartvizitler, kuponlar, bozuk paralar ve buruş buruş olmuş banknotlarla doluydu.

Şu anda bile evi yanında onlarca personel olmadan, hâlâ kusursuz bir düzen içindeydi. Yirmi bin metrekaarelik alanda tek bir iplik bile yanlış yerde durmuyordu. Bu ayrıntıyı hafızama kaydettim: Oliver gözlerini üzerimden çektiği bir anda güney kanadını araştıracaktım.

Beni yalnız bıraktığı tek an tuvalet molası ve dolaptan sevimli bir elbise seçip üzerime geçirmem için verdiği araydı. (Ama görünüşe göre yatak odasını dağıtmıştım; her yer gömlekler, ayakkabılar, pantolonlarla doluydu. Durumu fark edince özür diledim ve sabah hepsini toplayacağıma söz verdim.)

Saat tam yedi olduğunda, Oliver beni göl manzaralı birinci kat verandasına akşam yemeğine çıkardı. İki üniformalı görevli ansızın belirip bizi iki yandan kuşattı.

Kadın olan ellerini önünde birleştirip hafifçe eğildi.

“Bayan Auor, sizi tekrar burada görmek harika.”

Oliver benim için sandalyeyi çekerken kaşlarımı çattım.

“Teşekkür ederim.”

KARANLIK PRENSİM

Soyadımı “O” ile telaffuz etmişti, “E” değil. İşe yeni mi başlamıştı? Önceki çalışanı ben mi kaçırmıştım?

Dünyada hafıza kaybıyla dolaşmak, pusulasız ve GPS’siz bir gemiyle seyahat etmeye benziyordu. Ne gurur duyulacak başarıların ne de ders alınacak hataların vardı.

Tertemiz bir sayfa gibi görünse de aslında geçmişî karışık bir hayattan daha bulanıktı.

“Bana sadece Briar diyebilirsin,” diye ekledim. Şimdiki hâlimin, çalışanlarına soyadıyla hitap ettirecek kadar burnu havada biri olduğuna asla inanmazdım. *Ya da* insanlara üniforma giydirecek kadar.

“Katering ekibi yeni,” dedi Oliver, ben sandalyeme otururken masanın etrafını dolaşıp karşımdaki sandalyeye yerleşti. “Genelde dışarıdan yemek söyleriz ama Doktor Cohen sağlıklı beslenmeni önerdi.” Bir an durup yüz ifademi inceledikten sonra, “Ayrıca bağlı oldukları firma, personelin üniforma giymesini zorunlu kılıyor,” diye ekledi.

Sırtımı keten döşemeli sandalyeye yasladım.

Kadın bir kez daha, bu kez daha da ciddi bir şekilde öne eğildi. “Özür dilerim, Briar.”

İçinde bulunduğum ayrıcalıklı hayatın farkındaydım. Benim yerimde olan çoğu insanın yalnızca hafıza kayıpları ve zaman zaman gelen baş ağrılarıyla değil, hastane faturaları, iş vardiyaları ve çocuk bakımıyla da uğraşması gerekirdi.

Oliver’a belli etmemeye çalışarak hafifçe gülümsedim. “Sana daha önce ne kadar rüya gibi biri olduğunu söylemiş miydim?”

Bu durumda çoğu erkek ne yapacağını bilemezdi. Oliver bunu olağanüstü bir zarafetle karşılamıştı. Gerçekten şanslıydım.

Oysa o, gözlerini sadece kadehine dikmişti. “Söyledin.”

“Cidden diyorum. Seni sevdiğim için çok şanslıyım. Madem konuyu açtık, en son ne zaman *seni seviyorum* dedim?”

“Kaza olmadan hemen önce.” Ardından ağzının içinden fısıltıyla bir şeyler ekledi ama anlayamadım. Galiba “aşağı yukarı” gibi bir şeydi.

Diğer hizmetçi tabağımın üzerindeki gümüş kapağı kaldırdı. Altında dev bir biftek, kuşkonmaz, tereyağlı patates püresi ve beyaz soslu bir garnitür vardı.

Ama etin kokusu burnuma çarpar çarpmaz mermer korkuluğa eğildim ve doğruca gül çalılarının içine kustum.

“Şefin ellerine sağlık, daha lokma almadan nişanlımı hasta etmeyi başardı,” diye homurdandı Oliver, hemen yanıma koşarak. Ustaca bir hareketle saçlarımı toplayıp geriye aldı. “Şu yemeği hemen götürün,” diye seslendi personele. “İyi misin, Minik Böceğim? Migren mi yine?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak, ağzımı elimin tersiyle sildim. “Sorun o değil. Bu... yanlış.”

“Yanlış mı?” dedi, kendi tabağındaki kuşkonmazdan bir dal koparıp inci gibi dişleriyle çiğnedi. “Bebeğim, bu inek beş yüz dolarlık organik buketlerle beslenmiş. Seni temin ederim, hayatında yiyeceğin en iyi mal bu.”

“Onunla ilgisi yok,” dedim, başımı sallayıp masadan uzaklaştım. “Sanırım... vejetaryenim.”

Oliver ağzı açık ve yüzü ifadesiz bir şekilde bana bakakaldı.

Kollarımı kendime sardım, beynimin içi tam anlamıyla isyan ediyordu. “Belki vegan bile olabilirim?”

Nişanlım nasıl olur da et yemediğimi bilmezdi? Ve neden güney kanadı yasaktı? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Oysa şu anda ihtiyacım olan *tek* şey mantıktı.

Onun sessizliği karşısında gözlerimle bir açıklama dilendim. “Bunu nasıl bilmezsin?”

Göz kırptı, ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. “Benim malla pek bir derdin yok gibiydi.”

“Ollie.”

KARANLIK PRENSİM

“Kahretsin.” Yutkundu. Dudaklarını yaladı. “Gerçekleri konuşma zamanı, değil mi?”

Sonunda.

Başımı sessizce salladım.

“Gerçek şu ki sende ciddi derecede D vitamini eksikliği var.” Masadaki ekmek sepetinden bir parça alıp ağzına attı ve iç geçirdi. “Biliyorum, müstakbel karım. D vitamini eksikliği.² Bu kadar ironik olması resmen Tanrı’nın karanlık mizah anlayışı.”

D vitamini mi?

Şarap kadehini kaldırıp bir yudum aldı, yüzüme yerleşen sorgulayıcı ifadeyi inceliyordu. “Evet, vejetaryensin. Ama geçmişte yapılan kan testlerinde sonuçların pek parlak değildi. Ben de bunun kırmızı etle tanışman için iyi bir zaman olacağını düşündüm. Çinkoya, B12’ye, yağ asitlerine, kalsiyuma, demire... her şeye ihtiyacın var.” Konuşmaya niyetlenmediğim hâlde sözümü kesmek istermiş gibi elini kaldırdı. “Biliyorum, berbat bir hareketti ama senin nikâh masasında bayılmanı göze alamazdım. Bu işi bir an önce halletmek istiyorum.”

“Bu, hem etik dışı hem de tamamen haddini aşmak oluyor,” dedim öfkeyle.

“Tatlım, bu hafta yaptığım en az şok edici şey bu olabilir,” diye mırıldandı. “Ama haklısın. Çok özür dilerim.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Bu arada düğün ne zaman?”

“Tarih belirlemedik henüz.”

Ollie’yle geçirdiğim her dakika, aramızdaki kavgayı olduğundan çok daha hafif anlattığına dair inancımı güçlendiriyordu. Ama günün sonunda, hatırladığım Briar’la Oliver her kavgayı atlatabilirdi. Biz çocukken birbirimize körkütük âşıktık. Radikal bir sadakatle bağlıydık. Yine de içimde filizlenen o küçük şüphe tohumunu yok etmem gerekiyordu.

2 Amerikan argosunda D vitaminin tanımı “dick” yani “erkeklik organı” için kullanılır. —f.n.

“Şimdi sana bazı sorular soracağım, olur mu?” Elimi omzuna koydum.

Nefesi boğazında düğümlendi, ben de irkildim. Tanıdık olmayan, tuhaf bir şeydi bu. Midemi bulandıran bir yabancılık duygusu.

“Tamam.”

“Sabıkam var mı?”

Şarabı boğazında kaldığı için öksürdü. “Ancak tehlikeli derecede seksi olmaktan olabilir.”

“Ciddi ol lütfen.”

“Sabıkan yok.” Durdu. “En azından benim bildiğim kadarıyla.”

“Dövmem var mı?” Bu sorunun cevabını zaten biliyordum. Biraz önce üstümü değiştirirken kalça kemiğimin üzerindeki dövmeyle fark etmiştim.

Göz göze geldik, bakışlarında ne olduğunu çözemediğim bir şey vardı. Arzu, öfke, endişe ve başka bir şey daha. Ondan beklemediğim bir karanlık. Bu Ollie’ydi. Hayat dolu, mutlu ruh eşim. Ne olmuştu ona? *Bize* ne olmuştu?

Burun deliklerim genişledi. “Bu sorunun cevabını bilmen gerek, Oliver. Dövmem var mı, varsa ne?”

O anki sessizlik celladın baltası gibi havada asılı kaldı.

Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp yavaşça konuştu. “Bir dövmen var. Kalça kemiğinde. *Fight like a girl*. Lobster fontuyla yazılmış. Parmak uçlarımla harfleri tek tek takip ederken beni hissetmeyi seviyorsun. Sabah seni uyandırırken önce dövmeni sonra da seni baştan ayağa öpmemi seviyorsun. On sekiz yaşına bastığın gün, ailene artık ihtiyacın olmadığını fark ettiğinde yaptırdın. Kendine bir hatırlatmaydı. Onlarsız da ayakta durabildiğini göstermek için.”

İçimdeki şüphe tohumu bir anda kuruyup yok oldu. Bu Oliver von Bismarck’tı. *Benim* Oliver’ım. Doğru, sahici, dürüst. Bana mavi güller veren çocuk. Geceleri olur da yardım istersem diye

KARANLIK PRENSİM

telefonu en yüksek seste açık tutan çocuk. Garip davranıyordum. Aptalcaydı. Nankörceydi. Suçluluk hissi içimi sararken yüzümü ateş bastı. Ondan nasıl olur da şüphe ederdim?

“Özür dilerim.” Masayı dolanıp kollarımı omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. “Seni sorguladığım için çok üzgünüm.”

Belimi kavrayıp yüzünü saçlarıma gömdü. “Seni koruyamadığım için asıl ben özür dilerim.” Vücudu hafifçe titredi. “Sana Aglio e Olio yapayım.”

“Ben de seni izlerim, üzerindikileri yırtmamak için kendimi zor tutarak.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Vejetaryen olmuştu. Benim için yeni bir bilgi.

Dövmesini sorduğunda ruhum neredeyse bedenimi terk ediyordu. O dövmeyi, birlikte geçirdiğimiz son yaz, on sekizine yeni bastığında yaptırmıştı. Evet, yalan söylememiştim. En azından teknik olarak. Gerçekten de o harfler iyileşirken parmaklarımla üstünden geçmiştım. Acısını öperek hafifletmişim.

Yemeğın geri kalanı mucizevi şekilde sorunsuz geçti. Briar hem komikti hem de gözlem gücü kuvvetliydi. Son on beş yıldaki adreslerini, arkadaşlarını ya da işini hatırlayamıyordu ama *Nietzsche* üzerine derinlemesine konuşmaktan hiç geri durmuyordu. Üniversitede felsefe okuduğunu yeni hatırlamıştı.

“Sanırım dövmemdeki *fight like a girll*e bunu kastetmişim,” dedi, spagettiye çatala sarıp çocuk gibi höpürdeterek ağzına götürdü ve sonra bana bakarak sırıttı. “Kadınlar öncüdür. Nietzsche hasta, aksi bir herifti. Tanrı’ya inanmadığı için saygın çevrelerce dışlanmıştı, cebi de ortalama bir üniversiteli hovardanınki kadar boştu. Diğer çağdaşları gibi o da erkek egemen kafadaydı. Ama kadınlar yine de onunla ilgilendi. *Akıllı* kadınlar. Feministler. Kız kardeşi, annesi, halası ve hatta Lou Salome.”

“Lou kim?”

“Hayatında üç kez evlenme teklif ettiği kadın. Hem yazar hem de entelektüeldi. Üç teklifini de reddetti.”

“Neden?”

“Eşiti biriyle evlenmek istiyordu. Döneminin yaygın görüşlerine rağmen Lou Salome kendi değerini biliyordu. Nietzsche’nin

kendisine ne kadar az değer verdiğini çözmüştü ve onu kendine layık bulmamıştı. Bu ne kibirdi, ne açgözlülük ne de ukalalık. Sadece apaçık bir gerçektir.”

“Peki neydi o gerçek?”

Briar masadaki mumu eline alıp üfledi. “Erkeğin gölgesi, kadınların ışığını gizlemek için vardır. Erkekler kontrol edemediğini baskılamak isterler.”

Zekâsı bile beni tahrik ediyordu.

Ağzından dökülen o akıllıca lafları düşününce, o ağzı becermek istiyordum.

Yatak odasına girdiğimizden beri ona yapmak istediklerimi düşünmeden duramamıştım.

Belli ki gölette yaşananlarla şimdi arasında geçen sürede vicdanımı bulamamıştım.

Banyoya girip dişlerini fırçalamaya başladı, ben de giyinme odasına geçip pijamalarımı giydim ve o sırada Briar’ın kıyafetlerine göz attım. Gardırobundaki şeylerin ne kadar sade olduğunu görünce neredeyse ağlayacaktım.

Briar’ın tarzı tamamen kendine özgüydü. Ne Dallas’la Frankie’nin her ay servet harcayarak aldıkları görgüsüz zengin işi kıyafetlere gömülmüştü ne de Fae gibi acilen estetik müdahale gerektiren bir moda kurbanıydı.

Hayır. Briar’ın dolabında vintage kot pantolonlar, gerçek kovboy çizimleri, kolları kıvrılmış gömlek ve deri ceketler vardı. *Havallıydı*. Briar hep havallıydı. Bu da onunlayken başkasına bakmamamın sebeplerinden biriydi. FOMO³ hissetmezdim. Çünkü zaten en iyisi bendeydi.

Yatağa döndüm, hizmetçinin her sabah titizlikle yaptığı o karmaşık düzeni bozarak yastıkları kabarttım.

“Ollie.”

3 FOMO (Fear of Missing Out): Bir şeyleri kaçırma korkusu. Başkalarının deneyimlediği fırsatları, etkinlikleri veya sosyal durumları kaçırmaktan duyulan kaygı ve huzursuzluk hissini tanımlar. —ç.n.

“Ne?” Banyoya koştum, bir yandan onu çıplak yakalamayı umsam da esasen endişelendiğim için yerimden fırlamıştım.

Üzerinde kısa, pembe bir tişört vardı –sütyen yoktu, memeleri dikleşmişti– belinden kıvırdığı bir eşofman giymişti. Ağzında diş fırçası, köpükler dudaklarının kenarından hafifçe taşıyordu. “Bak ne yapabildiğimi öğrendim.”

Cevap vermemi beklemeden ellerini yere koyup ters döndü, baş üstü durdu, dirseklerini hafifçe bükerek bacaklarını havada dümdüz tuttu. Tişörtü yukarı kayd ve memeleri açığa çıktı.

Tekrarlıyorum: Memeleri. Bronz, güzel, karşımda, göz hizamdaydı. Üstelik bir de meme ucunda *piercing* vardı. Sikim dimdik oldu, iç çamaşırlarımın içine uyarılma sıvısı akıtıyordu.

“Bunu yapabildiğimi biliyor muydun?” diye sordu diş fırçasını ağzında tutarken.

“Sadece var olmanın bile beni boşaltmaya yettiğini mi? Elbette.” dedim.

Bir insan baş üstü durabildiğini ilk nasıl fark ederdi ki? Onu gözümün önünden ayırmamayı aklıma not ettim. Yoksa kendisini dikenli güllerin arasında ters dönmüş, dört taklalık bir hareketin sonunda yere çakılmış hâlde bulabilirdim.

Kahkaha atınca diş fırçası yere düştü.

Briar yüzüme sırtarak baktı, ağzındaki köpekler yanağına doğru ağıyordu. “Ben yoga hocası mıyım?”

“Görünüşe bakılırsa öylesin.”

“Harika.” Hâlâ baş aşağıydı ve doğrudan ereksiyonuma bakıyordu. Yapabileceğim pek bir şey yoktu. “Başka ne gibi hobilerim var?”

“Beni sürekli arafta bırakmak?”

Ayaklarını dikkatle yere indirdi, kendini toparladı ve salınarak bana yaklaştı, her adımda kalçasını ritmik bir edayla kıvrıyordu. “Bunu halledebiliriz, biliyorsun değil mi?” Sesi kıvrılan bir duman gibi ağır ağır aramıza yayıldı.

KARANLIK PRENSİM

Yanıma kadar geldiğinde kollarını boynuma dolayacak sanmıştım. Ama beni ters köşe yapıp bacağını zarifçe yukarı kaldırdı, bir balerin gibi ayak bileğini omzuma yerleştirdi. Bedenini bana yasladı, uzun bacağı boyunca her yeri bana değiyordu. Karnımın altı, kasiğine temas ediyordu

O an gözlerim yuvalarında döndü. Nefes almakta zorlandım. Gözlerimi sıkıca kapadım. Bu nişan gerçek değildi. Ama hissettiklerim fazlasıyla gerçektir. Eğer Briar şu an her şeyi hatırlıyor olsaydı, muhtemelen beni ânında hadım ederdi. Hem de o acıyı uzatmak için bunu bir tırnak makasıyla yapardı.

“Bebeğim.” Küçük burnuna bir öpücük kondurmak için uzandım. Yemin ederim, o an üzerimizdekilere rağmen aletimin başı kadınlığına girmek üzereymiş gibiydi. “Şu an bunu yapamayız.” Topuğunu öpüp ayağını yavaşça yere indirdim. “İnan bana şu an dünyada senden başka istediğim hiçbir şey yok. Ama önce senin toparlanman gerek. Hafızanı kaybetmeden önce kavga etmiştik. Bana kızgındın. Senden faydalanmak istemiyorum.”

Her şeyi açık açık söyleyemezdim. Ama onunla sevişmenin şu an doğru olmadığını dürüstçe söyleyebilirdim. Aslında bu, şu âna kadar uygarlık tarihinde birinin düşünebileceği en muhteşem fikir de olabilirdi. Ancak onun gerçek hâli bunu istemezdi.

Briar dönüp ikiz *Jack ve Jill* lavabolarına yöneldi, ağzındaki diş macununu tükürdü ve bardağa su doldurup ağzını çalkaladı. “Niçin kavga etmiştik?”

“Sana bunu söyleyemem.”

Aniden döndü, elinin tersiyle ağzını silerek kuruttu. “Neden?”

“Doktor Cohen, seni üzebilecek hiçbir şeyi şimdilik söylemememi tembihledi. Benim yaptığım şey de... seni üzebilecek türdendi.”

Gözlerini kısıp baktı. “Beni aldatman kadar üzücü mü?”

“Daha önce de söyledim. Seni hiç aldatmadım, asla da aldatmam.” Kapı pervazına dayanıp saçlarını karıştırdım. “Ancak

tamamen dürüst olmak gerekirse, ayrıldığımız dönemde sana sadık kalmadım.”

Ve o dönem tamı tamına on beş yıldır.

Diş fırçasını yerine koydu, yüz havlusunu da şık çamaşır sepetine fırlattı. “Beni endişelendiriyorsun.”

Kapıdan uzaklaşıp yavaşça yanına yürüdüm. Omuzlarından tutup alnına bir öpücük kondurdum. Dudaklarım uzun süre teninde kaldı. “Endişeleneceğin bir şey yok. Sana tapıyorum. Seni asla bilerek incitmem. Küçük bir tökezleme yaşadık sadece. Hafızan geri dönene kadar birlikte olmayalım istiyorum. Eğer her şeyi hatırladıktan sonra beni hâlâ yatağında istiyorsan, sana söz veriyorum... bir daha asla gitmem.”

Şaşırmış gibi bakıyordu. “Bu aynı yatakta yatmayacağımız anlamına mı geliyor?”

“Eğer seni rahatsız edecekse misafir odalarından birine geçebilirim.”

“Hayır.” Avuçlarını göğsüme yerleştirdi. Kalbimin deli gibi çarptığını ikimiz de fark ettik. “Yalnız uyumak istemiyorum. Yanımda olmanı istiyorum.”

“Senin isteğin benim için emirdir.”

“Ama hafızam geri dönene kadar seks yok?”

“Hafızan geri dönene kadar seks yok.”

“Pekâlâ ama hatırladığım an beni kırk dakika boyunca yalayacaksın.” Kaşını kaldırdı. “Versailles Sarayı’nda yaptığın gibi.”

“O elli dakikaydı. Ama elbette.”

“Dövmemdeki harflere tek tek dokunacaksın.”

“Anlaştık.”

Hafızası yerine geldiğinde sikimle ya da herhangi bir uzvumla ilgilenme ihtimali çok düşüktü.

Ve bu konuda suçlayabileceğim tek kişi bendim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

On Dokuz Yaşında

“**O**n sekizinci doğum günüm kutlu olsun,” dedi Briar Rose, tekila bardağını havaya kaldırarak. “Dik kafaya.”

Bardağı dudaklarına bastırıp başını geriye attı. Ben de aynı-sını yaptım, bir yandan da onda yaklaşmakta olan bir çöküşün izlerini arıyordum.

Ailesi, doğum gününü ya da mezuniyetini kutlamak için Cenevre’ye gelmemiştir. Evdeki yardımcıya bir mesaj bırakmış ve yükselişte olan bir senatörden Martha’s Vineyard’a son dakika daveti aldıkları gibi bir şey zırvalamışlardı.

O günden beri Minik Böceğim her birkaç saatte bir ağlama krizi geçiriyordu. Ben de onu duvarları hayal kırıklığıyla dolu o evden çıkarma kararını kendi başıma vermek zorunda kalmıştım.

Gece treniyle Paris’e geçmiştik, doğum gününü tarafsız bir yerde geçirmek için. Buraya gelir gelmez, beni kolumdan çekiştirerek loş bir dövme stüdyosuna götürmüştü. Gorik tarzda dövmelerle kaplı bir kız Briar’ın kalça kemiğine bir dövme yaptı.

Sıradaki “başarısı”ysa sabaha kadar içmektir: ilk yasal içki deneyimini böyle yaşamak istiyordu.

Kaşlarımı kaldırdım, darmadağın görünen sevgilimi inceliyordum. “İyi misin?”

Pembe payetli mini elbisesi ve saçlarına bağladığı Chanel kurdelesıyla Pinterest’ten fırlamış gibiydi.

Briar Rose parmak boğumlarını yapış yapış bar tezgâhına vurdu, ardından parmağıyla havada bir daire çizerek bir tur daha içki istedi. “Harikayım. Daha iyi olamazdım.”

Barmen yanımıza sokulup tadım için dört kadeh getirdi. O sırada Briar Rose, benim dokunulmamış shotımı kaptığı gibi fondipledi. Arada gizlice içtiğimiz yıllar boşa gitmemişti belli ki.

Limon dilimini ısırdı, ardından yüzünü bile buruşturmadan kenara attı. “Buraya geldiğin için teşekkür ederim.”

Kolumu taburesinin arkasına atıp yüzünü inceledim. Fransa’da yasal olarak içki içebiliyordu ama Paris’in kalabalık bir barında sızacak kadar içmek onu daha iyi hissettirmeyecekti.

Ben normalde kolay kolay paniklemezdim. Ama şu an fena hâlde panik olmuştum. Briar Rose’un ebeveynlerinin berbat olduğunu zaten biliyordum ancak onu böyle yenik, öfkeli ve umutsuz görmek, işte bu benim için yeni bir şeydi. Normalde duygularını kontrol ederdi, güçlü ve dimdik dururdu.

“Elbette,” dedim, burnuna hafifçe dokunarak. “Seni görmek için dünyanın öbür ucuna bile gelirim.”

Parmağını boş shot bardağının kenarında gezdirip dibine baktı. “Ama bu yaz gelmemen gerekiyordu.”

“Sorun değil.” Sandalyemde döndüm, gülümseyerek kulağının arkasına iliştirilmiş mavi gülü düzelttim. “Dünyanın başka hiçbir yerinde olmak istemiyordum zaten.”

Geçtiğimiz birkaç günü rezalet olarak tanımlamak, rezalet kavramına hakaret olurdu. On dört yıl sonra ilk defa ailem, yazı Cenevre’de geçirme planı yapmamıştı. Bunun yerine, babam New York’un göbeğinde bir aylığına bir göl evi kiralamıştı.

Tatil için değil. Hayır. Açık açık söylemişti: Seb ve ben, Savannah’ta zorlu bir staj programına katılacaktık. Önümüzdeki on yıl içinde The Grand Regent’i bize devretmeyi planlıyordu ve o otel zincirini mahvetmemize asla izin vermezdi.

KARANLIK PRENSİM

Zamanı gelmişti. Birkaç ay içinde Harvard'daki ikinci yılıma başlayacaktım. Seb de liseyi erken bitirmişti, yani ikimiz de paçayı sıyıramazdık.

Planım *önümüzdeki* ayı Briar Rose'la birlikte Avrupa'yı gezerek geçirdikten sonra onunla birlikte Harvard'a dönmekti. Her şey planlandığı gibiydi. Ya da ben öyle sanıyordum.

Birkaç gece önce arayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış, o lanet evde yalnız kalmaya tahammül edemediğini söylemişti. Her şeyi bırakıp uçağa atlamış, arkamda şaşkın bir personel, öfkeden köpüren bir Sebastian ve kulaklarından dumanlar yükselen bir baba bırakarak Cenevre'ye gitmiştim.

Alnına bir öpücük kondurmaya yeltendim. "Yine de geldim."

Aynı anda saçını omzunun üzerinden geriye savurarak farkında olmadan dudaklarımı engellemiş oldu. Yine de nefesini hissedebiliyordum. Bayat, ekşi alkol kokuyordu. Sarhoşluğunu, acısını, kederini öperek gidermek istiyordum. Dudaklarından içmek, kalp kırıklığının yükünü hafifletmek istiyordum.

"Pekâlâ Minik Böceğim, artık akşam yemeği vakti." Ellerimi bir kez birbirine vurdum ve zafer gülümsememi takındım. "Kimler geliyor?"

"Hımm. Yeni yürümeye başlayan çocuklar, emekliler ve kol saati olmayanlar?" Kaşını kaldırdı. "Saat daha beş. Boş ver yemeği."

"Eğer bunu sekse dâhil etmek istiyorsan memnuniyetle yaparım ama yine de bir şeyler yemen gerek."

"Aç değilim."

"Bebeğim, seni porno, pizza ve ağustos öğleden sonralarında içilen buz gibi Belçika birasından dmaha çok seviyorum ama miden karbonhidratla dolu olmazsa bu geceyi alkol zehirlenmesiyle hastanede geçirirsin ve bu, dünyadaki on sekizinci yılını kutlamak için epey berbat bir yol olur."

Briar Rose dudak büküp boş shot bardağını ters çevirdi ve çenesini yumruğuna yasladı. "Zaten kutlanacak pek bir şey de yok gibi."

“Minik Böceğim...”

Bakışlarını bardaktan kaldırıp mor pırıltılarla dolu mavi gözlerini yüzüme dikti. Gözleri dolmuştu. “Ama doğru, değil mi?”

Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. “Hayır, *değil*.”

“Seninle Harvard’a gidebileceğim için minnettarım. Tatilleri ailenle geçirecek olmaktan da. Senin bağlılığına, sadakatine, sevgine deli gibi minnettarım... ama sen sadece bir kişisin. Bir adasın, Ollie. *Benim* adam. Mutluluğum da, mutsuzluğum da sana bağlı. Eğer hayatımdan çıkarsan—”

“Hayatından asla çıkmayacağım.”

Hüzünlü bir tavırla gülümsedi. “Eğer hayatımdan çıkarsan, en iyi parçaları da beraberinde götürürsün. Hatta umurumda olan tek parçaları götürürsün. Oliver von Bismarck, sen başıma gelen en iyi ve en kötü şeysin. Seni kaybedersem, elimde hiçbir şey kalmaz.”

Buna karşılık söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hissettiklerinde haklıydı ve onu suçlayamazdım. Ailesi onu, kendini ait hissetmediği bir kız lisesine göndermişti. Bu da arkadaş edinme ihtimalini baştan yok etmişti. Zaten hiçbir zaman onunla zaman geçirmemiş, onu akrabalarıyla tanıştırmamış, onunla bir bağ kurmaya bile çalışmamışlardı.

Tamamen yalnızdı.

Ben hariç.

Tek yapmam gereken ona yetebilmekti.

Cebimden cüzdanımı çıkarıp bar tezgâhına birkaç banknot bıraktım, sonra onu belinden kavrayıp omzuma attım. Minik Böceğim en ufak bir itirazda bile bulunmadı.

Artık yarı baygın gibiydi zaten.

Bardan dışarı fırladım, Rue de Rivoli boyunca yürüdüm, sevgilim hâlâ omzumdan sarkıyordu.

“Hımm.” Parmak uçlarını sırtımda gezdirdi, öyle ki tenim ürperdi, aletimse ânında tepki verdi. “Rivoliyi İtalyanca sanıyordum, Fransızca değil.”

Derin bir nefes aldım. “Sen ravioliden bahsediyorsun, tatlım.”

“Ravioli istiyorum. Haklısın. Vücuduma karbonhidrat lazım.”

Vücuduna ben lazımım.

İşte ikinci mesele.

Henüz sevişmemiştik.

Gerçi mesele dediğime bakmayın. İkimizin de hâlâ bakire olması belki de beni düşündüğümünden daha fazla rahatsız etmeliydi ama sikimde bile değildi. (Evet, bu kelimeyi tamamen kasıtlı kullandım.)

Şimdiye kadar hiç doğru zaman gibi gelmemiştii. Sonuçta Briar Rose’la yılın sadece sekiz haftasını birlikte geçiriyorduk. Onun Harvard’a kabul edilmesiyle birlikte her şey daha kolay olacak diye düşünüyordum. Randevular olurdu, film geceleri... Gündelik yakınlığı kurmak için sınırsız vaktimiz olurdu.

On dokuz yaşında bakir olmak umurumda değildi ama yirmi yaşında hâlâ bakir olmak, işte o biraz zorluyordu.

“Aman Tanrım, götün çok güzel görünüyor.” Minik Böceğim hıçkırarak iç geçirdi, kalabalık sokağın ortasında kotumun üzerinden kalçalarımı ovuşturdu. “Isırmak istiyorum.”

“Teşekkürler Smith makinesi. Bacak gününü asla kaçırmam.” Sesimi alçak tutmaya çalıştım, çok kalabalık olmayan bir restoran arıyordum ama yaz vakti Paris’te bu pek kolay değildi.

Bir kere daha hıçkırdı. “Bence sevişmeliyiz.”

“Bence yemek yemeli, birkaç litre su içmeli ve sekiz saat uymalısın,” diye karşılık verdim.

Bu kadar savunmasızken onunla sevişmem söz konusu bile olamazdı.

“Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum, Oliver. Diyelim ki yarın sabah ayrıldık, yine de bekâretimi vereceğim tek kişi sen olursun.”

“Bu cümleyi duymak beni ne kadar mutlu etse de Minik Böceğim, sen kendini iyi hissetmeden hiçbir şey yapmayacağız.”

Sokağın sonunda küçük bir kafe fark ettim ve hemen oraya yöneldim. Üzerimizdeki bakışları hissetmemek mümkün değildi, özellikle de mini elbiseli genç bir kadını omzunun üzerine atmış gezdiren bir adamı pek hoş karşılamayan kadınlardan gelen öfke dolu bakışları.

Kapıdan girer girmez buram buram tereyağlı kruvasan kokusu sardı her yanı. (Gerçi *ben* yürüyerek girdim, o kucakta taşınıyordu.)

Kafenin en köşesindeki masaya geçip menüdeki her şeyi sipariş ettim. Çorbalar, sandviçler, tatlılar, *smoothieler*, kahve... Yanma da iki şişe maden suyu.

Sonra da sevgilimin masadaki hemen her şeyi silip süpürmesini izledim.

“Biraz yavaşla artık, Minik Böceğim.” Saçlarını okşadım, sanki altı yıl boyunca ormanda yaşamış da şimdi ilk kez yemek yiyormuş gibiydi. “Yemek kaçmıyor.”

“Aslında pek aç değilim.” Çatalını masaya bırakıp başını geriye yaslayarak gözlerini kapadı. “Sadece içimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Ama hiçbir yemek onu doldurmaya yetmiyor.”

“Haklısın. O boşluğu yemek dolduramaz.” Yutkundum. Ne zaman boşluk doldurmaktan bahsetsek, aletim hemen başka bir boşluğu düşünmeye başlıyordu, bundan nefret ediyordum. “Ama iyi arkadaşlar doldurur. Bir gün kuracağın yeni ailen doldurur. Gelecekte yaşanacak o kadar çok şey var ki. Hayatın daha yeni başlıyor. Ve ben de bunun bir parçası olmak için sabırsızlıkla bekliyorum.”

Pembe serçe parmağını uzattı, ucunda bir parça sos vardı. “Söz mü?”

Ben de kendi serçe parmağımı onunkine kenetleyip ellerimizi salladım. “Söz.”

“Dünya başıma yıkılıyor gibi hissediyorum.”

“Dünya başına yıkılırsa senin için tutar kaldırıırım.”

KARANLIK PRENSİM

Briar Rose yanıttımdan memnun olduğunu belirten bir gülümsemeyle kruvasanı mideye indirdi.

Masadaki her tabağı silip süpürdükten sonra onu en yakın otele götürdüm. Lobideki bir koltuğa yerleştirip orada uyuyakalmasını izlerken odamızı tuttum.

Kartı cebime koyduktan sonra Briar Rose'u balayına çıkan bir çift gibi kucağıma alıp süite çıkardım. O zamana kadar çoktan sızmıştı bile, göğsüme yaslanmış hâlde horlarken bir matkap gibi bedenimi titretiyordu.

Telefonum cebimde âdeta dans ediyordu. *Babam*. Ya da belki Seb. İkisi birden beni köşeye sıkıştırmış, göl evi planını ektiğim için sırayla tepeme biniyorlardı. Minik Böceğim'i ikisi de çok severdi ama her şeyi bırakıp buraya gelmemi neden bu kadar önemsedikimi bir türlü anlayamıyorlardı. Oysa birkaç hafta içinde Amerika'ya gelip üniversiteye başlayacaktı zaten.

Teslimatlar, şirket sunumları, yönetim kurulu toplantıları... Babam her şeyi Seb'e devretmekle tehdit ediyordu ki açıkçası kulağa gayet hoş geliyordu.

Briar Rose'la dünyadaki en kötü işin ruhsuz bir takım elbise giyip bir şirkette çalışmak olduğunu düşünürdük. Çünkü o, babasının iş hırsını yalnızlığının sebebi olarak görürdü. Bense, beni gerçekten mutlu edecek bir şey yapmak istiyordum. Ne olduğunu o zaman bilmiyordum ama Briar bana bunu bulmamda yardım edeceğine söz vermişti.

Ön cebimdeki telefon sustu, sonra yeniden çalmaya başladı. Briar Rose'u tek kolumla taşıyıp öbür elimle otel kartını yuvasına sokarken vücudumu dengeleyerek kapıyı ayağımla ittim ve sevgilim hâlâ kollarımdayken odaya daldım.

Onu battal boy yatağa yatırırken, neredeyse yer sarsacak kadar sesli bir horlama duyuldu.

Saçımı köklerinden çeke çeke cebimden telefonu çıkarıp ekranı kaydırdım ve açtım. "Ne?"

“Kovuldun,” dedi Seb, ağzının kulaklarına vardığını sesinden anlayabiliyordum.

Ayağa fırlayıp ceketimi omuzlarımdan sıyırdım, cüzdanımı aramak için ceplerimi karıştırmaya başladım. “Sen patronum değilsin.”

“Henüz değilim.” Sebastian şakacı bir edayla *cık cık*ladı. “Babam delirmiş durumda. Planımızı bir hatun uğruna ektiğini düşünüyor.” Bir saniyelik duraksamadan sonra ekledi. “Yani olanı biteni anlamış.”

“Saçmalık bu, sen de biliyorsun.” Omzumun üstünden Minik Böceğim’e göz attım. Ölü gibi yatıyordu.

“Ben biliyorum ama babam bilmiyor.”

Arka cebimden cüzdanımı bulup çıkardım. “Umurumda değil.”

Gerçekten. On dokuz yaşındaki bir üniversite öğrencisinin, batmakta olan bir Savannah otelinin devralınmasında ne gibi bir katkısı olabilirdi ki? Ben olmasam da yollarını bulurlardı.

Üstelik tüm resmî staj sürecini sırf sevişmek uğruna ekmezdim. Yani, altım bezli gezdiğim günlerden beri âşık olduğum kızla nihayet birlikte olma ihtimalim bile olsa. (Bu arada tuvalet eğitimini benden tam altı ay önce tamamladığını hatırlatayım.)

Hem zaten Seb benden çok daha iyi bir CEO olurdu. Küçük kardeşim entelektüel ve analitik anlamda benden üstündü, gerçi ben bu eksikliği inatçı kararlılığım ile telafi ediyordum.

“Umurunda olmalı.” Seb sırf dramatik bir hava yaratmak için kısa bir an sustu. “Babamı yaz sonunda North Oaks çiftliğinin anahtarlarını bana vermesi için ikna ettim.”

“Piç,” diye söylendim ve öfkeyle odadan çıktım. Minik Böceğim’in suya ve ağırlı kesiciye ihtiyacı vardı. Hem de acilen. “Briar Rose’u oraya götürmek istediğimi biliyordun.”

Her şeyi planlamıştım. Tüm yakın arkadaşlarımı Minnesota’daki çiftliğe davet edecektim, onları Briar’la tanıştıracaktım. Romeo. Zach. Harvard’daki bazı düzgün kızlar. Briar sonba-

KARANLIK PRENSİM

harda kampüse geldiğinde yanında bir sürü dostu olacaktı. Surval Montreux’de yaşadıklarının tekrarlanmasını asla istemiyordum.

Ama şimdi Seb benden önce davranmıştı.

Hep böyleydi zaten. İçten içe hırslı bir yanı vardı. Hayat onun için baştan sona büyük bir yarıştı.

“Uyursan kaybedersin, abicim,” dedi, o kahrolası kıkırtısıyla. O sırada bir bira kutusunun açılma sesini duydum. Pislik herif muhtemelen babamın ofis masasının üstüne ayaklarını uzatmış, telefonu omzuyla kulağı arasında sıkıştırmıştı. “Çiftlik için büyük planlarım var. Bol partili planlar.”

Asansörden fırlayıp Paris sokaklarına çıktım. “Hadi oradan.”

“Biliyorsun göllere zaafım var. Gelecek sezon kürek programımı aksatmamalıyım.”

Bir eczanenin kapısından içeri daldım, doğruca aptal sarhoş turistler için ayrılmış bölüme yürüdüm. Ağrı kesiciler, mide bulantısı ilaçları, mini boy tuvalet malzemeleriyle doluydu. “Neden burada olduğumu sormayı unuttun.”

Romeo ve Zach en yakın arkadaşlarım sayılırdı ama Sebastian, benim en iyi arkadaşım olmak için doğmuştu. Kelimenin tam anlamıyla. Annem anlatmıştı; bebekken kuzenimin oğluna o kadar düşkünmüşüm ki ondan ayrılmak istemediğim için beni oyalamak adına Seb’i doğurmuş.

Yine de Minik Böceğim’in durumu hakkında fazla bilgisi yoktu. (Gerçi Rom’la Zach, onun gerçekten var olduğuna bile inanmıyorlardı.) Bunun nedenlerinden biri onun gizliliğini korumak istediğim içindi ama çoğunlukla Seb’in kendinden başka kimseyi umursamamasındandı.

Seb’in silkelenip kendine gelmesi için başına büyük bir felaket gelmesi gerektiğini düşünürdüm hep. Onu sarsacak, dokunulmaz olduğuna dair inancını yerle bir edecek bir şey.

“Unutmadım, abicim,” dedi Seb, hattın diğer tarafında gülüyordu. “Sadece umursamıyorum.”

Yüzüne yumruğu geçirmek istedim ama onun yerine bir alışveriş sepeti kapıp Briar Rose'un ihtiyaç duyduğu şeylerle doldurmaya başladım. Doliprane, sıvı takviyeler, elektrolitler, karbonhidrat, çinko...

"Bu piç tavırların bir gün ayağına dolanacak," diye tersledim onu, kasaya yönelirken. Hiç vakit kaybetmek istemiyordum. Briar Rose kusal falan diye otele dönmem gerekiyordu.

"Yok be, ben yıldırım gibiyim. Ha, bu arada," dedi Seb, parmaklarını şıklattı, "babamı yaz boyunca yeşil Lamborghini'yi bana vermesi için de ikna ettim. Çok kolay oldu aslında. Senin güven vermeyen tavırlarınla ilgili Manuel'e şikâyet ettiğini duydum, fırsatı kaçırmadım."

Manuel, babamın COO'su ve sağ koluydu. Harika. Demek ki şirketin her köşesinde benim sorumsuz bir pislik olduğum konuşuluyordu artık.

"Döner dönmez işleri yoluna koyacağım." Dişlerimi sıktım, kasiyere birkaç banknot fırlattım, sonra da hızla otele döndüm. "Tek istediğim Briar Rose'un iyi olduğundan emin olmak."

Seb'in sesi ilk kez ciddileşti. "Hasta mı?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Sadece berbat bir hafta geçiriyor."

"Benim Örümcek Adam hislerim de haftanın senin için de daha beter geçeceğini söylüyor."

Bazen ondan gerçekten nefret ediyordum. "Bari babama bunun acil bir durum olduğunu söyleyen?"

Kendim de arayabilirdim elbette ama birkaç saatimi alırdı. Şu anda tüm dikkatimi Briar Rose'a vermem gerekiyordu.

"Tabii, hatırlarsam."

"Bu işin şakası yok, Seb."

"Hayır," dedi esneyerek. "Ama bu konuşma şaka gibi. Yoksa neden güleyim ki?"

"Ben..."

Ama telefonu yüzüme kapadı.

Piç.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver

Birden irkilerek uyandım, çarşaf lar terden sırlıklam olmuştu. Belime dolanmış kol, doğrulmamı engelledi.

Aletim karnıma dayalıydı. Tam anlamıyla dik, sert ve şişkindi. Belki gördüğüm rüyadandı. Yani Paris'te, Briar'ın sokak ortasında onu becermem için yalvardığı o an yüzündendi. Belki de şu anda küçük ve yumuşacık bir elin onu çelik gibi kavrayarak rehin almış olmasındandı.

"Briar."

Hiç kıpırdamadı.

Çarşaf lar ayak ucumuza kadar sıyrılmıştı. Yine de karanlıkta onun incecik silüetini seçebiliyordum.

Omzunu dürttüm ama korkunç bir şey oldu ve daha da sıkı kavrayarak aşağı yukarı kaydırmaya başladı.

"Siktirr..."

Hafifçe horladı sonra da kaval kemiğime tekme attı.

Siktirsiktirsiktir.

Parmaklarını tek tek üstümden ayırmaya çalıştım, inledi ama bırakmaya niyeti yoktu. Taşaklarım iyice kasıldı.

"Bırakman lazım, yoksa tavana boşalacağım."

Abartı değildi.

Seks yapmaktan pek hoşlandığım söylenemezdi ama mastürbasyona bolca zaman ayırmışlığım vardı. Gerçi son günlerde onu bile ihmal etmişim.

Geçen birkaç günün tüm boş vaktini hastanede, Briar'ın yanında geçirmişim.

Sabahları onun güneşe doğru kollarını uzatışını, bluzunun omzundan kayışını izliyordum. Akşamları dudağını ısırarak bana bakışını, aynı şeyi yapmam için sessizce davet edişini. Geceleriye onun yumuşak inlemelerini dinleyerek yanma kıvrılıyordum.

Briar hep böyleydi. Çılgın rüyalar görmeye meyilliydi. Paris'te sarhoş olduğu o gece anlattığı şehvetli rüya şimdiye dek duyduğum en sapkın şeydi. On dokuz yaşına kadar bekâretimi koruyabilmiş olmam resmen bir mucizeydi.

Briar bacağını üzerime attı, sonunda aletimi avucundaki tutsaklıktan kurtararak bana sürtünmeye devam etti.

Elini çektiği anda, onu nazikçe yana çevirdim ve aramıza yastıklardan âdeta bir Çin Seddi ördüm. Malum, ereksiyonumu kurtarmam gerekiyordu.

“Ol?”

Bir anlığına nefesim kesildi, öylece kaldım. “Evet, Minik Böceğim?”

Cevap vermedi.

Nefesimi salıverdim ve tavana dik dik bakarak koyun saymaya başladım. Büyük ihtimalle bu gece bir daha uyuyamayacaktım ama en azından denemeliydim. Otelde büyük çaplı tadilata başlamadan önceki son düzgün uykum olacaktı bu.

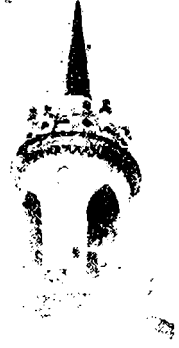
Dakikalar geçti. Adımı söylemesinden çok sonra uykusunda inledi.

Kafamı uzatıp dinlemeye çalıştım.

“Beni bırakma, Ollie,” diye mırıldandı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa: Gecikebiliriz.

Zach Sun: Neden?

Romeo Costa: Dallas.

Farrow Ballantine-Sun: Dallas ne yapıyor?

Dallas Costa: Spor salonunun nasıl hem kocamın cenneti hem de benim kişisel hapishanem olabildiğini sorguluyorum.

Romeo Costa: Doğumdan sonra duygusal yeme alışkanlığın olduğunu doktora sen söyledin.

Dallas Costa: Hayır, doğumdan sonra yeniden yemeye başladım ve bu beni duygusala bağlıyor, dedim. Arada fark var.

Zach Sun: Gerçekten var mı peki?

Dallas Costa: Kesinlikle var. Bu, benim fabrika ayarım. Şimdi de bende doğum sonrası depresyonu olduğunu düşünüp endorfin salmam için spora başlamam gerektiğini düşünüyor.

Romeo Costa: Ne ekiysen onu biçiyorsun. Senin durumunda: yiyorsun.

Dallas Costa: Egzersiz nasıl reçeteyle yazılabilir? Sonuçta ilaç değil. Hatta bu iş bittikten sonra ilaca ihtiyacım olacak. Popom cayır cayır yanıyor.

Frankie Townsend: neye geç kalınıyor

Zach Sun: Oliver nerede? Şu an bu sohbete ortalama düzeyde bir anal esprisi sokması gerekiyordu. İğrenç bir kelime oyunuydu, kabul ediyorum.

Romeo Costa: Hanımıyla birlikte ortadan kayboldu. Akşam yemeği davetlerinde insanları doyurması gerektirdiğini unutmuş olabilir diye yanımıza yiyecek almayı düşünüyoruz.

Farrow Ballantine-Sun: @Frankie Townsend, von Bismarcklarda yeni komşuya (yeniden) hoş geldin yemeği.

Frankie Townsend: ne zamandan beri. neden kimse bana hiçbir şey söylemiyor

Frankie Townsend: alo

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Briar

“O bebekte bir gariplik var.” Oliver, “Hayatta Kaldığın İçin Tebrikler” akşam yemeğimiz için arkadaşlarımızın her an gelebileceğini doğruladıktan birkaç saniye sonra, telefona kaşlarını çatarak baktı. “Muhtemelen bu akşam Luca’yı da getirirler.”

“O senin yeğenin sayılır.” Bacaklarımı sehpanın üstüne uzattım. Eşyaların duvarlara dayanmayacağı kadar büyük bir evde yaşamaya alışık değildim ya da belki de alışıktım? “Onda bir tuhaflık varsa, kesin senden geçmiştir; osmoz yoluyla falan.”

“Belki de Dallas’la Romeo’nun suçudur?”

“Seninle nişanlı olduğum için onları hatırlamama gerek olmadan şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki yüzde yüz senin suçundur.”

“Onlarla tanışınca lafını geri alabilirsin.” Duraksadı, güney kanadına yönelen hizmetçilerden birini eliyle geri çevirdi. “Özellikle de Dallas’la.”

Oliver beni bir an bile yalnız bırakmamıştı, hastaneden çıktığımdan beri dibimden ayrılmamıştı. Aslında onun o meşhur *istifçiliğini* araştırmayı planlıyordum ve her an başlayabilirdim. Tek sorun beni hiç yalnız bırakmamasıydı.

Bir insanın hiç mi işi gücü olmazdı? Hobileri? Arkadaşları? Rüzgâr kollarıma çarpınca ürperdim. “Dallas’ın nesi varmış?”

Ollie kaşlarını çattı, verandanın kapısını ayağıyla kapattı. “Mesela hamile olduğunu öğrenince bütün mahalleye bire bir aynı *swean* takımlarından almış.” Beni kalın, örme bir battani-

yeyle sarmaladı. “Elinde İncil’le dolaşan misyonerler gibi kapı kapı gezmiş.”

Yüzümü buruşturup battaniyenin içinde kıvranarak rahatça yerleştim. “Sweat ne?”

“Yarısı *sweatshirt*, yarısı jean, yüzde yüz insanlık suçu bir şey işte.”

“Belki de hamileliği boyunca giymek için almıştır, yalnız kalmak istememiştir.”

“Hıı. Aynen öyle demişti.”

Battaniyemi üstümden sıyırıp doğruldum, heyecanlanmıştım. “Az önce bir şey mi hatırladım yoksa?”

“Olabilir,” dedi pek umursamadan. Battaniyeyi yeniden omuzlarıma çekti. “Hâlâ sürekli üşüyorsun demek ha, Minik Böceğim.”

“Yeni bir şey sayılmaz bu. Senelerdir bu hâlimle uğraşıyorsunuz,” dedim, eğilip burnumu burnuna sürterek. “Bu arada bebek Luca’nın nesi varmış o kadar?”

Bir anda hızla geri çekildi, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. “Sürekli onu ruhumun içine bakıyormuş gibi yakalıyorum. Sanki iki dünya savaşı geçirmiş, sonuncusunda ölmüş, sonra Benjamin Button gibi evrene geri dönmüş de beni yargılamaya gelmiş gibi hissediyorum.” Ollie, sürahidenden taşlarla süslenmiş kadehe su doldurdu, yarısını tek dikişte içti. “Bir de kırıksıklıkları var.”

“Bebekler şaşırtıcı derecede buruşuk oluyor. Hazır lafı açılmışken biz ne zaman bir tane yapıyoruz?”

O sırada ağzındaki suyu battaniyemin üzerine püskürttü.

Tepkisi beni şaşırtmıştı. Çocuk istemiyor muydu yoksa? Eskiden hep bir gün kendi ailemi kuracağımı ve o gün geldiğinde yanımda olacağını söylerdi.

Koltuğun minderine yaslandım. Küçük parçalar zihnimde birleşmeye başladı. *Belki* de o geceki kavganın sebebi buydu.

Büyük bir tartışma yaşadığımızı hayal edebiliyordum, çocuk meselesi yüzünden. Ben istiyordum. Hem de çok. İkimiz de bunu biliyorduk.

KARANLIK PRENSİM

Ağzımı açıp sormak üzereydim ki o anda kapı açıldı ve bir grup insan, tam bir curcunayla içeri doluştu. Beşi de öylesine çekiciydi ki ağzımı kapalı tutmakta zorlandım.

Bu gece bebek Luca'nın yokluğu dikkatimi çekti.

"Sanırım kilidini kırdım," dedi pembe saçlı bir tanrıça.

Üzerinde neredeyse iç çamaşırı sayılabilecek incecik bir slip vardı, yüzündeysen uykusuz bir sosyetenin bıkkın ifadesi. Bu ifadenin aynısını yatılı okulda sık sık görürdüm.

Daha ne olduğunu anlayamadan gerildim ve battaniyeyi yavaşça indirdim. Sanki yeniden o buz gibi Surval Montreux koridorlarına dönmüştüm.

"PATRON!" Bana doğru koşup daha tepki veremeden kollarını boynuma doladı, beraber yere yuvarlandık. "Seni çok özledim. Yeni saçımı beğendin mi? Boyattım. Daha iyi olmuş, değil mi?"

Bu kesin Townsend kardeşlerden biriydi. Oliver enerjileri hakkında beni önceden uyarmıştı.

"Eski saçını hatırlamıyorum." Bakışlarımı Ollie'ye çevirdim. O, genç kızı üzerimden dikkatlice kaldırıp beş santimlik topuklarının üzerine, yere dikti. "Ben senin patronun muyum?"

"*Patronum*dun." Somurttu. "Kovuldum."

"Aslında hiçbir zaman işe alınmadın, Franklin." Ollie onubenden uzaklaştırıp antreye doğru yönlendirdi, sonra bana döndü. "Asistan aradığını duyunca kendi kendine sete gelmişti. Ardından da yangın çıkardı."

"Ah."

Açıkçası hafızamın bana söylediklerine göre hep yalnız yaşamıştım. Bu *insanların* arkadaşım olduğuna inanmakta zorlandım.

Çok... uçlardaydılar.

Oliver başını onaylarcasına salladı. "Bu cüreti bir yandan da ilham verici aslında."

"İlham demişken influencer olmaya karar verdim." Frankie, kolunu biraz olsun kendine benzeyen birininkine doladı. Bu muh-

temelen Dallas olmalıydı. “Yemin ederim gerçek bir meslek, abla. Beni cezalandırmak için görmezden gelmeyi bırak artık.”

“Rom’la tek isteğimiz seni beladan uzak tutacak bir iş bulman.” Dallas, boynundaki atkıyı gevşetirken uzun uzun malikâneyi süzdü. “Oliver, beni daha önce hiç ön kapıdan içeri almadığına inanamıyorum.”

Gerçekten mi? Daha da ilginç olan benim neden almadığımdı?

“Düğününü burada yapmana izin verdim.” Oliver kalabalığı yemek odasına doğru yönlendirirken elini belime koydu. “Hazırlanman için oda da tahsis ettim.”

“Ama beni o odaya şişirilmiş bir burrito gibi arka kapıdan tıktın.” Bana dönerek elimi tuttu. “Ben Dallas.” Başını arkasındaki kasvetli ve heybetli adama çevirdi. “Bu da kocam Romeo.”

Romeo başını selam verir gibi sallamakla yetindi. Eşinin paltosunu çıkarmasına yardım ettikten sonra askıya astı, ardından onun için bir sandalye çekip yanına oturdu.

Frankie, Dallas’ın diğer yanına kuruldu. Diğer çiftse kalan sandalyelere yerleşti.

Zach ve Farrow.

“Farrow.” Kız zarif bir el hareketiyle selam verdi, dostane bir gülümsemeyle bakıyordu. Uzun boylu, ince yapılı ve altın gibi parlayan teniyle tam anlamıyla bir Victoria’s Secret modeli gibiydi. “Ama bana Fae diyebilirsin. Hayatta kaldığın için tebrikler.”

“Teşekkürler.” Ben de ona gülümsedim, sonra kocasına döndüm. “Sen de Zach’sin, değil mi?”

Oliver’in çocukken bana anlattığı Zachary Sun, siyah beyaz bir tablo gibiydi. İnce işçilikle yapılmıştı, hüznü, etkileyici ve kesinlikle bir parça renge muhtaçtı.

Görünüşe göre o rengi bulmuştu.

Kolunu karısının sandalyesinin arkasına dolamıştı, âdeta Xanax’ın reklam yüzü gibi görünüyordu.

Oliver masanın başındaki sandalyemi çekip oturmamı sağladı. Oturdum, onun da karşı başa geçeceğini düşünüyordum ki

KARANLIK PRENSİM

sandalyeyi çekip benim yanıma getirdi, Zach’le aramda kalan dar boşluğa sıkıştı.

Ben de yer açmak için biraz kenara kaydım ama kaşlarımın hafifçe çatılmasını engelleyemedim. Hastaneden beri adam yanımdan *bir santim* bile ayrılmamıştı.

Baldırına hafifçe vurdum. “İki metreden fazla uzaklaşırsan boğulmam merak etme.”

Omuz silkti, ardından parmaklarını şıklatarak hizmetlilerin yemekleri servis etmeye başlamasını sağladı. Laksa risotto, domuz incik, yumuşak kabuklu yengeç ve bana özel olarak hazırlanmış vejetaryen *tom yum* makarnası.

Makarnayı çatalıma dolarken gruba döndüm. “Benimle ilk tanıştığınız zamanı anlatır mısınız?”

“Tabii ki,” dedi Romeo, beklenmedik şekilde. İlk onun konuşmasına şaşırmıştım. “Dün gibi hatırlıyorum.”

“Dün mü?” Kaşlarımı kaldırdım, Amerikan eğitim sistemine olan inancım biraz daha azaldı. “Doğrusu *dün gibi değil, dünmüş gibi hatırlıyorum* olmalı.”

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme gezindi. “Evet. Öyle işte.”

Dallas dirseğiyle karnına hafifçe vurdu. “Romeo’nun demek istediği seninle yüz yüze tanışmadan önce gerçekten var olduğuna bile inanmadığıydı.”

Farrow başıyla onayladı. “Zach de öyle.”

Zach, karbonhidratları tabağının bir kenarına itip proteine geçerek konuşmaya atladı. “Seni Oliver’ın sırf yalnızlıktan uydurduğu hayali bir arkadaş sanıyorduk.”

Oliver kaşlarını çattı, bıçağını domuz pirzolasına saplayarak dişlerini sıktı. “Neden böyle düşünesiniz ki? Ondan yeterince sık bahsediyordum.”

“Seb öyle söyledi.”

“Ne zaman söyledi bunu?”

Farrow, Zach’e döndü. “Seb kim?”

Oturduğum yerde bir anda sırtımı dikleştirdim, ortalıktaki onca karmaşada onun hakkında soru sormayı unuttuğuma şaşırmıştım. “Seb nerede?”

Dallas ağzında koca bir yengeç bacağıyla söze girdi. “Seb de ne?”

Frankie ıslık çaldı. “Seb kulağa seksi geliyor.”

Zach hemen cevapladı. “Sebastian von Bismarck, Oliver’ın küçük kardeşi.”

Dallas’ın çatalı tabağa düşerek yemeğin bluzuna sıçramasına neden oldu. “Oliver’ın kardeşi mi varmış? Bunu nasıl bilmem?!”

Gerçekten iyi bir soruydu.

Seb, kocasının en yakın arkadaşının aşırı yakışıklı, inanılmaz yetenekli küçük kardeşiydi. Aynı sokakta yaşıyorlardı. Elbette Seb buraya sık sık ziyarete gelmişti.

Oliver’ın, Seb’in istediği zaman gelip onda kalması için ailesinin ona söz verdiğinden bahsettiğini hatırlıyordum.

Romeo, Dallas’ın bluzundaki sosu peçeteyle temizledi. “Çünkü Sebastian, kürek yeteneğini çöpe atıp sanki emekli bir teknoloji patronuymuş da orta yaş krizine girmiş gibi sırt çantasıyla ülke ülke gezerek yaşamaya karar verdi.”

Seb? Küreği bırakmıştı? Sırt çantasını takıp dünyayı dolaşıyordu? Yemek yemeyi bile yarışa çeviren Sebastian von Bismarck’tan mı bahsediyorduk? Ona ne olmuştu böyle?

Oliver’ın yüzü bembeyaz kesildi. Bu kadar insanın önünde sormamam gerektiğini biliyordum ama ev boşaldığında kesinlikle soracaktım.

Zach başını aşağı yukarı salladı. “Aslında ona teşekkür etmeliyim.”

Farrow kaşlarını kaldırdı. “Nedenmiş o?”

“Yıllarca annem bana her laf söylediğinde gözünü bu eve diker, benden daha kötüsünün de olabileceğini hatırlardı. Şimdi düşününce, dehşetini Oliver’a da yöneltebilirmiş.”

Farrow iç çekti. “Ah, Constance.”

KARANLIK PRENSİM

Oliver'a baktım, o ise aniden biberiyeli ekmeğini fazlasıyla ilgi çekici bulmuştu.

Seb hakkında beni bilgilendirmemiş olması önemli değildi. Sonuçta hastaneden yeni çıkmıştım ve dinlenmem gerektiği söylenmişti.

Önemli olan Oliver'ın gözle görülür biçimde rahatsız olmasıydı ve rahatsızlığını gidermek istiyordum.

Seb hakkında olumlu bir şey söylemeye çalıştım. Aklıma pek çok şey geldi ama herkesin onu ilk gördüğünde söylediği şeyi seçtim. "Seb çok yakışıklı."

Oliver'ın başı birden kalktı. Sebastian her an içeri dalacakmış gibi kapıya baktı.

Frankie dudaklarını yaladı. "Daha yakışıklı bir von Bismarck'ın olduğunu hissetmiştim zaten."

"Daha onu görmedin bile." Dallas, kardeşinin tabağından bir deniz tarağı, kocasınınkinden de bir karides çaldı. "Varlığını öğreneli henüz iki saniye oldu."

"Ama ne muazzam iki saniyeydi." Bana doğru eğildi. "Devam et."

"Kaslı," dedim. "Hem de acayip kaslı. Aşırı rekabetçi. Tuhaf bir şekilde komik, dünyadan nefret eder gibi. Doğuştan zeki biridir. Bir ortama adım attığında yemin ederim herkes ona bakar."

Anlattığım her özelliğin ardından Oliver'ın vücudu biraz daha gerildi. Onu hiç böyle görmemiştim... Düpedüz rahatsız olmuştu. Her ne kadar bunu mükemmel bir şekilde gizlese de ben görebiliyordum. Hayat boyu birbirimizi tanımuştık. Onun her köşesini, her kusurunu görmüş, büyükannesini kaybettiğinde ona kucak açmıştım.

Oliver üzgündü. Belki de kardeşiyle ciddi bir tartışma yaşamıştı. Seb'in dili sivriydi, keza huyu da öyleydi.

Konuyu değiştirmeye karar verip Dallas'a döndüm. "Biraz kendinden bahsetsene. Ne iş yapıyorsun?"

"Ev hanımıyım."

"Peki önceden?"

“Evde tutsaktım.”

“*Peki.*” Açıklamasını bekledim, konuşmayınca kocasına yöneldim. “Sen ne iş yapıyorsun?”

“Uluslararası bir silah tüccarıyım.”

Elimde tuttuğum bıçak zemine düşüp şangırdadı. “Yani... gerçek silah mı?”

“Ve tanklar, füzeler, savaş uçakları.” Avını kıstırmış bir yırtıcı gibi gülümsedi, dişleri ıslı ıslıldı “Eğer bir gün M67 el bombası almak istersen nerede bulacağını biliyorsun.”

“Tamamdır.” Şaşkınlığımı zoraki bir gülümsemeyle gizlemeye çalışarak dikkatimi Farrow’a çevirdim. “*Peki ya sen?*”

“Sporcuyum.”

Nihayet. Normal biri.

“Hangi spor?”

“Eskrim. Gerçi *eski* eskrimci desem daha doğru olur. Hile yaparken yakalandım. Büyük bir skandala dönüştü. ABD Milli Takımı beni neredeyse kadrodan atıyordu ama ben zaten bırakmıştım. Şimdi antrenörlük yapıyorum.”

Aman Tanrım. Benim en yakın arkadaşlarım bunlar mıydı? Aralarında hiç mi normal biri yoktu? Belki Zach. Oliver onun kurallara bağlı bir tip olduğunu, espri anlayışının bile olmadığını söylemişti. (“*E-ğ-l-e-n-c-e* harflerine alerjisi var resmen.”)

Zach’e döndüm. “Ya sen?”

“Yatırımlarla ilgileniyorum.”

“Bildiğim bir şirket var mı?”

“Dot Cum.”

“Dot Come mı?” Kaşlarımı çattım, beynimi yokladım ama aklıma bir şey gelmedi. Muhtemelen yeni bir girişimdi. “Ne şirketi bu?”

“Amerika’nın en büyük porno sitesi.”

Yok. Hiçbiri normal değildi. Aralarında bir tane bile normal insan yoktu. Frankie dahi benim işime çöküp üstüne bir de yangın çıkarmıştı anlaşılan.

KARANLIK PRENSİM

Direkt Oliver'a baktım. Göz göze gelmemek için elinden geleni yaptı, hatta masanın altından bacağını dürttüğümde bile kafasını kaldırmadı. Sadece irkildi ve bakışlarını şarap kadehinin dibine sabitledi.

“Gerçekten harika bir site ama. *Throbbin' Hood 7*.” Frankie parmaklarını bir araya getirip öptü. “Mükemmel ötesi.” Sonra hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. “Bir de devam filmleri kötü derler...”

“Ne harika bir akşam.” Oliver sahte bir gülümsemeyle kolunu omzuma attı. “En sevdiğiniz arkadaşınızın aramıza tekrar dönmesi ne güzel, değil mi?”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oliver

Ne rezaletti ama.

Arkadaşlarımın tek katlı tuvalet kâğıdı kadar güvenilir olduğunu nihayet idrak etmiştim.

Elbette bir kalp krizi geçirsem beni hastaneye yetiştirirlerdi. Ya da yatırım portföyümü öyle bir büyütürlerdi ki vergi dairesi ağlardı. Ama Briar'ı onlara emanet edemezdim; özellikle de onlardan hiçbir zaman beceremeyecekleri bir şeyi bekliyorsam. Yani *normal olmayı*.

Beşini birden antreden iterek garaja kadar sürükledikten sonra kapıyı hızla kapadım ama kilitleyemedim. Frankie gerçekten de kilidi bozmuştu.

Harika.

Paranoyak ev arkadaşım, biri kapıdan içeri süzülüp merdiveni çıkarsa ve onu güney kanadında surat asarken yakalarsa beni öldürürdü.

“Oliver.”

“O kadar yorgunum ki.” Esnerken kelimeler ağzımdan yuvarlanarak çıktı, hâlâ Briar'a sırtım dönüktü. “Erken yatalım.”

“Sebastian neden Avrupa'yı geziyor?”

“Asya aslında.” Ana yatak odasına doğru yürürken bilerek uzun adımlar attım. “İki gün önce Bali'ye geçti.”

“Olimpiyatlarda olmalıydı.”

“Bebeğim Olimpiyatlar dört yılda bir oluyor.”

“Ciddiyim.” Briar nefes nefese kalmıştı, bilerek uzattığım adımlara yetişemiyordu. “Ailen bu konuda ne diyor?”

“Hiçbir şey. Onu çok severler. O onların Şifre Çocuğu.”

“O da ne demek şimdi?”

“Yani her şeylerinin şifresi onun adı.” Yatak odasının kapısını açıp kendimi yatağa attım, ayakkabılarımı çıkarıp yerçekiminin onları istediği yere savurmasına izin verdim. “Banka hesaplarının hâlâ boşaltılmamış olması resmen bir mucize.”

“Benden bir şey saklıyorsun.”

Evet, saklıyordum.

Bir kere şerefsizlik yapmaya görsün insan, hemen alıştıyordu.

Cevap vermek yerine yüksek sesle horladım, sahte uykumda inledim. O ise sinirle burnundan soluyarak uzaklaştı. Bir dakika sonra duş başlığının tıngırtısını duydum.

O yatağa girip uykuya daldığında ben hâlâ gözümü kırpmamıştım.

Gerçek şu ki ona her şeyi anlatmak istiyordum.

Ev arkadaşımı.

Kardeşimi.

On beş yıl önceki o geceyi.

Ve onu *neden* yüzüstü bıraktığımı.

Ama anlatamazdım.

Bir söz vermiştim ve hâlihazırda yeterince insanın hayatını mahvetmiştim.

Her zamanki gibi uyumakta zorlandım.

Terapistimin hediye ettiği ses kayıt cihazını açtım, koyun saydım, uyuyan Briar’la ayak parmaklarımızı tokuşturdum, ılıkla Uyuyan Güzel melodisini çaldım.

Saatler sonra uyku nihayet bedenimi ele geçirdi ama biliyordum ki beraberinde bir kâbus getirecekti.

Hep öyle olurdu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Oliver

On Dokuz Yaşında

Hayatım boyunca sonsuza dek sürmesi için tek bir an seçmem gerekseydi, işte bu, o an olurdu. Briar Rose baş ağrısıyla sızmış uyurken ben küçük balkondaki sallanan koltuktan onu izliyordum. Paris bütün görkemiyle karşımda serilmişti.

Briar çarşafın üstüne yayılmıştı, âdeta bir tablo gibi yumuşak, güzel ve huzurluydu. Uyanınca kaşlarının arasındaki o ince çizgi geri dönecekti, biliyordum ve iyice kemirilmiş tırnaklarını yemeye devam edecekti.

İç çektim, sonra telefonumda biriken yüzlerce okunmamış mesaja göz atmaya başladım. Babamdan, annemden ve Seb'ten gelen mesajlardı bunlar. Akşam gelmiş geçmiş, geceye karışmıştı. ABD'ye dönüş bileti almam gerekiyordu ama Briar'ın tamamen iyi olduğundan emin olmadan onu bırakmak istemiyordum.

Aslında isterse benimle birlikte ABD'ye dönebilirdi. Ama babamla Seb bunu bana asla unutturmazdı. Seb beni yerden yere vururdu, bunu yapmak için hep fırsat kollardı zaten. Ama babam, hayal kırıklığını gizlerdi. Yine de gözlerindeki o uzun bakışlardan ve derin iç çekişlerinden anlardım. Çünkü benden en iyisi olmamı istiyordu. Şirketi baştan sona öğrenmemi, aklımı sadece ona vermemi bekliyordu. Bu da Briar Rose'la yaptığımız orijinal plana uymak anlamına geliyordu: birkaç haftalığına ondan ayrı kalacak olsam da.

KARANLIK PRENSİM

Balkondaki koltukta nasıl uyuyakaldığımı hatırlamıyorum ama Briar Rose'un kısık sesle adımı çağırdığını duyar duymaz yerimden fırlayıp doğruca içeri koştum. Kollarını başının üzerine uzatarak gerindi, tamamen uyanmıştı. Eczaneden aldıklarım çarşafın üstüne serilmişti.

Gatorade şişesinden bir yudum aldı. Yanakları ve burnu güneşten yanmıştı, göz kapakları hâlâ yorgunluktan yarı kapalıydı. "Uyurken beni mi izledin?" diye sordu.

"İyi olduğunu görmek istedim." Başıyla onayladı. Komodine yaslanıp onu dikkatle süzdüm. "İyi misin?.."

"Beni her şeyi unutturacak kadar çok öpersen işte o zaman daha iyi olurum." Gülümsedi, eliyle yanındaki boşluğu işaret etti. "Gel buraya."

Yavaşça yanına doğru yürüyüp yatağın diğer ucuna oturdum, kişisel alanına girmemeye dikkat ediyordum. Onu iyi görmek içimi rahatlatmıştı. Aslında çok da iyi değildi ama çökmüş hâinden uzaktı, kendini biraz da olsa toplamıştı.

Hoş geldiniz paketine sıkıştırılmış menüyü çıkardım. "Oda servisi ister misin?"

"Sabahın üçü," diyerek burnunu kırıştırdı. "Kesin kapanmışlardır."

"Eminim kapalı değildir." Kaşlarımı oynattım. "Yani yeterince iyi bahşiş verirsek."

Briar Rose güldü ama kahkahası boğazında solup gitti. "Sanırım artık beş parasız bir öğrenci olmaya alışmam gerekiyor. Ailem bundan sonra masraflarımı pek karşılayacak gibi durmuyor."

"Bir yolunu buluruz." Bacağını hafifçe okşadım. İçimden *bulurum* diye geçirdim. Bunu aileme bile danışmadan halledebilirdim. Kendi birikimim vardı. En az iki yıllık üniversite harcı ve yurt masrafı kadar bir birikim, hatta belki fazlası.

Alnına bir öpücük kondurdum, birkaç saniye öyle kalıp kokusunu içime çektim. Kuruydu. Teri, ateşi gitmişti, biraz önceki uyku ona iyi gelmişti.

Ayaklarını uzattı, ayaklarıyla baldırında oyun oynamaya başladı.

Ayağını elimle yakalayıp dizimin üstüne koydum, hafifçe masaj yapmaya başladım. “Bak, Minik Böceğim... Seni tekrar Cenevre’ye götürmem gerek. Babam staj için eve dönmemi bekliyor.”

“Sadece bu gece burada kalsan?” diye sordu canlanarak.

Alt dudağımı ısırıp başımı iki yana salladım. “Keşke kalabilsem. Ama ben...”

“Hadi, Ollie. Bütün yıl seni göremedim.”

“Bu staj... benim için gerçekten önemli,” dedim alçak sesle.

Bunu söylerken kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Kız on sekiz yaşına basmıştı, anne babası onu yüzüstü bırakmış, ne bir pasta ne bir kutlama kartı göndermişlerdi... Ve ben burada babamın zorla yönlendirdiği şirketteki staj için gerim gerim geriliyordum. Oysa o şirket bir gün zaten bana kalacaktı.

Briar dizlerinin üzerinde emekleyerek bana yaklaştı. “En azından bana güzel bir şekilde veda et,” dedi.

“Bak, işleri aceleye getirmek istemiyorum...”

Ama cümlemi bitiremeden kasıklarının ereksiyonunun üstüne yerleştirdi. İncecik iç çamaşırı, bacaklarının arasındaki ıslaklığı gizleyememişti. Hazır olduğunu kot pantolonuma rağmen her zerremle hissettim.

Derin bir nefes aldım. Daha önce öpüşmüş, birbirimize sürtünmüştük ama bu bambaşkaydı.

Başını eğip alt dudağımı dudaklarının arasına aldı ve usulca emdi. “Hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz,” dedi fısıltı gibi bir sesle.

Diliyle dudaklarımı araladı, kısa sürede kendimizi tutkulu bir öpüşmenin içinde bulduk. Parmak uçları gömleğimin altından gövdeme ulaştı, kaburgalarım boyunca yukarı doğru yol aldı.

“Beni becermeni istiyorum,” diye yalvardı, tırnakları göğsümü tırmalıyordu. “On altı yaşından beri bunu istiyorum. Sarhoşken istedim, şimdi ayıkken de istiyorum. İçimde hareket ettiğini ve beni doldurduğunu hissetmek istiyorum.”

“Böyle olsun istemiyordum.”

Yine de ellerim kendi kendine harekete geçti. Uyluklarının arkasında gezindi, bacaklarını araladı. Avuçlarım bronzlaşmış pürüzsüz kalçasını kavradı. Onu ereksiyonuma bastırdım, iç çamaşırlarımızın üzerinden birbirimize sürtündük. Islaklığı, aramızdaki kumaşlara rağmen hissediliyordu.

“Uzun zamandır bekliyorduk,” dedim dudaklarımız birbirinden ayrılmadan. “Bunun bir anlamı olsun istiyorum.”

“Zaten bir anlamı var,” dedi dudaklarını benimkilerden ayırmadan. “Mum ışığı, şarap ya da kar fırtınasında bir kulübe olmayabilir ama bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Klişelere ihtiyacımız yok.”

Benim aradığım klişe değildi aslında. Mükemmel bir ândı. İçimizdeki duyguların bu kadar yakıcı olmadığı, patlamaya hazır hissettirmedeği bir an. Ama şu anda patlayacak olan kalbim değil, bambaşka bir yerimdi.

Briar Rose kot pantolonumun düğmesini çözüp fermuarı indirdi, yeniden eğilip beni öptü. İkimizin de ağzı muhtemelen berbat kokuyordu ama hiç umurumda değildi.

Dudakları çenemde gezindi, sıcak ve yumuşaktı, vücudumun aşağılarına doğru ilerledi. “Prezervatifin var mı?” diye sordu.

Gömleğimi boynuma kadar sıyırdı, öpmesi için bolca alan açığa çıktı. Aklım başımdan gitmiş gibiydi. Hem müthiş hem tehlikeli bir sarhoşluk yaşıyordum. Mutluluktan içi geçmiş biriyle midesi boşaltılması gereken biri arasında bir yerdeydim.

“Prezervatif mi?” diye tekrarladım, sersemlemiş hâlde. “Sanırım konuşma yetimi yitirdim. Yani, olabilir...” Kafamdaki karmaşada aradığım kelimeleri bulmaya çalıştım.

Ben düşünürken Briar Rose benim acı verici derecede sertleşmiş aletimi ağzına aldı ve kökünden kavrayarak dilini üstünde gezdirdi. Dişlerimi sıktım. Bedenimin her yeri ona duyduğum arzuyla yanıyordu. Zihnimin bir köşesinde, göl evinden havaa-

lanına doğru apar topar yola çıkarken Sebastian'ın cüzdanıma prezervatif sıkıştırdığı ânı hatırladım.

Canımı sıkmak için yüzüne yerleştirdiği o sırtıyla, "Prezervatiflerini unuttun, dostum," demişti.

"Onlara ihtiyacım yok, geri zekâlı," diye homurdanmış, parmaklarımla alnına hafifçe vurmuştum. "Kız perişan hâlde."

"Daha da iyi. Bir keresinde kuzenini kaybeden bir kızla takılmıştım. Vahşiydi, yemin ederim."

"Sen berbat bir insansın."

"Diğer türlü olmaya da niyetim yok zaten." Gülümseyerek tek bir prezervatifi cüzdanıma tıktırmıştı. "Yine de al. Sonra bana teşekkür edersin."

"Babamı ara da acil bir durum olduğunu söyle. En kısa zamanda döneceğim."

"Tabii tabii. Prenses Aurora'yla sikişirken iyi eğlenceler, kardeşim."

"Bir prezervatifim var," diye inledim, Briar Rose'un başının tepesine bakarken gözlerimi ondan alamıyordum.

Akşamki sarhoşluğu yüzünden darmadağın olmuş saçları, bacaklarıma ve yatağın üzerine yayılmıştı. Beni ağzına almış, ne yaptığımı çok da bilmeden ama tatlı bir masumiyetle emiyordu ve lanet olsun, boşalmak üzereydim.

Titreyen parmaklarımla saçlarını topladım, olup biteni kavrayamayacak kadar bastıran duygularla doluydum. "Bebeğim, eğer hemen durmazsan her yere boşalacağım. Şu an zaten son noktadayım."

Başını kaldırdı, dudakları bana oral seks yapmaktan şişmişti ve pembeydi. Onu beceriksizce yukarı çektim, dudaklarında kendimi kokladım; cildinde tenimin toprağımsı tadı vardı. Tüm duyularım delirmiş gibiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Her şey aynı anda hem çok fazlaydı hem de asla yetmiyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, öyle hırslı öptüm ki ikimizi de ateşe verdim. Onu yatağa yatırıp külotunu aşağı sıyırdım.

Komodinin üzerindeki telefonum mesajlarla yanıp sönüyordu ama umurumda değildi. Briar Rose'da kendimi kaybetmiştim. Her şeyimle ona odaklıydım, o ne verdiyse alıyor, gerçek dünyayı unutuyordum.

Elbisesini yumruklarımın arasına toplayarak kumaşı paramparça ettim. Küçük bir çığlık attı, yanına yedek kıyafet almadığından bahsetti ama söylediklerini tam olarak duymadım bile. Bu an beni öylesine içine çekmişti ki dış dünya yok olmuştu.

On dört yaşımdan beri bu ânı bekliyordum.

Külotu gitmişti. Aynı şekilde iradem de evrenin dibini boylamıştı. Her yerde eller vardı. Dokunan, kavrayan, okşayan eller. O yedi saniyede nasıl cüzdanıma uzanıp prezervatifi buldum bilmiyorum ama başardım. Aletime takmak için üç kez denemem gerekti. Sonunda yatağa sırtüstü uzandı, ben de kollarımı iki yanına yerleştirip üstüne kapandım, bir nefes aldım ve kendime geldim.

“Bunu gerçekten istiyor musun?” diye sordum. Saçlarını, burnunu, boynunu öptüm. “Durabiliriz. Bekleyebiliriz. İstersen sen eve döndüğünde yaparız...”

“Ben *evdeyim*,” dedi, avucunu kalbimin üstüne bastırdı. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki canını yakmaktan korktum. “Benim evim sensin, Ollie.”

Bu sözler içine girmeme ve yuvama dönmeme yetti.

İçine yerleşmek zorlu bir yolculuktu. Dar ve sıcaktı, bir de bekâret engeli vardı elbette. Ama ne kadar ıslak olduğunu da hissettim. Ne kadar hazır olduğunu. Briar Rose acıya yabancı değildi. Yüzünü bile buruşturmadı. Sadece altımda eridi, ten tene, içine iyice gömülüp orada kayboldum. Kalbimin ritmini dengelemek için bir an hareketsiz kaldım.

“Hareket edebilirsin,” dedi, saçımı okşayıp beni öptü. “O kadar da kötü değil.”

“Teşekkür ederim ama şu an kalp krizi geçirmemeye çalışıyorum.”

İkimiz de bu beceriksiz ve ıslak öpücüklerin arasında gülüştük.

“Senin için iyi mi?” diye sordu.

“Cennet gibi. Mükemmel.” Nefes aldım, verdim. Bu eylemi ilk kez yapıyormuşum gibi tekrar ettim. “Senin için nasıl?”

“İçimde olmanı sevdim. Dışında da seviyorum ama içimdeyken bir bütün gibi hissediyorum. Sanki sen bedenimin bir parçasıymışsın gibi.”

İçine girip çıkmaya başladığımda gözlerimin önünde yıldızlar uçuştı. Haz dayanılmazdı, zirve öyle yakındı ki nefes almayı bile unuttum. Birbirimize sımsıkı sarıldık, sanki bu bir fırtınaydı ve biz sağ çıkamayacaktık. Briar Rose sert nefeslerle karşılık verdi, kasıklarını bana bastırdı ve bacaklarını daha da açtı.

“Boşalıyorum,” dedi.

İçim gururla doldu. Dürüst olmak gerekirse bayağı da rahatladı çünkü ben de kendimi tutamaz hâldeydim.

“Ben de.”

Aynı anda boşaldık. Arzunun, aşkın ve kahkahanın kaotik senfonisi gibiydik. İkimizin de tüm bedeni titriyordu. Gözlerimiz yuvalarında dönüyordu. İçten gelen yüksek sesli kahkahalar atıyorduk.

Birbirimizin kollarında aynı anda doruğa ulaştık. İkimiz için de öyle sarsıcı, öyle coşkuluydu ki öpüşmeden, kıkırdamadan, birbirimizi çimdiklemeden duramadık. Sanki tarihte kimsenin başaramadığı bir şeyi başarmışız gibi. Halatsız bungee jumping yapıp hayatta kalmıştık.

“Lanet olsun.” Yanma yuvarlandım, kolumu alnıma attım. Tenimin terle kaplandığını hissettim, nabzım bileğimden şakaklarıma kadar küt küt atıyordu. “*Bu* neydi böyle?”

Briar yan dönüp sarhoş bir tebessümle bana baktı. “Bilmiyorum ama günde üç kez yapmamız gerektiği konusunda hemfikir olabilir miyiz?”

KARANLIK PRENSİM

“Eğer günde üç derken aslında altı demek istiyorsan –ki kesin öyle diyorsun– varım.”

Kıkırdadı. Gözüm bacaklarının arasına kayd. İç kısmında kan izleri vardı, tenine bulaşmıştı.

Parmaklarımla orayı nazikçe okşadım. “Çok mu acıdı?”

Gözlerini benden ayırmadan başını iki yana salladı. “Fazla değil. Bunu acıya değecek biriyle yaşadığım için mutluyum.”

Bir şey söylemek üzere ağzımı açmıştım ki telefonum yeniden çalmaya başladı. *Ping. Ping. Ping. Ping.*

“Aç şunu,” dedi başıyla işaret ederek. “Önemli bir şeydir. Zaten burada olmaman gerekiyordu.”

Komodinin üzerinden telefonu aldım.

Seb vB: Sana son dakikada bir bilet ayarladım çünkü ben lanet olası bir azizim.

Seb vB: Uçağın birkaç saat içinde Charles de Gaulle'den kalkıyor. O yüzden şu an götünü kaldırıp oraya gitmen gerekiyor.

Seb vB: Eğer gece boyunca buraya gelmeyi başarırsan babam bunun 24 saatlik bir acil durum olduğunu görür ve muhtemelen mirasın hâlâ güvende kalır.

Seb vB: Yoksa söz veriyorum otellerden birinde temizlik görevlisi olarak seni işe alırım. <3

İnledim, tekrar Briar'a baktım. “Bunu yapmaktan nefret ediyorum...”

Gerçekten. Babam onu ektiğim için eninde sonunda beni affederdi ama aynı zamanda bana on yıllık bir ceza da verebilirdi ve bu da aylık harçlığıma el konulması demekti. Minik Böceğim'in velayetini üstlenen sözde ebeveynlerinin ona yardım edeceğine dair hiçbir garanti yokken Briar Rose'un eğitimini, gelecekteki evimize ve birlikte kuracağımız aileye dair tüm masraflarını üstlenmem gerektiğini düşünerek hareket etmeliydim.

“Gitmelisin.” Dudağını ısırarak gülümsedi. “Sorun değil. Biliyorum. Sırf on sekizinci doğum günümü kutlamak için yirmi dört saatliğine geldiğin için gerçekten çok minnettarım.”

“Ben de.”

Onu hızlıca öptüm, ardından aniden ayağa fırlayıp baksırımı ve kotumu kaptım. Taşaklarımı silmeye bile zahmet etmeden içi neredeyse iki litre spermle dolu olan prezervatifi çıkardım, düğümleyip yazı masasının altındaki çöp kutusuna fırlattım.

“Cenevre’ye tek başına gidebilecek misin?”

Kendimi tam bir pezevenk gibi hissettim. Üniversitede kızların nefret ettiği, sadece tek bir şeyin peşinde olan işe yaramaz herifler gibi davranıyordum. Ama ben öyle değildim. Değildim, değil mi? Bu kızı hayatıma ortak edecektim. Çok yakında aynı şehirde, aynı okulda, birbirimize bir nefes kadar yakın olacaktık. O zaman her şey normale dönecekti.

Yataktan çıkıp elbisesini alan Briar Rose başını salladı. “Evet.” Elbise yumruklarının arasında paramparça hâlde duruyordu, benim marifetimdi. Üzerine geçirmeye çalıştı ama göğüs kısmı tamamen yırtılmıştı. Minik Böceğim hafifçe irkildi.

Ona döndüm. “Lanet olsun.”

“Boş ver.” Eliyle geçiştirip hafifçe güldü. “Sabah otelin bornozuyla dışarı çıkıp bir şeyler alırım. Senin uçağın var, *hadi git*.”

“Seni kan içindeki bacaklarınla ve yırtık kıyafetle burada bırakamam.” Ona doğru hamle yaptım ama o sırada telefonum yine çaldı.

Kahretsin, Sebastian.

“Hayır.” Briar Rose beni kapıya doğru itmeye başladı. “Babanın işi konusunda ne kadar tutkulu olduğunu biliyorum. Onu hayal kırıklığına uğratma. Hadi git. Cidden söylüyorum, muhtemelen aşağıdaki mağazaların birinden birini arayıp bana bir şeyler getirilmesini sağlayabilirim. Burası Paris, Tanrı aşkına. Butik sıkıntısı çekecek değilim.”

“Ama...”

KARANLIK PRENSİM

Minik Böceğim zorla robotik bir kahkaha attı. “Git, Ollie, git.”

Beni banyoyu da geçene kadar itti. Sendeleyerek ayakkabılarımı giyerken ceketimi ve ceplerimi yokladım: cüzdan, telefon, pasaport. Kapının önünde durdum. Ellerimle yüzünü kavradım. İlk seferimizi böyle hayal etmemiştim. Sarılmalar, kaşık pozisyonunda uyumalar, mide bulandıracak kadar romantik filmler istemiştim. Ama hepsi için vaktimiz olacaktı. Yakında. .

“Seni seviyorum.” Onu öptüm. “Birkaç hafta içinde görüşürüz.”

Gülümsedi. “Birkaç hafta içinde görüşürüz.”

“Ebediyet şimdi başlıyor,” diye fısıldadım.

O zaman bilmiyordum ama ona düpedüz yalan söylemiştim.

Düzenleme

Ny.ozlem

OTUZUNCU BÖLÜM

Briar

O akşam yemeğinin tek bir faydası olmuştu, o da Oliver'ın artık beni gölge gibi takip etmeyi bırakmasıydı. Akşam Yemeğinden Önceki Oliver'la, Akşam Yemeğinden Sonraki Oliver arasındaki fark, geceyle gündüz kadar barizdi.

Yemekten önce Oliver beni gözünün önünden ayırmıyordu. Bu kusursuz ve görkemli ama bir türlü kendimi ait hissedemediğim malikânenin duvarlarına tırmanacak hâle gelmiştim.

Adam peşimi hiç bırakmıyordu. Hızlı bir banyo ya da duş molası hariç hep yanı başımdaydı. Gözlerini üstümden çekmiyordu.

Gerçekten usandırıcıydı.

Kuluçkaya oturmuş tavuk gibi davranıyordu.

Bana yapboz yaptırıyor, sudoku çözdürüyor, her birkaç saatte bir sağlıklı içecekler içiriyor, sonra da “temiz hava ruha iyi gelir” diyerek göl boyunca yürüyüşe çıkarıyordu.

Beni *Küçük Kadınlar*'daki Beth sanıyordu herhâlde. Her an devrilebilecek gibi. Kurumuş bir yaprak misali kırılgan.

Oysa ben defalarca *iyi* olduğumu söylemiştim. Baş ağrılarım vardı evet, bir de gölete düşmemden dolayı kaslarım hâlâ sızlıyordu. Ama onun dışında kafamı karıştıran tek şey hayatıma dair hiçbir şeyi hatırlamıyor olmamdı.

Yine de yemekten sonra Sebastian hakkında onu sıkıştırmak için hızla yatak odasına girdiğimde Oliver'ı çoktan yatağa serilmiş hâlde bulmuştum. Numara yapıyordu, anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu.

KARANLIK PRENSİM

Öfkeyle banyoya yürüdüm, üzerimdeki kıyafetleri de ortalığa fırlattım. Kendini istifçi ilan eden nişanlımın dağınıklıktan nefret ettiğini gayet iyi biliyordum.

Duşumu alıp göğsüme sımsıkı düğümlediğim bir havluyla odaya döndüm.

Beni horultuyla karşıladı.

Ertesi sabah yatağı boş buldum. Baş ucumdaysa yalnızca mavi bir gül vardı. Bir not bile bırakmamıştı.

Mutfaktan gelen tereyağlı pankek kokusunu takip ederek alt kata indim. Oliver eline bir çatal almış, devasa bir pankek yığınının tabağa diziyordu. Üzerine bolca akçaağaç şurubu döküp yanına taze sıkılmış portakal suyuyla dolu bir bardak yerleştirdi.

Bardağı dudaklarıma götürdüm ama gözüm göle bakan, yerden tavana uzanan Fransız pencerelere takıldı. Onun yüzüne bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzünü incelemek, gözlerindeki ifadeyi çözmek, benden ne sakladığını anlamak istiyordum.

Oliver'la kardeşi arasında bir şeyler olduğunu biliyordum. Oliver von Bismarck'ın beni herkesten çok sevdiğine kalpten inanıyordum. Ama şu bir gerçektir ki onun için en az benim kadar kıymetli biri daha vardı: küçük kardeşi.

Peki neden anlatmıyordu?

Eminim hafızasını yitirmeden önceki Briar her şeyi biliyordu.

"Bugün biraz golf oynayacağım," dedi Ollie, bana bir peçete uzatıp başıma bir öpücük kondurduktan sonra bir muz ve bir protein barı kaptı.

"Hayır, oynamayacaksın." Portakal suyumu yudumladım. "Golften nefret edersin. Dünyanın en sıkıcı sporu olduğunu söyledin hep."

"Dünyanın ikinci en sıkıcı sporu," diye düzeltti beni. "*Birinciliği* körling alır. Yavaş çekimde izlersen yer silmekten farksız."

Tezgâha yaslanmıştı, son derece rahat görünüyordu. Sanki dün gece beni bilerek görmezden gelmemiş gibi. Belki de fazla

kafamda kuruyordum. Akşam yemeğinde bir fıçı dolusu şarap içmişti sonuçta.

İronik olan şu ki hatıralarım yoktu ama kafam başka her şeyle dolup taşıyordu.

Sorular. Düşünceler. Komplo teorileri.

Tabağımdaki panekten bir ısırık aldım, Ollie'nin artık yemek yapabildiğini öğrenmek hayret vericiydi. "Gerçekten nereye gidiyorsun?"

Buzdolabını açıp önceden hazırlanmış bir yemek kabını aldı. Bu adam ne kadar çok yiyordu? Ve biz gerçekten milyarder olsak da tüm bu yemek masraflarını karşılayabilecek miydik?

"Golfü sevmeye başladım," dedi, lafı değiştirmeye çalışıyordu.

"Hayır, sevmeye falan başlamadın." Bardağı iki elimle kavradım. "Üstelik takım elbise giymişsin. Doğruyu söyle, nereye gidiyorsun?"

Bir haşlanmış yumurtayı bütün hâliyle ağzına attı ve bıkkın bir tavırla homurdandı. "Sen hiç bir şeyi oluruna bırakmaz mısın?"

"Evet." Başka bir paneki böldüm. "Ama annemle babamı gitmek istediklerinde bıraktım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, iyi ki gittiler."

"Onlar senin hapşırığındaki bakteriye bile değmez." Kaşlarını çatarak Patek Philippe saatine baktı, Dallas'ın her yere –kendi düğününe bile– geç kalması hakkında homurdanarak bir şeyler söyledi. "Endişelenme. Benimkiler sana tapıyor ve seni tekrar görmeye can atıyorlar." Güven veren bir gülümseme takındı. "Annem hep seni kızı gibi gördüğünü söylerdi."

"Konuyu değiştirme şeklin hoşuma gitti. Ben de onu seviyorum. Ama şimdi söyle bakalım, nereye gidiyorsun?"

İç çekip önceden hazırlanmış yemeğinde ikinci bir haşlanmış yumurta aradı. "Otelde yönetim kurulu toplantısı var."

Sandalyemde döndüm, neredeyse ağzım açık kaldı. "The Grand Regent'ı sen mi devraldın?"

Başıyla onayladı ve bir shaker şişesiyle protein tozu kutusunu aldı. “Babam uzun zamandır eskisi gibi değil.”

“Sağlığı yerinde mi?”

“Sağlığı iyi.” Ollie başını aşağı yukarı salladığında sırtımı sandalyeye yasladım, içim rahatlamıştı. “Hâlâ adı CEO olarak geçiyor ama işleri yürüten benim.”

“Bu inanılmaz.”

“İnsanlar duyunca genelde böyle tepki veriyor, o yüzden şimdilik gizli tutuyoruz.”

Kendisini aptal gibi göstermesinden nefret ediyordum. Oysa hiç de öyle biri değildi.

“Bu ne zamandır böyle?”

“Yaklaşık on bir yıldır. Ama tekrar söylüyorum, çok az kişi biliyor. Romeo, Zach ve eşleri bile haberdar değil.” Protein tozundan iki koca kaşık alıp şişeye koydu, ardından şişeyi soya sütü ve yoğurtla doldurdu. “O yüzden lütfen kimseye söyleme.”

Artık sargı olmayan alnımdaki hassas noktayı ovuşturdum. “Böyle bir başarıyı neden arkadaşlarından saklıyorsun?”

“Beklenti ne kadar büyükse düşüş de o kadar sert olur.” Şişeyi salladı, bir yudum aldı. “Onlar beni kafasız bir mirasyedi sanıyor. Varsın öyle sansınlar.”

Hımm...

Ollie, Romeo ve Zach’le daha anaokulundayken tanışmıştı. Tam da Ollie’nin diğer çocukların ona göre olmadığını fark ettiği zamanlardı. Üçü Potomac sokaklarında gezen küçük baş belaları gibiydiler; akılalmaz derecedeki üstün zekâları ve daha da garip belaya meyilli huyları vardı.

Romeo ve Zach Ollie’yi gerçekten öyle kafasız bir mirasyedi sansalardı onu arkadaş olarak kabullenmezlerdi, bundan emindim.

Üstelik bu, onun çocuksu kişiliğiyle de tamamen çelişirdi. Evet, yaramazdı. Bitmek bilmeyen şakalar yapardı, elbette. Ama asla kafasız biri olmamıştı.

Bunu Oliver'ın benden sakladığı bir başka şey olarak aklıma not ettim, kazayla sonuçlanan kavganın hemen yanına.

Gerçekçi olmak gerekirse Doktor Cohen'in onu bana moralimi bozacak bir şey söylememesi konusunda uyardığını biliyordum. Yine de hafızamı kaybettiğim için kendimden nefret etmeden duramıyordum.

Amnezi olmasaydı, bunların hiçbirisi sorun olmazdı.

"En fazla birkaç saate evde olurum. Uslu dur, Minik Böceğim." Oliver kapıya yöneldi. Sonra durdu, tekrar bana döndü, yanıma gelip bir öpücük daha kondurdu. Bu kez dudakları kulağımın kıvrımına dokundu. "Güney kanadından uzak dur."

Son birkaç gündür üzerime kartal gibi abanmıştı, oraya fazla yaklaşmadığımdan emin olmak istiyormuş gibi hep peşimdeydi.

"Hı hı."

"Sana tapıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum."

Arkamı dönüp gülümsedim.

Ama o gülümsemedi.

Yüzü ciddiye. Üzgün. Kayıp. *Paramparça?*

Ama neden?

Onu seviyor olmam iyi bir şey değil miydi? Hatırladığım yegâne şey buydu. İlişkimiz değil belki ama onun olduğu her yerde hissettiğim aidiyet duygusu çok tanıdıktı.

Amnezi aramızdaki dengeyi değiştirmişti. Onun beni hâlâ sevdiği belliydi ama bunu göstermekten çekiniyordu.

Özgüvenli ve emin bir tavırla elini tuttum, yüzüme olabilecek en güven verici gülümsemeyi yerleştirdim. "Çok fazla şeyi hatırlamıyorum belki ama bir şeyden eminim, hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmadı."

Sözlerim karşısında irkildi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver

GUAC 'N ROLL: Mutlu Kışlar! Şişme montunuzu kapın ve Guac 'N Roll'a gelin. "BRR-RITTO" yazarak cevaplayın, ÜCRETSİZ bir burrito kazanın! İlk 1.000 kişi için geçerli.

Dallas Costa: BRR-RITTO.

Ollie vB: AFFEDERSİN?

Ollie vB: İki saniye mi sürdü?

Ollie vB: Sana en son mesaj attığımda mesajımı görüp bir hafta boyunca cevaplamamıştın. Ama bedava burrito için iki saniyede cevap mı veriyorsun?

Dallas Costa: Ama bu bedava burrito!

Ollie vB: Ama sen de milyardersin.

Dallas Costa: Bekle... Oliver?

Ollie vB: Zincir restoranları sevmediğini söylemiştin. Gastronomiye hakaret, demiştin.

Dallas Costa: Birincisi, fast food yiyecekler sayılmaz. Bu ruhun terapisi.

Dallas Costa: İkincisi, bana musallat olmak için yeni numara mı aldın?

Ollie vB: Zamanında mesajlarıma cevap verseydin buna gerek kalmazdı.

Dallas Costa: Bu sözde nişanlını gözetlememle ilgiliyse bir saate oradayım. Luca'nın bakıcısı küçük bir kaza geçirdi.

Ollie vB: Çocuğu da getir.

Dallas Costa: Briar, bir saatliğine yalnız kalınca kendine zarar vermez.

Ollie vB: Benim derdim o değil zaten.

ÖTÜZ İKİNCİ BÖLÜM

Briar

Dallas beni gözetlemek için her an kapıda belirebilirdi. Bu da bana tek başıma geçirebileceğim birkaç dakikalık bir zaman veriyordu. Evdeki çalışanlar ikinci kata hiç uğramadan kendi işlerine bakıyorlardı.

Mükemmel.

Oliver'ın Maserati'si (Tanrı aşkına, kaç tane arabamız vardı bizim böyle?) on iki araçlık garajdan çıkıp uzaklaşır uzaklaşmaz, antredeki pencerenin önünden fırladım ve merdiveni tırmanmaya başladım.

Güney kanadına ilerlerken içimde bir suçluluk kıpırtısı belirdi. Oliver oraya gitmememi özellikle istemişti. Ama *evimizin* koskoca bir bölümünü bana yasaklamaya hakkı yoktu.

Biz eşittik.

Üstelik şu istifçilik meselesi konusunda da bana yalan söylediği kesindi.

Bir de kazadan önce aramızda geçen o gizemli kavgayla ilgili bazı şeyleri beni üzmemek için gizlediğini itiraf etmişti. Gerçeğin peşine kendim düşmezsem onu asla öğrenemeyebilirdim.

Trio ve Geezer ayaklarımın dibinde pat pat yürüyerek peşimden geldiler. Malikânenin kapatılmış bu kısmına adımımı atarken loş bir koridor kıvrılarak gözden kayboluyor, terk edilmiş bir ev havası taşıyan boğucu bir karanlığa gömülüyordu.

Simsiyah perdeler gün ışığını tamamen kesmişti. Telefonum teknik servisteydi, bu yüzden karanlıkta bana yön gösterecek tek

rehberim köpeklerdi. Bir dakika boyunca yürüdükten sonra evcil hayvanların geçişini engelleyen bir tür bariyere denk geldik.

Trio ve Geezer tam önümde durup bana baktılar.

“Buraya daha önce hiç gelmediniz, değil mi?” Kilidi açıp kapıyı araladım. “Umarım nişanlım içeride kaçak egzotik hayvanlar saklamıyordur.”

Köpekler içeri önce benim adım atmamı bekleyip ardından peşimden geldiler. Geezer kaykayının üzerinde karnı tahtaya yapışmış şekilde sürünerek ilerliyordu. Tempoyu ona göre yavaş tuttuk.

“Merak etme, yakışıklım,” dedim, başını okşamak için eğildim. “Anneciğin seni hiç yalnız bırakmayacak.”

Doğrudum ve önümde biriken yığınlara bakınca şaşkınlıktan olduğum yere mihlandım. Her yer rastgele eşyalarla doluydu. Belki de yanılmıştım. Belki de nişanlım gerçekten bir istifçiydi. Gözlerimi kısıp objelere dikkatle bakmaya çalıştım. Bazıları hâlâ kutulardaydı, üzerleri kalın saten kurdelelerle sarılmıştı.

Trio’yu kucağıma alıp kulaklarının arkasını kaşıdım. “Belki de babacığın hakikaten istifçidir.”

Koridorda ilerlemeye devam ettik, iki yana dizilmiş kutulara çarpmamaya özen gösteriyorduk. Ama Geezer kutulara çarpmaya başlayınca yer değiştirip onu kucağıma aldım, kaykayı kolumun altına sıkıştırdım.

Koridor bitmek bilmedi. Nihayet kanadın merkezine ulaştık. Ortada bir oturma alanı vardı, çevresinde de başka odalar konumlanmıştı. Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı. Burası gayet derli topluydu, hatta birinin burada yaşadığı çok belliydi.

Duvara monte edilmiş devasa –muhtemelen yüz inçlik– ekranda bir kürek yarışı oynuyordu. Loş aydınlatmalı odayı dikkatle inceledim. Sehpanın üstünde yarıya kadar içilmiş bir buzlu soda duruyordu. Yanında açık bir yığın ders kitabı vardı. Bir de neredeyse bitmek üzere olan 5.000 parçalık yapboz.

Başka bir odadan gelen radyo sesi odayı dolduruyordu. Spi-kerler coşkulu kalabalığın tezahüratları eşliğinde bir at yarışı anlatıyordu.

Trio başını yana eğdi, bana içimi yakan bir sızlanmayla baktı.

“Tamam, sen burada kal,” dedim. “Ben biraz daha etrafa bakacağım.”

Belli ki burada biri yaşıyordu. Ama kimdi? Ya da *neden*?

Geezer’ı kaykayıyla birlikte yere bıraktım, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. O, kanepeye kadar gidip halının üstüne kıvrıldı. Radyo sesi en uzak odadan geliyordu ama ben en yakındaki kapıyı denemeye karar verdim.

Çılgınlar gibi atan nabzıma karşın bir ses duymayı umut ederek kapıyı tıklattım. Beni cevap yerine sessizlik karşıladı. Kapıyı yavaşça ittim, içeri adım attım. Karşımda son teknolojiyle donatılmış bir spor odası vardı. Boştu. Sıralı ekipmanlar gözümün önüne serildi: bench press, Smith makinesi, devasa bir dambıl rafı... Ama aynı zamanda paralel barlar, bir sedye ve esneklik çubukları da vardı. Fizik tedavi ekipmanlarıydı bunlar.

Biri burada iyileşiyor muydu? Mantıklıydı aslında. Burası epey تنها bir köşeydi, odanın bir kısmı tamamen göle bakıyordu ve komşuların meraklı bakışlarından uzaktaydı.

Pencereden dışarıya baktım. Göl kenarında küçük bir tekne kulübesi vardı. Eviilk kez turlarken kürek tekneleri dikkatimi çekmişti. Sebastian’ın deyiimiyle *shell*ler. O, bu spora kafayı takmıştı. Ama bu fizyoterapi aletleri ona ait olamazdı. O, dünyadan saklanan biri değildi. Aksine ışıltılı güzelliği ve cazibesıyla kendini sergilemeyi seven biriydi o.

Kafam daha da karışmış bir şekilde odadan çıktım ve ikinci kapıya yöneldim. Yine cevap yoktu. Yavaşça açtım. Bu kez tam donanımlı bir mutfak karşıladı beni. Mikrodalga, iki fırın ve bir ocak. Köşede cam kapılı endüstriyel bir buzdolabı vardı, içi tamamen görünüyordu. Raflar rengârenk meyveler, sebzeler, et ve peynirlerle doluydu.

KARANLIK PRENSİM

“Tanrım, Ollie. Eğer burada gerçekten kaçak hayvan saklıyorsan...”

Geri geri sendeledim.

Sırtım sert ve uzun bir şeye çarptı. Nefesimi tuttum, hızla arkamı döndüm. Süs bitkisiydi.

“Kahretsin.”

Başımı iki yana salladım, üçüncü kapıya yöneldim. Kapıya vurdum. Yine cevap yoktu ama bu kez içeride bir şeylerin kıpırdadığına yemin edebilirdim. Sanki mobilyalar yere sürtünüyordu. Avuç içlerim terlemeye başladı.

Yeniden vurdum.

“Merhaba? Orada kimse var mı?”

Kalbim göğsümde *güm güm güm* atıyordu.

Derin bir yutkunmayla birlikte kapı kolunu çevirdim, sadece birkaç santim araladım. Oda neredeyse zifiri karanlıktı. Perdeler tamamen çekilmişti, yalnızca kenarlardan sızan ışık huzmeleri vardı.

Bazı eşyaları seçebiliyordum: dört direkli bir yatak, bir şifonyer, duvara monte edilmiş raflarda sergilenen ödül ve sertifikalar. Yüreğim ağzımda atıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Başımı kapıyla çerçevesi arasına sıkıştırdım ve onu ilk kez gördüm.

Sebastian.

Şimdiye kadar yaşamış en güzel çocuk.

Sırtı bana dönüktü ama silüeti öylesine görkemliydi ki nefesim kesildi. Üçgen gövdesi kaslarla kaplıydı ve kamburlaşmış hâlde oturuyordu. Saçları –hâlâ o bal rengi tonunu koruyordu, karanlıkta bile seçilebiliyordu– *Laokoon ve Oğulları* heykelindeki gibi kulaklarının ve ensesinin etrafında kıvrılmıştı.

“Seb?” diye fısıldadım.

Komadan çıktığımdan beri onu bir kez olsun sormamış olmam inanılır gibi değildi. Ta ki o yemeğe kadar. Onun hayatını yaşadığını ve o her zamanki büyüleyici sırtışıyla dünyayı fethettiğini varsaymıştım.

Her zaman ailesinin göz bebeğiydi. Sporcu. Kurnaz kardeş. Hırslı Kont. Oliver şaka yollu Seb'in ondan önce doğması gerektiğini söylerdi. Ailesi de muhtemelen böyle olmamasını isterdi. Ama bundan emin değildim. Von Bismarcklar iki çocuklarını da sevgiye boğuyorlardı. Eğer favorileri Sebastian'sa bunu asla belli etmemişlerdi.

Seb hiç cevap vermedi. Nefes alırken sırtındaki hafif hareket olmasa onu heykel sanabilirdim.

"Sebastian, benim. Bri..."

"Kim olduğunu biliyorum," diye kesti sözümü. Sesi yabancıydı. Soğuk. *Acımasız*. "Buraya böyle dalmaya hakkın yoktu."

Kapıya sokulup kaldım, kafam karmakarışık. Bana kızgın mıydı? Hafızamı kaybetmeden önce ona kötü bir şey mi yapmıştım?

"Biz... yani ben sana bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Her şey harika. Şimdi defol."

"Ama... neden?"

"Yalnız kalmak istiyorum."

Söyledikleri ağzından neredeyse bir kükreme gibi çıktı. Eğer onu tanımasaydım, güneş vurduğunda kıpkızıl bir hale gibi parlayan o tanıdık bukleleri görmeseydim, bu adamı yabancı sanırdım.

"Sebastian bu çok saçma. Bir şey olduysa söyle lütfen. Artık çocuk değiliz. Ben..."

"Tanrı aşkına *defol git!*" diye haykırdı birden, yerinden fırlayarak bütün o korkutucu heybetiyle ayağa kalktı.

Ellerini yanlarında yumruk yaptı. Geri çekildim. İçimdeki her şey mengeneye sıkışmış gibi hissediyordum ama kıpırdamadım. Belli ki canı yanıyordu. Nedenini bilmiyordum. Ama bir şey kesindi; insanı en yalnız hissettiren şey acı çektiğini bilmek ve kimsenin yardıma gelmeyeceğini fark etmektir. En çetin savaşlar sessizlik içinde verilir ve o savaşlardan kimsenin göremeyeceği yaralar alınır.

KARANLIK PRENSİM

Odaya doğru adım attım, elimle Trio'yla Geezer'ı da çağırdım. Peşimden geldiklerini fark etmemiştim bile. Eminim Seb köpeklerle kötü davranmazdı.

“Hayır.” Kapıyı kapadım. “Seninle kalmaya geldik.”

Boğazından küçümseyen bir homurtu çıktı. “Siz mi?”

Pencereye yürüdü, perdeyi bir hamlede araladı. Güneş ışığı bir anda odayı aydınlattı. Gözlerimi kırıştıtırıp elimle yüzümü kapadım. Elimi indirdiğimde hâlâ bana arkası dönüktü.

“Artık kraliçe mi oldun, Briar Rose?”

“Sadece Briar,” diye düzelttim, bunu nasıl bilmediğine şaşırdım. “Yanımda Geezer’la Trio var.”

Bunu duyunca bir an duraksadı. Dönüp onlara bakmak istediğini biliyordum ama yapmadı. Bunun yerine ellerini arkasında birleştirdi, gözlerini geniş araziye bakan pencereye dikti.

Bu açıdan onu kimse göremezdi. Kolonlar, çatı çıkıntıları, kuleler pencereyi neredeyse tamamen kapatıyordu. Bu odayı kendisi için seçmesinin sebebinin bu olduğunu hissettim.

“Hafızan geri geldi mi?” Umursamıyormuş gibi sordu.

“Hayır.” Kırgınlığımı içime gömüp boğazımı temizledim. “Yani henüz değil. Ama her gün yeni şeyler hatırlıyorum.”

Cevap vermedi fakat beni durdurmadı da. Bunu bir zafer sayıp odanın ortasına doğru adım attım. Hava bayat kokuyordu. Toz, ekşi erkek teri ve derin bir acının kokusu.

“Beraber geçirdiğimiz yazları hatırlıyorum.”

“Öncesini.” Sözleri şifreliydi. Yaklaştığımı duyunca hafifçe irkildi. “O anıların bana bir faydası yok. İçlerinde gerçek ben yoktu.”

Bir adım daha attım.

“Bir adım daha atma, Briar. Sonrasında olacaklardan sorumlu değilim.”

Beni korkutmak istiyordu. Geri adım atmam için gözdağı veriyordu.

“Ne oldu?” diye sordum, sesimi yumuşatarak. “Neden bu kadar öfkeliisin?”

“Sen neden bu kadar meraklısın?”

“Doğuştan gelen bir merak duygusu, onaylanma arzusuyla birleşince böyle oluyor,” dedim dürüstçe. “Seni bu kadar öfkeli hayal edemiyorum.”

Uyarısını hiç sayarak ona bir adım daha yaklaştım. Belki de ihtiyacı olan alanı tanımamak yanlış bir adımdı. Ama içimden bir ses onun uzun zamandır yalnız olduğunu söylüyordu. Haftalardan, aylardan da uzun... *Yıllar*. Bir insan dokunuşuna, nefes almaktan daha çok ihtiyaç duyduğu bir yalnızlık. Derler ki yalnızlık sadece tek başına kalmak değildir, görülmemektir.

Sebastian ikisini birden yaşıyordu ve bu, onu eski hâlinin bir gölgesine dönüştürmüştü.

“Sen her zaman çok neşeliydin.” Gözlerimde biriken yaşları kırıştırdım. Ağlamaya başladığımı fark etmemiştim bile. “Çok canlıydın. Çok güzeldin...”

Dudaklarından karanlık bir kahkaha kaçtı. Sırtı sarsıldı. Sadece birkaç adım gerisindeydim. Nefesi ağırdı, aramızda yankılanıyordu. Ense kökünde, kıvrımlı saçlarının arasında minik ter damlaları parlıyordu. Yakınlığımı onu germiştii.

Beni de germiştii.

“Artık bunların hiçbiri değilim,” dedi, parmağını pencerenin pervazına sürdü. Kalın bir toz tabakası topladı. Demek ki hizmetçiler bu odaya hiç uğramıyordu. “Senin hatırladığın o çocuk değilim, Briar. Ben bir canavarım. Dışlanmış biriyim. Oliver seni buraya gelmemen için uyararak doğru olanı yaptı. Çünkü seni incitebilirim.”

“Korkmuyorum.”

“Neden?” Ses tonunda şaşkınlık vardı.

İnsanlar artık ondan korkuyor muydu? *Korkunç* bir şey mi yapmıştı?

KARANLIK PRENSİM

“Son on beş yılda ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama senin kalbini biliyorum. İyi bir kalbin olduğunu biliyorum.”

Sessizlik.

Hâlâ yüzünü bana dönmemişti.

Bunun nedenini o an anladım.

Trio ve Geezer, onun iki yanından dolanıp yanına vardılar. Geezer başını Sebastian'ın ayağına yasladı. Trio ise iki ön patisini pencere pervazına dayayıp onun baktığı yere göz gezdirdi.

Sebastian başını eğdi, parmaklarını Trio'nun kafasında gezdirdi. Şapşal köpek, parmak uçlarını yalayıp ona sevgiyle baktı.

“Artık güzel değilim,” dedi Seb bir süre sonra.

Gözlerimi kapadım. Bir damla yaş usulca yanağımdan süzüldü. “Çoktan tahmin etmiştim,” dedim.

“Bebekleri korkudan ağlatıyorum.”

“Bebekler zaten sürekli ağlar. Aldırma. Hepsi birer küçük drama kraliçesidir.”

Gülmedi. “Kendi annemle babam bile yüzüme bakmakta zorlanıyor.”

Elimi yavaşça omzuna koydum. Tüm bedeni taş kesildi. Titredi. Tüyleri diken diken olmuştu, sanki bu basit dokunuşla eriyip gidecekti. İçimde kopan çılgılığı bastırmak için yutkundum.

“Briar...”

“Bana bak, Sebastian.”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin.”

Arkasından sarılmak ve bedenimi onunkine yaslayıp onu bir palto gibi sarıp sarmalayarak korumak istedim. Ama henüz hazır değildi. Sebastian da benim gibi hayatı sil baştan öğrenmek zorundaydı. Adım adım nefes alarak. Adım adım dokunarak. Adım adım tebessüm ederek. Ama bunu kendi temposu ve iradesiyle yapmalıydı. Çünkü iyileşmek, insan hazır olduğunda başlardı. Bir saniye bile önce değil.

Güneş ışığı tenini yalayarak omzundan parmak ucuna kadar inen derin ve buruşuk bir yara izini ortaya çıkardı. Sanki biri derisini yırtıp sökmeye çalışmış gibiydi.

“Kimse beni böyle görmedi. En yakın arkadaşlarım bile. Ollie, annem, babam ve birkaç bakıcı dışında. *Onlar* bile katı kuralları olan bir gizlilik sözleşmesi imzaladı.”

“Ben ailedenim,” diye hatırlattım. “Beraber büyüdük, Seb. Bana güvenebilirsin.”

Pencere pervazına tutundu, o kadar sıkı kavıyordu ki ek-lemeleri bembeyaz kesildi. Geri çekilip ona alan tanımak istedim. O kadar şiddetli titriyordu ki neredeyse bunu yapma diyecektim.

Sonra arkasını döndü. Ve tüm evren başıma yıkıldı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Briar

Sebastian.

Güzel, altın çocuk Sebastian.

Artık eski hâline hiç benzemiyordu.

Vücudu neredeyse hiç hasar almamış gibiydi: hâlâ güçlü, heybetli ve kaslıydı. Bir tanrı gibi bronz tenliydi.

Ama yüzü... Yüzü sanki vahşi bir hayvan onu parçalamaya çalışmış ve neredeyse başarmış gibiydi. Yaraları kabuk bağlamıştı, derisi yer yer kalkmıştı. Sert kırmızı izler çenesinin sağından elmacık kemiğine kadar biri tırmalamış gibi uzanıyordu.

Sol yanağından büyük bir parça gitmişti: yerinde bir çukur açılmıştı. Üst dudağının bir kısmı da parçalanmıştı. Bir zamanlar zarif görünen burnu artık yanağındaki çukur yüzünden eğilmişti.

Ve tüm bunların üstüne Sebastian'ın kaşları da çatılmıştı.

İlk içgüdüm yere yığılıp kusmaktı. Yüzünden ötürü değil. Yani, evet... yüzünden ötürü ama tiksindiğim için değil. *Kendisinden* tiksindiği içindi.

Kendisiyle yaşayamaz hâle gelmişti ve bu düşünce içimi parçaladı.

Titreyen elimi güçlükle kontrol altına alarak kaşlarının arasındaki o derin çizgiyi yokladım. Dokunuşumla birlikte dişlerini sıktı, istemsizce geri çekildi. Açıkça afallamıştı.

Ama ben geri adım atmadım.

Kısacık bir andan sonra yeniden bana yaklaştı, gözlerini kapadı ve kendini dokunuşuma bıraktı.

Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü, yanağındaki iz boyunca yolunu buldu.

İçimde yükselen hıçkırığı bastırdım.

Dudakları alaycı bir biçimde yana kıvrıldı. “Artık pek yakışıklı sayılmam, değil mi?”

Ah, hayır. Acaba dün gece yemekte söylediklerimi duymuş muydu? Kızlara ondan bahsederken güzelliğini nasıl göklere çıkardığımı... Onu bir tanrıya benzettiğimi...

“Göz bandı aşırı seksi,” dedim omuz silkerek, alnındaki inatçı kırışıklığı parmaklarımla düzelttim. “Ben hep Kaptan Kanca’yıydım zaten.”

“Kanca kötü karakterdi.”

“Kötüler, yanlış anlaşılmış kahramanlardır sadece.”

“Evet, tabii.” Yüzü alaycı bir ifadeyle gerildi. “Bense acısına tutunmuş biri olarak gayet doğru anlaşıldım.”

Köpekler yaşanan ânın ağırlığını hissetmiş gibi kuyruklarını sallayıp etrafımızda dolandılar.

“Bunca yıldır aynı evde yaşıyoruz ve seni hiç görmedim mi?” Sesim çatallandı.

Yaralı üst dudağını yaladı. “Hımm,” diye geçiştirdi.

“Ne zaman oldu?”

“On beş yıl önce.”

On beş yıl önce.

Artık otuzlarında olduğuna göre hayatının yarısını bu duvarlar arasında medeniyetten uzak geçirmişti.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Ve bütün gününü burada tek başına mı geçiriyorsun?”

Başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak yanıt verdi.

Ah, Seb...

Tenindeki o tanıdık bronzluk hâlâ duruyordu. Demek ki her gün saatlerce pencerenin önünde oturuyor, dünyanın onsuz akıp gidişini izliyordu.

KARANLIK PRENSİM

“Böylesi daha iyi.” Tereddüdümü fark etmiş olmalı ki açıklama yapmaya koyuldu. “Annem ne zaman yüzüme baksa kendini tutamayıp ağlamaya başlıyor. Babam kazadan sonra yüzümü ilk gördüğünde kustu. Oliver bana bakabilen tek kişi. O da başka seçeneği olmadığı için.”

Bu da ne demekti? Neden Ollie’nin bir seçeneği yoktu? Kafamda onlarca soru dolanıyordu ama içim bir nebze de olsa rahatlamıştı.

Suçluluk duydum. Omuzlarım istemsizce düştü. Oliver’ın bu sırrı kardeşi için sakladığını anlamıştım. Beni sevmediği ya da güvenmediği için değil.

“Bu acıyı yeniden yaşatmak istemem ama... sana ne oldu, Seb?”

Bileğimi tuttu, ellerimi yüzünden çekip aşağı indirdi. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hissettim. Belki de uzun zamandır hissettiği ilk insan temasıydı ve bundan vazgeçmek hiç kolay değildi.

“Şimdi zamanı değil. Sana yüzümü gösterdiğime hâlâ inanmıyorum. *Tanrım*.” Benden uzaklaşıp geniş odada başını iki yana sallayarak bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. “Oliver’a söyleyemezsin.”

“Neden?”

Oliver, Sebastian’la konuşabildiğime sevinmez miydi ki? Sonuçta onlar kardeşti.

“Yüzümü sana gösterdiğimi öğrenirse duygusallaşıp beni bu seneki Met Gala’ya götürmeye kalkar.”

“Ona aylarca uğraştığımı söylerim,” diye söz verdim.

Sebastian başını iki yana salladı. “Konuşmamızdan da memnun olmayacak. Başını belaya sokmamdan korkar. Sen artık onunsun ve seni bir daha asla bırakmaz.”

“Sen artık onunsun mu?” Parmağımı yatak çerçevesinde gezdirip tozunu aldım. “Ne demek istiyorsun?”

İlk ayrılığımız ne kadar sürmüştü?

“Siktir,” diye kıkırdadı Seb. “Yani... artık taburcu olup iyileştiğine göre demek istemiştin.”

“Onu demediğini gayet iyi biliyorum.” Sertçe yüzüne baktım. O da aynı sertlikle karşılık verdi. “Ben senin sevgilin değilim, Briar. Beni zorlayarak konuşturamazsın.”

Beynime bir baş ağrısı daha saplandı ve beraberinde bir anıyı getirdi.

Bu malikânenin dışında demir kapının önünde titreyerek bekliyordum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Gençtim. Öfkeliydim. Açtım.

Islak giysiler sülük gibi tenime yapışmıştı. Dizlerimin üzerine çökmüş, ağlaya ağlaya yalvarıyordum.

Bacaklarım çamura bulanmıştı. Soğuktan zangır zangır titriyordum.

Oliver’a sesleniyordum, kapıyı açsın diye yalvarıyordum.

Ama açmıyordu.

Evde olduğunu biliyordum. Ama yine de açmıyordu.

Nasıl bu kadar acımasız olabilmişti? Bana nasıl bu kadar kötü davranabilmişti? Ne yapmıştım da bunu hak etmiştim?

Sebastian kaşlarını çatarak beni süzdü. “İyi misin?”

Farkında olmadan başımı iki elimle tutmuş, hızlı hızlı nefes almaya başlamıştım. Bu bir kâbus değildi. Gerçektir. Geçmişte yaşanmış, elle tutulur bir anıydı.

Islak metalin kokusu burnuma doldu. Giysilerimin ağırlığı iliklerime kadar işlemişti.

“Oliver hayatımızın bir döneminde beni evden mi kovdu?”

Sebastian’ın yüzünde başka bir ifade yok gibiydi, sürekli çatık kaşlıydı. Ama bu kez bir anlığına o sert ifadesi yumuşadı, bana şaşkınlıkla baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Kapıyı işaret ettim. “Kapının dışında yere kapanıp içeri girmek için yalvardığım bir anı geldi gözümün önüne.”

Sebastian’ın bakışları karardı. “Bu hikâyeyi Oliver anlatmalı.”

“Ama ben...”

“Sınırlar,” diye sözümü kesti. “Saygı göster. Yoksa bir dahaki sefere seni içeri almam.”

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Seninle vakit geçirmek isteyeceğimi varsayman ne büyük cesaret.”

“Düşünsene, Ollie şu hayatta en ciddi entelektüel rakibim ve her an gaz çıkarma şakasına zemin hazırlayan bir adam. Yani buraya sık sık uğrayacağını varsaymak gayet mantıklı.”

Gerçeği öğrenmek için can atıyordum ama bu ânı Sebastian’ın yaşadığı kırılmayla gölgelemek istemiyordum. Öğrendiğim şeyi şimdilik saklamam gerekiyordu.

“Peki...” Şifonyerin üstüne oturdum, onu –ve kendimi de– yüzüne bakmaya zorladım. Buna alışmak zorundaydık. “Burada bütün gün ne yapıyorsun?”

“Spor. Yemek. Kürek.” Omuz silkti, gözlerini sürekli benden kaçırıyordu. “Online ne program varsa kaydoluyorum. Şu an dördüncü diplomamı almak üzereyim.”

“Vay canına. Ne okuyorsun?”

“Cambridge ve Northwestern’da işletme, Johns Hopkins’te psikoloji okudum, şu anda da Georgia Tech’te siber güvenlik okuyorum.”

“Sen her zaman çok zekiydin.”

“Eğer nasıl kullanacağını bilmiyorsan zekâ hiçbir boka yaramaz.”

“Oliver senin tek arkadaşın mı?”

Sebastian sol yanağını –ya da ondan geriye ne kaldıysa– kaşıdı. “Aşağı yukarı. Bazen günlerce görüşmüyoruz. Sandığın gibi değil, Ollie gerçekten çalışıyor. Hem de çok. Bazı günlerse ben insan içine çıkmak istemiyorum. Haftada bir ya da iki kez görüşüyoruz.”

Sebastian resmen münzeviye dönmüştü. Bu adam bir zamanlar Batı dünyasının en gözde gençlerinden biriydi. Gerçek

prenselerle çıkmıştı. Genç Olimpiyat kürekçisiydi. TED konuşması bile yapmıştı.

“Peki insanlar kayboluşun hakkında ne diyor?” Sırt çantasını alıp dünyayı geziyormuş gibi bir palavra uydurulduğunu hatırlıyordum ama buna kim inanırdı ki? “Mutlaka soru soran oluyordur.”

“Hindistan’a gittiğimi sanıyorlar. Mental bir krizden sonra kendimi meditasyona vermişim güya.” Göğsünden acı dolu bir kahkaha koptu. “Gayet etkili ve inandırıcı bir yalan. Düşünsene, yıllarca hem sporda hem okulda üstün başarı gösterip üzerimdeki baskıyla boğuşmuşum. Sonra da bu yarıştan çekilmek istemişim. Cennet gibi bir yere kaçmışım. Radhanagar Plajı’na mesela.”

“Ama sen dünyanın en hırslı insanısın.”

“Bunu ailem dışında kimse bilmiyor.” Omuz silkti. “Ne çalışmaya ne de kendimi birilerine kanıtlamaya ihtiyacım var. Arada sırada biri beni dağ başındaki bir mabette gördüğünü söylüyor. Efsaneye katkı sağlıyor aslında.”

“Peki ya ailen?”

“Burada olduğumu biliyorlar. Ama beni görmekten ödleri kopuyor.”

“Bu mümkün değil,” diye karşı çıktım. “Sana tapıyorlar.”

“Bazen gelirler, kapının ardından konuşuruz.” Sesi yumuşadı. “Onların beni görmesine izin vermiyorum. Görünce paramparça oluyorlar.”

“Baban da mı öyle?”

“Özellikle Felix.” Yüzünü buruşturdu. “Yaşlı adam ağır depresyonda.”

Artık her şey netleşmişti. Oliver’in neden işleri devraldığı, neden gizlice tüm von Bismarck ailesinin yükünü sırtladığı.

Sebastian çenesini ileri geri oynattı. “Babam kazadan sonra bir daha kendine gelememi. O an orada olmasa da yaşananları anlatamadı. Mahvolduğumu düşündü. Lekelendiğimi. Geri dönülemez şekilde bozulduğumu...” Elini yüzüne doğru kaldırdı.

KARANLIK PRENSİM

“Onların gözünden ben de kendimi böyle görüyorum: Bozuk. Defolu. İşe yaramaz.”

“Hayır, seni böyle gördüklerine inanmam.” İçimde bir öfke kıvılcımı çaktı. “Böyle düşünemez—”

Balkondan tanıdık bir kadın sesi yankılanınca cümlem boğazıma dizildi.

“Briar? Heyooo! Dünyanın en harika, en mükemmel, en şahane, en süper arkadaşı geldi. Neredesin?”

Sebastian’la göz göze geldik, ikimizin de yüzü dehşetle kasıldı.

Kollarımdan tuttu, beni hızla odadan çıkarmaya başladı. “Hemen gitmen gerek. O buraya gelemez.”

Geri geri sendeledim. “Ama daha konuşmamız bitmedi ki.”

Köpekler de peşimden çıktı, Geezer kaykayının üstünde gidiyordu.

“Kendi adına konuş. Ben bu sohbeti otuz dakika önce bitirmiştim bile.”

“Ben daha on beş dakikadır buradayım.”

“Doğru.” Sebastian kapıyı yüzüme kapatmak üzereydi. “Anla artık.”

Kapıyı çarpmasına saniyeler kala ayağımı araya sıkıştırdım. “Bekle.”

“Ne?”

“Yarın seninle takılmaya geliyorum. Şu salondaki yapbozu birlikte yaparız.” Oturma alanını işaret ettim. “Doktorum yapbozların beynim için iyi olduğunu söylüyor.”

“Benim can yoldaşıma ihtiyacım yok.” Dişlerini gıcırdattı. Dişleri hâlâ güzeldi. Büyük, beyaz ve dümdüzdü.

“Ama benim var,” diye civıldadım, ondan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. “Hem de çok ihtiyacım var.”

Dallas’ın sesi daha da yükseldi, beni artık evin içinde aramaya başlamıştı.

Sebastian gözlerini kısıp bana baktı. “Hayır.”

“Evet.”

“Briar? Yukarıda mısın?” Dallas’ın şarkı söyler gibi çıkan sesi iyice yaklaşmıştı.

Omuzlarımı dikleştirip kaşlarımı kaldırdım ama yerimden kıpırdamadım.

Sebastian kalkık kaşlarımı görünce meydan okuduğumu fark etti. “*Peki.*” Çenesi gerilmişti. “Yarın gel.”

“Teşekkür ederim.” Uzanıp sağ yanağına hafif bir öpücük kondurdum. “Çok eğleneceğiz.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Eğleneceğiz!” diye bağırarak köpeklerle birlikte koridorda koşmaya başladım.

“Köpekleri de getir,” diye homurdandı.

O an kalbim kırıldı ve içeri ufak bir güneş ışığı sızmaya başladı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa: Ee? Akşam yemeği iyi geçti.

Zach Sun: Eğer "iyi" demekle kastedilen şişenin dibiye evet. Süper iyi geçti.

Ollie vB: Şimdi geriye sadece Dallas'ın üzerine düşeni yapması kaldı.

Zach Sun: Dallas'a bir işi emanet etmek, dolu kasanın anahtarını Nixon'a vermekten yalnızca birazcık daha az riskli.

Romeo Costa: Hazır konu eşimden açılmışken... Az önce McLaren bayisinden geldim. Dallas'a kıyafetleriyle uyumlu olsun diye on iki farklı renkte araba aldım.

Zach Sun: Dün aynısını Farrow için yaptım, ama Pagani'den.

Romeo Costa: Bu *kiminki daha büyük* yarış değil, Zach.

Ollie vB: Tabii ki değil. Zaten hepiniz de biliyorsunuz ki böyle bir yarışta ben kazanırım. Tartışmaya kapalı.

Ollie vB: Peki neden anlatıyorsun bunları?

Romeo Costa: Sorduğuna sevindim. Çünkü bayide iki adamın konuşmasına kulak misafiri oldum. İkisi de senin Grand Regent yönetim kurulunda olduğuna yemin ediyordu.

Zach Sun: Bu konuda bir açıklaman var mı?

Ollie vB: Babam çalışanlarına işler benim elime kalırsa her şeyin çok daha kötüye gidebileceğini hatırlatmak için bazen beni gönderiyor.

Romeo Costa: Ben de bunu düşündüm... Ama aynı adam bana seni akli başında, dengeli ve şaşırtıcı derecede yetenekli biri olarak tanımladı.

Ollie vB: Oranın bir McLaren bayisi değil de bir rehabilitasyon merkezi falan olmadığından emin misin? Gündüz içki içmek o kadar da yaygın değil.

Zach Sun: Zekâ seviyeni bizden mi saklıyorsun yoksa, Oliver?

Ollie vB: Negatif.

Ollie vB: Yani... *Negatifry*.

Zach Sun: Hep senden şüpheleniyordum, aslında zekisin.

Romeo Costa: Yaz tatilinden IQ'nun yarısı alınmış gibi dönüp "lobotomi geçirdim" diye uydurduğun hikâye hiç mantıklı değildi.

Zach Sun: Yatırım portföyün sapasağlam.

Romeo Costa: Dört dil konuşuyorsun.

Zach Sun: Üstelik ATP onaylı pilotsun.

Romeo Costa: Ve benim baş belası baldızımla yatacak kadar da aptal değilsin.

Zach Sun: Kusura bakma Rom ama Dallas da öyle mülayim biri değil yani.

Ollie vB: Daha çok *Jurassic Park*'tan fırlamış bir yaratık gibi.

Romeo Costa: Dikkatli ol. O kıymetli taşaklarını bayağı seviyor gibisin. Dallas'ın yeni dikiz aynalarından birine süs diye asılma-larını istemeyiz.

Ollie vB: Olsa olsa karamelize soğanla ve incirle tavada çevir-meyi dener.

Zach Sun: Peki Oliver, neden bize bir işin olduğunu söylemedin?

Ollie vB: İş denemez. Ailem beni kovamaz ki.

Romeo Costa: Daha neleri gizliyorsun bizden?

Ollie vB: Yalnızca o üç cesedi.

KARANLIK PRENSİM

Ollie vB: Ha bir de *Zodiac Killer* zamanında nerede olduğumu sormayın.

Romeo Costa: Bu arada Dallas gerçekten evine gitti.

Ollie vB: Farkındayım.

Romeo Costa: Briar'la çok eğleniyorlar.

Ollie vB: Dallas onu mahvederse seni duygusal hasardan dava ederim.

Zach Sun: Dikkat et yoksa bu kadınla gerçekten evlenmek istediğini varsayacağız.

Romeo Costa: Oliver von Bismarck, eczaneden kayganlaştırıcı almayı değil de nikâh salonuna yürümeyi tercih ettiğin o gün cehennemin kapıları açılır.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Briar

Erken davranmıştım. Oliver aslında beni takip etmeyi bırakmamıştı. Tabii otuz dakika içinde beş kez aramasını kişisel alan sayarsanız o başka.

Costa ailesinin şık, kablosuz telefonu çaldı. Ekranın yeşil ışığında Oliver'ın adı belirdi. *Altı etti.*

Daha düşünmeye fırsat bulamadan cevaplama tuşuna bastım.

“Onun benim arkadaşım olduğuna emin misin?”

Karşıdan gelen derin kahkahası kulağımda yankılandı. “Neden olmasın?”

“Belki de kırmızı bayrak olması yüzünden.”

“Dallas mı? Kırmızı bayrak? Gayet normal biri.”

“Normal mi?” Luca'yı kanguruda taşıırken bir elimle başındaki gür siyah saçlarını okşuyor, diğer elimle telefonu kulağıma tutuyordum. “Az önce eve bir kitap getirdi.”

“Okur yazar biri yani. Kimileri için harika bir özellik sayılır.”

“Sonra Kindle'ını çıkardı.”

“Belki kitaptan sıkılmıştır.”

“Hayır. Acıktı.”

“Bana Kindle'ı yedi deme sakın?”

“Onu kitap ayracı yaptı. Kitabına.”

Düşünsenize... Kadın özel baskı kitabını açıp Kindle'ını sayfaların arasına sıkıştırdı, kitabı sertçe kapatıp sehpanın üzerine bıraktı.

Oliver'dan bir *hımm* sesi yükseldi, ardından klavye tıkırtıları geldi. “İnsanların tuhaflıkları olur. Gayet normal.”

Dallas ve Romeo'nun oturma odasında ileri geri volta atıyordum, malikâneneden farklı bir ortam olması hoşuma gitmişti. "Sonra Taco Bell'e gittik."

"Fast food da normal." Klavye sesleri bir an durdu. "Senin iyileşme sürecinde buna izin var mı peki?"

"Benim iyileşmemin bu konuyla alakası yok, *Dr. Cohen*." Başımı hızla çevirdim, söz konusu kadının eve yeniden girmediğinden emin olmak için etrafa baktım. "Dallas, arabada güneş gözlüğü bölmesini ışıklarda taco koyma yeri yaptı."

"Tamam, bu resmen deha işi. Aynı anda hem taco tutup hem araba kullanamazsın. Tehlikeli." Ollie yazmaya devam etti. "Peki nerede şimdi? Seni başıboş mu bıraktı?"

"Çocuk değilim ben. Bana *bakıcılık* yapmasına gerek yok. Cüzdanını arabada unutmuş, almaya gitti." Bir an duraksadım. "Sor bakalım neden."

"Sormasam daha iyi."

"Televizyondan alışveriş yapıyor, Ol." Boşta kalan kolumu havaya kaldırdım, Luca'yı kucağımda sallarken yüzünde gülümseme belirdi. "O, hayatımda TV reklamlarından alışveriş yaptığını gördüğüm tek insan."

"Senin bildiğin kadarıyla."

"Demek istediğim, onunla tam yirmi dakika TV reklamı izledim ve Romeo birazdan bir ayak törpüsü, devekuşu seyahat yastığı ve Nicolas Cage yastık kılıfının sahibi olacak."

"O senin en yakın arkadaşın," diye ısrar etti Ollie. "Hem o hem Fae."

İç çektim. Doğrusunu söylemek gerekirse buna şüphem yoktu. Aslında hiç yoktu. Evet, Dallas bazen... *fazla* olabiliyordu. Ama altın gibi bir kalbi olduğunu görebiliyordum. Hatta tuhaflıklarını *seviyordum*. Onunla geçirdiğim her ânı canlı canlı paylaşmak ve dünyaya ne kadar şahane olduğunu göstermek istiyordum. Kimse inanmazdı belki ama olsun.

Üstelik Oliver'ın en yakın arkadaşlarının eşleriyle arkadaş olmam da mantıklıydı. Yine de oyalandığımı biliyordum. Seb'e verdiğim sözü bozmayayım diye konuşmayı boş şeylerle dolduruyordum. Ollie her aradığında cevapları ondan zorla alma noktasına biraz daha yaklaşıyordum.

"Sen bir meme klipsi olsan nereye saklanırdın?" Dallas elleri emzirme eşyalarıyla dolu oturma odasına daldı. "Bir arkadaşım için soruyorum. O arkadaş benim."

"Gitmem gerek. Dallas döndü. Seni seviyorum, daima." Telefonu kapatıp lüks kanepenin minderleri arasına sıkışmış bej rengi silikon bir şeyi işaret ettim. "Şuradaki mi?"

Dallas açık plan salonun mutfak tarafında kalarak kanepenin arkasına eğildi. "Yine Ollie mi?"

"Aynen."

"Seni dışarı çıkardım diye kızmadı herhâlde?" Silikonu kaptı, onun bir önlük olduğunu anlayıp elindekileri mutfak tezgâhına bıraktı. "Kutsal karısının bir saç teline bile zarar gelirse vay hâlime."

"Nişanlı," diye düzelttim ama karısı kelimesi içimde ufak şoka neden olmuştu.

Oliver von Bismarck'ın karısı olacaksın.

On yaşındaki Briar Rose mutluluktan gözyaşları dökerdi.

Otuz üç yaşındaki Briar'sa ışık hızıyla o düğüne gidip bayılmasında Oliver'ın üstüne atlamayı istiyordu. Düğün gecesini reddetmesine imkân yoktu, hafızamı kaybetsem de kaybetmesem de. Ollie'nin kendini bu kadar tuttuğunu hiç görmemiştim.

Dallas meme klipslerini aramayı bırakıp durdu. "Ona daha sık karşı çıkmalısın."

Kaşlarımı çattım. "Çıkıyor muyum? Daha doğrusu, kazadan önce buna gerek duyar mıydım hiç?" Kısıtlanmayı asla kabul etmezdim.

"Fark etmez. Benim şahsi fikrim, adamına asla gevşemek için fırsat tanımamalısın." Onun için bunu söylemek kolaydı. Bana kocasının onun için gerçek bir kurşun yediğini anlatmıştı.

KARANLIK PRENSİM

“Tanrı erkeği, görmezden gelinsin diye yarattı. Kitapta yazıyor, bizzat İncil’de.”

“King James versiyonunda mı yoksa New American’da mı?”

“Havva’nın yaptığı ilk şey neydi? Gitti ve o elmayı yedi. Bam!” Parmağını şaklattı. “Adem’in isteğini görmezden geldi.”

“O Tanrı’nın isteğiydi.” Kucağımda uyuyan oğlunu göğsümde sallarken onun bu konuşmayı uykusunda duymayıp duymadığını düşündüm. “Ve sonuç feci oldu. Bütün insanlık cennetten kovuldu.”

“Vaiz misin sen?” Dallas *frappes*inden bir yudum aldı, tırnaklarıyla bardağın üzerinde ritim tutuyordu. “Canım Havva, kızcağız bir atıştırma istedi ve kendine öz bakım yaptı.”

Şok içinde yüzüne baktım. Anlattığı bu versiyona katılıp katılamadığımı bilmiyordum. Surval Montreaux’daki din tarihi derslerinde bunların hiçbirini öğrenmemiştim ama Dallas İncil Kuşağı’nın göbeğinde büyümüştü.

Dal başını iki yana sallayıp klipsleri aramaya devam etti. “Demek istediğim, Ollie’ye senin kendi başına bir birey olduğunu hatırlatmalısın. Seni masal prensesi gibi bir yere kapatamaz.”

Haklıydı. Ve ben de bu konuyu kesinlikle Oliver’a açmaya kararlıydım. Yeter ki anılarım geri gelsin. Tek bir anımın dönmesine bile razıydım. Ama geçmişi düşünmeye odaklandığımda baş ağrılarım en şiddetli hâliyle geri dönüyordu. Umudumu yitirmeye başlamıştım.

Costa ailesinin aşçısı Hettie, elinde iki poşet dolusu market alışverişiyle mutfığa girdi. “Size hemen döneceğimi söylemiştim.”

Dallas alkış tutarak Hettie’nin yanına koştu. “Ne aldın?”

“Cracking Claws’tan taze kerevit kapıverdim,” dedi Hettie, mor saçlarını tepesinde topuz yapıp önlüğünü dövmelerle kaplı boynuna geçirdi. “Bu akşam Viet Cajun var. Andouille da aldım.”

“Neden bizimle yemeğe kalmıyorsun?” Dallas fırını açıp seks oyuncağını ararken bir an bana döndü. “Sucukları nasıl seversin, Briar?”

“Canlı hâlde.” Luca’nın sırtını okşayarak mutfakla salon arasında dolandım. “Ben vejetaryenim.”

Hayatımda *kimsenin* bunu hatırlamaması garip değil miydi?

“Tabii ya, doğru. Şimdi hatırladım.” Hettie yüzüne düşen saçını üfleyerek uzaklaştırdı, ekmek kutusunu açıp meme klipslerini buldu ve patronuna uzattı. “Bingo.”

Dallas klipsleri elbisesinin cebine koydu. “Sen bir azizesin.”

Hettie bana döndü. “Sana ne hazırlayayım?”

“Atıştırmalık mı? Hımm...” Şakağıma dokundum. “Ritz kraker üstüne fıstık ezmesi şahane olur.”

Sanki kucagımda taşıdığım bebeğin kafasını yemek istemişim gibi Hettie’yle Dallas birbirlerine kaygılı bir bakış attılar. Dallas derhâl açıklama yaptı. “Hâlâ iyileşiyor. Briar, amnezini atlatmana ve hafızanı geri kazanmana yardımcı olacak şeyler hakkında biraz araştırma yaptım.”

Alt dudağımyı dişledim. “Gerçekten mi?”

Heyecanlanmalı mıydım yoksa endişelenmeli mi bilemedim. Dallas, iyi niyetle kötü kararların birleşimiydi.

“Google’a bakmak sayılıyor mu? Çünkü sayılıyorsa evet, bayağı araştırdım.” Dallas mutfak adasındaki tabureye çöküp not defterini açtı. “Sana sorular soracağım, bu da beynine bir tür egzersiz olacak.”

Gülümsedi. Eski Hollywood yıldızlarını andıran bir güzelliği vardı. Gür kestane saçları, soluk yeşil gözleri ve çoğu insanın düğünde bile fazla resmî bulacağı tasarım elbisesiyle evde oturuyordu.

Başımı onaylarcasına salladım. “Elimden geleni yaparım.”

“En sevdiğin renk ne?”

“Kolay. Mavi.” Hep maviydi. Çocukluğumdan beri. Gülümsedim. “Ollie’nin bana her gün verdiği güllerin rengi.”

“Okula nerede gittin?”

Gittiğim bir düzine okulu tek tek sıraladım, ardından diğer sorularını da kolayca yanıtladım. Annemle babamın adlarını. Yaşadığım ve tatil yaptığım yerleri. Ünlü kişileri. Ollie’nin beni

karıştırdığı bazı şakaları. Ama iş yetişkinliğime geldiğinde tökezlemeye başladım.

Dal, soslu kerevitin kuyruğunu koparıp çekti ve kafasını ayırdı. “Mahremiyet koordinatörü olduğuna dair bir şey hatırlıyor musun?”

Luca’yı kanguruda taşıyarak mutfak adasının etrafında dolanıyordum, kaşlarım derin bir şekilde çatılmıştı. “Üniversiteyi hatırlıyorum galiba.”

Şakaklarım zonklamaya başladı. Beynimde hatıra kırıntıları bozuk bir ampul gibi yanıp sönüyordu. Tezgâhın kenarına tutundum, parmak boğumlarım bembeyaz kesildi. *Uçan amigo kızlar. Sallanan pankartlar. Çıglıklar ve tezahüratlar. Baylor yeşili. Üniversitenin altın rengi. Uzanan ince bir el ve onu takip eden muzır bir gülümseme.*

“Hazel,” dedim, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. “Ev arkadaşımı hatırlıyorum. Hazel Locklear.”

“Ev arkadaşını mı?” Dallas kerevitin kafasını emdi. “Yatılı okuldan mı?”

“Üniversiteden. Baylor.”

“Teksas’ta değil mi orası?”

“Waco.” Birden kesin bir şekilde Hazel’la arkadaş kaldığımızı hatırladım. Hem de yakın arkadaş.

Zihnimde parçalar birleşmeye başladı. Upuzun saçları. Şeytani esprileri. Yaptığı yaramazlıkların bana hep Oliver’ı hatırlatması. Ve Miss Lumbee seçildiğinde giydiği kıyafet... Onu, benim mavi güller işlediğim bir mankenin üzerine giydirip saklamıştı.

“Ev arkadaşımı hatırlıyorum.” Gülümsememi bastıramadım. “Adı Hazel. Hâlâ arkadaşız.”

“Teksas’taki üniversitenden... ev arkadaşın?”

“Evet.”

Dal çenesine bulaşan sosla düşünceli düşünceli çenesine vurdu. “Şimdi bahar tatili değil mi?”

Ollie'nin antredeki konsolun üstüne bıraktığı yeni telefonda interneti açtım. Eski telefonumun ne rehberi ne de fotoğrafları kurtarılabilmişti.

“Aynen,” dedim. “Burada bahar tatili diyor.”

“Bence çok yakın zamanda bizi bir kız kıza Teksas tatili bekliyor.” Dallas iki Andouille sucuğunu ağzına tıkıp hızla çiğnemeye koyuldu. “Hettie, jeti hazırla. Fae’yi ben ararım. Gelmek isteyecektir.”

Ollie bu fikri kesin veto edecek, güvenliğim için gereksiz yere yaygara koparacaktı ama bunu dile getirmedi. Artık kendimi, ilişkimle sınırlı kalmadan kim olduğumu öğrenme zamanıydı.

Ve Dallas Costa, bu iş için biçilmiş kaftandı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Briar

Dört saat sonra Baylor kampüsündeydim. Sağımda Farrow, solumda Hettie, arkamdaysa göğsüne bağladığı kanguruda Luca'yla Dallas duruyordu. Luca mırıldanıyor, tombul elleriyle önüne çıkan her şeye uzanmaya çalışıyordu. Meydanın karşısındaki parlak camlar güneş ışığını üstümüze yansıtıyordu. Geçmişten sahneler beynimin içinde hızla belirliyor, belirdiği gibi yok olup gidiyordu.

Erişteler. Sebzeli spring rolller. Yeşil yapraklı salatalar.

Güneşe karşı elimi gözlerime siper edip binayı işaret ettim. "Dersler arasında hep orada öğle yemeği yedim. Buradaki ilk ayımda bütün yemek kredimi Panda'da harcamıştım."

Özel jetle uçmanın yarattığı ilk suçluluk duygusu çoktan kaybolmuştu. Jetin varlığı ya da Ollie'yle benim, görünen o ki bire bir aynı modelden kullanıp dünyanın dört bir yanındaki kişisel işlerimiz için sürekli havalandığımız gerçeği hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Aşırıya kaçtığı ve sürdürülemez olduğu açıktı. Hele ki Dallas'ın New Orleans'a uğrayıp Dooky Chase'ten kızarmış tavuk aldığı düşünülürse. (Tabii Café Du Monde'dan *beignet* almanın bu molayı çevre dostu yaptığına, neredeyse araba paylaşımı sayıldığına beni temin etmişti.)

Dallas eteği bileklerine degen şık elbisesiyle hızla döndü. "Üniversiteyle ilgili en çok özlediğim şey tek fiyata istediğin kadar yiyebildiğin açık büfeler."

Yemek kamyonları. Maç öncesi partiler. Lady ve Joy.

Fae burun kıvırdı. “Sen okula sadece bir hafta gittin, sonra bıraktın.”

Quadrangle. Hayvanat bahçesi. Baylor Line.

“İyi ki bırakmışım.” Dallas iç çekti. “Hocalarım okulu bırakmamı benden daha çok istiyordu zaten.”

Dr. Pepper Saati. The Sub’un bodrumunda yaptığımız şekerlemeler.

Onlara kulak vermeye çalıştım ama kafama saplanan ağrı beni doğrudan bir çöp kutusuna kapaklandırdı. Sabah yediğim beignetleri ve *café au lait*i kusup çıkardım.

Stratejik Yönetim ara sınavımdaki o can sıkıcı A- notu. Beraberinde gelen yoğun kaygı ve ardından anne babamın artık hayatımda olmayışına dair acı-tatlı farkındalık.

Farrow saçlarımı toparlayıp gömleğimin arkasına sıkıştırdı. “Belki de bu pek iyi bir fikir değildi.”

“Gitmeliyiz.” Dallas bir sağa bir sola seğiriyor, sırtımı ovalıyordu. “Çok üzgünüm, Briar. Bazen fazla heyecanlanıp düşünmeden hareket ediyorum.”

Hettie’den aldığım ıslak mendili dudaklarıma sürerken başımı salladım. “Hayır. Kalmak istiyorum. Kalmalıyım.”

Dallas’la Fae birbirlerine anlamlı şekilde baktılar ama itiraz etmediler. Beşimiz, çimenlere serilmiş piknik örtülerinin yanından otuz metreye kadar fışkıran devasa bir fiskiye’nin önünden geçerek ilerledik.

Düz, kırmızı tuğlalı bir binaya yöneldim, parmak uçlarımı üzerine isim kazınmış beton tabelada gezdirdim. “Burada ders çalışırdım. Moody Kütüphanesi. Arkasında küçük bir bahçe vardı. Ayı heykelinin yanında yüzüstü uzanır, vizelere hazırlanırdım.”

Kızlar beni izledi, neredeyse koşar adım Penland’a, yani hazırlık sınıfında kaldığım yurda doğru yöneldim.

“Tanrım.” Gülmekle ağlamak arasında kalmıştım, elimle ağzımı kapadım. “Her şeyi hatırlıyorum.”

KARANLIK PRENSİM

En azından üniversiteyle ilgili her şeyi hatırlıyordum. Bu da demekti ki, üniversite yıllarımda kesinlikle Ollie'yle beraber *değildim*. Hatta irtibatta bile değildik.

Sorular beynime hücum etti. *Neden ayrılmıştık? Ayrılık ne kadar sürmüştü? Harvard yerine Baylor'ı seçmemin nedeni bu muydu?*

Kızlara sorabilirdim. En yakın arkadaşlarım olduklarına göre neden ayrıldığımızı elbette biliyorlardı. Ama gururum –ve yanaklarımı kıpkırmızı yakan, asla utanç olarak adlandırmaya-çağım o sıcaklık– beni susturdu. Üstelik Doktor Cohen açıkça şok edici herhangi bir haberin ciddi bir reaksiyona yol açabileceği konusunda uyarmıştı. Ülkenin yarısını uçarak geçmiştik, tedbiri elden bırakmamak daha iyiydi.

Farrow ellerini benimki ve Hettie'ninkine kenetledi, bizi çimenlerle çevrili yolda hızlı adımlarla sürüklerken, “Yurtlar bu tarafta sanırım. Uçakta haritayı indirdim,” dedi.

“Gerek yok.” Neredeyse çığlık atacaktım. “Bunu da hatırlıyorum.”

Hastanede uyandığımdan beri ilk kez her şey tanıdık görünüyordu. Bina. Bahçeler. *Hava*. Hepsi gerçektir.

Gerçi belki *hepsi* değil. Kesinlikle adımları seslenerek peşimizden koşan o yabancı değil.

“Briar? Briar Auer?” Bir adam burnunun üzerindeki gözlüğünü yukarı iterek bize doğru koştu. Güneşle açılmış beyaz-sarı saçları rüzgârda savruluyordu. “Sen misin?”

“Seni tanıyor muyum?” Dirseğimle Fae'yi dürttüm. “Onu tanıyor muyum?”

Omuz silkti. “Ben Karanlık Prens Yolu'nun en yeni üyesiyim. Nereden bileyim?”

Başımı yana eğip adamı hatırlamaya çalıştım ama olmadı. Benim yaşlarımda görünüyordu, bir profesör ya da asistan olmayacak kadar da gençti. Ben cevap bulana kadar mesafeyi kat edip ellerini dizlerine dayadı, nefesini toparladı.

Ona kibarca gülümsedim.

Parmağını yüzüme doğru salladı. “Sen o kaltaksın.”

Gülümsemem dondu.

Fae beni arkasına aldı, omuzlarını gerip kollarını kavuşturdu.

“Bir daha söyle bakalım.”

İçgüdüyle Fae’nin etrafından dolandım. Yüzümde vahşi bir gülümseme belirdi.

“Bana kaltak diyeceğin bir şey yaptıysam demek ki bunu hak etmişsindir.”

Oha. Bunu ben mi söyledim?

“Hak etmiş miyim?!” Ellerini iki yana savurdu. “Nişanlım beni senin yüzünden terk etti. Doktora programımın dokuzuncu yılındayım çünkü o bütün birikimini alıp gidince ben de harçlık biriktirmek için birkaç yıl ara vermek zorunda kaldım.”

Birikimini mi? Artık kesinlikle hak ettiğine emindim.

Fae öne atıldı, adama ağzının payını vermeye hazırdı ve bunu yapacak olması hoşuma gitmişti.

Ama ön kolundan tutup geriye çekerek öne çıktım. Bununla ben ilgilenebilirdim. İçimde bir his vardı, kendi hakkımı savunmaya alışık olduğumu biliyordum.

Bileğimde hayali saatime baktım, ayağımı kaldırıma ritmik şekilde vurmaya başladım. “Birbirimizi tanıyor muyuz?”

“Evet. Geçen sene Raya uygulamasında eşleşmiştik. West Hollywood’da.”

Bu beni hazırlıksız yakaladı.

“Geçen yıl ben Raya mı kullanıyordum?” Kaşımı kaldırarak kızlara yanaştım, bakışlarım açıkça *ne bok yiyordum ben?* diyordu.

“Neden geçen yıl Raya kullanıyordum?”

Dallas kaşlarını çattı, bebeğinin kulaklarını kapadı. “Sen bu dalyarakla mı eşleştin?”

“Konumuz o değil.” Adamın omuzları öfkeyle titriyordu, kendini zor tutuyordu. “Aptal numarası yapma.”

Esnedim. “Demek ki akılda kalıcı biri değildin.”

KARANLIK PRENSİM

“Öyle havalı biri değilsin. Sadece Baylor mezunu olduğunu yazdığın için sağa kaydıldım. Peki sen bana nasıl karşılık verdin biliyor musun?”

“Öğrenmeyi çok isterim.”

Madem konu açıldı, keşke bana şunu da söyleyiverseydin: neden pahalı bir çöpçatan uygulaması kullanıyordum ve nasıl oldu da West Hollywood’da eşleştik? Ayrıca nişanım bu işin neresinde?

“Ben sana Instagram hesabımı DM attım, sen de nişanımı dâhil ettiğin bir grup sohbeti başlattın. İş arkadaşlarının fotoğraflarını oraya boca ettin, onlara benim kullandığımdan daha iyi tavlama replikleri uydurtup nişanım için onlardan biriyle kör randevu ayarladın.”

Fae ıslık çaldı. “Efsane.”

“Sen tam bir kraliçesin.” Dallas iç çekti, kolunu omzuma doladı. “Luca’dan sonra vajinamda oluşan üçüncü derece yırtığın travmasını yaşamayıydım sırf bunu duyduğum için hamile kalırdım.”

Hettie ellerini çırpı. “Resmen taşaklı birisin.”

Evet, öyleydim.

Anne babamı hayatımdan çıkardıktan sonra kazandığımı hatırladığım bir şeydi bu.

Çocukluğum boyunca hep dikkatli davranmış, Jason ve Philomena Auer’ı utandırmamaya çalışmışım. Ama üniversitede cesaret kazandım. Bir daha asla kimsenin üstüme basarak yürümesine izin vermemeye yemin ettim.

Hazel’la sanki kampüsün her karışı bizimmiş gibi bu merdivenden inerdik. Nereye gitsek erkekler peşimizden koşar; futbol maçlarında, derslerde, maç sonrası partilerde bize numaralarını uzatırlardı.

Partiden partiye geçer, Hazel’in bana gevşemeyi ve hayatın tadını çıkarmayı öğrettiği geceler yaşırdık.

Ve bütün bu süre boyunca Oliver von Bismarck’la bir kez dahi görüşmemiştim.

Fae saçını omzunun üzerinden savurdu, aralarındaki üç santimlik boy farkına rağmen adama tepeden bakmayı başarıyordu. “Neden hâlâ buradasın?”

Bunu söyledikten sonra kolunu dirseğine doladı ve hepimizi, hâlâ ağzı açık hâlde bize bakan Raya vakasından uzaklaştırdı.

Hettie telefonundan haritayı açtı. “Hangi yurttan kaldığını hatırlıyor musun?”

“Penland Hall.” Tenis kortlarının biraz ilerisini işaret ettim. “Şu tarafta.”

Geri kalan yolu kollarımız birbirine kenetlenmiş bir insan zinciri gibi yürüdük. Geçmişimle tek başıma yüzleşmek beni korkutuyordu ama böyle iyi arkadaşlarla birlikte olduğum için şükreliyordum.

“Sanırım buradan öteye gidemeyiz, bizi dışarı atarlar.” Farrow, ana kapıya çıkan alçak basamakların önünde durdu. “Kartımız yok.”

“Kart mı?” Dallas’ın kaşları öfkeyle çatıldı. “Auramız var bizim. Karta ihtiyacımız yok.”

Nitekim resepsiyondaki görevliyle birkaç cilveli sözden sonra eski yurt odama doğru harekete geçtik. Kalbim göğsümden fırlayıp yere yuvarlanmaya hazırды.

Miller Şapeli’nde düğün basmaları. Marinada kayak denemeleri yapmalar ve suya batışlar. Öğrenci merkezinde bowling oynamalar.

Anılar baş döndürücü bir hızla geri dönüyordu. Gözlerimi gıcırdayan zeminden ayırmadım, baş ağrısıyla mücadele etmeye kararlıydım. Koridoru dönüp eski odama vardığımızda Fae’nin sırtına çarptım.

Dallas hayretle nefes verdi. Farrow homurdandı. Hettie uzun uzun *vay vay vay* yaptı.

“Onun burada ne işi var?” Fae öfkeyle fısıldadı.

Başımı hızla kaldırdım. Bakışlarımı onların baktığı yöne çevirdim. Eski yurt odamın kapısının önünde duran adama...

Nişanlım – suratında elli farklı tonda öfkeyle karşımdaydı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa bir ek gönderdi.

Romeo Costa: Luca ilk kovboy şapkasını taktı.

Zach Sun: Aman Tanrım, bu bebek ilk kez bezli ve havalı bir patatese benzemiyor.

Zach Sun: (Doğru yapıyor muyum?)

Ollie vB: Tuhaf. Gerçek bir insan gibi konuşuyorsun. Bu test ettiğin yeni bir ChatGPT güncellemesi mi?

Zach Sun: Evet.

Ollie vB: İşe yaramıyor.

Romeo Costa: Katılıyorum. Doğruca çöpe.

Ollie vB: @RomeoCosta, sizin Teksas'ta olduğunuzu bilmiyordum.

Romeo Costa: Değiliz. Dallas ve Farrow, Briar'ı mezun olduğu üniversiteye götürdü.

Ollie vB: ???

Romeo Costa: Baylor çevresinde gezinmenin anılarını canlandırıp canlandırmayacağını anlamaya çalışıyorlar.

Ollie vB: Ama az önce Briar'la telefondaydım. *Beignet* yiyordum.

Romeo Costa: New Orleans'ta.

Ollie vB: NEW ORLEANS.

Romeo Costa: Waco'dan önce kısa bir durak. Dallas, oraya gitmişken uğramamanın benzin israfı olacağını düşündü.

Zach Sun: Size söylemediler mi?

Ollie vB: HAYIR.

Zach Sun: Ooo bu biraz garip oldu. Yaşattığımız rahatsızlık için özür dilerim. Teksas eyaleti size başka nasıl yardımcı olabilir? Duruşmaya ara verilsin mi?

Romeo Costa: OpenAI biraz ayar istiyor, @ZachSun.

Ollie vB: @RomeoCosta, karına söyle artık aramalarım dönsün yoksa buzdolabını yakarım.

Romeo Costa: Şaka da bir yere kadar. Konu Kurabiyem'in atıştırmalıklarına gelince işler ciddileşir.

Ollie vB: Nişanlım onun yanında.

Romeo Costa: SAHTE nişanlın.

Zach Sun: Sonuçta hisler gerçek.

Romeo Costa: Bu konuşan sen misin yoksa yapay zekâ mı?

Zach Sun: Benim. Ama gözleri bağlı bir konserve açacağı bile bu duyguları hisseder. Ollie hislerini iliklerine kadar gösteriyor.

Romeo Costa: Daha önce Ollie'nin bir kalbi olduğundan bile haberimiz yoktu.

Ollie vB: Oraya uçup Briar'ı almaya gidiyorum çünkü siz iki geri zekâlı karılarınızı kontrol edemiyorsunuz.

Romeo Costa: Sen de nişanlın olduğunu sanan zavallı kadınla aynı sorunu yaşıyorsun gibi.

Ollie vB: Şu an hassas bir dönem geçiriyor.

Romeo Costa: Bugün bizim salonda Hettie'yi yere serdi. Hem de ezici üstünlükle.

Ollie vB: Yine de ona bir şey olursa bu mahkemedeki herkes ölü sayılır.

KARANLIK PRENSİM

Zach Sun: Ayrıntılar mükemmelliği getirir. Bu, mahkemenin hiç hata yapmadığı anlamına gelmez. Ölüm cezasına çarptırılanların en az yüzde dördü masum.

Romeo Costa: O ChatGPT'yi yak ve baştan başla, dostum.

Ollie vB: Cidden. Dr. Phil'den bile daha kötü sohbet ediyorsun.

Zach Sun: Doctor Phil.

Ollie vB: Aynı şeyi söyledim ben de.

Zach Sun: Hayır, onun ismi o. Dr. Phil'in adı Doctor Phil.

Romeo Costa: Boş ver. Muhtemelen tüm programın *General Hospital* dizisinden silinmiş bir sahne olduğunu sanıyordur.

Ollie vB: Muhtemelen! Helena, Luke ve Laura'ya düğün günlerinde lanet okuduktan sonra izlemeyi bıraktım. Düğünden sonra bekleyemez miydi yani?

Zach Sun: Görünen o ki sen de bekleyemiyorsun.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oliver

Briar'ı görür görmez kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. Doğrulup titreyen elimi saçlarımın arasından geçirdim.

O iyi. Sapasağlam. Peki neden kalbin göğsünden çıkacak gibi atıyor?

“Oliver.” Dallas sanki onu çıplak ellerimle boğazlamaya niyetli olduğumu *bilmiyormuş* gibi zıplayıp kıkırdadı. Şu an beni engelleyen tek şey, psikopat kocasının canı sıkıldığında tanklardan füze fırlatıyor olmasıydı. “Ne hoş sürpriz. Yeni sevgilini mi arıyorsun?”

Farrow, etrafta toplanıp merakla bakan kızları işaret etti. “Yaş aralığı gayet uygun görünüyor.”

Daha yeni yeni Grand Regent yönetim kurulu üyelerinin ortak saygısını kazanmışken TMZ'nin ana sayfasına düşmeyi hak ediyordum doğrusu. Zaten tek başıma golf sahamızın odak noktası dedikleri devasa göleti kurutma kararı almamdan hiç hoşlanmamışlardı. Ama ne yapacaktım? NİŞANLIM O LANET ŞEYİN İÇİNDE AZ KALSIN ÖLÜYORDU.

Sahte nişanlı, seni deli herif.

“Ben Ollie'den sadece bir yaş küçüğüm,” dedi Briar masumca, benim hiç hoşuma gitmeyen Frankie şakasını anlamamıştı.

Dallas, Luca'nın ağzına emzik tıktırdı, bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Bize katılmaya mı karar verdin?”

“Nasıl anladın?” Ona şeytani bir gülümsemeyle baktım. “Nişanlımı kaçırmış olmandan mı?”

“Kaçırmak çok sert bir kelime.” Dallas gözlerini devirip önümde durdu. “Ben *spontane bir tatil için onu yanıma aldım* demeyi tercih ederim.”

“O hâlde *ben de* ‘tutkulu kucaklaşma’ tabirini tercih ederim.”

“Neyin yerine?”

“*Boğazlama* yerine. Çünkü şu an sana yapacağım şey o.”

“Biz bunu onun iyiliği için yapıyoruz, Oliver.” Farrow, Briar’ın hatırlaması için onu önünde durduğum kapıya doğru yönlendirdi. “Daha fazlasını bilmeyi hak ediyor.”

Çevirisi: *Senin toksik ve aşağılık bir pislik olduğunu hatırlamayı hak ediyor.*

Farrow’un paslı çivilerden bile sert ve aynı ölçüde gıcık biri olduğunu hep biliyordum.

Briar parmaklarını saçlarının arasından geçirip dağınık atkuyruğunu çekiştirdi. “Ufff.”

Sendeleyince yanına koşup dirseğinden tuttum. “İyi misin?” Dallas, Fae ve Hettie’ye attığım bakış bir otoparkı yerle bir etmeye yeterdi. “Doktor Cohen, kötü bir hatıranın bütün ilerlemesini geriye götürebileceğini söylemişti.”

“İyiyim.” Briar bedenime yaslandı. “Sadece... galiba bir şey hatırlıyorum.”

Kalbim sıkıştı. O gerçeğe yaklaştıkça, biz birbirimizden daha çok uzaklaşıyorduk. Onun gerçekten benimle olmasını beklemiyordum. Hatta istemiyordum bile. Sonuçta ben hayatımda sevgiyi zerre kadar hak etmiyordum. Ama... onun beni yeniden nefretle hatırlamasına hazır değildim.

Briar parmaklarını şıklattı. “Kavga ettiğimizi hatırlıyorum.”

Kahretsin.

Dallas, Luca’yı kucağında taşımasına rağmen aceleyle Briar’a doğru atıldı, az kalsın devriliyordu. “Ne hatırlıyorsun?”

“Hazel’la.”

Derin bir nefes aldım. Sözleri beni bu kadar rahatlatmış için kendimden nefret ettim.

O günü hatırlamıyordu.

Hettie, Briar'ın doğrulmasına yardım etti. "Ne olmuştu?"

"Onu evden kovdum. Bekle." Briar başını iki yana salladı. "Bir kavga değildi. Hayır, hayır. Yanımda bir çocuk vardı. O... sevgilimdi. Adı Grant'tı."

Grant, sırf Briar'la aynı havayı solumuş olduğu için bile isim-siz bir mezarda kat kat toprağın altına gömülmeyi hak ediyordu.

"*Grant.*" Dallas'ın gözleri parladı, içinden taşan saf bir neşeyle ışıldıyordu. "Ne eğlenceli. Ne kadar süre birlikteydiniz?"

Briar ensesini tutarak gözlerini kısıtı, belli ki bu yeni hatırayı anlamlandırmaya çalışıyordu. "Uzun... sanırım."

"Yeter artık bu saçmalık," diye tersledim Dallas'ı, kadınların arasına girip elimi sahte nişanlımın beline koydum. "Hadi tatlım, eve gidelim."

"Hatırlamaya başlıyor," diye itiraz etti Dallas. "İlerlememizi baltalıyorsun."

"Migreni tuttu, ayrıca Doktor Cohen'in onu dünyanın dört bir yanına uçurup eski yerleri göstererek iyileştirmekten bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. *Dinlenmeye* ihtiyacı var."

"Yardımcı olmaya çalışıyorum."

Dişlerimi gösterdim, resmen vahşileşmiştim. "Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun."

"Hatırlamak istiyorum." Briar uzaklaşıp bana öfkeli bir bakış attı. "Evet, başım ağrıyor ama eğer hatırlamak istiyorsam bu çok önemli. Komadan uyandığımdan beri sanki asırlar geçti ama tek bir ilerleme kaydedemedim. Hatıraların olmamasının nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın. Anılarım, *benim* kimliğim."

"Sen hâlâ sensin, Minik Böceğim. Komik, zeki ve güzelsin."

"Ve bir o kadar da şaşkınım, kafam karışık, hayal kırıklığıyla doluyum. Neden anılarımın geri gelmesini benim kadar istemiyorsun? Aşk hikâyemizi hatırlamıyorum bile."

"İstiyorum."

Hayır, istemiyordum.

KARANLIK PRENSİM

Çünkü anılarını geri kazandığı an basıp gidecekti. Ve ben onun peşine düşemeyecektim. Seb'e verdiğim sözü bozmadan bunu asla yapamazdım.

Hem neden peşinden gidesin ki, gerzek? O senin değil. Aslında senden nefret ediyor, hem de iliklerine kadar.

"Sana inanmıyorum." Daha cevap veremeden kapıya döndü, boyalı ahşabı sanki geçmişin anahtarını verecekmiş gibi parmaklarıyla yokladı. "Grant uzun süre sevgilimdi. İki, belki üç yıl."

Bu itiraf göğsüme bir kılıç saplayıp üstüne açık yarama çamaşır suyu dökülmüş gibi acıttı. Onu bunca şeyin içine sürükledikten sonra üzölmeye hakkım yoktu, biliyordum. Ama yine de... On beş yıldır ondan asla vazgeçmemiştim. Bırak iki üç yıl sürecektir bir ilişkiyi, iki üç saatten uzun süren tek bir ilişkim dahi olmamıştı.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," dedim, Briar'ın bana bakarken kaşlarının arasında beliren çizginin daha da derinleşmesini izledim. "Doktor Cohen seni üzebilecek her şeyden uzak durmamızı söyledi."

"Bekle, buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildin?" Gözleri benimle koridor arasında gidip geldi, sonra da bütün cevapların onlarda olduğunu düşünerek onu kaçırانlarının yüzlerine çevrildi.

Artık lanet telefonlarımı açması için Dallas'a ihtiyacım kalmadığından cihazı cebime koydum. "Özel uçağımla."

"Oliver, bu saçmalık. Neden aramadın?"

"Aradım. Burada olduğunuzu öğrenir öğrenmez hepinizi aradım. Ama hiçbiriniz açmadınız."

"Ah." Briar yeni telefonunu cebinden çıkarıp yüzünde beliren şaşkın ifadeyle yüz adet cevapsız çağrıya baktı. "Benimki hâlâ uçak modundaydı."

Farrow omuz silkti, tırnağının altındaki kiri temizledi. "Benimki her zaman sessizde."

"Benim numaram sende yok ki," diye araya girdi Hettie. "Ben sadece arkadaşının zavallı aşçısıyım."

“Ben senin aramalarını fark ettim ama görmezden geldim.” Dallas, Luca’nın başına bir öpücük kondurdu, sonra Briar’a döndü. “Peki başka ne hatırlıyorsun?”

“Burada bilardo masası olan bir ortak salon var.” Arka tarafı işaret etti. “Oraya bakmak istiyorum. Sanırım orada önemli bir şey olmuştu.”

“Ayy.” Dallas kaşlarını oynattı. “Grant’le masanın üstünde iş çevirmeniz gibi mi?”

“Hayır, Hazel’la ilgili bir şey.”

“Briar’ı oraya sen götürsene, Hettie?” Farrow ikisinin dirseklerine yapıştı, onları koridorda ileri itekledi. “Böylece Dallas, Oliver ve ben birbirimizi güzelce öldürürken siz de dönmeden önceki vaktimizi değerlendirmiş olursunuz.”

Hettie’nin Briar’ı götürmesini izledim, görüş alanımdan kaybolana kadar gözlerimi onlardan ayırmayı reddettim. Midemde bulantı gibi bir şey peyda oldu. Bu saçmalığa bir son vermeliydim. Briar’la işimiz, ailemi berbat ettiğim an bitmişti. Ona iyileşmesi için yardım etmem, sonra da bir daha asla görüşmememiz gerekiyordu. Ona en azından bu kadarını borçluydum. İçimde sıkışıp duran şiddetli düğüm suçluluk ve sağlığı için duyduğum endişeydi. *O kadar.*

Briar’la Hettie işitme mesafesinden çıkar çıkmaz Dallas bana döndü, ağzı ardına kadar açıktı ve ilk kez içine bütün bir doğum günü pastasını sığdıracak gibi görünmüyordu.

“Kahretsin, Ollie.” Dallas eliyle göğsüne vurdu. “Ona âşık-sın.”

“Bu saçmalık.” Kaşlarımı çattım. “Ben âşık filan değilim... işler karmaşık. Bebekliğimizden beri birbirimizi tanıyoruz. Sadece onun için *endişeleniyorum*, tamam mı?”

Dallas çenesini okşadı, derin düşüncelere dalmış gibiydi. “Senin aletini sokacağın bir sonraki kişi dışında bir şeye değer verebileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Teknoloji diye bir şey var,” diye homurdandım.

KARANLIK PRENSİM

“Senin için yok.” Farrow telefonunda kaydırmaya devam etti, bana bakma zahmetine bile girmede. “Sen eski kafalı bir pislik olarak programlanmışsın. Yeni özelliklerin olduğunu sanmıyordum.”

Dallas sırıtıyordu. “Belki de yeni bir yazılım güncellemesi oldu, ne dersin?”

Farrow, şu meşhur Jonah Hill gifindeki gibi eliyle şakayı kesti. “Son benzetme fazla geldi.”

Dallas iç çekti. “Arkadaşlar arasındaki şakalar taze pişmiş çikolatalı kurabiye gibidir. Nerede durman gerektiğini asla bilemezsin.”

Briar burada olmadığı için ellerimi belime koyup onlara döndüm. “Kesin artık şu saçmalığı. Çizgiyi aştınız. Hem de fazlasıyla.”

Fae parmağını havada öylece tutup küçümseyerek burnundan soludu. “Gerçekten mi?”

Dallas Luca’yı kucığında hoplatarak, “Sen benden Briar’a yardım etmemi istedin. Ben de ediyorum. Sana kalsaydı hafızasını on yıl daha geri kazanamayacaktı,” dedi.

Fena fikir sayılmazdı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Onu, bırak başka bir *eyalet* götürmeyi mülkümden çıkarmamanız gerekiyordu. Ne kadar hassas bir durumda olduğunu anlıyor musunuz? Bu bir oyun değil. Ya bana ihtiyacı olsaydı?”

“Hayatı boyunca sana çok ihtiyacı olmuş gibi görünüyor ama sen orada değilmişsin.” Fae gözlerini kısıp bana baktı, sonra telefonunu cebine tıktı. “Şimdi birdenbire umurundaymış gibi davranma.”

Haklıydı elbette. Bu benim ebedi utancımdı. Ama o Avrupa’dayken ve ben onu arayıp sormayı kendime yasaklamışken suçluluk duygumu zihnimin arkasına itebilmişim. Şimdiyse Briar karşımdaydı –ışıl ışıl, güzel ve âşık olunası– ve beni ondan koparmak için amneziye *yakalanmam* gerekirdi.

Dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes aldım. “Son kez söylüyorum, Briar’ı benden izinsiz bir yere götürdünüz. Buraya gelebilmek için koca bir yönetim kurulu toplantısını altüst ettim.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” Dallas homurdandı. “Sen de benim gibisin. Bırak bir işinin olmasını, hayatında hiç çalışmışlığın bile yok.”

Siktir. Gerçek, tıpkı yanlışlıkla grup sohbetine atılmış çıplak fotoğraflar gibi ağzımdan kayıp çıkmıştı. (Bu konuda ağzım yanmıştı. Fotoğrafları teker teker göndermeyi öğrenmiştim.)

Dallas ve Farrow bana bakıyor, bir açıklama bekliyorlardı.

Çenem kasıldı. “Bu kadın söz konusu olduğunda beni hiç tanımıyorsun.”

“Seni hiç tanımıyoruz ki,” diye onayladı Farrow. “Bir iş olduğunu, o kadar da salak olmadığını ve duygularının olabildiğini yeni yeni öğreniyorum.”

Benimle ilgili konuşmanın zamanı değildi.

“Briar konusunda bir daha böyle bir saçmalık yaparsanız, Karanlık Prens Yolu’ndaki herkesin hayatını cehenneme çeviririm. Benimle onun hakkında ters düşmek istemezsiniz. Onu riske atamazsınız. Aptalca, düşüncesizce kararlar alamazsınız. O benim korumam altında. Benim sorumluluğumda. Onu korumak bana ait.” İkisine bakış attım. “Anlaşıldı mı?”

Dallas ve Farrow birbirlerine baktılar. Onlar beni hiç böyle görmemişti. Ben bile kendimi böyle görmemiştim. Birini bu kadar önemseyebileceğimi bilmiyordum.

Ama onu kaçırdıklarını öğrendiğim an tek düşündüğüm ihtimaller olmuştu. Ya uçağa binmekten korkmuşsa? Ya kendini yalnız hissetmişse? Ya uçak düşerse? Ya biri ona kötü bir şey söylerse? Ya hiçbir şey hatırlamazsa ve hayal kırıklığıyla dönerse? Ya her şeyi hatırlayıp beni geride bırakarak hayatımdan çıkıp giderse?

Uzun bir sessizlikten sonra Dallas’ın yüzünde iğrenç derecede tatlı bir gülümseme belirdi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyordu. “Cam gibi net.”

KARANLIK PRENSİM

“Tabii.” Farrow dikkatini yeniden telefonuna çevirdi. “Ona yalan söylemeye devam et. Bunu onun iyiliği için yaptığını sanan tek kişi sensin. Yakında, aranızın neden bozulduğunu hatırlayacak.”

“Peki.” Dallas ellerini silkeleyip toparlandı. “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi...” Koridor boyunca öfkeyle yürümeye başlamıştım, ortak salon hangi cehennemdeyse artık. “Nişanlımı alıp buradan siktir olup gideceğim.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Briar

Bilinmeyen Numara: Uyarayım, senin oğlan burada tam yarım saat boyunca ortalığı kasıp kavurdu, sanki seni Geezer'in yatağının altında bulacakmış gibi her şeyi altüst etti.

Briar Auer: Seb sen misin?

Seb vB: Ta kendisi.

Briar Auer: Numaramı kaybetme çünkü abinle aynı uçağa binip onu dışarı itmemek için garanti veremem.

Seb vB: Mississippi'ye nişan alabilirsin bence. Duyduğuma göre bu mevsimde bakteriler bayağı hoş ve zehirli oluyormuş.

Seb vB: Bana tekrar uğrayacağına söz vermiştin.

Briar Auer: Verdim. Uğrayacağım.

KIRKINCI BÖLÜM

Briar

“Bu gerçekten gerekli mi?”

İçi beyaz toz dolu küçük bir şişeyi elimde sallayarak Oliver’m özel jetinin kokpitine daldım. Baylor’daki numarasından dolayı hâlâ öfkeden kuduruyordum. Sinirimi bastırmaya hiç çalışmadım.

On dakika daha olsaydı bir şeylerin kilidini açacaktım. Biliyordum.

Çok. Ama. Çok. Yakındım.

Şimdiden bu geziye çıkmadan önce umduğumdan daha fazlasını hatırlamıştım. Ev arkadaşımı. Erkek arkadaşımı. Hangi bölümlerde okuduğumu. Çoğul. Pazarlama yönetimi ve felsefe. Tercih ettiğim içeceğin badem sütlü *cappuccino* olduğunu. Dışarı çıktığım gecelerdeyse tekila. Blur değil, #TeamOasis olduğumu. Brangelina’yı değil, Jennifer Aniston’ın tarafını tuttuğumu. Viskimi sek içtiğimi, hafta sonları barınaklarda gönüllü olarak çalıştığımı. Steve Jobs’un biyografisini, kendimi Brazos Nehri’nde kaybetmeden önce on yedi kez okuduğumu.

Oliver pilot koltuğundan elimdekine bir bakış atıp önündeki yüzlerce düğmeden birine bastı. “Evet, gerçekten gerekli.”

Ellerimi havaya kaldırdım, içine hangi Birinci Sınıf uyuşturucuyu tıktırdıysa artık yanlışlıkla etrafa saçmamaya dikkat ediyordum. “Bizi eve kokain kafasıyla uçuramazsın.”

Ben nasıl bir adamla yaşıyordum böyle?

“Kokain kafası mı?” Bakışlarını bulutlu gökyüzünden çekti. “Minik Böceğim, o glütensiz un. Yanımda taşıyorum çünkü restoranlar çölyak hastalarına bok gibi davranıyor.”

Yanaklarım alev alev oldu. Bunu *biliyordum* aslında. Elbette biliyordum. Çok önceden hatırlıyordum. Göl evindeki aşçılar sırf onun için yemekleri küçük porsiyonlar hâlinde yaparlardı.

“Özür dilerim.” Küçük bir nefes verdim ve onunla beraber öfkemin ufacık bir kısmını da salıverdim. “Ama sana hâlâ kızgınım.”

“Biliyorum.” Omuz silkti, bir başka kolu çevirdi. “Ama aslında kızacak bir nedenin yok. Seni o insanlardan kurtardım.”

“O insanlar mı? Ben arkadaşlarımı seviyorum.”

“Teknik olarak onları daha yeni tanıdın,” diye karşılık verdi. “Hem kabul et, Dallas *biraz fazla*.”

“Fazla derken?”

“Her açıdan.”

“Aynı fikirde değiliz. Ben onun kişiliğini seviyorum.”

“Hangisini? Çünkü bir sürü var.” Gaz kolunu ve trim ayarını düzeltti, uçağı sabit hızda tutuyordu. “Romeo’nun akıl sağlığını nasıl koruduğunu anlayamıyorum. Gerçi, karısı ortama girer girmez verdiği tepkiye bakılırsa akıl sağlığından geriye pek bir şey kalmamış gibi.”

Yeni bir baş ağrısıyla kafam zonkladı. İki elimle şakaklarımı tutup başım boynumdan ayrılmasın diye sıkıca bastırdım. Ağzımdan bir inilti koptu.

Onun koltuğunun arkasında sendeleyerek durdum. “Oturmam gerek.”

Ayağa kalktı, beni yardımcı pilot koltuğuna yönlendirdi. “Gel, yanıma otur.”

Elimi kaldırdım, bunu kızların üstüne yıkacağını biliyordum. “İyiyim ben. Geçer birazdan.”

Başımdaki 9.5 şiddetinde depremle uğraşmasaydım kokpite ilk kez girdiğim için heyecanlanırdım muhtemelen. Onun yerine boğazımdan derin ve kısık bir inilti döküldü.

“İşte demek istediğim buydu.” Oliver dişlerini birbirine bastırdı. “Lanet olası Dallas. Özel jetler yolcu uçaklarından daha yüksekte uçar. Yükseklik baş ağrıların için çok kötü. Al, sana Advil getirdim.” Cebinden birkaç yeşil jel kapsül çıkarıp biraz suyla bana uzattı.

Hapları ağızıma atıp yüzümü buruşturarak yuttum. “Neden özel uçaklar böyle yapıyor?”

“Daha ince hava. Daha az trafik. Daha verimli yakıt tüketimi.” Otopilotu açtı ve tüm dikkatini bana vererek sırtımı küçük hareketlerle ovuşturmaya başladı. “Ne kadar yüksekte uçarsan, o kadar az yakıt yakarsın. Özel jetler yolcu uçaklarından daha hafif olduğu için itme-ağırlık oranımız daha iyi.”

“Bu öyle herkesin bildiği bir şey değil.”

“Hayır, Dallas bunu bilmez. O boktan bir bebek kadar bilgili ama yarısı kadar bile sevimli değil.”

“Şu an inanılmaz kaba konuşuyorsun.”

“Onun seni güvende tutması gerekiyordu.” Eğer bu bir çizgi film olsaydı, kulaklarından buhar çıkardı. “Bana verdiği sözü bozdu. Ben sözünü tutmayan insanlara zerre saygı duyma—”

Sözünün geri kalanı boğazında düğümlendi. Ona ne demek istediğini sormak istedim ama hiçbir şeye odaklanamıyordum.

“Başım çatlıyor.” Boğazımdan bir inilti çıktı. “Umarım türbülans olmaz.”

“Hiç şansı yok. 45.000 feete çok az yağmur ya da kar ulaşır. Rahat bir uçuş seni bekliyor.” Dilini dudaklarında gezdirdi. “Bunun içinde cinsel bir ima var bu arada.”

“Kapa çeneni, Ollie. Sana hâlâ kızgınım.”

“Haklısın.” Omuz silkti, sonra yeniden durakladı. “Ama netleştirmek için soruyorum... bana kızgın olma sebebin kızlarla çıktığınız geziyi baltalamam mı yoksa özel jetimiz olması mı?”

Makul bir soru.

Açıkçası aniden ortaya çıkması beni *o kadar da* sinirlendirmemişti. Hatta biraz romantikti, ben kırmızı bayrağım diye bas bas bağırса da öyleydi.

Onu yurt odamın kapısının önünde volta atarken gördüğümde yüzündeki derin çizgilerden taşan kaygıyı açıkça fark etmiştim. Bir kolu göğsünde çapraz, yumruk yaptığı öbür eli çenesinin altında, ayaklarının laminant zemine vuran ağır sesleri... Nikotin yoksunluğunun reklam yüzü gibiydi.

Üstelik haklıydı.

Ülkeyi baştan başa ani bir kararla *geçmemeliydim*. Doktor Cohen hiçbir yolculuğa izin vermemişti. Aksine evde bol bol dinlenmem için ısrar etmişti.

“Sanırım özel jet yüzünden,” diye mırıldandım ama bu da pek doğru gelmedi.

Komadan uyandığımdan beri içimde kaynayan o öfke hâlâ kanımda fokurduyordu. En ufak kıvılcımda kaynama noktasına ulaşacak cinstendi. Derinlerde bir yerde beynim nişanlıma karşı delicesine öfkeli olduğumu biliyordu sanki.

Şakaklarımı ovup o belirsizliği uzaklaştırmaya çalıştım, zonklamaya kapılıp aklımı kaybetmeden devam ettim. “Bu uçağı ne sıklıkla uçuruyorsun?”

Özel jetimizin olduğu bilmek aynı anda beni hem heyecanlandırıyor hem de midemi bulandırıyor. Uçmaktan korkmuyordum, kalkışta da çok etkilenmemiştim ama yine de... İçime sinmiyordu. Nedenini merak ediyordum.

“Çoğu zaman.” Ollie otopilotu kapayıp ellerini tekrar kumanda çubuğuna koydu. “Haftada en az on saat uçmaya çalışıyorum. Beni sakinleştiriyor. Zihnimi berrak tutuyor.”

Yan koltukta kıpırdanarak rahat etmeye çalıştım. “Çevre için korkunç bir şey bu.”

“En son kontrol ettiğimde Dallas seni buraya özel jetiyle getirmişti, süpürgeyle değil.” Omzunun üzerinden bana yan yan baktı. “Ona da Greta Thunberg gibi nutuk çektin mi bari?”

KARANLIK PRENSİM

“Haklısın.” Başımı arkaya yaslayıp aydınlatma kontrollerine göz gezdirdim. “O benim arkadaşım. Bir gün sağduyusunu kullanmayı öğreteceğimi umuyorum...”

“Başarırsan haber ver.”

“*Ama* sen benim nişanlımsın. Büyük kararları birlikte vermeliyiz.” Ellerimi havaya savurdum. “Dünyaya üç başkan kadar karbon ayak izi bırakmak akılalmaz bir şey.”

“Üç başkan mı? Abartıyorsun.” Yanaklarını şişirdi. “O herifler güneş erken battı diye golf sahasından golf sahasına jetle uçuyor.”

Yanaklarımı yelpazeledim. Kokpitte yumurta pişirebilirdik, arka kabinse buzluk gibiydi.

“Ukalılığı bırak.” Gömleğimin kollarını sıyırıp omuzlarıma kadar çıkardım. “Çevreye verdiğimiz zararın hiçbir bahanesi yok, Oliver.”

Ollie’nin gözleri kollarımın parıltısını yakaladı. Kasları gerildi, hareketlerimi dikkatle izliyordu. “Martha’s Vineyard’a yaptığımız bütün seyahatleri ve peynir tabaklarının başında mideye indirdiklerini unuttuğun belli. Dallas senin yanında açlık grevindeymiş gibi görünürdü.”

“Komik değil.”

Gömleğimin yakasını aşağı çekip içeri hava girmesini sağladım.

Tanrım, burası neden bu kadar sıcak?

“Bu bozuk mu?” Ellerimi klima ızgaralarının üzerine tuttum. “Artık tarifeli uçuşlara dönmemiz lazım.”

Gömleğimin ucunu kavrayıp göğsümün hemen altına kadar sıyırdım ve sütyenimin içine sıkıştırdım. Ollie bakışlarını bulutlardan koparıp bana çevirdi.

Yutkundu, sesi keskinleşti. “Bunu yapmayı bırakman lazım.”

“Niye?”

“Çünkü bakışlarımı önümde tutmak zor oluyor ve seni sağ salim eve götürmek istiyorum.”

Burnumdan güldüm. “Daha önce görmediğin bir şey değil ki. Sütyenimi bile göremiyorsun.”

Bir kez daha yutkundü. “Ya sana, seninle her seferimin ilk sefermiş gibi hissettirdiğini söylesem?”

“O zaman ben de sana, umarım benim için öyle değildir derdim çünkü ilk kez beraber olduğumuzda sanki soğuk et dilimleyen makinelerden biri iç organlarımı parçalıyormuş gibi hissetmiştim.”

Kahretsin. O geceyi hatırlamıştım. Paris'teydi. Doğum günümde. Philomena ve Jason beni ortada bırakmış, Oliver günü kurtarmış, beni trene bindirip Paris'e götürmüştü. Dövme yaptırmıştım. Sokaklarda dans etmiştik. Litrelerce şaraplar içmiştim. Tertemiz otel çarşaflarının üzerinde acemice orgazm olmuştuk.

Ollie elini göğsüne vurdu. “Bu bana şimdiye kadar söylenen en güzel şey.”

İstemedem güldüm. Oysa bu ciddi bir konuşma olmalıydı.

Paris hâlâ aklımdayken, *demek ki bu yüzden mahremiyet koordinatörü olmuştum.* Eğer onunla her seferimiz o geceki gibi ateşliyse beni yataktan çıkarması imkânsız olmalıydı. Birdenbire anılarımı geri kazanmak için başka bir sebebim daha olmuştu: nişanlımla yeniden yatmak.

Altımızda bulutlar yumuşak pamuk kümeleri gibi yolu örtüyordu. Gökyüzünü yarararak ilerlerken bir şey kafama dank etti.

“Hey.” Kaşlarımı çattım. “Ben çevreciyim.” Karnımdaki bir türlü çözülmeyen düğümün sebebi bu olmalıydı.

“Ne şanslıyım ama,” diye homurdandı, neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle konuşuyordu. “Her şey gittikçe daha da güzelleşiyor.”

“Hayır.” Başımı sallayıp koltukta doğruldum, içimde bir olimpiyatçıyı bile yere serebilecek kadar enerji vardı. “Demek istediğim gerçekten aktif bir çevreciyim.” Göğsüm adrenalinle uğulduyordu. “Parkları ve ormanları yıkmaya karar verdiklerinde belediye meclisinde oturma eylemlerine katılıyorum. Sadece çevre

dostu ürünler kullanıyorum ve yerel temsilcilere bu konularda duyarlı olmaları için mektuplar yazıyorum.”

Standing Rock. İklim Grevi. Keystone. Berlin. Yüz binlerce insan. Konuşmalar. Sloganlar. Yürüyüşler. Müzik. Şiirler. Umut.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Mide bulantısı beni ele geçirmekle tehdit etse de anılarla savaşmayı reddettim.

Kolçağa tutunup doğrulmaya çalıştım. “Ben... ben... ben ağaçlara sarılıyorum.”

Oliver dişlerinin arasından uzun ve bezgin bir nefes verdi. “Tabii ki.”

“Bunu sevmiyor musun?” Ona boş gözlerle baktım. “Bu... benim hayat amacım gibi bir şey. Çevreyi umursuyorum, hem de çok derinden umursuyorum.”

Oliver, komadan uyandığımda bambaşka biri olacağımı mı sanmıştı? Özel jetler hakkında ne düşündüğümü bilmesi gerekirdi. Neden bunu umursamamıştı?

Elbette, onun da kendi iradesi vardı. Benim tutkularım onunkiyle örtüşmüyor diye bu hakkını kullanmamasmı bekleyemezdim. Ama en azından beni özel uçaklara bindirmemeye yetecek kadar saygı göstermesini beklerdim.

Hasta olduğum için bugünü anlayışla karşılayabilirdim ama komadan önce? Bu, aklıma bile getirmek istemediğim bir ihtimali gözler önüne seriyordu: Bir zamanlar, değerlerimi bir adam için hiçe saymış olabilirdim. Çocukken beni kurtarmış olsa da sonuçta o çevreci değildi.

Kendimle ilgili çok fazla şey hatırlamıyordum fakat şundan emindim: Karılarının arzularını hiçe sayarak onları yöneten kocalardan nefret ediyordum. Benim için itaat üzerine kurulu bir evlilik; evlilik değil, hapisaneydi.

“İtalyan ve Fransız rivierasına alışveriş için yaptığımız gezileri derinden önemseme şansın var mı?” Oliver inişe hazırlanmaya başladı. “Çünkü *bu* bizim için sürdürülebilir bir alışkanlık, böylece ben de havacılık hobimi sürdürebiliyorum. İki taraf da kazanıyor.”

Burnumu kırıştırdım. “Berbat birisin.”

Göz kırptı. “Cazibeli ama berbat mı?”

“Berbat ama berbat.”

“Sadece ortamın nabzını ölçüyorum.” Yanağının içini ısırırken bana baktı.

“Ortam buz gibi. Hatta daha da soğuyacak.”

Eskiden durduk yere huysuzlanan biri değildim. Von Bismarckların bir jet filosu olduğunu bilmiyor değildim. Hatta bu jetleri Romeo’nun babası ürettiyordu – savaş uçaklarını, tankları ve muhtemelen lanet nükleer silahları da. Kabullenmesi zor gerçeklerdi ama alışılmayacak şeyler değildi.

Peki neden? Neden bu kadar öfkeliydim?

Çünkü mesele sadece uçaklar değil, bir ses baş ağrımın ortasında belirdi. Mesele sana sunduğu biftek. Dallas’ın uzattığı deniz ürünleri. Söylemek istemediği kavga. Öz kardeşin gibi gördüğün, asla ev gibi hissettirmeyen 20.000 metrekaarelik şatonun soğuk ve terk edilmiş bir kanadına kapatılmış o çocuk.

“Peki ne yapmamı istiyorsun?” Oliver dilini kusursuz ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Uçak uçurmayı mı bırakayım?”

Evet. Ama bunu istemek bana bile mantıksız geliyordu. Ama âşık olduğum adamın, çocuklarımıza bırakacağımız dünyayı nasıl bu kadar az umursayabildiğini anlayamıyordum. Yoksa... Kalbim bir an tekledi. Elimi göğsüme koyup onu sakinleştirmeye çalıştım. “Ollie.”

“Şimdi ne oldu?” diye homurdandı. Birbirimize gerçekten katlanabiliyor muyduk?

“Biz çocuk sahibi olmayı planlıyor muyuz?”

O gece yemekte bu sorudan kaçınmıştı.

Bugün kaçınamayacaktı.

Oliver bana anlayamadığım bir bakış attı. Yine kafam karışmıştı. İlk çıkmaya başladığımızdan beri bir aile kurmayı konuşmuştuk. Benim bu konudaki düşüncelerimi biliyordu. Bu konuşmayı yapmadan nişanlanmamız mümkün değildi. Eğer

KARANLIK PRENSİM

yapmış olsaydık, şu an boğazına Baylor büyüklüğünde bir yumru oturmuş gibi yutkunmazdı.

“Umurumda değil. Kararı sana bırakıyorum.” Gözlerime bakmadan omzunu silkti.

“Ben çocuk istiyorum. Ama bunu zaten biliyorsun.”

“Güzel. O hâlde bunun gerçekleşmesi için özenle çalışacağıma söz veriyorum.”

“Peki çocuklarımıza bırakacağın dünya umurunda değil mi?”

Gözlerini kısarak bulutlara baktı, kaşlarını çattı. “Elon, Mars’ı kolonileştirmiyor mu?”

Elon? Adama adıyla mı hitap ediyordu? Arkadaş mıydılar? Boş ver, öğrenmek bile istemiyordum. “Diyelim öyle. Ne olacak?”

“Çocuklarımıza oradan birkaç arsa alırsınız. Sorun çözülür.”

Başımı iki yana salladım. “Bu akılalmaz bir şey.”

“Dur bakalım, fiyat listesine daha bakmadık bile.”

“Peki ya Mars’ta arsa satın alacak kadar zengin olmayan insanlar ne yapacak?”

Oliver’in açık renkli gözleri neredeyse rahatsızlığa varan bir şeyle parladı ama sesini alçak tuttu. “Tatlım, ben en yakın arkadaşlarımdan hayatlarını bile zar zor umursuyorum. Hiç tanışmayacağım insanların gelecekteki hayatlarını umursamak biraz fazla olur.”

Çılgılığımı bastırmak için dudaklarımı sıktım. “Gerçekten birbirimizde ne bulduğumuzu bilmiyorum.”

Çocukluk aşkı olduğumuz için birlikte olmaya devam ettiğimizi söyledim ama üniversite yıllarına sığan o dört yıllık boşluk aksini kanıtlıyordu.

“Anıların geri geldiğinde sana küçük bir gösteri yapmaktan memnuniyet duyarım,” dedi gevşek bir edayla, sırf dikkatimi dağıtmak için tıkladığına yüzde elli emin olduğum düğmelere basıyordu.

“Seksten başka bir şey düşünmez misin sen?”

“Nadiren ve o da gönüllü bir biçimde değil.”

“Otuz yaşlarında olduğuna inanamıyorum.”

Aslında inanmadığım şey bu kişinin çocukken iç geçirerek hayalini kurduğum Oliver von Bismarck olmasıydı. Ona ne olmuştu? Dur tahmin edeyim. *Seb.*

“Ben de inanamıyorum.” Gaz kollarını düzeltti. “Bana güven.”

Motorun yumuşak uğultusu, zaman zaman gelen hava kontrol onaylarıyla birleşiyordu. Aramızdaki sessizlik uzadı. Bu, uzun süredir birlikte olan çiftlerin sessizliği değildi, gerginlik doluydu.

“Peki...” Oliver boğazını temizleyip yeniden konuşmaya başladı. “Palm Springs’teki Grand Regent’in yapay kayak merkezinin resmî açılışına katılmayacaksın anlaşılan?”

Başımı ona çevirip dehşetle baktım. “Orası çöl.”

“Otuz yıl içinde sahil şeridi olacak.”

Çenemi yerinde tutmakta zorlandım. “Bu kimin fikriydi?”

Parmağını kendine doğrulttu.

“Ollie.”

“Minik Böceğim.”

“Bütün bunlar olduğunda ben neredeydim?”

“Muhtemelen benim üstümde. Sana asla doyamıyorum ve sen beni hep deliliğin eşiğine getiriyorsun.”

İnledim. “Sanırım biz birlikteyken toksik bir çiftiz.”

Göz kırptı. “Cehennem ve Cennet, farklı sıcaklıklarda benzer deneyimlerdir.”

Koltukta kaykılıp surat astım. “Bilmem gereken başka dünya yıkıcı planların var mı?”

Gözlerini gökyüzünden ayırmadı, sadece genzinden çıkan hırıltıdan beni duyduğunu anladım. “Aklıma gelen yok.”

Alt dudağımı çiğnedim. “Gerçekten hatıralarımı geri kazanmam lazım, değil mi?”

“Hiç acelesi yok. Beklerim.” Kumanda çubuğunu sıkıca kavradı. “Bu beni öldürse bile.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa: Oliver'ın, sahte nişanlısını almak için Teksas'a koştuğunu ve sanki ona karşı hisleri varmış gibi davrandığını duyuyorum, bu doğru mu?

Ollie vB: Onun amnezisi var. Ve hiç de iyi değil. Bu arada senin karın da iyi değil ama onun kafasına darbe almak gibi bir bahanesi yok.

Zach Sun: Ne zamandan beri fedakâr bir insan oldun sen?

Romeo Costa: Ne zamandan beri İNSAN oldu ki? Şimdi onu insanlaştırıyor muyuz?

Zach Sun: Farrow'un bahsettiği "iş yarıda bırakıp gitmek zorunda kaldığına" dair sözleri ne demektir peki? Seks iş değil, Oliver. Yoksa sonunda OnlyFans hesabı mı açtın?

Ollie vB: @RomeoCosta, senin karın haddini fazlasıyla aştı ve bu konuda seninle de konuşacağız.

Romeo Costa: Olduğum yerde tir tir titriyorum.

Ollie vB: Yarın akşam yine yemeğe geldiğinizde salakça bir şey yapmamanız gerekiyor.

Zach Sun: Ne yapalım?

Ollie vB: Konuşun. Sadece nefes alın ve gülümseyin.

Zach Sun: Duyduğuma göre hafızası geri gelmeye başlamış. Senin için kötü haber.

Ollie vB: Pek sayılmaz.

Romeo Costa: Neden?

Ollie vB: Çünkü o, başıma tonlarca bela açan bir çevreci ve vejetaryen. Sanırım çocukken ona âşık olmamın sebebi gerçekten ergenlik hevesiydi.

Zach Sun: Bu cümlelerin başı bile saçmalığın daniskası.

Zach Sun: Sen hâlâ bu kadına deliler gibi âşıksın.

Romeo Costa: Katılıyorum.

Ollie vB: Yarın akşam kendinize çekidüzen verin, şerefsizler.

Romeo Costa: Göreceğiz.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Briar

Göl kıyısında gözlerden uzak bir yere saklandım. Arabayı girişe çeker çekmez izin isteyip salondan verandaya geçip suyun kıyısına kadar koştum. Trio'yla Geezer dibimdeydi, ilgi dilenir gibi mızırdanıyorlardı.

Oliver ilk kez peşimden gelmeye çalışmadı. Demek ki o da bu yükün altında eziliyordu.

Bizimle eziliyordu.

Amneziden mustarip olduğumu biliyordum ama bir şey içimi kemiriyordu. Çocukluğumuzdaki o doğal bağ –gelgitler gibi, gelip giden ama daima var olan o bağ– artık yoktu.

Belki bu durum büyüyüp kendimizi keşfetmenin kaçınılmaz bir parçasıydı. Belki aşk yaş ilerledikçe değişiyor, boşlukları doldurmaktan çok, bir bütünü inşa etmeye dönüşüyordu.

Ya da aşk, ihtiyaç olmaktan çıkıp bir tercih hâline geldiğinde değişiyordu.

Yine de sürekli içimi kemiren, Oliver'a karşı hissettiğim öfke geçmiyordu.

Gölün yansımasında maviler, morlar, pembeler bir renk cüm-büşü gibi parlıyordu. Tahta iskelenin üzerinde sendeleyerek yürüdüm. Ucunda, berrak suya bakan iki ahşap bahçe koltuğu vardı.

Ollie ve Sebastian için, diye düşündüm.

Koltuklara yaklaştım, hem umutla hem de korkuyla Seb'i orada bulmayı bekliyordum. Ondan bazı cevaplar almak istiyordum. Ruh hâlini öğrenmek, iyi olup olmadığını anlamak

istiyordum. Ama aynı zamanda kendi düşüncelerimi toparlamak için de zamana ihtiyacım vardı.

Geezer arkamdan ağır ağır gelirken onu kucağıma alıp kaykayını koltuğumun altına sıkıştırdım. Trio bizden ayrıldı, tek bacağı eksik olmasına rağmen şimşek gibi hızlıydı.

Soruma cevap verircesine bir koltuktan diğerine atladı.

Ne Sebastian vardı ne sorgu ne de cevap.

Mantıklıydı. Seb'in fark edilmemek için kanadından yalnızca gecenin köründe çıkması gerekiyordu. Kimseye görünmeden.

Ah Seb... Güneşin tenine değmesine en son ne zaman izin verdin?

Trio koltuklardan birine kıvrılıp yerleşince kaykayı bir direğin yanına dayadım, diğer koltuğa oturup Geezer'ı yanıma bıraktım. Hafif dalgalar iskele direklerine çarpıyordu. Rüzgâr, iskeleyle gölün karşısındaki kayalık arasında ıslık çalarak esiyor, kollarımı ürpertiyordu.

Gömleğimi sütyenimin altından çıkardım, kollarını indirdim, dizlerimi göğsüme çekip kollarımla sardım. Bu göl, Cenevre Gölü'nün görkemini yanına yaklaşılamazdı. Yine de kendimi ve Oliver'ı orada, kıyıdaki çimenlerin üstünde öpüşürken, komşularımıza şov yapmak üzereyken hayal edebiliyordum.

O anı kafamın içinde belirlediğinde gözlerimi sımsıkı kapattım, başımı koltuğun çitalardan oluşan arkılığına yasladım. Baş ağrısı ufukta toplanan bir fırtına gibi kafamın içinde şiddetlenmeye başladı.

Para. Gitmesi. Bir yığın toz ve yalan.

Geezer topallayarak iskeleye indi. Bir süre sonra benim acımı umursamadan, o ve Trio daireler çizerek koşmaya ve havlayıp oynamaya başladı.

Utanç yürüyüşü. Parmağıyla beni işaret edenler. Toksik fısıltılar. Gözyaşlarıyla yanan gözler.

Anı beynimin kıyılarını yalayıp ulaşamayacağım bir yere çekildi.

KARANLIK PRENSİM

Yağmur. Demir parmaklıklar. Gözyaşları. Çok fazla gözyaşı.

Anıların peşinden bitiş çizgisi olmayan bir maraton koşar gibi koşuyordum. İçimdeki ses bunun çok büyük bir şey olduğunu fısıldıyordu. Sanki anılar açığa çıkar çıkmaz hayatım geri dönülmez biçimde değişecekti.

“Tanrım.”

Migren beni alt etti. Kendimi yana eğip son kalan *beignet*-leri gölün dalgalarına kustum. Midem boşalınca sırtüstü uzanıp şekilli bulutlara baktım.

Uzun saplı bir gül. Bir kalp. Bir pırlanta yüzük.

Bunlar normalde beni mutlu etmesi gereken şeylerdi.

Ama sadece boşluk hissediyordum.

Hayır, boşluk değil.

Öfkeydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Briar

İçimdeki fırtına dinmek bilmiyordu.

Kaburgalarımın arasında –çığırından çıkmış hâlde– gürleyip duruyordu. Bir saat sonra eve döndüğümde duygularımı saklamaya özen gösterdim. Onları serbest bıraksaydım, hepimizi boğardı. Şekillerine inatla tutunan bulutlar gibi ağır ve boğucu olurdu.

Oliver beni antrede karşıladı. O da içeri yeni girmişti, belli ki koşudan dönüyordu. İçimde kopan fırtınayı fark ettiyse de yorum yapmadı.

Şakaklarından bir ter damlası kayarak ıslak atletinin üzerine düştü. Alnını tişörtünün etek ucuyla silerek sıkı karın kaslarım ve derin V çizgisini açığa çıkardı. Bir yarı tanrıya benziyordu. Gözlerimin gövdesine takıldığını fark ettiği an bana göz kırpması, bunun farkında olduğunun kanıtıydı.

Birden aklıma bir fikir geldi. Çok ama çok aptalca bir fikir. Berbat, dâhiyane, küçük düşürücü bir fikirdi ve belki de içimdeki fırtınayı dindirebilecek tek şeydi.

“Vay, vay.” Oliver, Stanley termosu havadayken sırtıttı, sonra su içmek için durakladı. “Benim kişisel vejetaryen iklim savaşçım değil mi bu gelen?”

Geçerken termosunu mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra bedenimi baştan aşağı süzdü.

“Vay, vay.” Onun hareketini taklit ederek ben de onu süzdüm. “Benim kişisel işsiz seks manyağım değil mi bu gelen?”

Elini kalbine bastırdı. “Beni Google’ladığını söyleme sakın.”

“Söylüyorum.” Gülümsedim, uzun adımlarına yetiştim ve cevabıma şaşırıp neredeyse sendelediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Öğrendiklerimden bahsederek onu rahatlatıbilirdim ama tam da bu yüzden hiçbir şey söylemedim. “Benden bahseden tek bir kaynak yok. Beni normalde tavan arasında mı saklıyordun?”

“Asla.” Abartılı bir nefes verdi. “Orası metreslerime ayrılmış durumda. Hayır, sen sadece ilgi odağı olmayı sevmiyorsun.”

“Sen de hiç sevmezdin.”

Ama bu, ilgiyi üzerine çekmediği anlamına gelmiyordu. İnsanlar ona bakmadan edemezdi. Böylesi bir çekim gücü ancak mıknatıslara rakip olurdu.

“Dışarıdan yemek söyleyelim mi?” Spor havlusunu omzuna attı. “Yoksa DoorDash kuryesinin yemeğimizi buraya kadar getirmesi senin karbon ayak izi ilkelerine fazla mı gelir?”

Acaba benden sonra gelen kadınlar onun değişebileceğini mi sanmışlardı? Mutlaka öyleydi. Oliver von Bismarck zengin, yakışıklı ve komikti. Peşinde bir futbol takımı kuracak kadar kadının koştuğuna şüphe yoktu.

“Dışarıdan söylesek olur.” Yüzümde umursamaz bir gülümsemeyle elimi salladım. “Peki sen nereye gidiyorsun?”

“Duşa.”

“Ne tesadüf. Ben de banyoda biraz sıcak yoga yapmayı planlıyordum. Sana katılayım.”

Gözleri istemsizce üzerimde dolaştı, sonra hızla başını çevirdi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Yan yana basamakları çıkıp ana yatak odasına yöneldik. Ben özellikle kolumu onun koluna değdirirken o, ondan uzak durmam için fazlasıyla alan bırakıyordu.

“Aynı fikirde değiliz.” Havlusunu kapıp enseme sildim. “Duşun buharını seviyorum. Nefes almamı kolaylaştırıyor, senin orada olman da bana engel olmaz.”

“Ama *bana* engel olur.”

“Hayatta kalırsın, tatlım.” Göz kırparak çelik gibi kaslı kalçasına şaplak attım.

Sıçradı, gözleri kocaman açıldı. “Az önce popoma mı vurdun sen?”

“Evet. Neden? Rahatsız mı ettim?”

Başını salladı, şaşırmıştı.

Birlikte ana banyoya girdik.

Onunla birlikte içeri adım attığımda itiraz etmek istediğini görebiliyordum. Ama tişörtümü ve sütyenimi çıkarıp kotumu ve iç çamaşırımı tek hamlede sıyırıp bir kenara fırlattığım an onu susturdum.

Kıyafetlerim duvara çarpıp yere düştüğünde onları ayağımla kenara ittim.

Oliver karşımda durup gözlerini benden ayırmadan en az altmış saniye öylece baktı.

“Felç mi geçiriyorsun yoksa?” Beyaz diz üstü çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı kıpırdattım, kollarımı yukarı kaldırıp esnerken geriye doğru eğildim. Sadık bir yoga tutkunu olarak âdeta bungee jumping halatı kadar esnektim. “Eğer öyleyse, seni çalışanlardan biriyle acile göndersem kızmazsın herhâlde, değil mi? Trafik saatinde gitmek tam bir kâbus oluyor da.”

“Seni kaptığım için ne kadar şanslı bir adam olduğumu biliyor musun?” diye mırıldandı, gri eşofman altının ön kısmı saniyeler içinde kabarmaya başladı.

“Dünyanın en şanslı adamı.” Yaklaşıp yanağını çimdikledim, bu hareketten hiç hoşlanmadığını biliyordum. “Hadi duşa gir. Acıktım.”

Harekete geçmeyince ona sırtımı döndüm, aşağı bakan köpek duruşu pozisyonuna geçip kalçamı ve bacaklarımı tam karşısına serdim.

Arkamdan derin bir nefes aldı, uzanıp lavabo tezgâhını sıkıca kavradı.

KARANLIK PRENSİM

“İnanamıyorum, Minik Böceğim,” dedi, sesi boğuk ve çattallaşmıştı. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Neden? Etkili oluyor mu?”

Ağzından çıkan tuhaf ses, kendi tükürüğünde boğuluyormuş gibiydi.

“Hımm?” Tek hamlede yan plank pozisyonuna geçtim, sağ ayağımı sol bacağımın iç kısmından yukarı kaydırarak uyluğuma kadar çıkardım. “Bir şey mi dedin?”

Oliver’dan ses çıkmadı. Ben üzerimi çıkardığımdan beri olduğu yerde taş kesilmişti. Hiç kıpırdamıyordu. Aniden sağ bacağımı yukarı kaldırıp havaya doğrulttum, çıplaklığımı tüm açıklığıyla ona sundum.

Meme uçlarım gerilmişti, arzu içimde kıvranıyordu. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık büyük ihtimalle açık bir davet gibi kendini belli ediyordu.

Oliver ise sadece orada durmuş, kıvranır hâlde kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Hayatım, duşu açacak mısın?” dedim, yere tam açılarak bir split yaptım. “Buhar kendi kendine oluşmayacak sonuçta.”

“Hiç katılmıyorum,” dedi, âdemelması inip kalktı. “Burası o kadar yakıcı ki buharı geçtim taşaklarım az sonra tutuşacak.”

Nihayet gözlerini üzerimden çekip hızla üstünü çıkardı ve giysilerini gelişigüzel yere fırlattı. Vücuduna bakmak içimi titretti. Kadınlığım zonkladı, arzundan yanıp tutuşuyordum. Bu adam tarafından dokunulmak, doldurulmak ve yutulmak istiyordum.

Mükemmeldi. Her santimetresi. Geniş omuzları, kaslı kolları ve kusursuz karın kasları.

Oliver cam duşa kabine doğru sendeleyerek yürüdü ve kapıyı aralık bırakıp musluklarla uğraşmaya başladı. Su fışkırarak akmaya başladığında oda buharla doldu, ayna ve duvar nemlendi, hava her geçen saniye biraz daha ısındı.

Kollarından birini kuvars tezgâha dayadı, ellerini aşağıya götürmemek için kendini zor tutuyordu. Aleti neredeyse morar-

mıştı, o kadar şişmişti ki baş kısmı şimdiden uyarılma sıvısıyla parlıyordu.

Planımın işe yarayacağını biliyordum ama bu kadar kolay olmasını beklememiştim.

“Elinle halledebilirsin bebeğim, kızmam,” dedim göz kırparak, ayağa kalktım ve bir bacağımı tutup hilal pozisyonuna geçtim. “Aslında benim de kendime dokunasım var.”

Oliver acıyla inledi, aletini kavradı ve sadece sıktı ama hareket ettirmedi. Başını önüne eğdi.

Su o tanrısal bedeninden aşağı doğru süzülüyordu, parmaklarımı içine gömmeyi sevdiğim sarı buklelerinden... ki hep yaz gibi kokardı, Hindistancevizi gibi, sevdiğim adam gibi.

Penisinin ucundaki ıslaklığı parmağıyla sildi. “Bu benim için gerçekten çok zor.”

“Belli oluyor.” Bakışlarım aletine kaydı; elinden kurtulur kurtulmaz âdeta bir sülük gibi karnına yapışmıştı. “Ben biraz kendimi sevsem sorun olur mu?”

“N-ne?” Şaşkındı. Dağılmış gibiydi.

“Hani... incimi parlatmak, klitarımı çalmak.”

Birkaç kez gözlerini kırptı, sanki az sonra infilak olacaktı gibiydi. “Espri anlayışın da varmış.”

Şaşırmış gibiydi.

Ah, evet. Çünkü buz gibi, somurtkan bir çevreciyim ya hani...

“Hem espri anlayışım var, hem de seksi yeni keşfetmiş biriyle yarışan libidom. Üstelik hayatında yediğin en iyi pizzayı ben yaparım. Bunu zaten biliyordun, müstakbel kocacığım.” Göz kırpıp kasıgımı işaret ettim. “Şimdi... iznin var mı?”

“Evet. Tabii. Eğer istiyorsan.”

“Dışarısı hafiften soğumaya başladı.” Çoraplarımı da çıkarıp onun bıraktığı kıyafet yığınının üstüne attım. “Yanına gelebilir miyim? Sana dokunmayacağıma söz veriyorum. Hafızam geri gelene kadar seks yapmak istemediğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum.”

KARANLIK PRENSİM

“Aslında, bence bu iyi bir—”

Protestosunu duymazdan gelip devasa duşa kabinin içine süzıldüm.

Tavanda dört farklı lüks duş başlığı vardı. Hiç dokunulmamış musluklardan birini çevirip duşu açtım.

Gülümseyerek köşedeki banka geçip dizlerimi araladım ve ona her şeyimi gösterdim.

Sadece ıslak değildim.

Sırılsıklamdım.

Bu adamı ne kadar arzuladığımı inkâr edemezdim. Onunla ilgili düşüncelerim başka bir şeydi ama aramızdaki çekim tartışmaya açık değildi.

Oliver artık itiraz etmeyi bırakmış, o zavallı bakışlarını da bir kenara bırakmıştı. Fayans duvar boyunca kayarak yere oturdu ve beni izlemeye başladı. Dudaklarının kenarında su birikmişti, kirpiklerinin uçları ağırlıktan sarkıyordu.

Gözleri yarı kapalıydı, arzudan sersemlemişti.

Aleti bir sarkaç gibi ileri geri salınıyor, bir yere, bir şeye — bana— girmek için yanıp tutuşuyordu. Onunla dolmak istiyordum. Her şeyiyle.

İlk kez seviştiğimiz gün hissettiklerimi hatırladım. Parça parça.

Tırnaklarımı sırtına geçirmiştin, kendimi tutamıyordum çünkü çok büyüktü. Çok kalındı.

O his... Bir bütün gibi, tek bir vücut gibi olmak...

İşaret parmağımı klitorisimde gezdirmeye başladım, serçe parmağımla da girişimi hafifçe yokladım. Vajinam açgözlü bir şekilde şapır şapır sesler çıkararak onu çağırıyordu.

Meme uçlarım taş gibi sertleşmişti, o kadar hassastılar ki hafif bir esinti bile içimi titretiyordu.

“Amın öyle güzel ki...” diye inledi, dudaklarını yaladı. “Keşke yiyebilsem.”

“Yiyebilirsin,” dedim, parmak ucumu klitorisimde bir gülümseme çizer gibi gezdirdim. “*Müstakbel kocam.*”

Gözlerini kapayıp başını geriye yasladı. Aletini tekrar kavradı. “Ne yapıyorsun bana böyle?”

“Şey...” Sesimi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalıştım. Ciddi. Onun bende yarattığı etkiyi gizlemeye çalışıyordum. Orgazmın eşiğindeydim, sırf klitorisimle oynamamı izlemesi yetmişti. “Sabunlan istersen. Hani... temizlen diye diyorum.”

Altın rengi *Guerlain* şişesini aldı, avuçlarına iki kez sıktı. “İyi fikir.”

Güçlü parmakları omuzlarından başlayarak sırtına ve göğsüne yayıldı. Ben de klitorisimdeki hızımı artırdım. Diğer elimle işaret ve orta parmağımla bir V şekli yaparak kadınlığımı araladım. Oliver’ın göğsü hızla inip kalkmaya başladı.

İnlediğinde bu bir çeşit hırıltıya benziyordu. “Aletimi temizlememin sakıncası var mı?”

“Hayır.” Sesim boğuk ve toktu, bana hiç benzemiyordu. “Hijyen her şeyden önce gelir.”

Kalçam kalbimizin ritmine uygun biçimde ileri geri hareket etti. Düşün karşı ucundan bile onu hissedebiliyordum. Nefes alışları, o imkânsız gibi görünen nabızı, tenimi yakan bakışları...

Bu adamda boğulmak, bir daha da su yüzüne çıkmak istemiyordum. Eğer isterse beni mahvedebilirdi. Gerçekten, az kalsın planımı unutuyordum. Amacımı. Bu arzu oyununu neden başlattığımı.

Ollie’nin eli aletinin kökünden ucuna doğru kaydı. “Bunu durdurmalıyız.”

Yine de başını eğdi, başparmağını zonklayan aletinin başının üstünde gezdirdi. Şehvet ve arzuyla titriyordu, gözleri gözlerime kilitlenmişti.

“Hayır.” Parmaklarımı hızlandırdım. “Çok yaklaştım.”

KARANLIK PRENSİM

“Yapamam. Yapamam.” Oliver başını salladı, şişmiş aletini bırakıp sırtına vuran suyun altında iki avucunu duvara yapıştırdı. “Bu doğru değil. Böyle olmamalı.”

“Çok yaklaştım.”

Gerçekten de öyleydim.

Ağzımdan boğuk bir inilti koptu. Önce klitorisimde daireler çizdim, sonra iki parmağımı içeri soktum. Nasıl anlatılır bilmiyorum ama bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli sevişmeden bile daha yoğundu. Hatta yaşayacağım her şeyden daha yoğundu. Sadece Oliver’ın burada olması, önümde olması, benim yüzümden aklını yitiriyor olması bile yetmişti.

Bu, hep istediğim şeydi.

Hâlâ öyleydi.

Bu düşünce kalbimi hem sevinçle doldurdu hem de derin bir hüzne gömdü.

“Görebiliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Orgazm olurken nefes kesici görünüyorsun.”

Bu kadarı bile beni uçurumdan itmeye yetti. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi, tenim ateşle kaplandı, içimdeki duvarlar ritmik şekilde kasıldı. Haz dalgası başımdan başlayıp ayak parmaklarıma dek yayıldı.

Süzülüyordum. Dönüyordum. Arzunun tatlı girdabına kapılmışımdım. Bir anlığına varlığım havada asılı kaldı. Başımı geriye atıp gözlerimi kapadım ve uzun zamandır ilk kez kendime gerçekten hissetmek için izin verdim.

Birkaç saniye sonra gözlerimi açtım ve Oliver’ı ayakta buldum. Beline sardığı havlu hâlâ ıslaktı. Bana karmaşık bir ifadeyle bakıyordu: şaşkınlık ve dehşet birbirine karışmıştı. O an ne yaptığımı fark ettim. Onunla sevişmeye ne kadar yaklaştığımı...

Ayağa kalktım, gülümsedim ve kırıta kırıta yanına yürüdüm. Gözleri bana kilitlenmişti, bakışları önce belimi izledi, sonra bacaklarımdan arasına kaydılar. Tam önünde durdum ve biraz önce içimde olan parmaklarımı aramızda yelpaze gibi açtım.

Kaşımı kaldırdım. “Tatmak ister misin?”

“Bu lanet dünyadaki her şeyden çok,” diye cevap verdi kısık sesle. “Ama yapamam. Hafızan yerine gelene kadar olmaz.”

“Ah, öyle mi?”

Yine de ona yaklaştım. Meme uçlarım göğsüne değdiğinde parmak uçlarımda yükselip arkasına uzandım ve düşün musluğu kapadım. Su kesilir kesilmez tenim keskin soğukla ürperdi.

Oliver nefesini tuttu. Tenlerimiz birbirine temas ediyordu. Ona karşı sahip olduğum güçle sarhoş olmuş gibiydim; meme uçlarımı göğsüne sürttüm. Hiç kıpırdamadı, nefesini tuttu.

Gözlerini sımsıkı kapadı. Parmaklarımın kokusunu içine çekerken derin bir nefes aldı. Boğazının derinliklerinden bir homurtu yükseldi.

“Briar.”

Yay gibi gerilen çıplak bedenimi onunkine yasladım. “Belki bir dahaki sefere, ha?”

Islak kasıklararımdan süzülen sıvı havlusuna ve zar zor bastırdığı ereksiyonuna değdi.

“Kesinlikle.”

Arkamı dönüp yürüdüm.

1 - 0 mağlupsun, pislik herif.

Evet skor tutuyordum.

Çünkü biraz önce bir zamanlar bizi kendine âşık eden o gölü andıran manzaraya bakarken sonunda çirkin geçmişimi hatırlamıştım.

On beş yıl önce, Oliver von Bismarck beni terk etmişti.

Bu kez giden *ben* olacaktım.

Ama gitmeden önce onda benimkinden daha derin bir yara bırakacaktım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa: Ee? Hafızası yerine geldi mi?

Ollie vB: Hayır ama her gece ona sürtünmemek için neredeyse sikimi kestireceğim.

Zach Sun: Ayrı yataklarda yatmayı düşündün mü? Ya da ayrı evlerde? Sonuçta neredeyse yabancısınız.

Ollie vB: Farrow'a ayrı yataklarda uyuyalım dediğini bir düşün, nasıl tepki verir?

Romeo Costa: Onu döner gibi şişe geçirir, sonra da yavaşça ateşte çevirirken iş dünyasındaki rakiplerinin başarı hikâyelerini okur.

Ollie vB: Teşekkür ederim.

Romeo Costa: Ona gerçeği söyleyebilirsin.

Ollie vB: Doktor Cohen bunun iyileşme sürecini gerileteceğini söyledi.

Romeo Costa: Ne zamandan beri doğru olanı yapmayı önemsiyorsun?

Ollie vB: Kalbini kırdıktan sonra en azından bunu yapmalıyım.

Zach Sun: Kalp kırmak, kendi taşaklarını parçalamaktan iyidir.

Romeo Costa: Zavallı Zach. Nihayet seksi keşfetti ve artık sadece kafasıyla düşünemiyor.

Ollie vB: Laf cinsellikten açılmışken... Bu akşam yemeğe geliyorsunuz, değil mi?

Romeo Costa: Ne yazık ki. Dallas nişanlından hoşlanmış gibi.

Ollie vB: Sahte* nişanlı.

Zach Sun: Gerçek* duygular beslediğin sahte nişanlı.

Ollie vB: Hissettiğim tek şey suçluluk ve vicdan azabı.

Romeo Costa: Bu bile, son on beş yılda birlikte olduğun kadınlara gösterdiğin tüm duygulardan daha fazlası.

Ollie vB: Ama yine de... hâlâ Zachary Sun'ın bir stadyum dolusu spor seyircisinin önünde kendini rezil etmesi kadar değil. Neyse ki kimse videoya almadı yoksa internet fenomeni olurdun.

Zach Sun: Yapay zekânın sözleri: Birinci savunma mekanizması. Kulağa çözülyormuşsun gibi geliyor.

Ollie vB: Çözülyorsam sebebi Dallas'ın Briar'a bir not defteri almış olması.

Romeo Costa: Himm... Bu oldukça üniversiteli bir hareket olmuş. Şey... gurur duysam mı?

Zach Sun: Sorun nedir?

Ollie vB: Sorun şu ki, Briar ben ne zaman “bence dünya bir simülasyon” tarzı bir şey söylesem terapist gibi o deftere bir şeyler karalıyor.

Zach Sun: Oldukça spesifik bir örnek.

Romeo Costa: Kabul et, von Bismarck. Briar'ın gerçeği öğrenme ihtimali ödünü koparıyor.

Zach Sun: Sözde “ayakta kalan son kişi” de artık dizlerinin üstünde diyebiliriz.

Ollie vB: Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu pozisyonda olmamın tek nedeni yoğun bir oral aktivite.

Romeo Costa: Ben iki hafta veriyorum.

Zach Sun: Ben bir.

Ollie vB: Ne üzerine bahse giriyoruz?

Romeo Costa: Motoryatın.

Ollie vB: Tamam. Eğer iki hafta dolduğunda hâlâ mutlu bir şekilde âşık değilsem, ikiniz de girişimime yatırım yapacaksınız.

KARANLIK PRENSİM

Zach Sun: Son kez söylüyorum Oliver, taco yapıştırıcısı diye bir pazar yok.

Ollie vB: OLMALI! O lanet tacolar Dallas'ın açık büfede kendini tutma iradesinden daha zayıf.

Zach Sun: O zaman çıtır taco söyleme.

Ollie vB: Soft taco sevmiyorum. Lapa gibi oluyorlar. Sanki ıslak bir mutfak bezi çiğniyormuşum gibi.

Romeo Costa: Yapıştırıcı çözüm değil.

Zach Sun: Tabii konumuz "liseli bir zavallı neyle kafayı bulur" ise o zaman belki.

Ollie vB: Benim bahsim, benim kurallarım. Eğer kazanırsam yatırım yapacaksınız.

Romeo Costa: Peki. Ama kazanamayacaksın.

Ollie vB: Cüzdanlarınızı hazırlayın beyler.

Zach Sun: Meşhur son sözler.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver

Briar'ın horlaması dev bir gong gibi sessizliğin içinde çınladı. Duşta yaşadığımız olay onu bir şekilde etkilemişse bile hiç belli etmiyordu. Hatta yastığa başını koyar koymaz, bir dakikadan kısa sürede uykuya daldı.

Bu da neydi böyle?

Baylor'daki yüzleşmemizden sonra kavga etmeyi bekliyordum. İkimiz de içimizde birikmiş öfkeyle neredeyse titreyecek hâle gelmiştik. Duygularımı dizginleyip nasıl olsa yakında gidecek diyerek kendimi avutuyordum.

Her şey yine eski hâline; berbat, ruh emici ve uyuşturucu düzene dönecekti. Ben keyifli ve sorumsuz hayatıma geri dönecektim, o da Los Angeles'taki işine.

Ne tutulmuş sözler bozulacaktı, ne de büyük yalanlar ortaya dökülecekti. Ve kesinlikle birbirimize dokunmayacaktık.

Ama *beklemediğim* şey şimdiye kadar tanıdığım en seksi kadının önümde çıplak şekilde Cirque du Soleil numaraları yapmasıydı. Az daha taşak patlamasından ölüyordum.

Kulaklarımı dört açıp bunun mantıklı olmadığını bile bile güney kanadında bir yaşam belirtisi yakalamaya çalıştım. Oda-sının kapısına kulağımı dayasam bile kardeşimi duyamazdım.

Sebastian kasıtlı olarak sessiz kalmayı seviyordu, sırf beni çıldırtmak için.

Çünkü her hayat belirtisine fazlasıyla anlam yüklediğimi, yok yere umutlandığımı biliyordu.

KARANLIK PRENSİM

Saatler sessizlik içinde ilerledi. Briar'ın arada bir horlaması dışında hiç ses yoktu.

Von Bismarck ailesini mahvettiğim o geceden bu yana olduğu gibi yine uykuyla savaştım. Artık benim için bir ritüele dönüşmüştü bu. Çünkü gözlerimi kapatır kapatmaz, yaptığım hatanın kâbusu gelip beni buluyordu.

On beş yıl geçmişti ama gözkapaklarımın ardında beni neyin beklediğini hâlâ kesin bir şekilde biliyordum. Suyun sıçrayışı. Motorun kükremesi. O ürkütücü sessizlik. Ve kan. O kadar çok kan vardı ki.

Terapiyi denemiştım; ilaçları, akupunkturu, hipnozu. Kırmızı ışık terapisi, meditasyon, yorgunluktan bayılana kadar egzersiz yapmayı...

Hiçbiri işe yaramadı.

O kâbus hep geliyordu. Her zaman olduğu gibi. Ben de ona direniyordum. Ta ki artık gücüm tükenene kadar. Sonra ertesi gün, o inatçı kâbus aynı nedenden ötürü yine geliyordu.

Kâbuslar, beyninizin size nerenizden yaraladığınızı gösterme biçimidir.

Çarşaflar belime dolanmış hâlde döndüm durdum, koyun saydım, o korkunç hatayı yapmadan önceki her ânı tek tek hatırlamaya çalıştım ve sonunda pes ettim.

Ses kayıt cihazı beni çağırıyordu.

Beyaz gürültüyü açtım, zamanlayıcısını Briar uyanmadan bir buçuk saat önce kapanacak şekilde ayarladım.

Tıslama ve hışırdama sesleri beni uykuya, yine aynı kâbusa doğru çekti.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Oliver

On Dokuz Yaşında

Vücudum New York'ta işlevini sürdürebilirken aklımın hâlâ kilometrelerce ötede, Avrupa'da Briar Rose'un yanında kalabilmesi üzerine ciddi bir araştırma yapılabilirdi. Briar birkaç aksilik dışında Cenevre'ye sağ salım varmıştı. Aksilikten kastım, otel bornozuyla seyahat etmek zorunda kalması ve kendisine asılmaya kalkan dangalak taksi şoförünü savuşturmasıydı.

Her şeyi düşündüğümüzde, onu Paris'te bir başına bırakmış olmanın suçluluğu midemi bulandırıyor. Ama öte yandan, ailesi son dakika plan değişikliği yüzünden sonunda Cenevre'ye dönmüştü. En azından Minik Böceğim yalnız değildi. Gerçi hepimiz kabul etmeliyiz, katil ruhlu bir seri katille yalnız kalmak daha güvenli olabilirdi.

Bu sırada ben sabah olmadan göl evine varmıştım. Yani Avrupa'da sadece bir gün izin yapmıştım. O da durak gibi bir şeydi zaten. Yine de babam bu duruma sinirlenmeyi başarmıştı. Ben de numaradan pişman rolleri kesip sonraki iki haftayı toplantılarda geçirerek, tablolara saçma şeyler yazıp çizerek ve babam, COO'su ve yönetim kurulu üyeleriyle birlikte şirket yönetimini öğrenmek üzere oradan oraya koşuşturarak geçirdim.

Her gün Minik Böceğim'i yeniden göreceğim güne dakikaları sayıyordum. O dakikalar arasında hesap kitapla boğuşup müşteri hizmetleri simülasyonları yaptım, babamın on altı sayfalık sınavını tamamladım. Ve geçtim. *Ucu ucuna*. Seb ise A+ aldı. Piç.

Savannah'daki göl evindeki son günümüzde, babam artık kışımızı yeterince tekmelediğini düşünmüş olacak ki bize bir gün izin verdi. "İş dünyasına gösterdiğiniz bağlılık ve otelcilik alanındaki olağanüstü bilginiz takdire şayan," dedi. Ben ve Seb evdeki ofisine girerken bizi boş bakışlarla süzdü. "Küçük bir mola'yı hak ettiniz."

Kulak kesildim. "Mola derken... Avrupa gezisi mi?"

Babam parmaklarıyla maun masanın üstünde ritim tuttu. "Mola derken arka bahçede top oynayabilirsiniz mesela."

Seb kaşlarını çattı. "Beş yaşında değiliz."

"Yine de beklentilerimi her karşıladığınızda sizi ödüllendirecek değilim." Babam bir dosyayı açtı, konuşmayı kafasında çoktan bitirmişti bile. "Ödül almak istiyorsanız, beklentinin ötesine geçmeniz gerekir. Barbeküye birkaç biftek atın, iki bira için. Ben işlerimle ilgileneceğim."

Seb ağzının kenarını bükerek bana takıldı. "Vay, vay, vay."

Babam omuz silkti. "İsterseniz eski tekneyi kullanabilirsiniz. Kıyıdan itip çalıştırabilirsiniz tabii."

"Yaşamak ne güzel şey," diye homurdandı Seb.

"Hadi bakalım." Babam ellerini çırpı. "Bazılarımızın yapacak işleri var."

Seb'le birlikte babamın ofisinden yıldırım gibi çıkıp kararını değiştirmeden kapıyı hızla kapattık. Ağır meşe kapının diğer tarafında birbirimize beşlik çaktık, suratlarımızda kocaman sırıtışlar vardı.

"Vay anasını. Bütün gün izinliyiz." Seb kaşlarını oynattı. "Bugün birinin keyfi bayağı yerinde."

Babamız bizi seviyordu. Objektif olarak bakarsak adildi, ilgiliydi ve ailesine tutkuyla bağlıydı. Ama aynı zamanda katıydı da. Tabii annemin hep dediği gibi; kurallar sevginin ihtiyatla sarılmış hâlidir.

Seb omzuma şaplak attı ve arka bahçeye doğru benimle birlikte yürürken, "Ne yapalım, çapkın?" diye sordu.

Kız arkadaşım. Kız arkadaşım ile sevişmek istiyorum. Bunu ayarlayabilir misin?

Çenemi kaşıdım. “Tekneyi gölün öbür yakasına sürebiliriz. Orada barbekü yapılan bir yer, antikacılar, turistik dükkânlar falan var.”

“Antikacılar mı?” Seb görünmez bir kolyeyi kavrayıp yapmacık bir şaşkınlık ifadesi takındı, sonra yüzü ifadesizleşti. “Kiminle konuştuğunu bil, kardeşim.”

“Üzgünüm, Seb. Genelevler bu eyalette yasal değil.”

“Sanki seks yapmak için para ödemem gerekiyormuş gibi.” Bana döndü, iskelede geri geri yürüyerek yüzünü işaret etti. “Şu tipe bak.”

“Bakmasam olmaz mı?”

“Ben tanrı gibi bir şeyim.”

“Kahvaltıda sekiz top kokain mi çektin sen?”

Sırıtip omzumu dürttü. “Hadi merkeze inip kız tavlatalım.”

“Merkeze gidersek sen kız tavlarsın, ben de seni eve götürmek için otelin lobisinde bekleyip sikini mutfak lavabosunda yıkamanı izlerim. Çünkü dönüş yolculuğunda bana muhtaçsın.” Daha önceki deneyimlerim haklı olduğumu kanıtlıyordu.

Sebastian güldü. “Zach ve Rom bu yaz buralarda mı acaba?”

Başımı iki yana salladım. “Yok. Onların da kendi dertleri var.”

Babamın mini yatının yanında duran tekneye tırmandık. Yirmi milyon dolarlık komşusuyla boy ölçüşemezdi belki ama yine de şık bir araçtı. Gümüş siyah vinil döşemeleri, son teknoloji ses sistemi ve yavaşma ışıkları vardı. Hatta katlanabilir bir yemek masası bile mevcuttu.

Yaptığımız onca işten sonra, Seb’le birlikte uzun zamandır hiç eğlenmemiştik. Küçük kardeşimle zaman geçireceğim için mutluydum. Gerçi Seb, staj boyunca her şeyi gereksiz yere gerginleştirmişti; beni sürekli alt etmeye çalışıyordu ama ben gerçekten umursamıyordum.

KARANLIK PRENSİM

Aslında geri dönmemin tek nedeni, von Bismarck parasının Briar Rose’la bir aile kurmayı çok daha kolaylaştıracak olmasıydı.

Seb’i tanımayanlar, beni zeki, şık ve rakamlar konusunda yetenekli biri olarak görürlerdi. Ama onu tanıdıkları anda beni hemen “aptal kardeş” kategorisine koyarlardı. Çünkü o hem daha zeki hem daha yakışıklı hem de daha hırslıydı. Gözünü diktiği her şeyi elde etmek için acımasız olabiliyordu.

Özel hayatıyla iş, okul ve sporu birbirinden ayırmayı çok iyi bilirdi. Bu da bana karşı büyük bir avantaj sağlıyordu. Ama ben hiçbir zaman “geleceği daha parlak kardeş” olma derdine düşmemiştim. Tek isteğim aramızın iyi olmasıydı.

Seb’ten sonra ben de tekneye atladım, kontağı çevirdim, gaz kolunu öne ittim. Motor çalıştı ve tekne berrak turkuaz suyu bir bıçak gibi yarararak ilerlemeye başladı.

Seb kollarını sıvayıp banklardan birinin altındaki mini buzdolabından iki bira çıkardı. Kapaklarını başparmağıyla patlatıp birini bana uzattı. Usulca bir yudum aldım, güneşin vurduğu ufka bakarak yakındaki adaya doğru yol aldık.

“Aynı kızla sürekli sevişmek sıkıcı değil mi?” Sebastian dirseklerini korkuluğa dayayıp gözlerini kısmıştı. “Yani, biraz çeşitlilik istemiyor musun?”

“Hiç sanmıyorum. Hayat sadece sikini ıslatmaktan ibaret değil, Seb.”

Briar Rose’la sadece bir kez birlikte olmuştuk ama ben onun sadece benim olacağını yüzyıllar önce anlamıştım. Başka birine ihtiyacım yoktu. Neden olsundu ki? Zaten iki elim vardı ve ikisini de ona sarılmak için kullanıyordum.

“Evet, evet.” Tekne gölde hızla süzülürken birasından bir yudum daha aldı. “Hayat sevişmeden ibaret değil, kürek çekmek ve barbekü yapmak da var.”

Burnumdan güldüm ve başımı salladım. “Berbatsın.”

“Berbat demişken...” Sırtıma bir şaplak attı, yüzündeki o sinsî sırıtişıyla elini omzuma koydu. “Sana kötü bir haberim var.”

A-ha. O bakışı bilirdim. Günümü mahvetmekten keyif alan bir pisliğin bakışıydı. Seb'in öyle bir yanı vardı. Bana hep Romeo'yu hatırlatırdı. İnsanların gününü mahvetmek onun için âdeta bir ata sporu gibiydi. Hem de özür bile dilemeden yapardı bunu.

İnledim. "Ne oldu?"

"Sen Avrupa'dayken çıktığım kızlardan birinin Instagram hesabında biraz gezinmek istedim..." *Kızlar*. Çoğul. Aman Tanrım.

Yargılayacak değildim ama cidden kardeşim tam bir hovar-daydı.

Çenem kasıldı. "Peki."

"Her seferinde yanlışlıkla 1588'den falan kalma bir fotoğrafını beğeniyorum." Birasından bir yudum daha aldı ve keyifle güldü. "Biri senin ergenlik öncesi bir fotoğrafını beğendiğinde bildirim aldığını bilmekten daha rezil bir şey yoktur."

Ona sert sert baktım, artık adaya giden rotaya odaklanamıyordum. "Evet. Sonra?"

Nereye varacağını az çok tahmin ediyordum.

"Yani, sen iPad'ini ortak alanda bırakmıştın ve ben de onun profilini senin Instagram hesabın üzerinden kontrol etsem sorun olmaz diye düşündüm. Yani öyle yaptım."

"Seb..." dedim uyarıcı gibi.

"Bikiniyle plajda çekilmiş bir fotoğrafını yanlışlıkla beğendim –daha önce söylemiştim, seksi kızlar söz konusu olduğunda parmaklarıma güvenilmez– ve o da hemen bana DM attı. Yani sana." Sırıttı. "Ama ben senin hesabını kullandığımı unutmuş-tum, konuşmaya başladım."

"Sebastian Leopold von Bismarck."

"Hemen kaynaştık." Yükselen öfkemi tamamen görmezden gelerek birasından koca bir yudum daha aldı. "Sonra bir anda ekranıma bir düzine bildirim yağdı. Senin tüm fotoğraflarını beğeniyordu. Ama ben onları kendi fotoğraflarım sanıyordum. O yüzden ben de onun tüm fotoğraflarını beğenmeye başladım. Hatta yorumlar da bıraktım."

KARANLIK PRENSİM

“Yorumlar?” Çenemi o kadar sıkımdım ki konuşurken ne-redeyse hiç hareket etmiyordu. “Ne yorumları?” Briar Rose’la birbirimizin sosyal medya hesaplarına her gün göz atardık. Er ya da geç kesinlikle fark ederdi.

“Öyle çok uç şeyler değil. Antrenmanlarına ve genetik yapı-sına iltifat ettim. O tarz şeyler.”

“*Taş gibi* demiştin.”

“Yani... evet, harbi taş gibi.”

“Senin ben...” dedim dişlerimin arasından. Motoru kapa-dım, biramı kenara koydum ve Seb’in yakasına yapıştım. “Bir kız arkadaşım var. Bu olanları muhtemelen göreceksin, tabii şimdiye kadar çoktan görmediyse. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildin lan?”

Onu dümenin olduğu bölüme bastırdım. Metal sırtına gö-müldü. Umurumda değildi.

“Tanrım, sakınleş artık. Git durumu Briar Rose’a anlat, o seni anlar.” Tuttuğum yerden kurtulmaya çalıştı ama ben ondan daha uzundum, daha iriydim, daha güçlüydim. “Yoksa ben anlatırım. Fark etmez. Zaten onu aldatacağına asla inanmaz.”

“Bu benim mahremiyetime yapılmış bir saldırı.” Yüzümü onunkine yaklaştırdım. “Çiftlik evini al, babamızı kandırıp Lam-borghini’yi de kap. Aşağılıkça ne varsa yap. Umurumda değil. Ama ilişkiye burnunu sokmaya kalkma, Sebastian.”

“*Çoooook sıkıcı.*” Beni iterek kendinden uzaklaştırdı ve ardın-dan horlama sesi çıkardı. “Sırf kız arkadaşın var diye kendini bir halt sanıyorsun.”

Geriye doğru sendeledim, bacaklarım koltuğa çarptı.

Seb birasını bitirmek için durakladı. “Burnunu o Kafdağı’n-dan indir, dostum. İşin cazibesi o kızı her gün çekmek zorunda olmamandan geliyor. Kız dünyanın öbür ucunda yaşıyor.” Bana orta parmağını gösterip tekrar dümenin başına geçti. “Pardon dedik ya.”

Boynumu esnetip parmaklarımı çıtlattım. “Sanki gerçekten özür diliyormuşsun gibi.”

Motoru tekrar çalıştırdı, tekneyi göl evine doğru çevirdi. “Git bir başkasına ağla. Küçük mızımız çocuk...”

Gaza bastığı anda onu gömleğinin ucundan yakaladım, kendime doğru çekip bedenini güverteye yapıştırdım. Boğuştu, boğazıma saldırdı. Yumruğumu sol yanağına indirdim ama çenesine denk geldi.

Seb kanı yüzüme tükürdü ve delirmiş gibi gülerek, “Tanrım, tam bir eziksin,” dedi. Kafasını geriye yatırdı.

“Ne halt ediyorsun, Seb? Neden bu kadar pislikçe davranıyorsun?” diye bağırdım.

“Çünkü beni sen böyle yaptın!” diye kükredi. “Sen hep o uslu çocuksun, Oliver. Düzenli bir ilişkin var, notların iyi, sorumlusun, şapşıksın. Herkesin arkadaşısın. Sence ikinci çocuk olarak fark edilmek ne demek?”

Bir yumruk daha savurdum ama bu kez başını yana çekip kaçındı, parmaklarıyla bileğimi yakaladı. Bileğimi büktü ve ikimizi devirdi, şimdi üstüme çıkmıştı.

“Sporda daha iyi olmalıydım, okulda daha iyi olmalıydım, her konuda senden daha iyi olmalıydım,” diye haykırdı Sebastian, dirseklerimden bastırarak beni güverteye kilitledi. “Var olduğumu hatırlatmak için seninle yarışmak zorundaydım.”

Tekne gölde başıboş, yüksek hızda dolaşmaya devam ediyordu. İkimiz de dümeni umursamıyorduk. Seb’in parmakları boynuma kenetlendi. Beni öldürecek kadar sıkmadı ama ödümü koparmaya yetti.

Ve o anda her şeyi anladım. Yaz boyu üzerimize çöken o gerilim. Sebastian benim varlığımdan bıkmıştı, tıpkı benim onunkinden bıktığım gibi. Evet, zekâsıyla beni gölgede bırakmıştı. Ama babam beni seviyordu. Ne notlarım ne spordaki başarıım ne de performansımdan dolayıldı bu. Karakterimden dolayıldı.

Çünkü ben tek bir kıza sadıktım, tıpkı onun anneme olduğu gibi. Çünkü dışarı çıkmak yerine ailece Jenga ve Uno oynamayı severdim.

KARANLIK PRENSİM

Çünkü ben, *bendim*.

Herkes tarafından sevilen ve güvenilen Oliver.

“Bırak beni,” dedim hırıltıyla, ciğerimde kalan son nefesle boğuluyordum.

Seb bırakmadı. Sadece gözleri cansız, ağzı düz bir çizgi gibi, burun delikleri genişlemiş hâlde bana baktı. Ve o an bu her neyse, içinde çok uzun zamandır biriktiğini anladım.

Derin bir nefes aldım, dizlerimi karnıma çektim ve tüm gücümle onu üstümden ittim. Seb tekne boyunca savrulup korkuluklara çarptı. Şaşkınlıkla yüzü buruştu, ardından kısa korkulukların üzerinden takla atarak yuvarlandı ve suya düşerken bir şapırtı duyuldu.

Ayağa fırladım, kahkaham boğazımda düğümlendi. Küçük şerefsizin kıyıya yüzerek dönmek zorunda kalmasından daha şiirsel bir intikam olamazdı. Yüzebilirdi elbette. Kürek takımındaki herkesin serbest stil süresi harikaydı, iskele de birkaç dakikalık mesafedeydi zaten.

Ama o sesi duymadan önceydi bu. Etin doğranırken çıkardığı o tanıdık, berbat ses. Güçlü motor bir şeylere takılmıştı. Tekne bir anda durdu. Hızını kaybettiğinde öne doğru sendeledim, gölün yüzeyinde artan ivmeyle süzülüyorduk.

Kıç tarafına koştum, eğilip kenardan aşağı baktım. Kahretsin. Kırmızı. Her yer kıpkırmızıydı. Kardeşim görünmüyordu. Suyu gömülmüş olmalıydı.

“Lanet olsun,” diye homurdandım, dümenin başına atıldım.

Motoru kapadım. Cayırtılı bir sesle durdu. Suyun tamamen durulmasını bekledim, sonra üzerimdekilerle birlikte göle daldım. Nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Bunu başarabilecek miydim? Kardeşimi kurtarmak için çok mu geç kalmıştım?

Gözlerim açık şekilde, kandan girdapları dağıtmak için elimi kullanarak yüzdüm. Kan göl suyunda seyrelmeye başladığında Sebastian’ı gördüm. Pervaneye takılmıştı, sanki oraya yapışıp kalmıştı.

İlk başta, hissettiğim rahatlama midemi bulandıracak kadar yoğundu. Kollarını ve bacaklarını tek tek kontrol ettim; hâlâ yerlerindeydi. Can havliyle pervaneye tutunmuştu, düşmemek için... Bu da yaşadığı anlamına geliyordu. Ona doğru yüzüp koltuk altlarından kavrayarak gövdesini yukarı çektim.

Ağırlığı karşısında panikledim ama adrenalın gücüne güç kattı.

“Tanrım, ne kadar ağır olmuştun.” Onu sanki dev bir ölü balık gibi kış tarafına sürükledim. “Annemle babam sana ne yediriyor böyle?”

Cevap vermedi. Sırtüstü çevirdim. O zaman yüzünü gördüm. Ya da artık olmayan yüzünün o hâli.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Pervane fena parçalamıştı. Yüzünün parçaları ikiye ayrılmış gibiydi. Yanaklarından biri... Alnının bazı kısımları... Her yer kan içindeydi ama yine de artık bu yüz ona ait değildi. Saç çizgisi kafasının ortalarından başlamış gibiydi.

Cevap vermedi.

Zaten verebileceğini zannetmiyordum. Üst dudağından oluk oluk kan akıyordu.

“Seb, Seb, Seb.” Ellerimi göğsüne bastırdım, nefes alışverişindeki zorluk karşısında ağlamamaya çalıştım. “Seni ittiğim için çok üzgünüm. Şimdi hemen yardım getireceğim. Dayan biraz.”

Bir an önce kıyıya dönmem gerekiyordu. Dümenin başına geçip motoru çalıştırdım ve hızla iskeleye yöneldim. Aynı anda telefonumu alıp ambulansı aradım, ardından da ailemi. Ne olur iskelede beni bekleyin diye yalvardım.

O anlarda aklım darmadağındı.

Bunu ben yaptım.

Sebastian’ı suya ben ittim. Hem de ne için? Aptal, önemsiz bir şey için. Lanet olası bir *Instagram* yanlış anlaşılması yüzünden.

Hiç ses çıkarmadı.

KARANLIK PRENSİM

Tekneyi kullanırken her saniye ona bakmak zorundaydım. Hâlâ orada, yerde yatıyordu. Hâlâ nefes alıp veriyordu. Ama bir anda dank etti... Onu tanımlayan tek şeyi kaybetmişti – o meşhur yüzünü. Ve onu bir daha asla geri getiremeyecekti.

Beni asla affetmeyecekti. Kardeşler arası basit bir rekabet, artık saf ve katıksız nefrete dönüşmüştü.

Küçük kardeşimin hayatını mahvetmiştim.

Bu durumu değiştirmek için elimden gelen hiçbir şey yoktu.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Briar

Savaşa hazır şekilde uyandım.

Bütün anılarımla –evet, *hepsiyle*– donanmıştım ve bu altın kafeste fazla kalamayacağımı biliyordum. Oliver beni kapı dışarı edeceği için değil. O dangalak hâlâ hiçbir şey hatırlamadığımı sanıyordu. Yeni projem temmuz ortasına kadar başlamayacağı için çalışmam da gerekmiyordu.

Ama eğer buradan çıkmazsam, şu nişanlım denilen herifi kendi ellerimle öldürebilirdim. Ne zarafet olurdu işin içinde, ne de ince ince planlanmış bir intikam. Dün duşta yaptığımız yoga gösterisinden önce hayal ettiğim o işkence sahnelerinin hiçbirisi yaşanmazdı. Sadece yalın, saf şiddet uygulardım.

Gerçeği suratına çarpmak ve yüzünün düşüşünü izlemek için sabırsızlanıyordum. Ama bunu, bu gece arkadaşlarıyla vereceği şatafatlı akşam yemeğinden sonra yapacaktım.

Dallas. Farrow. Hettie. Hepsi beni sırtımdan bıçaklamıştı. Gözümün içine baka baka yalan söylemiş, bana dostmuş gibi davranmışlardı.

Beni acınacak hâlde mi görmüşlerdi? Kalbimi kırıp beni terk eden adamla birlikte yaşıyor olmamı komik mi bulmuşlardı?

Hayır. Bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. Eğer kızlar Oliver'ın yaptıklarını onaylasaydı, beni hafızamı yerine getirmek için Baylor'a götürmezlerdi.

Onları intikamımdan muaf tutacaktım. Ama bu, bana ne-reye kadar yalan söylemeye devam edeceklerini sınımayacağım

KARANLIK PRENSİM

anlamına gelmezdi. Bu akşamki yemekte... Bu lanet sokakta yaşayan herkesin işlediği suçları itiraf etmesini sağlayacaktım.

Tenim karıncalandı. Heyecanlıydım. Kalçamın üstünde döndüm, yatakta Oliver'm boş tarafını ve başucundaki, şarjda duran telefonunu gördüm. Benimkisi yastığımın üzerinde titredi.

Seb vB: Bir dahaki sefer kürek malzemelerimi kurcalayacaksan, bulduğun gibi bırak.

Seb. O lanet suratsız. O da her şeyi biliyor olmalıydı. Ama ona kızamazdım. Ben onun alanına dalmıştım, o benimkine değil.

Ben de bir mesaj yazdım, sonra tereddüt ettim ama yine de gönderdim. Seb'in konuşmalarımızı kendine saklayacağına güveniyordum, özellikle de Oliver'ın durumunu bildiğimi öğrenmesini istemediği için.

Briar Auer: Gerçeği biliyorum.

Seb vB: Ne yapacaksın?

Ne özür diledi ne de bu yalanın içindeki rolünü kabul etti. Hiçbir şey. Bu, öyle Seb'e özgüydü ki –eski Seb'e– neredeyse gülümseyecektim.

Briar Auer: Bu evi yakacağım.

Seb vB: Lütfen ben de içindeyken yak.

Kaşlarımı çattım. Bunu gerçekten, kelimenin tam anlamıyla kastettiğine yüzde doksan dokuz emindim.

Oliver'la yaşadığım o iğrenç ayrılıktan sonra Seb'in sorumluluğunun ona bırakılması içimi parçalamıştı. Onu hep küçük erkek kardeşim gibi görmüştüm. Sivri dilli, acımasız bir küçük kardeş ama kardeşti işte.

Seb'e attığım tüm mesajlar yanıtsız kalmıştı. Beni engellemişti. O zamanlar bunu Oliver'a olan sadakatine yormuştum ama şimdi biliyordum ki aslında kendini tamamen dışarıya kapatmıştı.

Ve bu, bana bir şeyi hatırlattı.

İntikam.

Giyinme odama girdim –bu evde köpekler dışında özle-yeceğim tek şeydi belki de– ve elimdeki en dekolteli bikiniyi seçtim. Ollie, dün testis ağrısı yaşadığını sanıyorsa, bir de bugün olacakları görsün bakalım.

Onu bahçede kahve içerken bulmam yirmi dakikadan kısa sürdü. Kendine hem göl manzaralı hem de mavi güllere bakan huzurlu bir köşe bulmuştu.

Oturduğu pencerenin önünde konuşlanıp sabah yogamı onun tam görüş açısında yapmaya karar verdim. Dizüstü bilgisayarından kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri büyüdü, sonra da ikinci kez bakma gereği duydu. Ben çoktan aşağı bakan köpek duruşu pozisyonuna geçmiştim bile. Umarım bu sabah da bir ereksiyonla uğraşmak zorunda kalır ve dolaşımı kesilirdi.

Yogadan sonra bir Daisy Dukes şort ve parlak kırmızı bikini üstümle mutfağa girdim. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ama Oliver'a işkence etmek birincil önceliğimdi. O ise önündeki tabloya odaklanmaya çalışıyor, çaresizce dikkatini toplamaya uğraşıyordu.

“İyi uyudun mu?” diye sordum şarkı söyler gibi.

“Eh işte. Sen?” dedi, *macchiatosundan* bir yudum alıp gözlerini hemen dizüstü bilgisayarına çevirdi.

Şimdi düşününce... Belirtiler gözümün önündeymiş.

Et meselesi. Uçak. Bana bakıcılık yapmak zorunda kaldığında kendini işe gömmesi. Oliver, hafızam yerine gelene kadar benimle olabildiğince az vakit geçirmek istiyordu ama ben işini kolaylaştırmaya hiç niyetli değildim. Nişanlılığımız hakkında yalan söylediği ve beni aptal yerine koyduğu için değil. Bana ne yaptığını hatırladığım için.

KARANLIK PRENSİM

Bana. Yaptığı. Acımasızca. Her. Şeyi. Hatırlıyordum.

Bekâretimi aldıktan sonra beni ortada bırakışını. Paris'in Arnavut kaldırımli sokaklarında sabahın köründe, üstümde sadece ince bir otel bornozu varken yürümek zorunda kalışımı. O bakışları, o fısıldaşmaları, butikler tarafından içeri alınmayışımı. Arkasından gelen o gözyaşlarını.

Ve Ollie'nin ansızın ortadan kayboluşunu. Ne bir telefon ne bir mesaj ne de e-posta. Seyahatlerinde bana gönderdiği o küçük hediyeler bile yok olmuştu. Bu evin tam önüne, bu demir kapıların önüne gelmiş ve reddedilmiştim. *Bir kez daha.*

Sonra o Instagram yazışmalarını görmüştüm. O kadar aleni, o kadar cesurcaydı ki sanki bana aldatıldığımı bile bile göstermek istemişti.

Ve en çok da olan bitenden sonra bu kıtanın ikimize birden asla yetmeyecek kadar küçük geldiğini hatırlıyordum. Los Angeles'ta yaşamayı özellikle seçmiştim çünkü Amerika'da Maryland'e en uzak yer orasıydı; Alaska ve Hawaii hariç.

Ama yine de yüzü her yerdeydi. Magazin dergilerinde, sosyete sayfalarında, hatta kongre duruşmalarında bile vardı. Ne kadar silmeye çalışsam da Oliver hayatımdan çıkmıyordu.

Ama bu kez tersi olacaktı. Bu kez o sıkışıp kalacaktı. Benden kurtulamayacaktı.

"Biraz sıcaktı," dedim, bikini üstümün üçgenlerini öyle bir çekiştirdim ki neredeyse mememi kapatamayacak hâle geldiler. Onu kendi silahıyla vuracaktım. "Eğer senin için sorun değilse bu gece çıplak uyumayı düşünüyorum."

Kahvesi boğazına kaçtı, bir kısmını da o pahalı ekranına püskürttü. Bir peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Artık kıyafetlere alerjin mi var?"

"Artık mı?" dedim, kirpiklerimin arasından ona masumca bakıyordum. "Ben gururlu bir çıplağım, Oliver. Bu, benim yaşam felsefem. O kadarını çok net hatırlıyorum. Evde asla kıyafetle dolaşmam. Beni..."

İnledi. “Aklı başında mı tutuyorlar?”

“Hayır,” dedim, dudaklarımda bir gülümsemeyle. “Kısıtlanmış hissettiriyorlar.”

“Ya memelerin kapalı kalacak ya da *ben* seni çıplak gören herkesi öldürdüğüm için hapse gireceğim.”

“Bu kadar kıskanç olmamalısın. Üniversite yıllarımda çoğunluğu hatırlıyorum ve *bayağı çok* adamla yattım. Saymadım ama iki yüzü bulmuştur.”

“Uzun süreli bir sevgilin yok muydu senin?”

“Grant. Grant Dwyer.” Derin bir iç çekip düşünceli bir ifade takındım. “Gerçek bir centilmendi. Diğer adam gibi değildi.”

“Diğer adam?”

“Vance Smith.” Burnumu kırıştırdım, uydurma bir anı canlandırdım. “Bir benzin istasyonunda tanıştık.”

“Saygın her ilk buluşmanın gerçekleştiği yer.”

“Üç hafta sonra onu terk ettim çünkü titreşimli oyuncak koleksiyonumdan kurtulmamı istedi.”

“*Ne?!*” Oliver bunun uydurma olduğunu bilmesine rağmen benden daha çok dehşete düşmüş görünüyordu. “Bu, yardımcı şefi mutfakta sana yardım etti diye kovmak gibi bir şey.”

“Bu arada Grant âdeta bir rüya gibiydi. Devrimciydi resmen. Açık ilişki fikrine sıcak bakıyordu.”

“Açık ilişki.” Oliver’ın sesi duygusuzdu.

“Evet,” dedim, uydurmaya devam ediyordum. “Üç yıl boyunca birlikteyken yüzlerce adamla yattım. Bazılarına o da şahit oldu. Ne yazık ki bebek fokları petrol sızıntılarından kurtarmak için dünyanın öbür ucundaki bir köye taşınmak zorunda kaldı. Grant de çevreciydi.”

“Sen, çevreci biriyle açık bir ilişki yaşadın ve o adam üniversite eğitimini yarıda bırakıp bebek fokları kurtarmaya gitti, öyle mi?”

“Evet. Rüya gibi biri, değil mi?”

“*Biraz şeymiş...*” dedi Ollie, kupasına doğru mırıldanıyordu.

KARANLIK PRENSİM

Ollie'nin beş haneli fiyata mal olduğu belli olan o kıymetli kahve makinesine doğru ilerledim. Parmak uçlarımda yükselerek üst dolaptaki kupaya uzandım.

Memelerim bu hareketle hafifçe ileri geri salındı.

Oliver hızla arkasını döndü, gözle görülür şekilde afallamıştı. "Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Sorun değil, ben hallederim. Sen otur, dinlen."

"Dikkat et. Annem onu İtalya'dan özel olarak getirtmişti. Eşi benzeri yok, fabrikası yıllar önce kapanmış, yani yedek parça falan da bulunmaz."

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Çok evhamlısın."

Tekrar dizüstü bilgisayarına döndü. Ben de kahve makinesindeki vanalardan birine uzanıp bilerek ters yöne çevirdim. Vana yerinden çıktı, *metalik* bir sesle tezgâha düştü.

"Ah, tüh." Bacağıma hafifçe vurarak şakacı bir üslupla iç geçirdim. "Kahve makinesini bozdum galiba. Sorun olmaz, değil mi?"

Biraz dikkatli baksa vanayı tekrar yerine vidalamanın on saniyelik iş olduğunu hemen fark ederdi ama tabii ki bakmadı. Ollie'nin kulaklarından âdeta duman çıkıyordu. Kaskatı kesilmiş, ekranına bakmaya devam ediyordu. Muhtemelen bana bağırma-mak için kendini zor tutuyordu.

Boğazını temizledi, omurgası dimdikti. "Sorun değil."

Endüstriyel tipteki, içine yürüyerek girilen buzdolabına yöneldim, bir soğuk kahve aldım ve yanına oturdum. Yüzüme en içten gülümsememi takınarak kahvemi yudumladım. O ise hâlâ ekranına öfkeyle bakıyordu.

Ben, onun etine batan diken olmuştum.

Ama o dikenin birazdan kan akıtacağını bilmiyordu.

"Şey," dedim, kahveyi özellikle yüksek sesle içerek –çocukluğumuzdan beri en nefret ettiği şeydi– konuşmaya devam ettim "düğünümüz için şöyle düşündüm..."

Dişlerini gıcırdattı, o iğrenç seslere rağmen kendini toparlayıp gözlerini bana dikti. "Evet?"

“Dallas, onun düğününü burada yaptığınızı söyledi.”

“Evet,” dedi, kelimeleri ağır ağır telaffuz ediyordu. Tedirgin olduğu her hâlden belliydi.

“Bana senin ona attığın e-postaların basılı hâllerini gönderdi. Hani şu düğünle ilgili önerilerini içeren.”

Uçakta klasöre birlikte güldüğümüzü ve Oliver’ın trollükleri için yetersiz kaldığını hep birlikte onayladığımızı söylemedim tabii.

Bense bu işte ustaydım.

Ollie dizüstü bilgisayarını kapadı, söyleyeceklerini dikkatle seçiyordu. “Onlar şakaydı.”

“Gerçekten mi? Çünkü klasörde çok hoş fikirler vardı.” Sekiz parmak kalınlığındaki klasörü masaya koydum. Masa sallandı. “Ayrıca Dal da senin bu fikirleri ciddiye aldığını söyledi. Ben de düğüne olabildiğince çok şey dâhil etmeye karar verdim.”

“*Dal?*” diye tekrarladı, benim klasörün sayfalarını rastgele çevirmemi izliyordu.

“Evet. Onun lakabı, şapşal. *En yakın arkadaşımı* resmî adıyla mı çağıracağım? Yani... bilmiyorum.” Omuz silktim. “Seninle ilişkim olduğu için kendimi *çok şanslı* hissediyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Sen, hayalini kurduğum her şeysin. Beni asla yüzüstü bırakmazsın. Bana asla yalan söylemezsin. Ebeveynlerim ve Cooper gibi beni terk etmezsin. Her zaman beni önceliğin yaparsın.” Gözlerinin ta içine baktım, söylediğim her kelimeyle irkilmesini izledim. “Seni seviyorum, Oliver.”

Hiçbir şey söylemedi.

Ne diyebilirdi ki? Saydığım hiçbir şey doğru değildi.

İç çektim, önceden işaretlediğim bir sayfada durdum. “Düğünü sadece kendi isteklerime göre şekillendirip bir *bridezilla* olmak istemiyorum. Bu yüzden senin önerilerini alıp onların üzerinden ilerlemeyi tercih ediyorum. Zaten ne istediğimi hatırlamıyorum bile. Bu da o sorunu çözmüş oluyor.”

“Evet... kesinlikle.” Hâlâ biraz önceki sözlerimde takılı kalmış gibi düşüncelere dalmıştı.

Masaya doğru eğilip yanağına sert bir öpücük kondurarak onu bu trans hâlinden çıkardım. “Sanki tüm bunları daha önceden planlamışsın gibi.”

“Ben aslında Romeo ve *Dal*’la dalga geçmek istemiştim. O zamanlar birbirleriyle evlenmeye pek niyetli değillerdi.”

“Saçmalama. Onlar birbirlerine açıkça âşık. İnsan başka ne için evlenir ki?” Onu benimle göz teması kurmaya zorlayarak kaşımı kaldırdım. “Sen beni seviyorsun, değil mi?”

Gözlerini kaçırıldı. “Tabii ki.”

“En çok neyimi seviyorsun?”

“Yaratıcılığını. Belki bu yaratıcılığını sıfırdan bir düğün planlamakta kullanırsın.” Klasörü elimden almak için uzandı, parmaklarımın arasından çekmeye çalıştı. “Buna ihtiyacın yok.”

Elini ittim. “Saçmalama. O kadar emek vermişsin, israf olmasına izin veremem.”

“Hayır, gerçekten.” İlk kez yüzünde gerçek bir panik vardı. Muhtemelen o berbat önerilerini hatırlamıştı. “Sorun değil yani.”

“‘Love is an Open Door’ düetini söylemek istiyorum.” Duraksadım. “Hani şu *Frozen*’daki şarkı.”

Kaşları havaya kalktı. “*Frozen*’dan bir şarkı mı söylemek istiyorsun?”

“Evet.”

“Düğünümüzde?”

Başımı salladım. “Güzel bir düet. Sen bir Santino Fontana değilsin ama biz çoktan derslere yazıldık bile. Eğitimlerimiz epey saygın biri. Broadway oyuncularının için sıraya giriyor. Bekleme listesi fena ama ben birkaç bağlantımı kullandım.”

“Eyvah.” Kaşları bu hızla giderse tavana yapışacaktı. “Sanırım bunu ayarlamam zor. İşler çok yoğun.”

“İşini düşünme sen. Asistanınla görüştüm, tüm provalar için uygun zamanları takvime eklettim bile.” Elimle geçiştirdim, sonra

da *macchiato*sunu kaptım. Bir yudum aldım, hemen ardından suratımı buruşturup kahveyi kupaya geri püskürttüm. Abartılı bir yüz ifadesiyle fincanı ona geri ittim. “Aaa. *Macchiato* sevmediğimi yeni hatırladım. Ne kadar da ilerleme kaydetmişim, değil mi?”

“Hayret verici.” Kendi tükürüğümle aromalanmış kahvesine baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. “Bir saniye... *Frozen*’daki düette Prenses Anna o adamla evlenmemişti ki.”

“Doğru.” Duraksadım, şaşırmıştım. “Nereden biliyorsun? Yeğenin mi var?”

“Yok.” Boynunu kaşıdı, elmacık kemikleri hafifçe kızarmıştı. “Yani... nasıl bilmem? Genel kültür.”

“Çocuğu ya da küçük akrabası olmayan orta yaşlı bir adam için mi?” Gözlerimi kıstım. “Pek sayılmaz.”

“Birincisi, ben orta yaşlı değilim. İkincisi... tamam. *Frozen on Ice* ateş gibiydi, tamam mı? Beğenmeyecek ne var? İki ateşli kız kardeş, buz üstünde kavga, güzel kalçalı patenciler, bol bol atıştırmalık.” Kendini işaret etti. “Neticede ben de insanım.”

“Benim favori insanım,” diye düzelttim onu. “Biliyorum, klasörde hangi müzikal parçayı seçmek istediğini belirtmemişsin ama bence bu şarkı bize çok yakışıyor. Merak etme, uygulayabileceğimiz birkaç öneriyi işaretledim bile.”

“Gerçekten buna gerek yok.”

“Dur, neredeydi?” Kaşlarımı çatıp sayfaları çevirdim, bulduğumda parmaklarımı şıklattım. “İşte! İkiz dövmeler. Ne kadar romantik bir fikir, Oliver. Birbirimizin renkli portresi olabilir mesela. Sen sadece siyah beyaz dövmeler eklemişsin ama bizim aşkımız o kadar rengârenk ki onu soldurmak büyük haksızlık olur.”

Yanakları hafiften yeşile döndü. “O dövme fikrini bir süreliğine kenara koysak mı? Hani şu *Frozen* düe—”

Sözünü kestim. “Düğünümüz ne zaman bu arada?”

“Henüz tarih belirlemedik,” dedi, ardından mırıldanarak, “*İyi ki de belirlemedik,*” diye ekledi.

“Bence hemen olmalı. Mesela bu ay içinde,” dedim kararlı bir biçimde. “Beklemenin ne anlamı var ki? Artık genç sayılmayız. Bir an önce bebek yapmaya başlamak istiyorum.”

“Önce hafızanı geri getirsen daha iyi olur,” dedi, yumruğuna öksürerek. “Yani... daha gelinliğini bile seçmedin.”

“Ah, ama seçtim.” Ellerimi yemek masasının üzerine vurunca vintage puro kutusu yüzeyde kayarak ileri savruldu.

Oliver kutuyu yere çakılmadan yakalayıp yanına koydu ve bana çocuğu yediği şeker yüzünden düz duvara tırmanmaya çalışan yılgın bir ebeveyn ifadesiyle baktı.

Ellerini kenetleyip beni süzdü. “Ne zaman vakit buldun da gelinlik seçtin?”

“Özel jetle Baylor’a giderken. Kızlarla birlikte *Barbie* filmini izledik.”

Oliver, iç yanağını dilinin ucuyla yoklayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hı hı.”

İkimizi işaret ettim. “Biz Margot Robbie ve Ryan Gosling’e öyle benziyoruz ki...”

“Affedersin ama Ryan Gosling’in çenesi benimkine benzese öpüp başına koyar.”

“Her neyse.” Omuz silktim. “Barbie filmde harika, pembe bir mini elbise giymişti...”

“*Mini elbise mi?*”

“...ve düşündüm ki, o elbiseyle nikâh masasında durmak çok şirin olurdu. Hele sen de ona uygun bir Ken kıyafeti giyersen.”

“Ben Ken kıyafeti falan giymem.”

“Neden?”

“Çünkü *Frozen* düetinden sonra gururumdan geriye kalan son kırıntıyı da kurtarmak istiyorum.”

Sanırım biraz fazla abartmıştım. Delilik dozum aşırıya kaçmıştı. Bu işkenceyi sürdürebilmek için oyunculuğumu biraz daha inandırıcı hâle getirmeliydim.

“Ollie... Bunlar *senin fikirlerin*. Sorun ne? Yoksa *ben miyim*? Benimle evlenmek istemiyor musun?” Ellerimle ağzımı kapayıp gözlerimin dolmasına izin verdim. Oscar’lı bir oyuncu olan eski müşterime, sahte ağlamanın inceliklerini öğrettiği için içten içe teşekkür ettim. “Beni sevdiğini sanıyordum...”

Tam o sırada iki hizmetçi alışveriş poşetleriyle mutfığa girdi, beni ağlarken görünce hızla geri dönüp sessizce uzaklaştılar. Oliver, bir onlara bir bana bakarken sabrını yitirmek üzereydi.

“Pekâlâ,” diye çıkıştı, ellerini yumruk yaptı. “Şu aptal Ken kostümünü giyerim. Tanrı aşkına uğraştığımız şeye bak.”

“Aptal mı? O kostüm tasarım harikası. Dal ayarladı. Gerçek altın iplikle dokunmuş, kırmızı elmaslarla işlenmiş bir takım. Tanesi neredeyse on iki milyonmuş.”

Gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu.

Eğer Oliver hayatımı mahvetmemiş olsaydı, şu an onun için üzülebilirdim.

“İyi bir takım oyuncusu olduğun için teşekkür ederim.” Bir anda ağlamayı kesip yüzüme çocuksu bir gülümseme yerleştirdim. “Bizim için başka ne planladığımı öğrenmek ister misin?”

Ruhu bedeninden çekilmiş gibi gözlerini öylece dikmiş bana bakıyordu. Erken bir ölüm onun için kurtuluş olurdu. Ben de bunu yeşil ışık olarak görüp devam ettim.

“Dal, cinsel göndermeleri çok sevdiğini söyledi. Bu yüzden düğün pastamızın üzerindeki figürler bizim 69 pozisyonundaki hâlimiz olacak.”

Oliver avuç içlerini gözlerine bastırıp ovalamaya başladı. “Ben aynı zamanda poloyu da seviyorum ama bu, nikâh masasına at sırtında girmem gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Niye girmeyesin ki?” Gözlerim parladı. “Bence harika fikir.”

Bana sadece dümdüz baktı. Düğün planları kurmacaydı ama siniri tamamen gerçkti.

“Aslında,” diye devam ettim, “bu fikir sayfa 8, bölüm 7, madde A’da geçiyor. Gerçekten çok düzenlisin bu arada. Bu dü-

KARANLIK PRENSİM

zenin hatırına beğendiğim fikirleri renkli post-itlerle işaretledim. Kırmızılar elendi, sarılar belki, yeşiller kesinlikle yapılacaklar.”

İkimiz de elimde sımsıkı tuttuğum deri kaplama klasöre göz baktık. Kenarlarından dışarı fırlamış yüzlerce yeşil post-it vardı.

Sessizliğini fırsat bilip devam ettim. “Sadece atla giriş fikrini getirmedim çünkü o dar koridorlardan geçecek kadar iyi binicilik seviyesine ulaşmış olduğunu hatırlamıyordum.”

“Belki bunun için de bir kursa gideriz,” diye karşılık verdi buz gibi bir ses tonuyla.

“Programımızda yer yok gibi.” Kaşlarımı çattım ama hemen ardından yerimde sevinçle zıpladım. “Aklına gelen hediye çantası fikrini gördüm. Muhteşem bir fikir.”

“Bana biraz hatırlatman gerekiyor.”

“Romeo’ya, konuklara şirketinden hisse hediye etmesini önermişsin. Ama bu *bizim* düğünümüz, bu yüzden biz de Grand Regent’ten hisse vereceğiz.”

“Tabii. Şampanya ve Advil fazla sıradan olurdu.”

“Aynen öyle. Fikirlerin gerçekten dâhiyane. O işin hakkından ancak sen gelirsın. Ama sıradaki tamamen bana ait.” Klasörü göğsüme bastırıp kucakladım. “Törenden sonra sahne alacak ismi duyunca bayılacaksınız.”

Oliver, puro kutusuna uzanıp kalınca bir Küba purosunu çıkardı ve Zippo çakmağını ateşleyerek yaktı.

Kaşlarımı çatarak sahte bir endişeyle, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Daha iyi olamaz,” dedi, sesi kupkuruydu. “Neden sordun?”

“Çünkü puronu ters yaktın da.”

Şiddetli bir öksürükle purosunu çevirdi, yeniden yaktı.

“Her neyse...” Ellerimi ovuşturdum. “Asıl bombaya hazır mısın?”

“Elbette, hayatım,” dedi Oliver, purosundan derin bir nefes çekip gözlerini kısarak bana baktı. “Tüm bu muazzam fikirleri nasıl geçeceğini merak ediyorum ama kulağım sende.”

Muhtemelen o sırada beni öldürmenin yüz farklı yolunu düşünüyordu.

“Düğünümüz...” Masaya tempolu bir şekilde vurdum, ucu kıvrılmış ucuz yüzüklerimi tahtaya sürttüğümünden emindim. “Nauru’da olacak.”

Kollarımı iki yana açıp gülümsedim.

Çenesinde bir kas seğirdi. “Nauru mu?”

“Evet. Hiç gitmedim. Sen gittin mi?”

“Hayır,” dedi donuk bir sesle. “Pasifik Okyanusu’nun en küçük ada ülkesi, ziyaret vizesi istiyor ve bu vizeyi veren sadece on tane büyükelçilik var dünyada.”

“Ulaşılamaz olan her zaman daha cazip değil midir?” Çenemi yumruğuma dayayıp ona hayranlıkla baktım. “Bana bunu sen öğretmiştin, hatırlarsan.”

“Briar, oraya sadece Brisbane üzerinden uçuş var ve o da haftada bir kalkıyor. Tek bir sefer. Misafirleri oraya ulaştırmak imkânsız.”

“İmkânsızın içinde bile bir mümkünat var.”

“Cinayetin içinde de eğlence vardır,” diye tersledi beni. Purosunu öyle sıkımişti ki çatlayıp dağılmış, tütün kırıntıları masaya dökülmüştü. “Ne demek istiyorsun?”

“Bence bunu başarabiliriz,” dedim kendimden emin bir sesle. “Sen bir zamanlar bana, aklına koyduğun her şeyi başarabileceğini söylemiştin.”

Onun neden bu kadar paniklediğini anlayamıyordum. Sonuçta bu düğün hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti ki.

“Bir arkadaşım Nauru’ya gitmişti. Riggs Bates. National Geographic’te fotoğrafçı.” Oliver, çatlamış purosunu tükürük dolu *macchiatosunun* içine batırdı. “Oraya iner inmez oteline *otostopla* gitmek zorunda kalmış.”

“Ne var bunda? Biz kalabalık gruplar hâlinde gideceğiz, güvende oluruz.”

“O ülkede toplu taşıma diye bir şey yok.”

KARANLIK PRENSİM

“Harika, değil mi? Kişi başına sıfır metreküp doğal gaz tüketiyorlar. *Ne kadar çevreye duyarlı.*” Sandalyemin ucuna kaydım, heyecandan neredeyse yerimde duramıyordum. “Şimdiden inanılmaz heyecanlıyım.”

Oliver, purosunu bardağın bir ucundan diğerine yuvarlayarak tek kelime etmeden bana baktı. Sanırım sabrının sonuna gelmiştim.

İyi.

Final zamanıydı.

“Düğün tam bir ay sonra olacak, ajandana not et.” Yumruğumla masaya tıklattım. “Bir zahmet davetiyeleri gönderir misin?”

Ayağa kalktım, masayı dolanıp ellerimle yanaklarını tuttum, sinir bozucu bir teyze gibi sıktım.

Bıraktığımda iç geçirdi. “Tamam. Kimi çağırmak istiyorsun?”

“Orada görmekten hoşlanacağımı düşündüğün herkesi. Biliyorsun, artık hafızam yerinde değil.”

Bu sözlerden sonra mutfak kapısına yöneldim. Yok etmem gereken çok şey vardı ama bunu yapacak fazla zamanım yoktu.

Bir de valiz hazırlamam gerekiyordu.

“Hey, nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan.

“Gardırobunu düzenlemeye.” Arkamı dönmeye bile gerek duymadım. “İçinde hayır kurumuna verebileceğin birkaç eski parça gördüm de.”

Oliver’ın arkamdan karma tam bir sürtükmüş diye inlediğini duyar gibi oldum.

Evet, öyle canım kocam.

Ama ben ondan da beterim.

KIRIK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Briar

Seb vB: Öğle yemeğinde Oliver'ın çıplak göğsünden vejetaryen suşi mi yiyorsun????? Midem bulandı.

Briar Auer: Off. Onu da mı gördün?

Seb vB: Onu ve devamını. Keşke Oliver'a evdeki tüm saatleri ileri aldığını ve yaz saati uygulamasına inanmadığını söylediğin andaki suratını çekebilseydim.

Briar Auer: Tanrım, kulakların artık süpersonik mi ne?

Seb vB: Pencereden her şeyi görür, duyarım.

Briar Auer: Hiç de ürkütücü değilmiş.

Seb vB: Konuyu değiştirme.

Seb vB: Hâlâ kızgın mısın? Kız kıza tatilini mahvettiği için soruyorum.

Briar Auer: Öyle bir şey.

Briar Auer: Kan, kanla temizlenir.

Seb vB: Madem öyle, sadece kanla yetinme.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Oliver

Ollie vB: Bence benim sikik aklımla oynuyor.

Zach Sun: Biraz daha net olabilir misin? Yeryüzündeki her kadın senin sikiyle ya da aklınla oynamıştır zaten.

Ollie vB: Çok komiksin Bay Otuzlarındaki Bakir.

Ollie vB: Briar'dan bahsediyorum. Bu kadar çekilmez olamaz.

Romeo Costa: Nasıl yani?

Ollie vB: Az önce evlilik tarihindeki en berbat düğünü planladı.

Romeo Costa: Sana ne? Düğün gerçek değil ki.

Zach Sun: YA GERÇEKSE?

Romeo Costa: Motoryatı ortak kullanacağız, Zach. Bak sonra söylemedi deme.

Zach Sun: Boş ver. Sen iki hafta dedin, ben bir. Hangimiz haklı çıkarsa o kazanır. Ve evet, elimde sayaçla buradayım.

Ollie vB: Bence hâlâ anlamıyorsun. Onun hayattaki amacı Dallas gibi çevresindekilere sinir krizi geçirtmek değil. Genelde sakin, komik ve tatlıdır.

Romeo Costa: Görünüşe göre sen insanların en kötü yanlarını ortaya çıkarıyorsun.

Zach Sun: Doğru. Hatırlıyor musun? Hani şu evli kadın evini yakmaya çalışmıştı.

Romeo Costa: Köpeklerini kaçırmaya çalışan şu şımarık sosyete gülüne ne demeli?

Zach Sun: Ya da spermini çalmaya kalkışan hayranına?

Ollie vB: Ağlayacağım şimdi.

Zach Sun: Lütfen canlı yayın aç. Güzel bir sinir krizi izlemeyi severim.

Ollie vB: O kadar sinir bozucu ki... bir o kadar da seksi.

Romeo Costa: Bu ne demek şimdi?

Ollie vB: Yani... büyük ihtimalle kalp krizi geçireceğim.

ELLİNCİ BÖLÜM

Oliver

Bu akşam yemeğinden sağ çıkamayabilirdim. Hele de nişanlının bu işte parmağı varsa.

Briar'ın benim için ne planladığını bilmiyordum ama kahve makinesini kazara bozduğuna inanmamıştım (çünkü sakar biri değildi) ya da duş alırken kendini tatmin etmesiyle başlayıp bikini yogası uydurmasının spontane olduğuna da pek inanmamıştım (internette yaptığım araştırma, ne yazık ki böyle bir şeyin gerçekten var olmadığını doğruladı). Kesinlikle bir şeyler çeviriyordu.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu, sadece giyotin boynuma inene kadar bekleyecektim. Şanslıysam, kafamı uçurur ve şu berbat hayatıma da bir son verirdi. Briar ve Seb muratlarına ererdi, annemle babam da her salı sadece tek oğullarıyla yedikleri o mecburi akşam yemeklerinden nihayet kurtulurdu.

Ziyafet hazırlıkları hızla devam ederken personelin arasından sıyrılıp malikânemin geniş koridorlarından geçtim. Asıl amacım, Al Capony ile Usain Colt'u doyurduktan sonra geçen yirmi dakika içinde Briar'ın herhangi bir şeyi ateşe verip vermediğini kontrol etmektir.

Ortada alev görmeyince içim biraz olsun rahatladı. Göl manzaralı bir pencerenin önünde durdum, ellerimi arkamda birleştirip Sebastian'ın boş kayığını izledim. Bu gece göle yakın kurulan catering masaları yüzünden onu kullanamayacaktı. Briar'a uygun olsun diye çoğunlukla vejetaryen olarak hazırlanmış sekiz çeşitten oluşan bir menü vardı. Hettie birkaç ekleme yapmıştı.

Gece yarısı, kardeşimin kürek çekmek için kendini dışarı atmaktan çekinmediği tek zamandı. Kendi kanadından çıkıp biraz temiz hava alabildiği tek vakit. Göğsümde keskin bir suçluluk sancısı hissettim. Başımı iki yana sallayıp onun tarafına doğru yürüdüm. Briar'ın beni göremeyeceğinden emin olmak adına etrafı kolaçan ettim.

En son isteyeceğim şey; Briar'ın Sebastian von Bismarck gibi dünyada aranan adamlardan birini, evin arka tarafında münzevi, küfürbaz, hayata küsmüş birine dönüştürdüğümü fark etmesiydi. Midas'ın aksine benim dokunduğum şey altına dönüşmezdi. Ben dokunduğum her şeyi bok ederdim. Her şeyi. İstisnasız. Sebastian, Briar ve ailemle ilişkilerim de dâhil. Hepsini mahvetmiştim.

Köpekler, Sebastian'ın bölgesine girerken peşime takıldılar. *Hıh. Tuhaf.* Daha önce hiç evin bu tarafına gelmemişlerdi. Onların geçmemesi için taktırdığımız küçük parmaklığı açtım, Briar'ın dikkatini çekmemek için sessizce kapadım. Malikâne 20.000 metrekare olmasına rağmen yine de temkinli davranmalıyım.

Seb, spor salonuna girdiğimde kafasını bile kaldırmadı. Onu burada bulacağımdan emindim. Her zamanki gibi kürek makinesine yapışmıştı –hep kürek çekiyordu– ve sadece siyah bir spor şortu giymişti. Ter içinde parlayan vücudu, baştan ayağa emek verilmiş kaslarla kaplıydı. Piyasadan çekilmiş olmasının sebebinin yüzü olduğuna inanmayı reddediyordum. Sanki kadınlar yüz meselesine bu kadar önem verirmiş gibi. Verselerdi, Pete Davidson hâlâ bakir olurdu.

“Sevgili abimmiş meğer,” dedi Sebastian, kolu çekip sonuna kadar gerildikten sonra ileri kaydı. Hareketleri pürüzsüz ve kontrollüydü. “Bu ziyareti neye borçluyum?”

Normalde ona gelmeden önce mesaj atardım. Beni görmeye hazırlanmak için zamana ihtiyacı olurdu. Yüz yüze görüşmeyi kabul ettiği tek insandım. Haftada bir, sabit bir görüşmemiz vardı. Yedi günlük *Days of Our Lives* bölümünü sessizlik içinde izleyip sanki hiçbir şey olmamış gibi ayrılırdık.

KARANLIK PRENSİM

Bazen iki haftada bir, bir akşam daha koparırdım ondan. Ya mülkün ötesindeki ormanda gece geç saatte spor yapardık ya da annemin gönderdiği bir yemeği paylaşırdık. Fakat *asla ama asla* spontane şekilde onu kontrol etmek için uğramazdım.

Ayaklarımı buraya sürükleyen şeyin ne olduğunu ben de bilmiyordum.

Belki Briar'dan bahsetmek istemiştım ama bu, sadece ona yaşamı hatırlatmak olurdu. Ya da belki de hayatını mahvettikten sonra benden zorla kopardığı o lanet sözü artık geri almasını umuyordum. Sebep ne olursa olsun bunun olmayacağını biliyordum.

Biliyordum. Ama yine de... Kapı eşiğine yaslanıp ellerimi cebime soktum. "Bu akşam dışarıda bir akşam yemeği var. Sadece haber vermek istedim."

Sırtı titredi, kuru bir kahkaha koyverdi. "Canavarın kafesinden çıkıp konuklarını korkutmayacağından emin olmak istiyorsun, değil mi?"

Kendini bir canavar olarak tanımlamasından nefret ediyordum. Aynaya her baktığında, benim gördüğüm yüzü görüp sevinecek biri görememesinden nefret ediyordum.

"Biliyorsun," dedim kısık sesle, "o masada bizimle olmandan ve yeniden insan içine karışmandan daha fazla istediğim bir şey yok." Sesim o kadar alçaktı ki duyduğundan bile emin değildim.

"Ah. Ne kadar da düşüncelisin canım."

Çenem seğirdi. İçimde yükselen öfkeyi yuttum. "Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Bunu suratımı mahvetmeden önce düşünseydin keşke," diye homurdandı. Kürek makinesinin kolunu yerine bıraktı, parmaklıkta asılı duran küçük havluyu kapıp yüzünü ve saçlarını sildi.

Havluyu çamaşır sepetine fırlattı, amino asit dolu shakerını alıp bana doğru yürüdü.

Sebastian'ın yüzü hiçbir zaman tam anlamıyla iyileşmemiştir. Bunu kabul etmek kolay değildi ama gerçektir. Yüzü artık bam-

başkaydı; bazı parçaları eksikti, kalanlarıysa dikişlerle bir araya getirilmişti.

“Dediğim gibi, haber verdiğin için sağ ol.” Gözlerini gözlerime dikti, deniz gibi masmavi bakışlarını üzerimde hissettim. “Başka?”

“Birlikte plastik cerraha gidelim.” Sesimdeki yalvarış kendime sinir olmama neden oldu. Bunun için ona yalvarmamalıydım. “Seçeneklerimize bakalım...”

“Bir domuzun dudaklarına ruj sürünce bir şey değişmiyor,” dedi, sert kahkahası koridorda yankılandı. “Hiçbir şey beni eskisi gibi göstermeyecek. Eski yüzümü istiyorum. Eski hayatımı. Elime kırıntılar verilecekse, hiç olmasın daha iyi.”

Dişlerimi sıkarak, “Niye bu kadar inatçısın?” dedim.

“Niye bu kadar *aptalsın*?”

Başımı iki yana salladım. “Keşke annem bir sperm olarak bacaklarından akıp gitmene izin verseydi.”

Bu onu güldürdü. “Senin gibi umut dolu bir romantiğin babamızın üremeden başka bir amaç için misyoner pozisyonu dışında bir şey deneyeceğini düşünmesi bile yeterince komik.”

Beni omzuyla itip kapıdan çıktı, odasına doğru yürüdü.

Peşinden gittim. “Kimse yalnız olmak istemez.”

“Öyle mi?” Banyosuna girip küvetin musluğunu açtı. Su şarıl şarıl akarken bana döndü. “O zaman sen neden hâlâ yalnızsın?”

Yüzünde karanlık bir sırıtış belirdi. Sebebini çok iyi biliyordu. Ne istediğimi, onu neden kaybettiğimi biliyordu. Ama ikimiz de bunu asla itiraf etmeyecektik. O sözü verdikten sonra bir daha hiç konuşmamıştık.

“Yalnızım ama mutsuz değilim.” Elimi göle doğru savurdum, büyük ihtimalle yemek organizatörleri arkadaşlarla yiyeceğimiz akşam yemeğini hazırlamayı çoktan bitirmişti. “Anne babamızı neredeyse her hafta görüyorum—”

“Ve her dakikasından nefret ediyorsun.”

“Arkadaşlarım var—”

KARANLIK PRENSİM

“Kendi aileleri ve sosyal çevreleri olan spor arkadaşların.”

Sebastian, Rom’la Zach’in birbirlerine benden çok daha yakın olduklarını hatırlatmadan geçmezdi. Ben her zaman çıkıntıydım. İnsanların çoğunun katlanılmaz olduğunu fark ettiğimde, onların iki kişilik grubuna kendimi zorla dâhil etmişim. O zamana kadar beş yıldır birbirlerini tanıyorlardı zaten. Komşu çocuklarıydılar.

Sonra Seb’in kazası oldu...

Ve ben bir daha kimseye o kadar yaklaşmak istemedim.

“*Takıldıklarım* var,” dedim çaresizce. “Tek gecelik ilişkiler hoşuma gidiyor.”

Tamam. Tek gecelik. Sadece bir kez. Denemek için. Sonuç berbattı. Bir daha da denemedim. Gerçek şu ki Zach’e bakır diye takılmaktan hoşlanıyordum ama şimdiye dek birkaç aylık evliliğinde bile benim bütün hayatım boyunca yaptığım seksin elli katını yapmıştır herhâlde.

“Ben de en iyi arkadaşlarım Dahmer ve Bundy ile cehennemde uzun yürüyüşlere çıkıyorum.” Sebastian burnundan soluyarak tezgâhtan küçük bir banyo tuzu şişesi aldı. “Sana zerre inanmıyorum, Oliver. Ben ne kadar yalnız ve berbat durumdaysam sen de öylesin. Sadece sen bunu saklamayı benden daha iyi beceriyorsun.”

Sen öyle olmamı istedin, diye bağırmak istedim.

Ama bağırmadım. İçimdeki öfkeyi yutup hıncımla beraber derine gömdüm.

Sebastian tuzu suya döktü. Vücudu her zaman berbat bir şekilde ağırırdı. Acısını hafifletmek için endüstriyel miktarda tuz, yağ ve multivitamin kullanırdı.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Ben en azından dünyadan kaçmıyorum.”

Başını geriye atıp acı bir kahkaha koyverdi. “Benim bedenimde bir dakika geçir de sen de kaçıyor musun kaçmıyor musun görelim.”

Bu sözler çenemi kapatmama yetti.

Haklıydı. Bunu istemesem de haklıydı.

Sebastian küvetin kenarına oturdu. Tuz suyun içinde çözmeye başlarken gözlerini ayırmadan baktı. Su süt beyazına dönüyordu. “Başka bir şey var mı, abi?”

“Aslında evet. Bir tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Skyn ultra-ince olur ama Trojan Magnum da fena değil,” diyerek sırttı.

Şakasını görmezden geldim. “Briar tam bir şeytana dönüştü. Nesi var bilmiyorum...”

“Fişini çekip yeniden takmayı denedin mi? Ama bu sefer hayatını mahvetmeden.”

Dişlerimi sıktım. Sesimi sakın tutmaya çalıştım. “Dediğim gibi, son birkaç gündür isyankâr davranıyor. Senin kanadına geçmeye kalkabilir.”

“Anlaşıldı. Ne zaman, nerede isterse savaşırım onunla.”

“Saçının tek bir teline bile dokunamazsın,” diye karşı çıktım. Sesim, planladığımdan daha sert ve boğuk çıktı.

Bu, Seb’in dikkatini sudan kaldırmasına yetti. “Pardon?”

“Eğer buraya gelirse ona dokunamazsın. Olay da çıkaramazsın. Onu en ufak bir şekilde bile rahatsız edersen...”

“Ne olur?” Ayağa kalktı. Seb, kendimi küçük, suçlu ve değersiz hissetmem için yaşıyordu. “O zaman ne yapacaksın? Hayatım mahvettiğin küçük kardeşim ben. Bana karşılık veremezsin.”

Belki Briar’ın üst üste bana oynadığı küçük oyunlar yüzündendi. Belki on yılı aşkın uykusuzluğun yorgunluğuydu. Belki de dünyanın en seksi kadınının günün yirmi dört saati bana sürtünmesiydi.

Hangisi sebep oldu bilmiyorum ama Seb’in hayatını mahvettiğimden beri ilk defa patladım.

İleri atıldım. Onunla burun buruna geldim. Nefesim göğsümden homurtuyla çıkıyordu. Neden böyle olduğunu bile bilmiyordum. Neden sonunda bu saçmalığı bıçak gibi kesip atmaya karar verdim bilmiyordum.

KARANLIK PRENSİM

“Sana neredeyse yirmi yıl önce yaptığım şey artık zerre kadar umurumda değil, Sebastian. Hataydı, evet. Ama her gün bunun bedelini ödüyorum. Hem de ağır bir şekilde. Özrümü diledim. Hâlâ da diliyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, eğer o kadına zarar verirsen, seni mahvederim. Arkanda hiçbir şey bırakmam, kimsenin senin izini sürmesine bile fırsat vermem. Anladın mı?”

Mavi gözleri parladı. Ağlayacak mıydı acaba? *Ağlayabiliyor muydu ki?* Seb'i ağlarken hiç görmemiştim. Beş yaşından beri. Hatta ona yaptığım şeyden sonra bile.

“Eğer bu kadar önemsiyorsan neden onu terk etmeyi kabul ettin?” dedi.

Çünkü senin yüzünden, diye haykırmak istedim. Çünkü seni iyileştirmeye çalışmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Seni kurtarmaya uğraşırken ikinizi birden kurtaramadım. Bu yüzden seni seçtim.

Sebastian'a Briar'dan uzak duracağıma söz verdiğim o ânı hatırladım.

Hastane yatağında oturuyordu. Elinde bir ayna, yüzünü saran sargıları açarken kendine bakmasını izliyordum. Kendini gördüğü an kustu. Aynaya, koluma, çarşaflara, o soğuk hastane zemininin fayanslarına...

Sonra bana döndü. Gözleri donuktu. “Bunu telafi etmek istiyor musun?” diye sordu.

Boğazımdaki yumruyla başımı aşağı yukarı salladım. “İstediğin her şeyi yaparım.”

“Her şeyi mi?”

“Her şeyi,” diye söz verdim.

“Mutluluğunu istiyorum.”

Bembeyaz kesildim. İma ettiği şeyden korkuyordum. “Seb...”

“Briar Rose'dan ayrıl.”

Yumruk yemiş gibi oldum. “Ne?”

“Benim mutlu olma ihtimalimi elimden aldın. Ben de seninkini alıyorum. Briar Rose’u bırak. Onsuz, sefil hayatına devam et ve en çok sevdiğin şeyin senden nasıl koparıldığını unutma.”

Hayır diyebilirdim. Bu sözleri öfke, korku ve her şeyini kaybetmenin verdiği acıyla söylediğini, bir ay sonra, belki bir yıl ya da beş yıl sonra buna pişman olacağını söyleyebilirdim.

Ama söylemedim.

Onun yerine kabul ettim.

“Çünkü sen istedin,” dedim sessizce, gerçi buna artık kendim bile inanmıyordum.

“Bu baştan aşağı boktan bir bahane ve sen de gayet iyi biliyorsun,” dedi Sebastian, geri çekilip musluğu kapatırken başını iki yana salladı. “Pekâlâ,” diye ekledi. “Eğer buraya gelirse onu parça pinçik etmeyeceğime söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama senin hakkındaki boktan fikirlerimi dile getirmeyeceğime söz veremem.”

Şortunu indirmeye başlamıştı bile, bu da bana gitme vaktinin geldiğini söylüyordu.

“Sorun değil,” dedim, arkamdan el salladım. “Kulübe hoş geldin.”

“Ben kulüp başkanıyım,” dediğinde kapıyı suratına kapadım, başımı salladım ama o yine de arkamdan, “Üzülme, Ollie. Bunu duymak seni biraz olsun iyi hissettirecekse eminim Briar senden, benim nefret ettiğimden daha az nefret ediyordur,” diye bağırmaktan geri durmadı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver

Kendimi uçurumdan aşağı atmak. Alkol zehirlenmesi. Hizmetçinin beline kadar uzanan sakalıyla kendimi asmak – ki o sakalın şarap kadehime girdiğine yemin edebilirdim.

Bu gece kendimi nasıl öldüreceğimi bilmiyordum. Ama öldürecektim, buna emindim.

Şu anda bifttek bıçağımı alıp kalbime saplamayı düşünüyordum. Gerçi başka yöntemlere de açtım (ama bunlarla sınırlı olmamak şartıyla.) Örneğin ceplerimi taşla doldurup kendimi göle atmak (teşekkürler, Virginia Woolf) ya da o eski güzel Lamborghini'ye atlayıp gaza sonuna kadar basarak en yakın meşe ağacına çakılmak.

Akşam yemeğinin berbat olduğunu söylemek, tsunamiyi “biraz ıslak” diye tanımlamak olurdu. Yemek berbat değildi, tam bir Karın Deşen Jack tarzı kıyımdı. Ruhumun kırıntılarını bile yok eden bir katliam.

İronik ama yemeğin düzeni bana bir peri masalını anımsatmıştı. Rüstik bir yemek masası iskele boyunca uzanıyordu, iki yanında ahşap banklar vardı. Basit keten masa örtüsünün üstünde sahte geyik boynuzundan şamdanlar ve mavi güllerin sıralandığı vazolar yer alıyordu.

Mumlar turuncu ışıklar saçarak yüzümüzü aydınlatıyordu. Hafif dalgalar kıyıya vurup geri çekiliyor, kumla iç içe geçiyordu. Nar taneleri, ithal şampanya ve taze köy ekmeğiyle karnımızı doyuruyorduk. Her şey mükemmeldi. Tam anlamıyla mükemmel. Tabii masadakiler hariç.

“Dikensiz güller.” Briar bahçemizden yeni kopardığı bir gülü eline aldı, kadifemsi yapraklarını narin parmaklarıyla inceledi. Yüzüne acı bir gülümseme yerleşti. “Bir gülden dikenlerini ayırmak, insanın tırnaklarını çekmek gibidir. Kendilerini korumalarını imkânsız hâle getirir. Sen böyle bir adam mısın, Ollie?”

Masadaki herkesin bakışları birden bana döndü.

“Hayır.” İçimdeki öfke fırtınasını bastırmaya çalışarak umursamaz görünmeye çalıştım. “Ben sadece Dallas’ın zarar görmesinden endişelendim. O biraz *değişik* biri.”

Romeo biftek bıçağını masaya bıraktı, tam bir aristokrat edasıyla ağzının kenarlarını peçeteyle sildi ve sonra da bana dişlerini sıkarak homurdandı. “Eğer şimdi karımdan özür dilemezsen, kemiklerini yeniden yerine taktırmak için fena hâlde *değişik* ameliyatlar geçirmen gerekecek.”

Karısıysa hiç alınmadı.

Dallas, kabarık göğsüne sıkır sıkır yapışan işlemeli Valentino elbisesini düzelterek, “Briar, elbisene *bayıldım*,” dedi. O elbise New York’ta bir daire parasına alınmıştı. “Nereden?”

“Bir bakayım.” Briar elini sırtına götürüp kahverengi puantiyeli elbisesinin etiketini çıkardı. Kumaş yırtılırken havayı yaran bir ses duyuldu. “Sanırım Target’in özel üretimi.” Etikete bakıp kocaman gözlerle bana döndü. “Ciddi misin, Ollie? Bana doğru düzgün bir şey bile alamadın mı? Bu kadar mı cimrisin?”

Romeo viskisinde boğuluyormuş gibi öksürdü. Zach homurdandı. Frankie’nin gözleriye masanın başındaki sözde nişanlımla benim aramda pinpon topu gibi gidip geldi.

Derin ve sakın bir nefes aldım. “Sebebi sensin, benim küçük çevreci savaşçım. Marka kıyafetlere inanmıyorsun.”

“Bu astroloji değil, Ollie. İnançla ilgisi yok.” Briar gözlerini devirdi ve *şampanyamın tamamını* içti. “Bu hızlı moda. Lüks moda sürdürülebilirliğe aykırı değil. Stella McCartney, Burberry, Chloé... Sürdürülebilir koleksiyonları olan bir dolu tasarımcı var. Yani kısaca: Pintisin.”

Bu olay, akşam yemeğimizin özetiydi. Tam kırk yedi dakika böyle devam etti. Herkes sırayla Briar'a bir şey soruyor ya da iltifat ediyordu, o da yeni bir bahane bulup beni lime lime ediyordu.

O an itibarıyla yaklaşık on beş yeni yara almıştım. Üstelik daha ana yemek bile gelmemiştir.

“Yarın seni alışverişe götürürüm,” dedim Negroni’ni ağzıma götürürken. Şu an daha sert bir içeceğe ihtiyacım vardı. Mesela siyanür.

Aslında Briar’ı lüks kıyafetlere boğmamamın tek nedeni, Doktor Cohen’in, gardırobundaki eski eşyaların onun için ne kadar önemli olduğunu vurgulamasıydı. Zaten kendisinin seçmediği bir dolap dolusu şeyle yüzleşmek Briar’a zarar verebilirdi.

Gözlerim ağır ağır Sebastian’ın penceresine kaydı. Siyah perdeler tüm camı kaplamıştı. Ufak bir kıpırtı ilişti gözüme. Kumaşın her kıvrımına dikkat etmeseydim farkına varmazdım bile. Oradaydı. Camın önünde. Perdenin arkasına saklanmıştı.

Burada olmak istiyor. Yeniden yaşamak istiyor.

Ama ortaya çıkmadı, ben de kokteylimin kalanını tek dikişte içtim. Gerçekten siyanür alsaydım daha iyi olacaktı.

Briar, seçmeye çalıştığı milyonuncu tartışmayı yine görmezden geldiğim için sözlerimi yok saydı. “Ee, Romeo. Senin tam zamanlı işin silah satıcılığı mı?” Başını ona çevirdi. “Nişanlım çalışmadığı için tam zamanlı çalışmak nasıl bir şey hiç bilmiyorum.”

Romeo dudaklarını birbirine bastırıp kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. “Doğru.”

“Biliyor musun, dün mülkü dolaşırken bana biraz... sıradan geldi. Acaba bir ricada bulunabilir miyim?”

“Bulunabilirsin.” Dallas, kocasının ne söyleyeceğini bile duymadan onun adına onayladı. “Ne istersen yaparız, canım arkadaşım. Yanındayız.”

“Teşekkürler.” Briar gülümseyerek kaşığını sebze çorbasına daldırdı. Herkesin suratını dikkatle inceliyordu, kim korkacak

diye bakıyordu. “Sıkıntı vermek istemem ama... alev makinesini nereden bulabilirim hiç bilmiyorum.”

Farrow bir parça ekmekle boğularak öksürdü. Zach cevizli tavukla doldurduğu kaşığı bırakıp karısının sırtını sıvazladı.

“*Ne eğlenceli.*” Dallas parlayan gözleriyle kadehini Briar’a kaldırdı. “Ne için?”

“Gotik kız dönemindeyim.” Briar gölün öte yakasındaki falezleri işaret etti. “Şu çalılar çok *yeşil*. Ruh hâlimi bozuyorlar.”

Romeo kaşını kaldırarak araya girdi. “Yani... onları *yakmak mı* istiyorsun?”

“Ne?!” Briar şaşırmış gibi etrafa bakındı. “Daha hızlı kartmanın başka yolu var mı? Ayrıca bir şeyleri yok etmek terapi gibidir. Oliver’a sor. Her birkaç yılda bir kendi hayatında bunu yapıyor zaten.”

Masadaki herkes kahkahalara boğuldu. Dişlerimi sıktım. Gecenin nereye gideceğini öğrenmek için kristal bir küreye gerek yoktu. Kalkıp tüm bu rezalete son verebilirdim ama yerimde kalmayı seçtim. Perdenin arkasındaki o küçücük kıpırtı yüzünden kaldım. Belki de Sebastian gerçekten bizi izliyordu, gülüşlerimizi içine çekiyordu.

“Ah.” Dallas alnına vurdu. “Hettie’nin hazırladığı *griotu* unuttum.” Sandalyesini itip ayaklandı. “Bana ihtiyacınız olursa mutfakta olurum, Briar gibi birilerini ya da bu durumda bir domuzu kızartıyor olacağım.”

“Aslında iş yerini gezmek isterim.” Briar gözlerini hâlâ Romeo’dan ayırmamıştı. “Dallas’ın bir tankla çukura girdiğini duydum.”

Zach cips gibi ktır *tostones*undan bir lokma alıp burnundan güldü. “Hayır, o tankı çukura *düşürdü*. Arada fark var.”

“Her neyse, mekânı gezmek isterim. Hatırladım da ben aslında silahlara bayılırım.” Briar orada gizli bir şey varmış gibi kalçasına dokundu. “Kendi koleksiyonum bile var.”

KARANLIK PRENSİM

Romeo, kadehine uzanırken gömleğinin yakasını parmaklarıyla araladı. “Senin *silahların mı* var?”

“Birkaç tane.” Briar omuz silkti. “Dört tane S&W Magnum’la başladım ama sonra sıkıldım, birkaç tarihi askeri silahla tam otomatik bir makineli tüfek falan buldum.”

Saçmalık. Adamlarım onun Los Angeles’taki berbat dairesini köşe bucak aramıştı. Bir tane bile silahı yoktu. Makinelisi hele hiç yoktu. Elbette sesimi çıkarmadım. Ona borçlu olduğumu biliyordum.

Zach gözlerini kısıp ona baktı. “Tam otomatik makineli tüfekle ne yapmayı planlıyorsun acaba?”

“Aklıma bir şey geliyor.” Dallas biraz önce masaya dönmüştü, Briar’la beni süzüyor ve açıkça eğleniyordu. “Üç şey. Yani hayatlarını da sayarsak üç.”

“Silah koleksiyonunu görmeyi çok isterim, Briar.” Romeo bu oyuna eşlik etti, damarlarımın her an patlayacak gibi gerildiğini bile bile. “Benim için bir onur olur.”

“Onur demişken...” Briar bu kez Zach’e döndü. “Geçen gün aklıma geldi. Sana zamanında küçük bir servet kazandırmıştım.”

Zach ona küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. “Öyle mi?”

“Birkaç yıl önce senin porno sitende en çok izlenen videoydum. Reklam gelirleri, bebeğim!”

“Bir *seks kasedin* mi vardı?!” Frankie ağzındaki şarabı masaya püskürttü. “Bunu *ben* bile yapmadım. Harbi söylüyorum.” Masaya uzanıp Briar’a beşlik çaktı. “Sen gerçekten harika bir patron olurdun.”

“Aslında...” Briar göğsünü kabarttı. “Belli bir fetiş kategorisinde hâlâ arama sonuçlarında birinci sıradayım.”

Bense sahte bir tebessümle sanki tabağımdaki pöç etiyle ilgiliniyormuş gibi yaptım. Muhtemelen Briar her şeyi çoktan hatırlamıştı ve şimdi her ânı acı dolu bu intikam oyununu başlatmıştı.

Kendini kaybetmeni, sabrının son kırıntısını da yitirmeni istiyor, diye hatırlattım kendime. Muhtemelen hafızasını tamamen geri kazandı ve senin onunla yüzleşmeyeceğini biliyor.

Sonuçta çılgın ya da yalancı... her türlü onun oyununa gelmek zorundaydım.

Harika. Harbiden müthiş. Hayatım gitgide daha da mükemmel bir hâl alıyor.

“Gerçekten bana ilham oluyorsun.” Farrow, Zach’in omzuna vurup sahte bir acıma ifadesiyle kaşlarını çatı.

“Nasıl yani?”

“Yıllarca bakir kalıp bir porno sitesi işletmiş olmandan bahsediyorum. Farrow’la tanışana kadar öyleymişsin. Zor olmuştur.” Sahte nişanlım parmaklarını dudaklarına götürüp gözlerini iri iri açtı. “Kelime oyunu yapmadım bu arada.”

Bu noktada altımda ateş yanıyormuş gibi yerimde kıvranmaya başlamıştım. Briar beni kışkırtıyordu. Sınırları zorluyordu. Onu durdurmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu. Böylece ben de kendimi *iyice* rezil edecektim.

İçimdeki her parça ona aynı şekilde karşılık vermek istiyordu. Ormanın ortasında *Frozen* temalı düğün mü yapmak istiyordu? *Buyursun yapsın.* Bu saçma inat oyununda gözünü kırpan ilk ben olmayacaktım. Sonuçta küçük hesapların kitabını yazmıştım.

Zach domuz etini keserken gözlerinde sıkkın bir ifade vardı. “Bakir olduğumu nereden biliyorsun?”

“Farrow bana Teksas’a giderken söyledi.” Fae’yi işaret etti. “Ayy, özür dilerim. Bu bir sır mıydı?”

Zaten ikisinin de umurunda olmadığını biliyorduk. Aslında bu masada hâlâ sırrı olan tek kişi bendim. Arkadaşlarım hayatlarını artık gizleyip saklamadan yaşıyordu.

Sanırım Briar’ın masadaki tüm karanlık sırlar içinden *bunları* seçme sebebi de buydu. Güvenli konular. Sınırları zorlamak istiyordu ama başkasının sınırını ihlal etmezdi. Sadece benimkini.

Kaşığımı sıkıca kavradım.

Romeo konuyu tekrar toparladı. “Ne fetişiymiş o?”

Garsonlar bembeyaz üniformalarıyla sürü hâlinde masaya yöneldi. Kâseleri topladılar, ardından *dous makos* ve *kokiyòl* tatlılarını dağıttılar.

“Ödlek pası.” Briar eline aldığı donutu ısıtırıp kaşını kaldırarak, “Tanıdık geldi mi?” dedi.

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Bu kadını boğmalı mıydım yoksa öpmeli mi? Tek bildiğim, son yirmi dört saati beni çıldırtmak için harcadığıydı. Ayrıca espri anlayışı ile zekâsı mükemmel seviyedeydi.

Kadehimi elimde döndürdüm ve sonunda ben de sohbete dâhil oldum. “Geçmişinle ilgili şeyleri bu kadar net hatırlıyor olman çok ilginç, Minik Böceğim.”

“Harika değil mi?” Briar bana sırtıtıp, “Bir de senin o malum şeyi büyütmen için aldığımız pompa vardı ya onu hatırladım. Çoktan gelmiş olması lazım,” dedi.

Dallas elini göğsüne vurup gözlerini kapadı. “Lütfen bir dakikalığına Briar’ın Oliver’ı kendi zehriyle nasıl alt ettiğini takdir edebilir miyiz?”

Zach, Briar’a döndü. “Şu seks kasetinin adı neydi?”

Ağzını açtı, yanıtlayacaktı ki –seks kasetinin gerçekten var olduğuna yüzde doksan dokuz ihtimalle inanmıyordum– ben araya girip, “Eğer bir soru daha sorarsan suratını yumruklayacağım, Sun,” dedim.

“Aman, Oliver. Ben geçmişimle gurur duyuyorum.” Briar masanın altından dizime dokundu, elini yukarı doğru kaydırmaya başladı. Parmakları iç uyluğuma değdiğinde boğazımdan neredeyse bir inleme koptu. Pis oynuyordu. “Sen kendi geçmişinle gurur duymuyor musun?”

Tamam. *Şimdi* artık her şeyi hatırladığını kesin biliyordum. Bizi bu noktaya getiren utanç verici her detayı hatırlıyordu.

“Haklısın.” Bir ergen gibi pantolonuma boşalmamaya odaklandım. “Devam et lütfen.”

Ve madem buradasın, hafızanı ne zaman geri kazandın? Bu tiyatroyu ne zamandır oynuyorsun?

Kafam karmakarışıkta. Ama penisimin kafası o kadar da karmaşık değildi. Duygularını gayet net ortaya koyuyordu. Feruarı patlatıp Samanyolu'na fırlamak istiyordu.

"Evet." Briar, Zach'e döndü. "İki Kız, Bir Kupa'yı hatırlıyor musun?"

"Elbette." Zach bana, çektiğim acıyı İsa'nın son nefesindeki çilesine benzeten bir gülümsemeyle baktı. "Pornografide kültürel bir dönüm noktasıydı."

"Eski erkek arkadaşım ile ben dondurma ve birkaç cevizle yeniden canlandırdık. Hangi çift olduğumuzu sen tahmin et."

Masadaki herkes kahkahaya boğuldu. Bense doğrudan kafama sıkılacak kısma geçmek istiyordum.

"Cidden," dedi Briar, çatalını bırakıp tabağını kenara itti. "Bu yüzden mahremiyet koordinatörü oldum. Hayattaki görevim mümkün olan en fazla çıplak vücudu ve seksi sahneyi ekranlara taşımak."

Zach selam verdi. "Hizmetiniz için teşekkür ederiz."

"Çok tatlı biri," dedi Frankie, elleriyle yüzünü yelpazeleyerek. "Gerçekten ona bayılıyorum."

"Ben de," dedim ona katılarak.

Dallas, Romeo'nun tatlısını kaptı. "Şu bahsettiğin eski sevgilin Teksas'taki çocuk mu? Grant?"

"Ta kendisi."

"Fok kurtaran çevreci," diye homurdandım kadehime doğru.

Dallas, Farrow'u işaret etti. "Fae'yle ben hemen Google'da arattık onu."

"Nasıl buldunuz?" Briar kaşlarını oynattı. "Ateşli, değil mi?"

"Kesinlikle. Oliver'la işler yürümezse çocuk bayağı hoş."

Yeter be. Kadehimi masaya biraz fazla sert koyup içindeki cinin kenarından taşıdığı gibi dökülmesine sebep oldum. "Nesi mesela?"

Briar ânında yanıt verdi. “Kaşları.”

“Kaşları mı?” dedim kuru bir sesle.

Parmağıyla çenesine vurup düşündü. “Dişleri de.”

“*Dişleri mi?*”

“Bir de erotik kitap okumayı seviyor.”

“Ooo...” Dallas’ın dikkati bir anda oraya kaydı. Önündeki Haiti çöreklerini unutup öne atıldı. “Gerçekten mi? Bu *çok* seksi.”

Romeo gözlerini kısarak sohbeti yönlendirmeye çalıştı. “Briar, Teksas’tan herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

“Gezi hakkında mı?” Briar başını onaylarcasına salladı. “Kızların bana anlattığı her şeyi hatırlıyorum. Mesela Farrow’un Olimpiyatlara hileyle girdiğini ama hiç yarışmadığını.”

Farrow omuz silkti, umursamıyordu. Bu mesele onun gizlemek istediği utanç listesinin ilk onuna bile zor girerdi. Zaten hepimiz Fae’nin o Olimpiyat olayı sayesinde yaşayan bir efsaneye dönüştüğünü biliyorduk ve Dallas da herkesin işsiz olduğu bir dünyada barış içinde yaşanabileceğine inanıyordu.

Ne hoş. Briar kızlara karşı pamuk gibi davranıyordu ama bana gelince pençelerini çıkarıyordu.

“Bir de Dallas’ın hiç düzgün bir işte tutunamadığımı hatırlıyorum...” Huzurlu bir gülümsemeyle Dal’a döndü. “...ve babası tarafından desteklenmeden büyütülüp sonunda bir fidyeciyle evlenmeye zorlandığını. Neyse ki adam zengin çıktı da Dallas’ın alışveriş bağımlılığına kaynak sağladı.”

Vay anasını, bu yemeğe bildiğin belgelerle gelmişti. Sıra bana gelince benim hakkımda neler söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Dallas omuz silkti, kız kardeşinin tabağından artıkları çalışıyordu. “Bir milyarderle evlendim. Kalkıp kapının önüne limonata tezgâhı açacak değilim ya. Ne yapalım artık.”

“Tamam bu bayağı eğlenceli,” diye çığlık attı Frankie. “O geziye katılmadım biliyorum ama benimle de dalga geçer misin?”

Frankie sınıfta söz almak isteyen bir öğrenci gibi elini havaya kaldırdı. “Ben de. Lütfen, ben de.”

İç çekmeden edemedim. Bu iş kötüydü... ama daha da kötüleşmek üzereydi.

Briar yavaşça başını Frankie’ye çevirdi, yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle ona baktı. “En iyisini sona sakladım, Frankie.”

Midem sıkıştı. Bu gece ilk kez Briar’ın yüzündeki öfke bana değil, başkasına yönelmişti.

Briar bakışlarını Frankie’ye dikti. “Bugün nişanlığımın ofisindeki işlerini toparlarken banka hesap özetlerine denk geldim.”

Ofisime mi girmişti? Ne zaman? *Nasıl?* Onu nadiren gözümün önünden ayırıyordum.

“Çok garipti.” Briar başını iki yana sallayıp *cık cık*ladı. “Kredi kartında pek çok harcama vardı. Hepsi Georgia’daki tasarım mağazalarında yapılmıştı. Düşündüm ki... Georgia’da tanıdığı biri mi var acaba? Yakın olduğu, kredi kartını verecek kadar güvendiği biri. Kırk bin dolarlık elbise ve ayakkabı alışverişine kalkışacak kadar gözü kara biri.” Çenesini yumruğuna dayadı. “Sence aklıma kim geldi?”

“Şey... Hımm, Posh Spice?” Frankie umutla gülümsedi. “O, tasarım çantalara bayılır.”

Gözlerimi kapayıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. İşin trajikomik tarafı, Frankie’ye asla dokunmamıştım, dokunmak da istememiştim.

“*Sen*, Frankie,” dedi Briar düz ve kesin bir ses tonuyla. “Nişanlı bir adamla birliktesin. Üstelik yaşı seninkinin iki katı bir adam. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur.” Briar ayağa kalktı, peçetesini kucağından alıp masaya bıraktı.

“Gerçekten gurur duymuyorum.” Frankie dehşetle yerinden fırladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Briar’ın ardından koştu. “Yemin ederim, ona dokunmadım. *Asla*. Üstelik denemediğim de söylemez.” Ablası Dallas’a özür dilercesine baktı. “Üzgünüm, Dal.”

KARANLIK PRENSİM

Dallas iç çekti. “Sorun yok. Bizim ailede D vitamini eksikliği yaygındır.”

Frankie çimenlerin üzerinde Briar’ı yakalamaya çalışırken, “O beni istemedi,” diye mırıldandı.

Romeo’nun alev makinelerinden birinin ağzına sürünerek girme isteğine rağmen içimde bir şey beni peşlerinden gitmeye zorladı. Belki de Briar’ın aslında Frankie’yi değil, beni öldürmek istediğini bilmek yeterince yıpratıcıydı. Kalbimi bir altın tepside istiyordu. Vejetaryenlikmiş, geç bu ayakları.

“Beni istemedi, nedenini de biliyorum. Çünkü sana takıntılı.” Frankie elbisesini yukarı çekip daha hızlı koşmaya başladı. “Hep sana takıntılıydı. İlk kez otelde ikinizi birlikte gördüğümde anlamıştım. Sen o kişisin. Diğer herkesle sadece oyalanıyordu.”

Briar arka kapının kolunu tuttu ve hızla açtı. “O tam bir kadın avcısı.”

“O bir *aziz*,” diye karşılık verdi Frankie, peşinden içeri girerek.

“O hasarlı biri.”

“Sen de öylesin.” Bu sözleri fısıltı gibi çıktı, Frankie’den duyduğum nadir farkındalık anlarından biriydi. “Ben de öyleyim. Hepimiz öyleyiz. Mükemmellik sıkıcıdır. Öngörülebilirdir. Kusurlar insanları ilginç kılar.”

Frankie’nin yanından geçip Briar’ın omzunu tuttum. “Frankie, arka bahçeye dön.”

“Bana kızginken bunu yapamam.” Frankie çocuk gibi kollarını havaya savurdu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Onu benimle aldatıyorsun sanıyor. Oysa ben asla böyle bir şey yapmam. Asla nişanlı bir adamla birlikte olmam.”

Merdivene göz gezdirdim. Briar çoktan yatak odasına çıkmıştı. Onunla yüzleşmeye can atıyordum. Neyi bildiğini öğrenmeye. Adrenalin vücudumdaki her çatlağa elektrik gibi yayılıyordu. Yıllar sonra ilk defa canlı hissediyordum. Sefaletin ötesinde bir şeyle dolup taşıyordum.

Frankie'yi kapıya kadar götürdüm. "Onu aldattığımı sanmıyor."

"Elbette sanıyor. Kendi söyledi zaten."

"Demek istediğim şu ki, sanıyor olsa bile umurunda değil." İki elimle onu dışarı doğru ittim. "Şimdi git. Lütfen."

"Daha konuşmadan..."

"Frankie. Git buradan yoksa güvenliği çağırır *seni bizzat dışarı attırırım*. Tamam mı? Nişanlımla konuşmam gerek."

Nişanlım.

Ne büyük saçmalık.

Her şey ortaya çıkmıştı. Briar oyunu çözmüştü. Gerçeği kabullenme vaktiydi. Hem o müzik? Konçerto değil, bildiğin heavy metaldi.

Yine de peşinden gittim. Hem de gönüllü gittim.

Çünkü onun nefreti bile kayıtsızlığından iyiydi.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Briar

Seb vB: Rezaleti duydum.

Seb vB: Ben ve Doğu yakasındaki herkes.

Seb vB: İyi misin?????

Seb vB: Sanırım bu gideceğin anlamına geliyor.

Seb vB: Gitme.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Briar

Bu iş hiç de planladığım gibi gitmemişti.

Planıma göre herkesi yalanlarını itiraf etmeye zorlayacaktım, sonra çenemi kaldırıp umurumda değilmiş gibi havalı bir tavırla oradan çıkıp gidecektim. Oliver'ın bu saçma oyununa zerre kadar değer vermediğimi gösterecektim.

Ama nişanlığımın “metresinin” ağlayarak peşimden koşacağını *planlamamıştım*.

Sözde en yakın arkadaşlarımdan, alay edilmekten keyif alacaklarını hiç *beklememişim*.

Oliver'ın en yakın dostlarının, uydurduğum onca şeye ciddiyeyle yaklaşacağını da hiç mi hiç *tahmin etmemiştim*.

Açık konuşmak gerekirse –ki bunu mezara kadar saklamaya kararlıydım– bu insanlar çok da kötü değillerdi. Aksine, fazlasıyla iyiydiler.

Ollie'nin saçma sapan planına dâhil olmuş, benimle dalga geçmek hoşlarına gittiğinden değil düzgün insanlar oldukları için bunu yapmışlardı. İyileşme sürecimi riske atmak istememişlerdi.

Üstelik Dallas ve Fae hafızamın yerine gelmesi için beni Teksas'a götürmek *zorunda* değildi. Bunu *kendi istekleriyle* yapmışlardı.

Her ne olursa olsun, bir ara hepsinden özür dileyecektim.

Çünkü bekâretimi çalıp sonra beni terk eden *onlar* değildi. Beni Paris sokaklarında neredeyse çıplak hâlde yürümek zorunda bırakan onlar değildi. Haftalar boyunca beni görmezden gelerek ortadan kaybolan onlar değildi. Ve aylar sonra Instagram'da,

KARANLIK PRENSİM

memeleri benimkilerin on katı olan o güzel modelle herkese açık şekilde flörtleşmeye başlayan da onlar değildi.

Umursamıyorsun, umursamıyorsun, umursamıyorsun.

Oliver'i çoktan unuttun.

Artık gitme zamanı. Onu bir daha asla görmeyeceksin.

İki valizimi yatak odasının çift kanatlı kapılarına doğru çekerken Oliver'ı görmezden geldim. Kapının eşiğinde belirmişti. Frankie'yle birkaç dakika arkada kalmıştı. O an ne konuştuklarını merak ettim.

Seni ilgilendirmez, Briar.

Doğru. Birbirlerini halının üstünde üçüncü derece yanıklar oluşana kadar becerseler bile umurumda olmazdı.

Yine de aralarında bir ilişki olduğunu düşünmek bile tüylerimi diken diken edip midemi bulandırdı.

Oliver kapıyı kapayıp önümde durdu. Yüzünde birbiri ardına duygular belirdi. Öfke. Şaşkınlık. Kararlılık.

Onu hiç böyle görmemiştim.

Bu kadar... canlı.

"Lütfen çekilir misin?" Sırt çantamın kulplarını kollarıma geçirdim. "Yatacak yer ve yemek için sağ ol ama artık evime dönmek istiyorum."

"Hafızan yerine geldi." Nefes alışları sıklaşmıştı. "Her şeyi hatırlıyorsun."

Ona sabırsız bir gülümsemeyle baktım. "Özellikle de senden ne kadar tiksindiğimi."

"Ne zaman hatırladın?"

"Sana ne?"

"Orada yaptığın şeyin hiçbir açıklaması yoktu." Dışarıdaki akşam yemeğini işaret etti.

"Gerçekten açıklaması olmayan davranışlardan mı konuşacağız?" Başımı yana eğip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çünkü bu konuda konuşacaksak, senin önce bir yere oturup yedi saatini bana ayırman gerekecek."

Gözlerini kıstı, başını salladı, sonra ellerini havaya kaldırıp teslim oldu. “Bak, öfkeli olduğunu biliyorum ama...”

“Öfkeli değilim. Rahatladım. Neler yaşadığımızı çok net hatırlıyorum ve artık hayatıma devam edebilirim. Üstelik bir daha suratını asla görmeyeceğimi bilmek içimi öyle bir huzurla dolduruyor ki...”

“Bunca şeyden sonra Grand Regent’teki konuşmamızı tamamlamayı hak ettiğimi düşünmüyor musun?”

“Bana ne yaptığını bir hatırlatsana?” Çenem zemine değecekti ama yerdeki olası insan vücudu sıvıları yüzünden vazgeçtim. “Beni becerip sonra yabancı bir ülkede ortada mı bıraktın, terk mi ettin yoksa...”

“Hayatını mı kurtardım, seni evime mi aldım, iyileşmen için elimden geleni mi yaptım, eşyalarını ülkenin bir ucundan öbür ucuna mı taşıdım, sadece biraz olsun kendini güvende hissedebilesin diye?”

“Doğru ya.” Parmaklarımı şıklattım. “Beni baş aşağı gölete sokup sonra ölüme terk etmediğin için sana bir hayat borçluydum, unutmuşum. Çok sağ ol...” Avuçlarımı dua eder gibi birleştirdim. “...şefkatin, cömertliğin ve özellikle de sınır tanımayan insanlığın için. Sorunun cevabına gelecek olursak –yani kapanış konuşması yapıp yapamayacağına– hayır. Eğer ben on beş yıl önce bir açıklama alamadıysam, senin de en az on beş yıl daha beklemen gerektiğini düşünüyorum ki hak yerini bulsun. Şimdi gidebilir miyim lütfen?”

“Gidebilirsin.” Kapının önünden çekildiğinde şaşırmadan edemedim. Oliver kolay kolay pes eden biri değildi. “İyi şanslar.”

İki valizimi de birer elimle tutup merdivenin kıvrımlı başına kadar sürdüm. Aşağıda beni bekleyen tonla basamak vardı. En az iki düzine.

Gücümü biraz fazla abartmıştım.

Valizleri saplarından tutup taşımaya hiç niyetim yoktu. Bunun yerine ayaklarımla hafifçe ittim ve durduğum yerden onların alt

KARANLIK PRENSİM

kata kadar yuvarlanışını izledim. Basamaklardan hoplaya zıplaya inerken umarım o çok değerli mermerlerini de birazcık çizmişlerdir diye düşündüm. Zemini birkaç darbeyi kaldırırdı nasılsa.

Hak etmişti.

Tamam.

Söylediklerimde ciddiydim. Aradan on beş yıl geçmişti ve hâlâ içimde ukdeydi. Bu kadar zaman sonra hâlâ önemli olmamalıydı.

Ama öyleydi.

O, bir zamanlar âşık olduğum o çocuktan bambaşka birine dönüşmüştü ama ben hâlâ *bendim*. Sevddiği herkes tarafından reddedilmiş o kız: annesi, babası, öz babası ve ilk aşkı.

Kendimi korumak için ördüğüm duvar –o sivri dilli, öfkeli, sert kabuk– elimde kalan tek savunma mekanizmasıydı.

Mermer zemine indiğimde kot ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp Seb'ten gelen mesajlara baktım.

Oliver bana biraz alan tanıdığında sık sık Seb'le takılıyorduk ve artık gün içinde birkaç kez uğramama alışmaya başlamıştı. Yüzünü gölgelerde saklamayı da bırakmıştı hatta.

Sırtımdan yukarı doğru bir suçluluk hissi yayıldı.

Şimdi gidersem onun kaydettiği tüm ilerlemeyi yok saymış olurum.

Bunu biliyordum.

“Bu arada,” diye seslendi Oliver, üst kattaki maun tırabzana dirseklerini dayamıştı. “Tam olarak nereye gitmeyi düşünüyor-sun?”

Üzgünüm, Seb. Bu piç herifle aynı çatı altında kalamam.

“Eve gidiyorum.” Oliver’a ölümcül bir bakış attım. “Los Angeles’a.”

“Ha.” Abartılı bir yüz ifadesiyle irkildi. “O konuda...”

Gözlerimi kısıp baktım. “Ne olmuş?”

“Kiranı iptal ettirdim, arabayı da sattım,” diyerek umursamaz bir edayla omuz silkti.

Tamamen ona döndüm. “*Ne yaptın?!*”

“Başka çarem yoktu. Aylarca burada kalacağını düşündüm. Doktor Cohen öyle demişti. Arabanın parasını tasarruf hesabına yatırdım. Bu arada şifrelerini değiştirsen iyi olur. Hâlâ on beş yıl öncekiyle aynı.”

Valizlerime bir tekme atıp ellerimi belime koydum. “Bunu yapmaya hakkın yoktu.”

“Birtakım üst düzey kararlar almak zorundaydım. O daire sana göre değildi zaten. Güvenlik sıfırdı. Araban da senden yaşlıydı.”

“Ben o kadar yaşlı değilim.”

“Sen tam bir vintagesın.”

“Siktir git.”

“Ne? Vintage *severim*.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onunla burada dikilip atışmak istemiyordum. Daha büyük dertlerim vardı.

“Hoşça kal, Oliver.”

“Güle güle, Briar,” diye karşılık verdi, sesi hafif oyunbazdı.

Misafirlerinin mülkün öbür ucunda kaldığını bildiğim için malikânenin kapısına Uber çağırdım ve ana girişten çıktım.

Sözde nişanlım, ben çakıllı yolda valizlerimi sürüyerek yarım kilometre boyunca ilerlerken arkamdan gelmedi.

Bu, neden içimi burktu bilmiyordum.

Tam olarak istediğim buydu: Onu ve geçmişi ardımda bırakmak.

Ama sanki yeniden terk ediliyormuşum gibi hissettirdi.

Belki de ilerlemek her zaman bırakıp gitmek anlamına gelmiyordur.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Sebastian da kalın bir perdenin arkasına saklanıp dünyanın sonsuz ilerleyişini izlerken böyle mi hissediyordu acaba?

İkinci kattaki pencerenin önünde dikilmiş, elime aldığım ama içmeye niyetimin olmadığı bir kadeh viskiyle kimseye görünmemeye çalışıyordum.

Bir Uber ön kapımın önünde durdu. Şoför, aracından inip bagaj kapısını açtı ve Briar'ın yıpranmış valizlerini özensizce arabanın arkasına attı.

Arka bahçede akşam yemeği partisi hâlâ sürüyordu – Hettie'nin gizlice masaya dâhil ettiği Haiti mutfağından lezzetlerle ikinci tur başlamıştı bile.

Görünüşe göre misafirlerim, *benim hayatım* adı verilen bu rezalet gösteriye iştah duyuyor, sahte nişanlıma hitaben hazırladığım vejetaryen menüye pek de ilgi göstermiyorlardı.

Eski sahte nişanlıma.

Kadehten büyük bir yudum aldım, viskiyi ağızımda çalkaladım. Onu bırakmak doğru olan şeydi. Başka çarem yoktu.

Aramızdaki şeyin ayakta duracak hâli kalmamıştı.

Lanet olsun, elimizde sadece geçmişe özlem vardı.

Ama bu yeterli değildi.

Ben onun hayatını mahvetmiş bir dangalağın tekiydim. O ise zeki, göz kamaştırıcı, güçlü, bağımsız ve *komikti*. Etkileyici bir kariyeri, süper modelleri bile utandıracak esneklikte bir vücudu vardı.

Güçlü kalmaya, havalı görünmeye, söylediklerinin derimin altına sızıp en derin katmanımı yakmadığını göstermeye çalıştım.

Çoğu zaman da bunu başardım.

İstesem, saniyesinde havalimanına giden yolu kapatabilirdim. Hatta gerçekten istersem, Delta ya da United'ın yönetim kurullarındaki birkaç isme telefon açarak bu gece bölgeden kalkacak tüm uçuşları iptal ettirebilirdim.

Onu durdurabilirdim. Hatta belki gitmesini tamamen engelleyebilirdim.

Ama yapmadım.

Geçtiğimiz birkaç gün sinir bozucuydu, eğlenceliydi, ürkütücüydü, kafa karıştırıcıydı ama aynı zamanda baş döndürücüydü. O atışmaları, laf sokmaları, aramızdaki o bastırılmış cinsel gerilimi ve birbirimize sürekli üstün gelme çabamızı istiyordum.

Ama yine de...

Gitmesine izin verdim.

Sebastian yaralandıktan sonra ona Briar'dan uzak durma sözünü borcum yüzünden vermediğimi ilk kez kendime itiraf ediyordum.

Bunu, çevremdeki insanlara zarar verdiğim fikri beni boğmaya başladığı için yapmıştım.

Kazadan sonra, Seb benimle göz göze bile gelmemişti. Babam bana bakınca başını sallayıp iç geçirmişti. Annemse benimle aynı odada bile uzun süre kalamıyordu.

Kendi ailem bile bana güvenmiyordu.

Briar'dan bana güvenmesini nasıl bekleyebilirdim ki?

Onun da hayatını Sebastian'ın hayatını mahvettiğim gibi mahvetmek istememiştim. Bu yüzden Seb'in o isteğine tutunmuşum. Zaten yapmak üzere olduğum şeyi yapabilmek için de bir bahanem olmuştu.

Kendimi kardeşimi iyileştirmeye adayıp Briar'la olan tüm bağlarımı koparmıştım. Çünkü varlığımın onun hayatını sadece daha da karmaşık hâle getireceğini biliyordum.

KARANLIK PRENSİM

Ben hiç kimsenin sevgisini hak etmiyordum.

O gece olduğu gibi yine Briar için doğru olanı seçmiştim.

Onun yolunu seçmiş, kendi yolumu gözden kaçırmıştım.

Uber'in yolcu kapısı kapandı. Prius çıkmaz sokaktan uzaklaşarak gözden kayboldu.

Elimdeki viski bardağını pencereye fırlattım, cam tuzla buz olurken içindeki kehribar rengi sıvının çıplak betonun üstüne süzülüşünü izledim.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Briar

“Ulan bu tamponculardan hayır gelmez zaten.”

Uber şoförü kalın bıyığını sıvazlayıp direksiyona daha sıkı sarıldı. Onun sözleri üzerine başımı çevirip arka camdan dışarı baktım. Spor bir Fiat, bize neredeyse tamponumuza yapışacak kadar tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Sürücü, farlarını yakıp söndürerek kenara çekmemizi istiyordu.

Etrafımızda sık orman ve zifiri karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Kıvrımlı yol şehre doğru uzanıyordu, yolda sadece bizim Prius ve arkadaki Fiat vardı. İki yanımızda çam ağaçları yükseliyordu. Eğer arabayı üzerimize sürerse ağaçların ortasına daldardık.

Telefonumu çıkarıp ekran kilidini açtım. “Polisi mi arasam?”

“Ne halt etmeye çalışıyor bu herif? Hepimizi öldürecek!” Yaşlı şoför hızı artırdı, direksiyonu iki eliyle kavramıştı. “Evet, polisi ara, tatlım.”

“Bekle.” Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Yüzünü görebiliyor musun?”

Kendine işkence etmeye bayılıyorsun, Briar.

Fiat’ı tanımamıştım. Ama ya o gerçekten Oliver’sa? Onu ihbar etmeye gönlüm el vermedi. Aksine, peşime düşmüş olma ihtimali içimi tuhaf bir memnuniyetle doldurdu.

Sanırım terapistimle tekrar görüşmem gerekecekti.

“Pek sayılmaz.” Uber şoförü gözlerini kısıp dikiz aynasına baktı. “Yüzünü seçemiyorum. Siyah bir maske takmış, bir de şapkası var. Saçı uzun ama. Açık renkli. Kıvrıkcık olabilir. Yakışıklı

KARANLIK PRENSİM

bir çocuk. Genç sayılır. Muhtemelen ayak takımından biri. Arada buraya tatile gelen tiplerden.”

Olamaz.

Kesinlikle olamaz.

“Sağa çek,” dedim, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

“Ne?” Dudaklarını büzüp kaşlarını çatı. “Neden?”

“Lütfen. Sadece dediğimi yap.”

Kısa bir iç çekip ağzını ovuşturdu. “Peki. Ama bunu ek bir durak olarak sayıyorum. Uygulamada değişiklik yapman gerekecek.”

“Tamam.”

“Bana beş yıldız vereceksiniz ama.”

Sağa sinyal verip yol kenarına yanaştı. Fiat da peşinden durdu. Arka koltuktan inip kapıyı sertçe kapadım, arabanın etrafından dolanarak diğer araca doğru yürüdüm.

Sürücü kapıyı açtığı anda ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Sebastian’dı.

Kendi kanadından çıkmıştı.

Eviden çıkmıştı.

“Cidden yüzünsün, biliyor musun?” Yumruklarını sıkıp ceketinin ceplerine gömdü. “Böyle elini kolunu sallayıp veda bile etmeden çekip gitmek de neyin nesi?”

Seb sinirle bir o yana bir bu yana yürüyordu, gözlerime bakmamaya kararlıydı. Tüm vücudu titriyordu, bunun soğuktan olmadığını biliyordum.

Ah Seb.

O an, çocukken oyun parkında korsancılık oynadığımız; kaydıraklardan yarışarak kaydığımız günlerde Oliver ve benim peşimden koşarkenki hâline öyle benziyordu ki...

Henüz yıldız bir sporcu olmamıştı, o benim tanıdığım ilk ve tek küçük erkek kardeşimdi.

“Üzgünüm,” dedim yumuşak bir sesle. Kollarımı etrafıma sardım, *ona* sarılmak istiyordum ama dokunursam geri çekilirdi. “Aslında veda etmek istemiştin. Her şey biraz... ani oldu.”

“Ama etmedin.” Şapkasını düzeltmek için elini kaldırdı. Yüzü görünmüyordu. Gerçi son beş dakikadır bu yoldan geçen kimse de olmamıştı. “Ne zamandır bunu planlıyordun? Hafızan ne zaman geri geldi?”

“Baylor’dan döndüğümde,” dedim dürüstçe. “Göldeyken. Bir anda her şey geri geldi. Önceki o kopuk anılar birdenbire anlam kazandı.”

Başını geriye atıp iç çekti, belli ki hesap yapıyordu.

Dün, Oliver’ın düşünu böldükten sonra Seb’le birlikte bir yapboz üzerinde çalışmıştık. Gece uyumadan önce ona uğramadan edememiştim. Kalan parçaları birlikte tamamlamış, biraz bira içmiş ve çocukluğumuzu yâd etmiştik.

Ama hafızamın geri geldiğine dair tek kelime etmemiştim.

Ollie için hazırladığım o harika sürprizi riske atmak istememiştim. Gerçi Seb’in beni ispiyonlayacağını da düşünmemiştim.

Şimdi hepsi ne kadar da çocukça görünüyordu. Oliver’dan intikam almaya öylesine odaklanmıştım ki Sebastian’ın da bu iş yüzünden incinebileceğini unutmuştum.

Seb’in omuzları düştü. “Yani gitmeye karar verdin?”

Başımı eğdim, ceketimin ucunu avucumda sıktım. “Los Angeles’ta kendime ait bir hayatım var.”

Şoförün bakışı sırtımı delip geçiyordu.

“Oliver, bir sonraki projenin yaza kadar başlamayacağını söyledi. Hâlâ iyileşme sürecindesin.”

Suçluluk duygusu göğsümü delip geçti. Seb bana bağlanmıştı ve ben, doğru dürüst bir veda bile etmeden çekip gitmeye kalkmıştım. Birinin hâlâ sıkı sıkıya tuttuğu bir anıyı, diğerinin çoktan geride bırakmış olması nasıl hissettirirdi, en iyi ben bilirdim. Umursamazlık, bazen bir vedadan çok daha fazla acıtırırdı.

Alt dudağımı ısırdım ve kanın sıcak tadını dilimde hissettim.

“Gerçekten çok özür dilerim. Hiçbir bahanem yok.” Ayaklarımın ucunda ileri geri sallandım, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. “Bencilce davrandım, kindarlık yaptım. Düşünemedim bile.”

“Üstelik hiçbir şey başaramadın da,” dedi Seb, ön tekerleklerinden birine tekme attı. Elleri hâlâ ceplerindeydi. “Ollie’nin sana yaptıklarından sonra senin bu ucuz numaraların yeterince büyük bir intikam sayılmaz. Ödeşme henüz bitmedi.”

“Hey, hanımefendi!” Şoför vücudunun yarısını camdan dışarı çıkardı. “Gelecek misin, ne yapıyorsun? Donuyorum burada!”

Acı bir gülümsemeyle onu görmezden geldim. “En iyi intikam iyileşmektir. Bence ben iyileşiyorum. Onu kırmak beni onarmaz.”

Seb dişlerini sıktı. “Senin kesin bir bitişe ihtiyacın var.”

Öfkesi yeniden kabardı, havada yoğun ve keskin bir girdap oluşturdu. Umutsuzdu. Sonunda Oliver dışında konuşabileceği başka biri olmuştu ve şimdi gitmemi istemiyordu. Abisini harcamak pahasına bile olsa.

Bunun benimle ya da geçmişteki dostluğumuzla ilgili olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen tek yoldaşı olan ve suçluluk batağına saplanmış abisinden bıkmıştı artık.

“Onu değiştirme şansın var,” dedi Seb, sonra duraksadı. “Beni değiştirme şansın da var.”

Durduğum yerde sallandığımı hissettim. Gerçek anlamda sarsılıyordum. Ona doğru eğildim, keşke kararı benim yerime o verse diye düşündüm. Belki beni kucaklayıp doğrudan Ollie’nin kapısına bırakırdı.

Von Bismarck kardeşlerin bütün bir kalpleri bile yoktu. Geçen on iki yıl içinde kalpleri paramparça olmuştu. Ben o parçaları seve seve toplardım ama Oliver’ın beni aldattığını göz ardı edemezdim.

Aptal değildim. Ollie’nin ortadan kaybolduğu zamanla Seb’in geçirdiği kaza birbirini tutuyordu. Ama aldatma? O *daha önce* olmuştu. Hatta o gece, benimle ilk kez birlikte olmadan birkaç saat önce herkese açık Instagram hesabında o kadına FaceTime’da soyun da göreyim diye yorum yapmıştı.

“*Hanımefendi.*” Şoför kapısını sertçe açıp arabanın arkasına yürüdü ve kaputu tıklattı. “Zamanımı harcıyorsunuz. Evde çocuklarım aç bekliyor.”

Sebastian ense kökünü kavrayıp başını öne eğdi, maskesinin ardındaki yüzünü göremiyordum. “O kadar uzun zamandır yalnızım ki artık bir şeyleri dört gözle beklemenin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum bile. Sen burada kaldığın birkaç günde... beni normal hissettirdin. Normal olmayı özlemişim.”

“Hanımefendi.” Şoför yeniden koltuğuna oturdu, kornaya art arda basmaya başladı. “Geliyor musunuz gelmiyor musunuz?”

“Abin burada kalmamı istemez,” dedim Sebastian’a, aslında o saçma fikri çoktan kafamda tartmaya başlamıştım bile.

Sadece birkaç ay kalırdım. Sonraki işime kadar. Mantıklıydı. Zaten dönecek bir evim ya da arabam yoktu. Öğrenci kredilerim duruyordu, bir de ailemin üzerime yıktığı borçlar vardı. Oliver’ın evinde beleşe takılsam para biriktirip düzgün bir yer bulsam fena mı olurdu? Belki birkaç hafta durur, biraz soluklanırdım.

On sekizime bastığımdan beri durmaksızın çalışıyordum. Ne tatil, ne ücretli izin... Projeler arasında bile özellikle kamera önünde utanan genç oyunculara özel oyunculuk dersleri veriyordum. Arkadaşlarım bana “Tangalara Fısıldayan Kız” diyordu.

Eliza ve Angelica Hamilton’ın dediği gibi... belki *biraz ara vermenin* zamanı gelmişti.

“Bu da her şeyi daha tatlı yapar.” Sebastian, parmağına geçirdiği anahtarları döndürerek çoktan eline almıştı. Kalacağımı adı gibi biliyordu. “Onu deli edersin ama seni göndermeye cesaret edemez.”

“Nerede yatacağım?” Alnımı ovuşturdum çünkü gerçekten geri dönmek istiyordum. Bu beni bile şaşırtmıştı.

Yani neden olmasındı? Bedava konaklama, üstüne eski bir çocukluk arkadaşına yardım etme fırsatı. Asıl amacım Oliver’ı sinir etmek değildi ama o da fena olmazdı hani.

Sebastian kollarını iki yana açtı. “On yedi tane misafir odasından istediğini seç.”

Parmağımı kaldırdım. “Peki ama bazı kurallarım var.”

KARANLIK PRENSİM

Şoför sabrını yitirmişti. Arabadan inip bagaja yöneldi ve valizlerimi öfkeli bir homurtuyla dışarı fırlattı. Ona kızamıyordum. Uygulamada bol bahşiş bırakmayı planlıyordum zaten.

Seb anahtarlarını sallayarak dikkatimi çekti. “Söyle bakalım.”

“Her gün birlikte bir öğün yemek yemek istiyorum. Sürekli insanlarla birlikte olmaya alışman gerek.”

Seb geri çekilerek tiksiniş gibi yaptı. “Fazla yapışkan olma.”

“Söz veremem.” İkinci parmağımı da kaldırdım. “Kural iki, zaman zaman gündüz vakti o kanattan çıkmanı istiyorum.”

“Kesinlikle hayır.”

“Evden çıkmak zorunda değilsin,” diye açıkladım, bunun tek seferlik bir şey olduğunu biliyordum. Sebastian henüz dünyaya açılmak istemiyordu, en azından şimdilik. “Güneş ışığı tenine değmeli. Açan çiçeklerin kokusunu içine çekmelisin. Sana iyi gelir.”

Burnundan güldü. “Ben değişmeyeceğim, Briar. Sadece birkaç haftalığına biraz arkadaşlık etmek istedim. Hepsi bu.”

“Tamam.” Başımı onaylarcasına salladım, onu sinirlendireceğimi bile bile.

“Ciddiyim.”

“Ben de.”

“Her zaman sinir bozucuydun zaten.”

Sebastian yürüyüp valizlerimi kaptı, öyle kolay taşıdı ki onu izlerken insanın kendini aciz hissetmemesi mümkün değildi. İki elinde birer valizle bagaja doğru yürüdü.

O, ağırlık kaldırma şovunu sergilerken, bense ezeli düşmanımın malikânesinde tatil yapma gibi aptalca bir kararı kabullenmeye çalıştım. O sırada Uber şoförü küfürler savurarak gözden kayboldu.

“Her zaman üstten bakan bir pisliktin,” dedim, yolcu koltuğuna doğru yürürken.

İkimiz de arabaya atladık. Seb motoru çalıştırdı.

Oturur oturmaz bedeninin her santimini ele geçiren o titremeyi fark ettim. Tüm vücudu sarsılıyordu. Evden çıkmak için iradesinin sınırlarını zorlamış olmalıydı.

“En kötüsü hangisi?” diye sordum, geldiğimiz yoldan U dönüşü yaptığı sırada. “Görülme korkusu mu yoksa her şeye yeniden başlamak mı?”

Pek çok oyuncu setlere bedenlerinden utanarak gelirdi. Aşırı kilo verip derileri sarkanlar, doğum izi, selülit, sezaryen izi taşıyan aktrisler...

Gerçek şu ki kimsenin bedeni kusursuz değildi. Gezegenin en güzel insanları bile özgüvensizliklerle boğuşuyordu. Ama işimden öğrendiğim en değerli şeylerden biri de bir elmasın çatlakları olsa da her zaman parlayacağıydı.

“Ne yazık ki birincisi.” Seb maskesinin ardından burnunu çekti. Çıkarmak istediğini görebiliyordum ama asla cesaret edemezdi. Saat birde, ıssız bir yoldan kimse geçmese de yaralarını karanlığın bile görmesini istemiyordu. “Yanlış anlama. Her şeye yeniden başlamak yorucu olurdu elbette. Yalnızlıktan çıkıp insan içine karışmak hiç eğlenceli olmazdı fakat onunla başa çıkabilirim. Ama o bakışlar, iğrenme, acıma, onlara dayanamam.”

Sessizliğe bürünerek Karanlık Prens Yolu’na doğru sürmeye devam etti.

Konuyu kapattı sanmıştım ki fısıldar gibi, “Hayatımın ilk yarısını yarı tanrı gibi görünerek geçirdim. Şimdi bu dünyada bir canavar gibi dolaşma düşüncesi beni mahvediyor,” dedi.

Şu kelimeyi kullanmayı bırak artık.

Yüreğimi her seferinde hançer gibi delip geçiyordu.

“Canavar mı?” Burnumdan güldüm. “Sen canavar değilsin, Sebastian. Sadece olağanüstü travmatik bir şey atlattın. Ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama umarım bir gün bana anlattırırın.”

“Ben de bir gün anlatmayı umuyorum.”

Yolun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik.

İkimiz de sessizce asıl canavarlarla konuşuyorduk.

Kafamızın içindekilerle.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Oliver

Sebastian ortadan kaybolmuştu.

Briar gittikten hemen sonra onu kontrol etmek istedim ama odalarının bomboş olduğunu görünce öyle bir şok yaşadım ki neredeyse 911'i arıyordum. Kendimi zor tuttum. Gerçekten.

Evet, otuz iki yaşında bir adamın kaybolmasından ötürü paniklemek saçma görünebilirdi belki ama o, aynı zamanda hayatında evden dışarı adım attığı görülmemiş otuz iki yaşında bir adamdı.

Evi altüst ettim. Koridorlarda bir iblis gibi ilerleyerek içeri dışarı, aşağı yukarı her yeri taradım.

Hiçbir iz yoktu.

Bir açıklama yapmayı bile gerekli görmeden misafirleri gönderdim. Ardından güvenlik odasına gittim ve gerçekten evden çıkmış mı diye kontrol ettim. Evet, çıkmıştı. Personelin ara sıra alışverişe gitmek için kullandığı o küçük Fiat'la.

Telefonunu aradım. Direkt telesekretere düştü.

Her şey sonuçsuz kalınca kendime, uzun zamandır hak ettiğim bir sinir krizi hediye ettim. Acımı içkiye boğmak için geriye kalan viskiyi kaptığım gibi verandaya çıktım.

Tam bir klişeydim, biliyorum. Botlarımı verandanın korkuluklarına dayamıştım, elimde Macallan şişesi vardı. Dert ortağım sadece geceydi.

Ama ben klişelere yabancı değildim zaten. Bunca yıl, beyinsiz çapkın imajıyla ortalarda dolanıp hayatı böyle sürdürmemiş miydim?

Trio ile Geezer'm patileri verandanın tahtalarında tıkırdarak geldiklerini haber verdi.

"Evet evet, doğru duydunuz," diye söylendim onlara, şişeyi havaya kaldırdım. "Babanız tam bir fiyasko. Ama siz en azından zengin doğdunuz, terapiyi karşılayacak paranız var."

Aldığım her yudumun gerçekleri unutturmaya bir adım daha yaklaştırmasını umarak içmeye devam ettim ama olmadı. Her yudum yalnızca hakikati daha da netleştirdi, beni kaçtığım gerçekle burun buruna getirdi.

Kardeşimin hayatını ben mahvetmişim. Onun mutluluğa dair bütün ihtimallerini elinden almıştım.

Benim yüzümden yürüyen bir ölüye dönüşmüştü.

Hayatım boyunca âşık olduğum tek kadın, bu gece beni aşağılayıp terk etmişti. Üstelik gitmeden önce de bana duyduğu nefreti açık açık dile getirmişti.

Arkadaşlarım, geçirdiğimi söylediğim o uydurma lobotomi ameliyatı hikâyesine ses çıkarmamışlardı çünkü o sırada onların da kendi hayatları darmadağındı. Kişiliğimdeki ani değişimi hiç sorgulamamışlardı – kadın peşinde koştuktan ve partilemekten başka derdi olmayan budalanın tekine dönüşmüştüm ama umurlarında olmamıştı.

Oysa ben hayatta bir şeyleri toparlamaya çabalarken onlara en ufak bir iyi yanımı göstermemeyi seçmişim. Çalıştığımı, kardeşimi önemsemişimi, en önemlisi de hâlâ içimde bir yerlerde umursayan biri olduğumu gizlemişim. Çünkü bunu fark ettiklerinde beni onarmaya kalkacaklarını biliyordum.

Ama ben mutluluğu hak etmiyordum.

Yaptığım her şeyin kefareti ödemediydim.

"Jim Beam ağzına boşalmış gibi kokuyorsun." Sebastian çift kapıyı bir hamlede açıp verandaya çıktı ve şişeyi parmaklarımın arasından aldı. "Yavaş ol. Böbreklerini mahvedersen bana birini veremezsin sonra."

Hiçbir şey söylemedim.

KARANLIK PRENSİM

Aslında halüsinasyon görüyor olma ihtimalim epey yüksekti.

“Bakalım burada ne varmış?” Sahte Seb üç basamak aşağıya inip şişenin kalanını çimlere boşaltırken homurdandı. “Kraliyet fiyaskosu, Dük Gerzek von İbne, kendini içkiye boğmuş. Bu rezillikler için biraz yaşlı değil misin artık?”

“Bir enkaz olmak için yeterince gencim.” Dudaklarımda öfke dolu bir soru belirdi. “Neredeydin?”

Artık bu kadardı. Yalvarmaktan, onun gönlünü eğlemeye çalışmaktan ve düzelmesini ummaktan bıkmıştım.

Her şeyi denemiştim.

Kaza olduktan hemen sonra Harvard’daki yurdumdan ayrılıp kampüs dışında bir eve taşınmıştım. Sadece bir yıl normal üniversite hayatım olmuştu. Kalan bütün yıllarımı, ders aralarında Sebastian’a bakmakla geçirmiştım.

Yetişkinliğimizin tamamı, onu iyileştirme çabasıyla geçmişti.

Diplomamı aldığımda belki de başka bir yere taşınırsak – kimsenin bizi tanımadığı bir yere– onun için açılmak daha kolay olur diye düşünmüştüm. Cambridge’de yüksek lisansa kabul edildiğimde, onu da İngiltere’ye götürmüştüm.

İngiltere kırsalında, medeniyetten uzakta bir ev kiralamıştık. Sebastian doğayı seviyordu ama hâlâ insanlarla görüşmeyi reddediyordu.

İki yılın sonunda, Karanlık Prens Yolu’ndaki evimize dönmüş, onu da beraberimde istemeye istemeye ve direnmesine rağmen getirmiştım. İngiltere’de kalmak istiyordu. Kendi başına yaşamak, yiyecek ve ihtiyaçlarını kapısına kadar getirecek birini bulmak, bir daha asla kimseyle muhatap olmamak istiyordu.

Buna izin veremezdim.

Yanımda kalmasında ısrar ettim.

Onu kurtarma çabalamakla öyle körleşmişim ki kendimi kurtarmayı unutmuştum.

Sebastian benden sadece yüzünü mahvettiğim için değil, aynı zamanda onu İngiltere’den –tahammül edebildiği tek yerden– koparıp getirdiğim için de nefret ediyordu.

Zaten zaman zaman misafir evinde parti vererek onu insanlara yaklaştırmaya çalışmam da pek yardımcı olmadı. Belki tekrar o eski sosyal hâline döner diye ummuştum.

Sebastian soruma cevap vermedi. Onun yerine göle baktı, yerden birkaç taş aldı, başparmağıyla en düzgün ve en yassı olanını bulup fırlattı. Taş suyun üzerinde üç beş kez sekerek uzaklaştı.

Birden ayağa fırladım. “Aklımı kaybetmek üzereydim!” İçimdeki öfke damarlarıma, göğsüme ve bütün uzuvlarıma yayılarak bir tümör gibi büyüdü.

Seb arkasını dönmüş, gülüyordu. “Hadi ama. Aklın hiçbir zaman yerinde değildi ki zaten.”

“On yıldır bu evden çıkmadın. Cambridge’den döndüğümüzden beri.” Üç basamağı inip ona doğru yürüdüm. “Nereye gittin?”

“Evde süt kalmamıştı.” Sebastian kolunu geriye savurup bir taş daha fırlattı. Taş gece karanlığında suyun üzerinde zıpladı.

“Ciddi ol biraz.” Omzundan tutup başını kendime çevirdim. “Nereye gittin lan?”

Sebastian güldü, beni sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı. “Siktir git, Ollie. Şu an bana değil, kendine kırgınsın. Onu bir kez daha kaybettiğin için. Sorumluluk denen kelimeyi hiç duydun mu?”

Haksız sayılmazdı ama ona kızmak iyi gelmişti. Acımadan başka bir duygu göstermek, öfkemi hissettirmek... En çok da birbirimizi biraz hırpalamak iyi gelmişti.

Ergenliğimizi çoktan geçmiş olsak da hâlâ yumruklaşırdık. Kazanın olduğu gün de böyle olmuştu.

Yumruklaşmak bize o eski hâlimizi hatırlatıyordu.

“Bana nereye gittiğini söyle,” diye sordum. Hayır, resmen *yalvardım*.

Onu dışarı çıkmaya ne ikna etmişti? Bu riski almasını sağlayan şey neydi? Bilmeye can atıyordum. Öğrenip bunu yeniden ona koz olarak kullanmak istiyordum.

Seb kahkahayı patlattı ve tişörtümün yakasını kavradı. “İnan ya da inanma... amcık peşindeydim.”

Beni kendine doğru çekip sonra çimlere fırlattı. Düşerken kendimi serbest bıraktım. Biliyordum, şimdi dizlerinin üstüne çöküp bana saldıracaktı. Gerçekten de öyle yaptı. Dirseğini yakalayıp onu altına aldım, çimlerin üstünde sabitledim.

“Amcıklara ilgi duyabilmek için önce amcık olmayı bırakmalısın,” diye tersledim. “Seninse korkaklıktan gerçek dünyaya adım atacak hâlin bile yok.”

O da bana sağlam bir yumruk geçirdi. Dilimi ısırđım, ağzıma kan doldu. Kanımdaki alkol acıyı uyuşturmuştu.

Yumruğumu onun sağlam yanağına indirdim. Başı geriye savruldu ve çimenlere yığıldı.

“Konuşana bak sen! En azından hâlâ ergenlikten önce çıktığım kıza saplantılı değilim.” Seb bu sefer tam anlamıyla *kahkaha* atıyordu. Dudakları kan içindeydi ama umursamıyordu. Onu böyle kahkahalarla gülerken görmeyeli on beş yıl olmuştu. “Bu romantik değil, Oliver. Acıklı.”

Çimlerin üzerinde yuvarlandık. Birbirimizin göğsüne, koluna, karnına yumruklar indirdik.

Sonunda göl kenarına kadar geldik. Ben altta kalmıştım. Saçlarım buz gibi suya değiyordu.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

Yüzü o kadar yakındı ki nefesi burnuma ve yanaklarıma çarpıyordu.

“Biliyor musun, abicim,” dedi, yakamdan tuttuğı yerden, “seni şimdi öldürebilirim. Başını şu suya bastırır, bir daha çıkmama izin vermem.”

Yapabilirdi.

Gerçekten o açıda duruyorduk.

Boğazım düğümlendi ama tek kelime etmedim. Sebastian'ın ölmesi gereken şekilde benim ölmem, kaderin acı bir cilvesi olurdu.

“Polis bunun bir kaza olduğuna karar verirdi,” diye devam etti, kollarımı inanılmaz bir güçle yanıma bastırıyordu. “Kanındaki alkol oranı yüksek. İnsan hata yapar. Hele ki içkiyi kaldıramayan zengin hovardalar sıkça yapar.”

“Yap,” dedim kararlı bir sesle.

Ve bunu gerçekten istedim.

Sevdiğim herkesin benden nefret ettiği bir hayat, hayat sayılmazdı. Uyku, ölümün provasından başka bir şey değildi. Ve lanet olsun ki ben uykuyu seviyordum.

Uyanmamak o kadar da kötü olmazdı sanki?

“Zaten uzun zamandır bunu istiyorsun,” diye homurdandım.

Seb’le her vakit geçirdiğimizde bana nasıl baktığını görüyordum. Acı çekmemi istiyordu. Yoksa neden Briar’ı terk etmemi istesindi ki? O acıyı sonunda ona vermek bir tür onur olurdu belki de.

Sebastian gözlerini kapayıp gece havasını içine çekti. “Yapmalıyım. Gerçekten yapmalıyım.”

“Seni durdurmayacağım.”

Üst bedenim suya daha da gömüldü. Artık alnımın tamamı suyun altındaydı. Bunu bilerek mi yaptı yoksa kendi acısına o kadar odaklanmıştı ki kaydığını fark etmedi mi, bilmiyorum.

Gözlerimi kapayıp sonumu bekledim.

“Aslında...” Sesi mekanik bir hâl aldı ve bir anda ayağa kalktı, beni de yanında sürükleyip sudan çıkardı. “Sanırım seni yaşatıp her gün bu suratımı izlemeye mecbur bırakmak canını daha çok acıtır. Bırakalım suçluluk seni içten içe kemirsin. Şimdiye kadar bu yöntem gayet işe yaradı.”

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp verandaya doğru yürüdü ve giderken yerdeki boş viski şişesini tekmeledi.

Titrek bir nefes verip dizlerime sarıldım.

Ne olduğunu anlayamadan çimlere kustum. Aynı anda hem ağlayıp hem de kahkahalar atıyordum.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver

Buz gibi su damlaları tenime iğneler gibi batıyordu. Sarhoş ve sırsıklam hâlde, sahil kulübesinden çıkıp malikâneye doğru yürüdüm. Orada üstümü bile çıkarmadan duş almıştım. Tenim diken diken olmuştu. Islak kıyafetlerimi çıkarıp yol boyunca yere attım.

Seb yeniden karşıma dikilse bile umurumda değildi. Burası benim *evimdi* lan.

Merdiveni sürünerek çıkıp odamın kapısını tekmeyle açtım ve yorganı kaldırıp yatağa gömüldüm. Sıcak, yumuşacık bir ten vücuduma dolandı. Şaşkınlıkla başucumdaki lambayı açtım.

“Off, Ollie.” Briar doğrulup gözlerini kıstı, saçları darma-dağındı. Üzerinde vücuduna yapışan minicik saten bir gecelik vardı. “Ne yapıyorsun sen?”

“Ben de aynısını sormak üzereydim.”

Eğer bu bir halüsinasyonsa her ne aldıysam bir doz daha almam gerekirdi çünkü bu beklenmedik ama hoş bir sürprizdi. Deliceydi, evet. Ama tatlıydı da. Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu.

“Uyumaya çalışıyorum. Belli olmuyor mu?” Yorganı uzun bacaklarının üzerine çekerken bana sanki garip olan benmişim gibi baktı. “Uykumu iyice almam gerekiyor çünkü anladığım kadarıyla Bribie Adası’na gitmemiz üç gün sürecekmiş.”

“Nauru,” diye düzelttim onu. “Hafızan yerine geldi, o yüzden bu oyunu bırakabilirsin. Tabii hemen balayı kısmına geçmek istemiyorsan.”

Balayı için yeterince çıplaktım zaten ve vücudu bana değdiği anda tepki vermeye hazır hâle gelmişim. Ne kadar sarhoştum ben? Halüsinasyonlarla bile erekte olacak kadar mı düşmüştüm? Bana artık müdahale mi gerekiyordu?

Eğer gerekiyorsa Romeo ile Zach bu ânı mutlaka kameraya alırdı. *Şerefsizler.*

“Balayı kısmı muhtemelen sıfır seks ve bolca alışveriş içerir,” dedi Briar.

“Anlaştık,” dedim şaka yollu ve başımı yastığa gömdüm. “Yeter ki deneme kabininde seni izleyebileyim.”

“Ollie, bir içki fabrikası gibi kokuyorsun.”

“İçki fabrikaları Tanrı’nın ibadethanesidir.”

“Kilise, tapınak ve camiler mi demek istiyorsun?”

Ona hayretle baktım. “İnsanların nerede daha çok eğlendiğini düşünüyorsun, ibadethanelerde mi yoksa içki fabrikalarında mı?”

Bana ifadesiz bir bakış attı. “Umarım cehennemde güneş kremi satıyorlardır.”

“Beni düşünme. Kızarmam, bronzlaşırım. Şimdi söyle bakalım, burada ne işin var?” Gözlerimi kıstım. “Bu dünyada omuz vatkalarından sonraki en büyük felaket olduğumu hatırladığınızı biliyorum. Neler dönüyor?”

“Hayır.” Masumiyet timsali gibi bana baktı. “Ben senin nişanlım, Oliver. Ve seninle evlenmek istiyorum.”

Aslında yapmak istediği şey beni kendi evimden kaçırmaktı. İkimiz de bunun farkındaydık. *Peki.* Oyun başlasın bakalım. Artık hafızası yerine geldiğine göre ona karşılık verebilirdim. Artık o da oyundaydı. Onunla dalga geçebilirdim. Ve Tanrım, ne kadar çok geçmek istiyordum anlatamam. Ona takılmak, öpmek, ısırarak ve bir porno yıldızını bile utandıracak şeyler yapmak.

“Hayatım, beni korkutmuyorsun. Ben ilişkiye menimi akıtırım.”

KARANLIK PRENSİM

Yorganımı ikimizin üstüne çektim ve yanına sokulup kollarımı beline doladım. Çok kısa bir dokunuştı ama ikimiz de irkildik. Aramızda bir elektriklenme olmuştu sanki. Bu kadını yatağımdan, üstü başı alev alsa bile atmazdım. Beni eğlenceli bir tehditle korkutuyordu.

Burnunu buruşturdu. “Terini akıtmak olmasın o.”

“Şşş. Ben disleksik sayılırım.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır. Ama gerçeklerin iyi bir esprinin önüne geçmesine izin vermem.”

Bakışlar öldürebilseydi, onunki beni biftek tartar gibi lime lime ederdi. Hem çok eğleniyordum hem tahrik olmuşum hem de kafam karışmıştı. Viskinin beni kâbusum ama aynı zamanda fantezim olan bir şeye maruz bırakmadığından da pek emin değildim.

“Ne dersin, evliliğimizi kutsayarak başlayalım mı?” Burnumu onunkine sürttüm, kafama ağır bir mobilya fırlatmak istediğini hissediyordum. “Pratik mükemmelleştirir.”

“Efsaneye göre sen tam bir mükemmeliyetçisin.” Sebastian’la ettiğim kavgadan ötürü zaten yara bere içinde olan göğsümü itti.

Seb’in bu gece ortadan kayboluşunun onun varlığıyla bir ilgisi olabileceği ihtimalini aklımdan bile geçirmedim. Yok. Karşılaşmış olmaları imkânsızdı. Seb yüzünü ona asla göstermezdi. Milyon yıl geçse bile.

Başımı elime dayayıp ciddileştim. “Los Angeles’tayken hakkındaki dedikoduları duymuş muydun?”

“Duymaz olur muyum?” diye homurdandı. “Dedikodu siteleri sana bayılıyor, kadınlar da öyle. Nedenini bir türlü anlayamasam da.”

“Biliyorum, inanması zor ama *National Enquirer*’da yazan her şey doğru değil.”

“Elbette değil. Özellikle UFO’lar ve denizkızlarıyla ilgili olanlar.”

Hangi başlıktan bahsettiğini gayet iyi biliyordum. *National Enquirer* aboneliğim vardı. O gazete Geezer'ın çiğnemeyi en sevdiği şeydi.

“Peki seni buraya tekrar getiren neydi?”

Gözlerim baştan aşağı vücudunda gezindi. O dağınık, turuncu sarı saçlarında. Koyu mavi gözlerinde. Ergenliğimizde olmayan ama şimdi yanaklarını güzelleştiren çillerinde. Hayatının tüm iniş çıkışlarını üzerinde birer gurur nişanı gibi taşıyordu.

“Sana cehennem azabı yaşatmak.” Yorganı üstünden atıp yatağın ucuna yöneldi. “Başka ne olabilir ki?”

Göz ucuyla onu izledim. Yorganın altında neredeyse acı verecek kadar sertleşmişim. Altında başka bir niyet yatıyor olmalıydı. Bu kadar basit olamazdı. Briar Rose *bu kadar* küçük şeylerin hesabını yapan biri değildi, ben de *o kadar* salak değildim.

“Cehennem bir yer değil. Bir ruh hâli. Ve emin ol tatlım, ben çoktan oradayım.”

Terliklerini giydi ve yerdeki saten sabahlığı alıp üzerine geçirdi. “Gitmemi mi istiyorsun yani?”

Valizini açmış mıydı? *Ne ara?* Bu kadın bildiğin iblisti.

Başımı iki yana salladım. “Mi casa es tu casa.” Yani senin evin benim evim.

Saçlarını sabahlığından kurtardığında bir an nefesim kesildi. O kadar güzeldi ki. “*Senin evin*, kimsenin girmesine izin vermediğin o güney kanadını düşünürsek, büyük ihtimalle yasa dışı egzotik hayvan ticareti yapılan bir yer.”

En azından Seb'in burada yaşadığını bilmediği kesinleşmişti.

Yataktan fırladım, hâlâ cırılçıplaktım. Yüzümde kocaman bir sırıtışla koridorda onu kovalamaya başladım. “Orada ticaret falan yok. Kediciklere gayet iyi bakılıyor ve her dakikasından keyif alıyorlar.”

“*Kedicikler mi?*” Olduğu yerde aniden durdu, arkasına dönüp yumruklarını sıkarken aşağıya bakma zahmetine bile girmedi.

KARANLIK PRENSİM

“Gerçekten hayvan istismarı şakası mı yaptın az önce?” *Üstelik bunu bir vejetaryene söyledin.*

“Hey, bunu sen başlattın.”

“Sınırın yok senin.”

“Doğru. Ama güvenli kelimelere saygı duyarım, bu da bir şeydir.”

“Ben şaka yapmadım.” Gözleri kısıldı, yanakları tıpkı saat geceliğinin ardından belli olan meme uçları gibi pembeleşti.

“Söylediklerimde ciddiye dim.”

“Hayır, değildin.”

Saçının bir tutamı gözünün önüne düştü. Parmağımı uzatıp kulağının arkasına itmek istedim ama burası bir roman sayfası değil, gerçek hayattı – o tutam tekrar eski yerine kayd.

Koltuktaki örtüyü alıp havlu gibi belime sardım. “Gerçekten benim birilerine zarar vereceğimi düşünseydin kendi isteğinle buraya taşınmazdın. FBI da şu an buraya gelmiş, rektal muayene başlamış olurdu.”

“Belki de hoşuna giderdi.”

Omuz silktim. “Fantezilerime laf etme, küçük hanım.”

Burun delikleri genişledi, çenesi kasıldı. Artık eşittik. O bana laf sokabiliyorsa, ben de ona aynısını yapabiliyordum.

Başını iki yana sallayıp koridora yöneldi. Anlaşılan alt kattaki odalardan birini seçmişti.

Ben de sanki akşam yürüyüşüne çıkmışız gibi yanında yürümeye başladım. “Peki ne kadar kalmayı düşünüyorsun?”

“Sanırım sonsuza dek? Sakıncası var mı?” Hafifçe laf sokmayı denedi ama işe yaramadı.

“Aksine. Her zaman beklerim. Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Senin ne haltlar çevirdiğini magazin köşelerinden gayet iyi takip ettim.”

“Seni düzenlediğim seks partilerinden birine götürmek için sabırsızlanıyorum.”

En öne çıkan dedikodu –basının açık ara favorisiydi– seks partileri düzenlediğim yönündeydi. Vahşi, yasa dışı, tehlikeli seks partileri. Her şey, araç bakım hizmeti almaya başladığımda başlamıştı. Her ay aynı gün gelirler, on iki arabamı da alıp detaylı temizleyip yakıtlarını doldururlardı. Bir gün yoldan geçen bir koşucu, kapımın önünde sıra sıra dizili arabaları görüp yanlış bir sonuca varmıştı. Ben de düzeltme gereği duymamıştım.

Briar koridorda öfkeyle yürürken arkasından gidip gitmediğimi kontrol etme zahmetine bile girmemişti. “Sana iğrenç olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“Her saat başı.” Yürürken koridordaki vazodan bir gül koparıp kulağının arkasına taktım. Elinin tersiyle ittiğinde gül yere düştü. “Yani arkadaşlarımı gördün. Onlar sevgilerini hakaretle dile getirirler.”

“Frankie’yle aranızda bir şey mi var?” diye sordu.

“Önce sen benim soruma cevap ver.” Diyecek çok şeyim vardı ama ağzımdan sadece bu çıkabildi. “Evet, farkındayım, hangimiz önce pes edecek oyununu oynuyoruz –ki bana kalsa seni ânında nikâh masasına götürürdüm– ama fikrini neden değiştirdiğini duymak istiyorum.”

Açgözlülük işte böyle bir şeydi. İstedğim şeyin tadını ufacık alsam bile bütün değer yargılarımı bir kenara atabiliyordum. Seb’le çimlerin üzerinde kavga ettiğimizde içimde bir şey değişmişti. O küçücük normallik bana her şeyi düzeltebileceğim konusunda cesaret vermişti. Ya da en azından denemem gerektiği konusunda. Seb, verdiğim sözden dönsem bile beni öldürmezdi. Belki öldürürdü ama bu da *normaldi* işte. Bizdik. Bana yine piç der, biraz hırpalar, sonra kaldığımız yerden kardeşliğimize devam ederdik.

Yani evet, Briar bana en ufak bir işaret verseydi –hâlâ aramızda kurtarılabılır bir şey olduğuna dair– o fırsatı kaçırmazdım. Sonuna kadar peşinden giderdim. Onu bir daha asla bırakmazdım.

“Yeni projeme üç buçuk ay var. O zamana kadar buradayım.” Koridorun köşesini dönerken bu koca malikânede güney kanadı dışında her yeri şimdiden ezbere bildiğini fark ettim. “Peki, Frankie’yle beni aldatıyor musunuz?”

“Hayır.”

“O zaman neden kredi kartın ondaydı?”

Omuz silktim. “Arkadaşlarımı sinir etmeye bayılıyorum. Romeo’nun bu haberi duyunca kuduracağını biliyordum. Öyle de oldu.”

“Genç bir kızın peşinden koşan bir sapık gibi görünüyorsun.”

Kahkaha attım. “Ayağıma uyuyorsa...”

“Her ne kadar senden nefret etsem de –ve burada hiçbir yanlış anlama olmasın, senden gerçekten tiksiniyorum– beni en çok şaşırtan şey seni biriyle yataarken hayal edemiyor olmam.”

“Hayal gücüne gerek yok, bebeğim. İstersen sana bire bir gösteri sunabilirim.”

Gözleri alt kısmıma sardığım örtünün altındaki ereksiyonuma kayd. “Etkilenmedim.”

“Çünkü onu savaş modunda görmedin henüz.”

“Hayatımda senin kadar berbat biriyle tanıştığımı hatırlamıyorum.”

“Bu hiç adil değil. İki kişiyi tanıdın. Hatta onlara anne baba diyorsun.”

“Artık değil.” Sonunda gülümsedi. “On sekizimden beri değil.”

Yan dönüp ona baktım. “O kadar uzun süredir mi?” Boğazıma suçluluk ve hüznü dolu bir yumrunun oturduğunu hissettim.

Gülümsemesi buruklaştı. “Eğlenirken zaman nasıl geçiyor anlamıyorsun.”

“Özür dilerim. Aptalca bir yorum yaptım.”

“Tam sana yakışan bir yorumdu.” Malikânedeki sayısız misafir odasından birinin önünde durdu, kapıyı işaret etti. “Burası benim odam.”

“Benimki de bu.” Koridordaki hüznü palyaço tablosunu gösterdim. “Gerçekten üzgünüm. Aileni gündeme getirmemeliydim. Bu konu senin için hassas bir—”

“Hayır, öyle değil.” Yüzünü bana döndü. “Son on beş yılda çok şey değişti. Artık beni tanıımıyorsun. Beni tetikleyen şeyleri, sevdiğim ve sevmediğim şeyleri, beni çileden çıkaran şeyleri... bunların hiçbirini bilmiyorsun. Biz artık yabancıyız. Evet, malikâneni, havuzunu, tenis kortunu bir süreliğine kullanmaktan memnun olurum ama bunu bir ateşkes sanma. Hâlâ senden nefret ediyorum.”

Kapıyı hızla açtı, ardından yüzüme kapatmak üzereydi ki elimi kapıya bastırıp kolayca durdurdum.

“Sana bir şey soracağım.” Dudaklarımı yalayıp sesimin tonunu düşürdüm, alaycı ve baştan çıkarıcı bir edayla konuşmaya çalıştım. “Benimle bu şekilde konuştuktan sonra seni evden kovmayacağımı nereden biliyorsun?” Hem öfkeliydim hem de fena hâlde tahrik olmuştum. İçimdeki her şey birbirine karışmıştı ama uzun zamandır ilk defa hayatta gibi hissediyordum.

Yüzündeki şaşkınlık bir anlığına belirip kayboldu. “Çünkü bana borçlusun.”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim.” Gözlerimi kıstım. “Sen hâlâ aynı kişisin. Ben de öyle. Sana yaptığım korkunçtu, affedilemezdi ama sebeplerim vardı. Sen benim ilk aşkımdın.” *Tek* aşkımsın. “Bunu içten içe sen de biliyorsun zaten. Ben senin sığınağım.”

“Sığınağım mı?” Ağzı açık kaldı. “İnan bana bir savaş alanında olsam daha güvende hissederdim.”

Öylece yüzüne bakıp numarasını yediğimi bilsin istedim. Orta parmağını gösterdi. Ben de onu bir öpücük gibi havada yakalayıp ukala bir sırıtışla cebime koydum.

Kapıyı yüzüme çarptı.

“Ben de seni seviyorum,” diye seslendim kapının ardından. “İyi geceler, ev arkadaşım.”

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Briar

*B*iliyorsun, ben senin sığınağım.

Açıkça görülüyordu ki Oliver yalnızca sarhoş olmakla kalmamış, kafayı da bulmuştu. Nasıl olur da beni bir şeylerden koruyabileceğine inandığım için geri döndüğümü sanabilirdi?

Terliklerimi çıkarıp geniş yatağın kenarına oturdum, dizlerimi karnıma çekip sarıldım. Buraya dönmemin tek sebebi Sebastian'a yardım etmektir. Hepsi buydu. Yani bir de Los Angeles'a dönmeden önce ev ve araba bulmanın daha mantıklı olmasıydı.

Bu mesele Oliver'la ilgili değildi. Oliver benim için çoktan ölmüştü.

Komodinin üzerindeki telefonum bipledi. Kaşlarımı çattım. Numaram sadece Sebastian'la Oliver'da vardı, ki Oliver kendi numarasını verdiği gün zorla telefonuma kaydetmişti. Ekrana baktım.

Ollie vB: Film gecesi yapalım.

Ollie vB: BİR PİJAMA PARTİSİ.

Briar Auer: "SENİN O BERBAT SURATINI GÖRMEYE DAYANAMIYORUM" cümlesinin hangi kısmı anlamadın?

Ollie vB: Hepsini? Burada kalmayı sen seçtin. Bu büyük bir şey. Yakın arkadaş olacağız.

Briar Auer: Hayır, olmayacağız.

Ollie vB: Arada seks yapan en yakın arkadaşlar olacağız.

Briar Auer: Romeo ve Zach'le bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim...

Ollie vB: Dallas ve Farrow'un seni arkadaşları yapmak için peşinden ayrılmayacağını farkındasın, değil mi? Seni seviyorlar.

Briar Auer: O his karşılıklı değil.

Ollie vB: Hayır, öyle. Biraz çatlak olabilirler ama eğlenceli ve zararsızlar. Üstelik kalpleri de temiz. Sen sadece o duvarlarını yıkmaktan ve insanlara bir şans vermekten korkuyorsun.

Beni hâlâ tanıyormuş gibi konuşmasından nefret ediyordum. Daha da kötüsü, haklı olmasından nefret ediyordum. Otuzlarımın başına gelmişim ama hâlâ kendimi gerçekten serbest bırakmıyordum. Evet, yıllar içinde erkek arkadaşlarım olmuştu (Grant da dâhil, ki o da hayal ettiğim kadar rüya gibi biri değildi) ama her zaman ilişkilerimi yüzeysel tutmuştum. Bağ kurmaktan, incinmekten ve en çok da bir kez daha sevmeye layık olmadığımın kanıtlanmasından korkuyordum.

Briar Auer: Konu duvarlardan açılmışken... senin de hiç ciddi bir ilişkin olmuş gibi durmuyor.

Ollie vB: Aslında oldu.

O satırları okurken kalbim sıkıştı ve gözümü ekranda dans eden üç noktaya diktim.

Ollie vB: Sen.

Briar Auer: Benden sonra?

Ollie vB: Hiçbiri seninle kıyaslanamazdı.

Briar Auer: Bana yalan söyleyip durma.

Ollie vB: Tamam. Başka bir şey yapmamı ister misin? Önerilere açığım...

Briar Auer: Çok komiksin.

Ollie vB: Gerçekten seni yemeğe çıkarmak isterim. Her şeye yeniden başlamak isterim.

KARANLIK PRENSİM

Briar Auer: Hayır.

Ollie vB: Ciddiyim. Şaka yapmıyorum. Sana hissettiklerimin yansınsını bile bir başkasına hissetmedim, bu yüzden hiç denemedim bile.

Briar Auer: O zaman neden beni hiçbir açıklama yapmadan terk ettin?

Ekrana bakakaldım. Bu soruyu yüzüne karşı asla soramazdım. Doğrusu, mesajı bile okuyacak cesaretim yoktu. Telefonu ters çevirdim. Cevabından korkuyordum. Dakikalarca sessizlik oldu, sonra ekranı tekrar çevirdim. Noktalar belirip kayboluyordu. Oliver yazıyor, duruyor, sonra yine başlıyordu. Her tekrarımda içimdeki umut biraz daha yok oldu. Sonunda mesaj geldi:

Ollie vB: O yaz, Paris'ten döner dönmez, gerçekten kötü ve travmatik bir şey yaşadım. Utandım, panikledim. Korkunç bir şey yaptım. Yapmamam gereken bir şeye razı oldum. Seni yanımda istemedim. Hayatını mahvedeceğimi düşündüm. Daha fazla acıyı hak etmediğini biliyordum. Bunları sana anlatmalıydım. Ama toydum, kafam karmakarışık ve canım çok yanıyordu. Kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim, bu yüzden senden de beni affetmeni beklemiyorum. Ama yalan söylemeyeceğim – bunu dilemediğimi söyleyemem. Seni istiyorum, Briar. Gerçekten.

Gözlerim doldu ama yaşların düşmesine izin vermedim. Hayır. Güçlü kalmalıydım. Aynı hatayı tekrar etmeyecektim. Özellikle de ona diğer kızı sormaya cesaret edememişken. Beni neden aldattığını. Başkaları da olup olmadığını. Kaç kadın olduğunu. Oliver von Bismarck beni bir kere bu kadar paramparça edebildiyse şimdi vereceği hasarı sadece tahmin edebilirdim.

Oliver von Bismarck kalbimi tekrar çalamazdı.

Hayır olmazdı. Ben o kapıyı çoktan kilitleyip anahtarı atmıştım.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Oliver

“**S**eninle aynı klozeti paylaşmadığıma gerçekten seviniyorum. Nişan alma konusunda hep berbattın, hep de öyle kalacaksın.”

Sebastian gözlerini gökyüzüne dikip tüfeğini doğrulttu, kil diski hedef aldı ve tetiğe bastı.

Disk havada patlayıp çimenlerin üzerine konfetiler gibi yağdı.

Başım akşamdan kalma olduğum için zonkluyordu. Sabah telefondaki mesajları görmeseydim, Briar’ı yatağında bulduğuma ve hatta onu kendime yeniden âşık etmeye yemin ettiğime asla inanmazdım.

Alkol etkisini yitirmişti.

Ama hislerim geçmemişti.

Onu hâlâ istiyordum ama bu konuda Seb’le konuşmaya cesaretim yoktu.

Sanki dün gece yaşananlar hiç olmamış gibi sabah ormana atışa gitmeye karar verdik. Sanki neredeyse beni boğmamış, ben de yüzüne sindirmesi zor bazı gerçekleri haykırmamıştım.

İki haftada bir perşembe günü, Seb’in gündüz vakti dışarı çıktığı tek vakitti. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Gerekirse onu arka kapıdan sürükleyerek dışarı çıkarırdım.

Her şey kusursuz denk gelmişti.

Onu görececek kimse olmayacaktı. Hep böyle olmasını sağlardım.

Ev yöneticim tüm programı buna göre ayarlamıştı, o gün hiçbir personel evde olmayacaktı. Güvenlik ekibiyse çevrede daha geniş bir çember oluşturacaktı. Zach ile Farrow eskrim

dersindeydi, akşama kadar dönmeyeceklerdi. Romeo işte olacaktı. Dallas ile Luca'ysa bebekler için düzenlenen anne-bebek yüzme kursuna katılıyordu.

Ufuk tamamen sakindi.

Seb bunun tam teşekküllü bir operasyona dönüşmesini istemişti. Sekiz kişilik golf arabasını ormana kadar ben sürmek zorundaydım. O ise siyahlar içinde, arka sıranın zeminine uzanmıştı.

Sonunda buna değmişti.

Güneşi teninde, temiz havayı ciğerlerinde hissetmesini istiyordum.

Disk makinesi havaya bir dizi turuncu disk daha fırlattı. Gökyüzünde döne döne süzülüyorlardı.

“Gayet iyi nişan alırım, bunu sen de gayet iyi biliyorsun.” Gürültü önleyici kulaklığımı düzelttim, diske nişan aldım ama hedefin en az sekiz santim uzağından geçtim.

Sebastian burnundan gülüp başını salladı. İkimiz de klasik av kıyafetleri giymiştik; bok kahverengisinin tonları içindeydik.

“Kanıtla o zaman,” diye meydan okudu. “Sabahtan beri tek bir isabetli atışın bile yok.”

Aslında yalan söylememiştim.

Seb kadar iyi nişan alabiliyordum, ki o *asla* ıskalamazdı.

Ama bu sabah kafam oyunda değildi. Aklım Briar'da, evdeydi.

Beni ilgilendirmeyen sorular beynimi istila etmişti: Ne yapıyordu? Yeni düzene alışabilmiş miydi? Onu burada tutmak için ne yapabilirdim?

Hâlâ benden nefret ediyordu –ya da en azından kendini buna *inandırmıştı*– ama ben bunu değiştirmeye kararlıyım.

Bir başka turuncu disk havaya fırladı. Sıra Seb'teydi. Temiz bir atış. Disk ikiye ayrılıp yere düştü. Sonra bir disk daha fırladı, bu kez sıra bendeydi. Yine ıskaladım.

“Tamam. Ne oluyor sana?” Bana döndü. “Berbatsın ama bu kadar da değil. Mastürbasyonla kendini mi yordun? Herkes bilir ki ara sıra el değiştirmek gerekir. Acemilik işte.”

Hımm... Düşünmemiştim ama olabilir. Briar’la mesajlaştıktan sonra mastürbasyon yapmışım. Sonrasında birkaç kez daha. Aslında gece boyunca hiç uyumamışım.

“Briar üç ay daha burada yaşamaya karar verdi.” Tüfeğe yeni fişekler doldurdum. “Umarım sorun etmezsin.”

“Neden edeyim ki? Zaten kendi kanadımdan dışarı adım atmıyorum,” dedi ifadesiz bir suratla. Fazla hızlı söylemişti. Sebastian her zaman böyle şeyleri sorun ederdi. Ailemizle bile görüşmek istemiyordu. “Onu buraya ne geri getirdi?”

“Muhtemelen kira sözleşmesini iptal edip arabasını sattığım için, tabii bir de beni çıldırtmayı kafaya koymuş,” dedim, ensemini ovuşturarak. Hâlâ neden döndüğünü tam çözmemiştim ama çok da kurcalamıyordum. Burada olması içime tuhaf bir huzur veriyordu. “Ondan hoşlanıyorum, Seb.”

Nefesimi tuttum, on beş yıl önce ettiğimiz yemini hatırlatmasını bekledim.

“Öyleyse onu geri kazan,” dedi.

Omuzlarım düştü, bir ağacın gövdesine yaslandım. “Kazanmamı istemiyor ki.”

“İşte bu, kazandığında her şeyi çok daha tatlı kılar.”

Ama mesele o kadar basit değildi.

Konuyu değiştirdim. “Annem ve babamla konuştun mu?”

Annem Sebastian’ı her gün arardı. Babam da her hafta. Yiyecek ve atıştırmalıklar gönderirlerdi. En büyük hayalleri, onun o kanattan çıkıp yeniden dışarıda dolaşmaya başlamasıydı. Bu düşünce bile, zaten taşıması yeterince zor olan suçluluk duygumu daha da artırıyordu.

“Evet.” Seb esnedi. “Annem bugün bir ara yaban mersinli çörek getirecekmiş.”

KARANLIK PRENSİM

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Yaban mersinli çörek Seb'in favorisiydi. Annemin en son ne zaman benim sevdiğim bir hamur işini yaptığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Ailem olanlar için bana kızgın olmadıklarını söylese de davranışları hiç öyle söylemiyordu.

“Ne güzel. Ben de haftaya onlara yemeğe gideceğim. Gelmek ister misin?” Gülerек dirseğimle kaburgasını dürttüm. “Escalade'in bagajında saklanabilirsin. En az üç kişi sığar oraya.”

Annemle babam Sebastian'ın şu anki hâlini görmüşlerdi. Defalarca. Ama Seb, bu hâliyle görölmek istemiyordu.

Annem her seferinde gözbebeğinin mahvolmuş yüzü için ağlardı, babam da onunla göz teması kuramazdı. Seb'in yanında güçlü olamadıkları için onlardan nefret ediyordum. Ben onun için hep güçlü dururken onların böyle yapmasına tahammül edemiyordum.

Sebastian disk makinelerinden birine yürüdü. “Bu sefer pas geçeceğim.”

“Sen her şeyi pas geçiyorsun,” diye homurdandım.

“Eh işte.” Çömeldi, tuzığa düzineyle disk doldurdu. “Kardiyo berbat bir şey ve ben dinlenmeyi seviyorum.”

Çenem gerildi. “Bir noktada dış dünyayla yüzleşmek zorunda kalacaksın.”

Seb yalnızca güldü. Belki de bu en kötüsüydü. Cevap bile vermeden, sadece gülerек geçiştirmesi.

“Oyuna odaklan, abicim.” Disk makinesini yeniden çalıştırdı. “Ve kapa çeneni.”

ALTIŞİNCİ BÖLÜM

Oliver

Görünüşe göre Briar'ın buraya alışması konusunda endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Âdeta evinde gibiydi.

Sebastian'la eve döner dönmez, yerde ıslak plaj havlularından, patlamış mısır tanelerinden ve yapış yapış neon renkli alkollü içeceklerden oluşan bir iz gördüm. Bu iz kıvrıla kıvrıla döşemenin üzerinde ilerliyor, doğrudan havuza ulaşıyordu.

Kahkahalar, barbekü dumanı ve yüksek sesli müzik sistemi beni failin bulunduğu yere yönlendirdi. Artemas'ın "I Like the Way You Kiss Me" şarkısı gümbür gümbür verandayı sarsıyordu. Harika bir şarkıydı. Acaba Briar'ın seçimi miydi?

Neleri sevdiğini merak ederken buldum kendimi. Yemekler, müzik listeleri, erkekler... Nasıl tipleri tercih ederdi?

Hayatını mahvedenleri değil, orası kesin, pislik.

İçimde kıpırdayan heyecanlı kıvılcımı bastıramadım. Sanki gölgelerin ardından çıkıp güneşe adım atmış gibiydim. Briar'ı yeniden keşfetmenin verdiği bu heyecan beni özgürleştiriyordu. Hem Sebastian'ın sağlığıyla ilgili endişelerimden hem de Grand Regent'la uğraşmaktan hoş bir kaçıştı bu.

Köşeyi dönerken havuzun oradan kulaklarıma bazı konuşmalar çalındı. Havuz evine yaklaştım.

"...burada parti vermene gerçekten izin verdiğinden emin misin?" dedi tanımadığım bir kadın sesi. "Sonuçta o adamı pek tanımıyorsun bile."

“Sorun yok,” diye karşılık verdi Briar, güven dolu bir sesle. Hiç de sorun yok gibi değildi. Seb az sonra beni lime lime edecekti. “Partileri ve bikinili kadınları sever. Bayılacak.” Bir an durdu. “Ama havuza girmesiniz iyi olur. Kim bilir, o ve birlikte olduğu kişiler oraya neler bırakmıştır.”

Dudaklarımı ısırarak kahkahamı bastırdım. Perdeler beni gizliyordu. Çift kapılı kapıdan çıkıp karşısına dikilebilirdim ama henüz değil.

Sözde partiyi tepeden tırnağa inceledim. Verandada yere gömülü bir havuz, bitişiğinde jakuzisi ve iki yanda dizili şezlong sıraları vardı. Evimin en uç noktasında, göle bakan tarafta, yatak odamın tam altındaydı.

Sekiz kadın havuzun çevresine dağılmıştı, hepsi bikiniliydi. Yarım kalan içkiler döşemeye serpilmişti, hamburger ve sosisliler havaya is kokusu yayıyordu. Briar ise ızgaranın başında durmuş, ekmekleri ve şişe geçirilmiş soğanları çeviriyordu.

Üstünde yeşil bir bikini vardı, saçları tepesinde dağınık bir topuzla toplanmıştı. Ağzımın sulanmasına sebep olan kesinlikle yemek değildi.

“Zaten herkes havuza girdi bile,” dedi yanındaki siyah saçlı kadın gülererek. “Hem, eminim o kadar da kötü biri değildir.”

Briar dış mekân mutfağında burgerleri tabaklara dizmeye başlamıştı. “Hayır, daha *beter* biri.”

Arkadaşlarının yiyecek tercihlerine bu kadar kolaylıkla hâkim oluşunu hayranlıkla izledim. Marulsuz bir hamburger. Biri az pişmiş, diğeri iyi pişmiş. Birine ekstra domates. Üzerine hardal konmuş çift köfteli olan.

Haklıydı.

Ona kızamıyordum. Spice Girls’ün yeni versiyon gibi görünen kadınları evime doluşturması elbette hoş değildi –aklı başında biri bunu mahremiyete ve ev sahibine yapılmış büyük bir saygısızlık sayardı– ama Briar’a öfkelenmeyi beceremiyordum. Denesem de olmuyordu.

Biri şlap diye havuza atladı, arkadaki çalılıklara klorlu tuzlu su sıçrattı. İkizler, havuz kenarındaki şezlonglarda yarıya kadar suya gömülmüş hâlde dedikodu yapıyordu, ellerinde birbirinin aynısı kokteyller vardı. Diğer ikisi evin geri kalanını gezmeye karar vermiş, köşeyi dönüp kaybolmuşlardı bile.

Partini basma vakti geldi, Minik Böceğim.

Kapılardan geçerken dudaklarımda kendinden emin bir sırıtış vardı. Üst verandadan çimlere indim.

“Hanımlar,” dedim, çimlerin üstünde yürüyüp ev arkadaşımın olduğu tarafa ilerledim. “Briar.”

İğnelemem yerine ulaşmıştı.

Arkadaşları ellerini ağızlarına kapattı.

Briar’ın o güzelim gülümsemesi yüzünden siliniverdi. Herkesin o gülümsemelere layık olup benim onun asık suratıyla yetinmem acı vericiydi. Oysa eskiden tam tersi olurdu.

“Selam, ev arkadaşım.” Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum, hem partiden rahatsız olmadığımı göstermek hem de hâlâ üzerinde etkim olduğunu kanıtlamak için. Geri çekildiğimde vücudu baştan aşağı diken diken olmuştu. “İmkânlarımı fena hâlde sömürüyorsun gibi.”

“Evet, Los Angeles’tan birkaç arkadaşımı çağırdım.” Bir tabağa ketçap sıktı. “Umarım rahatsız olmamışsındır.”

Çevirisi: *Umarım rahatsız olmuştundur, hem de iliklerine kadar.*

“Görüyorum.” En yakındaki arkadaşına elimi uzattım. “Ben Ollie. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Hazel.” Kalın bir saç tutamını parmağına dolarken yüzündeki tiksintiyi bastırmaya çalışıyordu. “Üniversitede Briar’la aynı evde yaşamıştık. Yani senin hakkında her şeyi biliyorum. Beni etkilemek için boşa çaba harcama.”

“Gayet makul.”

Briar beni baştan aşağı süzdü, bakışları gölgelenmişti. “Ava mı gittin sen?”

KARANLIK PRENSİM

“Atışa,” dedim. “*Disk* atışı. Madem avdan bahsediyoruz, ızgaraya attığın hamburgerler ve sosisliler nereden geliyor sence?”

“Ah, bu sorunun cevabını biliyorum.” Parmaklarını şıklatarak düşünüyormuş gibi yaptı. “Leyleklerden, değil mi? Ya da bebeklerden mi?”

“Sen vejetaryensin,” diye hatırlattım. “Et yemezsin.”

“Arkadaşlarım yiyor. Yaşa ve yaşat, bu lafı hiç duydun mu?”

“Evet.” Ona sert bir bakış attım. “Ama o ilkeye göre yaşadığını fark etmemiştim, Bayan Özel Uçaklar Yasak.”

“Gördüğün gibi yaşıyorum.” Hazel’a tabakları uzattı, boş kalan kısımlara trüf mantarlı patates kızartması koydu. “Arkadaşlarımı katledilmiş hayvan cesetleriyle besliyorum.”

“Hımm. İştah açıcı. Çok teşekkür ederim.” Hazel bir ısırık alıp Briar’a yandan bir bakış attı. “Ben bu diğer tabağı Katie’ye götüreyim. Siz de burada birbirinizi boğazlayın bakalım.”

Artık yalnızdık.

İçimde kıpırdayan heyecanı bastıramadım.

Bu kadınla yalnız kalmaya bayılıyordum.

“Bu arada,” dedi Briar, sahte bir gülümsemeyle, “hafta sonu boyunca burada kalacaklar. Sakıncası yoktur umarım?”

Hayır. Hem de hiç yok. Ama bizim diğer ev arkadaşımız –senin varlığından bile haberdar olmadığı kişi– bunu duyarsa beni balkon korkuluklarına asıp üstüne bir de canlı yayın açar.

“Sakınca mı?” Ona karşı en yapmacık öfkeli ifademi takındım. “Bu *harika*. Krallığımda yarı çıplak kadınlar görmek benim için yeni bir şey değil. Ev yemeği gibi geliyor.”

Ona yaramazca göz kırptım ve ağır kapaklı endüstriyel buzdolabına yürüdüm. İçinden bir sebzeli köfte çıkardım. Senede birkaç defa bol miktarda sebzeli köfte yapar, vakumlu poşetlerle derin dondurucuya atardım.

Kuzenim Flynn zaman zaman uğrayıp Seb’in nerede olduğunu sorar, karnını doyurur ve gün batımına doğru çekip giderdi. Vejetaryendi ve sırf beni sinir etmek için evde onun yiyebileceği

hiçbir şey bulundurmadığım için hazırlıksız olduğumdan şikâyet eder dururdu.

Artık hazırlıklı olmayı prensip edinmiştim.

“Otur.” Paketi yırtıp köfteyi ızgaraya attım. “Hayatında yiyeceğin en iyi sebzeli hamburgeri yapacağım şimdi.”

Briar kıpırdamadı. “Teşekkür ederim, almayayım.”

“Ağzın orgazm olacak. Nişanımızı resmîleştirdiğimizde vücudunun geri kalanı için güzel bir hazırlık olur.”

“Olmayacak ama hayal kurmaya devam et.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ama gözlerini benden ayırmıyordu.

“İşin sırrı baharatlarda.” Bir çekmeceyi açıp şişeleri tek tek çıkardım. Kimyon. Pul biber. Tatlı toz biber. Kekik. Közlenmiş sarımsak. Limonlu karabiber. Kereviz tuzu. “Sıradan bir burgeri zirveye taşıyor. Göreceksin.”

Sonunda bana en yakın sandalyeye oturdu, pembe kokteylini yudumlamaya başladı. “Bu arada içki dolabını boşalttım, bilgin olsun.”

Beni sinirlendirmek için can atıyordu.

Çok tatlıydı.

“İyi yapmışsın.” Maşayı alıp havada şaklattım. “Keyfini çıkarıyorsan ne mutlu.”

“Evi mahvettik, fark etmişsindir belki.”

“Zaten temizlikçilerim 7/24 çalışıyor. Partiler sonra ekstra ödeme alıyorlar, boş ver.”

Bir hamburger ekmeğini ızgaraya attım, ardından soğanları ince halkalar hâlinde dilimlemeye başladım. Briar’ın arkadaşları yiyeceklerini almak için masanın etrafına toplandılar. Kendimi tanıttım, hepsine hoş geldiniz dedim ve uzaklaşıp bize mahremiyet tanımlarını izledim. Tabii bunu başlatan, muhtemelen bana ikinci bir şans tanımaya *niyeti* olan kurnaz Hazel’di.

Havuz kenarındaki şezlonglara yayılarak yemeklerini yerlerken ben buzdolabını açıp beyaz çedar, ata domatesi, jalapenolu krem peyniri ve mantar aldım.

Daha önce fark etmiştim, Briar kendisi için hiçbir şey hazırlamamıştı. Her zamanki gibi bencil değil, özveriliydi.

Mantarları sotelememi izlerken dudaklarına hafifçe dokundu.

Mantarları ısıtma tabağına aldım. “Ne zaman vejetaryen oldun?”

“On sekiz yaşında.” Güçlkle yutkundu. “Liseyi bitirip üniversiteye başlamadan hemen önce. Et alacak param yoktu, o kadar yoksuldum. Ama sadece bu değildi. Hiçbir canlıya zarar vermek istemiyordum. Dünyada çok fazla acı gördüm, çoğunu da bizzat yaşadım. Artık bu acılara katkıda bulunmak istemedim.”

Başımı onaylarcasına salladım ve köfteyi kızarmış ekmeğin üzerine yerleştirip sebzeleri de üstüne dizdim. Chipotle mayonezden bolca sürdüm, üst ekmeğe dairesel hareketlerle yaydım.

Tabağı ona uzatıp yanındaki sandalyeye oturduğumda şikâyet etmedi.

Briar hamburgeri açıp mücevher kutusuymuş gibi dikkatle inceledi. “Mayonezi sevdiğimi hatırlamışsın.” Söylerken hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Mayonezi sevdiğini hatırlıyorum.” Ona gülümsedim. “Seninle ilgili pek çok şeyi hatırlıyorum, Briar. Seni bir kez yüzüstü bırakmış olmam elimden geleni yapmadığım anlamına gelmez. Ne yazık ki o zamanlar elimden gelen yeterli değildi.”

“O yaz neler olduğunu bana anlatacak mısın?” Hamburgerden bir ısırık aldı, gözlerini kapadı ve içten bir iniltiyle yemeye devam etti. “Ah, bu harika olmuş.”

“Anlatacağım.” Onu izledim. Kendi ellerimle yaptığım bir şeyi keyifle yemesini izlemek öyle tarifsiz bir zevkti ki... “Ama sen hazır olduğunda. Sanırım benden birkaç hafta daha ölesiye nefret etmeye ihtiyacın var.”

“On beş yılı da eklersek, ancak o zaman doğru olur.”

Ama sesi öfkeli *değildi*.

Hamburgeri bir kez daha ısıtırken alt dudağından tabağa sos damladı. Üzerinde bikinisiyle sulu bir hamburgeri afiyetle yeme-

sini izlemek hoşuma gidiyordu. Hiçbir mahcubiyet göstermeden kendisi gibi olması. Hiçbir zaman bana kendini beğendirmeye çalışmaması.

Hamburgeri bir kenara bırakıp bir an duraksadı, gözleri uzaklara daldı. Kısa bir sessizlikten sonra başını kaldırıp bana baktı, gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. “Gerçekten... Benimle ilgili her şeyi hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Dene bakalım.”

“Peki.” Hamburgeri tekrar eline aldı, biraz düşündü. “En sevdiğim Disney film müziği hangisi?”

“*Mulan*. Tartışmasız. Ardından –ki bu ikinci sıradaki hiç ama hiç yakın değil– *Küçük Denizkızı* ile 90’ların *Güzel ve Çirkin*’i. Ama *Küçük Denizkızı*, *Güzel ve Çirkin*’in de oldukça gerisinde kalır. Hiyerarşi çok net.”

“Favori ünlü aşkım?”

“*Donnie Darko*’daki Jake Gyllenhaal.”

“Favori gişe yıldızım?”

“Kaslı Dev Patel’le, *Friday Night Lights* döneminden beri Michael B. Jordan’la başa baş gidiyor.”

“En kötü Batman oyuncusu?”

“Çok kolay.” Gözlerimi devirdim. “Val Kilmer. Tanışmamış olsak bile bunu bilirdim.”

Bir ısıruk daha alırken kıkırdadı, bu ses yüreğimi paramparça etti. “Ama neden bu kadar kötüydü ki?”

İşte bu.

İşte özlediğim şey buydu. Onun öfkesini kayıtsızlığına her zaman tercih ederdim ama asıl istediğim şey sevgisiydi.

Neden hâlâ onu kazanmaya çalıştığımı bilmiyordum. Bu iş olmayacaktı.

Ben fazla kırılmıştım. O ise fazla içine kapanmıştı.

Ben tek eşliliğe uygun biri değildim. O ise *bana* hiç uygun değildi.

Ama biz, iki salak gibi birbirimize sırtıyorduk.

KARANLIK PRENSİM

Her şey aleyhimeyken bile bir şans istiyordum. Son on beş yılımı bir şeye başlamadan önce plan yaparak geçirmiştım ama şimdi... Bu kadının peşinden hesapsız kitapsız gidiyordum. Kalbimi kıracağını bile bile.

Ya da daha kötüsü, onu ateşe verip küle çevireceğini bile bile.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver

Jennifer's Body filminde Megan Fox'un dilini ateşe verdiği sahnedan bu yana sinematik açıdan en ateşli gösteride Briar hamburgerini kocaman bir ısırıkla bitirdi. Yanakları sincap gibi şişmişti. Tabağı mermer tezgâha itti.

"Arabalarından birkaçını ödünç alabilir miyiz?" İç çekerek arkasına yaslandı. "Kızlara etrafı göstermek istiyorum."

"Senin kullanmaman şartıyla." Şakaklarındaki şişlik artık inmişti, yüzündeki morluklar ve yeşiller de yok olmuş gibiydi. Yine de tedbiri elden bırakmamak gerekiyordu. "Doktor Cohen'den onay almadan araba kullanamazsın."

"Gayet iyi hissediyorum." Kaşlarını çattı. "Normalim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Ama yine de Cohen onaylamadan direksiyon başına geçmene izin vermem."

"İzin vermem mi?" Kaşları havaya kalktı. Tamam. Yanlış kelime seçimi. "İzin istemiyorum, Oliver."

"Ben de vermiyorum zaten, sorun nerede?"

Ne kadar gıcık davrandığımın farkındaydım. Ama eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmuyordu ve insanları benden uzak tutan en büyük etken, ağzımdan her an en kötü şeylerin dökülebilmesi idi. Âdeta insanları provoke etmek, sinir bozmak için nefes alıyordum. Özellikle kadınlar söz konusu olduğunda. Çoğu zaman hatalarımı affederlerdi. Şimdi de kelimeler ağzımdan düşüncesizce dökülmüştü.

İki ay gibi kocaman açtığı gözlerini bana dikti. Şaşkınlık içindeydi.

KARANLIK PRENSİM

“Bak.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu durumu daha iyi ifade edebilirdim...”

Kapıyı işaret etti. “Çık dışarı.”

Şezlonglarda uzanan arkadaşları kafalarını birden bize çevirdiler. Kaşımı kaldırdım. “Teknik olarak zaten *dışarıdayız*.”

“Peki. İçeri gir,” dedi, omuz silkti. “Ama benden uzak dur.”

“Burası benim evim.”

“Bu da benim partim ve sen davetli değilsin.”

“Kendi evimdeki bir partide beni dışlayamazsın.”

“Doğru. *Dışlamıyorum* ki. Zaten en başta davet edilmemiştin.” Parmaklarını çıtlattı, ayağa kalkmaya hazırdı. “İstersen sana içeri kadar eşlik edebilirim.”

Bu kadın bu cesareti nereden buluyordu? Hem de küçücük bir bikiğinin içinde G. I. Jane gibi davranarak! Onun bu hâli beni fena hâlde tahrik ediyordu. Hatta ani bir harekette bulunursam sikimin düşmesinden korkacak kadar. Şu hâliyle bile ereksiyonum pantolonumun fermuarına baskı yapıyordu.

Briar’ın tartışmak istediği çok açıktı. Bunu biliyordum. İsteğinin ne kadar mantıksız olduğunun farkında olduğunu da biliyordum. Sonuçta kendi evimden kovulmam saçma olurdu. Ama bir yandan da bu oyunu oynamasına izin vermek istiyordum. Briar’m otuz üç yıldır böyle bir fırsatı olmamıştı. Çocukken, ailesinden sevgi kırıntısı koparabilmek için elinden geleni yapmıştı ama hiç karşılık bulamamıştı. Hiç asi olmamıştı. Hiç onlarla takışmamıştı. Hiç hata yapmamıştı. *Çocuk* olamamıştı.

Yirmili yaşlarında çalışmıştı, okumuştı. Hiçbir zaman harç ödemesini aksatmamıştı. Gece dışarı çıkmamıştı. Hiçbir vardiya-sını kaçırmamıştı. Yeni yetme bir yetişkinin hata yapma keyfini bile tatmamıştı. Şimdiyse, otuzlarının başındayken, bu hakkı ona ben vermek istiyordum. Sınırları zorlayabilsin diye. Hata yapsa bile onu yine de kabul edeceğimi bilsin diye.

Ayağa fırlayıp iki elimi havaya kaldırdım, oturma odasının kapılarına doğru geri geri yürüdüm. “Tamam, gidiyorum. Gi-

diyorum.” İnsanlardan tek kullanımlık mendil muamelesi görmekten hoşlanmazdım ama bir zamanlar âşık olduğum kadının tartışmaları kazanmasından *hoşlanıyordum*.

Doğruca mutfağa yürüdüm. O barbekü kokusu midemi altüst ediyordu. Buzdolabının kapağını hızla açtım, aklımdan geçen tek şey ne bulursam yemekti. Tüm saklama kaplarının kapaklarını açtım. *Lanet olsun*. Buharda pişmiş brokoli. Baharatsız tavuk göğsü. Karnabahar pilavı. Vücudumdaki yağ oranını yüzde ona sabitlemek için yediğim iğrenç şeyler. Derin dondurucudan tavuk nugget çıkardım, airfryera attım, üstüne iki paket Buldak ramenı kaynar suya boşalttım. Briar üzerime atlamak istemeyecekse Chris Hemsworth’üne benzer bir vücutuna sahip olmanın ne anlamı vardı?

Yüksek sesli bir gürültüyle yerimden sıçradım ve süzgeci ıskladım. Eriştelerim ruhumla birlikte lavaboya sürüklendi. Gözlerimi hızla lavabodan kaldırdım. Briar hâlâ küçük yumruklarıyla, tezgâhın üzerine pat diye bıraktığı tepsiyi sıkıca tutuyordu. Kadehlerdeki yarı dolu içkiler çalkalanarak her yere döküldü.

“Bulaşık makinesine bir şeyler yerleştirecektim.” Saçının gözünün önüne düşen tutamını üfleyerek savurdu. “Muhabbete gelmedim.”

Bana uyar. Sessizce başımla onayladım ve mutfakta dolaşırken bilerek önüne geçip durdum. Bikini altı kıcının arasına kaçmıştı ve meme uçları kumaşın altından küçük elmaslar gibi dimdik ve belirgindi. O an en çok istediğim şey, o kumaşın üstünden onları ağzıma alıp beyninin beni nefretle itebileceğini ama bedeninin bu konuda aynı fikirde olmadığını ona göstermemdi.

Briar bulaşık makinesinin kapağını çekip açtı, kokteyl bardaklarını dizmeye başladı. “Neye bakıyorsun?”

“Yardım ister misin?”

“Ölüp giderek bana yardımcı olabilirsin.” Hâlâ eğilmiş pozisyonda, başının üzerindeki tezgâhı eliyle yokladı, bir şampanya

kadehini bulup yerleřtirdi. “Orada beni resmen küçük dūřurdūn. Babam gibi konuřtun.”

“Kusura bakma ama baban olsa umursamazdı. Araba sūrmene izin verirdi. Ben umursuyorum, o yūzden seni tehlikeden uzak tutuyorum. Sadece birkaç haftalıęına araba kullanamayacaksın. O kadar. Bu sūre zarfında seni istedięin yere ben gōtūrūrūm. Tam teřekkūllū hizmetçin olurum. Gūzel olur.” Durup dūřūndūm. “En azından senin için.”

“Peki ya on sekiz yařımda ailem beni reddettięinde bu dūřūnceli Oliver neredeydi?”

“O zaman da oradaydı. Ama o dōnemde baş etmek zorunda olduğum çok şey vardı ve kafam karmakarışıktı. Ben de ocuk-tum, Briar.”

Bugūn olsa farklı davranır mıydım? Evet. Ŗyle olduğunu dūřūnmeyi tercih ediyorum. Aslında, zamanı geri alabilseydim onu asla yalnız bırakmazdım, bunu çok iyi *biliyordum*. Pek çok řeyi farklı yapardım. Sebastian benden Briar’ı terk etmemi istediğinde ona siktiri çekerdim. İngiltere’de kalmasına izin verirdim. O tek-nede onu asla itmezdim. Ama insan geçmişe sonradan bakınca her řeyi daha net gōrebiliyor. Belki de son on yılı kendime inanmak istediğim şeyleri sōyleyerek geçirmiştim.

Briar bulařık makinesinin kapaęını sertçe kapayıp birkaç tuřa bastı ve makine çalıřmaya bařladı. “Neden tūm dūnyaya yalan sōylūyorsun?”

Tezgâhın diğer tarafına yaslanıp onu izledim, bu ânın her saniyesinden keyif alıyordum.

“Biraz daha açık olman lazım.” Enfes bedenini bařtan ařaęı sūzdūm. “ok fazla yalan sōylūyorum ūnkū.”

Zach ve Romeo’nun sanat takıntısını hiç anlayamamıřtım ama řimdi, belki de bir bildikleri vardır diye dūřūnūyordum. İnsan bazı řeylere sonsuza dek baksa da doyamıyordu.

“Arkadaşlarının yanında aptal ve mankafalı biriymişsin gibi rol yapıyorsun.” Briar bana döndü. “Sen bunların hiçbirisi değilsin.”

“Böylesi daha kolay. Daha az beklenti. Daha az baskı.”

“Baskıyla hiç sorunun yoktu oysaki.” Gözlerini kısıp bana baktı, benim yaslandığım tezgâha yaslandı. “O zamandan bugüne ne değişti?”

Airfryer ötüp durarak içindekilerin hazır olduğunu haber veriyordu ama umursamadım.

“Doğru olanı yapabileceğime olan güvenimi kaybettim,” diye söylendim.

Gerçektir bu. O yıl beni mahvetmişti.

Briar başını aşağı yukarı salladı. “Eğer bu biraz olsun rahatlatıcaksa bugüne dek birlikte olduğum en kötü erkek arkadaş sen değildin.”

Gözlerim dudaklarına kaydılar. “Gerçekten mi?”

O dudaklar öyle dolgun, öyle pembeydi ki, dişlerimin arasına alıp dilimi kenarlarında gezdirmek istiyordum. Ama en son istediğim şey onun eski sevgililerini düşünmekti. Onları ellerimle paramparça etmek istemekse bambaşka bir meseleydi. Yine de gözünde birkaç saniyeliğine bile olsa kötü adam olmamak için elimden geleni yapıyordum.

“Gerçekten.” Gözleri boynuma, sonra inip çıkan âdemelmasına kilitlendi. “En azından birlikte olduğumuz o gece bana bir orgazm yaşattın. Eski sevgililerimden biri bunu bile beceremedi.”

“İstersem seni bikinini bile çıkarmadan orgazma ulaştırırım.”

Nefesi hızlanmıştı, göğsünün inip kalkışından anlıyordum. Benimki de aynıydı.

Kaşını kaldırdı. “Sen istersen değil. *Ben istersem.*”

Dudaklarımı yaladım. “Sen istiyorsun zaten.”

Tezgâha dönük duruyorduk, bedenlerimiz birbirine çok yakındı. Parmak uçlarımız tezgâhın kenarında birbirine değiyordu.

Yorgun bir kahkaha attı. “Ne istediğim hakkında en ufak fikrin yok, Oliver.”

“Bence var.”

Elimi uzatıp alt dudağını hafifçe aşağı bastırdım. Parmağım o yumuşacık, sıcak dudağıyla temas ettiği an bütün gövdem bedenimden bir kıvılcım geçmiş gibi titredi. Nefesimi tutup verdiği tepkiyi izledim. Bana defolup gitmemi söyleyecek mi, diye bekledim.

Söylemedi. Onun yerine kolumu kavrayıp elimi göğsüne çekti. Nefesi kesildi. “Bikiniyi çıkarmadan beni orgazma ulaştıramazsın.”

Bu düpedüz meydan okumaydı ve ben meydan okumalardan asla kaçmazdım.

Ama bu aynı zamanda bana dokunmam için verdiği bir izindi ve ikimizi de şaşırtacak bir istekle bunu hemen kabul ettim. Bir anda onu tezgâha yapıştırıp tüm bedenimle üzerine abandım. Aletim bacaklarının arasındaki yerini bulmuş, aramızdaki ince kumaşların üzerinden ona sürtünüyordu.

Başparmağımı dudaklarından boynuna indirdim, avucumu açıp boynunu kavradım. Gözkapakları seğirdi. Bunu o da hissediyordu. Aramızdaki o ilkel, vahşi arzuyu.

Burnumu onunkine dayadım. “Bu bir iddia mı?” Dudaklarım onun dudaklarının tam üzerindeydi ama henüz öpmüyordum.

“Eğer boşalmazsam, arabayı ödünç alırım,” dedi meydan okuyan sesiyle. Dudakları benimkilerin üstünde hareket ediyordu.

Gülümseyip onu onayladım. Güneşi yerinden sökmemi bile istese umurumda olmazdı. Bu oyunu kazanamayacaktı. Bunu o da biliyordu. Yalnızca ona dokunmam için bir bahaneye ihtiyacı vardı.

“Kulağa hoş geliyor. Ama ya boşalırsan...”

“Ne olmuş?”

“Seninle sevişirim. Bir kez. Nerede istersem. Ne *zaman* istersem. Belki insanların arasında, belki çölün ortasında. Hayır deme

hakkın olmaz. Sana ne olduğumuzu göstermek istiyorum. Ne olabileceğimizi.” Derin bir nefes aldım. “Bunun gerçek olduğunu.”

Avucumu boynundan göğsüne kaydırđım, sağ memesini kavradım. Sırtı yay gibi gerildi ve inledi. Hapı yutmuştuk. Bu tehlikeliydi. Felaketle sonuçlanabilecek bir hataydı. Ama bana sorarsanız hayatımızın en iyi kararıydı.

“Her neyse,” dedi, burnundan gülererek. “Hünerini göster bakalım. Ama unutma, bikinimi çıkaramazsın.”

“Kuralları unutmam.”

Elimi tekrar boğazına götürdüm, başını geriye yatırdım ve otelde onu gördüğümünden beri ilk kez yapmak istediğim şeyi yaptım. Dudaklarımı onunkilere bastırdım, sahip olduğum her şeyle onu öptüm.

Öpücük yumuşak başladı. Fikrini değiştirirse diye ona bir çıkış yolu bırakmak istedim. Ama o geri çekilmedi. Beni omuzlarımdan yakalayıp kendine çekti, bedenlerimiz birbirine yapıştı.

Onu bir nektar gibi içime çektim. Dillerimiz birbirini buldu, ortada kavuştu. Öpücük yumuşak ve temkinli başlamıştı ama hızla açgözlü ve çaresiz bir hâl aldı. Gençken nasıl öpüşüyorsa şimdi de aynı şekilde öpüşüyordu. Daha ona tam anlamıyla dokunmamışken bile bütün vücudum titriyordu.

Elim beline kaydı. Sertliğimi ona bastırdım, ona bana ne yaptığını göstermek istedim. Serçe parmağım bikini altına süzöldü, üst bacağıyla kalçasının arasına. Briar, öpücüğü yarıda kestiğimde ürperdi, ağzımı boynunun sütununa doğru indirirken başını geriye attı ve o hassas noktayı dilimle yalamama izin verdi, ta ki dilim dolgun memelerinin arasına varana dek. Muhteşem memeleri vardı. Eskiden de öyleydi. Ama yıllar ona cömert davranmıştı.

“Hile yok,” dedi soluğu kesilmiş hâlde, *cık cık*ladı. “Bikini altına dokunamazsın.”

Sağ göğsüne yöneldim, alt kısmındaki kıvrımı yaladım, sonra tüm memeyi bikinisinin içindeyken ağzıma aldım. Dirseklerini

tezgâha dayayıp beni izledi. Kalçasını avucuma aldım, sertçe kavradım.

“Bunu söylediğine pişman olacaksın,” diye mırıldandım dolgun memesine doğru.

Meme ucu kumaşın altında daha da kabardı.

“Hayır. Kuralları bozma.”

İnledim, parmağımı bikini altından çıkarıp kumaşı kalçasının arasına yerleşecek şekilde büzdüm. Parmaklarım bikini iplerine kenetlenmişti, yukarı doğru çektim, kumaşı vajinasına iyice bastırarak gerilmesini sağladım.

İnledi. Hem de yüksek sesle. Bütün hizmetliler, Seb, hatta ahırdaki atlar bile duymuş olabilirdi. Uzaydaki astronotlar bile duysa umurumda olmazdı. Tek istediğim, o sesi bir daha, bir daha, bir daha duymaktı.

Briar parmaklarını saçlarıma geçirdi, dudaklarımı diğer memesine yönlendirdi. Tenine doğru güldüm, yavaş yavaş dilimi gezdirerek onu kışkırttıktan sonra kumaşın üstünden memesini ısırdım. Boşta olan elimin başparmağını klitorisine bastırdım. Aramızdaki şişkin nokta, sabırsızlıkla gerilmişti.

Dizlerinin bağı çözüldü, nefesi kesildi.

Belinden kavrayıp onu tezgâhın üzerine çıkardım. “Sakın oyunbozanlık yapma, tamam mı, bebek?”

Bikini kumaşının üzerinden klitorisini okşarken, iki parmağımla vajina dudaklarını uyarıyor, bir diğeriyle de hassas tomurcuğuna dokunuyordum. Bu hâlini çerçeveletip hayatın beni hırpaladığı her an tekrar tekrar seyretmek isterdim. Şehvetten sersemlemiş o ağır bakışlarını. Her doğru dokunuşumda ağzından kaçan küçük nefesleri. Alt dudağını ısırp – sanki aletimmiş gibi emmesini.

Her an biri mutfağa girebilirdi. Hatta, çalışanlar ve arkadaşları göz önüne alındığında, büyük ihtimalle girecekti de. Ama duramadım. O da durmadı.

Burnumu bikini askısına sürttüm, sonra dişlerimin arasına alıp çektim ama çözmedim. Gözleriyle beni uyardı. Gülümse-dim, ardından parmaklarımı vajinasında kaydırıp ince kumaşın altından orta parmağımı tamamen içine soktum.

Ânında parmağımı sımsıkı sardı, o kadar ki inlememek elde değildi. Parmağımı bu hâle getiriyorsa aletime ne yapardı düşü-nemiyordum bile. Aletim ucundan sızan meniyle iç çamaşırımın içinde ağlıyor gibiydi.

“Pekâlâ,” dedi Briar, kasıklarının elime iterek daha fazlasını arzuladı. “Bırakalım bu saçmalığı artık. Burada tevazu göster-mene gerek yok.”

O anda boynunun arkasındaki ipleri çözöverdi. Bikini üstü yere, fayansların üzerine düştü. Memeleri gözlerimin önündeydi artık.

Muhteşemdi. Güneşten hafifçe çillenmiş, meme uçları küçük ve dimdikti.

Hemen sol memesini ağzıma aldım ve emerken, “Artık ne zaman istersem seni becermeme izin vermek zorundasın,” diye mırıldandım.

“Eh, spoiler vereyim; bu zaten olacaktı ve ikimiz de bunu biliyoruz,” diye homurdandı sinirle ama durmadı.

Parmağım hâlâ bikini altının içindeydi, onu becerirken vü-cudu kasılarak titredi. Aslında şimdi bile onu becerebilirdim. İzin verirdi. Ama o zaman bu arzuyu ziyan ederdim. Beklentiyi. İçinde yanan ateşi daha da harlamak istiyordum – her dokunuşta, her öpücükte biraz daha...

Parmaklarımı içinde kıvrırıp G noktasına ulaştım. Tırnakla-rını omuzlarıma geçirdi. Boynunun yan tarafını öperken, ereksi-yonumu iç bacağına bastırıyor, onu içine girmeden elimden gelen her şeyle beceriyordum.

“Oliver.” Başını geriye attı, nefes nefese kalmıştı. “Boşalaca-ğım. Çok yaklaştım.”

Boşalmak üzere olduğunu biliyordum. Elimini üzerine gidip geliyordu.

“Benim için boşal, Briar,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Onları öperek, ısırarak ve tahrik ederek ikimizi de deliliğe sürükleyordum. “Uslu bir kız ol ve parmaklarıma boşal.”

Dediğimi yaptı. Parmaklarımdan etrafında kasıldı, tatlı ve ıslak amcığı gittikçe daralıyordu. Kumaşın altından parmaklarıma doğru sıcak bir sıvı aktı. O an neredeyse ben de boşalıyordum. Dilimi öyle sert ısırdım ki kanadı, onun orgazmını izlerken boşalmamak için kendimi zor tuttum. O kadar tanıdık ama bir o kadar da yeniydi. Yüzü pembeleşmişti, mutluydu, *canlıydı*.

Arkamdan şangırtı yükseldi, bardaklar yere düştü. “Ayy!” diye bağırdı bir arkadaşı. “Şey, ben... Bilmiyordum...”

“Dışarı,” diye hırladım. Briar kollarımda pelteye dönmüştü, orgazmın etkisindeydi, ne olduğunu fark edecek ya da umursayacak hâlde değildi.

“Tamam. Gidiyorum. Aslında sadece biraz buz almaya gelmişti—”

“Çık.”

“Hiç önemli değil. Sonra alırım.”

Briar boşaldıktan sonra kollarımda çöktü. Kendine gelmesi tam bir dakika sürdü. Göğsüme yaslanmış hâlde geçen o altmış saniyenin her ânının keyfine vardım. Oysa aletim hâlâ pantolonumun içinde taş gibi sertti, rahatlamayı hak ediyordu. Sonunda kendine geldi. Geldiğini anladım çünkü beni itti, soluk soluğa tezgâhtan aşağı atladı.

“Şansına küs, Ollie çünkü kaybetmek *istiyordum* zaten.”

“Suistimal edildiğim için ne kadar yıkıldığımı bilemezsin?” dedim gözlerimle onu baştan çıkararak, mutfaktan çıkarken bakışlarımı kalçasından alamadım. “Bahsimiz hâlâ geçerli. Ne zaman istersem. Nerede istersem. Bir kez. Kontrol bende.”

“Ona da varım.” Kapının eşiğinde durdu, omzunun üstünden bana bir bakış attı. “Ama bil diye söylüyorum, sana tekrar âşık olmayacağım.”

“Senden bunu beklemiyorum,” diye yalan söyledim.

Gerçek şu ki, söz konusu o olduğunda her şeyi istiyordum, hem de daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar. Beni büyülüyor ama aynı anda korkutuyordu. Kendine çekiyor, sonra itiyordu. Tezgâha yaslandım, soğukkanlı görünmeye çalışıyordum. Pantolonumun içinde nabız gibi zonklayan aletimle baş başaydım.

“Aynı fikirdeysen sorun yok o zaman,” dedi Briar, çenesini dikleştirip gözlerimin içine bakarak. “Bu bir aşk hikâyesi değil.”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Briar

Sana tekrar âşık olmayacağım. Bu cümle, yeniden yapılandırma vaadiyle gelen dolandırıcılar kadar inandırıcıydı.

“Ah, Briar.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, yüzümü havluya gömüp çığlık attım. “Sana hayatının orgazmını yaşatmasına neden izin verdin ki?”

Bacaklarımın arası hâlâ zonkluyordu. O kadar ıslaktım ki bu artık tıbbi bir vaka sayılabilirdi. Şezlonga oturur oturmaz, olup bitenin izlerini gizlemek için belime havlu sarmak zorunda kalmıştım.

“Hey, kızım.” Hazel havuzun kenarına yüzüp dirseklerini kenara dayadı ve gözlerini kısıp bana baktı. “Şey... mutfak nasıldı?”

Jeton o anda düştü. Ruhumun bedenimi terk edip Karayip-ler’de adı sanı bilinmeyen bir adaya gittiğini hissettim. Hazel, beni ve Ollie’yi mutfakta basan kişiydi. Daha birkaç saat önce uçakta gelirken mesajlarda bana Oliver’dan ne kadar nefret ettiğini anlatıp durmuştu ama uçağın tekeri yere değeli iki saat geçmeden aynı adam bana akılalmaz şeyler yaparken bizi basmıştı.

“Sadece şu konuda anlaşılm...” Belimdeki havluyu işaret etti. “Duş alıp bikinini değiştirmeden havuza girmen yasak. Tebrikler, Ollie’nin havuzu kirleten kaçamaklarından biri olarak istatistiklere eklendin.”

Ama Oliver’ın dışarıya sattığı o Kovboy Crabsanova imajına hiçbir zaman tam anlamıyla inanmamıştım. İnsan değişebilirdi ama özü hep aynı kalırdı. Zamanında, ilk kez birlikte olacağımız zaman beklememizi öneren oydu. Ne mumlara, ne güllere,

ne romantik gün batımına ihtiyacım vardı. Ama *onun* vardı. O, fiziksel yakınlığın tadını çıkarabilmek için her zaman bağ kurmak isterdi. Sadece öpüşmek için bile olsa.

“Merak etme.” Havluyu bırakıp kimse fark etmeden Daisy Dukes şortumu üzerime geçirdim. “Havuza girmeye hiç niyetim yok.”

“Emin misin?” Hazel muzipçe gülümsedi, kaşları dans etmeye başladı. “Biraz serinlemeye fena hâlde ihtiyacın var gibi.”

Tam Hazel’a cevap verecektim ki “This is How We Do It” şarkısı çalmaya başladı. Başımı hızla çevirdim. Dallas, omzunda eski model bir müzikçalarla yürüyerek içeri giriyordu.

Üzerinde kıllı erkek göğsü baskılı, tek parça bir mayo vardı; Borat tarzı, yanları derin kesimliydi. Farrow ise siyah, ince askılı bir bikini giymişti, elinde de üstü Oreo kırıntıları ve yarı gömül-müş jelibon solucanlarla süslenmiş pudingleri taşıyordu. Hazel’ın ağzı açık kaldı.

Dallas tam önümde durup elini kaldırdı. “Hiçbir şey söyleme. Farrow’la ben sıçıp sıvadığımızın farkındayız ama senin için küçük bir şey hazırladım.”

Los Angeles’tan gelen arkadaşlarım bize endişeli bakışlar attı. Dallas, tam da görüldüğü gibiydi – yani dünyayı ateşe verip ardından American Express Black kartıyla o yangını söndürüp etrafı tertemiz eden biri gibi. Gülmemek için dudakımı ısırdım. Dengesizliği o kadar tatlıydı ki.

Göğüs dekoltesinden bir mikrofon çıkardı, açtı ve ucuna tıklattı. “Tamam, başlıyoruz.” Müzikçalardan gelen cızırtı kulakları tırmaladı. Herkes irkildi. “Amanının,” dedi Dallas şarkı söyler gibi. “Gerçi dürüst olayım, birazdan söyleyeceğim şarkı da bundan daha iyi olmayacak.”

Müzikçaları yere koydu, “Can’t Take My Eyes Off You” şarkısının enstrümantal versiyonunu açtı, terliklerini fırlatıp bir şezlongun üstüne zıpladı. Sonra da –tıpkı *Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi* filmindeki Heath Ledger gibi– bağıra çağıra ve detone

bir sesle şarkıyı söylemeye başladı. Farrow sahte bir tavırla onu kovaladığında Dallas su sıçratarak kaçtı. Ben öylece –şaşkın, duygulanmış ve aşırı eğlenmiş hâlde– kalakaldım ta ki içimde kabaran kahkahayı artık tutamayacak noktaya gelene kadar.

Böyle saçmalıklarını *seviyordum*. Yalan söyledikleri için onları çoktan affetmiştim. Kötü niyetle yapmamışlardı, bunu biliyordum.

Şarkı bittiğinde, Dallas ve Farrow önümde eğilerek selam verdiler.

“Bak.” Farrow parmağıyla ikisini işaret etti. “Sıçtık, farkındayız. Oliver bize Doktor Cohen’in bazı şeyleri belli bir şekilde yürütmek istediğini söyledi, biz de buna uyduk. Kendini küçük düşürülmüş ve ihanete uğramış gibi hissetmeni anlayabiliyorum. Buradaki herkes senin yerinde olsa aynı şeyi hissederdi. Ama biz kesinlikle Team Briar’ız, tamam mı?”

“Evet.” Dallas kıpır kıpırdı, sanki patlayacak gibiydi. “Harika biri olduğunu düşünüyoruz ve seninle arkadaş olmak istiyoruz. Özellikle de Oliver’in malikânesinde kalıp ona gününü gösterdiğini duyduktan sonra.” Parmaklarıyla yüzümün çevresinde daire çizdi. “Resmen ‘Karanlık Prens Yolu’ kız kardeşliği havası yayıyoruz.”

Hakkını yemeyeyim, o Teksas seyahati bana gerçekten *iyi* gelmişti. Hafızamı geri kazanmıştım. Kilo kilo *beignet* yemiştım. Sonra hepsini kusmuştım ama o kısmı çok da önemli değildi.

Bana yardım etmeye çalışmışlardı. İyi insanlardı. *Harika* insanlardı. Doktor Cohen’in –ve Oliver’in– kurallar koymuş olması onların suçu değildi.

“Evet. Peki.” Başımla onaylayıp Farrow’un tuttuğu tepsiyi işaret ettim. “Şu bardaklarda Haribo ikiz yılanlar olduğuna emin-seniz tamamdır.”

Dallas’ın gözleri neredeyse yuvalarından fırladı. “Bana bak, o iğrenç Smart Sweets’ten koyacağımı mı sandın? Hani şu dişe yapışan, insanın peşini bırakmayan bir sapık gibi yapışkan olan-

lardan?” Yüzünü buruşturdu. “Hanımefendi, ben senden af diliyorum, uzaklaştırma emri istemiyorum.”

“*Vay be,*” diye fısıldadı Tiff. “Zenginler gerçekten hep böyle mi?”

Fae’yle Dallas’a bakıp gülümsedim. “Peki bugün beni görmeye gelmenizin özel bir sebebi var mıydı?”

“İtiraf edeyim mi?” Dallas açık mutfak tarafındaki arkadaşlarıma doğru yürüdü, her biriyle sırayla tokalaşıp kendini tanıttı. “Mangal kokusu. Aslında özür dilemek için akşama kadar bekleyecektik ama kim üç katlı hamburgeri geri çevirebilir ki?”

“*Sen* geri çeviremezsin,” diye düzeltti Fae, burnunu kırıştırarak. “Ben ve damarlarım böyle iyiyiz.”

Dal o sırada üç parça erimiş peynirli köfteyi üst üste dizip bir ekmeğin arasına koymuştu bile. “Ee, ne kaçırdık?”

Hazel havuzdan çıkıp havluya sarındı. “Sadece Briar’la Oliver’in mutfakta *vahşice* sevişmesini.”

“Oo?” Farrow kıkırdadı. “Çabuk çözülmüşsün.”

“Çözölmek mi?” Ellerimi yüzüme kapadım. “Beş yıldızlı bir otelin plaj havlusu gibi katlandım resmen.”

Dallas dudak büktü. “Bence ona bir şans vermelisin.”

“Sakın!” Farrow parmağını salladı. “Önce kendini ispatlasın.”

“Yalnızca senin kocan sana kendini affettirmek için kendini rezil edebilir. Bazılarımızın böyle lüksleri olmuyor.”

“Sen ne diyorsun? Seninki senin için kurşun yedi. Adam neredeyse ölüyordu.” *Eh... tamam o zaman.*

“Sakin olun biraz.” Zorlama bir kahkaha koyverdim. “Benim Oliver’la aramda olanlar sıradan bir şey. Ciddi değil.” Ya da ben öyle sanıyordum.

Peki ben burada gerçekten Sebastian için mi kalıyordum?
Yoksa Oliver için mi?

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Ollie vB: New York Times'ta üst düzey bir tanıdığı olan var mı?

Zach Sun: Bu açmak istediğin anal boncuk dükkânıyla ilgiliyse büyük ihtimalle onun için bir haber yazmazlar.

Ollie vB: Birileri kıskanmış.

Romeo Costa: "İğrenmiş" kelimesini yanlış yazmışsın.

Ollie vB: Hayır, anal boncuk girişimimle ilgili değil. Başka bir şey.

Zach Sun: Yoksa yazı yayımlanmasın diye sus payı falan mı vermek istiyorsun? Çünkü işlemez.

Ollie vB: Neden hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsunuz?

Romeo Costa: Seni beş dakikadan uzun süredir tanıdığımız için olabilir mi?

Zach Sun: Farrow, Briar'la mutfakta öpüştüğünü söylüyor.

Ollie vB: Ben mahremimi kimseye anlatmam.

Romeo Costa: Dallas'a göre anlattığın çok şey olmuş ama öpüşme kısmı pek yokmuş. Çapkın olmadığı doğru mu yani?

Ollie vB: YÜCE TANRIM.

Ollie vB: Kadınlar HER ŞEYİ birbirine anlatıyor mu gerçekten?

Zach Sun: Hijyenik ped hariç, sanırım evet.

Romeo Costa: Benim karım da her şeyi paylaşabilecek türden biri. Hiç şaşırmam.

Zach Sun: Peki, neden evine çökmüş kıza asılıyorsun?

Ollie vB: O evime çökmüş değil. Sahte nişanım.

Romeo Costa: Maalesef. Kızın bu rolü kabul etmediği bir durumda o tanımı kullanamazsın.

Ollie vB: Senin yerinde olsam rıza konusunda yorum yapmadan önce iki kez düşünürdüm.

Romeo Costa: Bu tamamen farklı bir konu.

Ollie vB: NASIL?

Ollie vB: Dallas'ı tekme tokat sürükleyip resmen zindana tıktın. Sizin ilişkiniz tam bir Stockholm sendromu, kardeşim.

Romeo Costa: Biz farklı bir türüz.

Ollie vB: FARKLI BİR TÜR MÜ?

Romeo Costa: Evet. Ben senin gibi bir çapkın değilim. Ben duygusal olarak hasarlı, karanlık bir alfa kahramanım. Âşık olabilmek için sadece biraz rehberliğe ihtiyacım vardı.

Zach Sun: Biri karısının erotik kitap koleksiyonuna dadanmış belli ki. Briar'ın eski sevgilisinin o kitapları nasıl yalayıp yuttuğunu duyunca kıskandın mı yoksa?

Romeo Costa: O kadar kıskandım ki... Gittim, özel ciltli bir Wattpad romanının kapağını açtım. Zamane gençleri neler okuyor biliyor musunuz siz?

Romeo Costa: Neyse boş verin. Konuya, yani bizim çapkın oğlana dönelim.

Ollie vB: Birincisi, ben çapkın bir ADAMım. Rica ederim.

Ollie vB: İkincisi, senin tek ihtiyacın olan şey en yakın cezaevine giden yolun haritası. O kıızı resmen kaçırdın.

Romeo Costa: Kız hâlimden gayet memnun görünüyor. Hatta ikinci çocuk için çalışmalara başladık bile.

Ollie vB: İğrenç.

Zach Sun: @OllievB, New York Times'la ne planlıyorsun?

Ollie vB: Eh, onu da zamanı gelince görürsünüz.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Briar

Cehennem azabı, düşmanının parmağına oturup da dünyanın en büyük boğasına bağlanmış bir kovboy gibi zevkten kuduran kadının gazabı yanında hafif kalır.

Bu olayı en sağlıklı şekilde kullanmaya karar verip önümüzdeki birkaç günü Oliver'dan mümkün olduğunca kaçarak geçirdim. Bu kadar büyük bir malikânede ve dopdolu bir gezi programıyla arada sırada rastlaşıp göz göze gelmemiz dışında onu görmeden günler geçirebilirdim.

Arkadaşlarımla birlikte Smithsonian, Kongre Kütüphanesi ve National Mall'a gittim. Son birkaç haftada burayı neredeyse evim gibi sahiplendiğimi fark etmiyor değildim; kızlara etrafı gezdirirken kendimi âdeta bir ev sahibi gibi hissediyordum. Şehrin en iyi brunch mekânlarında mimoza içip bar bar gezdik, Lost City Books'ta bir hazine avına katıldık, Shaw'daki tüm meşhur lezzet duraklarını denedik. Ama ne yaparsam yapayım, bir yanım sürekli onu görmeyi umut ediyordu. Farkında olmadan sık sık omzumun üzerinden etrafa bakıyordum, oysa Oliver'ın D.C.'de ne işi olacaktı ki?

Oliver bana alan tanımak istemişti. Arkadaşlarımla zaman geçirmemi istemişti. Ya da belki de artık saçmalıklarımın bıkması da bana göz kulak olmak zorunda kalmadığı için bu araya minnettardı. Her iki durumda da, onunla sevişme konusundaki kararlılığımdan faydalanacağına dair umutlarım yerle bir oldu.

Beni arayıp sormadı. Bunu kafama takmamaya çalıştım ama başaramadım. Aklım fikrim hep bundaydı, oysa ona hâlâ kızgın

olmaya devam etmek *istiyordum*. Hele ki beni aldatmışken. Böyleleri kolay kola iflah olmazdı.

Pazartesi sabahı geldiğinde arkadaşlarım Los Angeles'a döndü. Ben de koltuğa yığılıp kaldım; hem bitkin hem de garip bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Artık biraz normal hissetmek istiyordum ama bu tuhaf yerde bunun nasıl bir şey olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ollie vB: Akşama dışarıdan yemek getireceğim. Ne istersin?

Briar Auer: Perry's'ten karbonara udon. Etsiz lütfen, teşekkür ederim.

Orası D.C.'nin öbür ucundaydı. Bu da bana Seb'le takılmak için rahat rahat altı yedi saat kazandırırdı. Son zamanlarda her gece, herkes yattıktan sonra onu ziyarete gidiyordum. Gece birden önce orada olmamı istemiyordu, sonra da gölde kürek çekiyordu. Adamın paranoyası Howard Hughes'a taş çıkartırdı.

"En son isteyeceğim şey abimin ilerleme kaydettiğimi düşünüp beni terapiyle sosyalleşmeye zorlaması," diye homurdanmıştı bir seferinde. Buna saygı duyuyordum.

Telefonum tekrar titredi.

Ollie vB: *Anlaşıldı.*

Hepsi bu. Başka bir şey yoktu.

Tezgâhta yaşanan o küçük sevişme sahnemizden bahseden tek bir kelime bile yoktu. Kazandığı iddia hakkında da. Bana karşı, bir ebeveynin çocuğuna duyduğu ilgiden ötesini gösterdiğine dair hiçbir işaret yoktu. Aslında her gün mesajlaşıyorduk ama sadece temel konularda. Benim ya da arkadaşlarımdan bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu, şoförünü kullanmak isteyip istemediğimizi, bizim için yemek şirketi ayarlayıp ayarlamayacağını...

KARANLIK PRENSİM

Mide bulandıracak kadar düşünceliydi. Bu yüzden onu bıçaklamak istiyordum.

Arkadaşlarım gittikten sonra bunun değişeceğini sanmıştım ama öyle görünmüyordu.

Her neyse. Koltuktan kalkıp yemek menülerinin durduğu çekmeceyi karıştırmaya gittim. Akşam yemeğine daha çok vakit vardı ve bu sürede Seb'e on beş yıldır ilk kez bir parti sürprizi yapabilirdim. İki kişilik bir parti ama neticede yine de bir parti.

Normalde pizza yer, bulmaca çözer, *Family Guy* ve *South Park* maratonu yapardık. Pek anlamlı şeylerden konuşmazdık, konuşursak da hep geçmişten bahsederdik. Hep geçmiş. Geleceğe dair hiçbir şeyi düşünmek istemiyordu ve ben de buna saygı duyuyordum. Geçmiş güvenliydi. Zararsızdı. Gece, onu göle doğru yolculamamla biterdi ki bu kısmı çok seviyordum çünkü ruh hâlini düzelttiğini biliyordum.

Bir saat sonra elimde bir araba dolusu suşi, ev yapımı margarita ve *Classic Bakery*'den son anda kaptığım –iptal edilen bir bekârlığa veda partisinden kurtarılmıştı– dört katlı devasa bir pastayla geri geri asansöre girmeye çalıştım.

Seb'i oturma odasında buldum, siber güvenlik önlemlerine karşı halk direnci üzerine bir çevrim içi ders izliyordu. İki adımlı doğrulamanın şeytanlaştırılması ve tembel nesiller üzerine bir konuydu sanırım. En azından kulağa öyle geliyordu.

Bilgisayarındaki dersi durdurup başını kaldırdı, kaşlarını çatmıştı. “Ne oluyor?”

“Orada bekle.” Yiyecekleri sehpanın üstüne taşıyıp pastayı arabada bıraktım, sonra halının üstüne konfetiler saçtım.

“Bu kanatta temizlik hizmeti olmadığını biliyorsun,” diye belirtti. “Birinin bunu temizlemesi gerekecek ve o kişi ben değilim.”

“Bakarız.” Haklı olduğumu göstermek için bir avuç konfeti alıp kafasının üzerine fırlattım. Parıltılar havada dans edip süzüldü, sonra yanaklarına, omuzlarına ve bacaklarına serpildi. “Çok yakıştı. Sim senin rengin kesinlikle.”

“Sim bir renk değil.”

“Bugün öyle.” Halının üstünde bağdaş kurarak sehpanın başına oturdum. “Parti yapıyoruz, salak şey.”

Yerinden kıpırdamadı. “Kim?”

“Sen ve ben. Hadi ama.” Yemek çubuklarının paketini açıp karşımdaki yeri işaret ettim. “Otur. Arkadaşlarım gitti, Ollie altıdan önce dönmeyecek, ortalık sakın.”

“Her neyse,” diye homurdandı ama dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyi fark etmiştim. “Ama bu bir parti değil.”

“Kesinlikle parti.” Kizami wasabi kabına biraz soya sosu döküp yuzu kosho ekleyerek karıştırdım. “Ne izliyordun?”

“Ders konuları. İkinci yüksek lisans için.” Çubuklarını ortadan kırarak ayırdı. “Siber güvenlik, hatırladın mı?”

Konuyu fazla ciddiye almadan, salatalık makimi sosa batırırken, “Teknoloji devrimindeki en iyi şey –beni iki yaşında gösteren filtreler dışında– sayısız uzaktan çalışma imkânı,” dedim. Gelecek hakkında konuşmanın onun için hâlâ dokunulmaz bir konu olduğunun farkındaydım.

“Evet, biliyorum.” Yanağının içini çiğnedi, trüflü soya sosunu *toro donburisine* karıştırdı. “Eski arkadaşlarım için birkaç yatırım portföyü yönetiyorum. Şu an Bali’de bir köyde yaşadığımı sanıyorlar.”

Kriz atlatıldı. Rahatlamıştım. Mimosamı ona doğru kaydırdım. “Ollie’yle ikiniz hep analitik olmuştunuzdur zaten.”

Sebastian omuz silkti. “Ben ondan daha çok analitiğim, ama evet.”

Yemek bitince kanepeye geçtik, Netflix’te yeni çıkanlara göz attık. Telefonum masanın üzerinde titredi. Eğilip ekrana baktım: Florida alan kodlu tanımadığım bir numaraydı.

Lanet olsun. Onlar olamaz. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Artık orada yaşıyorlardı. Florida’ya yerleşmiş olmaları manidardı. Belki de cehenneme gitmeden önce sığağa alışıyorlardı.

KARANLIK PRENSİM

Elbette yıllardır bir kere bile arama zahmetine girmemişlerdi. Onlardan on beş yıldır haber almamıştım. Neden şimdi arasın-lardı ki? Onlarda numaram bile yoktu. Ne yenisi ne de önceki.

Sebastian'la göz göze geldik. Durumumu biliyordu.

“Kimse numaranı bilmiyor,” dedi, telefon çalmayı bırakınca başını salladı. Ardından hemen ikinci arama geldi. “Eğer biri seni arıyorsa gerçekten ulaşmak istiyordur.”

Avuçlarım ter içinde kalmıştı, telefonu sımsıkı kavradım, sonra ekranı kaydırıp aramayı cevapladım. “Alo?” Sesimin solu-ğum kesilmiş gibi çıkmasından nefret ettim. Bir umut kırıntısının içimde yeşermesinden nefret ettim. Belki de oydu... Beni yarı yolda bırakan kadın.

“Briar Rose?”

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sesi ona benziyordu ama daha yaşlıydı. Ne acı, sesini o kadar uzun süredir duyma-mıştım ki emin olamıyordum.

Telefon elimden düştü. Seb cihazı alıp masaya koydu, hopar-lörü açtı ve destekleyici bir tavırla omzuma dokundu.

“Ah canım, gerçekten sen misin? Sonunda seni buldum mu?”

Anne. Hayır, anne değil. O ünvanı hak etmiyordu. *Philomena Auer.* Kanım damarlarımda buz kesti. Oydu. Numaramı nasıl bulmuştu? Seb'in paniğimi yüzümden okuyabildiğine emindim. Resmen titreyecek hâle gelmişim. Yanıt vermedim ama bu, onu durdurmadı. Muhtemelen kapatacağımı hissedip kendini açık-lamaya başladı.

“İnternetteki o sitelerden birinde arama yaptım. Dün gece, bu numaranın adına kayıtlı olduğunu buldum. Sadece seni tebrik etmek istedim.”

Kafamın içindeki karmaşayı çözmeye çalıştım ama başa-ramadım. Tebrik mi? Ne için? Beni terk ettiğinden beri mezun olmuşum, iş bulmuşum, terfi almıştım, sayısız kariyer hedefini gerçekleştirmiştim. Hiçbiri onun dikkatini çekmeye yetmemişti. Neden şimdi arıyordu?

Kendimi toparlayıp sesimi bulmam on saniyemi aldı. “Biraz daha açık olabilir misin? Beni hayatınızdan attığınızdan beri hayatım bir kutlama lunaparkı gibi. Tam olarak hangi başarımdan dolayı tebrik ediyorsun?”

Sebastian başını sallayıp başparmağını kaldırdı. Cevabımı beğenmişti.

Yapabilirsin Briar. Bu hiçbir şey. Onlar hiçbir şey.

Göğsümde hafif bir kıpırtı hissettim. Üstesinden geliyordum. Travmayla yüzleşiyordum. Son iki haftamın ana konusu buydu zaten. Beni yüzüstü bırakan insanlarla yüzleşmek.

“Briar Rose, lütfen.” Philomena sahte bir kahkaha patlattı. O sesi çok iyi tanıyordum; beni aksesuar gibi yanında götürdüğü partilerde hep o kahkahayı atardı. “İğneleyici olmak sana hiç yakışmıyor.” Yüzsüzlüğün böylesi.

“Artık sadece *Briar*. Ne mutlu ki uslu bir kadına dönüşmedim. Ben güçlü bir kadınam ve annelik yapamayan kadınlardan annelik öğüdü almıyorum.”

Sebastian’ın eli ağzına gitti, kahkahasını bastırırken cebinden telefonunu kaptı. Birkaç saniye sonra mesaj geldi.

Seb vB: *Alo? 911 mi? Bir CİNAYET bildirmek istiyorum.*

Kıkırdamamı zor bastırdım. Bir dakika kadar geçti.

Tam kapatmak üzereydim ki Philomena nihayet sessizliği bozdu. “Haklısın. Seni eleştirmeye hakkım yok. Seninle iletişimi koparmamalıydık, tatlım. O zamanlar bizim için çok stresliydi. Olanlarla başa çıkamıyorduk. Keşke kendimi açıklamama izin versen.”

Oliver da aynısını söylemişti. Ama Oliver, gölette beni kurtararak, hastanede başucumda kalarak, hayatım altüst edip sahte nişanlım rolünü oynayarak ve ona ondan ne kadar nefret ettiğimi *açık açık* söylememe rağmen beni evine alarak bunu telafi etmeye çalışmıştı.

KARANLIK PRENSİM

Üstelik karşılığında hiçbir şey talep etmemişti.

Philomena'yla Jason'ın başka bir niyeti olduğundan eminim. Bunu er ya da geç öğrenecektim.

"Hı hı." Dilimi ağzımın içinde dolandırdım. "Aile dediğin şeyin amacı bu işte. İşler zorlaştığında bile bırakıp gitmezsin. O kişiyi unutup hayatına devam etmezsin."

Sebastian dilini dişlerinin arasına kısırmış şekilde ekranına odaklandı, parmakları jet hızıyla hareket ediyordu. Sonra yeni bir mesaj geldi.

Seb vB: 911 mi? Vazgeçtim. ÇİFTE CİNAYET bildirmek istiyorum.

Ona gülümsedim. Yüzü ister kusursuz olsun ister hırpalanmış, Sebastian hâlâ çok çekici bir adamdı.

Philomena sessizliğini korudu. Asi bir kız çocuğuyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu çünkü ben hep onu memnun etmeye çalışmıştım.

Derin bir iç çektim. Jason'la hâlâ arkamdan konuştuklarını bilmek bile yorucuydu. "Ne istiyorsun?"

"Oliver von Bismarck'la nişanınızı kutlamak istedim." Sesi resmî, kibar ve ölçülüydü. "Baban ve ben –evet, hâlâ senin aileniz, ister kabul et ister etme– bu birlikteliği fazlasıyla onaylıyoruz. Oliver çok saygıdeğer bir aileden geliyor."

Zihnim plak gibi cızırdayarak durdu. "Affedersin... neyimi dedin?"

"Oliver'la nişanınızdan söz ediyorum. Umarım bize de bir davetiye gönderirsin, Briar Ro-Briar. Seni varlığımızla onurlandırmak isteriz."

"Geçtiğimiz on beş yılı varlığınızla onurlandırabilirdiniz." Sözler ağzımdan zehir gibi döküldü. "Hem hâlâ neden bahsettiğini bilmiyorum. Oliver'la nişanlı olduğumu... nereden duyunuz?"

Aslında değildik. Gerçekten değildik. Ama eğer böyle bir söylenti dolaşıyorsa kesinlikle Oliver'ın koca çenesi yüzündendi. Tam onluk bir hareketti. Beni çıldırtmaya bayılırdı.

“Ne demek nereden?” Sesindeki sertlikten anlaşılıyordu ki Sevgili Anneciğim sabrını çoktan yitirmişti. “Beni cahil bir domuz mu sandın sen? *New York Times'taki* ilanı gördüm.”

“*New Yor...*”

Cümlelerin kalanı boğazımda düğümlendi. Parmaklarımı sık-latarak Sebastian'a o günkü gazeteyi getirmesi için işaret verdim. Her sabah gün doğmadan tüm gazeteleri toplayıp inine çekilen biri olarak elinde mutlaka bulunurdu.

Sebastian fırlayıp gitti, konsolun üzerinden gazeteyi kaptığı gibi kucağıma attı. Sayfaları hışırdatarak çevirdim. Ta ki o duyuruya ulaşana dek.

Lanet olası Oliver.

(Amerikan) Kraliyet Düğünü.

POTOMAC, 3 Nisan.

Carinthia Dükü Felix von Bismarck ve Conyngham sanat hanedanlığından Agnes von Bismarck'ın büyük oğlu Yüce Oliver Etherion von Bismarck ile ebeveynleri vefat eden Los Angeleslı Briar Auer'ın nişanları duyurulur.

Duyuru, gazetenin iki tam sayfasını kaplıyordu. İki tam sayfa! Sanki Meghan ve Harry'ydik.

Tanrım, Ollie. Ayrıca ebeveynleri vefat eden mi?

Vay canına. Canı istediğinde ne kadar acımasız olabildiğini bir kez daha gösteriyordu. Ne yapacağımı bilemedim; gülsem mi yoksa onu tekme tokat dövsem mi? Muhtemelen ikisini birden yapmak istiyordum.

“Şunu itiraf etmeliyim...” Philomena sahte bir hıçkırıkla söze devam etti. “Ölü ilan edilmemiz biraz canımı sıktı.”

“Neden?” Başımı iki yana salladım, beynimdeki sisleri dağıtmaya çalışıyordum. “Gerçeğe gayet uygun. Siz ikiniz benim için çoktan öldünüz.” Oliver, seni gebertmezsem bana da Briar demesinler. Benden tepki istiyordu madem, âlâsını alacaktı.

“Briar Rose, annene karşı inanılmaz derecede zalimsin,” diye kükredi Jason arka planda. Demek hoparlördeydin. “Biz iyisiyle kötüsüyle senin aileniz ve bu düğünün bir parçası olmak istiyoruz.”

Ah, şimdi anladım. Tekrar sosyeteye sızmak istiyorlardı. Son yirmi yıldır Jason, zimmetine para geçirme ve hırsızlık suçları nedeniyle mahkeme kapılarından çıkamamıştı. Beni evlatlıktan reddettiklerinde bile borçlarının boylarını kat kat aştığını biliyordum.

Tahminimce artık beş parasızdılar. Gerçekten öyleyseler hiç şaşırmazdım.

Bu telefon da sadece bir para koparma planıydı. Ne tesadüf ki planın uygulaması *bana* düşüyordu. Bunca zaman sonra hâlâ midemi bulandırmasına sinir olmuştum ama daha da kötüsü, Oliver’ın niyetlerinden şüphe duymama neden olmuştu. Belki de her şey sandığım kadar safça tasarlanmamıştı.

“Merhaba, Jason.” Boğazımı temizledim, kendimi sakın tutmaya çalıştım. “Ne zamandır seni bu kadar kibar görmemiştin.”

“Kes şunu.” Sahte bir kahkaha attı, azizleri bile kandıramazdı. “O kadar da kötü değildim.”

“Aslında o kadar kötüydün. Bana sadece *kız* diyordun.”

“Ne demeliydim ki? Kulaklık mı?” Gülmeye çalıştı ama sesi boğazında düğümlendi.

Oliver’ın eşek şakalarının beni buraya kadar sürüklemiş olmasına inanamıyordum. Gerçekten çok saçmaydı. “Hoşça kal, Jason. Hoşça kal, Philomena.”

“Bekle.” Annem aceleyle araya girdi. “Ya davetiy—”

Cümlesini bitiremeden telefonu kapadım.

Biraz da onların kendi zehirlerinden tatmalarının zamanıydı.

“Hiç değilse pastamız var.” Seb ayağa fırlayıp kutuyu bize doğru itti. Hani şu iptal edilen bekârlığa veda partisinden son anda ayarladığım pasta. “Bir evlilik sona ererken diğeri başlıyor galiba?”

“Şaka yapmak için çok erken,” diye inledim ama kutunun üzerindeki kurdeleyi çözüp açışını izledim. Ağzımız açık kaldı.

Seb kaşlarını kaldırıp bana döndü. “Dört katlı demiştin.”

“Öyle söylemişlerdi.”

Hayır, bu dört katlı bir pasta değildi. Kocaman bir *penis* şeklindeydi. Şeftali rengi kremanın üstüne siyah kremayla zarif el yazısıyla şöyle yazılmıştı:

Sonsuza dek birlikte ve el ele.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Briar Rose

On Sekiz Yaşında

Kaybettiğim ilk şey Harvard kabulüm oldu.

“Bunu karşılayamayız,” dedi annem bir akşam, yaptığı caprese salatasından başını bile kaldırmadı. “Bu imkânsız.”

Ne şanslıydım ki ailem nihayet Cenevre Gölü’ndeki evimize dönmeyi başarmıştı ama bununla birlikte hayallerimi de paramparça etmişlerdi.

Taze mozzarella ve domates dilimlerinin üzerine fesleğen yaprakları dizdi.

Ben de üstlerine zeytinyağı gezdirdim. “Karşılayamayız derken ne demek istiyorsun?”

Zaten barınma ve yaşam giderlerimi karşılayamayacaklarını az çok biliyordum. İki yıl önce babam zimmetine para geçirdiği için işten atılmış, bir de üstüne mağdurlar tarafından açılan davalarda kendini savunmak için bütün birikimini avukatlara gömmüştü. Neyse ki Surval Montreux bana burs sağlamıştı.

Ama üniversite için en azından öğrenim ücretimin karşılanacağını sanıyordum.

“Ne dediysem o.” Annem, kalçasıyla çekmeceyi sertçe kapadı, ardından şarap dolabına yönelip beyaz şarap şişesini çıkardı. “Senatörün yazlığına gitmek son bir çırpınıştı, biraz fon buluruz diye düşünüyorduk. Ama herif hasta yatıyor, bizi karşılamadı bile. Ne kadar terbiyesiz.”

“Ama kabul edildim bile.”

Babamın para çalmasının sebebi kumar bağımlılığıydı. Bu yüzden bir ülkeden diğerine kaçıp duruyordu. Meğer dünyanın dört bir yanındaki kumarhaneler, her kaybettiğinde çıkardığı olaylar yüzünden onu kara listeye almıştı.

“Paramız yok.” Kadehini ağzına kadar doldurup bulduğumuz ortamı eliyle işaret etti. “Aslında bu yazlık evi de satmak zorunda kalacağız.”

Annemin söyledikleri karşısında yere yığılmamak için kendimi zor tuttum.

Oliver’la olan bütün hayallerim silinip gitmişti.

Onunla ilk kez bu evde tanışmıştım. Salıncakların yanındaki basamaklarda ona âşık olduğumu söylemiştim. Üst kattaki balkonda da bir gün onunla evleneceğime söz vermiştim.

Toparla kendini, Briar Rose. Okul her şeyden önemli. Oliver da böyle söylerdi zaten.

Annemin karşısına geçip elimi kalçama dayadım. “Bu benim için çok büyük bir şey, anne.”

Anne kelimesi her ağzımdan çıktığında bana yabancı geliyordu ama yine de kullanmaya devam ediyordum. Belki yeterince tekrarlırsam bir gün gerçekten doğru gelirdi.

Annem saçlarını geriye itip şarabın tadına yüzünü buruşturdu. “Ne diyeyim bilmiyorum.”

“Belki kredi çekebilirim...”

“Sana kredi vermezler,” dedi neredeyse alaycı bir ifadeyle. “Bizim kredi notumuz zaten berbat durumda, Tanrı bilir kaçtır.”

“Anne.” Derin bir soluk aldım. “Harvard’dan vazgeçemem. Bu benim hayalim.”

Gerçi... asıl hayalim Oliver’ın yanında olmaktı. Harvard sadece bonusuydu.

“Git bir burs falan bul o zaman.”

“Başvurmak için çok geç.”

“Ne dememi istiyorsun?” Tezgâha yumruğunu indirdi. “Başka bir okula git işte.”

“Ben Harvard’a gitmek istiyorum.”

“Ben de kumarda tüm paramızı batırmayan bir koca isterdim, tatlım. Mick Jagger şarkısında boşuna söylememiş. Hayatta her istediğini elde edemezsin.”

Söyleyeceği bu muydu gerçekten?

İnanamıyordum ama... aslında tam da ondan beklenecek türden bir cevaptı.

Peki. Tamam. Onun da *babamın* da fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum.

Koşarak odama çıktım, telefonumu şarjdan çekip hemen Ollie’yi aradım. Ne yapmam gerektiğini o bilirdi. Belki bana borç bile verebilirdi. Elbette öderdim. Son kuruşuna kadar.

Telefon çalarken kendimi koltuğa attım, yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim.

Üç kez çaldı. Dört. Beş...

Saatın kaç olduğuna baktım. Doğu yakasında sabahın erken saatleriydi. Neden açmıyordu? Oliver her zaman açardı. En azından birkaç saat içinde döneceğini söylemek için bile olsa...

Paris’ten döndüğümüzden beri yani son iki haftadır bunu sık sık yapıyordu. Staj programı inanılmaz yoğun ve ne zaman görünümlü konuşsak gözlerinin altı mor halkalarla çevrili oluyordu.

Aramayı kapadım, bana dönmesi için mesaj attım. Sonra başımı koltuğun arkasına yaslayıp Ollie’nin Instagram’ına girdim. Yüzünü görmek her zaman içimi rahatlatırdı.

İkimiz birlikte fotoğraf paylaşmazdık. Ben gizliliğime önem veriyordum, Ollie ise... pek öyle değildi.

Sayfasında daha önce görmediğim yeni bir fotoğraf olduğunu fark ettim: Ollie’yle Seb bir et lokantasında buzlu çaylarını tokuşturuyor, kameraya gülümsüyorlardı. Hemen beğendim. Sayfayı biraz daha aşağı kaydırınca tanımadığım birinden gelen bir yorum dikkatimi çekti.

LindseyBorneXO: ÇOK ATEŞLİ GÖRÜNÜYORSUN OLLIE.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Parmağımı ekranda biraz daha kaydurdım. Ollie'nin göl kenarında güneşlendiği bir başka fotoğrafının altında da aynı kızdan bir yorum vardı:

LindseyBorneXO: Beni göl evine ne zaman davet ediyorsun???
Sana DM'den biraz yaramazca bir şey attım...

Boğazım düğümlendi. Sayfasına tıkladım ve elimde olmadan soluksuz kaldım.

Ollie kızın bikinili fotoğrafını beğenmişti.

Beğenmişti.

Sanki bir araba kazasına denk gelmiş gibiydim. Sirenler, metal yığınları, kan... ama gözümü alamıyordum.

Kendine gel. Bu Oliver sonuçta. Belki yanlışlıkla olmuştur.

Ama hayır.

Kadının bahar tatilinde Cancun'dan paylaştığı yarı çıplak otuz fotoğrafının hepsini beğenmişti. Art arda. Ve yorumlar...
yorumlar gözlerimi dağladı.

Gördüğüm hiçbir şeyi unutmam mümkün değildi.

OlivervonBismarck: Aman Tanrım, ne kadar ateşlisinnnnnn

OlivervonBismarck: Bira, bikini ve barbekü mü? Daha ne olsun.

OlivervonBismarck: Ne zaman uğrayacaksın? Sana nasıl eğlenileceğini göstereyim.

Ollie'nin sadakati konusunda bugüne kadar hiç şüphem olmamıştı... ta ki şimdiye kadar.

Yanaklarım alev alevdi. Kulaklarım yanıyordu. Onu tekrar aradım. Ama yine açmadı.

Sonra bir daha aradım.

Ve bir daha.

KARANLIK PRENSİM

Kendime bunun mantıklı bir açıklaması olduğunu söyledim –yorumlar, flörtleşme, iletişimsizlik– ve telefonu kaldırıp kendimi güç bela dışarı atarak yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Ama döndüğümde hâlâ cevap vermemiştii.

İşte o zaman tamamen koptum.

Sonraki hareketimle gurur duymuyorum. Genelde soğukkanlı ve uslu bir kızdım. Ama şu an değil. Peş peşe ateş püsküren mesajlar yazdım ona.

Briar Rose: Cevap vermiyorsun, nedenini de bilmiyorum ama dürüst olayım, bu yaptığın hiç hoş değil.

Briar Rose: Sen orada başka bir kızla alenen flörtleşirken ben burada ikimizin geleceğini planlıyorum. Ne halt ediyorsun, Oliver?

Briar Rose: Beni ara.

Briar Rose: ALO?

Briar Rose: Umarım ölmüşsündür çünkü başka hiçbir bahane yeterli olmayacak.

Ama Oliver ölmüş falan değildi.

Dört gün sonra Instagram'da yeni bir fotoğraf paylaştığında bunu anladım. Seb'le birlikte, ağzı kulaklarında sırıtıyorlardı. Altına da şunu yazmıştı:

Küçük kardeşim Hindistan'a taşınıyor. Alavida, puşt!

Ollie ne aramalarım ne de mesajlarım geri dönmüştü. Ama bu fotoğrafı paylaşmaya vakti olmuştu.

Fotoğrafın her bir pikselini inceledim. Mutlu görünüyordu. Umursamaz, bronz tenli ve ağzı kulaklarında. Nasıl olur da hiçbir açıklama yapmadan hayatına devam edebilirdi?

Yazın geri kalanı hızlı ve korkunç bir çöküşe geçti. Harvard'a ödeme yapmam gereken son tarih gelip geçti. Özel öğrenci kre-

disi almaya çalıştım ama kredi geçmişim yoktu, ailem de kefil olmayı reddetti.

Harvard resmen elden gitmişti.

Belki bu durum beni daha çok üzerdi ama aklım tamamen Oliver'ın tek kelime etmeden beni terk etmiş olmasına takılıydı. Havaalanında Seb'le birlikte paylaştığı o fotoğraftan beri sosyal medyada hiçbir şey paylaşmamıştı ama bu, benim günde birkaç kez sayfasını kontrol etmemi engellemedi.

Jason'ın zimmetine para geçirme davası yakında Arjantin'de başlayacaktı. Bu yüzden annemle birlikte oraya uçtular. Cenevre'deki yazlık evi sattılar ve yanlarında gitmek için yalvardığımda annem bıkkın bir edayla iç çekerek dizine vurmuştu.

"Briar Rose, on sekiz yaşındasın. Artık annenin eteğinin arkasına saklanamayacak kadar büyüksün. Kendi biletlerimizi bile zar zor alabildik. Ekonomi sınıfında uçuyoruz, Tanrı aşkına."

Beni geride bıraktılar. Uğurlarken ağız ucuyla bile iyi şanslar demediler. Beni kalbim kırık, beş parasız ve korku içinde bıraktılar. Dünyada tamamen yapayalnız kalmıştım.

İlk birkaç gün geçici olarak eski bir özel ders hocamın evinde kaldım, sonra Zürih'te stüdyo daire kiraladım. Bir yıl boyunca çalışıp para biriktirir, sonra Amerika'da üniversiteye giderim diye düşündüm.

Zürih'te konut kiralari akılalmaz şekilde pahalıydı. Binanın dört katı ve çatı katı bodrumunu haftada bir temizleme karşılığında indirim koparabildim. Üstelik Bahnhofstrasse'de küçük bir kafede barista olarak çalışmaya başladım, hafta sonlarıysa bir erkekler kulübünde masa sildim.

Çalıştım, çalıştım, sonra biraz daha çalıştım. Hepsi Ollie'nin ihanetini zihnimden silmek içindi. Ama ne kadar çok düşünürsem, yollarımızın ayrılma biçimi içimi o kadar çok acıttı: ayrılık konuşması bile olmadan, mantıklı bir açıklama olmadan, doğru düzgün bir veda olmadan...

O benim durumumu biliyordu.

KARANLIK PRENSİM

Bekâretimi aldıktan sonra Amerika'ya kaçtı. Geri dönerken üstüme giyecek kıyafet bile bırakmamıştı üstelik.

Kalbimi ve ruhumu teslim ettiğim çocuk, meğer sadece ben-cil bir pezevenkmiş.

Yine de içimde hâlâ minicik, aptalca bir umut kalmıştı. Belki de bütün bunların ardında mantıklı bir açıklama vardı. Belki de Ollie aslında o kadar kötü biri değildi.

Çalışmadığım zamanlarda burs ve hibelere başvurdum. Not ortalamam yüksekti, elimde bolca tavsiye mektubu da vardı. Sonunda Baylor Üniversitesi'nden tam burs kazandım.

Kabul mektubunu ilk kez okuduğumda hissettiğim tek şey derin bir boşluktu. O mektubu mutfağında –aynı zamanda yatak odam, banyom ve gardırobum da olan o mutfakta– okudum. Bayat çayımı yudumladım; aynı poşeti ikinci kez kullanarak yaptığım o tatsız, pis çayı. Sonra kendi kendime başımı salladım.

Artık hiçbir zaman gerçekten mutlu ve başarılı olamayacağım gerçeğiyle barışmıştım.

O yüzden sadece hayatta kalmayı seçtim.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Briar

İntikam soğuk yenen bir yemekti.

Benimkisiyse dondurma tabağında servis edilecekti.

Oliver bir saat yol yapıp aldığı paket yemeklerle eve döndüğünde, beni mutfakta buldu. Hindistan cevizli ve ballı ev yapımı dondurmadan bir top alıp beyaz çikolataya batırarak renkli şekerlemelere buladığım külahın içine yerleştiriyordum.

Külahı burnunun dibine uzatıp yanağına bir öpücük kondurdum. “Senin için.”

Onu dört gün sonra ilk kez görmek nefesimi kesmişti.

Siyah V yakalı tişörtü ve şık pantolonuyla öyle yakışıklı görünüyordu ki. Ön kolundaki damarlar, tişörtün altından belli belirsiz seçilen baklavaları ve *Tanrım*, o düzgün, atletik vücudu...

Tamam. Bu adamla aynı şehirde –hatta aynı çatı altında– yaşadığımı bilmek bile başlı başına cinsel bir işkenceydi.

Ama sırf seksi diye onu affedecek değildim.

Ollie gözlerini kıstı.

Bana değil, külahı bakıyordu. “Hilesi nerede?”

Üstüne bir kiraz kondurdum. “Hile yok.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşları çatılmıştı. Bu da kaslarının daha da ortaya çıkmasına neden oldu. “Her şey yolunda mı?”

Ağzım kulaklarımda, “Harika,” diye cevap verdim. “Lütfen dondurmamı tat. Bu özel bir tarif.”

“Bu özel tarifte arsenik trioksit ve fosgen de var mı?” Yüzümde öfke ya da sinir ararcasına beni süzdü.

KARANLIK PRENSİM

New York Times'taki ilanının konusunu hâlâ açmamıştım. Zaten onu günlerdir görmemiştim ki. O gün *udonumu* bırakıp sıvışmıştı. Onunla yüzleşmeme bile fırsat vermemişti.

"Hadi ama." Dudaklarımı büzdüm. "Bana hiç mi güvenmiyorsun?"

"Daha geçen gece ben uyurken yüzüme süper dayanıklı Sharpie'yle iki tane koca penis çizen kadına güven olur mu?" dedi, yanağını işaret ederek. Yüzündeki minik penisler hâlâ hafiften belli oluyordu.

Tamam... Belki o nişan ilanının intikamını biraz da olsa almıştım. Ama tamamen zifiri karanlıkta çizebilmiş olmam müthiş bir başarıydı. Telefonumun fenerini bile kullanmamıştım.

"Derin uyursun sen. Eskiden de böyleydin." Omuz silktim. "Ağaçtan sarkmış armuttu, ben de alıp ısırdım."

İşaret parmağıyla eline aldığı dondurmayı gösterdi. "Bana buradan sedyeyile çıkmayacağıma dair söz verene kadar bunu ağzıma sürmem."

"Yemin ederim." Elimi göğsüme koydum. "Dondurma tamamen güvenli. Bak, ilk ısırığı ben alıyorum."

Külâhı elinden kaptım, gözlerimi onunkilere kilitleyip dilimi dondurmanın üstünde gezdirdim. Yutkunurken boğazının oynadığını gördüm, pantolonunu düzeltmek zorunda kaldı. Tepkisine neredeyse kahkaha atacaktım.

"Gördün mü?" Külâhı ona uzattım. "Bundan daha iyi bir krema gördün mü?"

"Evet, şu an pantolonumda oluşan şey," diye homurdandı, dondurmayı elimden alıp dudaklarına götürdü. Dilini aynı benim gibi dondurmanın üzerinde gezdirirken göz temasını kesmedi. "Vay bee." Kaşlarını çatarak külâha baktı ve ardından yalamayla devam etti. "Bu gerçekten çok iyiymiş."

Tabureye oturup dirseklerimi mutfak tezgâhına dayadım, çenemi elime yerleştirip onu izlemeye başladım. "İki yıl önce bir gelato yapım kursuna gitmiştim."

Birkaç yalamadan sonra sakladığım şeyi buldu. Kûlahın içinden plastik bir kart çıkardı, yapış yapış parmaklarının arasına aldı, suratını buruşturdu. “Bu da ne şimdi?”

“Şan dersi randevumuz.” Ellerimi birbirine çırttım, taburede kendi etrafımda dönerken sahte bir “*Tanrım, seninle evleneceğim için çok mutluyum*” gülümsemesi takındım. “Hani düğün düetimiz için.”

New York Times’taki ilanının rövanşı olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Önce kafasında çarklar döner gibi oldu, sonra o avlanan ceylan bakışı bir anda muzip bir sırıtışa dönüştü.

“Evet ya... Ne zaman başlıyoruz diyordum ben de.”

Kollarımı iki yana açtım. “Bu öğleden sonra.”

“Bu öğleden sonra mı?”

Göz kırptım. “Şimdiden daha iyi bir zaman olabilir mi?”

“Hımm, aslında hiçbir zaman,” diye mırıldandı, ardından suratına sahte bir sırıtış yerleştirdi. “Pardon, demek istediğim evet, tamamen müsaitim ve hayır, sabırsızlıktan ölüyorum. Muhtemelen anlamışsmdır, bu sahte düğün işi benim için ölüm kadar önemli.”

“Benim için de öyle.”

Birimiz pes edecektik ama o kişi ben olmayacaktım.

Ne yaptığımızdan tam emin değildim fakat bunun biraz sürtünme, belki de seksle biteceğini hissediyordum. Ki Oliver’la seks yapmaya fazlasıyla hazırdım.

Ee, ne var yani? Sonuçta ona bir seferlik borçluydum zaten.

Sadece bir kez, Briar.

“Aslında,” dedi Oliver, bana yaklaşıp dondurmayı bir kere daha yaladı. “Benim daha da iyi bir fikrim var.”

Kûlahı bana doğru eğdi. Yaladım. O da başını eğip dondurmanın üzerinden diliyle benimkini yaladı. Soğukla karışık o sıcaklık, tatlı bir aromayla birleşmişti. Çok tatlı bir aroma.

Gözlerimiz kapandı. Bir saniyeliğine, elimizdeki dondurmanın üzerinden dillerimizi birbirine dolayarak öpüşmeye başladık.

Külahın ucundan birkaç damla akararak memelerimin arasından süzüldü. Ne olduğunu anlamadan, soluğum hızlandı. Elbisemi yırtıp beni oracıkta becermesini istiyordum.

Zaten onun belirlediği bir zamanda seks yapmayı *kabul* etmiştim.

Şu an belki de tam zamanıydı.

“Hımm. Aşırı tatlısın. Her neyse,” dedi Oliver, aniden geri çekilip sanki demin hiçbir şey yaşanmamış gibi dimdik duruyordu. “Dediğim gibi, bir fikrim var.”

“N-ne fikri?”

“Dansı da yapmak istiyorum.”

Elimin tersiyle ağzımı sildim. “Dans?”

“Evet. ‘Love is an Open Door’. Koreografisi bile var. Neden sadece şarkıyla yetinelim? Dansı da yapalım.”

Bu iş artık iyice çığırından çıkıyordu. Gerçekten bunu yapacağıma inanıyor muydu? Ya da benim onu ciddiye alacağıma? Bu bir cesaret savaşıysa, bir ilk *kim göz kırpacak* yarışıysa, o kişi ben olmayacaktım.

“Tabii ki.” Oturduğum yerden kalktım, gerinip memelerimi dikleştirdim. “Bana uyar. İlk şan dersimize hazır mışın?”

Daha yeni kendime gelmişim ki Oliver, külahın içinden işaret parmağıyla biraz dondurma alıp dudaklarıma sürdü. Hiç tereddüt etmeden ağzımı açtım. Gözlerimi ondan alamıyordum.

“Siktir,” diye mırıldandı. Gözleri mahmur hâlde, yorgun bakışlarla parmağını dudaklarımda gezdirdi. Bense parmağını usulca yalayarak temizledim. “Seni sonunda gerçekten becerdiğimde menimi son damlasına kadar içeceksin, değil mi?”

“Tabii o gün gelirse. Belli ki kazandığın açık çeki kullanmayı eper ağırdan alıyorsun.”

“Sadece beklentiyi yükseltiyorum.”

“Seni becermek istemem hiçbir zaman sorun olmadı, Oliver. Senden etkileniyorum. Katlanamadığım tek şey kişiliğin.”

“Benimle evlenmek üzere olan birine göre büyük laflar bunlar.”

İyi cevap.

Ama ilk göz kırpan o olacaktı.

Bunu sağlayacaktım.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver

Ollie vB: Bana fena kızgın.

Romeo Costa: Ne yaptın?

Ollie vB: Nişanlandığımızı *New York Times*'ta duyurmuş olabilirim.

Romeo Costa: Hangi nişan? ORTADA NİŞAN FALAN YOK.

Ollie vB: Semantik farklar.

Romeo Costa: "Semantik" o demek değil. O lobotomi ameliyatı seni gerçekten fena harcamış.

Zach Sun: Kendine şimdiden yatacak bir çekyat siparişi ver. Bu iş bitti.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oliver

“Bize şarkı söylemeyi mi öğretiyor yoksa ofis binası büyüklüğünde bir balina doğurmayı mı?”

Sözlerimi duyan şan hocası başını hızla çevirip bana bir bakış attıktan sonra tuvalet molası için odadan çıktı.

Eyvah. Gitti sanmıştım. Benim suçum değil. Son on beş dakikadır Briar’la birlikte “nefes kontrolü” çalışıyorduk ki bu da esasında “kim daha uzun süre nefesini tutacak” yarışına dönmüştü. Eğer Briar’ı birine benzetecek olsaydım, hırsı bakımından Seb’e benden daha çok benziyordu.

Briar stüdyonun öteki ucundan bana sırtıtp, “Sürece güvenmemiz gerek,” dedi.

Arkasındaki duvarların her santimi Broadway oyunlarının imzalı posterleri, çerçeveli ödüller ve sertifikalarla kaplıydı. Görünüşe göre eğitmenimiz hayli meşhur biriydi.

Adını bile hatırlamıyordum. Jillian ya da Jessica... J harfiyle başlayan bir şeydi işte. Aklımda olan tek şey nişanlımın—gerçekten nişanlım mıydı yoksa hâlâ sahtelik sınırında mıydık planımın gidişatına göre değişirdi— odaklanmış hâliyle nasıl da ağız sulandırıcı göründüğüydü. Her nefes alışında dudaklarını büzüyor, hafifçe kımıldatıyordu.

Her zaman azgın biri olduğumu biliyordum ama sırf biri nefes alıyor diye bundan tahrik olmak... bu benim için bile yeni bir deneyimdi.

Ve evet, onu yanımda tutmak uğruna Briar’la evlenmeye razıydım.

KARANLIK PRENSİM

Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum. Bu aşk mıydı? Bir tür yakınlık mı? On beş yıllık yasın ardından gelen bir ferahlık mı? Ne olursa olsun, emindim. Öyle sarsılmaz, zerre kadar şüpheye yer bırakmayan bir inançtı ki bu, benim için ondan başka kimsenin olmayacağını biliyordum.

“Ve sabırlı da olmalıyız.” Briar saçlarını tepesinde yeniden toplarken lastik tokayı dişlerinin arasında tutuyordu. “Roma bir günde kurulmadı.”

“Düğünümüz birkaç ay içinde,” dedim, Briar saçlarını toplarken boynunun zarif kıvrımından gözlerimi almakta zorlandım. “Lin-Manuel Miranda’yla Mariah Carey’nin ses tellerini boğazlarımıza cerrahi operasyonla yerleştirmeyeceksek...”

“Yani o ihtimali düşünebiliriz, neden olmasın? Sonuçta uçsuz bucaksız bir servetin var.”

“Hayatım boyunca alışılmışın dışında şeyler aldığım doğrudur.”

“Öyle mi?” Bana göz ucuyla baktı. “Mesela ne gibi?”

Her şey.

Onun sevgisi dışında hiçbir şeyi gerçekten hak etmemiştim. Geri kalan her şey sadece para sayesindeydi. Elimdeki tek gerçek şey –Briar’ın kendisi– çoktan gitmişti. Bu gerçeği, bu yenilgiyi nereye gidersem gideyim yanımda taşıyordum. Bazı pişmanlıklar gölge gibi peşinizi bırakmazdı, nereye giderseniz gidin sizinle gelirdi.

“Ah işte, klasik şeyler.” Omuz silktim. “Özel kan nakilleri, eşsiz dinozor kafatasları ve tam donanımlı, yetişkin kaplan filosu.”

“Anlıyorum, konu yine döndü dolaştı gizli kanadındaki kaçak egzotik hayvanlara dayandı.”

Gerçekten, iradesine hayran kaldım. Eğer biri bana *bu odaya ne olursa olsun giremezsin, yasak* deseydi ben bu kadar soğukkanlı olamazdım.

“Son kez söylüyorum, onlar kaçak değil. Gayet yerliler. Hatta şimdi seni oraya götürüp kafeslerinde ne kadar rahat ve mutlu

mesut bir şekilde yayıldıklarını göstermek istiyorum. *Kaplan Kral* bile benim yerimde olmak isterdi.”

Alt dudağını ısırarak gülmemeye çalıştı.

Bu, kazandığım iddiayı tahsil etmek için mükemmel bir andı. Gerçi hangi an mükemmel değildi ki? Öne eğilip onu öpmek istiyordum. Üzerindekileri soymak. Dudaklarından başlayıp ayak parmaklarına dek vücudunu arşınlamak. Başımı bacaklarının arasına gömüp orada kaybolmak istiyordum. Bu kadına deli gibi âşıktım. Resmen aptala dönmüştüm. Öylesine değil, gerçekten.

Ve. Umurumda. Bile. Değildi.

Ama hayır. Ödülümü en doğru zaman gelene kadar kullanmayacaktım.

Bir an göz göze geldik, aynı şeyi düşündüğümüz çok açıktı.

“Şey...” Briar başını sallayıp boğazını temizledi. “Düğün olacak, şarkı da söylenecek.”

“Ve dans. Dansı unutma.”

“İşte o konuda rezil olacağız,” diye uyardı. “Ama zaten amaç da bu. Kusurlarımızı değil, yeteneklerimizi sergileyeceğiz.”

Ah, sersem, Minik Böceğim. Gülmek istiyordum. *Beni asla rezil edemezsin.*

Öğretmen kapıyı açtı. Bileğinde şingirdayan bilezikler metal bir senfoni gibi gelişini belli etti.

“Geldim,” diye şakıdı. “Kulak çalışmanızı yapabildiniz mi?”

“Günde iki kez.” Başparmağımla Briar’ı gösterdim. “Üstelik bu, sadece hızlı sevişmek istediği kötü günlerde böyle.”

Sahte nişanlım ânında kıpkırmızı kesildi ama öğretmen kahkahaya boğuldu.

“Aman Tanrım.” Jillian ya da Jessica kendini eliyle yelpazeledi. “Bu çocuk tam bir cevher, değil mi?”

“Canım kaç kere olduğu değil, nasıl yaptığın önemli demiştim ya hani...” Briar küçümseyici bir gülümsemeyle kolumu okşadı. Sonra öğretmene ciddi bir bakış attı. “Bir yıl boyunca hiç yemek yememiş bir sokak köpeği gibi saldırıyor.”

Öksürerek elimi yumruk yapıp ağzıma götürdüm. “Performansıyla ilgili hiç şikâyet duymadım.”

“Çünkü kirli çamaşırlarını ağzıma tıkmayı seviyorsun. Bu arada, artık bundan vazgeçersen çok *memnun* olurum.”

Vay canına. Beni rezil etmeye çalışıyordu. Kendi oyunumda beni alt etmeye. Ama bu imkânsızdı. Ben bu işin doktorasını yapmıştım. Kimse beni geçemezdi.

“Hayatımın ışığı.” Omzunu okşadım. Parmaklarımın altında ürperdi, tam da tahmin ettiğim gibi. “O mutfak havlusuydu ve mutfak havluları yenmek için değildir. Ama merak etme, seni yola getireceğim. Neredeyse geldin zaten, *az kaldı*.” Öğretmene çapkın bir gülümsemeyle baktım. “Tuvalet eğitimi tamam. ABC şarkısını da öğrendi, Bayan Rachel sağ olsun. Birkaç hafta önce hafızasını kaybetmiş, resmen on sekiz aylık hâline dönmüştü, düşünebiliyor musunuz?!”

Şan hocası elini göğsüne koyup hayranlıkla iç geçirdi. Briar homurdanarak topuğuyla ayağıma bastı. Midemden alçak bir gurultu yükseldi.

“Pekâlâ, nerede kalmıştık?” Öğretmen kafası karışmış gibi çevresine bakındı. “Ah, evet. Mırıldanma çalışması yapacaktık.”

Kalan süre boyunca mırıldandık. İnilti, homurtular, iç çekmeler... Briar tüm bu süre boyunca olgun bir çilek gibi kırmızıydı. Ders bittiğinde arabaya atlayıp yan koltuğa geçerek emniyet kemerini taktı.

Öğretmen camdan el salladığı anda Briar’ın rahat gülümsemesi ânında kayboldu ve suratı asıldı.

Hâlâ benden nefret etmeye kararlı anlaşılan.

“Yarın New York’a gidiyorum,” dedi.

“Sanırım *biz* New York’a gidiyoruz demek istiyorsun,” diye düzelttim. “Nişanlım gibi güzel bir kadını şehirdeki serserilerin ortasında tek başına bırakmam söz konusu bile olamaz.”

“Yaaa.” Sahte bir gülümsemeyle bana baktı. “Ne kadar iğrenç. Neyse, iş için gidiyorum. Yeni projede birlikte çalışacağım iki

oyuncuyla tanışacağım ve tamamen odaklanmam gerek. Onların sınırlarına ve ihtiyaçlarına saygı duyduğumdan emin olmalıyım. Görüldüğü üzere sağlığım iyi, bütün fonksiyonlarım çalışır durumda.” Yaralı yerini gösterdi. “Yani kimse bakmıyorken sırf birbirimizin sinirine dokunmak için bu numarayı sürdürmemize gerek yok.”

“Ben bunu seni sinir etmek için yapmıyorum.” Arabayı çalıştırırken kaşlarını çatmıştı. “Ama gerçekten çok hoş bir artı oluyor.”

İç geçirerek torpido gözünü açtı ve oradan bir sakız aldı. “Her neyse, sen gelmiyorsun.”

“Senin adına sevindim. Ben az önce seni sadece nefes alırken izleyerek boşaldım.”

“İğrençsin.”

“Romantiğim.”

“Lütfen anlayış göster. Yarın New York’a gelmen imkânsız. Yapım şirketi benim için otel ayarladı, bir gece kalacağım.”

“Şoförüm seni götürür,” dedim, sorusunu doğrudan yanıtlamadım. Bu kadını asla tek başına bırakmazdım. Daha *yeni* komadan çıkmıştı.

Ağzını açtı, itiraz etmek üzereydi ama asla geri adım atmayacağını fark etti. “Pekâlâ. O zaman sen gelmiyorsun, değil mi?”

“Sana bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?”

“Konuyu saptırma. Anladığınızı söyle.”

“Anladım.”

“Harika.”

“*Muhteşem.*”

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Briar

Kendimi eyalet sınırlarının dışına çıkan bir firari gibi hissediyordum.

“O hâlde kırmızı çizgilerden bahsedelim.” İki Oscar adaylığı olan Hailey Johansson’ın karşısında dizüstü bilgisayarımı açtım, her müşterimde kullandığım anket dosyasına çift tıkladım. “Var mı böyle şeylerin?”

Hailey on iki kişilik masanın diğer ucunda dudaklarını büzdü. İnce parmağına siyah buklesini dolamış, çenesini yumruğuna dayamıştı. Çizgi filmlerden fırlamış iri gözlü bir prenses kadar büyüleyici ve zarifti ama Grand Regent’in 5. Cadde’deki Magnolia Odası’nda oturduğu yerde canı sıkılıyormuş gibi görünüyordu.

Evet. Bize yedi yıldızlı bu otelde saati iki bin dolara mal olan bir masa ayırtmıştım. Nişanlığımın imkânlarından sonuna kadar yararlanıyordum. Konferans katına adım attığımızda üç parçalı takımlar giymiş adamlar, yuvarlak masaların üzerinde eğilmiş, baskıdan çıkmış tabloları incelerken bizi görüp hayranlıkla bakakaldılar. Yüksek tavanlar, milyon dolarlık avizeler ve yüksek profilli yatırımcıların ortasında ne kadar sırtıttığımızı anlatmaya kelimeler yetmezdi.

“Yani... sanırım tam birleşme?” Hailey pembe sakızını şaklatarak patlattı, büyük kahverengi gözleri camın ardından geçen yakışıklı iş adamlarını izliyordu. “Gerçi dürüst olmak gerekirse sonunda Oscar’ı kazanacaksam bu bile kesin bir sınır sayılmaz.”

Zayıf bir kahkaha attım. Ama o gayet ciddiydi.

Çekimlerin başlamasına on beş haftadan az kalmıştı. Bir aylık maaşımı ortaya koyarım ki Hailey bu sürenin tamamını Oscar kazanan oyuncuların voodoo bebeklerine iğne batırarak geçirecekti.

Boğazımı temizleyip yeşil çayımı yudumladım. “Hiç mi rahatsız olacağın bir şey yok?”

“Hayır.”

“Tam çıplaklık? Belirli bölgelere dokunulması? Mahrem sahnelerde sette bulunabilecek kişi sayısı?”

Yavaşça gözlerini kırptı. “Sanırım sen hâlâ anlamadın, Briar. Ben Oscar’ı *istiyorum*. Sürecim ne kadar uçuksa kazanma şansım o kadar artar. Umurumda değil, gerekirse bir boşalma sahnesi bile çekerim yeter ki ödülü alayım.”

Masanın karşısından onu dikkatle süzdüm, ağzımın açık olmamasına özen gösteriyordum. Hailey’nin yaklaşımında yanlış bir şey yoktu. Sadece ben böyle bir şeye alışkın değildim. Genellikle bedenleri ve imajları konusunda fazlasıyla hassas insanlarla çalışırdım.

“Sana neden beni tuttuğunu sorabilir miyim?” dedim, “eğer bir mahremiyet koordinatörüne ihtiyacın yoksa.”

“PR ekibim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor.” Gözlerini devirdi. “Tony DiLorenzo’yla yaşadığım kaçamaktan beri.”

Kaçmağı, Las Vegas’ta yapılan bir evlilikle başlamış ve sonrasında boşanma kararıyla sona ermişti. Tony o sırada uzun süredir birlikte olduğu hamile kız arkadaşını doğuma bırakıp Hailey’yle kaçmamış olsaydı medya ona belki daha anlayışlı davranırdı. Hem de son anda. Hailey’yle profesyonel olarak iyi anlaşamayacağımız ortadaydı ama ben insanlara hep hoşgörülle yaklaşmaya çalışırdım. Çünkü çocukken kimse bana öyle yaklaşmamıştı. Hayatta herkesin düzeltilmemiş bir hikâye olduğuna inanırdım. Biraz anlayış, dünyanın en sert profillerini bile törpüleyebilirdi.

KARANLIK PRENSİM

“*Senin kırmızı çizgilerin var mı?*” Hailey kâğıt pipetiyle yeşil içeceğini höpürdetti. “Belki senden biraz ilham alırım. Sen öyle... temasa düşkün biri gibi duruyorsun.”

“Evet.” Alaycı sözünü görmezden geldim. “Kırmızı çizgilerim var.”

Neredeyse yok denecek kadar kısa eteğini düzeltti, sakızını bir peçeteye tükürüp deri döşemeli koltuğun altına attı. “Mesela ne?”

Ağzımı açmıştım ki gözüm kapının yanındaki köşede kıpırda-yan şüpheli bir harekete takıldı. Uzun boylu, iyi giyimli, altın rengi saçlarıyla dikkat çeken bir figür. O baştan çıkarıcı dudaklar...

Başımı iki yana salladım. Hayır. Olamazdı. Ona gelmemesini söylemiştim.

Onu uyarmıştım.

Bu adamın yanındayken hormonlarını bile kontrol edemiyorsun, onu nasıl kontrol edeceksin?

Boğazımda yükselen histerik bir kahkahayı bastırdım. Oliver, masaların arasından bir iblis gibi süzülerek ilerliyordu. Üç parçalı takımlar giymiş adamlar yarım yamalak el sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyor, onunla birkaç kelime edebilmek için can atıyorlardı.

İçlerinden biri kolundan yakaladı. Oliver ona öyle bir bakış attı ki adamın söylediklerini küçümseyerek yüzüne alaycı bir gülümseme kondurdu. Adam gülerek karşılık verdi, belli ki mahcup olmuştu. Oliver sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve gözleri bana kilitlendi. Avına. Zaferine. Küçük oyuncağına.

Boğazımdaki düğümü yuttum. Hailey yüzünü buruşturmuştu, belli ki sinirlenmişti.

“*Aloo? Kırmızı çizgilerin neler, Briar?*” dedi, sesi alaycıydı. “Biraz ilhama ihtiyacım var. Partnerim benim *kolay* biri olduğumu düşünsün istemem. Bekârmış bu arada, biliyor musun?”

Ha, şimdi mi umurunda oldu?

Ollie’ye yönelmiş öfkeli bakışlarımı, içimde kalan son irade kırıntısıyla söküp alarak Hailey’ye döndüm. Sabırlı bir gülümseme

takındım. Oliver'ın saçma sapan "ilk kim göz kırpacak" oyunuyla bu işi mahvetmesine izin veremezdim.

Bu benim kariyerimdi. Hayattaki tutkumdu. Buraya gelmeye nasıl cüret edebilirdi?

"Sınırlar," dedim, sesim kendi kulağıma bile yabancı geldi.

"Sınırlar mı?" Hailey başını yana eğdi, sanki böyle bir kavram ona fazlasıyla yabancıymış gibi. "Ne yani güvenli kelimeler falan mı?"

"Yani, birine beni görmeye gelmemesini söylersem, buna uyması gerekir. Yoksa ağır sonuçlarına katlanır."

Son kısmı, Oliver'ın duyabileceği yükseklikte söyledim. O sırada kapıyı araladı. Arkamdan yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Sevgilim," diye mırıldandı o meşhur *Kont Bilmem-Kimin* aksanıyla, iğrenç bir cazibe ve patronluk taslayan bir şehvetle. "İşte buradasın."

"Hayatım." Yüzümde sahte bir tebessümle elini tuttum, parmak kemikleri çatırdayana kadar sıktım. Bu oyunu iki kişi oynayacaktık. Öfkemi belli etmeyecektim. "Seni burada görmek ne hoş bir sürpriz."

"Şaşırmana gerek yok. Grand Regent Group'un her çalışanına talimat verdim. Seni otelde gördükleri an bana haber vermeleri gerekiyor ki sana kur yapabileyim." Bu akılalmaz bilgiyi içselleştirmem için bekledi. "Evet, dünya çapında tam 184.000 kişi."

"Bu..."

"Romantik?"

"Ben *akıl sağlığından yoksun* diyecektim."

"Seni özlemiştim, dayanamadım." Yanıma geçip oturdu. "Umarım rahatsız etmemişimdir."

Tanrı'nın cezası. İş toplantısının tam ortasıydım.

"Olur mu hiç," dedim bal gibi bir sesle, yanağını avucuma alıp neredeyse derisini yırtacak kadar sertçe çimdikledim. "Ama

burada bulunan danışanım, tahmin edebileceğin gibi mahrem tercihlerini bir yabancıyla paylaşmak istemeyebilir.”

“Ah, onun bize katılmasında *hiçbir* sakınca görmüyorum.” Hailey kıkırdadı, elinin arkasını Oliver’a uzatarak öpmesini bekledi. “Oliver von Bismarck, sizin hakkınızda çok şey duydum.”

“Kasık biti dedikoduları ne yazık ki doğru.” Oliver iç geçirdi, masanın etrafını dolaşıp onun elini sıktı, öpmeden gevşek bir tokalaşmayla yetindi. “Ama sevgili nişanlım, ilk tanıştığımızda hepsini tek tek temizlemek gibi kutsal bir görevi üstlenmişti. Gerçekten azize gibi bir kadın.”

Yerine geri döndü ve beni omuzlarımdan kavrayıp yanağını benimkine yapıştırdı. Onu öldürecektim.

Bu şartlar altında müebbet hapis, ödenecek küçük bir bedeldi.

Hailey hayal kırıklığı dolu bakışlarını ikimize dikip, “Siz nişanlı mısınız?” diye sordu.

İşte şimdi bu kadınla çalışamayacağımı kesin olarak anlamıştım. Birincisi, sahte nişanlımı öyle bir süzüyordu ki, âdeta suratını yeni favori koltuğu yapmak istiyordu. İkincisi, bilerek öne eğilmişti ki göğüs dekoltesi daha iyi görünsün.

Saçlarını omzunun üstüne savurdu. “Nasıl olur da duymamış olabilirim? Dedikodu köşelerini takip ediyorum, Oliver.”

“Geçen gün *New York Times*’ta çift sayfalık bir ilan verdik.” Oliver onun bu ağır flörtüne hiç aldırmamış gibiydi. “Başka şansım kalmamıştı, Hailey. Beni perişan etti. Takip etti, bıktırdı. Gece gündüz. Tuvalet bile giremiyordum, bir bakıyordum banyoda. Ağzını açıp bana özel bir klozet olmak istiyordu.”

Kanım damarlarımda fokur fokur kaynarken ellerim titremeye başladı. Oliver az sonra intikamın ne kadar kahpe bir şey olduğunu öğrenecekti. Hem de benim gibi.

“Gerçekten mi?” Hailey gülümsedi, parmağını göğsünün çizgisi boyunca gezdirdi. “Ben cesur kadınları severim. Az önce Briar’a söyledim, hiç kırmızı çizgim yoktur. Hiçbir sınıırım. *Hiç*,”

dedi, ilk yüz söyleyişinde anlamadıysa diye. “Her şeye açığım. Çok açık fikirliyim.”

“Vay canına, siz ikiniz harika bir çift olurdunuz,” dedim, elim yavaşça masanın altına, Oliver’ın kucağına doğru kayarken.

Avucumla kasıklarını kavradım. Biri camdan baksa görebilirdi. Kumaş pantolonunun içinde tamamen sertleşmişti, nabız gibi atan, dimdik bir ereksiyon. Sıcaklığını o pahalı kumaşın altından bile hissedebiliyordum. Nefesim kesildi.

Bunu ona ben yapmıştım.

Hailey değil.

“Korkarım treni kaçırdın,” dedi Oliver inleyerek, parmaklarım kökten uca sertliğini takip ederken nefesini tutarak konuşmaya çalıştı.

Hailey göz kırptı. “Eğer başka bir yere uğramak istersen, benim istasyonum her zaman müsait.”

Evet, kesinlikle ona “sorun sende değil, bende” temalı bir ayrılık e-postası göndermeyi planlıyordum.

“Ben ev kuşuyum,” dedi Ollie, sesi neredeyse çıkmamış kadar kısıktı.

Elim pantolonunun düğmesine kayd, düğmeyi çözüp fermuarı indirdim. Penisini dışarı fırlatarak beni şaşırttı. Kalın, uzun ve şişkindi. İç çamaşırı giymemişti.

Tabii ki giymemişti. Bu Ollie’ydi. Üzerine bir pantolon çekmiş olması bile mucize sayılırdı.

Aletini avucumun içine aldım ve niyetimi hiç gizlemeden sıktım. Dudaklarından istemsiz bir inilti döküldü.

“Her şey yolunda mı?” Hailey öne eğildi, Oliver’ın dikkatini çekmeye çalışıyordu. “Biraz solgun görünüyorsun.”

“Çünkü kanımın tamamı şu an sikimde toplandı,” diye fıslıladı Oliver, yalnızca benim duyabileceğim bir tonda.

Yerinde kıpırdandı ama elimin hareket etmesine izin vermedi. Penisini yavaş yavaş okşamaya başladım. Yukarıdan aşağı. İpeksi

derisi kayganlaştırıcıya bile ihtiyaç duymuyordu. Zaten fazlasıyla pürüzsüzdü.

Bacaklarımı birbirine bastırdım, arzudan başım dönüyordu. Eğer Oliver o bahsettiği ödülü yakın zamanda tahsil etmezse ikimiz de kendimizi tutamayacak ve yapılmaması gereken bir şey yapacaktık. Tek isteğim, onu içimde hissetmekti.

Hailey dudak büktü, Oliver'a yan yan bakarken beni tamamen görmezden geliyordu. "Ne dedin?"

Ben masanın altındaki tempomu artırdım. Öfkeyle, arzuyla, bastırılmış kıskançlıkla hareket ediyordum. Kıskançlığım Hailey'e yönelik değildi, biliyordum. Onun Ollie'nin üzerinde hiçbir etkisi olmadığını hissedebiliyordum. Fakat o Instagram'daki kıza dair kafamda kurduğum görüntüler... işte onlardan kurtulamıyordum. Kurtulmayacaktım da. On beş yıl bir öfkeyi taşımak için uzun bir süreydi.

Ama yine de...

"Şey dedim," diye kekeledi Oliver, "ben toplu taşımaya bağılan biri değilim zaten, konu kapanmış sayılır."

"Belli ki senden pek hoşlanmıyor," dedikten sonra küçümseyici bir şekilde sıırıttı Hailey, beni tamamen yok sayıyordu. Şöhreti gerçekten de yayılmıştı.

Hızımı artırdım. Oliver'ın zevk suyuyla iyice kayganlaşan teni, elimin uzun sertliği boyunca daha hızlı kaymasına neden oldu. Uyluklarımın arasında sıcaklık ve ıslaklık birikiyordu. O kadar tahrik olmuşum ki sadece bu hisle orgazma ulaşabilirdim. Vücuduma dolup taşan adrenalin beni cesaretlendirmişti.

"Onun nefretini, başkasının sevgisine tercih ederim," diye inledi Oliver.

Artık kontrolü elinde tutuyormuş gibi davranmayı bırakmıştı. Başını arkaya yasladı. Âdemelması inip çıkarken gözlemini kapatmıştı. En az yüz kişinin görebileceği bir yerde ben ona mastürbasyon yaparken o bunu umursamadan zevk alıyordu. Hailey'nin bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Belki de Ollie'ye duyduğu hayranlıktan umurunda bile değildi.

“Biliyor musun, Hailey,” dedim, çok masum bir tonda, “belki de sorun filmlerinin yeterince cüretkâr ya da çığır açıcı olmaması değildir, belki de Oscar alacak kadar iyi değildir.”

Çenesinin masaya düşmemesine şaşırdım. Gerçi ağzını çalıştırma ve ahlaksız şeyler yapma konusunda epey tecrübeli görünüyordu.

“Ne dedin sen?”

Elimi sıkarak yukarı çektim, aletin tepesindeki zevk damlasını başparmağımla yayarak geri kalanını da ıslattım. Oliver titredi, benimkine yasladığı omzu titredi. Ona bunu yapabiliyor olmak, bu kadar arzulanan bir adamı yalnızca elimle kendinden geçirebiliyor olmak bana güç sarhoşluğu yaşıtıyordu.

“Yetenekli olmayabilirsin dedim.”

“Sen *berbat* bir mahremiyet koordinatörüsün.”

“Sen de *berbat* bir insansın. Sanırım bu konuda eşitiz.”

Ayağa fırladı, pembe Lady Dior çantasını sandalyenin arkasından çekip omzuna astı. “Eğer merak ediyorsan, işe alınmadın.”

“Hiç sorun değil.” Yüzüme bir tebessüm yerleştirip Oliver’ın aletini elimle sıkmaya devam ettim, onun titremesini, neredeyse doruğa ulaşmasını izledim. Yanımda oturuyordu ama konuşmanın tamamının dışında kalmıştı. “Ben sadece iyi insanlarla çalışırım, sen onlardan biri değilsin.”

Hailey bir dizi küfür savurarak dramatik bir şekilde odadan çıkarken, ben de elimi Oliver’ın aletinden çektim. Sertliği karnına çarpınca komik bir ses çıktı.

Ollie inledi. “Ah.”

“Kendini toparla,” dedim, umursamaz görünmeye çalışarak ayağa kalktım ve güneş gözlüğümle telefonumu topladım.

Oliver önce sersemlemiş bir hâlde, sonra da açıkça sinirlenmiş bir ifadeyle bana baktı. “Başladığın işi bitirmeyecek misin?”

“Lütfen, Oliver.” Gözlerimi devirdim, dizüstü bilgisayarımı çantama yerleştirdim. “Sen bir e-postayı bile bitiremiyorsun.”

Senden bir şeyleri tamamlamak konusunda nutuk dinleyecek değilim.”

“Eğer bunu bitiremezsem kemiklerim dökülür.”

Ben Magnolia Salonu’ndan çıkıp resepsiyona doğru yürürken penisini güç bela pantolonuna sokuşturup peşimden geldi. Etrafımıza toplanan gözler vardı. Az önce ne yaptığımızı anlayan olmuş muydu acaba?

Ama nedense umurumda değildi. Hayatım boyunca etrafımdaki insanlara karşı sevimli, sevinebilir biri olmaya çalışmıştım. Ancak son birkaç haftadır, Oliver, Sebastian ve arkadaşlarına kendimi kusurlarımla ve gerçek hâlimle gösterdiğimde daha değerli hissetmeye başlamıştım.

Döner kapıdan dışarı süzıldüm. “Bu tamamen senin sorunun.”

Genç vale gülümsediğimi görünce karşılık verdi. Bir taksi kaldırıma yanaştı, şoför binmem için işaret etti. Grand Regent’te kalacak bütçem elbette yoktu, yakındaki bir otele rezervasyon yapmıştım.

Ben binmeden önce Oliver kapıyı çarpıp kapattı. Ellerini belimin iki yanına koyarak beni köşeye sıkıştırdı, alev gibi nefesi boynumda ve yüzümde dolaşıyordu.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Yüzündeki ifade yırtıcı bir hayvaninkini andırıyordu, dişlerini sıkmış bana bakıyordu.

“Otel odama. Dinlenmeye. Uzun bir iş gününden çıktım. Senin bir işin olsaydı, nasıl hissettiğimi anlardın belk-”

“Benim bir işim var ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kes şu saçmalığı artık. Nişanlım neden benim otelim dışında bir yerde kalsın ki?”

Burnumdan güldüm. “Lütfen bu nişan saçmalığına gerçekten inandığını söyleme.”

Galiba ilk göz kırpan ben olacaktım.

“Benim için gerçek,” dedi. “Bitiremediğimi söyledin ya... Eh, bu sefer işi sonuna kadar götüreceğim.”

“Ciddi olamazsın.”

Başını hafifçe yana eğdi, gözleri buz gibi ciddiyetle doluydu. “Neden olmayayım?”

Boynumun yandığım hissettim. “Neden benimle evlenmek istiyorsun ki?”

Burnu hafifçe seğirdi, dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. “Bu sefer bizden kaçmak istiyorsan, tamam. Senin seçimin. Ama bu kez her şeyi mahveden taraf ben olmayacağım. Bu kez olmaz.”

Biz mi? Artık *biz* diye bir şey yoktu.

“Briar.”

Boynumu tutup başımı yukarı kaldırdı. Zavallı taksi şoförünü umursamadan yapmıştı bunu, adam muhtemelen onun kim olduğunu biliyor ama işine karışmamak için acele ettirmiyordu. Aklımın bir köşesinde, Oliver’la kamusal alanda her daim felaket bir ikili olduğumuzu fark ettim ve sanırım bu, ikimizin de pek umurunda değildi. Çünkü birbirimize dokunmadan duramıyorduk.

“Dikkatlice dinle.” Dudakları kulağımın kıvrımına değdi. “Benim ahlaki değerlerim yok. Etik değerlerim yok. Umurumda olan bir şey de yok. Dışarıdan ne kadar derli toplu görünsem de bunu ilkelere bağlama. Ne istiyorsam alırım. Şu anda hep istediğim şey karşımda duruyor. *Sensin o*. Eğer beni istemiyorsan, koşabildiğin kadar hızlı koş, saklanabileceğin en iyi yere saklan. Çünkü seni bir kez daha tadarsam, asla bırakmam.”

Aklımı toparlayıp cevap vermeye fırsat bulamadan ağzı benimkine yapıştı. Sert, kararlı ve itirazlarımı susturan bir öpücüktü bu. İçimde havai fişekler patladı. Ellerim onu itmek için uzandı ama beni yarı yolda bırakarak ceketinin yakasına yapıştılar.

Onu kendime daha da yaklaştırdım, vücudunun kaslı ağırlığı ve heybetli duruşuyla beni tamamen sarmasına izin verdim. Ağzını araladı, dili benimkine dolandı. O anda, bizi izleyen insanların varlığından şüphem kalmadı. *Kayda alınıyorduk*. Göz

KARANLIK PRENSİM

kapaklarımın arkasından bile hissettiğim flaş patlamaları tenimi ürpertti.

Bu kötüydü. Beni bir zamanlar gözünü kırpmadan ardında bırakan adama tekrar kapılıyordum.

Öpücüğüyle sarhoş oldum. Ellerini ben dikkatle tutulacak nadide bir şeymişim gibi yüzüme yerleştirdi. Beni daha derin öpmek için başımı hafifçe eğdi.

Tam o sırada, sağımda lastikler cayırdadı. Bir araç bizim taksinin arkasında ani frenle durdu.

Oliver öpücüğü aniden yarıda kesti. Ağzını elinin tersiyle sildi, gözleri hâlâ benimkine kilitliydi. Dizlerimin bağı çözüldü, neredeyse kaldırıma yığılıyordum.

Benim toparlanmama yardım etmeye çalışmadı bile. Dengemin bozulmaması için taksinin tavanına tutundum. Artık eski Ollie yoktu. Karşımda beni ürperten, büyüleyen bir adam vardı.

Soğuktu ama bir o kadar da içtendi. Tanıdıktı ama bir o kadar da yabancıydı.

İşte gerçek Oliver von Bismarck bu, diye geçirdim içimden.

Ve ne kadar mantıksız olduğunu bilsem de onu tanımak istiyordum.

Etrafımda beyaz bir minibüsten inen üç Grand Regent çalışanı belirdi. Üniformalıydılar. Otelime daha önce bıraktığım valizi ve eşyalarımı alıp bir bagaj arabasına yüklediler.

“Bu arada, sevgilim, bu hafta sonunu ikimiz için bir tatil olarak ayarladım.” Oliver saatine göz attı. “Çatı dairesinde kalacaksın. En üst katta. Bu akşam için restoranda rezervasyonumuz var ama öncesinde bir randevumuz olacak.”

“Ne?” O, taksi şoförünün eline iki yüzlük sıkıştırıp otele geri girerken peşinden koştum. “Seninle randevuya çıkacağımı söylemedim.”

Konferans salonuna doğru yöneldi. Konferans salonunun kapısına vardığımızda iki koruma önümde durdu.

O sırada içeri giren Ollie'yi gösterdim. "Hey! Onunla daha işim bitmedi."

"Özür dilerim, hanımefendi." Korumalardan biri başını eğdi. "Yukarıdan gelen bir emir bu."

"İsterseniz sizi çatı dairesine çıkarayım." Ansızın makyajı kalıp gibi duran minyon yapılı bir kadın ortaya çıktı, üniformasını giymişti. Koluma girdi. "Hadi sizi Bay von Bismarck'la olan randevunuza hazırlayalım."

"Onunla randevuya çıkmak *istemiyorum*." Kolumu çekip kurtarmaya çalıştım ama yine de peşinden gittim.

Oliver'ın kira sözleşmelerimi ve otel rezervasyonlarımı iptal etme huyu vardı. Sırf inat uğruna evsiz kalamazdım.

"Ah, tabii... Tanrı, dişi olmayanlara ceviz gönderir," diye mırıldandı kadın, beni asansöre yönlendirirken.

"Kalbimi kırdı," diye tersledim onu, en üst kata çıkarken.

Kadın çatı dairesinin kapısını açtı, bu itirafım ona pek de etkileyici gelmemişti. "Pekâlâ, kalbini onarmaya çalışıyor belli ki, ne dersin? Bunun için cesaret ve kararlılık gerekir."

Oliver'ın bu kez beni bırakmayacağı artık netti.

Sorun şuydu ki... bu kez ben de kaçmak istemiyordum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Briar

Sanılanın aksine mesafe özlemi *pekiştirmiyordu*.

Oliver’la arama mesafe girince –yaklaşık elli katlık bir mesafe– aklımı toparlamış ve duvarlarımı yeniden inşa etmiştim.

Hayır, bana ihanet eden adamla randevuya çıkmayacaktım. Bahsi kazandıysa ödeşirdik elbette, hem bu durumdan keyif de alırdım. Ama orada biterdi. Tabii Seb’i güneş ışığına çıkmaya ikna edip geleceği için bir plan yapmasını sağladıktan sonra.

Saat beşe geldiğinde sinirlerim iyice gerilmişti. Sırt dekolteli şık bir elbise giymiş, biraz makyaj yapmış, saçımı da zümrüt yeşili bir tokayla tutturulmuş Fransız topuzu şeklinde toplamıştım.

“Sadece taş gibi görünerek ondan ayrılırsan daha etkili olur diye bu kadar hazırlandın.” Aynanın karşısında elbisemi düzelttim, hâlimden memnundum. “Değil mi, Briar?”

Oliver tam altıda geldi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hayatımdaki diğer tüm erkek kurbağaları geride bırakmıştı. Neredeyse tüm yirmilerimi beni almaya on dakikadan fazla gecikmeyen adamlara ekstradan puan vererek geçirmiştim. Küçük bir bilgi: yirmili yaşlarındaki kadınların hayatına giren erkekler, onlara karanlık romantizm temalı romanlardaki erkeklerden çok daha fazla kırmızı bayrak öğretir.

Kapıyı yalnızca bir kez çalıp açmamı bekledi. Kapıyı araladım, yüzümde ifadesiz bir maske vardı. Beklemediğim bir şekilde gündüz giydiği takım elbiseyi çıkarmıştı. Onun yerine koyu mavi bir keten pantolon, beyaz bir Henley ve önü açık, içi peluş astarlı kadife bir ceket giymişti.

Normal görünüyordu. Sıradan. Neredeyse bu randevuya gönüllü olarak çıkmak istedim. Neredeyse.

“Beni şıkır şıkır giyinmeye mecbur bırakıp sonra karşıma işsiz bir oduncu gibi çıkmam ne hoş.” Yumruğumu kapının kenarına dayayıp içeri girmesini engelledim. “Şanslıyım ki bir yere gitmiyoruz.”

“Git bunu elbisene anlat.” Kurt bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdirdi. “İyi akşamlar, tatlım. Seni gördüğüme ben de çok memnun oldum.” Yanaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra kucağıma devasa bir mavi gül buketi bıraktı. “Seni bu randevuya çıkarmak için sabırsızlanıyorum.”

Yalnızca o güzelim çiçeklerin ziyan olmasına gönlüm elvermediği için bir vazo bulup su doldurdum, buketi içine yerleştirdim. *Güller* bana hiç ihanet etmemişti.

“Dur tahmin edeyim.” Buketin kâğıdını buruşturup çöpe attım. “Broadway’i kapattırıp özel gösterim mi ayarladın?” Bu, kesinlikle yapacağı bir şeydi; tam anlamıyla görgüsüzdü. “Öyleyse eğer ne yazık ki yalnız izleyeceksin.”

“Broadway’i gerçekten kapattırmamı ister miydin?” Son sözümü duymamış gibi yaparak peşimden oturma odasına geçti. “Çünkü hâlâ düşünülebilir.”

“Oliver,” adını yavaşça, uzata uzata söyledim, “biz randevuya çıkmıyoruz.”

Ensesini kaşıdı, bir anlığına ona neredeyse acıyacaktım. Gözleri yere indi, sonra tekrar bana döndü. Kısa bir an gözüme kırılğan göründü. “Ama bu randevuyu planlamak için çok uğraştım.”

Sakin yumuşama, Briar. Bu adam sana ihanet etti, hâlâ bir özür bile dilemedi. Gençtim demekle olmaz.

Çenemi yukarı kaldırdım. “Lindsey’yle git sen.”

“Lindsey kim?” Kaşlarını çatı. “Haberim olmadan aldığımız bir evcil hayvan mı var?”

Aman Tanrım. Saf ayağına yatmak istiyordu. İzin veremeyecektim.

KARANLIK PRENSİM

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Senin *esas* çocukluk aşkın.”

“Hı?” Sessiz kaldığımı görünce ekledi, “Ne dediğini anlamam için biraz yardım etmen gerekecek.”

“Eski sevgililerini bile hatırlamıyor musun?” Suratımı buruşturdum, iğrenmiştim. “Hani şu bana ihanet ettiğin kız.”

Çenesi neredeyse yere düşecekti. Kendini hemen toparladı ve iki elini havaya savurdu. “Tatlım, ben sana asla ihanet etmedim.”

“Kanıtı gördüm.” Telefonumu elime alıp ona doğru salladım. “Bundan sıyrılamazsın.”

“Briar, gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum. Hayatım üzerine yemin ederim.” Bir an duraksadı. “*Sebastian’ın hayatı* üzerine de.”

“Salak değilim, Oliver. Kızla açık açık Instagram’da flört ettin.” Sesimi birkaç perde yükselttim, o kızın ses tonunu taklit ettim. “*Beni göl evine ne zaman davet ediyorsun??? Sana DM’den biraz yaramazca bir şey attım...*”

Eğer aklım başımda olsaydı, bu yorumları ne kadar sık yeniden okuduğumu açık ettiğim için yerin dibine girerdim. Hâlâ hafızama kazınmış olmaları... hâlâ dün gibi hatırlamam... utanç verici olurdu. Ama şu anda gözüm hiçbir şeyi görmüyordu – hele o sessizliği, suratına yapıştırdığı o salakça boş bakışı, beni daha da öfkeliendiriyordu.

Bu sefer sesimi kalınlaştırarak onu taklit etmeye çalıştım ama berbat bir iş çıkardım. “*Ne zaman uğrayacaksın? Sana nasıl eğlenileceğini göstereyim.*”

Tık yok.

“Cidden mi, Oliver? Dünyamı altüst ettin, seni bununla yüzleştirmek istediğimde ortadan kayboldun, sonra da gururumu hiçe sayıp kapına kadar geldiğimde beni geri çevirdin. Beni aptal yerine koydun. Bana saygı duymadığın çok belli. Şimdi bile itiraf etmeyecek misin?”

Bir anda alnına öyle bir tokat attı ki irkildim. “Ah, Tanrım. Onu geberteceğim.”

“Affedersin?”

“Sebastian. O yazmış onları. Bana söylemişti ama o kadar çok şey oldu ki sana söylemeye fırsat bulamadım.”

Burnumdan güldüm. “Ne tesadüf ama.”

“Ciddiyim.” Telefonumu işaret etti. “Sor ona.”

Onu ciddiye almak istemiyordum. Gerçekten. Ama on beş yıl boyunca kendimi sorgulayıp durdum. Neden onun da beni sevecek kadar sadık kalamadığını, neden sevmeye değer olmadığımı düşündüm. Bilmek zorundaydım. İhanete uğramanın en kötü yanı da buydu zaten. İçinizde yara açıyordu. Bir iz bırakıyordu. Size sürekli *yetersizsin* diye fısıldayan bir iz.

Ekranı açıp Seb’e mesaj attım.

Briar Auer: Abinin Instagram’ından bir kıza yürüdüğünü hatırlıyor musun?

Seb vB: Hayır.

Kaşlarımı çattım, tam ağzımı açıp fırçayı basacaktım ki yeni bir bildirim geldi.

Seb vB: Aa, dur. Evet. Lindsey Borne.

Seb vB: Kız aşırı seksiydi, iki yaş büyüktü. Beni FaceTime seksle tanıştırdı.

Seb vB: Ya da ben mi onu tanıştırdım? Bilemiyorum.

Seb vB: (How Many Licks Tootsie Pop GIF’i)

Sessizce yere çöktüm, telefon elimden düştü. Başımı ellerimin arasına aldım. Oliver ellerini bacaklarımın altından dolayıp beni gelin gibi kucağına alarak kanepeye taşıdı.

KARANLIK PRENSİM

“Beni aldatmadın mı?” Bu kez gerçekten onu dinlemeye niyetliydim.

“Hayatta yapmam.”

“Peki neden kayboldun?” Ceketinin yakasına tutunup sıkıca çektim. “Bunu bilmem gerek.”

Alnıma bir öpücük kondurduğunda ona izin verdim. Yüz ifadesini okuyamıyordum. Üzgün, sinirli, rahatlamıştı. Hepsi birbirine karışmıştı. Bir de daha derin, daha karanlık bir şey vardı o bakışta. Daha kasvetli bir şey.

“Benimle randevuya çık,” dedi, alnını benimkine dayadı. “O zaman anlatacağım. Artık zamanı geldi.”

O talihsiz muhabbetin ardından, otelin alt katındaki kapalı otoparka indik. Şaşırtıcı bir şekilde direksiyonda Ollie vardı. Hem de gayet makul bir Volvo Sedan sürüyordu.

Hiçbir şey sormadım. Nereye gittiğimizi. Ne planladığını. Geçmiş...

Tamam, biraz yumuşamıştım. Nihayetinde insandım. Fakat bu, onu tamamen affettiğim anlamına gelmiyordu. Beni aldatmadıysa bile ortadan sessizce kaybolmuştu. Aptal değildim. İkiyle ikiye toplayabiliyordum. Oliver beni ghostlamıştı, birkaç gün sonraysa sırf Seb’in Hindistan’daki inziva yalanını başlatmak için Instagram’da hayat belirtisi göstermişti. Yani her şey o zaman olmuş olmalı. Seb’in yüzünü mahvettiği o zaman...

Bir süre plansızca dolaştık. Gözlerimi camdan dışarı dikip düşüncelere daldım.

Aynı mağazaların önünden dördüncü geçişimizde, kaşlarımı çatarak Oliver’a döndüm. “Yolunu kaybedip bunu kabul edemeyenlerden misin? Çünkü ben telefonda harita açıp bu çileyi bitirmekte hiç tereddüt etmem.”

“Hayır.” Yola odaklanmıştı, sesi sakindi. “Çocukken hep insanlara New Yorkluyum derdin ama hiç doğru düzgün gezme fırsatın olmadı. O yüzden sana ufak bir şehir turu yaptırayım dedim. En azından bundan sonra birine için rahat şekilde buralıyım diyebilirsin.” Cebinden bir çift AirPods çıkarıp avucuma bıraktı. “Al.”

Kulaklıkları taktım, hemen ardından Ollie’nin kaydettiği sesi duydum. En iyi tur rehberi tonuyla, geçtiğimiz yerlerin tarihini anlatıyordu.

Kalbim göğsümde paramparça oldu. Bu, gösterişli ya da abartılı bir şey değildi. Ne pahalıydı ne de zevksiz. Bunu hazırlamak için ne kadar emek harcadığını tahmin etmek zor değildi. Sırf yıllardır uzaktan özlemle baktığım New York’ta hiç yaşayamadığımı bildiği için yapıyordu üstelik. İşte o an bazı şehirlerin kalbimize seslendiğini anladım. Ayaklarımız o topraklara hiç basmamış olsa bile.

Arabayı Brooklyn’deki kırmızı bir evin önüne park ettiğimizde, ağlamamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Le Boudoir. Ulaşım Müzesi. Botanik Bahçesi. Süper Kahraman Eşyaları Dükkan. House of Yes. Tam olarak nelerden hoşlanacağımı biliyordu.

Ollie motoru durdurdu, güneş de batmıştı artık. “İşte geldik.”

“Hımm, tamam?” Gözlerimi eve diktim. “Birilerinin akşam yemeğini mi basıyoruz?”

Cevap vermeden Volvo’nun etrafından dolanıp kapımı açtı. Bacaklarım titreyerek dışarı çıktım. İçimden bir ses bu gece Ollie’nin duygusal yıkım temasını seçtiğini söylüyordu.

Koluna girdim ve ön kapıya doğru ilerledik. Dar yolu saksılar ve sarmaşıklarla kaplı trabzanlar süslüyordu. Biri bu evi baştan aşağıya onarmak için ciddi zaman harcamış olmalıydı ve işe yaramıştı. Büyüleyici bir havası vardı. Tatlıydı. İçimde istemsizce bu evde yaşama arzusu kıpırdanıverdi. Pencerelerde pembe çıkartmalar vardı. Kelebekler ve laleler. Kesinlikle burada

KARANLIK PRENSİM

küçük bir çocuk yaşıyordu. Ailesi kimse, belli ki Ollie'ye yakın insanlardı çünkü cebinden bir anahtar çıkarıp kilide yerleştirip çevirdi ve kendi eviymiş gibi içeri girdi.

Bizi karşılayacak birini bekliyordum ama içeride *kimse yoktu*. Ya da daha doğrusu, önemli biri yoktu.

Evde yaşam belirtileri vardı. Tıka basa dolu kitap rafları, eksiksiz bir açık mutfak, her köşeden fırlayan Barbie bebekler.

Vintage duvar kâğıtlarını inceledim. "Demek akşam yemeğine dalmıyoruz?"

"Ah, hayır. Bu evi geçen hafta satın aldım," diye açıkladı. SANKİ İLK BULUŞMA İÇİN EV SATIN ALMAK TAMAMEN NORMAL BİR ŞEYMİŞ GİBİ. "Sana asıl mücevheri göstereyim."

Koridordan ilerlememi işaret etti. Onu takip ettim ama nefes nefese kalmış gibiydim. İçimde kıpırdanan o içgüdü yüzünden olmalıydı. Neden burada olduğumu, onun beni neden buraya getirdiğini içten içe biliyordum.

Küçük kızın eski odasının önünde durduk. İçeri baktım, boğazıma bir yumru oturdu. *Ah Ollie...* Dizlerimin bağı çözüldü. Yere çöküp yanağımdan süzülen o tek damla yaşın akmasma izin verdim.

Oliver yanıma diz çöktü, yüzümü okşadı. Hiçbir şey söylemedi. Ben de odayı sanki susuz kalmış ruhuma şifa olacakmış gibi izlemeye koyuldum. Duvarları pastel pembe ve mor tonlarında bir deniz kaplamıştı. En yakındaki duvarda Uyuyan Güzel'in resmi vardı; prensin, Briar Rose'u ilk kez gördüğü sahne. Beyaz yerleşik raflarda balerinli müzik kutuları diziliydi. Her yere capcanlı renklerde çocuk kıyafetleri dağılmıştı. Bir köşede, çocuk makyajı malzemeleri kısa bir makyaj masasının üstünü kaplamıştı – simler, farlar, minyatür rujlar...

Ve çerçeveli fotoğraflar... Duvarlardaki her boşluk onlarla kaplıydı. Küçüklük hâlim. Bana sarılan ama yüzleri kameraya dönük olmadığı için görünmeyen annemle babam. Doğum gü-

nümde etrafımı sarmış, alkışlarla beni kutlayan arkadaşlarım. Ve genç Oliver'la –bu kez gerçekten bir kare– kolunu omzuma dolamış hâlde yanımda duruyordu.

Kendimi halının üstüne bıraktım. Gözyaşlarımı serbest bırakıp ağladım. Hiç cesaret edemediğim duyguların içinden geçtim. Çünkü hayatta kalmam gerekiyordu. Kimse bana nasıl sevilir öğretmemişti. Ollie'den önce görünmeden yaşamayı öğrenmiştim. Ama bu küçük odada, ayak basmadığım ama “evim” dediğim bu şehirde, hiç çekilmemiş fotoğrafların arasında o beni sahnenin ortasına çekmişti.

Oliver bir süre sessiz kalarak duygularımı sindirmeme izin verdi.

Sonunda gözyaşlarım dindiğinde konuştu. “Sen normal bir çocukluk istedin. Aileni o kadar bencil oldukları için affedemiyorum. Ama söz veriyorum, Briar, bana bir şans verirsen bunu berbat etmeyeceğim. Çocuklarımızı sevgiyle donatacağım. Doğum günü pastaları olacak, çirkin Noel kazakları giyecekler, tanıdıkları ve sevdikleri tek bir yerde, güvenli bir çocukluk geçirecekler Kavgı ettiğimiz günler de olacak, uykusuz geceler de. Çimenlerde yuvarlandığımız sabahlar, ailecek çıktığımız piknikler, izlediğimiz film maratonları. Ve bunların hepsini birlikte yaşayacağız.”

Her sözü derime saplanan bir bıçak gibiydi ama aynı zamanda beni yavaş yavaş yeniden bir araya getiriyordu. Derin, titrek bir nefes aldı. “Bir şans ver bana. Bu kez mahvetmeyeceğim.”

Dizlerimin üstünde doğruldum, yumruk yaptığı elini avucuma aldım. “O yaz ne oldu?”

“Seb...” Gözlerini sıkıca kapadı. Âdemelması bir kez indi kalktı, sonra bir daha. Ne olduysa bunu dile getirmekte zorlanıyordu. Belki de *hiç* dile getirmemişti.

Sessiz kaldım. Sabırla bekledim. Belli ki bu sözleri yıllardır içinde saklıyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, alt kirpiklerinde yaşlar birikmişti. “Onu... Ona yaptığım şeyi... Kendimi asla affetmeyeceğim.”

KARANLIK PRENSİM

“Affedilip affedilmediğine sen karar veremezsin. Bu onun hakkı. Affetmek, yarayı açan kişiye değil, yarayı taşıyana aittir.” Yumruğunu sıktım. “Şimdi anlat bana. Ne oldu?”

Oliver her şeyi anlattı. O tekne kazasını. Kanı. Ambulansı. Ameliyatları. Damlaya damlaya akan kan nakillerini. Sebastian’ın bir zamanlar güzel olan yüzünün tamamen mahvoluşunu. Aile-sindeki hiç kimsenin ona artık eskisi gibi bakamayışını.

Ve kavgaları...

Hiç bitmemişti. Seb’in ona saldırmasına izin vermişti çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordu. Çünkü birini sevmeye layık olmadığına dair derin bir inanç vardı içinde, özellikle de beni.

“O yüzden...” dedi Oliver, başını utançla önüne eğdi. “Sebastian’a acısını nasıl hafifletebileceğimi sorduğumda, bana *mutluluğunu istiyorum* dedi. Ben de kabul ettim.”

Nefesim kesildi.

Seb, ondan beni terk etmesini istemişti.

Ve Oliver... kabul etmişti.

Dizlerime sarılıp der top olarak oturdum. “Neden?”

“Çünkü haklıydı. Ben her şeyi berbat ediyordum. Mutlu olmayı hak etmiyorum. Sense sana gerçekten iyi bakabilecek biriyle birlikte olmayı hak ediyordun. Benim gibi biriyle değil – önündeki beş yılı doktor randevularıyla ve hiç istemediği bir şirketi devralmaya çalışmakla geçiren biriyle değil.”

O zamanlar Oliver, Grand Regent’te sadece Seb’e destek olmak için kalmayı planlıyordu. Ama kazadan sonra Seb, şirketi devralmayı asla kabul etmemişti. Demek Oliver hem okulu hem dev bir holdingin yönetimini hem de aksi Seb’i toparlamayı aynı anda yürütmek zorunda kalmıştı.

Çenem dizlerime dayalı hâlde fısıldadım. “Sana yardım ederdim.”

“Sadece yardım etmekle kalmazdın, hayatını bana göre şekillendirirdin. Tıpkı Harvard’ı seçtiğinde olduğu gibi. O kadar güzeldin ki. Özgürdün, hayat doluydun. Ama aynı zamanda öy-

lesine sevmeye muhtaçtın ki sırf benimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçerdin. Kendinden bile.”

Haklıydı.

O zaman böyle düşünmezdim ama şimdi, bunca yıl sonra geriye dönüp baktığımda... Görebiliyordum. Jason, Philomena ve Cooper'ın kaybı ruhumda kocaman delikler açmıştı.

İlkokul arkadaşlarım beni istememişti, hiçbir yerde yeterince uzun süre kalamamıştım ki arkadaşlık kurayım. O yüzden yan evdeki sevimli çocuk bana ilgi gösterdiğinde, ona yapışmıştım. Kelimenin tam anlamıyla. Ona her fırsatta sarılır, yanımda kalsın isterdim. Bu yüzden bana *Minik Böceğim* lakabını takmıştı zaten.

“Bana bir seçim hakkı vermeliydin,” dedim ama sözlerim içi boş birer yankıdan ibaretti. Çünkü vereceğim cevabı ve bunun doğru sebeplerle olmayacağını biliyordum.

“Seni hak etmediğimi düşünüyordum, Minik Böceğim.” dedi Oliver. “Mesele seni yeterince sevip sevmediğim değildi. Asıl mesele seni fazlasıyla seviyor olmamdı. Sana verebileceğim hiçbir şey yeterli olmazdı. Sen her şeyi hak ediyordun ama ben sana hiçbir şey veremezdim, hele de hayatın üstüme yıktığı dertlerle birlikte. Sana daha fazlasını verebilecek birini istedim.”

O an içimde bir şey kırıldı. Beni koruyan, yıllarca kat kat ördüğüm her savunma duvarı çatladı. Çünkü anlıyordum. Sevmeyi hak etmediğine inanarak yaşamamanın insana neler yaptığını çok iyi biliyordum.

Oliver sırtını duvara yaslayıp başını ellerinin arasına aldı. “Aslında... hâlâ seni hak ettiğime inanmıyorum. Ama artık büyüdüm. Şimdi sadece burada olmanın bile önemini anlıyorum. Her sabah uyanıp elimden gelenin en iyisini yapmanın. Çünkü gülümsemeni görmeyi seviyorum.”

Yüzüme uzandı. Parmakları yanağıma dokunduğu an, içimde görünmeyen bir çatlağı aralayıp içeri ışık dolmasına sebep oldu. Yanağımı eline yasladım, dizlerinin arasına kıvrılarak vücuduna yaslandım.

“Sebastian’ı havaalanına bırakırken bir fotoğraf paylaşmıştın,” diye fısıldadım.

Boğazım suçlulukla düğümlendi. Oliver’a Sebastian’ı sık sık ziyaret ettiğimi söyleyemezdim. Tek bir yanlış kelime, onun kırılğan güvenini yerle bir edebilirdi. Söz vermiştim, bu sırrı koruyacaktım. Oliver bunu anlayacak kadar özveriliydi zaten.

“O fotoğraf eskiydi. Paylaşmamı o istedi.” Oliver’ın dudakları boynumdan omzuma doğru ilerlerken öpücükler kondurdu. “Yüzünü kimsenin görmesini istemedi. Hindistan’la ilgili hikâyeyi de o uydurdu. Olimpiyatlar yerine stressiz bir hayat seçtiği yalanını. Ben de bu oyunu sürdürdüm.”

“Beni unuttuğunu sanmıştım,” dedim kısık bir sesle.

“Yıllar geçse de aklımdan hiç çıkmadın. O zamanlar hep seni peşimde bir gölge sanıyordum. Ama sen gölge değildin. Asıl gölge olan *bendim*. Sen, içimde nefes alan, yaşayan bir varlıktın. Ben sadece onunla birlikte sürükleniyordum.”

Birbirimize çölde suya uzanır gibi uzandık. İlk ben yaklaştım, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve nihayet kendimi salıverdim. Öpüşmemize gözyaşlarım eşlik etti. Tuzlu yaşlar, tutkuyla karışıp dudaklarımızda buluştu.

Ollie dizlerinin üstüne kalktı, başımı avuçlarının arasına alıp beni halının üzerine yatırdı. Bedenimi öperken, dişleyip okşarken omuzlarına tutundum. Başını bacaklarımın arasına soktu, dizlerimi içlerini tek tek öperek araladı.

“Başka kimse olmadı.” Kalçama uzanıp dilini tenime değdirdi. “Seni sevmemek mümkün değildi. Nefes almamayı denemek kadar gerçek dışı bu.”

İç çamaşırımı yana kaydırıp dudaklarını ıslaklığıma bastırdı. Dokunuşuyla tüm vücudum titredi, nefesim kesildi. Bu sözler neredeyse bir aşk ilanıydı. Düşünmeye fırsat bulamadan dilini içime daldırdı.

Halıda yukarı doğru kayıp boğuk bir inlemeyle başımı geriye attım. Oliver'ın eli göğsüme uzandı, sağ mememi avuçlayarak yoğurdu. Dili içimde ileri geri kayarken burnu klitorisimde gezindi.

Zevk öylesine yoğundu ki gözkapaklarımın ardında yıldızlar patladı. Kısa ve sert sakalı, iç bacaklarımı okşadı.

“Ne kadar da pembesin,” diye mırıldandı. Öperek, ısırarak, daha da derinlere inerek devam etti. Parmaklarıyla uyluklarımı iki yana açtı. “O kadar güzelsin ki... Sadece seni yerken bile boşalabilirim.”

Her şeyini içime çektim. Tutkusunu, dokunuşunu, bedenlerimizin yıllar sonra tekrar birbiriyle uyum sağlamasını.

Ve iki parmağını içeri itti, ağzını yukarı kaydırıp klitorisimi dudaklarıyla kavradığında, ilk orgazm bir deprem gibi içimde patladı. Gözüm karardı, kaslarım gerildi, dünya sadece bana ve ona indirgendi; bu tüylü halının üzerinde, yalnızca benim için aldığı bu evde, kaybolan zamanı telafi ediyorduk.

İşte o anda sonunda elimizde korumaya değer bir şey olduğunu anladım.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Briar

Orgazm sonrası sersemliğin içinde haliya doğru inledim. Başımı yumuşacık halıdan kaldırıp parmaklarımı Oliver'in boynuna doladım. "Seni içimde istiyorum." Sözler ağzımdan istemsizce döküldü. Bir ilan, bir yalvarış, hayatın kaçınılmaz bir gerçeği gibiydi.

Oliver yanımda başını yumruğuna dayamış, şehvetten sarhoş gözlerle bana bakıyordu. Başını iki yana salladı. "Önce vücudunun her santimini öpmeden yapamam," dedi. Dudakları hâlâ benim ıslaklığımla parlıyordu.

"Şartlarını kabul ediyorum." Elbisemin fermuarını alelacele açtım ama sonra vazgeçip çocuklar gibi tepeden çıkarıverdim.

Havaya yumuşak bir kahkaha yayıldı. "Bunu sen istedin. Bunu, bikiniyle seni boşaltarak kazandığım iddianın ödülü olarak saymam ama," diye uyardı.

"Beni zevke boğmakla tehdit etmeye devam et sen," dedim tekrar dizlerimin üstüne çökerek. Onu duvara itip pantolonunu çözdüm. "Sonucunu birlikte görürüz."

Ondan nefret etmeye çalışmak zorunda olmamak özgürleştiriciydi. Ama daha da özgürleştirici olan, sertliğini avucuma alıp öpmekti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye inledi Oliver.

"İstemesem yapmazdım." Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Onu özledim."

“Öyleyse daha rahat bir pozisyon bulayım.” Duvara yaslandı, sırtını iyice dayadı ve saçımı avucuna alıp başımı geriye çekerek benimle göz göze geldi. “Böyle önümde durman... çok güzelsin.”

“Bir de dudaklarımı aletinin etrafına sardığımda gör.”

Aletini kökünden kavrayıp dudaklarıma yönlendirdi. “Hayatımdaki en değerli kadın olduğunu unutma.”

“Neden şimdi bunu hatırlatıyorsun?”

“Çünkü sana birazdan bir fahişe gibi davranacağım.”

Sırtımdan yukarı doğru şimşek gibi bir haz dalgası yayıldı. Pis konuşmalardan hoşlanan biri olduğumu sanmazdım ama bu söz Oliver’in ağzından döküldüğünde... Alışveriş listesi okusa onu bile dinlemek isterdim.

Aletini kavrayıp dudaklarımı etrafına sarmaya çalıştım ama benden önce davrandı. Bir elini aletine götürüp ağzıma yönlendirdi, diğer eli hâlâ saçlarımdaydı. Kabul etmek için ağzımı açtım. Ama o, kalınlığını içeri itmek yerine ruj sürer gibi dudaklarımın üzerinde yavaşça gezdirdi. İnledim. Çözülmenin eşiğindeydim.

“Yüzün muazzam,” diye inledi, aletinin başını çenemde gezdirerek sınırlarımı çizdi. “Yüzünü becermeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Bunun önündeki tek engel, şu bitmek bilmeyen tiradın.”

Bu küstahlığıma karşılık saçımı sertçe çekti, boynumu geriye yatırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. “Hayatıma aniden daldığından beri ağzın fazlasıyla çalışıyor.”

Gözlerimi kısarak yukarı baktım. “Hiçbir yere dalmadım. Bayağı film setimi bastın sen—”

“Görüyor musun? Tam da bunu kastediyorum işte.” Saçımı daha da çekti ve aletini bir hamlede ağzıma soktu. “Durmadan konuşuyorsun, her fırsatta sinirimi bozmak için elinden geleni yapıyorsun.”

Aleti boğazımın arkasına çarptı. Öğürme refleksim o kadar güçlüydü ki öğle yemeğimi kusacağım sandım ama şans eseri bastırdım. Ollie *büyük*tü.

Söylediklerine ağızım onunla doluyken inleyerek karşılık verdim. Sertliği ağızımın içinde dolaşırken onu güçlü bir şekilde emdim. O ise dizginlenemeyen arzu dolu bir iç çekişle karşılık verdi.

“Şimdi popoma sıkı tutun, güzelim.” Kollarımı bacaklarının etrafına doladı. Tırnaklarımı derisine geçirdim. “Çünkü ağızını öyle sert becereceğim ki dişlerinin hâlâ yerinde durduğuna şükredeceksin.”

Kalbim göğsümde çarptı. Bu, son haftalarda tanıdığım o haz düşkününü, umursamaz Oliver’dı. Artık inkâr edemezdim. Bu hâlini seviyordum. Eğlenceliydi, hazırcevaptı, biraz da ahlaksızdı. Beni hep diken üstünde tutuyordu.

Ollie’nin ağızıma yaptığı hamleler vahşileşti, uzadı, keskinleşti. Sanki kendini kaybetmeye başlıyordu ya da çoktan kaybetmişti. Aletinin başı boğazıma her çarptığında inledim, ağızımda daha fazla salya birikerek tuzlu zevk suyuna karıştı.

Dizlerim halının üstünde sürtünürken ağızımda onu hissediyordum, çok yaklaştığını anlamıştım.

“Klitorisini bacağıma sürt, Briar,” diye emretti Oliver, sesi gerilmişti ama hâlâ tam anlamıyla kontrolü elindeydi. “Benim için ne kadar ıslaksın, bebeğim.”

Ağızımdaki tatlarla hırıltılı bir ses çıkardım, o ise bacağına ileri uzatarak bana destek oldu. İç çamaşırım hâlâ yana kaymış hâldeyken klitorisim doğrudan tenine değdi.

O sürtünme, sinir uçlarımdaki o ince temas... her şeyimi altüst etti. Bu orgazm beni başka bir galaksiye fırlatmıştı. Oliver aletini ritmik şekilde ağızıma sokup çıkarırken salya ve zevk sıvısı ağızımdan çeneme, oradan da memelerimin arasına süzüldü. Her şey fazlasıyla kirliydi. Ahlaksızdı. Ve kusursuzdu.

“Boşalmadım. Henüz değil,” dedi. Geri çekildiğinde ağlayacak gibi oldum, onu şimdiden özlemiştim. “İlk seferimiz yatakta olmalı. Gel.”

Elimi tuttu –nasıl bu kadar hızlı toparlanabiliyordu?– ve koridor boyunca beni peşinden sürükledi. Arkasından sendeleyerek

ilerledim, kıkırdıyordum. Ana yatak odasına vardığımızda durdu, beni kollarına aldı ve taşıdı.

Etrafı fark etmem birkaç saniyemi aldı. Odayı balayı süiti gibi düzenlemişti. Şifonyerin ve konsolun üzerinde yanan kokulu mumlar, yanında çikolata kaplı çilekler ve vişnelerle dolu bir kâse, buz kovalarında soğutulmuş bir şişe şampanya. Yatağın üzerindeyse ütülü çarşaflara serpilmiş mavi gül yaprakları...

“İlk seferimiz böyle olmalıydı,” dedi Ollie, gözlerimin ta içine bakarak beni yatağa taşıdı. “Kusursuz. Tıpkı senin gibi.”

“Ollie.” Kollarımı boynuna doladım. “O zaman da kusursuzdu. Kalbim sonra paramparça olsa da ilk seferim seninle olduğu için pişman değilim. O an, hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hissetmiştim. O ânı dünyadaki başka hiçbir şeyle değişmem.”

Beni yatağa öyle nazik bıraktı ki neredeyse ağlayacaktım. Yavaşça –çok yavaşça– elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkardı. Topuklularımı çözüp ayaklarımın tabanlarını öptü. Bense ona arzuyla bakıyordum.

Ayak bileğime, oradan da iç uyluğuma kadar öpücükler sıraladı. “Tanrım, ne kadar güzelsin.”

Dudakları söz verdiği gibi tenimin her bir noktasına dokundu, her yerimi öptü, okşadı. Sonra kendi kıyafetlerini de çıkardı ve bedenini bana yasladı. Bacaklarımı iyice aralayarak ona tamamen teslim olduğumu gösterdim. Başka kimse olmamıştı. Hiç olmamıştı. Hep Oliver von Bismarck’tı.

Kalınlığına şaşırdım. Orgazm yaşamış olmama rağmen hazır olduğumu sanmıştım ama içime girmekte zorlandı. İstemsizce kasıldım, on beş yıl önce bunu nasıl başardığıma şaşıtım.

Gözlerini kapatıp inledi, yüzünü boynuma gömdü. “Sen benim sonum olacaksın.”

“Demek planım işe yarıyor.”

KARANLIK PRENSİM

Oliver kıkırdadı, sıcak nefesi saçlarımı savurdu. “Evet, işe yarıyor.” Hâlâ içimdeydi ama hareket etmiyordu. “Sanırım aletim seni becermeye dayanamayacak.”

“Peki ya kalbin?”

“O daha bile beter durumda,” diye itiraf etti.

“Hey.” Yüzünü tuttum, bana bakmaya zorladım. “Tadını çıkar. Hayatını tek bir âna indirgeme. Bazı hatalara bu kadar anlam yüklememek lazım. O hatalardan öğrendiklerin yeterlidir. Anıları geride bırakıp aldığın derse odaklan. Elinden daha iyisi gelmez.”

Yüzü gevşedi. Kasları yumuşadı. Yine de ağırlığını üzerime vermemeye dikkat ediyordu. Sanki sonunda, kendine izin vermeye razı olmuştu.

Beni yakan bir öpücüğün ardından aletini içimden çıkarıp tekrar girdi. Şokla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Öpücükleri giderek daha acil, daha derin oldu. İçimde hareket ederken beni yeniden kendine katarcasına *sevişti*. Nefesi düzensizleşti, hızlandı. Şakaklarından iki ter damlası süzülerek çenesinde birleşti.

Ona doyamıyordum. Sırtım yatakta gerildi, adını haykırdım, bir matkap gibi içimi doldurduğunu hissettim. İç kaslarım lastik gibi gerilmişti, her an kopabilirdi.

“Siktir, boşalıyorum,” diye inledi Oliver, yüzümü tekrar tekrar öperken.

“Ben de,” dedim.

Ve ikimizin de içinde gerilen o lastik kopup gittiğinde birbirimize sarıldık, tıpkı bir sır gibi birbirimizin adını fısıldadık. O an biliyordum. Ben Oliver von Bismarck’a yeniden âşık falan olmamıştım.

Gerçek şu ki ona olan sevgim hiçbir zaman bitmemişti.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa: Hâlâ hayatta mısın?

Ollie vB: Neden olmayayım?

Zach Sun: Farrow ve Dallas, Briar'ın New York'taki iş gezisine damdan düşer gibi daldığını söylüyor. Geri kalan kısım kendini anlatıyor zaten.

Ollie vB: Gayet sağlıklı ve hayattayım.

Romeo Costa: Biraz hayal kırıklığı oldu ama peki.

Zach Sun: Romeo'yla iddiaya girdiğimiz yat konusunda bir gelişme var mı bari?

Ollie vB: Evet aslında var. O hurdayı alabilirsiniz. Ben yenisini yaptırıp adını da *Briar* koyacağım.

Romeo Costa: Bu şimdiye kadar duyduğum en pahalı yardım çağrısı.

Zach Sun: O kadar emin olma. Farrow, ilk randevunuzda ona New York'tan ev aldığını söyledi.

Romeo Costa: Dalga mı geçiyorsun?!

Ollie vB: Sakin olun, Brooklyn'den aldım.

Ollie vB: Bu arada kadınlar HER ŞEYİ birbirlerine anlatıyor mu cidden?

Romeo Costa: EVET.

Zach Sun: EVET.

Ollie vB: Peki siz bu evlilik denen şeyi nasıl sürdürebiliyorsunuz?

Romeo Costa: Alkolle.

KARANLIK PRENSİM

Zach Sun: Ve onların buna gerçekten değdiğini bilmenin verdiği huzurla.

Zach Sun: Gerçi belki Dallas hariç. Kadın her ay alışverişe 500 bin dolar harcıyor.

Romeo Costa: KARIMI RAHAT BIRAK.

Zach Sun: Memnuniyetle.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Sonraki sekiz hafta orgazm, göl kenarı yürüyüşleri, film geceleri ve vejetaryen restoranlarda (her şey her zaman mükemmel olacak değil ya) geçen randevular arasında geçip gitti. Ama önemli değildi. Mutluluğun koynuna gömülmüştük.

Briar'la gelecek hakkında hiç konuşmadık. Aramızda adı konmamış bir anlaşmayla onu radyoaktif madde olarak etiketledik. Ne o benim için Hollywood kariyerinden vazgeçmek isterdi ne de ben Seb'i burada tek başına bırakabilirdim.

"Salaksın," dedi Eli, iki yönetim kurulu üyesiyle yapacağım toplantıdan önce. Sözde asistan olmasına rağmen ağzı pek bozuktu. "O adamları gölete götürdüğünde senden nefret edecekler. Sırf o kız gölete düştü diye suyu boşalttığını anladıklarında tabii."

"O kız benim nişanlım."

"*New York Times*'taki nişan duyurusu gerçek miydi? Biri sana artistik bir şaka yapıyor sandım."

"Buradaki tek şaka, babamın seni işe almasıydı." Çıkarken yanağına hafifçe vurdum.

Güneş enseme ısıtırken John ve Edward'a doğru yürüdüm. Yaklaştığımda ıslık çalıp başımla selam verdim. Dubai'de geçirdikleri iki ay boyunca biraz renk almışlardı. Aslında sadece Edward bronzlaşmıştı. John kıpkırmızı olmuştu.

John eliyle omzuma vurdu. "İyi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Kaşımı kaldırdım, gerçekten de kurumuş ve boşaltılmış gölete doğru yürümeye devam ettim. Yerde çirkin toprak yığınları ve yabancı otlar boy veriyordu.

“Evet.” Edward öbür yanımda belirdi. “Daha az yorgun görünüyorsun.”

“Hıh.” Başımı salladım. Briar’la yaşadığımız gece kaçamaklarına rağmen geçtiğimiz birkaç haftadır son on beş yıla kıyasla daha çok uyumuştum.

En son ne zaman kâbus gördüğünü hatırlıyor musun?

Üçümüz birlikte orta yerinde kocaman bir çukur olan o engeli yoldan ilerledik. O sırada Briar gezegeni mahvettiğim için testislerimi kesmeden önce Dubai’nin ortasında açılacak kayak parkı projesinden nasıl sıyrılabileceğimi düşünüyordum. John ve Edward birbiriyle yarışır gibi konuşmaya başlamış, hissedarlardan ve piyasa eğilimlerinden bahsediyorlardı. Ama asıl mesele şuydu: Aylarını verdikleri bir projeyi iptal etmek istemem hiç hoşlarına gitmemişti.

John yaklaşık iki yüz yaşında bir adam gibi attığı her adımda bastonunu toprağa saplıyordu. “Rüzgârın hangi yönden estiği belli,” dedi. “Dubai’de böyle bir tesis için ciddi bir ilgi var.”

“Umurumda değil,” dedim açık açık, gözlerim golf arabasında oturan birine takılmıştı. “Bu dünya mahvolduğunda burada olmayacaksınız. O yüzden her tarafına sıçmakta da sakınca görmüyorsunuz.”

“Sen de olmayacaksın, evlat.” Altmışlarını devirmiş, özel sermaye kurtlarından Edward keyifle güldü. “O kadar da genç değilsin.”

“Doğru.” İç geçirdim çünkü yakındaki kadının saçlarının beyaz-sarı olduğunu fark etmiştim, çilek sarısı değil. Gerçi Briar’ın şu an Dallas’la birlikte pastacılık kursunda olduğunu zaten biliyordum. “Ama çocuklarım... Onlar burada olacak.”

Ne zamandan beri daha doğmamış çocuklarını düşünmeye başladın?

O fikir gerçeğe dönüşmeye başladığından beri.

Tanrım, hâlîm haraptı. Aklımı başıma toplamam gerekiyordu, hem de acilen.

“Bak,” dedi Edward, burnundan soluyordu, “sen gezegeni batırmayacaksan başkası batırır. Mesele sadece para. Genelevde rahibe olmaya çalışma.”

Otoparka doğru yürümeye başladık. Onların vicdanına dokunamayacağımı biliyordum zira vicdanları yoktu. Bu yüzden bu konuşmaya son noktayı koymaya karar verdim.

“Başka insanların ne yapacağını kontrol edemem, bu doğru.” Arabalarının yanına geldiğimizde durdum. “Ama kendi davranışlarımı kontrol edebilirim ve açgözlü bir petrol yöneticisinin seviyesine inmeyi reddediyorum. Yani hayır, yüz derecelik bir şehirde kayak tesisi olmayacak. Konu kapanmıştır.”

“Bu kararı babanla görüştün mü?” John anahtarlığını yumruğunda sıktı. “O olsa lanet duyguları yüzünden iyi bir anlaşmayı geri çevirmezdi.”

“Bu bir icra kurulu kararı,” dedim umursamazca. Babamın henüz bundan haberi yoktu. Ama olacaktı. Yakında. Ondan saklayamazdım. “Ayrıca işleri babam yönetmiyor, o yüzden önemli değil.”

Edward başını iki yana salladı, bana umutsuz vaka muamelesi yapıyordu. “Sana ne oldu böyle?”

“Aşk,” dedim gülerek, onları benzin canavarı arabalarına doğru uğurladım. “Benimki geri döndü, bir daha da bırakmaya hiç niyetim yok.”

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Briar, Dubai ve Palm Springs'teki kayak tesisi projelerini iptal ettiğimi henüz bilmiyordu. Görünüşe göre geçirdiğim lobotomi beynimde gerçekten tuhaf etkiler *yaratmıştı* ki işten erkenden sıvışıp ona anlatmak için eve koştum.

Dallas'la gittiği o garip pastacılık kursundan şimdiye kadar dönmüş olması gerekiyordu. Beni yatak odasında doğum günü kostümüyle beklediğini umuyordum. Kafamda canlandırıdığım görüntü –Briar'ın başımı okşayıp bir veli gibi ödev kitabına yıldızlı çıkartma yapıştırarak beni takdir etmesi– kalp atışlarımı hızlandırdı. Öyle sert atıyordu ki boynumda nabzımın zonkladığını hissediyordum.

Arabayı ne kadar hızlı sürersem bu telaş o kadar saçma gelmeye başlıyordu. Çocukluğum boyunca sevgi yoksunluğu çekmiş biri değildim ki sonuçta. Annem, beni sadece hayatta olduğum için bile överdi ki bunu düşününce bu, aslında kendi kendini övmek demekti. Babam da kendince gurur gösterileri sergilerdi. Ama ben *ondan* istiyordum. Kız arkadaşımдан. Onun övgüsünü duymak, gülümsemesini görmek, onayının ışığında ısınmak istiyordum. Ne diyeyim, dava açın bari.

Daha araba tam durmadan kapıyı açıp dışarı fırladım ve doğruca New York'tan döndüğümüzden beri birlikte kaldığımız yatak odasına koştum. (Gerçekten de beni çıplak bir şekilde yatakta beklediğini umuyordum.)

Ama ne yazık ki o kadar şanslı değildim. Ofisimde, kütüphanede ve üst kattaki iki misafir odasında dolaştım. Hepsi boştu.

Cebimden telefonumu çıkarıp Briar'ın teknolojiyle arası genel olarak berbat olduğundan Dallas'a mesaj attım. Resmen genç bir bedene hapsolmuş bir *boomer*dı.

Ollie vB: Nişanlım nerede?

Dallas Costa: Onu yedim. Üzgünüm. :/

Ollie vB: Bu kadar gerçekçi şakalar yapmamalısın.

Dallas Costa: Yarım saat önce bizden ayrıldı. Bir sorun mu var?

Ollie vB: Sanmıyorum, bir şey yoktur.

Güvenlik uygulamasını açıp zamanlayıcıyı otuz dakika kadar geriye sardım. Normalde bununla uğraşmazdım çünkü Seb'in göl kenarında Tanrı bilir ne yaptığını görmek istemiyordum.

Dış kameralar onun eve girdiğini doğrulamıştı ama ben her yeri aramıştım. Yani eğer pencerelerden birinden atlamadıysa –ki ihtimal dâhilinde bile değildi, ev epey yüksekti– hâlâ içeride olmalıydı. Ama *nerede*? Kanım donarak damarlarımda buz sar-kıtlarına dönüştü.

Hayır. Hayır, olamaz. Böyle bir şey yapmazdı.

Ama elbette yapardı. O Briar Rose değildi. O Briar'dı. Ve Briar, geçmişte tanıdığım o kız değildi. Yabani, başına buyruk bir tarafı vardı ve ona ne yapması gerektiğini söyleyenlere hiç iyi davranmazdı.

Yüreğim ağzımda güney kanadına koştum. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki bir an durup nefes almazsam kalp krizi geçirecektim. Korkmamam gerekirdi. Seb ona zarar vermezdi. Verirse onu yok edeceğimi biliyordu. Ama yine de dizlerim titriyordu. İkinci köpek engeline varana dek öyle hızlı koştum ki resmen kıcımdan ter aktı. Geçmeye çalışırken o engeli neredeyse duvardan sökecektim. Sebastian'ın kanadına dalıp oturma odasına açılan koridorun dönemecine kadar ilerledim.

Ve sonra duydum. Kahkaha sesleri. Ama sıradan bir kahkaha değil. Sebastian'ın kahkahası. O kadar nadir, o kadar güzel, o kadar kulağıma yabancıydı ki ilk tepkim bunu hayal ettiğimi sanmak oldu.

Adımım yarıda kaldı, durup kulak kesildim.

“...Sırf onun için diyeti bozarım yani,” dedi Briar alaycı bir sesle ve bu söz, Sebastian'ı bir kahkaha krizine daha soktu.

“Peki bu, *Brigadeiroyu* fazla kaçırmadan önce miydi sonra mıydı?”

“Hiçbiri,” diyerek iç çekti Briar. “Var olmayan bir şey bana ihanet etmiş olamaz. Diyetler insanlığın düşmanıdır. Karbonhidratsa benim gerçek aşkımdır.”

Neredeyse tükürüğümde boğulacaktım. İçimde iki şey beni yiyip bitiriyordu. Onların birlikte vakit geçirmesinden doğan taşkın bir mutluluk ve bir yiyecek grubuna duyduğum saçma kıskançlık. Briar'ın karbonhidrat bağımlılığı bir yana, Seb eğleniyordu. On beş yıl sonra ilk kez. Gerçi belki de ilk kez değildi. Ne biliyordum ki. Bu, belki de Briar'm geldiği ilk günden beri böyleydi. Aralarındaki uyuma bakılırsa bu kesinlikle ilk görüşmeleri değildi. Nasıl fark etmemiştim? Demek saklamışlardı. Kasten benden gizlemişlerdi.

Kesin Seb'in fikriydi bu. Muhtemelen onun başka bir kıtaya kaçırılacağından korkuyordu ve pek de haksız sayılmazdı. Aklimda hemen bir liste yaptım. Terapist, doktorlar, seyahat danışmanı... Herkesi aramalıydım. Aman Tanrım. AMAN TANRIM. Kardeşim yeniden hayata dönebilirdi.

Kendimi tutmaya çalıştım. Bu hâlimden hoşlanmadığımı biliyordum – onun adına fazla heyecanlanmamdan, sabırsızlanmamdan, onu kendi kararlarını almadan önce yönlendirmemden.

Sakin ol, yoksa her şeyi batıracaksın.

Omzumu duvara yaslayıp hiç utanmadan dinlemeye devam ettim. İçimde uğuldayan o yoğun heyecan her şeyi silip süpürmüştü zaten. Havaya yayılan pizza ve bira kokusu buram buram

hissediliyordu. *Family Guy*'ın meşhur Peter Griffin'inin o tanıdık cırtlak sesi ses sisteminden salona doluyordu. Efsane bir seçimdi.

"Nasıl oluyor da bu kadar abur cubur yiyip hâlâ kaslı kalabiliyorsun, aklım almıyor." Briar ağzı dolu konuşuyordu, muhtemelen pizzaya gömülmüştü.

"Günde beş saat spor yapıyorum. Öldürecek bol bol zamanım oluyor yani."

Bir süre sessizlik içinde yemeye devam ettiler. Ben de oracıkta yere kaydım, yalnızca kardeşimle nişanlımın mutlu seslerini dinleyerek o ânın tadını çıkardım. "Peki," dedi Seb, lokmasını yuttuktan sonra. "En son görüşmenizden sonra aileden tekrar haber geldi mi?"

En son görüşme mi? Demek daha önce de olmuştu, bana hiçbir şey söylememişti.

Kıskançlık boğazıma tırmanıp gırtlığımı sıkı sıkıya kavradı. Aralarında sadece ikisinin anladığı bir dil vardı; konuşmalar, sırlar... Ben dâhil edilmemiştım. Ama yine de... sevinç ağır basıyordu. Seb yıllar sonra ilk kez bir gelişme göstermişti. Birini kabullenmişti. Varlığından keyif almıştı. Bağ kurmuştu.

"Hayır." Briar son harfi vurgulayarak söyledi. "Sanırım artık onlara *sizi hayatımda görmek istemiyorum* mesajını Azrail'e olan ilgimden bile daha azını göstererek iletebildim."

"Bu kadar sert olma. Eminim Azrail'in de az biraz iyi yanı vardır." Daha çok kahkaha. Daha fazla pizza. *Family Guy* devam ediyordu.

Kardeşimi seviyordum. Gerçekten. Onun için hayatımın tamamını askıya almıştım, yine olsa aynı şeyi bir an bile düşünmeden yapardım. Ama Briar'dan görüşmelerini benden gizlemesini istemiş olması hoşuma gitmiyordu. Ki bu fikir kesinlikle Seb'e aitti, buna hiç şüphem yoktu. O puşt beni deli etmek için doğmuştu.

Saat altıya yaklaşırken –normalde eve geldiğim saat– Seb'in kanadından sessizce çıktım. Boğazım sızlıyordu. Bir şeyleri par-

KARANLIK PRENSİM

çalamak istiyordum. İçimdeki öfkeyi birine kusmak. Belki de rahatlayarak ağlamak istiyordum. Sebastian mutlu olabiliyordu. Yeniden insan olabiliyordu. Sadece onu kabuğundan çekip çıkaracak biri lazımdı.

İçimde dönüp duran duygular midemi allak bullak etti. Ofisinin halısına bastığım anda çöp kutusuna doğru eğilip öğürdüm ama hiçbir şey çıkmadı. Yere çöküp başımı öne eğdim, içimden ilkel bir hırlama çıktı.

Hayatımın aşkı, kardeşimi iyileştiriyordu. Ama onun hedefleri, işi ve Los Angeles'ta bir hayatı vardı. Eğer giderse... Yumruğumu masaya indirdim, ağır ahşabı çatlatıp kendi eklemlerimiardım.

Bu kez hiçbir yere gitmesine izin vermeyecektim.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Briar

Dallas Costa: Hâlâ inanamıyorum... İLK RANDEVUNUZ İÇİN KOCAMAN BİR EV ALMIŞ!

Briar Auer: Dürüst olmak gerekirse yıllar önce birkaç içki karşılığında kendimi ona vermiştim zaten.

Briar Auer: Ama o ne yaptı etti, benim için hiç sahip olamadığım o mükemmel çocukluk odasını tasarladı. Bu koşullar altında hoş bir jestti.

Farrow Ballantine-Sun: Bu koşullarda ben bile teslim olurdum.

Dallas Costa: TESLİM Mİ???

Dallas Costa: Ben ömrümü onun kişisel origamisi olmaya adanmışım.

Farrow Ballantine-Sun: @BriarAuer, işe dönmek için Los Angeles'a gitme zamanı geldiğinde ne yapacaksın?

Dallas Costa: Evet, o aktrisle olan sözleşmeni iptal ettiğini söyledin ama hâlâ onun partneriyle çalışmak zorundasın.

Briar Auer: Eve döneceğim. Mecburum. Hayatımı tekrar Oliver'a adayamam.

Briar Auer: Belki uzak mesafe ilişkisi yürütebiliriz.

Dallas Costa: Geçen sefer işe yaramamıştı.

Farrow Ballantine-Sun: Oliver'ı çok az tanıyorum ama onun ya hep ya hiç diyen biri olduğunu biliyorum.

Briar Auer: O zaman belki de hiçbir şeyle yetinmek zorunda kalır.

Briar Auer: Çünkü kendimi bir başkası için yeniden feda edemem.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Oliver

“Vay canına. Felix ile Agnes’i yeniden göreceğime hâlâ inanmıyorum.”

Briar yolcu koltuğundaki emniyet kemerini çözüp elbisesini aşağıya doğru çekti.

Ne kadar çekiştirirse çekiştirsin iç çamaşırının altından, uyluğunun iç kısmından aşağıya doğru meni süzüldüğünü biliyordum.

“Onların yanında ne söylediğine dikkat et.” Sürücü koltuğundan inip arabanın etrafından dolandım ve kapısını açtım. “Hâlâ eskisi kadar kibirliler.”

Elimi kabul edip yüzünde mutlu bir sırıtışla o uzun bacaklarını gerinerek uzattı. “Yani benden uslu durmamı mı istiyorsun?”

“Sadece bu seferlik.” Dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdum. “Ve sadece onların yanında. Diğer zamanlarda yaramaz hâlini istiyorum.”

Kollarımız birbirine kenetlenmiş hâlde ailemin Oxford’daki göl kenarı malikânesinin giriş kapısına doğru yürüdük. Bu 25.000 metrekairelik dev yapı, 11 dönümlük yemyeşil bir araziye yayılmıştı.

Kaza olduktan sonra annemle babam buraya çekilmişti. Amaç mahremiyetin cazibesıyla Sebastian’ı geri döndürmektir.

Ta ki onunla yüzleşemeyeceklerini fark edene kadar.

Briar’ın topukları sundurmanın basamaklarındaki çakılları eziyordu. “İçimde kötü bir his var.”

“Kötü bir his mi? Sana bayılıyorlar.” Üstelik görünüşe göre ben de bayılıyorum. “New York Times haberi çıktığından beri seni

tekrar görmek için can atıyorlardı. Şimdiye dek gelmememizin tek sebebi, seni başkalarıyla paylaşmak istemememdi.”

“Peki şimdi benden sıkıldın mı?”

“Asla.” Kolunu daha sıkı kavradım. “Sadece sana olan takıntımı kontrol altında gibi göstermekte ustalaşmaya çalışıyorum ki akıl hastanesine kapatılmayayım.”

Briar ile Sebastian’ın arkadaşlıklarını benden gizlemelerini yüzlerine vurmادم. Onların önüne geçmek istemedim.

Belli ki aralarındaki etkileşim işe yaramıştı.

Kardeşimin gelişimini sekteye uğratmaktansa bir testisini kesmeyi tercih ederdim.

Kapı zili yan tarafta duruyordu ama aldırmadan kapıyı itip doğrudan içeri daldım.

Mermer zeminli fuayenin iki yanında kıvrılan merdivenler vardı. Oturma odasından fuayeye fısıltılar süzülüyordu. Kadehler tokuşuyor, kahkahalar yankılanıyordu.

Fısıldaşmalar karışıktı, belli ki içeride yalnızca annemle babam yoktu.

Briar’ın bakışları bana kaydı, kaşları endişeyle çatılmıştı. “Ailenin misafiri olduğunu bilmiyordum.”

“Benim için de sürpriz oldu.” Kolumu omzuna doladım. “Merak etme. Eğlenmezsen erken çıkarız.”

Dudaklarını büzüp suratını buruşturdu ama yine de başını salladı. Onu kucaklayıp arabaya geri taşımamak için kendimi zor tuttum çünkü ailemin karşıdayken onu küçük düşürürsem beni cinsellik orucuna falan başlatabilirdi.

El ele kahkahaların geldiği yöne doğru yürüdük, oturma odasının açık eşiğinde durduk.

Annemle babamın yanındaki koltuklarda iki konuk oturmuş, ellerinde şampanya kadehleri ve küçük atıştırmalıklarla keyifle konuşuyorlardı.

Briar elini ağzına götürüp bir çılgılığı bastırdı.

KARANLIK PRENSİM

Çift birden döndü, yüzlerinde umursamaz ve geniş bir gülümsemeyle.

Jason ve Philomena Auer.

Philomena ayağa ilk kalkan oldu. “Aa, merhaba, canım kızım.”

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Briar

Beni pusuya düşürdüler. Elbette düşüreceklerdi. Sınırlarıma saygı göstermek, önce o sınırların varlığını kabul etmeyi gerektirirdi. *Bu da* benim varlığımı kabul etmeleri anlamına gelirdi ki bunu sadece bir şey istediklerinde yaparlardı.

Benden tepki bekliyorlarsa boşuna beklerlerdi. Briar Rose'un dizlerinin bağı çözülürdü. Benimkilerse kilitlendi. Çenemi hafifçe kaldırıp Philomena'nın yanında dikilen Jason'a tepeden baktım.

Felix ve Agnes yılların zarafetiyle yaşlanmıştı ama benim sözde ebeveynlerim için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Jason'ın yüzündeki kırışıklıklar bir harita gibi yayılmıştı. Eskiden koyu olan saçları şimdi griye dönmüştü. Philomena'nın gözlerinde hâlâ aynı soğuk ve hesapçı ifade vardı, artık seyrekleşmiş kirpiklerinin altından Oliver'la aramdaki mesafeyi ölçüp biçiyordu.

"Canım," dedi Philomena, kendini çabucak toparlayarak yanıma gelip kollarını omuzlarıma doladı. "Ne zamandır görüşemedik." Üzerinde bir zamanlar hayran olduğum ama şimdi tahammül bile edemediğim *Chanel No.5* ve çaresizlik kokusu vardı.

"Ne kadar da ilginç, değil mi?" Kollarımı yana sarkıtıp sarılmasına karşılık vermedim, sesimi Ollie'nin anne babasının duyamayacağı bir seviyede tuttum. "Bir çocuğu terk ettiğinde genelde onu göremezmişsin meğer. Devrim gibi bir buluş."

Philomena sözlerimi hiç umursamamış gibi yapıp yerine döndü. Sahte marka çantasını göğsünde bir kalkan gibi tutarak oturdu. "Seni görmek ne kadar güzel, Briar Rose."

Jason sanki eski bir golf arkadaşıymışım gibi omzuma hafifçe dokundu. “Tatlım, çok iyi görünüyorsun.”

“Hımm. Sense çok iyi yaş almamışsın gibi.” Alaycı bir ifadeyle kaşlarımı çattım. Onun keskin bakışlarından ve zehirli dilinden artık korkmuyordum. “Yolsuzluk yapmamak ve iflas etmemek cilde çok iyi geliyormuş. Kesinlikle denemelisin.”

“Üzgünüm, tatlım.” Agnes von Bismarck yılların getirdiği asaletle yerinden kalktı ve bana sarıldı. “Auerlar arayıp seni mini bir nişan partisiyle şaşırtmak istediklerini söylediklerinde onlara hayır diyemedik.” Geri çekilip burnumun ucuna hafifçe dokundu. “Her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun, Aşk Böceğim.”

Oliver’ın bana taktığı lakabı duyduktan sonra o da bana bu lakabı takmıştı. Mutfağında oturur, sanat kataloglarını karıştırırken bana toplamak istediği her parçanın tarihini anlatırdı. O anlarda annelik sevgisi böyle bir şey mi diye düşünürdüm. Sessiz ve kırılmaz bir vaade sarılmak gibi bir şey.

Oliver’ın parmakları hâlâ benimkilere kenetliydi, uzanıp annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Gerçekten ne büyük sürpriz ama anneciğim.”

O an fark ettim ki biz geldiğimizden beri elimi hiç bırakmamıştı. Sanki ayakta kalmamı sağlayan bir çapa gibiydi. Buna ihtiyacım yoktu ama yine de çok kıymetliydi. Şaşırtıcı olan sesimin titrememesiydi. Ne ağlamış ne yalvarmış ne de yerlerde debelenmişim. Büyümüşüm artık. Kendi değerimi anlamış ve ebeveynlerimin beni reddetmesinin hiçbir anlamı olmadığını kabul etmişim.

Agnes’in ardından Felix geldi, koca gövdesiyle beni kucakladı. Oliver da mecburen elimi bırakmak zorunda kaldı. “Briar Rose, seni yeniden görmek büyük bir mutluluk.”

“Ah, artık sadece Briar,” dedi Philomena, şampanya kadehine kıkırdıyordu. “İsmi değişti.”

Bu kadının benimle ilgili bir şey biliyormuş gibi davranma cüreti yok mu... *Umursuyormuş* gibi yapması. Gülüp geçmek isterdim ama Felix ve Agnes’in gözünde küçük düşmek istemedim.

Felix'in kollarından sıyrılıp yüzüne baktım. Agnes hâlâ gençti, saçları güneş gibi sarıydı ama Felix'in göz çukurları iyice çökmüş, dudakları sanki üzülmeğe aşağı doğru çekilmişti. Parçalar zihnimde birer birer oturdu. Bu adam, hâlâ hayatta olan bir oğlunu kaybetmiş gibi yas tutuyordu. Artık yönetim kurulunda değildi. CEO'luktan beklenenden erken çekilmesinin nedeni de buydu muhtemelen. Ama Oliver'in itibarı yüzünden resmî anlamda emekli olamazdı. Ollie hak ettiğı saygıyı kazanmadan önce inzivaya çekilemezdi.

Ve Oliver da işlediğı günahı telafî etme arzusu içinde tüm sorumluluğı üstlenmişti. Şirketi. Sebastian'ın sağlığını. Hepsi anlamlıydı. Hoşuma gitmiyordu ama anlıyordum. Bazı insanlar, başkaları onlardan bunu talep etmese bile hatalarının yükünü uzun yıllar sırtlarında taşırdı.

"*Briar.*" Felix mahcup bir tebessümle baktı. "Kusura bakma. Son zamanlarda biraz hayattan koptum. Kendim gibi değilim."

"İyisin." Kolunu sıktım, gözlerimi *yalnızca* ona ve Agnes'a çevirdim. "İkinizi yeniden görmek beni öyle mutlu etti ki."

"Tatlım." Philomena elini omzuma koydu. "Oturma düzenini konuşmamız gerekiyor. Büyük bir davet mi düşünüyorsun yoksa küçük bir şey mi? Muhtemelen büyük. Babanla benim çok fazla arkadaşımız var..."

Kendimi geri çekmemek için bütün irademi kullandım. Beni rahatsız ettiğinden değil, tırnakları akrilikti ve hırkama saplanmıştı. Beni Agnes ve Felix'ten uzağı doğru sürükledi. Ollie'nin gözleri hareketlerimizi izledi, tırnaklarının hırkamda bıraktığı izlere odaklandı. Başımı sallayarak ona bu işi kendim halledeceğimi anlatmaya çalıştım.

Kalabalıktan ayrıldığımız anda beni doğuran kadının elini omzumdan sertçe silkip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"*Anne,*" dedim iğneleyici bir tonda, rol yapmaya hiç niyetim yoktu. "Kimsenin seni davet edeceğine sanmıyorum. Arkadaşlarını davet etmeyi hiç konuşmadık bile."

KARANLIK PRENSİM

“Lütfen, Briar.” Philomena burnundan gelen sinirli bir sesle yapmacık tavrını bıraktı, olası kulak misafirlerini engellemek için alçak sesle konuşmaya devam etti. “Bu maskaralığı bırak. Sen bizim kızımızsın.”

“Senin, belki. O bile tartışılır.” Koridorda, yemek salonunun hemen dışında durdum. “Ama Jason’ın kızı değilim.”

Yüzündeki kan bir anda çekildi. Yakındaki garsonlar masa düzeniyle uğraşıyordu, çinileri, laleleri, mumları yerleştiriyorlardı. Hiçbiri Philomena’nın geçireceği kalp krizinin farkında değildi. Agnes, Felix, Oliver ve Jason tam o sırada içeri girerek yemek salonuna doluştular.

“Başlangıçlar neredeyse servis ediliyor,” dedi Agnes masanın başındaki yerine geçerek, tam karşısında kocası oturuyordu. “Lütfen buyurun.”

Philomena ve ben hâlâ koridordaydık, yüzümüzde sahte gülümsemelerle başımızı onaylarcasına salladık. Herkes içeri girene kadar bekledik, ardından Philomena yeniden bana döndü.

Dişlerini sıkarak, “Sen ne saçmalıyorsun?” diye tısladı.

“Balodaki o gece sizi duydum.” Kollarımı sımsıkı sardım. “Cooper’la konuşmanızı. Jason benim babam değilmiş.”

“Senin için önemli olan her anlamda o senin baban.” Gözlerini devirdi. “Sana her şeyi verdi. Seni hep kendi kızıymış gibi gördü.”

“Öyle mi gerçekten? Eğer sizin babalık anlayışınız buysa iyi ki tek çocuğunuz olmuşum.”

“Senin neyin var?” Gözlerinde yaşlar birikmişti ama asla yanaklarına dökülmezdi. Makyajını bozmaya değmezdi. “On sekiz yaşına gelene kadar hayatını biz finanse ettik.”

“Doğum günümü kutlar kutlamaz hemen beni terk ettiniz,” diye karşılık verdim. “Her şey para demek değil. Beni İsviçre’de bırakıp taşındınız, bunu gerçekten yaptınız.”

“Saygın bir okulda okudun.”

“Bir kez bile aramadınız.”

“Eh, sen bizim yerimize de yeterince aradın zaten.”

Başımı iki yana salladım, sabrım tükenmişti. “Düğüne davetli değilsiniz.”

“Hemen kestirip atma şimdi.” Ellerini havaya kaldırarak teslimiyet gösterdi. “Hata yaptık. Ama yeniden bağ kurmak istiyoruz. Bunu nasıl yapabiliriz?”

“Yapamazsınız.” Oliver’ın dünyasına –servetine, statüsüne, ailesine– adım atmalarına asla izin veremezdim. Bu sahte evliliğe dair hiçbir şeye yaklaşmalarına izin veremezdim. “Ama bana Cooper’ın kim olduğunu ve nerede bulabileceğimi söylersen iyi olur.” Gerçi bulmaya niyetim yoktu ama bu seçenek elimde olsun istiyordum.

Philomena topuklarının üstüne yaylandı, yanağının içini kemiriyordu. “Şu an konuşulacak konu değil bu.”

Başımı geriye atıp kahkaha attım. Dışarıdan bakanlar tatlı tatlı sohbet ediyormuşuz sanabilirdi. “Benimle ne zaman ne konuşulacağını artık siz belirleyemezsiniz. Artık çocuk değilim. Bir konuyu açmak için izninizi istemem gerekmiyor. Ya soruma cevap verirsin, ben de sizi düğünüme davet etmeyi düşünürüm ya da cevap vermezsin ve sonuçlarına katlanırsınız.”

Sözümün arkasında dururdum. Elbette cevap verirse davet ederdim. Ama Oliver’ın muhasebecileriyle aynı masaya oturdum. Bizden uzağa. Hatta daha da kötüsü onları Dallas ve Farrow’la aynı masaya yerleştirdim ki o ikisi onları laflarıyla dövebilsin. Hem de defalarca.

Philomena ağzını açtı, muhtemelen laf sokmak için hazırlanmıştı ama o anda Oliver yemek salonundan başını uzattı.

“Sevgilim?” Elini bana uzattı. “Babam bir konuşma yapmak istiyor. Hem seni paylaşamayacak kadar çok özledim. Seni O Batı Yakası Cadısı’na kaptıracak değilim.”

Philomena hayretle soludu ama ona karşı çıkmadı. Oliver onu aşardı. Tekrar gözüne girmek için fırsat kolluyordu.

Sahte nişanlıma gülümsedim, elini tuttum. “Elbette.”

Hayatımda ilk kez ben annemi arkamda bırakıyordum. O beni değil.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Briar

“Dava açan insanlara borcunu ödeyebildin mi sonunda?” Felix az pişmiş etini dilimlemeye devam ederken yüzündeki o asık ifade hâlâ duruyordu.

Bense tofu sotemle neredeyse boğuluyordum –Ollie’nin yiyecek kısıtlamalarımı önceden düşünerek plan yapmasına ayrı bir takdir– ve bakışlarımı Jason ile Felix’in arasında gezdirdim.

Jason peçetesine öksürdü, belli ki rahatsız olmuştu. “Neredeyse bitti.” Koca bir yudum almak için su bardağına uzandı. “Beni bayağı sarstı. Nasıl bir şey olduğunu sen iyi bilirsin.”

“Pek sayılmaz.” Parmaklarımı kenetleyip çenemi üzerine yasladım. “Felix dolandırıcı değil, gerçek bir iş insanı.”

“Tanrı aşkına, Briar.” Philomena şaşkınlıktan çatalını takımını düşürdü. “Sonuçta bahsettiğin kişi baban.”

“Daha önce de söyledim.” Arkama yaslandım, gülümseyerek erişteyi çatalıma doladım. “O benim babam *değil*.”

Jason su bardağını düşürdü, ağzı açık kaldı. Sessiz bir suçlamayla dolu bakışları bir bana bir anneme kaydı. Felix ile Agnes bakıştılar. Ortamı epey gerdiğimin farkında mıydım? Kesinlikle. Ama artık bunu göze almıştım. Von Bismarckların yanında kendimi tutmaya çalışsam da Auerlar herhangi bir iyi niyeti hak etmiyordu. Günahları herkes tarafından bilinmeliydi. Bu akşamdan sonra von Bismarckları asla sömüremeyeceklerdi.

“Hiçbir fikrim yok...” diye söze başladı Philomena, her şeyi inkâr etmeye niyetliydi.

“Lütfen Philly, yeter artık,” diyerek yanımda kahkaha attı Oliver, karnını tutarak gülüyordu. “Seni o küçük sevgilin Cooper’la ahırlarda gizlice konuşurken gördüm. Hem Briar hem ben duyduk. Sebastian da öyle.”

Ollie’nin kardeşi anılınca Felix irkildi. Agnes’in çıkardığı sesse o kadar hafifti ki neredeyse duyamayacaktım. Ollie için ailesine böyle bir trajedi yaşattığına inanmak çok acı verici olmalıydı.

“Artık gerçeği itiraf etmenin zamanı geldi. Briar’a gerçek babasının kim olduğunu söylemelisiniz,” diye devam etti Oliver, eliyle Jason’ı işaret etti. “Çünkü o, kesinlikle bu adam değil.”

“Oliver.” Agnes başını iki yana salladı, dudaklarının kenarlarını kumaş peçeteyle nazikçe sildi. “Bu davranışın hiç nazik değil.”

“Evet, ama onların Briar’a yıllar boyunca yaptığı da hiç nazik değildi.”

“Bu gerçekten kabul edilemez.” Jason birden ayağa fırladı, yüzü domates gibi kıpkırmızı olmuştu. “Bunu böylesine aleni bir ortamda dile getirmen...”

Ben de ayağa kalktım, ellerimi yumruk yapıp masanın üstüne koydum.

“Telefonlarıma cevap verseydiniz özel olarak konuşurdum.”

Agnes elinin tersini alnına götürdü. “Aman Tanrım.”

Bu iş büyürse bayılacağı kesindi. Koskoca iki pembe dizi draması âşığına can vermelerine rağmen von Bismarcklar dramadan nefret ederdi.

Buraya hazırlıksız gelmişim ama Philomena ile Jason’ı yakalamışken bu nadir fırsatı kaçırmak büyük aptallık olurdu. Cevaplara ihtiyacım vardı. Hem de fena hâlde.

“Briar, bu saçmalık,” dedi Philomena, Jason’ın minicik kartvizitlerinden biriyle Agnes’i yelpazeliyordu. “Ne duyduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama...”

“Bir özel dedektif tutabilirim,” dedim, yalanlarını başka bir yalanla bölerken. Oliver’ın beni ele vermeyeceğini biliyordum. “Hatta bir sürü tutabilirim. Artık bunu karşılayabilecek durum-

dayım. O yüzden ya bu evin mahremiyeti içinde doğruyu söylersiniz ya da ben her şeyi kamuoyuna açıklarım. Parasız kalmış olabilirsiniz ama hâlâ isminizi karalamaktan kaçınacak kadar gururunuz var.”

Philomena ile Jason göz göze gelip salondan çıktılar, belli ki kararlarını baş başa vereceklerdi. Agnes ile Felix bulundukları yerde âdeta sönüp kaldılar. Felix elleriyle yüzünü kapadı.

“Ben... gerçekten üzgünüm.” Agnes’in parmakları inci kolyesine gitti. “Ailenle ilişkinizin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum, Briar. Bunun hoş bir sürpriz olması gerekiyordu.”

“İki seçenekten biri gerçekleşti, orası kesin.” Şarabımdan bir yudum aldım. “Ama size kızgın değilim. Hiçbirinize. Aksine, olay yarattığım için özür dilerim. Jason ve Philomena’yla bir daha ne zaman yüzleşirdim bilmiyordum. Ayrıca onların sizin iyi niyetinizden faydalanmaya çalışmalarına tahammül edemiyorum.”

“İçimde hep bir kuşku vardı, biliyor musun?” dedi Felix, şakaklarını ovuşturuyordu. “Onlardan çok farklısın.”

“Tatlım.” Agnes elimi tuttu. Ve işte o sade dokunuşla, tüm cesaretimi kuru bir dal gibi kırıp geçirdi. “Oğlumla ilişkin nasıl olursa olsun, bil ki her zaman başını yaslayabileceğin bir omzum var. Bana her zaman gelebilirsin. Her konuda.”

Yüzü, gözyaşlarımı fark ettiğinde pişmanlıkla buruştu. Kırpiklerimden süzülen damlalar yanaklarıma çarpıp dağıldı. Bazen kafelerde oturur, etrafımdaki ailelerin birbiriyle olan ilişkilerini izler ve böyle bir şeyi yaşamamanın nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Elimde hafif bir dokunuş hissetmenin. Ne kadar basit. Ne kadar küçük. Ama yine de... *çok şey* ifade ediyordu. En küçük jestler bile insanın içinde çok uzun süre yer edinirdi.

Bir zamanlar annemin bana da böyle dokunmasını istemiştim.

“Aman Tanrım.” Elim daha sıkı tuttu, başparmağıyla elimin kıvrımını okşadı. Bu basit hareketin içimi nasıl altüst ettiğinden habersizdi. “Seni daha da üzme istememiştim.”

Annemin karşısında gözümü bile kırpmadan dik durabilmişim. Gözyaşlarını *onlar* döktürmemişti. Beni asıl duygulandıranlar von Bismarckların kendisiydi. Gerçek bir ailenin parçası olmayı diğer her şeyden çok istiyordum. Bu düşünce içimi allak bullak ediyordu.

“Yok, hayır.” Düşünceyi kafamdan silip attım, serbest kalan elimle gözyaşlarımı sildim. “Sizi yeniden görmek beni mutlu etti. Özlemişim.”

“Ben de seni çok özledim.”

Oliver kolunu omzuma doladı. “Bu bir yarış değil ama Briar’ı en çok ben özledim.” Sözleri ortamın yoğunluğunu dağıttı.

Ona yaslandığım sırada ebeveynlerim geri döndü. Yüzleri kızarmıştı, sanki biraz önce büyük bir kavga etmişlerdi. Jason ilk oturan oldu, hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu.

“Nerede kalmıştık?”

“Biyolojik babamda,” diye hatırlattım. “Ve onun kim olduğu, ki karın hâlâ bu konuda bir şey söylemeyi reddediyor.”

“Üzgünüm, Briar. Açığa çıkacak bir şey yok,” dedi Philomena, yerine otururken. Siniri gözlerinden okunuyordu. “Muhtemelen siz yanlış duydunuz. Hatta belki de konuşan ben bile değildim. Jason senin baban. Bu, sana vereceğim son cevabım.”

Oliver dilini üst dişlerine bastırdı. Öfkesini zor bastırdığı belli-ydi. “Pekâlâ.” Peçetesini tabağına fırlattı. “Eğer oyunu böyle oynamak istiyorsanız, ben de sizin hastalıklı kurallarınıza uyarım.”

“*Oliver.*” Agnes üzüntüyle inledi.

Oliver onu duymadı bile. “Briar’ın biyolojik babasını bulacağız. Sizin aksinize o belki de düğüne davet edilir. Sevgilim,” Ayağa kalktı ve elini bana uzattı. “Eve dönmeye hazır mısınız?”

“Hazırım.” Elini tuttum, peşinden yürürken son bir kez dönüp anne babama gülümsedim. “Bu güzel yemeğin tadını çıkarın. Kim bilir, belki de son yemeğiniz olur.”

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Oliver

Sahte maskesi ancak iki saniye daha yüzünde kaldı.

Koridorun sonuna vardığımızda Briar yanıma doğru sendeledi. Onu kucaklayıp arabaya taşıdım, paltoma sarıp koltuğa yerleştirdim, emniyet kemerini üstünden geçirerek bağladım. Dışleri birbirine vurmaya başlamıştı, lanet olası araziye geçip uzun yolda ilerlerken klimayı sonuna kadar açtım.

Şakaklarımda biriken tere rağmen ısıyı yükselttim.

Briar bacaklarını göğsüne çekip paltoma sarındı, kollarını dizlerinin etrafında kenetledi. “Onu bulmak isteyip istemediğimden bile emin değilim.”

“Hiç sorun değil, Minik Böceğim. O lafı sırf onlara gıcıklık olsun diye söyledim. Ne yapmak istiyorsan onu yaparız.”

Lütfen benimle de ne yapmak istiyorsan onu yap.

Mümkünse günde üç kez.

“Oraya gelmelerine hâlâ inanamıyorum.” Başını dizlerine yaslayıp yüzünü bana çevirdi. “Ailenle iletişime geçmişler, hâlâ görüşüyormuşuz gibi davranmışlar. Belli ki seni kullanarak ailenle aralarını düzeltmek istemişler.”

“Ölmüş bir ilişkiyi tekrar canlandıramazlar.” Sol elimi direksiyonda tuttum, sağ elimiyse Briar uzandığında ona uzattım. “Birincisi, arkadaş bile değillerdi. Babam Jason’dan hep nefret ederdi ama sırf sana olan takıntım yüzünden geçinmeye çalıştılar. İkincisi, Jason hakkındaki ciddi suçlamalardan sonra annemle babam onlardan iyice soğudu. Sanırım bu akşam sadece seni memnun etmek için davet ettiler.”

Briar işaret parmağıyla avucumun içine anlamsız şekiller çizmeye başlayıp derin bir iç çekişle titredi. “Plan işe yaramadı.”

“Annem kendini asla affetmeyecek.”

“Onun suçu değil. Yarın arayıp benim için yaptıklarından dolayı minnettar olduğumu söyleyeceğim.”

“Söyleyebilirsin ama yine de kendini affetmeyecek.”

“Tıpkı senin Sebastian’a yaptığın şey yüzünden kendini asla affetmeyeceğin gibi mi?”

Parmaklarımızı birbirine kenetledi, ellerimizi orta konsolun üstüne koydu. Gözlerimi kapayıp sadece o ânın içinde birbirimize bağlanmış hâlimizde kaybolmak istedim ama kendimi tuttum.

Başımı iki yana salladım. “Bu farklı.”

“Farklı olmamalı,” diye fısıldadı.

“Güney kanadında yaşadığını biliyorsun, değil mi?” Ağzımdan kaçtı.

Kendime onların bir şey çevirdiğini bildiğimi söylemeyeceğime dair söz vermiştim ama Briar’dan hiçbir şeyi gizlemek istemiyordum.

“Biliyorum. Seni bu yüzden daha çok seviyorum. Harika bir abisin, Ollie.”

Direksiyona daha sıkı sarıldım. “Seb böyle düşünmüyor ama.”

“Düşünüyor,” dedi, elimi sıktı. “Sadece henüz bunun farkında değil.”

SEKSENİNCİ BÖLÜM

Oliver

Zach Sun: Beni... her neresiyse oraya davet etmenin özel bir sebebi var mı?

Ollie vB: Nauru.

Romeo Costa: Temelde Avustralya yani.

Ollie vB: Hadi oradan, Kolomb.

Zach Sun: Yanlış kıta ama hadi, en azından ismini doğru yazabildin diye kabul edeceğim.

Ollie vB: Tarihi not edin.

Romeo Costa: AZ ÖNCE BİR YAT MI KAZANDIM BEN?

Zach Sun: O kadar da acele etmeyelim. Briar hâlâ o mihraba yürümüş değil ve bizim oğlanı tanırıyorsak, her an bir şeyleri eline yüzüne bulaştırabilir.

Romeo Costa: Lütfen berbat etme. Aşk her şeyin üstesinden gelir, yalnızlık ilacı olmayan bir şeydir falan filan.

Ollie vB: ?

Romeo Costa: SENİN BİR KADINA, BENİMSE BİR YATA İHTİYACIM VAR, TAMAM MI?

Ollie vB: Madem bu kadar heveslisin, git kendine yat al.

Zach Sun: Karısının harcamaları böyle giderse Disney+ aboneliğini bile karşılayamayabilir.

Romeo Costa: Zaten hep aynı diziler dönüp duruyor. Hem biz şifreyi Townsendlarla paylaşıyoruz.

Zach Sun: Bu gidişle evini yeniden ipotek ettirmek zorunda kalacaksın.

Romeo Costa: En azından fakir ama şık olacağım, sabah senin üstünde ne vardıysa ondan daha iyidir.

Zach Sun: Yedi kat mont ve banttı bileklik. Fae'nin Balencia-ga'ya ilk gidişiydi, tamam mı? Havada uçuşan uzuvları görünce afalladı. Ne yapabilirdim ki? Eşim hediye etti.

Romeo Costa: O duyguyu hiç bilmem.

Zach Sun: Dallas sana yılbaşı için çikolatadan heykel hediye etmemiş miydi?

Romeo Costa: Sonra da oturup kendi yedi.

Zach Sun: Önemli olan düşünmesi.

Romeo Costa: Daha biz hediyeleri açmadan bitirmişti bile.

Ollie vB: Her neyse, tarihi not edin.

Zach Sun: Ya Briar hayır derse?

Ollie vB: Egoma çok iyi geliyorsun gerçekten.

Romeo Costa: Orada olacağız.

Ollie vB: Güzel. Ama çocuk getirmeyin lütfen.

Romeo Costa: O zaman sen nasıl katılacaksın?

Ollie vB: Harika espri.

Zach Sun: Bu arada iyi espriydi kabul et.

Ollie vB: İkinizden de nefret ediyorum.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver

“L anet olası şekerimi ne zaman alacağım ben?”

Sebastian bu serzenişini, şapkasını alnına iyice indirerek noktaladı. D.C.’de rastgele bir sokakta yürüyüşe çıktığımız andan beri maskesinin arkasından mızızlanmayı kesmemiştir.

Islık çalmaya devam ettim, sorusunu duymamış gibi yapıyordum. Hâlâ dünyanın hâkimi gibi hissediyordum. Nihayet onu evden çıkarıp bir estetik cerrahla görüşmeye ikna etmiştim.

Tabii onu güney kanadından çıkarmak için epey dişli bir pazarlık yapmam gerekmişti. Mesela çoktan üretimi durmuş olan *Butterfinger BBs* şekerlemesi gibi.

Bir paket olsun bulabilmiş miydim? Hayır.

Ona söyleyecek miydim? Asla.

Bir motosikletli yanımızdan hızla geçip köşeyi döndü.

Seb çenesini iyice göğsüne bastırıp adam gözden kaybolana kadar güneş gözlüğünü yüzünde tuttu. “Şeker, Oliver.”

“Şeker değil. Yepyeni bir yarış teknesi.” Adımlarımda hâlâ salakça bir neşe vardı, dışarı çıkıp temiz hava almasına sevinmiştim. Gerçi dışarıda, bir skandalın ortasına düşmemek için kimliğini gizlemeye çalışan ünlü biri gibi görünüyordu. “Birinci sınıf bir tekne. Arabadan pahalıya patlayacak.”

Evet, onu da pazarlıkla koparmayı başarmıştı.

Seb omuz silkti. “Aynı şey.”

Mirası ve hisse senetleriyle aslında kendi parasıyla bile alabilirdi. Ama teslimatı alması gerekirdi, bu da göle inmek demekti.

O da güney kanadından çıkmak anlamına geliyordu.

Bugünkü gezide bana eşlik ederse her şeyi ben halledecektim. Öyle anlaşıştık.

Ellerimi ceplerime soktum. “Bunu daha da ilginç hâle getirebiliriz.”

“Öyle mi?” Sebastian lüks bir gökdelene girerken peşimden geldi. “Yani artık çarpılmış suratım ve mahvolmuş hayatım seni yeterince eğlendirmiyor mu?”

İnledim. “Demek istediğim bahsi biraz yükseltebiliriz.”

“Aklında ne var?”

Asansörün önünde durduk. Etrafımızda başka insanlar da vardı ve Sebastian’ın yüzünü göremesem de sinirlerinin gerildiğini çok net biliyordum.

Anne babamın onu görmesini bile istemezken yabancılarla karşılaşma ihtimali onun için büsbütün felaketti.

“Yakındaki bir kafede benimle kahve içersen sana bir milyon dolar,” dedim.

Seb burnundan soludu. “Alınma ama benim Duggars ailesinin çocuklara ihtiyacı olduğu kadar paraya ihtiyacım var.”

“Mutlaka istediğin bir şey vardır.”

Sebastian heveslenmiş gibi yaptı. “Eski yüzüm?”

Bu adam her sabah uyanıp bana tam anlamıyla bir bela olmaya yemin etmiş gibi yaşıyordu.

Asansöre tıkiştık, Seb çenesini göğsüne yapıştırmıştı. Cerrahın elleriyle pek haşır neşir olduğu belli bir resepsiyonist bizimle flört etmeye çalıştı. Ben nazikçe geri çevirdim, Sebastian’sa onu tamamen yok saydı.

Randevumuza on dakika erken geldiğimiz için başka kimse-
nin bulunmadığı bekleme salonunda eski dergileri karıştırdık.

Sonunda bir hemşire bizi Doktor Perry’nin odasına davet etti.

Adam kırkını henüz geçmiş olmalıydı. Çenesi kargo kutusu gibi köşeliydi, saç ektirmişti.

Parmaklarını birbirine kenetledi, bakışları aramızda geziniyordu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

KARANLIK PRENSİM

Seb başıyla beni işaret etti. “Yüzümü düzeltmem konusunda benim peşimi bırakmasını sağlayabilirsiniz mesela.”

Seb’in lafım görmezden gelip zoraki bir kahkaha attım. “Kardeşim on beş yıl önce bir tekne kazasında yaralandı. Acaba yüz yapısını eski hâline döndürmenin bir yolu var mı diye merak ediyoruz.”

“O merak ediyor,” dedi Seb, koltuğunda geriye yaslanıp bir dizini yana attı. “Ben gayet iyi biliyorum ki bunun geri dönüşü yok.” Parmağıyla yüzünü daire içine aldı.

Doktor Perry beyaz önlüğünün cebinden gözlüğünü çıkarıp gözüne taktı. “Şapkanızı, gözlüğünüzü ve maskenizi çıkarabilir misiniz?”

Nefesimi tuttum, Sebastian’ın kesinlikle reddedeceğine emindim. Yoğun bir sessizlik oldu, ardından Seb belli belirsiz başını salladı. Önce şapkasını, ardından gözlüğünü yavaşça çıkardı, sanki salyangoz hızıyla ilerliyordu.

Birkaç saniye daha duraksadı. Derin bir nefes aldı, maskesini çıkarmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Aman Tanrım.

Gerçekten çıkardı.

Yüzünü bir yabancıya göstermişti.

Doktor Perry son iki ayda bunu yaptığı ikinci kişiydi.

Seb ne düşünürse düşünsün, bu bir ilerlemeydi.

Doktor Perry, Seb’in yüzünü herhangi bir irkilme olmadan ya da yüzünü buruşturmadan inceledi. Travma hastalarına alışık olduğu belliydi. Zaten onu özellikle bu alandaki uzmanlığından dolayı seçmiştim.

Sebastian yerinde kıpırdanıyor, doktorun yüzüne odaklanan bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak etrafına bakınıyordu. Sonunda doğrudan doktora döndü. “Fotoğrafımı falan da çekmek ister misin?”

“Evet.” Doktor Perry kapıyı işaret etti, geldiğimiz koridordaki stüdyo odasını kastediyordu. “Her açıdan çekmek istiyorum.

Ayrıca hareket kabiliyetinizi değerlendirebilmem için yüz ifadelerinizi de görmek isterim.”

Sebastian iç çekti ama isteğini reddetmedi. İçten içe bunu istediği fark ediliyordu. Normal olana en yakın hâline yeniden kavuşmak istiyordu.

“Size bir şey sorabilir miyim, Bay von Bismarck?” Doktor Perry birkaç şeyi not aldıktan sonra başını kaldırıp Seb’e döndü. “Yüz rekonstrüksiyonu ve deri nakli için neden bu kadar beklediğinizi merak ediyorum. Genellikle bu işlemler ne kadar erken yapılırsa o kadar iyi sonuç verir.”

Sorunun cevabını ben biliyordum. Sebastian yüzünü aynen benim onu mahvettiğim şekilde korumuştur çünkü bu hasarı kendisine kimin verdiğini bana sürekli hatırlatmak istiyordu.

Ama bunu dile getirmek fazla rahatsız edici olacaktı. Bu yüzden Sebastian omuz silkti. “Daha büyük dertlerim vardı. Önce fizyoterapiye odaklandım, sadece %0.01 daha az iğrenç görüneceğim diye haftalarca yatakta yatmak istemedim.”

Doktor Perry kardeşimin bu berbat tavrını umursamadı. “Eğer yardım etmemi istiyorsanız, yüzünüz iyileşirken haftalarca dinlenmeniz gerekecek,” dedi. “Muhtemelen dört, belki beş ameliyat gerekecek ve bunları belli aralıklarla yapmak zorundayız.”

Sebastian hiçbir şey söylemedi. Sadece burnunun ucuyla doktora dik dik baktı.

Doktor Perry yazmayı bıraktı. “Yanak dokusunu eski formuna getirebilmek için muhtemelen kalça ya da iç uyluk bölgenizden deri alacağız.”

Seb şapkasını işaret parmağının ucunda döndürmeye başladı. “Öncesi-sonrası fotoğraflarındaki gibi oyun hamurundan yapılmış misali mi görüneceğim?”

Tükürüğümü yutmamaya çalıştım. Ne kadar berbat bir laf. Özellikle de o sözde *sonrası* hâlindeki insanlar, her şeye rağmen ayağa kalkıp hayatlarına devam etme cesaretini gösteriyorken.

KARANLIK PRENSİM

Ama Doktor Perry zırvalara karşı epey tecrübeliydi. “Eğer sormak istediğiniz şey tamamen eski hâlinize dönüp dönmeyeceğinizse, evet, tamamen eski hâlinize dönmeniz mümkün değil.”

Sebastian’a şefkat göstermemesine minnettardım. Bazı doktorlar hemen şefkatli davranıyordu ve sonra Seb onlara üstünlük taslıyordu.

“Yani oyun hamuruna benzeyecek miyim benzemeyecek miyim, Doktor?”

“Emin değilim.” Doktor Perry, Sebastian’ın kabalığı karşısında en ufak bir tepki vermedi. “Çocukluğumdan beri oyun hamuruyla oynamadım, neyse ki çocuklarım da yok. Ama şunu söyleyebilirim, donör kaynaklardan elde edilen doğranmış kıkırdak fasya dokularını kullanarak yüz yapısını yeniden inşa ettiğim bir teknik geliştirdim. Kendi vücudunuzdan alınan deriyle birlikte yüzde dokusal bir tutarlılık sağlayabileceğimden oldukça eminim. Kısa sürede yeniden suya dönebileceksiniz.”

Sebastian öne doğru atıldı. Doktora saldıracağını düşünerek refleksle gömleğinin arkasından yakaladım. Saldırmadı. Hepimiz soluğumuzu tuttuk, Seb’in ne yapacağını görmek için bekledik.

Doktor Perry yeniden konuştu ama bu kez daha yumuşak bir sesle, “Kim olduğunuzu biliyorum, Sebastian von Bismarck. Kim olduğunuzu... *Eskiden*. Mükemmel olamazsınız belki ama eski hâlinize çok yaklaşabilirim. Kendi kusurlu hâlinizle de güzel olabilirsiniz,” dedi.

Sebastian’ın elleri yumruk oldu. Parmak eklemleri bembeyaz kesildi, kan akışı durduğu için pembeye döndü. “Siktir git.” Yerinden fırlayıp sandalyesini arkasındaki kitaplığa savurdu. “Kim olduğum hakkında hiçbir bok bilmiyorsun.”

Doktor Perry başını eğdi. “Üzgünüm evl—”

“Ben senin evladın falan değilim,” diye kesti Seb lafını, az önce fırlattığı sandalyenin arkasından tutup duvara fırlattı.

Çerçevesi bir tabloya çarptı.

Her yere cam saçıldı.

"Tanrım." Doktor Perry masasındaki tuşlardan birine bastı. "Aliana, buraya bir..."

"Peruğun da berbat," dedi Sebastian, parmağını doktora sallıyordu. "Bil istedim, seni sikik herif."

"Evet, artık gitme vakti." Tam hemşire kapıyı hızla açarken kardeşimi omzundan tuttum. "Özür dilerim, Doktor Perry."

Sonra onu zorla odadan dışarı çıkardım. Ama topuklarını parke zemine bastırıp kıınıldamamakta direndi. Olimpiyat sporcusu gibi antrenman yaptığı için başarılı da oldu.

"Hayır, siktir git." Omzunu ileri atıp kendini elimden kurtardı. "Hiç de özür dilemiyorum."

İş daha da çirkinleşmeden bütün gücümle onu kapıdan dışarı ittim. Hemşire ağzı açık bize bakıyordu, muhtemelen güvenliği çağırmak üzereydi. Üstelik Sebastian'ı doğrudan görüyordu.

Maskesiz. Yüzü açık.

Kahretsin.

Kadının eli hızla ağzına gitti. "Aman Tanrım."

Bize kocaman açılmış gözlerle bakarken titrediğini açıkça görebiliyordum. Üstelik bunu gizlemek için en ufak bir çaba da göstermedi. Bizi görünce geriye doğru sendeledi, sırtı koridordaki su sebine çarptı. O an içimde öyle kuvvetli bir onu boğazından yakalayıp sarsarak gözlerini kapattırma arzusu belirdi ki kendimi zor tuttum.

Sebastian'ın tüm ilerlemesi silinip gitmişti. Yok oldu. Saniyeler içinde. Sırf biri hoşuna gitmeyen bir şey söyledi diye. O söz her anlama gelebilirdi oysa.

Aman Tanrım, yüzün.

Ya da aman Tanrım, her yerde cam kırıkları var.

Sebastian keskin bir nefes aldı, gözleri irileşti. Bir an için donakaldı, sonra yüzüne karanlık ve zalim bir ifade oturdu. Yaralı dudakları alaycı bir sırıtışla gerildi. Yavaş ve kararlı adımlarla kıza doğru yürümeye başladı. Karşısında dimdik durdu, ürkütücüydü.

Onu korkutmak istiyordu.

KARANLIK PRENSİM

Ve bu *beni* korkutuyordu.

“Aynen öyle, tatlım.” Sebastian onun burnunun dibine kadar geldi, aralarında yalnızca bir parmak mesafe vardı. “İyice bak. Tadını çıkar. İşte bir canavar böyle görünür. Bir iblis. Doğanın bir ucubesi. Tadını çıkar.”

Sebastian hareketsiz kalmayı sürdürdü.

Sebastian kadının her şeyi sindirmesini sağladı. Kabarmış yara izi, patlamış dudaklar, çukurlaşmış yanak. Kadın tir tir titiyor, duvarla bir bütün olmaya çalışıyordu. Gömleğinin yakasını sımsıkı kavrayarak onu geri çektim.

Bu kez izin verdi.

“Senin derdin ne lan?” Bileğini hâlâ sımsıkı tutuyordum ama istese beni yere sermesi işten bile değildi. “Tanrım, bu gidişle kendini hapiste bulacaksın.” Şoka girmiş hemşireye döndüm, ellerimi yalvarırcasına birleştirdim. Onun yüzünden Seb kendini değersiz hissetmişti ama yine de, “Özür dilerim. Çok çok özür dilerim,” dedim.

Sonra Sebastian’ı koridora, oradan da resepsiyona sürükledim. Geçen on beş dakikada, bekleme salonu dolmuştu.

İçerideki herkes ona bakıyordu.

Sebastian, Doktor Perry’nin ofisinde bıraktığı kılık değiştirme malzemelerini unutmuştu.

Az önce bizi tavlamaya çalışan resepsiyonist irkildi, gözleri kocaman açıldı.

Sebastian aniden geri dönüp kadının önünde durdu. “O lanet kibarlığın nerede şimdi?”

Kadın çığlık attı, masasının altına saklandı. Muhtemelen onunla bu kadar yakından yüzleşeceğimizi beklememişti. Daha fazla rezillik çıkmadan, Sebastian’ı itip asansörlere yönlendirdim. Kapılar açıldığında onu hızla içeri soktum, ikimiz de nefes nefeseydik.

Aynanın karşısındaki demir tutacağa sıkıca yapıştı, kendi yansımasına öfkeyle bakıyordu. Ter boynumdan aşağı süzülüp

gömleğime karışırken aklım binbir düşünceyle dolup taşıyordu. Daha kötü ne olabilirdi ki? Ama olabilirdi elbet. Dava açılabilirdi. Tüm estetik cerrahi kliniklerinde kara listeye alınabilirdik. Haberlerde ifşa edilebilirdik.

Sebastian'ın çenesi öyle gerilmişti ki az sonra dişleri kırılacak sandım. "Mutlu musun şimdi?"

"Seb..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Tek isteğim her şeyi onun için biraz daha iyi hâle getirmektir. Ama yine berbat etmişim.

Hazır değildi.

İçten içe belki de hiç hazır olmayacağını düşündüm.

Asansör çınlama sesiyle durdu.

"Kes sesini ve o lanet yarış teknesini getir bana." Sebastian dışarı fırlayıp lobide kendisine bakan herkese orta parmağını göstererek uzaklaştı. "Ayrıca bir daha da benimle konuşma."

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

Oliver

Romeo Costa: @OllievB, az önce seni Land Rover'ınla geçerken gördüm. Yan koltukta bir adam vardı. Bize söylemek istediğin bir şey mi var?

Ollie vB: Sizin gibi geri zekâlılardan başka arkadaşlarımın da olduğunu gibi mi?

Romeo Costa: Adam şapka, güneş gözlüğü ve maske takıyordu.

Ollie vB: Ünlü biri kendisi.

Zach Sun: Hadi canım. Eğer evinde ünlü biri olsaydı, kışını silerken belgelemesi için Annie Leibovitz'i çağırırdın.

Ollie vB: Yeterince para verilirse neden olmasın. Ama Annie "sözde" meşgulmüş. Kendi kaybı.

Romeo Costa: Saçmalamayı kes. Kimdi o?

Ollie vB: Sizi ilgilendirmez.

Romeo Costa: Sebastian'a benziyordu sanki.

Ollie vB: Az önce yüzünü görmediğini itiraf ettin.

Zach Sun: Bu arada Seb NEREDE gerçekten?

Ollie vB: Hindistan'da.

Romeo Costa: Bali değil miydi o?

Zach Sun: Sen kendi yalanlarına inanıyor musun?

Ollie vB: Yanımdaki adam babamdı, geri zekâlılar.

Romeo Costa: Felix von Bismarck yıllardır ortalıkta görünmüyor. Sebastian'ın sürpriz bir şekilde Hindistan'a taşınmasından beri. Kimi kandırıyorsun sen?

Ollie vB: Siz götleri tabii ki.

Zach Sun: Gerçeği istiyoruz, Ollie.

Ollie vB: Oldu, tamam. Ben de siz sikikler yüzünden bir mola istiyorum.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Briar

“**S**u gelinlik platformu pasta gibi durmuyor mu yoksa sadece bana mı öyle geliyor?”

Tam o anda Dallas'ın midesi yer sarsıntı sensörlerini devreye sokacak kadar gürültülü şekilde guruldadı. Kumaş kaplı koltukta kıpırdanıp durarak karnını ovuşturdu.

Evet, doğru duydunuz.

Bir gelinlikçideydik.

Doğal olarak bu sabah evimin kapısında pusuya düşürülmüştüm. Agnes, Dallas ve Farrow erkenden kapıma dayanıp beni randevusunu almadığım bir prova için gelinlikçiye sürüklemişti.

Agnes kolunu koluma dolayarak, “Oliver düğün telaşından gelinlik bakacak hâlin kalmadığını söyledi, ben de senin yerine hallettim,” demişti.

İlk tepkim yukarı çıkıp Ollie'ye yumruğu yapıştırmak olmuştu.

Sonra kendime verdiğim pasifist yeminimi hatırlamıştım.

İkinci tepkimse kaçmaktı. Evet, Oliver'a karşı hislerim tekrar filizlenmişti. Ama bu nişan hâlâ yüzde yüz sahteydi.

Çok yakında çalışmak için yeniden Los Angeles'a dönecektim. Hatta son bir haftadır yeni daireler bakıyordum (ve kiralara bakarken kusacak gibi oluyordum).

Bu işin sonu iyi bitmezdi. Başkası uğruna kendimden vazgeçemeyecektim.

Sahte düğün sadece bir bahaneydi. Birbirimizle cilveleşmenin, tatlı randevular uydurmanın bahanesi. Kim önce göz kır

pacak yarışmasında durmadan birbirimize meydan okuduğumuz bir oyun.

Tabii ki önce ben kırpmazdım.

Hırsım buna asla izin vermezdi.

Üstelik davet edilmemek anne babamı kudurtuyordu, ki bu da ekstra puandı.

Sahte düğün konusundaki tek sorun neydi biliyor musunuz? Agnes'in içten ve gerçek heyecanı.

Farrow şampanyasından bir yudum aldı. "Evet, sadece sen pasta görüyorsun."

"Ben düğün pastalarına bayılırım." Dallas iç çekerek başını geriye attı, gözlerinde yıldızlarla tavana bakıyordu. "Düğünlerin kendisi zaten işin ekstrası."

"Pasta bu kadar hoşuna gidiyorsa neden Ollie ve Briar'ın düğün pastasından sen sorumlu olmuyorsun?"

İkisini de boğmak istedim. Düğünün olmayacağını gayet iyi biliyorlardı ama yine de zavallı ve hevesli Agnes'in önünde rol yapmaya devam ediyorlardı.

"Beni böyle güzel bir işle tuzağına düşürmeye kalkışma sakın." Dallas bana döndü. "Briar, on katlı bir pasta kulağa nasıl geliyor?"

"Mide yanması garantili gibi geliyor," diye homurdandım. Ama zaten öyle bir şey olmayacaktı.

"Harika. O zaman karar verildi. On iki katlı pasta." Dallas ellerini çırpı. "Şu an başka aç olan var mı?"

Farrow şampanyasını bitirdi. "Hayır ama bir balkabaklı *frappe* fena gitmezdi."

"Dikkat et, hamile olabilirsin."

"Doğum kontrolünü bırakmadım. Henüz."

"Eğlenceli bir bilgi." Giydiğim derin V yakalı gelinliğin göğüs kısmını düzeltmeye çalışarak konuşmaya daldım. "Bir *frappe* yirmi donuttan fazla şeker var."

KARANLIK PRENSİM

Dallas bir anda koltuktan fırladı, ağzı açık kalmıştı. “Yani bana yirmi donutun sandığımdan daha masum olduğunu mu söylüyorsun? Bu, hayatımı değiştirecek bir bilgi olabilir.”

Fae eliyle alına vurdu. “Senin bu bilgiden çıkardığın şey *bu* mu yani?”

O sırada Agnes elinde bir kutu dolusu iğneyle geri döndü. “Briar, hayatım, bu gelinlik üzerine mükemmel oturmuş.” Giydiğim Mikado marka gelinliğin arkasındaki saf ipek kuyruğunu düzeltti. “Oliver seni gördüğünde aklını yitirecek.”

Dayanamayıp aynaya doğru döndüm, kendi etrafımda bir tur attım. “Umarım düğünden önce benden sıkılmaz.”

Oliver’m ailesinin aklına bir nebze bile olsa şüphe tohumları ekmek ikimizin de işine yarardı.

“Şaka yapıyorsun herhâlde?” Agnes iğne kutusunu bıraktı, kollarını kavuşturdu. “Sen onun her zaman biricik aşkı oldun. Ayrılığınızdan sonra ne kadar çöktüğünü kendi gözlerimle gördüm. Hiçbir zaman tam anlamıyla toparlanamadı. Ta ki sen geri dönene kadar. Seni tekrar gördüğünden beri... böylesine mutlu olduğunu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum.” Durdu, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Aslında... galiba hiç görmedim.”

Bu bir işkenceydi.

Yalan söylemekten nefret ediyordum.

“Gözlerindeki o ışıltıyı sen yerine getirdin,” diye devam etti Agnes, sanki ayla yıldızları gökyüzüne ben yerleştirmişim gibi yüzüme baktı. “İlk kez o ve geleceği hakkında endişelenmiyorum. Bu tamamen senin sayende.”

Yüzümü ona dönüp omuzlarından tuttum. Gözlerinde biriken yaşlar ince ince vicdanıma saplandı. Bu karmaşık numara sonunda onu incitecekti. Gerçeği söylemek de öyle.

Bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydik.

Daha doğrusu, Oliver, nişan haberini *New York Times*’ta bas bas duyurmamalıydı.

Dudaklarımı ısırđım, kendimi Agnes'a Oliver'la düğünü-müzün aslında olmayacağını söylemeye çalıştım. "Agnes, ben..."

Dallas bir anda koltuktan fırlayıp aramıza girdi. "Agnes, nadide madeni paralar koleksiyonu yaptığınızı duydum. Lütfen bana anlatır mısınız?"

Agnes irkildi, bu ani müdahaleyle şaşkına döndü. "Tabii ki. Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi ama her şeyi." Dallas onu benden uzaklaştırıp kol-tuğa geçmesine yardım etti. Ardından başını çevirip dudaklarını oynatarak, "*Bu kadının kalbini sakın kırma,*" dedi.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Ya bugün kalbini kıracaktım ya da o, özel vizesini alıp üç uçağa bindirdiği konuklarla Nauru'ya vardıktan ve düğün mekânına yerlilerle birlikte yol aldıktan sonra oğlunu nikâh masasında terk ettiğimi öğrenerek kalbi paramparça olacaktı.

Kötü üstüne kötü = yine kötü. Ne şekilde toplarsan topla sonuç aynıydı.

Dallas, Agnes'ı koltuğa yerleştirip onu madeni paralar hakkında sorulara boğarken Farrow yanıma geldi. Soğukkanlı bakış-ları üstümde gezindi. "Gelinliği beğenmedin," dedi.

Omuz silktim. "Düğün olmayacağı için bana sanki gereksiz gibi geliyor."

"Bunu bilemezsin."

"Rahibe evet demem gerektiği düşünülürse, biliyorum," dedim. Podyumdan atlayıp küçük mutfığa doğru yürüdüm ve kendime bir bardak su doldurdum. "Oliver'ı seviyorum. O da beni seviyor gibi. Koşullar göz önüne alındığında hafıza kaybı şaşırtıcı derecede iyileştirici oldu."

Fae kaşını kaldırdı. "Ama..."

"Ama ben bir zamanlar kendimi bir adam uğruna feda ettim ve bir daha asla bu hatayı tekrarlamayacağım." Bardağı dudakla-rıma götürmeden önce devam ettim. "Los Angeles'ta bir hayatım var. Bir kariyerim, arkadaşlarım, hâlâ ulaşamadığım hayallerim

var. Burada kalamam. Özellikle de kendime olan saygımı geri kazanmışken.”

“Biliyor musun, ben de aynıydım.” Yüzüne üzgün bir tebessüm yerleşti. “Hayatımın en berbat başlangıcını yaşadım. Eğer biri beş yıl önce bana, kontrolü bırakıp bir adama güveneceğimi söyleseydi, kafayı bulduğunu düşünür, onu ayıltmak için bir otele yerleştirdim. Ama Tanrım, iyi ki güvenmişim, ödülü buna fazlasıyla değdi.”

“Zach seni hiç hayal kırıklığına uğratmadı,” dedim.

“Hayır, uğratmadı. Ama olaya şöyle bak, eğer sen on beş yıl önceki kişi değilsen, Oliver neden hâlâ aynı olsun? Bu, Los Angeles’a dönüp şehrin artık eskisi kadar parlamadığını fark ettiğinde rahatsız edecek. Eğer onunla bu konuşmayı yapmazsan, yalnızca kendine zarar verirsin. Oliver’a doğru olanı yapması için bir şans tanı. Kim bilir? Belki seni şaşırtır.”

Şaşırtmaz.

Ama Farrow, Sebastian’dan haberdar değildi.

Oliver onu asla geride bırakmazdı ve ben de bırakmasını istemezdim. Ben de Seb’i seviyordum. Bu yüzden Oliver’la o konudan hep uzak duruyorduk. İkimiz de tek bir ihtimal olduğunu biliyorduk.

“Evet.” İnsanlık tarihinin en zayıf gülümsemesini takındım. “Belki.”

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Briar

Bu sahte düğünü iptal etmemiz gerekiyordu.
Tek soru *ne zaman* yapılacağıydı.

Pek seçeneğimiz yoktu, ya şimdi ya da sonra. Bazen, *Maury* şovunu arayıp sonucu onun açıklamasını istemek daha kolay olurdu gibi geliyor. Çünkü Oliver'la üstüne prezervatif geçirilmiş on metrelik bir çubukla bile dokunmak istemeyeceğimiz bu konuşmayı sürekli erteliyorduk.

Bu konuşmanın bizim için ne anlama geleceğinden korkuyordum. Çünkü derinlerde bir yerde bana Los Angeles'a kadar eşlik etmek istediğini biliyordum. Ama ailesini asla geride bırakmazdı.

Dallas'ın evinde yediğim *halo-halo* dondurması midemde dans ederken onlardan ayrılıp evime kadarki kısa mesafeyi yürüdüm.

Evim.

Kahretsin, kendimi fena hâlde kaptırmıştım.

Bu 20.000 metrekairelik malikânede *benim* diyebileceğim hiçbir şey yoktu.

İçimdeki yıkımsever ses, *Sahiden mi? Ya o akıllalmaz, deli edici, günahkâr derecede yakışıklı adam?* diye fısıldadı.

Fiskiye'nin orada oyalanıp içeri girmeyi elimden geldiğince geciktirdim.

Son on beş yılda içimde gelecek felaketlere karşı bir sezgi gelişmişti. O uğursuz hissi tanıyordum artık. Felaketleri daha gelmeden, sesini duymadan, gölgesini görmeden hissedebiliyordum. Paris'te Oliver beni terk etmeden önce ya da o meşhur

KARANLIK PRENSİM

Instagram mesajını görmeden önce, hatta annemle babam beni yüzüstü bırakmadan önce de bu hisleri yaşamıştım.

Bu gece o uğursuz hissin uyarısını dikkate aldım. Ayaklarım zonklayana, gözlerim kendiliğinden kapanacak kadar yorgun düşene kadar dışarıda oyalandım.

En sonunda ön kapıyı usulca araladım. Perdeler çekilmişti. İçerisi zifiri karanlıktı.

Koca evin içinde mutlak bir sessizlik yankılanıyordu. Normalde ortama hâkim olan o neşeli atmosfer yok olmuştu.

Çantamı merdivenin ilk basamağına bıraktım, telefonumun fenerini açtım. “Kimse yok mu?”

Yanıt gelmedi.

“Oliver?”

Kanepeyi geçip mutfığa yöneldim. Bomboştu.

Sonra sessizliği neden bozmak istemediğimi bilemeden usulca üst kata çıktım. Merdivenin tepesine geldiğimde duraksadım, güney kanadına açılan kapıya baktım. Her zamanki gibi karanlık ve ıssızdı.

Başımı hafifçe iki yana sallayıp içimde kıpırdanan o tuhaf, rahatsız edici histen kurtulmaya çalıştım. O yaklaşan felaket duygusundan.

“Kendine gel, Briar. Abartıyorsun.”

Omuzlarımı dikleştirip ana yatak odasına yürüdüm. Ve işte o an... Felaketin ilk emaresiyle karşılaştım. Çift kapı kapanmıştı.

Ollie o kapıları *her zaman* açık bırakırdı.

İstediğim zaman içeri girebileyim diye. Bir davet gibi.

Elim kapı koluna yapıştı, tereddüt ettim. Düzensizce atan *kalbimin sesi* kulaklarımda yankılanıyordu.

Saçmalıyorsun.

Burada yaşıyorsun.

Aç şu kapıyı.

Önce kapıyı tıklattım. Yanıt gelmedi.

Alnımı ahşaba yaslayıp gözlerimi kapadım.

“Ollie?”

Yine ses yoktu.

Birden geçmiş üzerime çullandı. Yağmurun altında kapının önünde kaldığım o gün Oliver’ın beni içeri almadığı an... Onun beni içeriden izlediği, benimse yalvararak kapının ardındaki sıcaklığa ulaşmaya çalıştığım o sahne bir anda zihnime bir bıçak gibi saplandı.

Dayanamadım.

Geri çekildim. Titreyerek. Sarsılmış hâlde.

Çünkü çirkin geçmişimiz hâlâ yakamı bırakmıyordu. Beni esareti altında tutmaya devam ediyordu.

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

Briar

On Dokuz Yaşında

Oliver'ın Instagram sayfasına bakmak gibi ölümcül bir hata yaptım. Ders arasında, Teksas sıcağında, ağzımda yarısı ısırılmış bir sandviçle bankta oturuyordum.

O havalimanı fotoğrafından sonra geçen yirmi aylık sessizliğin ardından Oliver nihayet Instagram'ını güncellemişti.

Bildirim ekranını bir saniyeliğine görmezden geldim, gelecek yıl için burs ve hibe onaylarımı tamamladım, sonra sanki elimde olmayan bir güç beni içine çekiyormuş gibi tekrar Instagram'a döndüm.

“Lanet olsun, ne olacaksa olsun.”

Uygulamayı açtım, profilini bulup yeni fotoğrafına tıkladım. Simsiyah ferforje kapılı devasa bir malikâne.

Açıklamada şunlar yazıyordu: *Sahtekârlara elveda. Şehre yeni bir (karanlık) prens geldi. Gerçekten bir asil. Bu bahar tatilinde Karanlık Prens Yolu'nda deli partiler zamanı. Harika şeylere hazır olun.*

Bu malikâneyi Google'da görsel aramayla bulmak biraz sapıkça mıydı? Kesinlikle.

Umurumda mıydı? Asla.

Şöyle düşünün, Oliver bana yaptıklarından sonra belki de kendi hâlinde bir sapığı hak ediyordu.

Sonuca utanç verecek kadar hızlı ulaştım. Adresi on saniye içinde ekranımdaydı.

Potomac, Maryland.

88 Karanlık Prens Yolu.

Oliver'ın sağduyusuna ne olmuştu? Onu göl evinde Lindsey'yle birlikte mi bırakmıştı?

Benim tanıdığım Oliver bu kadar aptalca bir şey yapmazdı.

Oraya ucuz bir uçak biletiyle gidebilirdim.

Gerçekten gidebilirdim.

Bursum vardı, biraz da birikmiş param.

Ayrılığımızın üzerinden bir yıl geçmişti ama Paris'teki o barda beni omzuna alıp otel odasına taşıdığı, ağlaya ağlaya uyuşumu izlediği ve ailesi eve dönmesi için baskı yaparken hâlâ yanımda kaldığı gece sanki dün gibiydi.

Bir duygu seli içimi basarak mantığımı boğdu. Aynı anda hem üzgün hem mutlu hem öfkeli hem korkmuş hem çaresiz hem de kaygılıyım.

Ama şunu çok iyi biliyordum ki biz böyle yarım kalamazdık. Artık cevapları alma zamanı gelmişti.

Tam bir hafta sonra Oliver'ın evinin kapısındaaydım.

Gök delinmiş gibi üzerime durmaksızın yağmur yağıyordu, sanki Potomac baharın geldiğinden habersizdi.

“Kendin için en doğru şeyi yapıyorsun, Briar. Uçak biletine verdiğin o yüz dolar boşa değil. Ollie'yle aranda ne olduğunu öğrenmen *şart*.”

Bir yıl boyunca Oliver'ın arkasında bıraktığı yakıcı ve ezici acının zamanla hafifleyeceğine inanmıştım. Hiç de öyle olmamıştı. Sadece acıya katlanma becerim gelişmişti.

Hâlâ yaşıyor, çalışıyor, nefes alıyor ama tüm bunları sadece onunla bir gün yeniden karşılaşmak uğruna yapıyordum.

Kendi kendime gaz vermem az da olsa işe yaramıştı.

KARANLIK PRENSİM

Zili ararken elim yalnızca *hafiften* titredi.

Cevap yoktu.

Birkaç dakika daha bekledim, sonra tekrar bastım. Dişlerim yağmurda takır takır birbirine çarpıyordu.

Bu olay hayatımın en mantıklı kararları listesine girmeyecekti, orası kesin.

Ortada bir plan bile yoktu. Sırt çantamda sadece birkaç granola bar ve yedek kıyafet vardı, nerede kalacağımı bile bilmiyordum.

Sanki karşıma çıkacak, bir buçuk yıldır yokmuşum gibi her şeyi anlatacak, zaman ayıracak ve affetmem için yalvaracaktı... öyle mi?

Ben... sadece burada olmam gerektiğini hissediyordum.

Sonucun ne olacağı fark etmiyordu.

Sessiz kalan zil zaten tüm cevapları vermişti. Çalıştığını da biliyordum çünkü her bastığımda dokunmatik ekran aydınlanıyordu.

Telefonunu da aradım. Geçen yılın başlarında beni engellediğinden neredeyse emindim. Birçok geceyi, hayatımı mahvettiği için ondan nefret ettiğimi anlatan sesli mesajlar bırakmakla geçirmiştım.

Tahmin ettiğim gibi, arama direkt telesekretere düştü. Hızlıca bir mesaj yazdım:

Briar Auer: Benim, Briar. Kapının önündeyim. Yağmur yağıyor. Aç şu kapıyı.

Artık *yalnızca* Briar'dım. Geçen yaz Oliver mavi güllerle çıkagelmediğinde soyadımdan "Rose"u silmişim. Belki öyle yaparsam onu düşünmeyi bırakırım diye ummuştum.

Salak, salak, salak!

Havalimanından kiraladığım hurda arabayı teslim alırken ince ince çiseleyen bir yağmur vardı. Şimdiyse beş saniye içinde

bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı. Yağmur yüzüme, üstüme, sırt çantama şiddetle vuruyordu.

Başımı gökyüzüne kaldırıp bağırdım. Tatlı damlalar ağzıma doldu. Dudaklarımdan bir çığlık kopup gitti.

Başımı yeniden eğdiğimde, ikinci kattaki camlardan birinin arkasında bir hareketlenme fark ettim. Biri karanlığın ardından beni izliyordu.

Nefesimi tutup bekledim. Ama perde bir daha kıpırdamadı.
Ne korkak. Ne zavallı!

On sekiz aydır içimde biriktirdiğim öfke patladı, bardaktan boşanırcasına yağın yağmuru bile bastıran tiz bir çığlığa dönüştü.

“Oliver!” Demir parmaklıklara yapıştım, var gücümle salladım. “Bunu neden yaptın? Neden ortadan kayboldun?!”

Üzerime yapışan kıyafetlerle üşümüş, sıırılsıklam, perişandım. Yine de bağırıma devam ettim. Ne kadar dengesiz göründüğümü bile bile kapıyı sallamaya devam ettim. Çünkü *artık* dengesizdim. Bu davranışı hak etmiyordum.

Hele ondan hiç.

Ne kadar süre orada durdum, bilmiyorum. Kapıyı sallayarak, görülmek için haykırarak, zatürreye davetiye çıkararak... Ama bir süre sonra belki de oraya gelişimin üzerinden bir saat geçmişken evin ana kapısından baştan aşağı siyah takım elbiseler giymiş iki iri adam çıktı.

Acı bir kahkaha omurgam boyunca yankılandı, adamlar bana doğru yaklaşıyordu.

“Harika.” Parmaklıklardan ellerimi ayırmadım. “Beni kovulasınlar diye güvenlik çağırmış.”

Adamın biri kulaklığına dokundu. “Buraya izinsiz girdiniz.”

“Hayır, girmedim. Kapının diğer tarafındayım.”

“Şu anda Bay von Bismarck’a ait olan bu kapıya dokunuyorsunuz.” Kapıyı açıp bir adım öne çıktı, vücuduyla aramızda insan siperi kurdu.

KARANLIK PRENSİM

İçgüdüsel olarak geri çekildim. İki adam da kollarını göğsünde kavuşturdu, üzerime bıçak gibi saplanan sert bakışlarla dikildiler.

“Şimdi de koca koca adamları mı salıyorsun üstüme?” Omuzlarının ardından yukarı doğru bağırdım, o pencereye doğru. Beni izlediğini, kulak kesildiğini biliyordum. “Ne hâllere düştün, Oliver! Bir zamanlar tanıdığım en iyi insanken, şimdi nasıl da böyle zavallı bir herife dönüştün, inanamıyorum. Dönüşümünün tamamlandığını görmek gerçekten içler acısı.”

O an bir yerlerde irkildiğini hayal ettim. Bir buçuk yıl geçmişti aradan, hâlâ umursadığını düşünmek saçma belki ama bir şekilde biliyordum.

“Hayatımı mahvettin, biliyorsun değil mi?” O iri adamları hiçe sayarak doğruldum. Omuzlarımı geriye attım, o boş pencereye dimdik baktım. Boğazımdan zehir gibi bir kahkaha döküldü. “Yıllarca seni hikâyemin son cümlesi zannettim. Meğer sadece kötü yazılmış bir başlangıçmışsın.”

“Hanımefendi.” Diğer güvenlik görevlisi bir adım daha yaklaştı, neredeyse burnumun dibindeydi. “Artık eve gitme vakti.”

Hiç değilse nazik davranmıştı. Sanırım o bile patronunun ne mal olduğunu fark etmişti.

“Gidiyorum zaten.” Elimi yüzüne doğru salladım, hâlâ gözüm yukarıdaki o camdaydı. “Sadece son bir şey söylemek istiyorum. Çünkü dinlediğini biliyorum, Oliver. İsteddiğini aldın. Benim için resmen öldün sen. Seni asla affetmeyeceğim. Bir gün gelip özür dilesen bile kabul etmeyeceğim. Her şeyi berbat ettin. Tebrikler. Artık Seb kadar kötü birisin.”

SEKSEN ALTINCI BÖLÜM

Briar

Bu bir daha olmayacaktı. Olsa bile sen ülkenin öteki ucunda yaşıyorsun, seni aptal. Omuzlarımı dikleştirip tırnaklarımı kotuma bastırdım, ta ki ellerim titremeyi bırakana kadar. Son on beş yılda büyümüştüm ben. Hayat karşıma ne çıkarırsa çıkarsın altından kalkabilirdim. Artık hayat benden korkmalıydı, ben ondan değil. Bu düşüncelerle kapıyı hızla açtım. Oliver'ı hâlâ düzeltilmemiş yatağın üzerine serilmiş hâlde buldum.

Balkon kapısından içeri süzülen ay ışığı incecik bir çizgi gibi nişanlımın üzerine düşüyordu. Sanki bir Courbet tablosundan çıkmış gibiydi – kan çanağına dönmüş gözleri tavana dikilmişti, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı ve burnuma alkolün keskin kokusu çarpıyordu.

Benim tatlı, çilekeş erkeğim.

Kendimi davetsiz bir misafir gibi hissettim, sanki katılmaya hakkım olmayan bir olaya burnumu sokmuştum. Oliver von Bismarck'la şeytanlarının hesaplaştığı o geceye.

“Ollie?”

Etrafı birkaç dakikalığına sessizlik sardı.

Duyduğuna bile inanmamıştım ki cevabı iliklerime kadar işledi. “Sanırım onu sonsuza dek yaraladım.” İkimiz de kimi kastettiğini biliyorduk.

Sahte bir özgüvenle yatağa doğru yürüdüm, kenarına oturup yanağını okşadım. Teninin soğukluğu beni irkiltti. Buz gibiydi... Ve gözyaşlarından sıırılsıklamdı. Oliver von Bismarck, kolay kolay ağlayan biri değildi. Bu kadar içtiği de olmamıştı. Çocukken

bile gizlice şarap içerken hep ölçülü olurdu. Maceralarımızda her zaman hem başlatan hem toparlayan olurdu.

Başparmağımla yanağındaki yaşları sildim. “Kim yaptı sana bunu?”

Kim olursa olsun... Sebastian bile olsa onu gebertirdim.

“Onu bir doktora götürdüm. Daha doğrusu, sahte vaatlerle kandırıp peşime taktım, teknik olarak bakarsak...” Başını yatakta dikleştirmeye çalıştı ama alkol onu sağa sola savurdu. Bunun yerine yatağın kenarına eğildi ve midesini boşalttı. Öğle yemeğiyle votkanın birleşimi, halının üstünde bulanık bir çorba gibi yayılıyordu. “Siktir,” diye homurdandı.

“Hey, boş ver şimdi onu.” Omzunu sıktım, başını yatağın başlığına yaslamasına yardım ettim, ardından komodinin üzerinden iki tane ağrı kesici alıp uzattım. “Ben hallederim.”

Hızla temizlik dolabına gidip birkaç rulo kâğıt havlu, çöp poşeti ve antibakteriyel mendillerle geri döndüm. Ollie başını deri başlığa yaslayıp mırıldanarak özürler sıralarken ben de DorDash’den *chicken cháo* sipariş ettim.

İşimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra yatağın kenarına oturup alnındaki terli saçları geriye taradım. “Hadi, yeniden başlayalım. İkinci perde. Anlat bakalım ne oldu, bebeğim?”

“Yıllardır doktora gitmiyorduk –en az beş yıl olmuştur– hele estetik cerraha hiç. Tıbbi şeylerden nefret eder. Ama son zamanlarda daha mutlu görünüyordu. Düşündüm ki... belki işler değişmiştir.”

Demek değişimi Oliver da fark etmişti.

Kafamda çarklar dönmeye başladı, parçalar birbirine oturmaya başladı. Omzunu ovuşturarak iç geçirdim. “Onu bir estetik cerraha götürdün.”

“Yüzünü yeniden şekillendirebilir miyiz, özgüvenini biraz olsun geri verebilir miyiz diye düşündüm.”

Bildiğimiz gerçeği dile getirmedi, Seb bir daha asla aynı olmayacaktı. O yüz eskisi gibi kusursuz bir heykel olamayacaktı.

Doktor deriyi greftleyecekti, kıkırdak ya da silikon ne gerekiyorsa implant yapacaktı, dudaklarını yeniden şekillendirecekti belki ama o korkunç kazanın izleri silinmeyecekti. Yüzüne kazınmış yaralar tamamen silinemezdi. Seb'i eskiden tanıyanlar, Yeni Seb ile Eski Seb'in arasındaki farkı anlayacaktı. Geçmişinin yükünü hep omuzlarında taşıyacaktı.

"O sırada dağıldı, Minik Böceğim." Ollie başını iki yana salladı, gözlerini omzumun hemen arkasındaki hayali bir noktaya dikmişti. "Resmen kayışı kopardı. Doktora bağırdı, hemşireyi korkuttu, bir sandalyeyi duvara fırlattı. Gerçekten çok kötüydü."

Şaşkınlığımı boğazıma indirip bastırdım, dudaklarımı sımsıkı mühürledim.

"Artık dayanamıyorum." Oliver parmaklarını saçlarının arasına daldırıp hırsla çekiştirdi. "Bunu daha fazla yapamam. İyileşmek istemiyor."

"Zorla olmaz. Bu işler öyle yürümez."

Sebastian'ın iyileşme süreci ona aitti. Onu zorlamak yalnızca geri teperdi. İyileşme bağırılmazdı. Fısıldardı ve duyulması için zamana ihtiyaç duyardı.

"Biliyorum." Oliver parmaklarının sırtıyla çenesindeki sakalı ovaladı. "Ama siz ikiniz az da olsa iyi anlaşıyor gibiydiniz..." Bir anda durdu, ağzından kaçırdığını fark etmişti. Ben de olduğum yerde kasıldım. Demek Seb'e uğradığımı biliyordu?

Dizlerimi kendime doğru çektim, kollarımı etrafına sardım. "Ollie?"

"Bir keresinde sizi yakaladım ve konuşmalarınızı dinledim." Başını öne eğmişti. "Onu pizza yerken gördüm. *Family Guy* izliyordunuz. Şakalaşıyordunuz. Gülüyordu." Kısa bir duraksamadan sonra dudaklarında buruk bir gülümsemeyle devam etti. "Onu on beş yıldır ilk kez gülerken duydum."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

“Seb’in benden gizlemen gerektiğini tembihlediğini düşündüm. Normal şeyler yaptığını görürsem onu zorlayacağımı sanıyor.”

Ona “*yani*” bakışı attım.

Oliver alnına bir şaplak attı. “Haklıydı, değil mi?”

“Hazır değil. Zorlamak sadece daha çok içine kapanmasına sebep olur.”

“Beni asla affetmeyecek bence.” Başını avuçlarının içine gömdü. “Bazen neden uğraştığımı ben bile bilmiyorum.”

“Çünkü onu seviyorsun.” Sırtında daireler çizerek onu teselli etmeye çalıştım. “Sen sevdiğin insanlar mutlu olduğunda daha çok mutlu oluyorsun. Hep öyleydin. Sebastian tekrar gülsün diye uğraşmaktan asla vazgeçmeyeceksin. Hem de yalnızca birkaç saniyeliğine değil, her gün... Üstelik sadece benim büyüleyici cazibemle dikkatini dağıttığım için değil.”

Oliver burnundan güldü. “Gerçekten büyüleyici bir *caziben* var.”

“Var, değil mi ama?”

Birbirimize baktık. Gülümsedik. Ama buruk ve içimize oturan bir gülümsemeydi bu. O an fark ettim. Oliver von Bismarck’la bizim hiçbir şansımız yoktu. Onda en çok sevdiğim şey—her zaman en çok hayran olduğum şey—başkaları uğruna kendi mutluluğundan vazgeçmesiydi. Ondan beni seçmesini istersem başka biri olmasını istemiş olurdum.

O, burada kalmalıydı. Sebastian için.

Bense bu kez kendimi seçmeliydim.

Doğru kararlar bunlardı. Peki neden bu kadar yanlış geliyordu?

Oliver elini yüzüme koydu, alnını benimkine yasladı. “Biliyorum hâlâ sarhoşum ve bu da birazdan yapacağım aşk ilanını pek ciddiye almamana sebep olabilir ama lanet olsun, seni seviyorum.” Gözlerini kapadı, nefesleri hızlandı. “Seni öyle çok seviyorum ki, Briar. Bazen sen yanımda olmayınca nefes almak bile zor geliyor.”

Kalbime bir çapayla sabitlenmişti sanki. Sözlerini –bana duyduğu *sevgiyi*– içime çektim ama biliyordum, bu hisler içinde bulunduğumuz durumu değiştirmiyordu. Ayrılmamız gerekecekti. Sebastian'ın yeniden düşüşe geçmesi Oliver'ın yanında kalmasını gerektiriyordu. Benim filmimin çekimleriye iki buçuk hafta sonra başlayacaktı.

Elleriyle yüzümü kavradı. Nefesimi içine çekti. “Bugün Seb'i asansöre sürüklerken ayakta kalmamı sağlayan tek şey günün sonunda seni göreceğimi bilmektir. Onun trajedisinin gölgesinde yaşamayı katlanılır kılan sensin. Sen yanımdayken bunun üstesinden gelebileceğimi hissediyorum.” Ama ben Oliver'ın sadece hayatta kalmasını istemiyordum. Gerçekten yaşamasını istiyordum.

Burnumu onun burnuna yasladım. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım ve o anda kalbim paramparça oldu. Çünkü bunu içtenlikle söylüyordum. Çünkü o çok güzeldi. Çünkü kimse bana onun sarıldığı gibi sarılmamıştı. Çünkü asla doyamayacağım kadar derin bir sevgiydi bu. Yine de hiçbir şeyi değiştirmiyordu. “Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi senden nefret ettiğime ne kadar inandırırısam inandırırım hiçbir zaman nefret edemedim.”

İki tür aşk vardır: Biri zamanla solar, diğeryse seni yakar. O sönmeyen ateş seni kavurur ve pek azı bu yangından sağ çıkar.

Oliver yataktan doğrulmaya çalışırken poposunun üstüne düştü, sonra sendeleyerek gardıroba yürüdü. Elinde Cenevre Gölü renginde bir kadife yüzük kutusuyla döndü. Nefesim boğazıma takıldı. *Hayır, hayır, hayır... Şu an değil.*

Her şey kontrolden çıkmadan onu durdurmam gerekiyordu. Ona iş takvimimi ve kardeşine karşı duyduğu sorumluluğu hatırlatmam gerekiyordu. Ama bugün o kadar kırılgan görünüyordu ki ona daha fazla acı vermeye elim varmadı.

“Hayatında gördüğün tüm yüzüklerden daha büyük, daha abartılı, daha gösterişli bir elmas yüzük almayı çok istedim. Hâlâ da alabilirim.” Yatağın kenarına geldiğinde diz çöktü, kutuyu açtı.

“Ama böyle bir şey istemeyeceğini biliyorum. Böyle bir elmasla ortalıkta dolaşmaktan hoşlanmayacağını da.”

Dilimi ısırdım, etik yöntemlerle işlenmiş elmas diye bir şeyin gerçekte olmadığını söylememek için kendimi tuttum.

“Bu yüzden,” dedi, sesi biraz boğuk çıkıyordu. “Dünyadaki tüm lanet laboratuvarları taradım. Yüzüklerin tarihinde görülmemiş kadar büyük, abartılı ve gösterişli *laboratuvar üretimi elmas yüzük* bulmak için.” Yüzü buruştu, dudakları dümdüz oldu, neredeyse kusacak gibiydi. “Bu sahte elması sana vermek hâlâ içimi kaldırıyor. Sanki ayağımda çakma Jordan varmış gibi. Ama senin için her şeye değer, bebeğim.”

Panik duygumu bastırıp bir kenara gömdüm. Üstüne biraz hüznün, biraz mutluluk, biraz da garip bir eğlence hissi serpiştirdim. “İçini kaldıran sürdürülebilir elmas değil,” dedim, yutkundum. “Midendeki alkol.”

Dur artık, Briar. Bu deliliği hemen bitir.

Ama nasıl bitirebilirdim? Hem evlenme teklifini hem Oliver’ı hem kariyerimi hem de Sebastian’ın iyi bir geleceği olmasını istiyordum. *Açgözlülük meğer ne kadar ölümcülmüş. Önce kalbini öldürür, sonra da yeni kurbanlara geçermiş.*

“Bu gerçek evlilik teklifimi mahvediyorum, değil mi?” Oliver kafasına bir şaplak indirdi, içimdeki fırtınadan bihaberdi. “Burada bekle.” Ayağa kalktı, sendeledi, dengede kalmak için omuzlarıma tutundu. “Sadece... bekle.”

Banyoya doğru yarı koşar adım, yarı yalpalayarak gitti. Duş başlığını açtı, dişlerini tam on dakika fırçaladı. Sonra yatağa döndü. O arada ben yüzük kutusunu öyle sıkımdım ki kapağı ezilmişti. Ama Ollie bunu fark etmedi bile, sadece teklifine odaklanmıştı.

Kutuyu parmaklarımın arasından aldı, yeniden diz çöktü, çocuk gibi heyecanla gülümsedi. Gururlu, ıslıl ıslıl ve evet, hâlâ biraz sarhoştı. “Minik Böceğim,” dedi. Sanki nükleer bir tehdit altındaymış gibi ciddiydi.

“Seksi felaketim,” diye yanıt verdim.

Gülüşü içimi sıcacık yaptı. “Seni seviyorum. Senin için deliriyorum. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Benimle evlen. Gerçekten. Seni mutlu edebilirim. Bunu biliyorum çünkü hayatımı bunun için adayacağım.” Titreyen parmaklarıyla çenemi kavrayıp yukarı kaldırdı. “Bana bir şans daha ver. Bu sefer mahvetmeyeceğim.”

Ona bu işe yaramaz de. Gitmen gerektiğini söyle. Bu sahte düğün daha fazla büyüyüp elimizde patlamadan önce bitirmeliyiz de.

Ama kıyamadım. Aynı gün içinde hem Sebastian’ın hem de benim onun kalbini kırması fazla olurdu. Tanrı aşkına, kendini alkole boğmuştu.

Ellerimi yüzüne koydum, dudaklarıma zoraki bir tebessüm yerleştirdim. Bu güzel, kusursuz, sersemlemiş çocuğun sabah olunca her şeyi unutmasını umuyordum. “Bunu bana ayıkken tekrar sor.”

“Ayığım be—”

“Lütfen,” diye kısık sesle yalvardım.

İtiraz etmesine fırsat vermeden dudaklarımı onunkilere bastırdım. Boğazımdan boğuk bir inilti koptu. Yatağın kenarından kayıp yere indim, dizini bacaklarımla arasına aldım. İnledi, yüzük kutusu yere yumuşak bir tıkırtıyla düştü.

Bir eli kalçamı tutarken diğer eli enseme kavradı, beni yere doğru çekti. Devasa sertliğini bacaklarımla arasına bastırırken öpüşmemizi hiç kesmeden inledi. Fısıltıyla ama hâlâ seksi bir tonda, “Bugünkü gelinlik provası nasıldı?” diye mırıldandı.

Ellerim vücudunda dolaşıyordu, üstüne yeni giydiği kıyafetleri hızla çıkarmaya çalışırken doğru düzgün bir cümle bile kuramıyordum.

“Verimli değildi,” diyebildim sonunda, dilim çenesinden boynuna doğru düz bir hat izledi. Olmayacak bir düğün hakkında konuşmayı kesmemiz gerekiyordu.

KARANLIK PRENSİM

Kalçamı kavrayıp beni yerden kaldırdı, sertliğini kalçalarımın altına bastırarak bana sürttü. “Hiç mi?” dedi.

“Hiç.” Memelerimi çıplak göğsüne bastırdım. Tüm tenimde ürpertiler kabardı. “İç çamaşırı giymedim.”

Ellerimiz her yere gidiyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor, aynı ritimde aynı tempoda nefes alıyorduk. Kalçam onunkıyla buluştu, kendimi pantolonunun altından hissedilen taş gibi sertliğine bastırmaya devam ettim. Kemerini açmakta zorlandım. O da pantolonunu çıkarmaya çalışırken benim sargı gibi üzerime dolanan elbisemi çözmeye uğraştı.

İç geçirdi, dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. “Bu elbiseyi ne kadar seviyorsun?”

“Yani... Target’ın en iyilerinden biri,” dedim, dizine sürterek. “Sanırım yedi sezon önceden.”

“Parçalarsam çok mu kızarsın?”

“Parçalamazsan çok kızarım.”

Elbisemi bir arada tutan ipi dişleriyle kavrayıp şak diye kopardı. Nefesim kesildi. Kumaş tenimden kayarken soğuk bir rüzgâr tüm çıplak bedenimde dans etti. Oliver iç çamaşırımı kavrayarak aşağıya indirdi, dudakları göğsüme yapıştı ve mememi hunharca emdi.

“Vücudunun her hücresine saplantılıyım, Briar.”

“Ne tesadüf.” Dişlerim omzunu yalayıp geçti. “Benim her hücrem de sana saplantılı.”

Bir an sonra içimdeydi. Korunmasız, en derinimde. Kısa bir an ikimiz de hareketsiz kaldık, bedenlerimizin birbiriyle bütünleşmesini hissettik. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Ağlama. Ağlama. Sakın ağlama.

Ama ağlamak istiyordum. Çünkü bunun son kez olduğunu biliyordum. Tırnaklarımı sırtına geçirdim. Bu adamı bırakmak beni içten içe öldürecekti.

İçimde hareket etmeye başladı. Zevk sisinin, haz ve kederin bulanıklığı içinde yine sözcükleri ağzımdan çıkarmayı başardım. “Prezervatif.”

Hastanedeiken doğum kontrol hapını bırakmıştım, sonra da yeniden yazdırmaya hiç zaman bulamamıştım.

“Ah, siktir,” diye inledi ama hareket etmeyi bırakmadı, ben de onu kendime daha çok çektim, dudaklarına saldırıp ısırmaya devam ettim. “Durayım mı?” diye sordu.

“Yani... en azından dışarı boşalabilirsin,” dediğimde hızını artırdı. Demek ki aklımı kaybetmemiştim. Ya da hiçbir zaman aklım olmamıştı.

Oliver’a gelince zaten benimle evlenmek istiyordu. Hamile bırakma fikri onu korkutmuyordu muhtemelen.

“Dışarı boşalıyorum,” diye söz verdi, daha da derinime girerken.

Sol ayak bileğimi yakalayıp omzunun üstüne attı. Derinleşen açısı sürtünmeyi artırdı, içimden boğuk bir inilti çıktı. Her seferinde kalçasını daireler çizerek kıpırdattığında klitorisime sürtünüyor, zevki daima benim için öncelikli kılıyordu.

İşte o an Oliver’ın kişisel cehenneminin tam ortasında, cennetimi onun kollarında buldum. Ona daha sıkı sarıldım, yaklaşan bir şeyin eşiğindeydim; sıradan bir orgazmın çok ötesinde bir şey.

Bir an durdu, içimde hafif daireler çizdi.

“Kalbimi kırma, Briar,” dedi içimden çıkarken.

“Peki ya kırarsam ne olur?”

Hiç uyarı vermeden yeniden içime girdi, şimdiye kadar olduğundan daha derine. İçten içe kasıldım, omzunu dişlerimin arasına aldım. Şimdi daha hızlıydı. Yüzünden akan ter yanaklarıma damlıyordu. Gözlerim yandı, neredeyse ağlayacaktım.

Evet evet, sırf o yüzden ağlıyorsun. Buna inanalım. Yoksa, yakında ikinizin de kalbi kırılacağı için değil. Tabii.

“Bana mı?” Başını geriye yaslayıp mükemmel boynunu izlememe izin verdi. “Hiçbir şey. Gidersin, mutlu sonunu başka biriyle yaşarsın. Ben sana asla zarar vermem. Ama bana ne mi

olur?” Ollie içimde sarsıldı, daha hızlı, daha dengesizdi, ritmini ve kontrolünü kaybetmişti. “Ben biterim. Senin elinde bu güç var. Tüm hayatımı ve olduğum kişiyi sonlandıracak güce sahipsin.”

Onun kollarında boşaldım, vücudum hazla kıvranırken ona tutunuyordum. Her hücrem titreşti, kasıldı, sarhoş bir mutluluğun içinde döndü.

Oliver içimden çıktı, vücudumun üstüne doğru sürünerek ilerledi. “Şimdi boşalacağım,” dedi.

Penisini yüzümün önüne yerleştirdi. Şişmişti, damar damardı, ucu morarmış ve ıslaklığımla kayganlaşmıştı. Tepesinde bir damla meni birikmişti.

Kendini avuçlayıp dudaklarıma doğrulttu. “Ağızına alabilir misin?”

Heyecanla başımı aşağı yukarı salladım, dudaklarımı araladım. Sertliği boğazıma kadar girdi.

“Çok güzelsin.” Yatağın kenarına tutundu, beni izleyerek ağızımı becerdi. Gözlerimin köşesinde yaşlar birikti. “Muazzam görünüyorsun. Ağızında aletim varken de böyle çok güzel görünüyorsun, bebeğim.”

Memnuniyetle çıkardığım sesler boğuklaştı, bir eli yanımda, diğer eli saçlarımı okşarken emirler ve övgüler yağdırdı.

İçinde yaşayabilirim.

Boğazındayken adımları haykır.

Sımsıkısın, mükemmelsin, benimsin.

Aferin sana, güzel kızım. Boşalt beni.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Her şey bir vedaya benziyordu.

Yüzümden süzülen ıslaklığı silerken muhtemelen hâlâ bunu boğaz refleksime bağladı. “Boşalıyorum.”

Geri çekilmek üzereydi ama ben kalçasından yakalayıp onu ağızda tuttum. Dişlerim kazayla penisine değdi. Tam da o anda boşaldı. Sıcak ve yoğun menisi boğazıma aktı.

Hepsini yuttum. Geriye tek bir damla bile bırakmadım.

Boğazıma dokunup parmağını yukarı doğru gezdirdi. “Ne açgözlüsün.”

Ah bir bilsen.

Boşalması bittikten sonra üstüme yığıldı, boynuma gömülerek inledi. Ağırılığı ezici değil, sarmalayıcıydı; güven veriyordu. Evet, birlikte olduğumuz sürece güvende idim.

“Sen benim sığınağımsın,” diye fısıldadım boynuna.

Karşılık olarak yüksek sesle horladı. Aman Tanrım. Üzerimde uyuyakalmıştı. Bugünün onu ne hâle getirdiğinin kanıtıydı bu.

Altından sıyrılıp kalkmaya çalıştığım sırada mırıldandığını duydum.

“Sen de benim.”

SEKSEN YEDİNCİ BÖLÜM

Oliver

“K onuşmamız lazım.”

Briar’ın bu sözleri üzerine inledim ve yastığı yüzüme bastırıp güneş ışığının geldiği yere geri dönmesini dilemeye koyuldum. “Oda dönmeyi bırakana kadar bekleyebilir mi? Bu yolculuktan hoşlanmadım. Para iadesi talep ediyorum.”

“İade demişken...”

Yastığın altından tek gözümü çıkarıp Briar’a baktım. Elindeki yüzük kutusunu sıkı sıkı tutuyordu. Kutunun bir tarafı göçmüştü. Ne zaman olmuştu bu, merak ettim.

Düşününce, o kutuyu nasıl bulmuştu ki?

Hay anasını.

Yatağın dönmesine aldırmadan doğruldum, Romeo’yla Zach’in beni yaka paça tutup eve getirmelerinden sonra olanları hatırlamaya çalıştım. Merdiveni çıkarken kafamı duvarlara çarpıp durmuşlardı.

Sızdıktan sonra hatırladığım tek şey Briar’ın yanağımdaki sıcak parmak uçları, sonra yere kustuğum... ardından da onun sikimin etrafındaki nefis ağzıydı.

Tam da o an söz konusu uzuv canlandı ve çarşafların altında selama durdu.

Briar kasıklarımda yükselen çadıra gözünü dikti. Ağzı aralandı, umarım içine almak için aralanmıştır, “konuşmak” içinse yandım demektir çünkü bu kadar ciddi bir şeyi bu baş ağrısıyla kaldıramazdım.

O anda komodindeki telefonu titremeye başlayarak felâket bir günün ardından yaşanacak en harika sabahı böldü. Sebastian’ı

eve bıraktıktan sonra sanki yaramaz bir çocuğu odasına kapatır gibi kendi kanadına tıktıktan sonra onun nasıl olduğunu kontrol etmeye bile zahmet etmediğimi fark ettim.

Briar'ın zil sesi *Succession* dizisinin jenerik müziğiydi. Ben bu kadınla, ucunda ölüm olsa bile evlenirdim.

“Şunu açayım,” dedi. Yüzük kutusunu kenara koyup telefonu eline aldı. “Hımm. Bilinmeyen numara.”

“Böyle aramalara cevap verme,” diye uyardım. “Kredi kartı borcunu düşürmene gerek yok. Zaten seni deliler gibi seven bir milyarderle evlenmek üzeresin. Üstelik senden mal ayrılığı sözleşmesi bile istemeyecek kadar gözü dönmüş bir milyarderle.”

Sahte nişanı, teklif detaylarım netleştiginde gerçek bir nişana çevirecektim.

Briar'm gülümsemesi bir an silindi, ardından yerini kuşku bir ifadeye bıraktı. “Belki Dallas'tır. O aradığında numarası gizli görünür hep.”

Ah, evet.

Geçen yıl Dallas yanlışlıkla aynı yerden iki ya da üç kez rezervasyon yaptığı için bazı yerel restoranlarda kara listeye alınmıştı.

Briar ekranı kaydırđı, aramayı hoparlöre verdi. “Alo?”

“Briar?”

Telefondan Philomena Auer'ın sesi duyulduğunda odanın sıcaklığı on derece birden düştü. Briar'm umut dolu gülümsemesi bir anda buz gibi bir ifadeye dönüştü.

Ben şiddete eğilimli biri değildim ama o anda ailesine öyle şeyler yapmayı düşündüm ki hukuk bile hâlâ bu tür suçlara uygun ceza bulamamıştı.

“Evet, Philomena?” Briar'm sesi de ifadesi kadar soğuktu.

“Keşke bana ‘anne’ desen.”

“Keşke kanatlarım ve sevimli tüylü bir kuyruğum olsa. İnsan bazen imkânsız şeyler istiyor. Ne için aradın?”

Tüylü kuyrukla harika görünürdün, dedim dudaklarımı oynatarak. Ondan bir kahkaha koparmayı başardım.

“Peki, sen bilirsin.” Philomena boğazını temizledi. “O zaman kayıtlara geçtin, aramızdaki sorunları düzeltmek için çabaladım.”

“Yani nimetten pay kapmaya çalıştığını söylemek istiyorsun. Anlaşıldı. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Düğününe beni ve babanı davet etmeyeceğini öğrendim.”

“Yani sen ve gerçek babam olmayan Jason’ı... Doğru duymuşsun.” Briar dizlerini göğsüne çekti, onları üzerine geçirdiği bol gömleğin altına soktu – ki o gömleğin benim gömleğim olduğunu fark ettim. Dünyanın en güzel kadınının gömleğini giymesi karşısında göğsümü kabartmamak için kendimi zor tuttum.

“Daha önce de dediğim gibi biyolojik babamla ilgili bilgi verirseniz sizi davet etmeyi düşünebilirim.”

“Onu neden tanımak istiyorsun ki? Belli ki seni terk etti.”

“Hayatıma dâhil olmak istiyordu. Onu sen uzaklaştırdın.”

Göğsümde gururdan kurdele misali kıvrılan bir sıcaklık doluştu. Daha önce sevmesi için yalvardığı birine karşı çıkmasının kolay olmadığını biliyordum. Briar bir gün müthiş bir anne olacaktı.

“Sana o sperm bağışçısı hakkında bilgi vereceğim.” Philomena sanki bu sözleri ağzından zorla söküp çıkarıyormuş gibi konuştu. “Eğer...”

“Evet?” Briar göz ucuyla bana baktı, içinde parlayan bir umutla bekliyordu.

İki baş parmağımı kaldırarak ona destek verdim.

“Eğer bize dava masraflarımızı karşılayacak parayı verirsen,” diye tamamladı Philomena. *Tanrı’nın belası*. Bu kadın Dee Dee Blanchard’ı bile iyi bir anne gibi gösteriyordu. “O pis insanlara borçlarımızı ödeyince resmen kuruduk. Baban...”

“Babam değil.”

Aferin kızım.

“Jason,” diye düzeltti Philomena, “faturalarımızı ödeyebilmek için bir golf kulübünde barista olarak çalışıyor.”

“Aa, çalışmak... Ne güzel. Kaç kişinin bunu yaptığını bilsen şaşarsın.” Briar durdu. “Ne kadar istiyorsun?”

“Beş yüz bin dolar bize güzel bir başlangıç sağlar.”

Philomena’nın bunu tek bir kez duraksamadan söyleyebilmiş olmasına inanamıyordum. Gerçi inanıyordum. Utanç hayatının orta yerine yerleşseydi bile kadın o duyguyu tanımazdı.

“Tanrım,” dedi Briar boğulur gibi. “Benim o kadar param yok.”

“Bende var,” diye hatırlattım ona.

Briar bana, *ne yapıyorsun sen?* dercesine bir bakış attı, belli ki bu işe karışmama hiç memnun olmamıştı. Ama Philomena ve Jason’ın bir yığın para alacak olması umurumda değildi.

Birincisi, o parayı altı ay içinde silip süpürürlerdi, tıpkı her zaman yaptıkları gibi. İkincisi de Briar’a bir kurtuluş şansı vermek için güneşi bile satın alırdım.

Briar gözleriyle beni uyarırken hoparlöre biraz daha yaklaştım. “Bu parayı gözümü bile kırpmadan veririm, yeter ki kızma –ki o sizden kat kat daha kaliteli biri– hak ettiği bilgiyi ver. Bu bilgiyi ona bedava vermeliydin. Ama senden artık en ufak bir insaf beklentim kalmadı.”

“Parayı ne kadar hızlı havale edebilirsiniz?” Philomena bir an bile tereddüt etmedi ama en azından, “Sadece kendi başımın çaresine bakmaya çalışıyorum,” deme nezaketini gösterdi.

“Evet, kendini düşünmek konusunda hep çok başarılıydın,” diye homurdandı Briar, hâlâ bana öfkeyle bakıyordu. “Nerede buluşuyoruz?”

“Oliver’ın evine gelebilirim.”

“Hiç zahmet etme. Biz sana değerli eşyalar ve altın kaplama çatal bıçakların olduğu bir eve davet edecek kadar güvenmiyoruz. Yakında hayvan dostu bir kafe var. Numaranı mesaj at, ben de sana adresi göndereyim. Eminim orada kendini evinde gibi hissedersin.”

Kaşlarımı çattım, şakaklarımı kaşırken Briar’a baktım. “Bu biraz acımasız oldu. Hayvanların sana ne zararı dokundu ki?”

“Peki.” Philomena sataşmalarımızı duymazdan geldi. “Parayı nasıl alacağım?”

KARANLIK PRENSİM

“Parayı sana nakit vereceğiz,” diye yeniden araya girdim. “Ama önce bilgiyi vereceksin, sonra da hayatımızdan defolup gideceksin.”

“Düğün davetiyesi yok mu?”

“Tanrım,” dedi Briar alnını ovarak, başını sallayıp iç çekti. “Gerçekten tam bir umutsuz vakasın. Numaranı mesaj at.”

“Ama ben...”

“Güle güle.” Briar telefonu annesinin yüzüne kapadı ve bana döndü. “Doğru şeyi mi yapıyorum?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Cooper’ın kim olduğunu bilmen gerek. Onunla hiç iletişime geçmesen bile. Onun da Jason gibi bir sahtekâr olduğunu öğrensen dahi kim olduğunu bilmen gerek.”

Briar yataktan indi, dolaba gidip üzerine temiz bir şeyler geçirdi. “Bedavaya paylaşması gereken bir bilgi için ona para vermek bana çok yanlış geliyor.”

“Bu paradan keyif almayacak,” diye açıkladım. “Bu parada hiç hayır yok. Kurnazlıkla kazanılan para eninde sonunda heba olur. Sana söz veriyorum.”

“Bir özel dedektif tutabilirim aslında.” Briar alt dudağını kemirdi. “Daha az pahalı olurdu, hem de onun iğrenç davranışlarını ödüllendiriyormuş gibi hissetmezdim.”

“Ben zaten tuttum.” Enseme ovuşturdum. “Ama elimizde pek bilgi yok. O zamanki tüm catering firmalarının listelerini tarattım, Cooper diye biri çıkmadı. İki düzine özel dedektif tuttum, partide çalışan herkesin izini sürdüler ama sonuç koca bir hiçti. Ortak kanı Cooper’ın, annenle baban çalışan listesine erişebilir diye o gece ekibe sahte bir isimle katılmış olması yönünde.”

“Bunu benim için mi yaptın?” Gözlerini kocaman açıp benimkilere dikti. “Neden bana söylemedin?”

“Çok umutluydun, o umudu söndürmek istemedim.” Dolaba yürüdüm, üstüme fermuarlı bir *sweatshirt* geçirip geri geldim. “Üstelik bu da bize şahane bir fırsat verdi: Annenin bizim bozuk

paralarımızı dilenci gibi kabul etmesi. Seni hep hayatının artığı gibi görmüştü. Artık rollerin değiştiğini gösterme zamanı.”

Briar başını ritmik bir şekilde hafifçe duvara vurduktan sonra gözlerini kapayıp düşündü. “Ya *o* dolandırıcının teki çıkarsa? Ya tacizciyse? Berbat bir insansa?”

“O zaman sen mucize yaratmış olursun. DNA’n sana karşı savaşa bile bu kadar kusursuz olmayı başarmışsındır.”

Gözlerini açtı. “Ciddiyim, Ollie.”

“Ben de öyleyim.”

Arkada saat *tik tak* sesleriyle işliyordu, aramızda duyulan tek ses buydu.

Ne demeye çalıştığını biliyordum. Ailesinden nefret ediyordu. Onların temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu. Babasının da aynı derecede berbat biri olduğunu öğrenmek büyük bir darbe olurdu.

Ama böyle bir durumda ben onu toparlamak için buradaydım. Artık ben vardım. Her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Sadece ona gerçekten evlenme teklif edip bu sahte nişanı gerçeğe dönüştürecek bir an yakalamam gerekiyordu.

“Bu beş yüz bin için... teşekkür ederim. En hafif tabirle cömertçe bir davranış.”

“Benim param artık senin paran.” Omuz silktim. “Bu hep böyleydi.”

Telefonu elinde *bing* sesiyle titredi. Muhtemelen Philomena’ydı.

Cüzdanımı cebime koydum. “Bankaya uğramamız gerekecek.”

Gösteri zamanı, bebeğim.

SEKSEN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Briar

Bu kadın benim gözümde ne kadar küçük bir yeri olduğunu hiç mi hiç bilmiyordu.

Philomena Auer'dan nefret etmiyordum. Hayır, nefret etmek demek ona karşı bir şeyler hissetmek demektir. Oysa ben sadece hayret ediyordum. Kendi öz evladını yüzüstü bırakabilen bir insan, zihnimde bir metrekaşe bile yer etmeyi hak etmiyordu.

Etrafımız hafta sonu enerjisiyle dolup taşıyordu. Köpekler seramik kaplardan su içiyor, sahipleri patili kupa bardaklarından yudum yudum kahvelerini içiyor, garsonlar masa masa dolaşıyordu. Bardakların tıngırtısı ve sohbet uğultusu kulaklarımda silikleşirken bir zamanlar beni karnında taşıyan kadını süzüyordum.

Yüzüne sahte bir gülümseme kondurmuştu, sahte Birkin çantası kucağındaydı. Boynunu sıkan incilerde gerçek inci parlaklığından eser yoktu. Eski Chanel ceketinin yırtığını alakasız renkte bir iplikle dikmişti.

Beni görünüşün her şey sayıldığı bir dünyada yetiştirmiş olmasının ironik yanı artık onun sahte dünyasını bir bakışta görebiliyor olmamdı.

Philomena bana ters ters baktı. Hâlâ hiçbir şey anlamamıştı. "Sırf burada kalabilmek için Motel 6 gibi berbat bir yerde konaklıyoruz, haberin olsun."

Yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirdim. "Paran neye yetiyorsa onu alırsın."

"Benim koskoca malikânede yaşayan bir kızım var."

“Hayır. Senin bir kızın *vardı* ama sen onu yüzüstü bıraktın. O kız, kirasını ödeyebilmek için her hafta temizlemek zorunda kaldığı berbat apartmanlarda, tek göz odalarda yaşadı. Şimdiyse elinde kalan tek şey onu aldattığın için senden nefret eden bir koca... benden nefret eden bir adam. Çünkü ben yaşadığı ihanetin kanlı canlı kanıtıyım.” Sandalyeme yaslandım, gözlerimi hafifçe kısıp onu inceledim. “Gelelim konunun özüne...”

Garson içeceklerimizi getirdi; bana bir *latte*, Philomena’ya ise ne süt ne şeker içeren buzlu bir *Americano*. Onun bir ruh hastası olduğunun küçük bir hatırlatıcısı daha.

Omzunun arkasındaki pencereye bir göz attım. Oliver arabada oturuyordu, elinde bir iPad vardı. Bu sabah, dün geceye dair pek bir şey hatırlamadığını iyice belli etmişti.

En kısa zamanda ondan ayrılmam gerekecekti. Geleceğimiz hakkında nişanımız sanki gerçekmiş gibi konuşup duruyor, anneme vermeye asla niyetim olmayan saçma bir parayı gözünü kırpmadan teklif ediyordu. Ne o biliyordu bunu ne de annem... Ama yakında öğreneceklerdi.

Philomena çenesiyle yanımda getirdiğim çantayı işaret etti. “Önce parayı görelim.”

Yıpranmış JanSport’uma uzanıp fermuarını hafifçe araladım ve içindeki tomarla parayı gösterdim. “Hepsi burada.”

Çantayı elimden kapıp paraları karıştırmaya başladı. “Dikkatli olmak lazım.”

“Keşke bu dikkati Jason’ı aldatırken de gösterseydin,” dedim, sesim buz gibiydi. “O zaman korunsaydın bu babam denilen adam kim diye sorup durmazdık.”

Philomena paraları yeniden düzleyip çantaya yerleştirdi ve memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzüme baktı.

Ama kaçıp gitmesine izin vermeye niyetim yoktu. Çantayı karnıma bastırıp geri aldım. “Önce bilgi.”

“Ama...”

“Dikkatli olmak lazım,” dedim, onun az önceki tiz sesiyle dalga geçiyordum.

“Pekâlâ.” Yüzündeki o ukala ifade yok oldu, geçmişteki günahlarıyla yüzleşme zamanıydı artık. “Balayımızdan sonra Jason’ın ilk uluslararası işi Londra’daydı. Kaldığımız Shoreditch binasında bir kapıcı vardı, adı Cameron’dı.”

“Cameron mı?” Başımı yana eğdim. “Sen bana adının Cooper olduğunu söylemiştin.”

“Hayır, hayır.” Annem başını iki yana salladı. “Soyadı Cooper. Herkes ona öyle seslenirdi.”

“Sen onunla bir ilişki mi yaşadın?”

“İlişki çok büyük bir kelime,” dedi gözlerini devirerek. *Americanosundaki* buzları pipetiyle dürttü. “Jason deli gibi çalışıyordu, haftada yetmiş saat. Ben yalnızdım. Londra’da kimseyi tanıımıyordum. Ne kadar uğraşsak da çocuk sahibi olamıyorduk, sürekli kavga ediyorduk. Jason’m umurunda olan tek şey işiydi.”

Söyledikleri içimi teker teker deldi geçti; Jason’la olan evliliğini umursadığımdan değil, kendi korkularımı onda gördüğüm için.

İşim beni şehir şehir, ülke ülke oradan oraya sürükleyecekti. Setlerde uzun, neredeyse imkânsız saatler boyunca çalışacaktım. Bir yere kalıcı olarak yerleşmek diye bir şey olmayacaktı hayatımda. Hiçbir ilişki bu tempoya dayanamazdı. Kendi anne babamın bile dayanamamıştı, üstelik annem Jason’ın peşinden her yere gitmişti. Oliver içinse bu mümkün değildi.

Midemden yükselen safrayı zor yuttum. “Bunların hiçbiri aldatmak için geçerli bir sebep değil.”

Beni duymazdan geldi. “Cooper kibar ve sıcakkanlıydı. Sırf günümü güzelleştirmek için sevdiğim fırından kurabiyeler getirirdi. Aptalca esprileriyle beni güldürürdü. Bir keresinde bana Premier League maçı için bilet vermişti. O tanrının unuttuğu şehirde bana tek ilgi gösteren o olunca, tuzağına düşmek kolay oldu.”

“Yine de aldatmak için geçerli bir sebep değil.”

Burun delikleri genişledi. Kucağında birbirine dolanmış parmaklarına baktı. “Hamile kalmak istiyordum. Anne olmayı delicesine istiyordum. Düşündüm ki... Eğer Jason’a bebeğin ondan olduğunu söylersem işin içinden sıyrılırdım.”

Gözlerimi kırpmadan baktım. Yoksa... Hamile kalmak için bilerek mi Cooper’la birlikte olmuştu?

“Sadece bir kez birlikte olduk. Ama bir kez yetti. Neyse ki hamileliğim sırasında Jason’la New York’a geri taşındık. Sen doğduğunda...” Gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. “Jason’dan olmadığın hemen belli olmuştu. Gün geçtikçe bu daha da netleşti. Beni *andırdığın* bile söylenemezdi.”

“Peki ben...” Kahve fincanını daha sıkı tuttum. “Cooper’a mı benziyorum?”

Gözlerimin içine baka baka, “Babana tıpatıp benziyorsun,” dedi. İçim ürperdi. Devam etmesi için gözlerimle işaret verdim. “Jason en başından şüphelenmişti – seni hastaneden eve bile götürmeden önce. Ama üçüncü doğum gününe kadar konuyu açmadı. O sırada Dubai’de yaşıyorduk.”

Jason’ın gerçeği nasıl öğrendiğini umursamıyordum. Aklım tek bir ayrıntıya takılmıştı. “Sen beni Cooper’dan uzaklaştırdın mı?”

“Onun seni görmesine izin vermek benim için fazlasıyla riskliydi. New York’tan döndüğümüzde Cameron hâlâ o binada çalışıyordu, seni bebek arabasında gezdirirken sadece bir bakış yakalayabilmek için kapıcılığa devam etti.”

“Ben onun *kızıyım*. Beni istemiş... Gerçekten istemiş. Bunu nasıl yapabildin?”

“Dubai’ye taşınmadan önce Cameron’a ne dediysem sana da söyleyeyim,” dedi, başını meydan okurcasına dikleştirdi. “Yalnızca seni onun hayatına dâhil etmek için bir ailenin dağılmasına sebep olmak çok bencilce olurdu. Jason bize Cameron’ın asla sağlayamayacağı bir hayat sundu. Oysa Cameron on dokuz yaşında, beş parasız, rezil işlerde çalışan biriydi.”

KARANLIK PRENSİM

“Parayla ilgilenmiyorum. Sevgi dolu bir hayatı para dolu bir hayattan çok daha fazla isterdim.”

“Dünyanın en zengin adamlarından biriyle evlenmeye hazırlanan kızıdan bunu duymak da ayrı ironi.”

“Hayatta paradan çok daha değerli şeyler var, Philomena.”

“Eh, Cameron öyle düşünmedi. Jason’ın sana sağlayabileceği hayatı ona anlatınca yolumdan çekildi. Bak Cameron zengin bir aileden geliyordu ama babası işlerini batırınca her şeylerini kaybetmişlerdi. Hayatın insana ne berbat eller dağıtabildiğini biliyordu, senin de o kadar yaşamayı istemedi.”

“Ben zaten berbat bir elde *doğdum*,” dedim. “Çünkü *senin* çocuğum.”

“Şunu bilmelisin ki...” Kahvesini kavradı, pipetinden büyük bir yudum aldı, sonra bardağı masanın ortasına bıraktı. “Bu tavırla kendine hiç iyilik etmiyorsun.”

Onu boğmamış olmamla gurur duydum. “Devam et lütfen.”

“Jason babalık testi istedi. Çok öfkeliydi. Ben de çok korkmuştum. Gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım. Senin Cameron’ın kızı olduğunu söyledim. Delirdi. Gerçekten delirdi.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Beni istemedi yani.”

“Hayır, istedi.” Philomena’nın dudakları incecik bir çizgi hâline geldi. “Kabul etti seni. Seni istedi. Zaten asla şefkatli bir baba olmadı, karakteri öyleydi. Yaşananlar yüzünden seni suçlamadı. Öfkesinin tamamı bana yönelikti.”

Sanki bunları bana anlatırken hâlâ beni suçluyormuş gibiydi. “Ne kadar yalvardıysam, ne kadar özür dilediysem de beni affetmedi. Ama boşanmadı da. Bir kızı olmasını seviyordu. Onun için her akşam iç çamaşırlarımla ev yapımı yemekler hazırlıyor olmamı da. Ama başka şekilde cezalandırdı beni. Metresleri oldu. Hem de çok. Gözümün önünde onlarla gezdi. Arkadaşlarımızın içinde bana onlardan bahsedip küçük düşürdü. Yatağını ayırdı ama zaman zaman gelip benimle seks yaptı...”

Yüzünü ellerine gömüp başını iki yana salladı. “Bunu öyle ustalıklarla yaptı ki... Evin içinde hükmedip bizi birbirimize düşman etti. Ben de seni sevmemeye başladım. Çünkü o seni seviyordu. Onu da sana düşman ettim.”

Göz kırpmadan baktım, son söylediği cümleyi anlamlandırmaya çalıştım. “Sen... sen onu kendi çocuğuna karşı mı doldurdun?”

“Beni sakın yargılama.” Parmağını bana doğrulttu. “Yapmam gerekeni yaptım. Sen bir çocuktun. Sağlıklı, varlıklı ve güzeldin. Hayatta iyi şeyler seni bir şekilde bulurdu. Ama Jason... Jason benim tek şansımdı. Tek kurtuluşumdu.”

“Jason seninle iş birliği yapmak zorunda değildi. Beni sevmemeyi kendisi *seçti*.”

“Eşimin tüm ilgisini çalan bir çocuğa bakmaktan bıkmıştım. Jason da sonunda bunu fark etti. Tam zamanlı bir dadı tuttuğumuzda benimle daha iyi anlaştığını gördü. Bu yüzden senden uzak durmamız evliliğimizi kurtardı.”

“Ne kadar romantik...” Onun evlilik dramını dinlemek zerre umurumda değildi. Buraya tek bir şey için gelmişim. “Cameron şimdi nerede yaşıyor?”

“Cameron mı?” Kaşını kaldırdı, dudaklarının bir kenarında silik bir gülümseme belirdi. “Cameron Cooper öldü, tatlım.”

Kalbim âdeta göğsümden çıkıp ayaklarımın altına yuvarlandı, toprağı delip geçti ve beni de beraberinde aşağı çekmeye çalıştı. Nefes almakta zorlandım.

“Hımm... Beş yıl oluyor sanırım?” Philomena tırnaklarını kontrol etti, kendi kendine gülerek, “Zaman ne çabuk geçiyor,” dedi. “Hatırlıyorum, Arjantin’deyken kız kardeşi arayıp haber verdi. İntihar etmiş. Korkunç bir şey tabii.”

Dudaklarımdan bir inleme döküldü. Bugün ona gösterdiğim tek kırılma buydu ve bunun için kendime öfkelen dim. Yüzünde zaferle parlayan iğrenç bir gülümseme belirdi. Bu bir

KARANLIK PRENSİM

intikamdı. Onu hayatıma almamıştım, düğünüme çağırmamıştım. Cevabını şimdi veriyordu.

Ve işe yaramıştı.

“Biliyor musun...” Dudaklarını büzdü. “Seninle bir ilişkisinin olmaması fikrini bir türlü kavrayamadı. Seni aradı. Mektuplar yolladı. Telefon etti. Hepsini engelledim. Mektupları yok ettim. Bizi bulamasın diye numaramı değiştirdim. Şatodaki parti... işte o son damlaydı. Sana ulaşmasın diye seni yatılı okula yolladım ve işe yaradı.”

Tüm bedenim titriyordu. Masanın kenarına sıkı sıkı tutundum. Bırakırsam üstüne atlayıp ona zarar verecektim. Kendimi tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Bir babam olabilirdi.

Bir babam olabilirdi.

Koşulsuz sevgiyi tadabilirdim. Günümün nasıl geçtiğini soran bir babam olabilirdi. Düğünümde koluma girip benimle yürürdü. Kendi ailemi kurmadan önce nesiller boyu süren yaraları nasıl iyileştireceğimi bana o öğretirdi.

O ise... Beni tüm bunlardan mahrum bırakmıştı.

Ayağa kalktım ama dizlerim hemen çözüldü. Çanta zemine devrildi. Bir el uzanıp çantayı yakaladı, ardından başka bir kol belime dolandı.

Oliver. Sadece o böyle bir anda beni sükûnetle sarıp sarmalayabilirdi. Ona yaslandım, kelimeler boğazımda düğümlendi. Çünkü o kadının bana yaşattığı acıyı anlatabilecek tek bir kelime bile yoktu.

Oliver'ın gözleri bileylenmiş iki hançere dönüşmüş, annemi delip geçmişti. Onu oracıkta yerine çivilemişti. “İşin bitti.”

Kadın ağzını açtı ama kelime çıkaramadı. “Ama...”

“Sadece bu konuşma için demiyorum. Hayatınla ilgili söylüyorum. Bu karımla son konuşman olacak. Şu âna dek kurtarabildiğin o zavallı hayat kırıntılarını da paramparça edeceğim. Fakirlik senin en önemsiz derdin olacak.”

“Ne dediğimi bile bilmiyorsun,” diye itiraz etti.

“Umurumda değil. Sevdığım kadını ağlattığın an, kendi idam fermanını imzaladığın andı. Turuncuyu seviyorsundur umarım Philomena çünkü bundan sonra giyeceğin tek renk o olacak.”

Philomena’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ha,” dedi Oliver, parayla dolu çantayı omzuna attı. “Bunu hak etmiyorsun.”

O an Philomena panikle harekete geçti. “Dur, onu geri almazsın!”

“Alabiliyorum ve alıyorum. Ne sözleşme var ne anlaşma. Para yok. Hadi bakalım, üstüme avukat sal. Kim kazanacak görelim.”

Elimi tuttu; gereğinden fazla bir incelikle, sanki avuçlarının içinde kıymetli bir şey tutuyormuş gibi. Elim fermuarlı *sweatshirt*’in cebine yerleştirdi, sanki beni de oraya koyup dünyadan saklamak istiyormuş gibi.

“Merak etme, Philomena,” dedi çıkarken, “O parayı yakıp kül ederken çektiğim videoyu sana yollarım. Açık yarana biraz tuz serpmiş olur belki. Sana bok gibi bir hayat dilerim.”

Philomena peşimizden koştu, JanSport’un incecik askılarına yapıştı. “Bu yaptığın yasa dışı!”

“Dolandırıcılık, hırsızlık ve saadet zincirleri de öyle. Eminim yetkililer elimdeki tüm delilleri görmeye bayılacaktır.” Ollie çantayı onun zayıf parmaklarından kurtardı, garson da elinde hesapla arkamızdan yetiştii. “AARP⁴ indirimini kullanma vaktin geldi, Philomena. Çünkü ona gerçekten çok ihtiyacın olacak.”

4 “American Association of Retired Persons” Amerikan Emekliler Derneği’nin kısaltmasıdır. ABD’de elli yaş ve üzeri bireyler için indirimler, sigorta fırsatları, finansal danışmanlık gibi hizmetler sunan büyük bir sivil toplum kuruluşudur.
—f.n.

SEKSEN DOKUZUNCU BÖLÜM

Briar

*T*rio'yu JanSport çantasına, Geezer'i ise bol Baylor sweatshirtünün altına saklayabilirsin.

Bu yarım yamalak plan zihnimde bir can simidi gibi belirdi. Havaalanı güvenliği sahte bir hamilelik numarası yaparsam fazla kurcalamazdı herhâlde. Ama Oliver'ın köpeklerini kaçırmak, üstüne bir de onu terk etmek fazlasıyla zalimce olurdu.

Evet, onu terk edecektim. Hiçbir şey değişmemişti. Setteki işim iki hafta içinde başlıyordu, Sebastian'ın durumuysa Oliver'ı burada tutuyordu. Hayatlarımız hiçbir zaman birbirine uymamıştı. Meğer aşk, talepkâr bir sürtükmüş. Kimseyi beklemez ama utanmadan beklemeye değer olduğunu iddia ederdi.

"Birlikte olamayız," dedim kahvaltı masasında, yumurta ve vegan sosis yerken.

Oliver, *Financial Times*'i tabağının üstüne çarpıp bana sanki kahvaltının tadını ömür boyu kaçırmışım gibi baktı. Ama sözlerimi ciddiye almamıştı. Gözlerindeki meydan okuyan parıltıdan bunu anlayabiliyordum. Hatta son yirmi dört saattir yanımdan ayrılmadan Cooper'ın ölüm haberi karşısında ne zaman çökeceğimi gözlüyordu. Büyük ihtimalle az önceki cümlemin bu çöküşün habercisi olduğunu düşünüyordu.

"Hayır, birlikte olabiliriz." Gazeteyi kapattı, dizinin üstündeki peçeteyle ön sayfadaki hollandez lekesini silip kahvaltısına gayet rahat biçimde devam etti. "Ama sen devam et, söyle bakalım önümüzde ne gibi bir engel varmış."

Bir dilim ekşi mayalı kızarmış ekmeğe tereyağı sürüp bu ayrılık cümlesini etmemiş olsaydım bana ne diyeceğini hayal ettim. Büyük ihtimalle şöyle bir şey söylerdi: *Seni seviyorum, gerçekten. Ama zaten sert olan ekmeği neden bir de kızarttın? Dişlerinden bu kadar mı nefret ediyorsun?*

“Ollie.” İç geçirdim ve dişlerimi acıtan ekmekten bir ısırık aldım. “Bu sahte nişan numarası eğlenceliydi ama artık işin içine başka insanlar da karıştı. Gerçek olmasını bekliyorlar.”

Kaşları hızla yukarı kalktı. “Mesela sen ve ben gibi mi?”

“Aileni kastediyorum.”

“Doğru.” Dilini üst dişlerinin üzerinden geçirip arkasına yaslandı. “Peki bu evlilik neden olamazmış?”

Kızarmış ekmeği tabağa bıraktım, tereyağının küçük bir gölet gibi birikmesini izledim. “Çünkü benim bir hayatım, arkadaşlarım, kariyerim var ve hepsi Güney Kaliforniya’da. Seninse burada kalman gerekiyor.”

“Jet sosyete hayatına hoş geldin, bebeğim.” Kollarını iki yana açtı. “Sana ait özel bir uçağın bile var.”

“Etik nedenlerle özel jetle uçmak *istemiyorum*, hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum. Hatırlamaz mıyım?” Tabağını abartılı bir iç çekişle ileri itti. “Neden gidip de orman katliamı pahasına tasarım ürünler isteyen Townsend kardeşler gibi birine âşık olmadım ki?”

“Ağaçları yeniden dikerlerdi,” diye itiraz ettim, onları ne kadar sevdiğime kendim bile şaşırmıştım. *Özlenecekler listesine iki kişi daha eklense ne fark ederdi?*

Bana *ciddi ol* bakışı attı. “Tarifeli uçakla da uçabilirsin.”

Başımı iki yana salladım. “Haftalarca süren çekimler var, takvimim karmakarışık. Çekimler çoğu zaman yirmi saati buluyor.”

“Bu düpedüz yasa dışı. Hadi birlikte dava açalım. Sonra da tazminatla gün batımına doğru yelken açarız, sen de burada Potomac’te kendi prodüksiyon şirketini kurarsın. Hem de benim yanımda.”

“İşverenlerimi dava etmeyeceğim, Oliver. Hollywood’da sonsuza kadar kara listeye alınmak gibi bir niyetim yok.” Dirseklerimi masaya dayadım. “Bu benim hayalim.” Ufak, hain bir damla gözyaşı yanağıma süzüldü. Daha o fark etmeden sildim. Zayıflık yoktu. Ona beni ikna etmesine izin verecek tek bir çatlak bile bırakmayacaktım. Bu defa kendimi seçmem gerekiyordu.

Ollie yerinden kıpırdamadı. “Bir yolunu buluruz.”

“Sen Los Angeles’ta olmadığın sürece bu bir uzak mesafe ilişkisi olur.”

Elini gevşekçe salladı. “O zaman uzak mesafe ilişkisi olsun.”

“Hah.” Burnumdan güldüm. “Geçen sefer ne kadar harika gitmişti, değil mi?”

Oliver başıyla onaylayıp kabul etti. “Tamam, haklısın. Ben de artık senden uzak olmak istemiyorum.” *Ben de* vurgusunu özellikle yaptı, tabağını kendine çekip Kanada jambonunu kesti. “On beş yıl boyunca ayrıydık, bu bir işkenceydi. O hâlde ben Los Angeles’a taşınırım.”

Sanki davet etmeyişiime alınmış gibi göğsünü ovuşturdu. Ama içimdeki ses –ve sarsıntıdan hayatta kalan tek beyin hücrem– birlikte Los Angeles’a taşınmanın sonunda kalp kırıklığına yol açacağını söylüyordu. O, ailesini geride bırakacak biri değildi. Ben de ondan bunu asla isteyemezdim.

“Oliver.” Gözlerinin içine baktım, ekmeği ikiye bölüp yumurta sarısına bandırdım. “Taşınamazsın. Seb var.”

“Bizimle gelir,” diye atıldı hiç düşünmeden.

Sebastian buna asla razı olmazdı. Kendi kanadından bile çıkmazken... Hele ki doktorun muayenehanesinde çıkardığı rezaletten sonra... O günden beri ziyaretçileri (beni bile) yasaklamış, kürek çekmeyi bırakmış (gece bile), market alışverişleriniyse Usain Colt’un ittiği bir arabayla alıp balkonuna makaralı bir sistemle çekerek kabul eder olmuştu.

Ayağa kalkıp yanına yürüdüm. “Hayır, gelmez.”

İkimiz de bunun tartışmaya kapalı bir gerçek olduğunu biliyorduk.

Sanki bu ilişkiye fiziksel olarak tutunabilirmiş gibi boynundaki kaslar gerilmişti. “Gerçekten bitiriyor musun?”

“Zaten hep bir göz kırpma yarışı içindeydik.” Beni kucağına çekmesine izin verdim, çenesini yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakmasını sağladım. “Ben. İlk ben kırıyorum. Bu iş burada bitti, Oliver.”

“Bekle.” Parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu. “Seni bir kez Sebastian yüzünden kaybettim. Kardeşimi seviyorum ama seni ikinci kez kaybedemem. Öncelik sensin. Ne olursa olsun. Sensin, Briar. O değil.”

“Bu ikimizin de ötesinde bir durum.” Sesimi boğuklaştıran parmağını tuttum, dudaklarımdan uzaklaştırıp bileğine sarıldım. “Benim de bir vicdanım var. Onu terk etmene göz yumamam. Los Angeles’ta bir ay yaşadıktan sonra sen de farkına varacaksın zaten. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yok.”

“Bir yolunu bulabiliriz.”

“Bulamayız.” Avucumu yanağına koydum, tenine dokunmanın verdiği hissi içime çektim. En çok ona dokunmayı özleyecektim. “Çünkü senin en büyük sırrını biliyorum.”

“Evet. Seb.” Elinin tersiyle alnıma dokundu, hâlâ sarsıntısının etkileri sürüyor mu diye bakar gibi. “Bildiğini biliyorum.”

“Hayır, Oliver.” Elini ittim, bileğinden tutup belime götürdüm. “O değil. Senin en büyük sırrın, içinin dışından bile daha güzel olması. Bu arada dışın da *gerçekten* inanılmaz güzel.”

“İşte bu yüzden gelmeliyim.”

“Hayır.” Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. Kendimi durduramadım. “Çünkü benim tanıdığım Oliver ailesini asla terk etmez. Ben öyle birine âşık olmadım.”

İnleyerek alnını benimkine yasladı. “Beni köşeye sıkıştırdın.”

“Biliyorum.”

“Eğer Los Angeles’a gelmezsem seni kaybederim. Ama *gelirsem* de senin âşık olduğun kişi olamam.”

Gülümsemeye çalıştım. “Harika bir avukat olabilirmişim, değil mi?”

Birkaç dakika boyunca konuşmadı. Vedanın kokusu, acı ve keskin bir koku gibi burun deliklerimi yaktı. Trio Sanki konuşmalarımızı anlıyormuş gibi inleyerek burnunu bileğime dayadı. Geezer da katıldı ona, patileriyle parmak uçlarıma saldırdı. Bizim bebeklerimiz. Onlar da kalmamı istiyordu.

Üzerime dikilmiş üç çift yavru köpek gözünün bir nebze dikkatini dağıtması ümidiyle kazağımın sökülmiş ipliklerini çekiştirdim.

Bana karşı çıkma, Ol. Direnecek kadar güçlü değilim. Bu kez bana güzel bir şekilde veda et.

Nihayet sonunda Oliver sessizliği bozdu. “Los Angeles’ta kalacak bir yerin var mı?”

Göğsüne yaslandım, sözlerinin ne anlama geldiğini fark etmiştim. “Yeni bir yer bulana kadar Hazel’da kalırım.”

“Beverly Hills’teki Grand Regent uzun süreli kiracılar için lüks daireler sunuyor.”

Kucağından kalktım, artık ortada bir *biz* kalmadığı için aramıza biraz mesafe koydum. “Bu iyiliği kabul edemem, Oliver.”

“Eski kira sözleşmeni ben feshettim, arabayı sattım. Bu iyilik değil, tazminat sayılır.”

Mutfak masasına oturup düşünmeye başladım. “Peki. Ama sadece yeni bir yer bulana kadar. Ayrıca kira ödeyeceğim.”

“Kira sözleşmesini hazırlarım.”

Bu, yetişkin işi gibi geliyordu. Olgun, düzgün. On beş yıl önce almayı dilediğim vedaydı bu. Yapabilirdik bunu. Ayı ayrı yollarımıza gidebilirdik. Belki birkaç yıl sonra ortalık durulduğunda artık ona bakarken ağlamak istemediğimden yeniden arkadaş bile olabilirdik.

Hayatta kalacaksın, diye telkin ettim kendimi. Bir gün bu âna dönüp bakacak ve kendini önceliklendirdiğin için kendine teşekkür edeceksin.

“Dünya başıma yıkılıyor gibi hissediyorum,” diye fısıldadım.

“Onu ayakta tutacak kadar güçlüsün,” dedi. Sesi gururluydu ama gözleri hüznü doluydu.

“Teşekkür ederim.”

Bana uçmayı yeniden öğrettiğin için.

Kanatlarımı geri kazanmama yardım ettiğin için.

Beni özgür bıraktığın için.

Çenesini dizime dayayıp bana baktı. “İyi olacaksın, değil mi?”

“İkimiz de iyi olacağız,” dedim. Kendimi tutamayıp parmağımın ucuyla burnuna dokundum. “Bana kanatlar verdin, karanlık trajik prensim.”

İkinci kez düşünmeye fırsat vermeden masadan kalkıp merdivene yöneldim. Eşyalarımı toplamam gerekiyordu. Merdivenin başında durdum, arkamı dönüp ona baktım. Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Oliver tek kelime etmedi. Boğazımda, dilimin ucuna kadar gelen itiraflar yükseldi.

Seni seviyorum.

Seni hep seveceğim.

Yalnızca seni seveceğim.

Bunun yerine sadece, “Oliver?” diyebilirdim.

“Minik Böceğim.”

Ona doğru yürüdüm, nişan yüzüğünü parmağımdan çıkarıp avucuna bıraktım. Parmaklarını yüzüğün etrafına kapadım. “Bir gün harika bir koca olacaksın.”

Ama benimki değil.

Bir anda yerinden fırladığında yüreğim ağzıma geldi. “Saçmalık.”

O bana doğru adım atarken geri çekildim. “Ne dedin?”

KARANLIK PRENSİM

Bir adım daha. Sonra bir adım daha. Sırtım duvara çarptı. Oliver ellerini iki yanıma koyarak beni duvarla vücudunun arasına hapsetti. Soluklarımız birbirine karıştı. Gözleri karanlık ve amansızdı.

Başını eğip dudaklarını kulağımın kıyısına getirdi. “Eğer seninle evlenmezsem –ki bu kocaman bir *eğer*– dünyanın en berbat kocası olurum. Çünkü her saniye seni düşüneceğim. Başka bir kadını güldürdüğümde kulaklarımda senin kahkahaların yankılanacak. Onu öptüğümde senin dudaklarını hissedeceğim. Ve içine girdiğimde, aklımdaki tek şey sen olacaksın... Beni içine alan, ıslak, sıcak kadınlığın olacak. Beni mahvettin, Briar. Bu gezegendeki diğer tüm kadınlara karşı beni tamamen ve geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvettin. O kişi ya sen olacaksın ya da hiç kimse.”

DOKSANINCI BÖLÜM

Briar

Briar Auer: Artık nişanlı değiliz.

Briar Auer: Gerçi en başından beri resmî olarak nişan falan yoktu zaten.

Dallas Costa: Emin misin?? Şimdi Farrow'a 100 bin dolar borçlandım.

Briar Auer: Bizim üstümüze bahse mi girdiniz?!

Farrow Ballantine-Sun: Geçici olarak sizin üstünüze.

Farrow Ballantine-Sun: Dallas senin LA'e döneceğini, Oliver'ın peşinden geleceğini ve senin Nauru'dan hamile dönüp burada kalacağını söyledi. Ben havaalanında bir sahne yaşanır ama sonunda burada kalırsın diye düşündüm.

Briar Auer: Siz gerçekten berbat arkadaşlırsınız.

Dallas Costa: Seni Teksas'a uçurmuştum, hem de neredeyse hiç tanımazken!

Farrow Ballantine-Sun: BEN SENİN İÇİN EVİ TERK ETTİM. HEM DE BİRKAÇ KEZ.

Briar Auer: Bunu düşün konuşmamda mutlaka dile getireceğim.

Dallas Costa: Amnezi olma sırası bende mi yoksa? Sen az önce nişanı attığını söylemedin mi?

Briar Auer: Geçici bir durum sadece.

Farrow Ballantine-Sun: Ne demek o?

KARANLIK PRENSİM

Briar Auer: Yani onu terk etmeye çalıştım ama kabul etmedi, sonra da beni öyle bir öptü ki... kendimi deneme amaçlı bir uzun mesafe ilişkisine *tekrar* razı olurken buldum.

Dallas Costa: Hani uzun mesafe senin için büyük ve kocaman bir hayırdı?

Briar Auer: Evet, öyle demiştim. Korkmuştum. On beş yıl öncesinde, Oliver Amerika'ya her döndüğünde beni aldattığını düşünmüştüm. Bir de üstüne ailemdeki aldatmacalar eklenince... anneme dönüşme ihtimalim beni delicesine korkuttu.

Dallas Costa: İyyy. Nasıl olur da kendini seni doğuran Şeytan Karı'yla karşılaştırabiliyorsun? Hiçbir benzerliğiniz yok.

Briar Auer: Biliyorum. İyi ki bunu uçakta bayat kraker yiyerek iki gözüm iki çeşme ağlamadan önce anladım.

Briar Auer: BU ARADA beni havaalanına bırakmak isteyen var mı? Oliver teklif etti ama öyle güzel vedalaştık ki o ânı bozmak istemiyorum.

Farrow Ballantine-Sun: Tamamdır. Beş dakikaya oradayım.

Dallas Costa: Nakliye kamyonu getireyim mi?

Briar Auer: Gerek yok. Ollie'nin asistanı eşyalarımı bu hafta kargoyla yollayacak.

Farrow Ballantine-Sun: Şarap getiriyorum.

Dallas Costa: Ve pasta. Bugün sana bayat kraker yok.

Dallas Costa: Ve sakın bizi atlattığını sanma, küçük hanım. İster beğen ister beğenme, seni her ay ziyarete geliyoruz.

DOKSAN BİRİNCİ BÖLÜM

Oliver

Deneme Periyodu 4. Gün

Kimse uzun mesafe ilişkilerinin yan etkileri arasında huzursuzluğu saymaz. İçinde bir şey kabarır – mideni oyan, kusma hissi uyandıran ve elektrik gibi çarpan bir kıpırtı. Sanki kalkıp bir şey yapmazsan için patlayacak ve organlarınla birlikte seni de yerle bir edecek gibi.

Eli, halı örnekleriyle dolu bir klasörü karıştırırken ayaklarını ofis masama uzatmıştı. “Başka bir şey var mı?”

Kalemin ucuyla ayağını maun yüzeyden ittim. Dört günlük alkol bataklığından sonra ayağa kalkabilmiş olmamla gurur duyuyordum.

Düzeltilme: Eli, sabah yedide evime gelmiş, beni sürükleyerek önemli bir oylamaya yetiştirmişti. Takım elbisemi bile zar zor giyecek kadar zaman tanımıştı.

Parmaklarımı sanki deriyi sıkarak baş ağrısını çıkarabilirdim gibi şakaklarıma bastırdım. “Hiç Waco’ya gittin mi?”

“İşle ilgili başka bir şey var mı diye sordum.”

“Ben senin patronunum. Söylediğim her şey işle ilgilidir.”

Pes ederek iç geçirdi. “Waco’da ne var?”

“Bir puşt.”

Daha doğrusu bir zamanlar Briar’la Raya’da eşleşen, onun çalıştığı her filmin fragmanının altına nefret yorumu yazan ve Briar arkadaşlarıyla Baylor’a gittiğinde karşısına dikilen o şerefsiz.

KARANLIK PRENSİM

Aylar önce Sebastian'dan onun hakkında ne bulursa çıkarmasını istemiştim.

Kyle Clark. Raytheon'da eski yardımcı mühendis. Yakında Baylor'daki doktora programından atılacak bir öğrenci.

Dallas, Waco'dan döndüklerinde bana tüm detayları anlatmıştı ama Briar buralardayken dikkatimi yeterince verememiştim.

Eli, göz ucuyla o berbat fuşya renkli polyesterin ardından bana baktı. "Bu güzel memlekette tonla puşt var. Hangisinden bahsediyorsun?"

"Hayat süresi birazdan kısılacak olandan."

"Sakin yasa dışı bir şey yapma. Seni hapisten çıkarmam."

"Onun için arkadaşlarım var zaten." Şakaklarımı ovuşturmayı bırakıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Sesinde endişe mi hissediyorum?"

"Hayır, bu tamamen içgüdüsel savunma. Çünkü bok gibi görünüyorsun."

Eh, o konuya gelirsek... Briar gittiğinden beri duş almadıysam ne olmuş yani? Kimseyi yanıma yaklaştırmadığım sürece kokumun ne önemi vardı? Keşke Los Angeles'ta kalsaydı. En azından FaceTime yapardık.

Ama ne yazık ki daha uçağı iner inmez yapım ekibi çekim takvimini öne aldıklarını ve filmin bir milyarder yatırımcıya ait olan özel bir adada çekileceğini bildirmişti. Sözde maliyetleri düşürmek içinmiş.

Karayipler'deki küçücük adada yalnızca bir tane baz istasyonu vardı. Ona ulaşmak için de ormanın içinden geçen iki saatlik bir yürüyüş gerekiyordu. Yürüyebilse bile, ki istemezdim, günde yirmi saat süren çekim programı söz konusu olduğunda bu imkânsızdı.

Kız arkadaşımın sesini dört koca gündür duymuyordum.

Başımı tekrar masaya koydum. "Üzerimde baştan aşağı özel dikim bir takım var."

"Çorapların bile birbirine uymuyor."

“Bu bilinçli bir moda tercihi.”

“Bugün adını doğru söylediğin tek kişi benim. Personelin yarısına bağırdın, yönetim kurulu toplantısında da Brezilya’daki tatil köyü genişlemesini iptal etmeyi önerdin.”

“Bu proje ormansızlaşmaya yol açar ve ponpon başlı marmosetleri tehlikeye atardı.”

“Ponpon başlı marmo-ne?” Eli klasörünü şak diye kapattı. “Sen kimsin ve Oliver’a ne yaptın?”

Cevap vermedim. Koltuğumda patlamamak için ayağa fırladım. İçimdeki gerilim bir türlü dağılmıyordu. Dolayısıyla dağıtacağım.

Eli kapıya doğru gidişimi izledi. “Nereye gidiyorsun?”

“Teksas’a.”

“Teksas’ta ne bok var?”

Küçük ama leziz bir intikam.

DOKSAN İKİNCİ BÖLÜM

Briar

Deneme Periyodu 19. Gün

Çekimlerin ikinci haftasında Hailey Johansson beni setin ortasında iki yemek masasının arasında köşeye sıkıştırmayı başardı.

New York'taki görüşmemizden bu yana şahsen birazcık gelişmiş olmasını umsam da hayal kırıklığına uğramıştım.

Saçlarını omzunun üzerine savurdu, muhtemelen yalnızca bu hareketiyle saç ve makyaj ekibine yarım saat daha kaybettirdi. "Nişanlın geliyor mu?"

İç çektim, yığının en üstünden bir tabak kaptım. "Bir milyonuncu kez söylüyorum, o benim nişanlım değil."

Henüz değil, en azından.

Gerçekten bu kadın kendi ağzından çıkmayan hiçbir cümleyi dinlemeyi beceremiyordu.

Bir de üstüne her uyanık ânımı bir işle doldurmaya çalışıyordum ki hem Cooper'ı hem de Oliver'ı aklımdan çıkarabiliyim. (*Uyanık* kelimesinin altını çizmek gerek. Rüyalarımaya karşı koyamıyordum.)

Ollie'yi özlemiştim.

Hem de fazlasıyla.

Geçen hafta dağın zirvesine çıkıp tekrar geri inerek sinyal alabilmek için beş saat ayırmayı başarmıştım ama prodüksiyon, Hailey'nin bir sahneyi oynayamadığı için sette yaşadığı üç saatlik

sinir krizi yüzünden son dakikada çekim programını değiştirtince o da suya düşmüştü.

Cooper'a gelince...

Ayrılığımızın ölümüne yol açtığı gerçeğini midem kaldırmıyordu.

Bu gerçeğe yüzleşmeyi reddediyordum.

Ama işlerime odaklandığımda, sahne düzenleri ve pozisyonları üstüne kafa patlattığımda, bunu daha az düşünüyordum. O yüzden ben de öyle yaptım; kendimi intikam alırcasına işime gömdüm.

Hailey büfe sırasında peşimden geldi. "Nişanlısınız ama hiç birlikte vakit geçirdiğinizi görmüyoruz."

"Çünkü artık nişanlı değiliz."

"Peki o seni gerçekten seviyor mu?"

"Gidip ona sorarsın," dedim, tabağıma yarım vejetaryen *banh mi* doldurdum. Katering ekibi resmen şov yapıyordu, adaya koca bir şef filosu göndermişlerdi.

"Bana onun numarasını verir misin?"

İşte o noktada döndüm ve tabağımyı masaya fırlatıp yüzüne baktım. "Eski nişanlımyın telefon numarasını mı istiyorsun?"

"E, artık onu istemediğine göre..."

İç geçirdim. Ona nişanı atmış olmamızın ilişkimizi de bitirmiş olduğumuz anlamına gelmediğini bir kez daha açıklamaya niyetim yoktu. Gerçi dürüst olmak gerekirse on dokuz gündür iletişim kuramamışken bu hâlâ bir ilişki sayılır mıydı emin değildim.

Zaten en çok korktuğum da buydu. Ayrılmayı ilk denediğimde işte bu yüzden tereddüt etmiştim. Aşk önce özleme, sonra şüpheyeye dönüşüyordu.

Hailey benden bir cevap bekleyerek gözlerini kırptırdı.

Bense doğrudan karavana yürüyüp içeri kapandım. Biri beni çağırana kadar oradan çıkmayı düşünmüyordum.

Fae'nin havaalanına giderken söyledikleri hâlâ kafamın üzerinde bir giyotin gibi sallanıyordu.

KARANLIK PRENSİM

Geçmiş sadece bir bölümdür, tüm hikâye değil. Bundan sonraki sayfaları onun yazmasına izin verme.

Etrafımda oyuncular sıcak ışıkların altında pişercesine duruyor, *kayıt* denmesini bekliyordu. Makyaj sanatçıları ellerinde pudra fırçalarıyla dört dönüyordu.

Set görevlileri üzerinde notlar olan senaryolarla ve ellerindeki kahve siparişleriyle oradan oraya koşuyordu. Yönetmen ve görüntü yönetmeni monitörün arkasında ayakta durmuş, gözlerini kadrāja dikmişti.

Hollywood hayalim canlı ve parlak bir şekilde damarlarımda akıyordu.

Ama artık içimi kıpır kıpır etmiyordu.

DOKSAN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oliver

Deneme Periyodu 24. Gün

Bugünün ağır doz sakinleştiricisi Jack Daniels imzası taşıyordu. (Eli –ki tam bir pislikti– sırf ben dibe vurup ucuz viskilere sarılmayayım diye iki gece önce Macallan’ı saklamıştı.) Normalde teselliyi alkol şişelerinde aramazdım ama kendimi frenlemenin başka yolu kalmamıştı. Yoksa tüm sorumluluklarımı bırakıp Briar’la birlikte Los Angeles’a taşınmak gibi radikal bir şey yapabilirdim.

Beynimin üzerindeki sis, halının üstüne yattığım anda odada yankılanan *tak tak* adım sesleriyle biraz aralandı. Oxford tipi bir ayakkabının ucu, viski şişelerinin arasına girip görüş alanıma karıştı.

“Tanrım, Oliver.”

Yanağım haliya yapışmışken yukarıya, ona doğru baktım ve gözlerimi kırptırdım. “Baba?”

Bu bir halüsinasyon olmalıydı. O adam bu eve en son on beş yıl önce adım atmıştı.

“Ne yazık ki.” Burnunu tiksintiyle kırıştırıp bir elini salladı, bileğinde ışıldayan o eski guilloche işlemeli Patek göz kırptıyordu bana. “Şu tabloya bakınca, Oliver... Sana hayat vermiş olmaktan utanç duyduğumu söylemek zorundayım.” Ayağının ucuyla ayak bileğime dürttü. “Şu hâline bak.”

“Buraya niye geldin?”

Hem... neden takım elbise giymişti ki?

KARANLIK PRENSİM

Son on beş yıldır takıma en yakın giydiği şey çıplaklığıydı. Ki onu da sadece duş alacağı zaman giyyordu.

Kolumu omzuna dolayıp beni yerden kaldırdı, masamın arkasındaki deri koltuğa attı. “Beni Sebastian gönderdi.”

Bu doğru olamazdı. Plastik cerrahı meselesi yüzünden hâlâ bana diş biliyordu. Son üç *Days of Our Lives* maratonunu tek kelime etmeden geçirmiştik. Ben bir köşede içkimi yudummlarken o Marlena’ya musallat olan şeytana tek başına hayretler içinde bakmıştı. Aramızda sessiz bir anlaşma vardı sanki: Birbirimizin varlığını tanımıyorduk. Yanından her geçtiğimde kusacak gibi oluyordu.

Artık babamın halüsinasyonunu gördüğüme emindim.

Deri koltuğun arkalığına yaslandım. Genelde kusursuz ve düzenli olan ofisim bir savaş alanını andırıyordu. Maun masanın üstü dağılmış kâğıtlarla kaplıydı, bazıları halıya düşmüştü. Yarısına kadar çekilmiş panjurlar odaya baş döndüren çizgili gölgeler düşürüyordu.

Bu normal miydi? Romeo ve Zach’in eşlerinden ayrı kaldıkları zaman düştükleri hâlleri hatırlamaya çalıştım. Romeo üç gün dayanabilmişti. Zach ise otuz. Hiçbiri o süreyi ayık geçirmemişti.

Babam boş şişeleri bir çöp poşetine doldurmaya başladı. “Beni görmezden mi geliyorsun?”

“Gerçekten burada mısın?”

“Efendim?”

“Eli nereye gitti?”

“Senin sarılman için bir ağaç dikmeye. Onun lafı, benim değil. Onun seninle böyle konuşmasına nasıl izin veriyorsun?”

Karşı çıkacak hâlim yoktu açıkçası. Enerjim tükenmişti. Şu hâlimle bir yaban domuzuna bile karşı koyamazdım.

“Onu *sen* işe aldın,” dedim.

“Seni toparlasın diye. Ne güzel toparlamış ama.” Babam çöp poşetinin ağzını iki düğümle bağladı, yenisini çıkarıp pencere kenarına istiflenmiş şişelere geçti. “Sebastian beni göndermese

buraya asla gelmezdim. O çocuk hiç kimseden hiçbir şey istemez. Ciddiye almamak elde değildi.”

Gömleğimin üst düğmesini çözüp kravatımı gevşettim. Kendimi boğabilmek için ne kadar sağlam bir ilmek atmam gerektiğini merak ettim. “Neden daha seksi birinin halüsinasyonunu görmedim ki?”

“Briar yüzünden, değil mi? Eğer onu özlüyorsan, peşinden git. Burayı ben idare ederim.”

Adını söylediği an, içime bir bıçak saplandı. Her şey sustu: Dışarıdaki klavye *tıkırtıları*. Çalışanlarımın kendi aralarındaki mırıltılı konuşmaları. Babamın her yeni içki şişesi bulduğunda çıkardığı homurtular... *Hepsi silindi*.

Konuşmasının devamını bile duymadım. Sadece *onun* adını duymuştum.

Masamda yüzü aşağı dönük duran fotoğrafı çevirme isteğiyle parmak uçlarım karıncalanıyordu. Eli haftalar önce ters çevirmişti, ben de tekrar çevirmeye cesaret edememiştim. Çevirecek olsam Briar'ın o kocaman gülümsemesini görüp uçağa atlar, film setini basardım. Ama yapamazdım. Ona uzun mesafe ilişkisini yürütebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Ne yazık ki yapamıyor gibiydim.

“Eve git, Oliver. Biraz dinlen. Kendine gel.” Babam sırtımı geniş daireler çizerek ovaladı – neredeyse on altı yıldır bana sunduğu ilk teselli dolu temastı. “Şu içkiyi biraz bırak artık.”

Ağzımı kolumla sildim ve toparlanmaya çalışarak, “Bunu senin ağzından duymak ne ironik,” dedim.

“Haklısın ve üzgünüm.” Saçlarımın arasından gözlerimi görebilmek için önümde diz çöktü. “Kardeşinin kazasından beri ortalarda olmadığım için üzgünüm. Bu kadar büyük bir sorumluluğun altına girmen gerektiği için de. Annenle senin iyi olup olmadığını hiç sormadığımız için de.”

“Bütün bunlar nereden çıktı şimdi?” Başımı salladım, net düşünemiyordum. Bu konuşma önemliydi. Hatta belki de haya-

tım boyunca duyduğum en önemli şeydi. Ama ne beynim ne de bedenim buna hazırды.

Oda etrafımda dönüyordu. Renkler ve şekiller gözümün önünde karışıyor, sersemletici bir görüntüye dönüşüyordu. Bir saat içinde bu konuşmayı unutacağımı biliyordum. Daha da kötüsü, her şeyi kafamda uydurmuş bile olabilirdim. Ama eğer gerçekten uydurduysam bile mutlaka bir sebebi vardı. Belki derinlerde bir yerde bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

“Dün gece kardeşin aklımı başıma getirdi.”

“*Sebastian* mı yaptı bunu?”

“FaceTime’den aradı. Gözümün içine bakarak sizi yarı yolda bıraktığımı söyledi. Bir baba olarak bu yeni dünyada yolunuzu bulmanızda size yardımcı olmak benim görevimdi. Ama bunu başaramadım.” Halüsinasyon babam derin bir iç çekip parmaklarını kırışan saçlarının arasından geçirdi. “Sana kardeşinin sözlerini aynen aktarayım, evlat. *Bazen hiç yaşanmamış anlar gerçekten yaşanmış olanlardan daha çok peşini bırakmıyor.* Pişmanlıkla yaşama, Oliver.”

İçimde, zannettiğimden daha derin bir yerden gelen iğrenç bir acı yükseldi.

Masaya kapanıp inledim. “Bu, halüsinasyon gitgide bir müdahaleye benzemeye başladı.”

Babam ellerimi ellerinin arasına aldı, avuçlarıma doğru güldü. “Ollie?”

“Efendim, baba?”

“Bunu göstermek konusunda berbattık belki ama... annenle ben seni çok seviyoruz.”

Oda ağır bir sessizliğe gömüldü. Bu sözleri en son ne zaman duyduğumu hatırladım. Yirmi beş gün önce. Briar’dan. Beni alt eden tek kadından. Tüm rakiplerimin başaramadığını yapmıştı.

Beni yıkmıştı.

DOKSAN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Briar

Deneme Periyodu 26. Gün

Dallas Costa: Biliyorum bu mesajı ancak 500 yıl sonra falan göreceksin (ve evet bu beni ispiyoncu yapıyor) ama Oliver sen gittin gideli berbat durumda.

Farrow Ballantine-Sun: Onaylıyorum. Kadınların ayaklarına kapanan erkekleri izlemek güzel ama bu sahne gerçekten iç burkuyor.

Dallas Costa: Bu uzak mesafe işinin gerçekten yürüyeceğine emin misin?

Farrow Ballantine-Sun: Tamam. Anladık. Bir daha açmayacağız konuyu.

Dallas Costa: Yalnız bana mı öyle geliyor yoksa Briar'a mesaj atmak ama cevap alamayacağımızı bilmek biraz tuhaf mı?

Frankie Townsend: HIMMM... GÖRMEZDEN GELİNMEK HİÇ DE EĞLENCELİ DEĞİLMİŞ GİBİ DAVRANMAYIN.

Farrow Ballantine-Sun: Aaa, bakın kim büyük harf tuşunu bulmuş.

Frankie Townsend: komik değil, mesajlarına cevap verilmemesi bok gibi hissettiriyor. influencer olmak gerçekten ciddi bir iş bu arada.

Farrow Ballantine-Sun: Gelecek hafta sonu tatilim var.

Dallas Costa: SoCal'a kız kıza bir geziye ne dersiniz? Orange County'ye inebiliriz.

KARANLIK PRENSİM

Farrow Ballantine-Sun: Hadi dürüst olalım. Sen Briar'ı ziyarete değil, Porto's'ta peynirli çörek yemek için geliyorsun.

Dallas Costa: Bir tane çörek istemiyorum ki. Menüde ne varsa hepsini istiyorum.

Frankie Townsend: bu sefer ben de geliyorum!

Dallas Costa: Hâlâ iş bulamadın mı?

Frankie Townsend: kovulmam benim suçum değil ama...

Dallas Costa: BİR TEK sen beş farklı ortalama testinde⁵ çuvalayabilirsin, hem de bir TEKNOLOJİ şirketinde.

Frankie Townsend: sonuncusu imkânsızdı. taylor konserine bedava bilet veriyorlardı. rahibe olsam yine tıklardım o linke.

Dallas Costa: Sonra da siber güvenlik eğitimine katılmayı reddettin ve seni kovdular.

Frankie Townsend: influencer kariyerim yakında zirve yapacak. bekleyin ve görün.

Kurumların çalışanlarının siber güvenlik farkındalığını ölçmek amacıyla yaptığı sahte e-posta saldırısı simülasyonları. —ç.n.

DOKSAN BEŞİNCİ BÖLÜM

Oliver

Deneme Periyodu 28. Gün

Sebastian'la eninde sonunda barışacağımıza emindim. Bu *acaba olur mu* değil, *ne zaman olacak* meselesiydi artık.

Aramızdaki tutuk kardeşliğe onun nefret ettiği türden bir iyimserlikle yaklaşıyordum. Yanında kalırsam ve ona neye benzediği ya da nasıl davrandığı fark etmeksizin hayatında hep var olacağımı gösterirsem bir gün aramızdaki buzları eriteceğimizi düşünüyordum.

Tam da bu yüzden Sebastian geçen on beş yılı beni haksız çıkarmakla geçirdi. Hem de bunu neredeyse *bilerek* yapmıştı.

Bu yüzden günün ortasında hem de çalışanların arasından geçip bir anda salonun ortasında belirdiğinde nerede olduğumuzu ya da buraya kadar gelmesinin altındaki anlamı düşünmedim bile.

Sırtımı duvara yaslamış, açık verandadan göle doğru bakıyordum. Son dört gündür işe uğramamıştım. Eli artık arayıp darlamayı bırakınca ben de gidip gitmemeyi umursamaz olmuşum.

Belki o da işleri bensiz pekâlâ idare edebileceğini fark etmişti.

Sebastian boş bir Jack şişesine ayağıyla dokunup mutfığa doğru yuvarlanışını izledi. "Alkol sektörünü tek başına ayağa kaldırmaya mı çalışıyorsun?"

"Alkol sektörü gayet canlı." Şişeyi avucumda daha sıkı tuttum çünkü elimden kapıp almasını bekliyordum. "Mutsuzlukla besleniyor. Dünyada da mutsuzluktan bol ne var zaten."

KARANLIK PRENSİM

Gerçekçi olmak gerekirse Briar'ın eninde sonunda ABD'ye döneceğini biliyordum. Ama bu ilişki denemesine başladığımızdan beri şunu da fark etmiştim ki iş programlarımız ve haftada iki gün Sebastian'a ayırdığım zaman yüzünden bir yıl içinde birbirimizi ancak otuz ya da bilemedin kırk gün görebilecektik.

Sebastian parmak ucuyla hissiz bacağımı dürttü. "Acınası bir hâldesin."

"Defol git."

"*Days of Our Lives*'ı kaçırdın."

"Hayır, kaçırmadım." Açık verandadan esen sert rüzgâra karşı koymaya çalışarak ahşap zemine sırtüstü uzandım. Uzakta göl olağandışı güçlü dalgalarla kuduruyordu.

Seb yanımda dikilmiş, gözleri sağa sola endişeyle kayıyordu. "Bugün perşembe."

"Olamaz. Çarşamba günü iş toplantım var ama henüz gitmedim."

"Kaçırdın. Babam devraldı."

Bu söz beni kendime getirdi.

"Gerçekten mi?" Kafamı verandadan dışarı uzattım, tüm bedenimi hareket ettirecek hâlim olmadığından başımı verandanın ucundan aşağı sarkıttım.

"Ne yapıyorsun?"

Bulutlara bakıyordum. "Gökyüzünden uçan domuzların geçmesini bekliyorum."

Belki de babamla yaptığım o konuşmayı gerçekten hayal etmemiştim. Ama bu da pek mantıklı değildi. Çünkü bunun için hâlâ hayatta olan çocuklarının yasını tutmaktan başka bir şey yapması gerekirdi.

Sebastian burnunu kırıştırarak bana tepeden baktı. "Tebrikler. Resmen von Bismarck soyadını taşıyan en utanç verici kişisin."

Ona daha net bakabilmek için doğruldum. Üzerinde solmuş bir kot pantolon, Harvard kapüşonlusu ve gözünde de Gentle Monster marka bir güneş gözlüğü vardı.

Neredeyse normal görünüyordu, tabii kapüşonunu başına geçişini ve ipleri düğümleyip sadece etrafı biraz görebilmek için minicik bir delik bıraktığını fark edene kadar.

“Dur.” Gözlerimi kısıp ona baktım ve bu da bir serap olabilir mi diye düşündüm. “Mağarandan çıktın ha?”

“Eh... birinin senin kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olması gerekiyordu.” Omuz silkti, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Bu arada berbat görünüyorsun.”

“Zaten herkes aynı şeyi söylüyor.” Gözlerimi tekrar göle çevirdim. Dudaklarım acı bir tebessümle kıvrıldı. “Güneşin nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlıyor musun?”

Güneş ufkun altına inmeye başlamıştı, etrafı puslu bir turuncu renge boyuyordu. Tamamen kaybolmasına beş ya da on dakika kalmıştı. Serabım ve ben birlikte keyfini çıkarabilirdik belki de.

“Hatırladığım gibi görünüyor ama biraz daha kirli.” Seb yanıma ilişti, dudaklarının köşesinde neredeyse bir gülümseme belirdi. Ama yüzüne doğru bir geçirti salıverdiğimde suratı buruştu. Kokuyu eliyle dağıttı. “Bu sefalet çukurunda boğulmana izin vermeliydim. Ama maalesef bugün cömertlik damarım tuttu.”

Burnumu çektim, ağzımı elimin tersiyle sildim. “Ne zamandan beri hayır işi yapıyorsun sen?”

“Market alışverişimi yapan adam, kablolu TV’de yayınlanan düşük bütçeli bir dram filminden fırlamış sarhoş klişesine dönüştüğünden beri.” Kaşlarını kaldırdı, güneş gözlüğünün üstünden bana baktı. “Cidden diyorum... Karanlıkta oturuyorsun, şişe şişe viski içiyorsun, dalgın dalgın göle bakıyorsun. Sırada ne var? Ona üzgün bir mektup yazdıktan sonra cam şişeye koyup suya mı atmayı düşünüyorsun? O filmi izledim. Spoiler: Kadın o mektubu hiç okumuyor.”

“Fena fikir değil. Belki ben de kendimi suya atarım.”

“Dram gösterilerine biraz ara versek diyorum. Bu ailenin tüm dram kontenjanını sen dolduruyorsun zaten. İzlemesi bile yorucu.”

KARANLIK PRENSİM

Ona dönüp baktım, veranda direğine yaslanıp başparmağımı göğsüme bastırdım. “Ben mi yorucuyum?”

“Eh. Kötü bir türsün. Aşırı trajedi ama hiç patlama yok.”

Şişeye doğru hıçkırdım. “Berbat bir serapsın.”

“Çünkü serap *değilim*.”

“Kanıtla.”

“Memnuniyetle.”

Ayağa fırlayıp koltuğa yürüdü ve oradaki tüm yastıkları yüzüme doğru fırlattı. Jack Daniels şişesi parke zemine çarpıp ikiye ayrıldı.

İkimizin arasında bir viski nehri oluştu.

“Ne halt ediyorsun, Seb?” Yerimden fırlayıp onu kapüşonlusundan yakaladım.

Kaşını kaldırdı, eğlenmiş gibiydi. “Kızdın mı?”

Hayır, aslında. Hiç kızmadım.

Sadece... onun mağarasından çıkmış olmasına inanamıyordum.

“Gerçekten çıkmışsın.” Kollarına, göğsüne, boynuna ve yüzüne dokunmaya başladım. Bir anda ayılmış gibiydim.

Elleriyle beni savuşturdu. “Bunu zaten konuştuk.”

“Konuşmuş muyduk?”

“Aman Tanrım.” Arkasını dönüp gitmeye yeltendi. “Ayıldığında beni bul. Bir dahaki sefere *Days of Our Lives*’ı kaçıırırsan da benden özet bekleme.”

“Hayır, bekle.” Kapüşonunu arkadan yakaladım, çevirip yüzüme bakmasını sağladım. “Gitme. Buraya bir nedenle geldin.”

“Buraya seni hâlâ hayatta mısın diye kontrol etmeye geldim. Ne yazık ki cevap evet. Artık gidebilirim.”

“Yalan söylemeyi bırak. Neden geldin gerçekten?”

Cevap vermedi.

Uzakta suyun kıyıya çarpma sesi sessizliği doldurdu.

Tam onu bırakacaktım ki sonunda cevap verdi. Sesi hafifti, neredeyse utangaç çıkıyordu.

“Üzgünüm.”

Bu basit ifade viski pusunu araladı.

Elimi kulağıma götürüp ona doğru eğildim. “Bir daha söyler misin?”

“Tekrar etmeyeceğim.”

“Peki peki. Zaten ilk seferinde duydum.” Kapüşonlusunu bırakıp devam etmesi için işaret verdim.

“O kavgayı benim başlattığımı biliyorum. Başlatmasaydım bile beni bu hâle getirdiğin için seni suçlamamalıydım.” Başparmağıyla kapüşonunun çevresini işaret etti. “Bunun böyle olmasını istememiştin.”

“İstememiştim.” Sesim boğuk ve kırık dökük çıkmıştı. “Bunun için gerçekten çok üzgünüm, Seb. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin.”

“Hayır, tahmin edebiliyorum. Bunu bana milyon kez söyledin zaten. Sadece birini suçlamaya ihtiyacım vardı.” Elini aşağı kaydırıp gözlüğünü indirdi. “Ve Tanrım, senden hayatının geri kalanında asla mutlu olmamanı istemek... bu gerçekten iğrenç bir şeydi. Bunun için de özür dilerim. Seni mutsuz görmek bir şekilde beni rahatlatır sanmıştım ama öyle olmadı.”

“Briar’ı terk etmemin tek sebebi bu değildi.”

“Evet, değildi,” diye onayladı. “Onu terk ettin çünkü benim yüzümden kendini suçladın, onu koruyamayacağını düşündün ve hatta onu hak etmediğini sandın. Bu konuda sana hiç yardımcı olmadım. Ama şimdi yardımcı olabilirim.”

“Nasıl yani?”

“Yani...” İç çekti, koltuğa yavaşça oturdu. “Belki de artık beni sürekli gözetmen gerekmiyordur. Eğer sonunda benim dışımda bir hayatın olursa bunu başına kakmayacağım.”

“Ama senin iyileşmeni istiyorum.”

“Ben asla iyileşmeyeceğim, Oliver.”

“İyileşebilirsin.” Verandada volta atmaya başladım, alkol etkisini hızla kaybediyordu. Bir ihtimal doğmuştu, ben de hemen onu

yakaladım. “Artık her şey farklı. Daha iyi doktorlar var, modern tıp, yeni teknolojiler...”

“Ben asla on beş yıl önceki hâlime dönmeyeceğim.”

Kollarımı havaya savurdum. “Elbette dönmeyeceksin. Zaten yaşlandın, bildiğin çöktün artık.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Pekâlâ. Küçük adımlarla başlarız. Her gün seni ziyaret ederim. Belki birini tutarız, yani—”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti. Kucağında sıkıca tuttuğu yastıkla isteklerimden korunmak ister gibiydi. “Ben özür dilemeye geldim, başka bir nutuk dinlemeye değil. Ben asla iyileşmeyeceğim, Oliver. Gerçek bu. Bunu kabul et. Sadece... Briar’la bir kez daha ayrılmana sebep olmak istemiyorum.”

“Hâlâ birlikteyiz.”

“Ne zamana kadar?” Kahve masasının kenarındaki boş Jack şişesini parmağıyla itip yere düşürdü. “Bu sürdürülebilir değil.”

“Karaciğerim öyle demiyor.”

“Bu saçmalık. Git, onunla birlikte yaşa. Sorun çözülür.”

“Yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü o Los Angeles’ta.”

Bana öyle bir bakış attı ki tam anlamıyla ne kadar aptal olduğumu gözleriyle anlatıyordu. “O zaman peşinden git.”

“Ama sen...”

“Senin hayatını zorlaştıran bir diken miyim?”

“Onu kastetmedim.”

“Ama gerçek bu. On beş yıldır öyleyim.” Aramızdaki gerginlik biraz olsun yumuşadı. Kanepe minderinin üstünde kırmıldandı, hâlâ tedirgindi ama geri adım da atmıyordu. “Artık o yükten seni azat ediyorum.”

İçeri dolan rüzgâr, çam ve tuzlu su kokusu taşıyordu. Neredeyse hiç fark etmemiştim.

“Neden şimdi?”

Ensesini ovuşturdu, başını önüne eğip mırıldandı.

“Ne dedin?”

Yine mırıldandı.

“Seni duyamıyorum, Seb.”

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. Yüzü kasılmıştı, o her zamanki alaycı zırhı bir anlığına da olsa düşmüştü. “Ben de onu özlüyorum.”

Seni küçük pislik.

Yüzümde kocaman bir sırıtış belirdi. Engelleyemedim. Minik Böceğim seilmeyecek biri değildi ki.

İşin çılgın tarafıysa ona bunu söylediğimde asla inanmazdı. Nasıl inanmıyordu bilmiyorum. Kitanın en suratsız herifi bile onun yanında olmak istiyordu.

“Ben de, kardeşim.” Sebastian’ın yanındaki mindere oturup omzuna hafifçe vurdum. “Ben de.”

“Hollywood’un şanlı bir jönü, senden daha kabarık bir banka hesabıyla onu kapmadan önce Briar’ı geri kazanmalısın.”

“Birincisi, Mississippi’nin batısında benim banka hesabımdan kabarık bir hesap yok.” Çenemi ovuşturdum, Seb’in laf sokmalarına kapılmamaya çalıştım. “İkincisi, onu geri kazanmam gerekmiyor. O zaten benim.”

“Artık seni istemeyebilir,” dedi gayet açık sözlü bir şekilde. “Yirmi sekiz günde çok şey değişebilir.”

Burnumu kırıştırdım. “Bu beni daha mı iyi hissettirecek yani?”

“Belki. Sarhoşsun, şansımı deneyeyim dedim.”

“Berbat bir terapistsin, Seb.”

“Bana dayattığın o berbat terapilerin suçu. Bir şeyler kapmışım demek ki.”

Ama ben onun terapisini olduğu gibi kabul ettim. Uzatılan kırılğan bir köprüydü bu. Kendi trajedisinden başkasını göremeyen bir adamdan gelen nadir bir armağan.

KARANLIK PRENSİM

Ona dönüp sırtımı koltuğa yasladım. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Çoğu zaman Los Angeles’ta olacağım.”

Zihnimde hemen planlar dönmeye başladı.

Grand Regent’ın genel merkezi buradaydı. Çalışma programımı nasıl ayarlayacağımı bilmiyordum ama Briar’ın yanında kalmanın bir yolunu bulurdum. Özellikle de babam bu kez kendini toparlayabilirse, ki umarım toparlardı.

“Sadece...” Sebastian’ın nefes alışı yavaşlamıştı. Her nefes sanki içinden çekilip zorla çıkarılıyordu. “*Days of Our Lives* için geri dön. Ciddiydim, geri dönmezsen sana özet falan geçmem, göt herif.”

DOKSAN ALTINCI BÖLÜM

Oliver

Deneme Periyodu 29. Gün

Uyandığımda içimde büyük bir kararlılıkla yatakta doğruldum. Kız arkadaşım yarın iş gezisinden dönmeden Batı Yakası'na ulaşacaktım. Uçak pistte hazır bekliyordu, yakıtı doluydu, ben de harekete geçmeye hazırdım.

Sonra her şey sarpa sardı.

Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz aklımda sadece özel jetime atlayıp hayatımın aşkının peşinden gitmek vardı ancak bir çift el beni arkadan yakalayıp geri çekti. Telefonum elimden kayıp araba yolu boyunca sürüklendi.

Tepki veremediğim üstü tiftikli siyah bir başlık kafama geçirildi. Görüşüm karardı, sendeledim. "Ne oluyor lan?" Çantam yere güm diye düşerken ben de kendimi kurtarmaya çalıştım. "Romeo? Zach? Bu sizin o iğrenç numaralarınıza benziyor."

Son bir aydır telefonumu kapatmıştım çünkü bu iki gerzek beni durmadan arıyordu. Resmen birer tele pazarlamacıya dönüşmüşlerdi; evliliğin güzelliklerinden, yatımdan ve daha bin türlü saçmalaktan bahsedip duruyorlardı.

Bir çift el daha bileklerimi kavrayıp plastik kelepçeyle birbirine bağladı.

Direnmeyip kendimi bırakınca zaman kazanırım diye düşündüm. "Cidden mi çocuklar?"

Hiçbir şey söylemeden beni peynirli cips kokan bir minibüsün arkasına yığdılar.

“Kaplan Kral güvence altına alındı.” Bu konuşan Zach’ti çünkü bu herif tek tonla konuşma dışında bir şey bilmezdi. Çantamı karnıma fırlattıktan sonra kapıyı kapadı.

Bagaj kısmında rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım ama sonunda yüzüstü, sivri şeylerin üzerine kapaklandım. “Bu bir şaka mı?” Eğer öyleyse berbat bir şakaydı ve bana daha iyi espri anlayışına sahip arkadaşlar lazımdı.

“Sadece hayatının mahvolması komik geliyorsa.” Bu ses Romeo’ya aitti, motor sesinin arasından duymuştum. “Kıpırdama yoksa suratının sağlam kalacağını garanti edemem.”

Minibüs birden durdu, muhtemelen kırmızı ışıktı. Biri iki kez kornaya bastı. Başımı örten kalın kumaşın altından silik şekiller seçilebiliyordu. Romeo direksiyonun başındaydı, Zach ise ön koltukta yayılmış bir hâlde telefonunu kurcalıyordu.

Yine sert bir frenle durduk.

Minibüsün arkasında bir o yana bir bu yana savrulup çarpmanın etkisiyle inledim. “Bu minibüsü nereden buldunuz lan?”

Araç o kadar eskidi ki her hareketimizde sesler çıkarıyor, kokusuysa İkinci Dünya Savaşı, Woodstock ve *The Walking Dead*’in 11 sezonunu atlatmış gibiydi.

“Bir Uber şoföründen aldık,” dedi Zach, esniyordu. Arka koltuğa bir şey fırlattı, bir kayak maskesi olabilir miydi? “Beş yıldız vermeyi unutma.”

“Senin ağır işlere alerjin vardı hani?”

“Kaçırma olaylarına istisnam var.”

Minibüs yine ani bir manevrayla döndü. Tank kullanma geçmiş olan Romeo, arabayı lazer peşindeki bir kedi gibi sürüyordu.

“Yeter artık!” Kafamı sert bir yere çarptım. “Gerçekten şart mıydı bu?”

“İnsan içinde sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğunu düşünürsek, evet.” Romeo homurdandı. “Kabul et. Bize ihtiyacın var.”

“Kendi adına konuş. Karını bulmak için üç gün dayanamadın, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Georgia’ya koştun.”

“Doğru,” diye onayladı Zach. Farrow’dan ayrıyken o zavallı mangoya neler yaptığı ortaya çıkmamış gibi. “Oliver’dan bile daha zavallıcadı belki de.”

Minibüs bir tümseğe çarpınca arka koltuğa savruldum. Ellerimi yumruk yaptım, sonra ayırmaya çalıştım ama plastik kelepçeyi kıramadım. “Bu yaptığınız şey müdahale etmek falansa berbat bir yol seçmişsiniz.”

Son beş günde *üçüncü* kez böyle bir müdahaleye maruz kalmak, yapılacaklar listemde benzin istasyonundan suşi yemeyle dış siniri aldırma arasında bir yere denk düşüyordu. Bu noktada hayatımı sıfırlayıp içindeki insanları komple değiştirmem gerekiyordu.

“Yaptığımız teknik olarak bir müdahale değil,” dedi Romeo, şeridi öyle sert değiştirdi ki minibüsün içinde fırlayıp başka bir köşeye savruldum. “Daha çok taktiksel bir düzenleme. Yani Briar’ın yürüyen bir alkol fabrikasının sevgilisi olmaktan pek de mutlu olacağını sanmıyorum.”

“Şu an ayığım,” dedim. “Ayrıca kafama siyah torba geçirmeyi terapi zanneden iki aptaldan da asla tavsiye almam.”

“Torba konusunda biraz abartmış olabiliriz.”

“Kayda geçsin, ben daha nazik bir çözüm önermiştim.” Minibüs durduğunda Zach kapısını açtı. “Bir yastık kılıfı yeterli olurdu. Dallas, Nicholas Cage suratlı bir tane almamış mıydı?”

Yerimde kıpırdanmaya çalıştım, sabrım tükeniyordu. “Bu düpedüz adam kaçırma.”

“Teknik olarak değil,” dedi Zach, bagaj kapısını açtığında güneş ışığı yüzüme vurdu. “Biz senin en yakın arkadaşlarınız. Yakınlık yoluyla rıza verdin.”

“Rıza dediğin şey öyle işlemez, geri zekâlı.”

“İnsan dibe battığında işler biraz farklı yürür.”

Sonra beni arabanın bagajından çıkarıp bir sedyeye yerleştirdiler, başımdaki siyah kumaş hâlâ yerindeydi.

KARANLIK PRENSİM

Direnmekten vazgeçtim. Soğuk metalin üstüne serildim. “Dibe batmıyorum ben.”

“Çünkü zaten diptesin.” Zach bir kapıyı açtı, Romeo beni içeri itti. “Maalesef en yakın arkadaşın olarak seni o çukurdan çekip çıkarmak benim görevim.”

“Bunu sadece seni kriyoterapi odasına kilitlediğim için yapıyorsun.” Körlemesine bir hamleyle onu itmeye çalıştım ama elim boşluğa denk geldi. “Beni kaçırarak kurtaramazsın.”

Aksine bu olanlar kafamı yeniden toparlamamı sağlayacak tek şeye –Briar’a– ulaşmamı geciktirecekti.

“Senin kurtarılacak hâlin kalmamış, âşık çocuk,” dedi Romeo, sağ tarafımdan konuştu ve normalde psikopat diye nitelendireceğim biri için fazlasıyla neşeliydi. “Bunu daha çok seni enkazdan çıkarma operasyonu gibi düşün.”

Birden burnuma tereyağı kokusu doldu. Beni her nereye getirdilerse bir büfe gibi kokuyordu. Gözleri kapalı ve elleri bağlı birini sedyeyle içeri alırken kimse tek kelime etmedi. Oda derin dondurucu gibi soğuktu.

Romeo ile Zach hiç uyarmadan kolumun iki yanından tutup beni yumuşak deri bir koltuğa fırlattılar. Başımdaki örtüyü hızla çıkardılar, bileklerimdeki kelepçeyi ise sadece Romeo kucağıma devasa bir patlamış mısır kovası bıraktığında çözdüler. Sonra Zach sol bileğimi plastik kelepçeyle kolçağa sabitledi.

Beni nereye getirdiklerini o an fark ettim. Eskiden takıldığımız yere. Çocukken dersi kırıp arka sırada kestirdiğimiz, 8 numaralı salonda film izlediğimiz sinema salonuna.

Üçümüz birbirimize dik dik baktık. Ben zorla oturtulduğum ön sıradaki koltuktan, onlarsa yaslandıkları korkuluktan.

“Cidden mi? Sırf aklımı başıma getirmek için koca salonu mu kiraladınız? Duygulandım inanır mısınız?” Sahte gülümsememi bir homurtuya çevirdim. “Siz tam geri zekâlısınız. Bu yaptığınız çok gereksiz. Babam da Sebastian da zaten aklımı başıma getirdi.

Ben Briar'a birlikte yaşayacağımızı söylemek için Los Angeles'a *gidiyordum* ta ki siz dangalaklar beni yolumdan alıkoyana kadar."

Romeo elindeki küçük mısır paketinden bir lokma almadan durdu. "Bir dakika. Los Angeles'a mı taşıyorsun?"

"Evet. Aşağı yukarı." Derin bir iç geçirdim. "Bunu Briar'a bizzat söylemeye *gidiyordum*. Yani tebrikler, göt herifler. Beni sebepsiz yere kaçırmayı başardınız."

Romeo ile Zach göz göze geldiler. İkisi de özür dileyecekmiş gibi durmuyordu.

"O zaman tam gaz devam," dedi Zach, doğrulup yanıma geçti. "Alınma ama, Sebastian yıkımı öyle sert yaşadı ki dünyayı dolandı, Felix de güneşi en son tuşlu telefonlar modayken gördü."

Başımı arkalığa yaslayıp kaderime boyun eğdim. "Bu çok anlamsız."

"Canın role play oynamak istiyordur diye düşündük," dedi Romeo, soluma geçip koltuğa oturdu. "Hem sana hiç özür dileme fırsatımız olmadı."

"Ne için?"

"O yaz tatilinden saçma sapan bir lobotomi bahanesiyle döndüğünde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştık," dedi Romeo. "Ama hiçbir şey söylemedik çünkü bizim de kendi boktan dertlerimiz vardı ve sen de belli ki bizi kendi derdine ortak etmek istemiyordun."

"Ayrıca dürüst olmak gerekirse..." Zach hâlâ dokunmadığımı patlamış mısır kovaşından avuçlayarak devam etti. "Sen bizi bir arada tutan kişiydin hep. Sen dağılırsan biz de dağılırdık. Ben evde surat asar dururdum, Romeo ise muhtemelen babasını öldürüp hapse girerdi."

Romeo ses çıkarmadı. Boş perdeye bakakaldım, şok içindeydim. Vay be. Onların gözünde hep fazlahk olduğumu düşünürdüm, meğer eksik parça benmişim.

Rom bir patlamış mısır tanesini alıp üç sıra ötedeki bardaklığa fırlattı. Çocukken hep böyle yapardık. "Çok boktan arkadaşlardık."

KARANLIK PRENSİM

Başımı iki yana salladım. “Hayır, öyle değildiniz.”

Zach başını onaylarcasına salladı. “Öyleydik.”

Boğazımı temizledim. Bu tuhaf yeni duygular diyarında ne söyleyeceğimi bilemedim. “Siz... benden af mı diliyorsunuz?” Taşaklarım korkudan büzüşüp acıklı bir sonla ölecekti neredeyse.

Zach koltuğuna gömüldü, sanki içine girip kaybolmak istiyordu. “Bu iş kötüye gidiyor.”

“Dallas bir PowerPoint sunumu hazırladı,” dedi Romeo, telefonunu eline alıp mesaj yazdı. “Ve sen o sunumun her bir slaytını izleyeceksin çünkü saatlerini harcadı.” Bir mesaj gönderdi, birkaç saniye sonra perdede bir görüntü belirdi.

“*Saatlerini mi?* Kız başarısızlığı yüzünden üniversiteden atıldığında bu enerji neredeydi?” Eski püskü deri koltuğa iyice yerleştim, öğleden sonramın yeni planını kabullenmiştim. “Gerçekten bir hobi edinmesi lazım.”

“Hayatlarımıza burnunu sokmak onun hobisi.”

“Sunumda görsel olsa iyi olur. Ben görsel zekâya sahibim.”

Zach telefonundan sinema perdesine bağlı uygulamayı açtı. “Kendini Sabote Eden Geri Zekâli” kısmını atlayabiliriz, ‘Sadakatin Kalbi’ slaytına geçelim.”

Serbest kalan elimle burnumun köprüsünü ovuşturdum. “Kalpli slayt mı var yani?”

“Heyecanlandığını inkâr etme. Zoom efekti bile var.” Romeo arka arkaya üç patlamış mısır tanesini havaya fırlattı. “Ayrıca Dallas o kalp atışlarını animasyonla yaparken ne kadar uğraştı biliyor musun?”

“Aman Tanrım.” Ağzıma bir avuç patlamış mısır tıktırdım ki daha beter bir şey söylemeyeyim. “Pekâlâ. Gösterin şu başyapıtı.”

İlk slayt kalp atış efektiyle ekranda belirirken Zach telefonumu kucağıma fırlattı. Telefon titredi. Sebastian’dan mesaj gelmişti.

Adamı buldum.

DOKSAN YEDİNCİ BÖLÜM

Briar

Deneme Periyodu 30. Gün

Oliver'sız tek bir saniye dahi geçirmek beni dehşete düşürüyordu.

Ama biz Los Angeles Havalimanı'na iner inmez yapım ekibi ertesi sabah Burbank'taki merkez ofiste bir toplantı yapılacağını duyurarak Potomac'te geçireceğim hafta sonu hayalini yerle bir etti.

Valizimi alıp The Grand Regent Beverly Hills oteline doğru sürükledim. Lobiye girerken otomatik kapılar sessizce kapandı. Kapı görevlisi Trace beni başıyla selamladı.

Narenciye ve deri kokusu beni evimdeymişim gibi karşılamıştı ama buraya evim demek pek de doğru olmazdı. Otelde otuz gün önce geçirdiğim on dört saatin dışında pek bir anım yoktu. Karayipler'deki çekimlerden önce eşyalarımı bile zar zor yerleştirmiştim.

Yorgunluk, uykusuz uzuvlarıma yapışmıştı âdeta. Yeni temizlenmiş mermer zemine valizimi bırakmak üzereydim ki birdenbire küçük ve sert bir şey bacaklarıma çarparak inatla sarıldı.

Küçük kız hâlâ bacaklarımı sımsıkı tutarken başını kaldırıp gülümsedi. "Merhaba, ablacım." Beyaz kum renginde kıvrıkcık saçları olan küçücük bir şeydi, üstünde fuşya pembe bir eşofman takımı ve ayağında ışıklı spor ayakkabıları vardı.

Yavaşça eğilip yumruk gibi kenetlenmiş ellerini açtım, sonra da bir elimi omzuna koydum. "Kayıp mı oldun? Ablanı mı arıyorsun?"

"Sen benim ablam sayılırsın. Büyük ablam."

KARANLIK PRENSİM

Gözlerimi kırıştırdım. Şaşkındım. “Affedersin?”

Beni baştan aşağı süzdü, sonra omuz silkti. “Tamam. Sorun değil.”

“Ne sorun değil?” Etrafa bakındım ama asansörün önünde bizden başka kimse yoktu.

“Yüzün.”

“Efendim... Ne?”

“Annem insanlar büyüyünce ailelerine benzermiş, diyor.” Minicik eliyle yanağıma hafifçe dokundu. “Senin yüzünü istiyorum.”

“O iş öyle olmaz, salak şey.” Bu ses, yaşça ona yakın bir oğlandan geldi. Köşeyi dönüp bize yaklaştı. “Annelerimiz aynı değil ki. Aklın hiç çalışmıyor, Rose. İkiz olduğumuza inanamıyorum.”

Rose kollarını göğsünde kavuşturdu, sonunda benden uzaklaşıp ona döndü. “Asıl *senin* aklın hiç çalışmıyor, Brian. Briar’la babamız aynı. Yani.”

Adımı biliyordu.

Benim. Adımı. Biliyordu.

Aklımdan delice bir düşünce geçti. Mantıksızdı. Ama... bir yandan da çok mantıklıydı.

Brian ve Rose.

Briar Rose.

Aman Tanrım.

Brian da tıpkı Rose gibi aynı şekilde durdu, tek farkı kısa kesilmiş saçları ve çatılmış kaşlarıydı. “Ama onu tek başına yapmadı ki.”

“Her neyse.” Rose kıvrıkcık saçlarını omzunun üzerine savurdu. “Sırf öğretmenler seni daha çok seviyor diye her şeyi bildiğini sanıyorsun. Onlar seni sadece kışlarmı yalıyorlar diye seviyorlar.”

Sendeleyerek geriye çekildim ve duvara yaslandım. Asansörün ding sesiyle açıldığını bile fark etmedim. “Adınız gerçekten Brian ve Rose mu?”

“Aynen öyle.” Rose bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. “Babam, adımı senin adından esinlenerek koymuş.”

“*Bizim adımızı* onun adından esinlenerek koymuş,” diye düzeltti Brian, bir reality şov yıldızını aratmayacak kadar artistik bir tavırla söylemişti. “Her gün, sürekli Rose, Rose, Rose... Bıktım bu siktiri boktan şeyden.”

“Ooooooh. Anneme kötü kelime söylediğini söyleyeceğim.”

“Brian. Rose!” Nefes nefese kalmış, muazzam güzellikte kızıl saçlı bir kadın asansör kabinine daldı. Kapanan asansör kapısına eliyle dayanarak nefeslenmeye çalıştı. “İkiniz de öylece kaçamazsınız. Bu çok tehlikeli.” Beni fark ettiğinde gözleri parladı. “Ah Briar, canım. Nihayet seni bulduk. Fotoğraflarındaki kadar güzelsin. Cam seni resepsiyonda arıyordu.”

Cam.

Yani... *Cameron Cooper* mı?

Babam.

“Anne.” Rose ayağını yere vurdu, ayakkabısında pembe ve mor ışıklar yanıp söndü. “Brian kötü bir kelime söyledi.”

“Ah tatlım. Ne kadar da şok olmuşsundur.” Kadın Rose’a aldırmadı, titreyen ellerimi avuçlarının içine aldı. “Kütüphaneye geçelim mi, ne dersin? Bay von Bismarck bütün günü bizim için ayırttı. Cameron’a da mesaj atarım, orada buluşuruz.”

Babanın aynısısın.

Philomena’nın sözleri kafamın içinde yankılanıp durdu. Her kelimesini hatırlıyordum, o gün kafede söylediklerini bir bir hatırlıyordum. En çok da şu cümlesini: *Cameron öldü.*

Oysa o şu anda karşımdaki koltukta oturuyordu. O keskin burnunun üzerine yerleştirdiği şık bir gözlüğün ardından gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Bu arada hayır, bana hiç benzemi-

yordu. Ne o kocaman yeşil gözleriyle ne düz kahverengi saçlarıyla ne de çilli yanaklarıyla bana benzemiyordu.

Bunca yıl Cameron hep zihnimde var olmuş bir hayaldi. Belirsiz bir şekle bürünemeyen dev bir bulut gibiydi. Ne boyundan ne tipinden ne de saç renginden emin olabilmiştim. Sadece bir fikir olarak zihnimde yer ediniyordu. Hayat ne getirirse getirsin beni koşulsuz sevecek biri olarak.

Midem düğüm düğümdü. Onu öylece seyrediyordum, tek kelime bile edemiyordum. O ise gözlerini hiç kaçırmadan bana bakıyordu, süngerin suyu çektiği gibi onu içime çekip sindirmeme izin verdi.

Sonunda sessizliği bozdum. “Hayattasın.”

Yanaklarında bir gülümseme belirdi. “Neyse ki.”

“Philomena bana öldüğünü söyledi. İntihar ettiğini...”

“Öyle olmasını dilediğine eminim.” Şık deri koltuğun arkasına yaslanıp kolunu kolçağa atmıştı. Oldukça rahattı. “Phil hep biraz gaddardı. Demek hâlâ öyle.”

Kütüphanede yalnızdık. Cooper’ın karısı Melinda çocukları –yani benim kardeşlerimi?– akvaryuma götürmüştü. Baş başa konuşabilmemiz için. Son yarım saattir ağzımı açmadan onu izliyordum. Onu sanki bir daha hiç göremeyecekmişim gibi hafızama kazıyordum.

Lacivert Henley’sinin altından görünen dövmesini. Yanaklarını saran gülümseme çizgilerini. Üzerinden dalga dalga yayılan o sakinliği. Eğer önceden yaşını hesaplamamış olsaydım, 52 ya da 53 yaşında olduğuna asla inanmazdım.

Sütlü çayımın içindeki bobaları pipetimle karıştırarak oyalandım. “Sanırım bunu beni sarsmak için söyledi. Onun oyununa katılmadığım için bir çeşit intikam almaya çalışıyordu. Şimdi düşününce, onun sözüne inanmak aptallıktı.”

“Sen aptal değilsin, Briar. O senin annen ve sen ona inandın.”

Bu kadar net, bu kadar kendinden emin söylediğinde ona neredeyse hak verdim.

“Yine de inanmamalıydım.” Ellerimi oyalamak için kurabiyelere yöneldim. Matchalı olanlar dokununca dağılıyordu. “Beni nasıl buldun?”

“Dün gece bir özel dedektif bana ulaştı.” Cooper, menülerle gelen garsona eliyle dur işareti yaptı. “Beni bir müvekkili adına aradığını söyledi. İsmi duyunca ilk uçağa atlayıp geldik.”

“Müvekkili mi?”

“Oliver von Bismarck.” Gözleri yeniden parladı. Bu durumda nasıl bu kadar rahat olabildiğini merak ettim. “Uçakta onu Google’ladım.”

Yüzümü buruşturup enseme ovuşturdum. “Haberlerdeki çoğu şey yalan.”

Elbette Oliver’la çıktığım için Cooper’ın onayına ihtiyacım yoktu ama istiyordum. Bana bakışında gerçek ve sahici bir şefkat vardı. İçime gömdüğümü sandığım duyguları tekrar yüzeye çıkarıyordu.

Ve *Oliver*. Los Angeles’a indiğimde gönderdiğim mesaja henüz yanıt vermemişti ama verdiği anda... ona ne isterse verecektim. İyi iş çıkarmıştı. Hem de *çok iyi*.

Cooper eliyle geçiştirdi. “Hepsi doğru olsa bile ben çok daha beterlerini yaptım.”

Aynı sıritişla karşılık verdim. “Mesela?”

“Mesela evli bir kadınla yattım.” Şaka yapar gibi kaşının kenarını kaşdı, omuzlarını silkti. “O zamana kadar Phil apartmandaki kiracılar arasında epeyce dolanmıştı. Geriye bir tek ben kalmıştım sanırım. Zavallı kapıcı.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yani tek kaçamağı sen değil miydin?”

Bunca zaman Philomena, Jason’ın kaçamaklarını dilinden düşürmemişti ama kendi maceralarından hiç söz etmemişti. Ama mantıklıydı. Kafede söylediklerine bakılırsa gerçekten başka birinden hamile kalmak için bir plan yapmış gibiydi. Jason’ın çocuk

KARANLIK PRENSİM

sahibi olamaması yüzünden başka yollar aramıştı. Belki de onu mutsuz bir evliliğe hapsedmek için.

Cooper İngiliz çayını yudumlayıp fincanını sehpanın üzerine bıraktı. “Hiç de değil.”

“Bu yüzden mi...” Cümlem yarım kaldı, soruyu nasıl soracağımı bilemedim.

Bana hafifçe eğlenen bir gülümsemeyle baktı. “Benzemiyorum, değil mi, onu mu diyorsun?”

Başımı onaylarcasına salladım ama asıl sormak istediğim şeyi yine de dile getiremedim.

“Benden olup olmadığını mı merak ediyorsun?” Cooper’ın gözleri yumuşadı, sesi daha da nazikleşti. “Seni ben büyütmemiş olsam da soyadımız aynı olmasa da hatta buradan çıkıp bir daha hiç dönmesen de sen her zaman benim kızım olacaksın.”

Sözleri ruhumun kurumuş boşluklarına yağmur gibi doldu. O an fark ettim ki yıllar içinde görülmeyi, sahiplenilmeyi ve *sevilmeyi* beklemekten vazgeçmeye zorlanmıştım. Ama şimdi bu devasa ve boş kütüphanede otururken, bir çocuğun kalbinin, anne babasının içine doldurduğu sevgi kadar büyüdüğünü fark etmiştim.

Boğazımda bir yumru oluştu. Yutkunup sesimi çıkarmaya çalıştım. “Başka ilişkileri olduğunu bile bile... babam olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Üstelik ben sana hiç benzemiyorum.”

“Philomena’nın başkalarıyla da olduğunu biliyordum ama senin benden olduğunu söylediğinde ona inandım.” Gözleri gözlerime kilitlendi, sessiz bir güven verdi. “Seni istedim. Daha en başından. Hiçbir zaman ama hiçbir zaman baban olmak istemediğim bir an bile olmadı. Anladın mı?”

“Ama...”

“Bana anladığınızı söylemeni istiyorum, Briar.”

Kafamda dönüp duran düşünceleri anlamlandıramıyordum bile. Beni bulmak için hayatını altüst edip dünyanın öbür ucuna

kadar gelmişti bu adam. Sırf *benim için*. Neden? Sanki güneşin gölgeleri sevdiğini iddia etmesi kadar saçma geliyordu.

Yine de ağzıma fazla büyük gelse bile istediği cümleyi kurdum. “Sana inanıyorum.”

Ama o *bana* inanmadı. Gözleri, bu konuyu daha sonra tekrar konuşacağımızın sözünü veriyordu. Ama şimdilik konuyu değiştirdi. “Davadan sonra fark ettim ki Phil beni yalnızca bir yedek plan olarak yanında tutmuş. Jason’la işler yolunda gitmezse diye.”

“Yani seni kullandı.”

“Evet.” Sakin bir kabullenişle başını salladı. O sıcak bakışlarının ardında en ufak bir kin bile yoktu. “Önce Jason’ın aile imajını tamamlamak adına bir çocuk doğurmak için. Sonra eğer suçları ortaya çıkarsa kaçacak bir liman bulmak için.”

“Hiç kızmıyor musun?”

“İlk başta evet. Philomena tam bir yalancıydı. Onun ardından insanlara tekrar güvenebilmem yıllar aldı. Ama söylediği tek doğru şey için ona daima minnettar kalacağım.”

“Ne söylemişti?”

“Bir kızım olduğunu.”

Yutkundum, kalbim boğazıma yapışmış çamur gibiydi. “Bana şu davadan bahseder misin, lütfen?”

“Phil’i sekizinci kez bulduktan sonra oldu.” Sanki insanlar her gün hayatlarını bırakıp kayıp kızlarını aramaya çıkıyormuş gibi umursamaz bir ifadeyle, “Jason’la Buenos Aires’te bir dairede kalıyorlardı. Günlerce etrafı gözledim, seni içeri girerken görmek için,” dedi.

“Ben o sırada yatılı okuldaydım.”

“Demek o yüzden hiç gelmedin.” Kendi inatçılığına gülümsemeden edemedi. “En sonunda beklemekten sıkıldım, yanlarına gittim.”

“Sana ne dediler?”

“Senin beni görmek istemediğini.”

“Bu koskoca bir yalan.” İçimdeki öfke ansızın alev aldı, sanki bir yangının üstüne benzin dökülmüştü. “Benim senin varlığından bile haberim yoktu! Ta ki bu konuyu yüzlerine vurana kadar.”

“Biliyorum. O zaman da anlamıştım zaten. Onlar beni polisi çağırmakla tehdit edince ben de Arjantin’de velayet davası açtım.”

“Peki ben bunu nasıl hiç duymadım?”

“Çünkü davayı kaybettim.” Boğazını kaşıdı, sanki elindeki son kuruşunu kaybetmiş bir kumarbaz gibi görünüyordu. “Avukatım birtakım evrakları eksik ya da yanlış doldurmuş. Mahkeme bize haber verdiğinde senin on sekizinci yaş gününe iki hafta kalmıştı. Hâkim de o noktada yeni bir dava açmak yerine doğum gününü beklememi önerdi çünkü dava süreci çok daha uzun sürerdi.”

“İnanamıyorum. Bundan hiç haberim olmadı.”

“Ama o duruşmadan iyi bir şey çıktı.” Cooper biraz doğruldu, sesi yeniden canlandı. “Phil mahkemede senin benim kızım olmadığını söyledi. Ben de DNA testi talep ettim.”

Kaşlarımı çattım. Gözlerim sanki cevap orada yazıyormuş gibi yanındaki boşluğa daldı. “Ama ben DNA testi yaptırdığımı hiç hatırlamıyorum.”

“Sanırım on sekiz yaşına basmana dört ay kadar vardı.”

“Ben... *Aa.*” Derin bir nefes alıp kendimi deri koltuğun arkalığına bıraktım. Annemin pişkinliğine inanamıyordum. “Bir kan testi yaptırmıştım. Philomena beni bir kliniğe göndermişti. Yeni sağlık sigortası fiyatlandırması için demişti. Demek bu yüzdenmiş.”

“Sonuç, %99,99 baban değildim.”

“Peki ya uzaklaştırma emri? Philomena senin hakkında bir uzaklaştırma kararı olduğunu söylemişti.”

“Öyle bir emir yok.” Omuz silkti. Philomena’nın bir başka yalanını daha hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi. “Dava sona erdikten birkaç hafta sonra Arjantin’den kendi isteğimle ayrıldım. Avukatım Cenevre’deki adresini buldu. Oraya vardığımdaysa çoktan gitmiştin.”

“İş bulmak için başka bir şehre taşındım. Üniversite için para biriktirmem gerekiyordu.”

“Ondan sonra seni nerede arayacağımı bilemedim. Yani en başa döndüm.” Göz kırptı. “İyi tarafından bakarsak beni savunan avukattan bir randevu kapmayı başardım.”

Sırıtmadan edemedim. “Melinda mı?”

Kadını –üvey annem mi oluyordu şimdi?– tanıyalı beş dakika bile olmamıştı ama ona şimdiden bayılmıştım. Kütüphaneye gelirken sürekli espriler yapmış, ikizlerin milyonlarca meraklı sorusunu sakinlikle savuşturmuş ve bir kere bile yüzünü ekşitmemişti. Gerçek bir profesyoneldi. Hem de anne modunda.

“Aynen.” Ondan bahsederken Cooper’ın yüzünde apaçık bir hayranlık vardı. “Üniversiteden yeni mezun olmuştu, isim yapmaya kararlıydı ama hiç deneyimi yoktu. Ne staj yapmıştı ne de hukuk sekreterliği. Gerçi üzülme, şimdi tam bir köpek balığı gibi.”

Bunu sorgulamak bile aklıma gelmedi.

“Ne zamandır evlisiniz?”

“On bir yıl oldu. İkizler dokuz yaşında ve ikisi de tam birer baş belası.” İkizlerden bahsederken yüzü sanki Nobel Ödülü kazanmış gibi parlıyordu. Sonra fark ettim ki o sıcaklık bana da yayılıyordu. “Davadan sonra Connecticut’a taşındık ama seni aramaya hep devam ettim. Tokyo, Paris, Montreal, Zürih, Riyad ve Budapeşte’ye uçtum. O zamana kadar yaşadığın her yere gittim. Surval Montreux’ye bile uğradım ama sen çoktan mezun olmuştun.”

“Ve adımı değiştirdim,” dedim, eksik parçaları tamamlıyordum. “İsmim artık sadece Briar. Filmler için hazırlanan jeneriklerde de sadece Briar yazıyor. Jason’ın soyadını gurur duyduğum herhangi bir şeyde kullanmayı reddediyorum.”

“Ayrıca sosyal medyanı kapattın, eski telefon numaralarını iptal ettin, e-posta adreslerini de değiştirdin.”

KARANLIK PRENSİM

“Ailemin benimle iletişim kurması istemedim. Zaten denemediler bile.”

“Her tatilde Melinda’yla birlikte çocukları alıp abla aramaya çıkıyoruz. Bayılıyorlar.” Güldü, gözleri uzaklara daldı, belli ki benim göremediğim bir anının içinde kaybolmuştu. “Rose bu işi bir define avı sanıyor. Brian da öyleydi bir zamanlar ama artık öyle bir dönemde ki yaşamak bile ona yük gibi geliyor.”

Onun neşesi bana da geçti, Brian’ın o asık suratını hatırlayıp gülümsedim. “Bence onun için esas yük başkalarının yaşaması.”

İşte o an fark ettim ki bir aile şakasına dâhil olmuşum.

Bu, herhâlde, aile ne demek onu hissettiren bir andı. Sadece bizim konuşabildiğimiz gizli bir dil gibi; milyonlarca küçük anının üst üste birikmesiyle oluşan bir dil.

O arada Oliver’la Sebastian’ın bu dili unuttuklarmı fark ettim. O dili, kalplerinin en karanlık köşelerinde tozlanmaya terk etmişlerdi. Ollie’nin bunu ne kadar özlediğini düşündüm. Kardeş ve evlat olarak kabul edilmeyi. Ben daha yeni tattığım hâlde bu duyguya çoktan bağlanmıştım.

Boynumu ovuşturup gözlerimi spor ayakkabılarıma diktim. “Gerçek kızın olmadığını öğrendikten sonra neden beni aramaya devam ettin?”

“Ah o iblisler.”

Başımı hızla kaldırdım. “Pardon?”

“Jason ve Philomena.” İsimlerini zehirli bir tonda söyledi. Kolçağı tutan elleri bembeyaz kesilmişti. “O ikisi sana hak ettiğin sevginin küçük bir parçasını bile gösterseydi, böyle bir soruyu hiç sormazdın.”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Hem onun tesellisini kabullenmek istiyordum hem de kalbimi koruma içgüdüleriyle çırpınıyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Bir gün senin de çocuğun olursa anlarsın.” Cooper, geçmişle barışmış bir adamın hüznünü taşıyan bir gülümsemeyle bana baktı. “Sen bir kere benim kızım oldun mu artık sonsuza dek

ruhuma kazındın. Bir günlüğüne, bir yıllığına ya da on yıllığına değil. *Sonsuza dek*. Ebeveyn olmak böyle bir şeydir. Bir ömürlük bağlılık. O babalık testi var ya? O sadece süslü bir kâğıt parçası. Gerçek hikâyeyi anlatmıyor.”

“Peki o gerçek hikâye nedir?”

“Aile olmak kan bağıyla ilgili değil. İnsanın hayatına öyle biri girer ki daha önce fark etmediğin boşlukları doldurur... ve bir bakmışsın, artık onsuz bir hayat düşünemiyorsun.”

Kaşımı kaldırdım, şaşkınlığımı gizleyemedim. “*Ben* senin içindeki boşlukları mı doldurdum?”

Çocukluğum boyunca kayda değer tek başarım okul notlarımdı. Onun dışında en büyük başarılarım, üç yıl boyunca tek bir sebze yemeden hayatta kalmak (tabii ki ailemin ihmalkârlığı sayesinde), gece yarısından sonra yastığımın altına sakladığım kitapları okumak (kimsenin fark edeceği yoktu) ve yalnız kalmamak için hayali arkadaşlar uydurmak olmuştu (Philomena etraftakilerin garip bakışlarından sonra buna da el atmıştı).

“Kesinlikle doldurdun.” Bütün bedeni içten bir kahkahayla sarsıldı. “Ne zaman senden bir iz bulsam içimde yeni bir umut doğardı. Bazen seni birkaç haftayla kaçırmış olsam bile kızamazdım. Çünkü nereye gitsen, geride bir parçanı bırakmış olurdun. Tokyo’da unuttuğun kütüphane kitabındaki yapışkan notlar mesela. Ya da üçüncü sınıfta *Fındıkkıran* gösterisinin ortasında sızıp kaldığın an. On beş bin YouTube izlenmesinin yarısı muhtemelen benimdir. Budapeşte’den ayrılmadan önce boyadığın gül duvar resmi... ‘Acaba büyüyünce ressam mı olacak?’ diye düşünmüştüm o zaman.”

“Onu gördün mü gerçekten?”

“Gördüm. Yıllarca ekran koruyucumdu. Ta ki Rose, burun deliklerinin içini gösteren yakın çekim selfiesiyle değiştirene kadar.” Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme kıpırdandı. “Senin geride bıraktığın tüm izleri gördüm, Briar... ve her birine hayran kaldım.”

“Ve hiç vazgeçmedin...”

Hâlâ inanamıyordum. Bir ömür boyu yok sayılmışken bunları dinlemek bana ait bir hikâyeden çok, bir başkasının hayatını dinliyormuşum gibi geliyordu. Cooper, Jason’la Philomena’dan o kadar farklıydı ki. O ikisi ebeveyn ihmali konusunda âdeta sanat icra ediyordu.

Cooper öyle bir şefkatle bana bakıyordu ki o bakış beni olduğum yere sabitledi. Sesi tek bir an bile titremedi.

“Seni sonsuza dek arardım, Briar. Seni hiç bulamamış olsaydım bile yine de dünyanın dört bir köşesini aramaya devam ederdim. Yeter ki bir gün sen bunu öğrenip gerçeği anlayasın diye. Ben seni hep istedim. Hayatın boyunca sevilmediğin tek bir an bile olmadı.”

DOKSAN SEKİZİNCİ BÖLÜM

Briar

Hayır, yine mi?

Sırt çantamı halının üstüne sessizce bıraktım, anahtar kartımı tişörtümün ucuna sürterek temizledim.

Kocaman esnedim. Cooper’la güneş battıktan sonra bile hayatımızda olanları paylaşmaya devam etmiştik, ancak ikizler yemek için yalvarmaya başlayınca mecburen ara vermiştik.

Yemeğe katılmayı gerçekten istesem de gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Yönetmen Marcy sabahki toplantıya geç kalırsam beni öldürürdü.

Hem ailem Ollie’nin planlaması sayesinde yaz boyunca Grand Regent’teki süitlerinde kalacaktı zaten.

Kartı okuyucuya bir kez daha sürüp yeşil ışığın yanmasını bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Kaşlarımı çattım, bu kez daha yavaşça tekrar denedim. Kilit kırmızıda kaldı. Ardından o tanıdık ve sinir bozucu bip sesi geldi.

Tansiyonum bir anda fırladı. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılandı.

“Hayır, hayır, hayır. Yine mi?” Alnımı buz gibi kapıya yasladım. “Siktir, Oliver.”

Önce onu öldürecektim.

Sonra da teşekkür edecektim.

Koridorun sonundan bir oda hizmetçisi dışarı çıktı, üst üste yığılmış havlularla dolu bir arabayı itiyordu.

KARANLIK PRENSİM

“Merhaba.” Sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışarak el salladım, sanki az önce çıplak ayakla Lego’ya basmış gibiydim. “Kusura bakmayın ama acaba odamı açabilir misiniz? Sanırım iş seyahatinde kartım bozulmuş.”

“Yardım edeme...” Kadın kafasını yana eğdi, gözleri bir an sonra parladı. “Ah, elbette, Bayan von Bismarck. Hoş geldiniz.”

Bayan von Bismarck mı?

İçimden inlemek geldi. Oliver personeline ne anlatmıştı acaba?

Kadın ana anahtarını kart okuyucuya sürerken ben de Oliver’ı ellerimle mi yoksa öpücüklerimle mi boğsam daha mantıklı olur diye düşünüyordum.

Sakin ol, Briar. Şu anda onu suçladığın şeyi yaptığına dair kesin bir kanıtın yok.

Ama vardı.

Hizmetçi kapıyı açar açmaz gördüğüm manzara yeterli bir kanıttı: boş bir daire.

Ağzım açık kaldı. Her şey –gerçekten *her şey*– yok olmuştu. Sadece eşyalarımın olduğu koliler, kıyafetlerim ya da rastgele eşyalarım değil; koltuk, yatak, televizyon, sehpa gibi bana ait bile olmayan mobilyalar da gitmişti.

Tezgâhın üstünde yarıya kadar yanmış hâlde bıraktığım mumlar bile yoktu.

Sanki burada geçirdiğim on dört saate ait her iz silinmiş, yerler boşaltılmış ve duvarlara hâlâ keskin kimyasal kokusu yayan taze bir boya sürülmüştü.

“Oliver, sen tam bir delisin.”

Kartı kapıya fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Kesinlikle yine onun işiydi. Bu kadar pervasızca davranabilecek başka biri yoktu. Kiramı iptal etmekten zevk alıyor olmalıydı.

Hizmetçi koluma hafifçe dokundu. “Her şey yolunda mı, Bayan von Bismarck?”

“Elbette.” Dudaklarıma mümkün olan en sahte tebessümü yerleştirdim. Bana hitap ettiği o ismi, zihnimde çözülmeyi bekleyen kimlik bunalımı klasörüne tıktırdım. “Teşekkür ederim.”

Kadın başını yarım yamalak eğerek vedalaşıp beni bomboş dairemde bıraktı gitti. Minimalistlik konusunda avangart bir bakış açım olduğunu düşünüyordu muhtemelen.

Peki Oliver tüm bunlarla ne anlatmak istemişti? Gerçekten sadece canı öyle istedi diye Potomac’e geri taşınmamı mı bekliyordu? Uzak mesafe ilişkimizin üzerinden sadece otuz gün geçmişti, o ise şimdiden böyle bir *numaraya* başvurmuştu.

Valizimi ayağımla içeri kaydurdım ve kapıyı kapatıp telefonumu elime aldım. Asansöre yürürken kendini ev sahibim ilan eden adamı aradım.

İlk çalışta açtı. Ses tonu sinir bozucu derecede neşeliydi. “Minik Böceğim. Bu güzel sürprizi neye borçluyum?”

Üç saniye.

Sesini duyunca gözlerimi kapadım ve sesinin içimde yarattığı güzel hisse tam olarak üç saniye izin verdim.

Seni özledim.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Beni babamla buluşturduğun için ne yapsam borcumu ödeyemem.

Sonra toparlandım. Bu karmaşayı temizlemeye hazırdım.

“Sürpriz mi? Kâbus desen daha doğru olur.” Sesimi sert tutmaya çalıştım ama aklımda sadece kollarına atılmak (ve oradayken biraz da boğazını sıkmak) vardı. “Olanları açıklamak ister misin, Oliver?”

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Sabırım, ucuz bir ayakkabı bağcığı gibi çözülmeye başlamıştı. “Neden dairem soygun sonrası bir suç mahalli gibi görünüyor?”

“Dekorasyonla ilgili yaptığım değişiklikleri beğendin mi?” Memnuniyet dolu sırtışı, telefonda duman gibi süzülüp bana ulaştı.

Asansörün kapısı açıldı.

“Bayıldım.” İçeri atıldım ve lobi düğmesine bastım. “Bir depoda yaşamak en büyük hayalimdi zaten.”

“Açık alan konseptine bayılacağını biliyordum.” Çevresindeki kalabalığa rağmen sesi net duyulsun diye biraz yükseltti. “O koca öfkenin rahat rahat yayılabileceği bolca alan var artık. Ödemesiz bir terapi gibi düşün. Rica ederim.”

Asansör kapısı açıldı. Hışımla dışarı çıktım ve en yakın resepsiyon görevlisine doğru yürüdüm.

The Grand Regent’ın en ucuz odası bile cüzdanımı ağlatacak cinstendi ama gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Öğlenden beri otelin etkinlik salonları aralıksız işliyordu. Yeni işe başlayanlar için bir karşılama partisi, bir influencerın on altıncı yaş günü kutlaması, misafirlerin girip çıktığı bir düğün resepsiyonu ve yeni bitmiş bir hukuk konferansı vardı.

Lobide misafirler küçük gruplar hâlinde toplanmıştı. Mekân klasik müzik, tanışma sohbetleri ve sıkıntılı kahkahalarla uğulduyordu.

Bu sabah sergilenen yumuşak pembe lalelerin yerini çarpıcı çivit mavisi güllerin aldığını neredeyse fark etmemiştim.

“Burada terapiye ihtiyacı olan tek kişi sensin. Özellikle kronik kira sözleşmesi bozma bağımlılığın için.” Kalabalığın arasından kıvrıldım, Chanel marka mütevazı bir pantolon giymiş yaşlı bir kadının arkasında sıraya girdim. “Cidden Oliver, ne halt etmeye çalışıyorsun?”

Kadın küpesini kavradı, bozuk ağzım karşısında dehşete düşmüştü.

“İyi niyetli olduğumu söylesem inanır mısınız?”

“Tabii ki.” Sırada biraz daha ilerledim, arka plandaki o gü-rültüyle nerede olduğunu merak ettim. “Tıpkı örgüye ve yogaya başladığına inandığım gibi.”

“Örgüye başladım aslında.” Oliver bir saniye bile duraksamadan neşeyle yanıtladı. “İki XL penis kılıfım kendiliğinden mi örüldü sanıyorsun?”

“Tiksinçsin,” dedim ve tam o anda sıradaki bir kadın çığlık attı.

Kaşlarımı çattım. Nasıl olmuştu da sesi telefonun hoparlöründen bu kadar net gelmişti? Girişin orada bir kadın geriye sıçradı, elindeki dökülen kahveden kaçmayı başaramamıştı.

Kıyafetini kurtarabilecek kadarını elinin tersiyle silerken suçlu adam gömlek kolunu kullanarak lekeyi ovuşturdu.

Kadın stilettosunun topuğunu mermer zemine ölümcül bir darbe gibi indirdi. “Elbisemi mahvettin.”

Kadının sözlerini yalnızca telefonumdan değil, bulunduğum sıranın içinden de duymam bir saniyemi aldı. O an az kalsın telefonu elimden düşürüyordum.

Başımı hızla kaldırdım.

Kalabalığı taradım ve öfkemin sebebini aradım.

Ve işte oradaydı.

Oliver von Bismarck. Gözleri gözlerime kilitlemişti ve o beni deli eden öpülesi dudaklarında her zamanki gibi kışkırtıcı bir sırıtış vardı.

DOKSAN DOKUZUNCU BÖLÜM

Oliver

Los Angeles'a bir ekiple birlikte gitmem fazlasıyla yerinde olmuştu.

Romeo, Zach, Dallas ve Farrow –hiçbiri davetli değildi– alenen küçük düşürme seansımı izlemek için peşimden gelmişti. (Meğer dostlukları pekiştirmenin yolu, kıtalar arası bir yolculuğa çıkıp birinin af dileyişini izlemekmiş.) Lobide, bekleme alanında en önden yer kapmışlardı, ellerinde gerçekten patlamış mısır vardı.

Bense bir sütuna yaslanmış, Briar'ın beni fark etmesini bekliyordum. Onu gördüğüm an –öyle güzel görünüyordu ki hemen tadına bakmak istedim– beş saatlik yolculuk tek başına bu görüntü için bile değerdı. Her ayrıntısını içime çektim: dağınık topuzu, vücuduna yapışan taytı, dolgun dudaklarına yerleşmiş o sinirli ifadesi...

Sonra başını hızla kaldırdı, önce sola sonra sağa döndü ve sonunda beni buldu. Göz göze geldik. Uçakta ezberlediğim bütün replikleri bir anda unuttum. Sonra yüzündeki gülümseme yerini sert bir ifadeye bıraktı. Sütundan ayrılıp lobiye yararak ona doğru yürüdüm.

Gülümsememi gizlemedim bile. "Gününü güzelleştirdim, değil mi?"

"Eğer beni Potomac'e geri götürmeye geldiysen, gidemem." Alt dudağını çiğnedi. "Babam burada."

"Kısa bir ara." Onu susturmak için elimi havaya kaldırdım. "Önce bir öpüşme molası verelim, sonra tartışırız. Seni otuz gündür görmüyorum ve şu an diz çöküp sana dokunmak için yalvar-

mama iki saniye var. Ben hazırım ama senin TMZ manşetlerine çıkmak istemeyeceğini düşünüyorum.”

Bunu der demez öne atılıp ellerimle yüzünü kavradım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Başta tereddüt etti ama dokunuşumla gevşedi. Kollarını boynuma doladı. Küçük iç çekişleri usulca ağzında yankılandı. Dilimi ağzına daldırdım.

Briar tırnaklarını omuzlarıma geçirip öyle bir bastırdı ki günlerce izleri kalacaktı. O öpücük son otuz gündür söylemek istediğim her şeyi anlatıyordu: *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Briar gömleğimin önüne yapışarak beni iyice kendine çekmeye çalıştı. Dudaklarımız aynı anda hareket ediyordu; aç, umarsız ve kontrolsüzce. Etrafımızda birileri tezahürat yapıyor ve ıslık çalıyordu. Nerede olduğumu çoktan unutmuştum. Nefes nefese ve birbirimize hâlâ sımsıkı tutunmuş şekilde istemeye istemeye ayrıldık. Dünyam yavaş yavaş yerine geldi. Halka açık aşk gösterimiz bir izleyici kitlesi toplamıştı ama en azından sağduyulu davranıp aramızda mesafe bırakmışlardı.

Alnımı onunkine yaslayıp bedenini içime çektim. “Seni özledim.”

“Adada olduğum her saniye seni düşündüm.” Briar boğazını temizleyip havayı yumuşatmaya çalıştı. “Eminim sağ elin, otuz günlük maratondan sonra hâlâ ağrıyordur.”

Öyle bir şey olmamıştı. Ondan ayrı olduğum her günüm Briar’ın yokluğuna söylenerek ve kendi kendime küfrederek geçmişti.

Dudaklarındaki ıslaklığı sildim, alt dudağını hafifçe araladım ve o an aletim tepki verdi. “Bana neler yaptığına dair hiçbir fikrin yok.”

Bir ıslık daha yükseldi. Az kalsın onu kucaklayıp oradaki kalabalığa gerçek bir cinsel eğitim dersi vermek üzereydim. Ama ne yazık ki kalan son itibarım da pamuk ipliğine bağlıydı.

“Şimdi ciddi meseleye dönelim.” Briar bir adım geri çekildi ve üstünü başını düzeltti. Yüzüne hafif bir pembelik yayılmıştı.

Kendini toparlamaya çalışarak, “Eşyalarım nerede, Oliver?” diye sordu.

“Çatı dairesinde.”

Kaşları öyle bir kalktı ki sanki ona oksijen satmışım da parasını istemişim gibi bakıyordu. “Çatı dairesi kiralayacak param yok benim.”

“Zaten...” dedim, sesimi alçaltarak. “Bu uzun mesafe işi galiba yürümeyecek.”

Briar’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Pardon?”

“Ben böyle şeylere uygun değilim. Sen gittikten sonra... *pek iyi değildim.*”

“Felaketti,” diye açıkladı Dallas, ağzında patlamış mısır vardı.

Briar irkildi. Dostlarımızın lobide koltuklara, ellerinde atıştırmalıklarla sinemaymış gibi yayıldıklarını fark etmemişti.

Farrow başını onaylarcasına salladı. “Âdeta bir reality showdaki sinir krizi sahnesi gibiydi.”

Zach onun mısırından bir avuç aldı. “Reklam arası da yoktu hem.”

“Ben o tür şeyleri hâlâ anlamıyorum,” dedi Romeo, bacak bacak üstüne attı ve ayaklarını sehpaye uzattı. “Çok fazla drama, çok az kurgu.”

Bu arada misafir demişken kalabalık hâlâ dağılmamıştı. Aksine, öpüşmeden sonra daha da kalabalıklaşmıştı. Son on dakikada on altı yaş doğum günü partisi dışarı taşmıştı. Bir grup ergen, ellerinde telefonlarıyla vahşi doğada bir Kardashian yakalamış gibi video kaydı alıyordu.

“Bu nahoş aradan önce dediğim gibi...” Hayran kulübümüzü tamamen görmezden gelip Briar’dan gözlerimi ayırmadan konuştum. “Sana veda etmekten ve bunun beni mahvetmediği yalanını yaşamaktan yoruldum. Bu uzun mesafe saçmalığı artık çekilmiyor.”

“Yani şimdi ne olacak?” Ellerini yumruk yapıp yanlarına indirdi. Beni en yakındaki pencereden fırlatmaya hazırlanıyor gibiydi ama çenesindeki o minik titreme panik duygusunu ele veriyordu. “Benden ayrılıyor musun yoksa?”

“Hayır tabii ki. Ben seninle yaşamaya geliyorum, güzelim.”

“Ama...” Gözleri dostlarımıza kaydı. “Senin *sorumlulukların* var.”

Sebastian’ı kastettiği belliydi. Onu korumak Briar’a nasıl da doğal geliyordu. Bir gün mükemmel bir anne olacaktı. Umarım hepsi ona benzeyen beş çocuğumuz olurdu. Belki bir tanesi de benim her şeyi felakete sürükleme yeteneğimi devralırdı. Had-dimizi bilmemiz açısından iyi olurdu.

“Var.” Başımı eğdim, kafamdaki karmaşayı anlamlı kelimelere dökmeye çalıştım. “Ama elimde değil. Hayatıma bir çığ gibi geri döndün. Durdurulamaz ve her şeyimi yutan bir çığ. Son on beş yılım koca bir karanlıktı ama sen beni oradan çekip çıkardın ve yeniden yaşamayı öğrettin.”

Vücudu hafifçe titredi. “Oliver...”

“Dur, bekle.” Elimi kaldırdım. “Bunu içimden atmam lazım.”

“Yoksa yine unutacak,” diye fısıldadı Dallas, yanındaki Farrow’u dürterek. Sanki uçakta tekrar etmemizin amacı bu *değilmiş* gibi.

Seyirciyi tamamen yok saydım. Karşımda sadece Briar vardı. “Son on beş yıldır mutluluğun nasıl bir şey olabileceğini hayal dahi edemiyordum. Buna cesaretim yoktu. Ama sen ortaya çıktığın an, o görüntü zihnimden çıkmaz oldu. Sonra istemeye başladım. *Özlemeye başladım*. Sen, Briar... sen bana mutlu olmayı istemeyi öğrettin. Bana öyle şeyler hissettiriyorsun ki... belki de mutlu olmak gerçekten de sorun değildir.”

Kelimeler boğazımdan paslı dişliler gibi zorla çıkıyordu, yıllar süren ihmalin ardından dönmeye başlayan çarklar gibi. Bu yeni düşünceye alışmam zaman alacaktı ama duygunun kendisi değişmeyecekti: Tekrar mutlu olabilirdim. Mutlu olabilirdim ve

güneş yeniden doğar, dünya başımıza yıkılmaz, Seb bana küsmez ve yeryüzü de dönmeye devam ederdi.

“Öyle. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Oliver.” Briar gözlerini gözlerimden ayırmadan söyledi. “Bazen bencil olmakta bir sakınca yok. Sürekli özverili olamazsın, başkaları için sürekli kendinden ödün verip duramazsın. Bu sürdürülebilir bir şey değil. Bazen verecek bir şeyin kalması için kendinden bir parça saklaman gerekir.”

“Bunu anlamaya başlıyorum.” Boynumun arkasını kaşıdım, yanaklarımın ısındığını hissediyordum. “Hepimiz biliyoruz ki tam bir puştum ama...”

“Hayır değilsin.” Yumuşak ama kararlı bir tonla sözümü kesti.

Onun bu dik duruşuna bayılıyordum. Onu susturup öpmek ve haklı olduğunu göstermek istiyordum ama... sonra. O öpücüğü hak etmek için önce önümde dağ gibi bir özür yolculuğu vardı.

“Gerçekten öyleyim,” diye ısrar ettim. Bu dürüstlük işine kendimi kaptırmıştım artık. “Ama şunu fark etmeye başladım. Bu da sorun değil. Hayatta böyle şeyler olur. Hata yapmak normal ve bunun için kendimden nefret etmek zorunda değilim. Geçmişte de batırdım, gelecekte de batıracağım. Ama bu hayatta doğru yaptığım tek bir şey varsa o da seni sevmek.”

Kalabalıktaki gençlerden biri homurdandı. “Abi artık öpsene şu kızı.”

“Sabır evlat.” Ona şöyle kısa bir bakış attım ama fazla sert olmamaya özen gösterdim, sonuçta hedefimiz ortaktı. “O öpücüğü biraz hak etmek istiyorum.”

Çocuk geri adım atmadı. “Ben bu sürede *Outer Banks*’in tüm sezonlarını izlerdim.”

Briar burnunu kırıştırdı. “Gençlere bu kadar yakın olmak; doğum kontrolünün en etkili hâli.” Bu lafla kalabalık iyice coştı.

“Toparla artık adamım. Kelime başı mı maaş alıyorsun?”

“Biri Hallmark’i arasın. Senaryolarını çalmışlar.”

“Yüksek sesle konuşsana. Altyazı yok burada.”

Yine de söyledim. O Zac Efron çakması yüzünden değil, sözlerimin Briar'ın derisinin altına kadar işlenmesini istediğim için. "Ailemi korumak için her şeyi feda etmem gerektiğini sanıyordum ama en önemli gerçeği unutmuşum. Hem de *en* önemlisini."

Briar nefesini tuttu. "Ne o?"

"Sen de benim ailemsin. Hep öyleydin." Bir adım daha yaklaştım. Nefesi nefesime degecek kadar. "Bu sözüm olsun. Artık yüzde yüz seninleyim. Bahane yok. Yemek niyetine sadece detoks suyu içilen bir şehre taşınmam gerekse bile."

Briar başını geriye atıp öyle bir kahkaha patlattı ki sesi doğrudan bir süredir ihmal edilmiş aletime işledi. Boynunun o zarif çizgisi dudaklarımı çağırıyordu. Onu en yakındaki odaya çekip neden her seferinde beni içine aldığında yalvardığını hatırlatmak istiyordum. Ama hayır. Ruhumu burada, herkesin ortasında açmam gerekiyordu. Çünkü onu yıllarca bir sır gibi saklamıştım. Artık o karanlıkta kalmayı hak etmiyordu.

Briar topuklarının üstünde hafifçe geriye yaslandı, sanki başı dönüyordu. "Gerçekten buraya taşınıyorsun."

"Evet."

"Peki ya..." Cümlesi havada kaldı, kaşını kaldırdı.

"Haber var. Bu duruma da razı. Sence Philomena'nın mahkeme kayıtlarına kim sızıp Cooper'ın iletişim bilgilerini buldu?"

Dudakları aralandı. "Ondan bunu yapmasını mı istedin?"

"Babana dair gerçeği o üçkâğıtçıdan öğreneceğini mi sandın?"

Gülümsemesi yavaşça silindi. Alt dudağını ısırды, parmaklarını ritmik bir biçimde uyluğuna vurmaya başladı. "Yine de Grand Regent'ı yönetmen gerekiyor."

"Gidip geleceğim." Elimi kaldırdım, konuşmasına fırsat vermedim. "Biliyorum, biliyorum. Yakıt meselesi. Karbon salımı için kredi alırım, birkaç karaya vurmuş balınayı kurtarmaya da yardım ederim."

Gözlerini devirdi ama yanaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Orada her gün seni görmeleri gerekmiyor mu?"

“Babam mağarasından çıktı.”

Gözleri sanki kıyameti haber vermişim gibi kocaman açıldı.
“Ciddi misin?”

“Ciddiyim. Dün gece oturup konuştuk. Hâlâ çözülmesi gereken detaylar var ama genel olarak haftada iki gün Potomac’e uçup *evi* kontrol edeceğim ve cuma günkü kurul toplantılarına katılacağım. Sen de istersen benimle gelirsin, gelmezsen de hemen dönerim.”

Yüzündeki gülümseme bir daha hiç silinmeyecek gibiydi.
“Bana taşınyorsun.”

“Evet.”

“Bu iş yürüyecek,” dedi kararlılıkla.

“Yürüyecek,” dedim aynı kararlılıkla.

Minik elleri ceketimin yakalarını kavrayıp beni dudaklarına doğru çekti. Nefesimi tuttum. Kendimi yeniden ergen gibi hissediyordum, sanki az sonra yan dairedeki güzel kızı ilk kez öpecektim. Sonra ışıklar kapandı. *Siktir*.

Briar’ın soluğu dudaklarıma vurdu. “Ne oluyor?” dedi fısıltıyla.

İnledim. “Dallas bana bir sunum hazırlattı.”

Bir spot ışığı üzerimize vurarak mermer zeminde yarım dairelik bir alanı aydınlattı. Normalde otelin arması bu zemine yansırđı ama şu anda yerde onlarca fotoğraf vardı ve hepsi de benim sorgulanabilir Photoshop becerilerime şahitti.

Ben ve Briar, Eyfel Kulesi’nin tepesinde bulutları izlerken. Japonya’da kiraz çiçeklerinin altında dönerken. Kuzey Işıklarının altında aynı renk parkalarla. Marakeş, Ha Long Körfezi, Patagonya... Bir zamanlar birlikte gitmeyi hayal ettiğimiz yerler. Şimdiyse onunla gitmek için sabırsızlandığım yerler.

“Bu... *Comic Sans* mı?” Briar kahkahasını tutmaya çalıştı.
“Bu resmen suç sayılmalı.”

“Seni *Helvetica* ile boğmak istemedim.”

“Beni boğdun ama...” Bakışları dikkatlice zemindeki görsellere kaydı. “Buz tutmuş Baykal Gölü’nde güneşlenirken üç kafalı hâlimle mesela?”

“Ne diyebilirim ki? Güzelliğini tek bir kafayla anlatmak imkânsızdı.”

“Ummadığım kadar tüyler ürpertici bir adanmışlık bu.” Briar döndü, her fotoğrafı dikkatlice inceledi. “Bunlar da ne böyle?”

“Biriktirmemiz gereken ama biriktiremediğimiz tüm anılar... ve *biriktireceğimiz* her şey.” Dallas’a işaret ettim, görüntüler değişti. Bu kez arkadaşlarımızla birlikte düzenlenmiş görsellerdi. “Noel, bahar tatili, baby showerlar...” Elimi önce bizim ailece hindi yediğimiz bir fotoğrafa, sonra Romeo’nun evindekine uzattım. “Şükran Günü’nde nerede yemek yiyeceğimiz üzerine kavga ettiğimiz yıl. Merak etme, durumu hayatımn en iyi *iç pilavıyla* telafi ettim.”

Briar’ın yanakları pancar gibi oldu ama oyunu sürdürdü. “Demek o yüzden adına şölen diyorlar.”

“Artık bu bizim her yıl yapacağımız bir gelenek.” Noel kazakları, koca ağaç süsleri ve aptal leprechaun şapkası takmış köpeklerin olduğu fotoğrafları gösterdim. “Ayrıca daha nice bayram geleneklerimiz olacak. Hiçbirini tek başına geçirmeyeceksin. Artık bu ailenin bir parçasısın, Briar. Seni bırakmıyoruz.”

Dallas elleriyle kalp yaptı. “Seni seviyoruz.”

Romeo ifadesini pek bozmasa da başını onaylarcasına salladı. “Eğer ben Dallas’ın meşhur yılbaşı pankeklerine katlanmak zorundaysam, sen de katlanacaksın.”

“Aklına gelen her özel gün için bir geleneğimiz var,” dedi Zach, ürperdi. “Temmuza kadar tükenmiş olacaksın.”

Fae suratını buruşturdu. “Yarı doğum günlerini bile kutluyoruz. Şimdiden uyaralım.”

Briar’a baktım, gözleri her birini tek tek içine çekiyordu. Gözyaşlarını bastırmakta zorlanıyor, kahkahasını tutmaya çalışırken göğsü titriyordu. Yüzünde minnet, şaşkınlık ve hafif bir şok hâliyle harmanlanmış bir duygu fırtınası vardı.

Bakışları yumuşadı, tıpkı çocukken bana güvendiği ve kalbini teslim ettiği o eski günlerimizdeki gibi.

“Söyleyecek söz bulamıyorum. Teşekkür ederim.” Sesi titredi, tam o an kontrolünü yitirdiğini gördüm. “Beni gerçekten istiyor musunuz?”

“Lütfen ama,” dedi Fae, eliyle geçiştirerek. “Dallas Halloween kostümlerimizi bile planladı.”

Dallas hepimizi işaret etti. “Altılı Avengers takımımız. Tabii ki sen Black Widow olacaksın. Benim doğum sonrası hâlimle lateks giymem en az bir yıl sürer.”

Romeo omuz silkti. “Bir kez grup sohbetine dâhil oldun mu bir daha çıkamazsın.”

Zach iç geçirdi. “Denedik ama olmadı.”

Briar diz çöktü, titreyen elleriyle pasta kestiğimiz bir fotoğrafa dokundu. “Ben hiç böyle bir şey yaşamadım.” Gözleri benimkilere kilitlendi. “Şatodaki balodaki gece dileğim buydu. Mutluluk. Özgürlük. Aile gibi yakın dostlar. Artık hepsine sahibim.”

“Alışsan iyi olur.” Onu ayağa kaldırıp alnına bir öpücük konurdum. “İnatçıyız ve hiçbir yere gitmiyoruz.”

Kalabalığın arasından bir yerden biri hıçkırarak ağlamaya başladı. “Mendili olan var mı?”

Briar gözyaşlarını tutmaya çalışarak güldü, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar ışıldıyordu. *Aman, siktir et.* O an ezberimi bir kenara bırakacak cesareti topladım ve bana geri verdiği o yüzüğü cebimden çıkardım. Bırakıp gittiğinden beri cebimde taşıyordum.

“Sen gittiğinden beri bu yüzüğü her yere taşıdım. Tek isteğim onu ait olduğu parmağa geri takmak.” Diz çöktüm. “Çocukken ayrıldığımızda bununla başa çıkabileceğime kendimi inandırmaya çalıştım. Yalan söyledim. Kendime yalan söyledim. Hayatım baştan sona yalanlarla doluydu. Ama artık bitti. Artık sensiz yaşayabilirmişim gibi davranmayı bırakıyorum. Sen, hayatımın sadece bir bölümü değilsin. Sen, hikâyemin tamamısın.”

Lobideki kalabalık uğuldamaya başladı, havadaki enerji değişmişti. Bir kadın derin bir iç çekip kocasının elini tuttu. Yaşlı bir çift iki başparmaklarını havaya kaldırdı. Yanlarındaki adam, eşinin gözyaşlarını sildi.

“Son zamanlarda fark ettim ki tam anlamıyla açgözlü bir adamım ve bu hâlimle barıştım.” Kalabalığın desteği bana cesaret verdi. “Senin yanında uyanmak, seni öpmek, sebzeli burger yerken izlemek, havuz partileri düzenleyip ortalığı karıştırmak, Al Capony’ye binmeye çalışırken beceriksizliğimle seni güldürmek istiyorum. Tabii o acımasız çıplak yoga seanslarına da katılmak için can atıyorum. *Özellikle* onlara.”

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki lobinin uğultusunu bastırıyordu artık. Sadece ikimiz vardık. İşte o, başka hiçbir hayalin yanına yaklaşamayacağı kadar büyüktü. O, hikâyemin girişi, gelişmesi ve sonucuydu.

“Fokları kurtarmak, senin adına nesli tükenmekte olan deniz kaplumbağalarını evlat edinmek, bir petrol baronu saçma sapan bir şey yaptığında başkentte yürüyüşlere katılmak istiyorum. Eğer senin yanında kalmamı sağlayacaksa kendimi bir sekoya ağacına zincirlemekten bile çekinmem. Sana umutsuzca, çaresizce âşığım, Briar. Ben aşka düşmedim. Paraşütsüz çakıldım.”

Adımı fısıldadı. Hiçbir şey, bu ânın yanına bile yaklaşmazdı. “Ben de seni seviyorum.”

“Dönüştüğün kişiyle öyle gurur duyuyorum ki. Hep böyle muazzam bir kadın olacağını biliyordum ama bunu gerçekten görmek... nefesimi kesiyor. Dikenlerin güle ait olduğunu söylemiştin ya, haklıydın. Sen bunun yaşayan kanıtısın. Kendin için savaşacak kadar güçlü olmanı seviyorum. Ama böyle olmak zorunda kalmanı hiç sevmiyorum. Eğer izin verirsen senin sığınağın olurum.”

“Zaten öylesin, Oliver.” O, her zamanki gibi sevgi dolu ve tatlı Briar’dı. Dizlerinin üstüne çöktü ve omuzlarıma sıkıca tutundu. “Seni tanıdığım ilk günden beri sığınağımsın.”

“Sen de benim.” Alnına bir öpücük kondurdum. Kendime engel olamayarak kuralları birkaç saniyeliğine unuttum. Ya da olmasaydım patlayacaktım. “Son otuz gün bana bir şey öğrettiyse, o da sensiz geçen tek bir güne daha dayanamayacağım. Briar Aurora Auer, benimle evlenir misin?”

“Evet.” Elini uzattı, yüzüğü ait olduğu yere geri takarken gözlerini benden ayırmadı. “Evet, evet, evet. Milyon kere evet.”

Etrafımızdaki kalabalık coşkulu tezahüratlarla alkışladı. Mavi güllerin yaprakları birer konfeti gibi havada süzülüp üzerimize yağarken konuklar vazolardan çiçekleri koparıp etrafımıza serpiyordu. Aynı anda birbirimize uzandık, mermer zeminin üstüne dolanmış kollar ve bacaklar hâlinde yığıldık.

“Şu an viral oldunuz,” dedi doğum günü kızı, telefonunun kamerasını Briar’ın yüzüğüne odakladı. “Canlı yayındakilerle *vedalaşsanız* iyi olur.”

Bu, karmanın gelip götümü ısırdığı andı. Zach’in rezil olduğu o romantik yalvarış ânıyla alay etmiştim. Şimdi ondan beterini yapıyordum.

İnledim, alnımı Briar’ın alnına yasladım. “Sanırım *TMZ*’nin manşetinde gerçekten biz olacağız.”

Dallas koltuktan zıplayarak alkışladı. “Öp onu, öp, öp!” Ni-hayet, aklı başında biri.

Piyanist çalmaya başladı. *Bizim* şarkımızdı bu. Briar’ın kir-piklerinden bir gül yaprağını usulca uzaklaştırdım ve onu bir insanın sevdiğini öpebileceği en doğru, en eksiksiz şekilde öptüm. Tutkuyla. Sonsuzlukla. Derin bir saygıyla.

Dünya çevremizde bulanıklaştı, sönüp gitti. Briar parmaklarını saçlarıma geçirip beni kendine doğru çekti. Tadı güle benziyordu. Güneşe. Ve *bana*.

Bu kez doğru kararı vermiştim.

Tüm dünyaya rağmen onu seçmiştim.

SON SÖZ

Briar

Üç Ay Sonra

Dallas Costa: Peki Briar bu Şükran Günü yemeğine gerçekter geliyor mu yoksa onun için yine derin dondurucuya “bir tabak ayırmam” mı gerekecek?

Dallas Costa: Yani BENİM derin dondurucuma.

Frankie Townsend: romeo seni balkabağı pastasını hayatın pahasına korumaktan alıkoydu diye böyle delleniyorsun

Dallas Costa: O pastayı Emporium’dan özel olarak getirtti! Yemin ederim, geç kaldığı her dakika için Briar’ın diliminden bir ısırık alacağım.

Briar Cooper: Özür özür. Yeni indim. Uçuş iki kez ertelendi.

Farrow Ballantine-Sun: Hâlâ tarifeli mi uçuyorsun?

Briar Cooper: Aklım çelinmiyor değil... bana neden gezegenin önemli olduğunu bir daha hatırlatsana.

Dallas Costa: Şey balkabağı pastası için balkabağını nerede yetiştireceğim?

Farrow Ballantine-Sun: Sohbetle çiftçi olan var mı? Çünkü kesinlikle sen değilsin, Potomac’ın Botanik Kasabı.

Dallas Costa: Biri tadımcı olmalı. Buna iş bölümü denir.

Briar Cooper: Ollie’nin sofrası beni aldı. Yoldayım.

Dallas Costa: Yalnız sofraya oturmadan önce köpekler tüm yemeği yemesin, ona dikkat et. Şimdiden tavuğa göz diktiler.

KARANLIK PRENSİM

Briar Cooper: Ben vejetaryenim...

Dallas Costa: Hatırlatıp durma. Bunu her hatırlattığında ruhum kan ağlıyor.

Briar Cooper: Yirmi dakikaya oradayım. Masayı boş görürsem hepinize duygusal travma davası açacağım.

Anneme dönüşüyorum.

Hapse girip kefaletimi ödeyemeyecek hâle geldiğimden değil tabii. (Zaten hâkim annemle babamın ülke ülke kaçmalarına bakıp kişi başı kefaleti tam 2 milyon dolar olarak belirledi. Seb ile Ollie'nin topladığı delillerle o ikisinin önümüzdeki birkaç on yıl boyunca göreceği tek güneş ışığı, cezaevinin avlusundan yansıyan olacaktır.) Ama gecikme huyunu ondan aldığım kesindi. Son birkaç ayda Los Angeles Havalimanı'yla Dulles arasında gidip gelirken kendimi dolu bir öğrenci evinde zıplayıp duran yalnız bir *beer pong* topu gibi hissetmeye başlamıştım.

Araba tam olarak durmadan kapısını açıp dışarı fırladım. Tek topuklu ayakkabımla Bentley'den sendeleyerek indim, şoföre el sallayarak vedalaştım. Tarçın ve tart harcının kokusu sıcacık bir kucaklama gibi etrafımı sarmaladı. Dallas'ın cınlayan kahkahası antreye kadar yankılanıyordu. Yemek odasına göz atmak için içim gitse de kendimi tuttum çünkü Oliver'ın beni kardeşinin kanadında beklediğini biliyordum. Merdiveni hızla çıktım.

Hayvan engelini geçmemle birlikte bir kol belime dolandı ve beni sert bir göğse çekti.

"Seni özledim." Ollie boğuk bir homurtuyla burnunu boynuma gömdü. "Seni almama izin verseydin keşke."

Başımı omzuna yasladım. "Bu, senin ilk Şükran Günü ev sahipliğindi. Ortadan kaybolamazdın. Biri pastayı Dallas'tan korumalıydı."

"O kadınla baharatlı balkabağı pastasının arasına kurşun geçirmez yelek, ilk yardım çantası ve yepyeni bir koşu ayakkabısıyla bile girmeyi düşünmem."

“Abartıyorsun.”

“Keşke abartsaydım.” Saçlarımı kaldırıp dudaklarıyla boynum boyunca bir yol çizdi. “Zencefilli taban konusunda bir saat boyunca söylendi. Onu susturmak için neredeyse ulusal acil durum ilan ettiriyordum.”

Alt dudağımı sarkıttım. “Yazık sana, bebeğim.”

“Öp de geçsin.”

Hiç uyardıktan beni kendine çevirdi ve dudaklarını dudaklarımın üzerine yapıştırdı. Parmaklarını saçlarıma geçirdi. Dudaklarımı aralayarak dilini benimkine doladı. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Öpücüğü yumuşaktı, sakalı sertti ve ben sadece ona teslim olmak istiyordum. Vanilya, esmer şeker ve *bana* ait bir tat vardı onda. Tenimde bıraktığı his kemiklerime kadar işledi. Karlı bir gecede içilen ilk sıcak çikolata gibiydi.

İçimden bir ses, *İşte burası, ait olduğum yer*, diye fısıldadı.

“Eğer şu anda benim mülkümde sevişecekseniz en azından altınıza bir battaniye serin ki sıvılar yere akmasın,” diye seslendi Seb evin bir köşesinden.

Ollie başını çevirip, “Bunu ev sahibinle konuş. Ah doğru ya, o da benim. Talebin reddedildi,” diye bağırdı.

Gülmemeye çalıştım, yanaklarım utançtan yanmaya başladı. “Sana da merhaba, Seb.”

“Merhaba, BR.” Seb başını uzatıp selam verdi. “Seni özledim demek isterdim ama Netflix önerilerim sonunda normale döndü.”

Ağzım açık kaldı. “O hesap *benimdi*.”

Omuz silkip tek kelime etmeden odasına geri döndü. Seb’ten hâlâ kimsenin haberi yoktu. Aslında bu akşam yemeğine ev sahipliği yapmayı da yalnızca iki şartla kabul etmişti: bol miktarda artan yemekler ve 70 bin dolarlık burun monteli bir sürat teknesi.

Ollie burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. “Seni almama izin verseydin havaalanı otoparkında hızlı bir sevişmeye bile vakit bulurduk.”

“Havaalanı güvenliğı olayı saniyesinde cezaevi fantezisine çevirirdi.”

“Neden ticari uçuşla seyahat ettiğini bana bir daha hatırlatır mısın?” Alnını benimkine yasladı. “Ah doğru ya. Kutup ayıları.”

Şimdilerde zamanımı neredeyse yarı yarıya Potomac ile Los Angeles arasında geçiriyordum ve Oliver da neredeyse her hafta peşim sıra gidip geliyordu. Hatta onu bir kez ticari uçağı binmeye bile ikna etmiştim, ki bu deneyimi kişisel alanına ve onuruna doğrudan bir saldırı olarak tanımlamıştı.

“Ah, doğru.” Ollie arka cebinden mavi bir gül çıkarıp saçlarıma iliştirdi, sonra beni kutuların olduğu yere yönlendirdi. “Zehrini seç.”

Meğer Sebastian’ın kanadına giden koridorda rastladığım paketler Oliver’in eski huyu olan istifleme sorununa ait değilmiş. Yıllar boyunca her seyahate çıktığında benim için hediyeler toplamaya devam etmişti. Artık ne zaman eve dönsem birini açmama izin veriyordu.

“Hımm...” Alt dudağımı parmağımla yoklayıp düşünüyormuş gibi yaptım. “Hepsini mi açsam?”

Bu sabahki hararetli senaryo okumasının yarattığı gerginlik yok olup gitmişti. Ki hakkını vermek gerekirse artık sinirlenemiyordum. *Rewriting Us* benim yeni yasal adımla yer alacağım ilk projeydi: Briar Cooper. Genelde isim değıştirme süreci aylar sürerdi ama Oliver işin hızlanması için gereken her yolu kullanmıştı, böylece *von Bismarck* olmadan önce birkaç ayımı bir *Cooper* olarak geçirebilecektim.

“Olmaz, Minik Böceğim.” Kutuları karıştırap en çok heyecanlandığı birkaç hediyeyi ayırdı. “Seni eve tekrar döndürmeyi başka nasıl garantileyebilirim?”

Parmaklarımı sırtında yukarı doğru kaydurdım. “Bunun daha iyi yollarını düşünebilirim.”

Gözleri ânında benimkilere kilitlendi. Konuştuğundaysa sesi tok ve boğuktu. “Bir hediye açman için on saniyen var yoksa Şükran Günü yemeğine yetişemeyiz.”

“Peki peki.” En yakındaki kutuyu kaptım ve kâğıdını yırtarak açtım. İçinden cildi eskimiş bir kitap çıktı: *Beyazlı Kadın*. Burnuma götürüp kokladım. “Bayıldım, Oliver. Teşekkür ederim.”

“Londra’daki küçük bir sahaf dükkânından aldım. Gizem romanı.” Parmaklarımı altın yaldızlı başlıkta gezdirirken beni izliyordu. Âdemelması bir kez inip kalktı, sonra neredeyse pat diye, “Gerçi ben erotik roman okumayı seviyorum,” dedi.

Kaşımı kaldırdım. “Hımm... Peki?” Bu laf tam anlamıyla havada kaldı. Sonra dışarıda yemeğe ev sahipliği yaptığımız zamanki o uyduruk lafımı hatırladım. Eski sevgilimin saplantılı bir erotik roman okuru olduğuna dair söylediğim o saçma yalanı. “Aman Tanrım.” Kendimi tutamadım, dudaklarımda kocaman ve memnun bir gülümsemeyle kıkırdadım. “Oliver von Bismarck, yoksa beni kıskandın mı?”

Kulakları pembeleşti. “Kıskanmak mı?” Çabuk toparlandı, saçlarıma iliştirdiği gülü sapından tutarak aldı ve sonra yapraklarını memelerimin arasına doğru hafifçe sürdü. “Asla. Sadece beni bu kadar uzun süre yalnız bırakırsan ne tür bir kaosa yol açtığını hatırlatmak istedim.”

Duvara doğru geri çekildim ve yutkunmasını izledim. Olive’nin parmağı, tişörtümün tam ortasına, memelerimin arasına ilişti ve kumaşı aşağıya doğru çekti. Çeneme, boynuma ve memelerimin üstüne öpücükler kondurdu. Parmakları iç bacağımdan yukarıya süzüldü, külotumun altına girip içime kaydı.

Başını aşağı eğip meme ucumu sütyenimin üzerinden ısır-maya başladığında inledim. “Yemeğe gitmemiz lazım.”

Bir küfür mırıldanarak parmaklarını geri çekti, sonra gözlerini gözlerime kilitleyerek parmaklarını dudaklarına götürdü ve tadıma baktı. “İşte *bu* benim akşam yemeğim.”

KARANLIK PRENSİM

“Battaniyeyi unutmayın,” diye hatırlattı Seb odasından, kesin bizim konuşmamızın tamamını duymuştu.

Onu duymamış gibi yaptım. “Oliver.”

Ollie bir an bekledi, hâlâ arzuyla kararmış gözlerle bana bakıyordu. “Peki.”

İş yeniden kontrolden çıkmadan onu yemek odasına doğru sürükledim. “Son birkaç günde neler yaptın bakalım?”

Merdivenden inerken ereksiyonunu düzeltti. “Dünyaya Grand Regent’ın yeni CEO’su olduğumu duyurdum, tam da tatil sezonuna denk gelecek şekilde hisselerin çakılmasına neden oldum. Bir de Newport Beach’te yağla kaplanmış birkaç fokun kurtarılması için bağış yaptım.”

“Artık haftalık dedikodu köşelerini süslemediğine göre imajın toparlanır. Hisseler de öyle. Dur bir dakika. Fok mu dedin?” Aylar önceki akşam yemeğinde söylediğim lafları hatırladım, ağzım açık kaldı. “Oliver. Ne zamandan beri Grant’ı geçmeyi takıntı hâline getirdin?”

Merdivenin son basamağında elimi tuttu. “Palm Springs ve Dubai’deki kayak tesislerini iptal edecek, yerel çevreci aktivistlerle tanışacak ve Grand Regent’ın altı bin otelinin tamamı için sürdürülebilir oda servisi menüleri hazırlayacak kadar uzun zamandır.”

“Grant Dwyer üniversiteyi terk edip dünyayı kurtarmaya çalışmadı. Erotik kitaplar bile okumadı.” Gülmemek için kendimi tuttum ve neredeyse başardım. Neredeyse. “Ben seninle dalga geçiyordum, Oliver.”

“Ne diyebilirim ki? Artık geri dönüş yok.” Nişan yüzüğümü dudaklarına götürüp parmağımdaki boğuma bir öpücük kondu, gözlerini gözlerime dikmişti. “Her şeye varım, Briar. LA, Barbie kostümleri, o lanet *Frozen* düeti... Hatta benden Everest’e tırmanıp oradaki her çöpü tek başıma indirmemi istersen bile yaparım. Seni mutlu etmek için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

“Biz ayrımcılık yapmayız,” dedi Agnes, şarap kadehinin ardından Ollie’ye kaşlarını çatarak baktı.

Ollie hindisini sos dolu tabağa batırdı. “Tabii tabii, kesinlikle yapmıyorsunuzdur.”

Yeni ailemle geçirdiğim ilk büyük tatilde, hatta herhangi bir aileyle geçirdiğim ilk bayramda, iki tabak patates püresini mideme indirmiş hâlde yerimde büzüldüm. Görünüşe göre bu tür kutlamalar, sağlıksız miktarda alkol ve bolca anlamsız tartışma içeriyordu. Meğer “aile bağları kurmak” demek, “kim daha çok bağırarak” yarışından ibaretmiş.

Zach’in annesi, *henüz* Farrow ve Zach’e var olmayan torunları için öne sürdüğü ders dışı etkinlik beklentilerini sıralamayı bitirmişti ki Oliver ve annesi arasında yeni bir atışma başladı.

Agnes dudaklarının kenarını keten peçeteyle silerek söze girdi. “Bunu kanıtlayacak bir şeyin var mı?”

“Tabii ki var.” Ollie çatalının ucuna saplandığı havucu ailesine doğrulttu. “Bana Olive Garden’a ithafen Oliver adını koydunuz ama Sebastian’a kaslı bir Roma heykelinden esinlenerek isim koydunuz.”

“Heykel değil, Floransa’da bir tabloydu. Ayrıca Olive Garden Amerikan kültürünün klasiğidir.”

“Bir de...” Felix dudaklarını yaladı. “Sana Oliver adını zeytin meyvesinden esinlenerek verdik.”

Bu açıklamayla birlikte Agnes kahkahaya boğuldu.

“İyy.” Ollie sahte bir öğürtüyle başını tabağına doğru eğdi. “İğrenç.”

Annesi şarap kadehini döndürerek güldü. “Neye güldüğümü bile bilmiyorsun.”

“Öğrenmek de istemiyorum.” Tabağını ileri itti, dudakları küçümseyen bir sırıtışla kıvrılmıştı. “Benim bakış açıma göre ben bakireden doğarak dünyaya gelmişim.”

Tartışmaları sürerken ben de Sebastian için hazırladığım tabağa yemek doldurmaya devam ettim: Cajun baharatlı hindi, Andouille sosisiyle yapılmış iç pilav, mısır ekmeği ve boudin sosisleri.

“Briar,” dedi Dallas, Romeo ve Frankie’nin üzerinden uzanıp tabağıma göz atarken, “Yemekleri sonra yemek üzere gizlice saklıyor musun?”

“Belki.” Tabağımdaki et için zihnimde bahane uydurmaya çalışırken Dallas bir anda gülümsedi.

Elini yelpaze gibi sallayıp elbisesinin yakasını boynundan uzaklaştırdı. “Sana karşı hiç bu kadar tahrik olmamıştım.”

Seb’e yemekleri bıraktıktan sonra döndüğümde ana yemek çoktan kaldırılmıştı. Kabaklı turta ve limonlu kurabiyelerden arta kalanlar katering tepsisinde terk edilmiş hâlde duruyordu. Oliver oyun kutuları bulmak için depoya dalarken, Romeo futbol sahası büyüklüğünde bir kutuyla geri döndü. Devasa hediye büyük masaya *pat* diye bırakılıp tüm alanı kapladı. Üstelik bu epey büyük bir masaydı. Başlı başına bir gösteriydi bu; parlak zümrüt rengine sarılmış, sıcak ışıklar altında parıldayan bir paket.

“Aç hadi,” dedi Dallas, kutuyu saran ipeksi altın kurdelenin ucunu gösterdi. “Bu Romeo’dan. Ben kendi düğün hediyemi düğün gününde vereceğim.”

“Gümrükten geçeceğini sanmıyordum,” diye açıkladı Romeo. Tabii buna açıklama denebilirse.

“Düğün demişken...” Ollie oyun kartlarını Farrow’a fırlatarak yemek salonuna girdi. “Mekân değişti.”

Fae kart destesini açtı, pişti oynamak için karıştırmaya başladı. “Artık Nauru’da değil mi?”

İster istemez on dokuz yıl önceki dileğimi hatırladım. O zamanlar gerçek olamayacak kadar uzak görünen bir hayat. Sa-

dakatle bağlanmış arkadaşlar. Ev yapımı yemekler. Bayram akşamları miskin miskin oynanan pişti turları.

Artık o hayatı yaşıyorsun, hem de bütün güzelliğiyle. Ve hepsi senin. Sonsuza dek.

Frankie kaşlarını çattı. “Ama ben çok tatlı tropikal kıyafetler almıştım.”

“Ben de çok tatlı tropikal bir ada aldım,” dedi Ollie, yanındaki sandalyeye oturup kolunu sırtına doladı. “Karayipler’de. Güzel bir pisti var, hepimiz özel jetle gelebiliriz.”

“Ayyy.” Dallas kalbini tutup sandalyesine âdeta eridi. “Briar’a düğün hediyesi mi?”

Aslında Sebastian’aydı. Onu düğüne getirmek istiyorsak mekâna gizlice sokmamız gerekiyordu. Onu mekâna gizlice sokmak istiyorsak da gümrükten kaçınmalıydık. Bunu yapmanın tek yolu da Virgin Adaları’nın hemen ötesindeki 45 milyon dolarlık bir adayı satın almaktan geçiyordu.

Hiçbirinin daha fazla soru sormasına fırsat vermeden altın kurdeleyi tutup çektim. “Yine de hediye erkenden açıyorum.”

Kurdele çözüldüğü anda kutunun kenarları masaya doğru açıldı ve içinden şık ve metalik bir şey çıktı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen bir tür makineydi. Bir ucu nozüle bağlı, tanktan çıkan ucu ve kıvrımlı bir hortumu vardı. Parlıyordu; sanki yeni cilalanmış gibiydi.

“Bu bir...” Şakağımı kaşıdım. “Bir...”

“Bir alev makinesi,” diye tamamladı Romeo, kaşını kaldırarak. “Çalılıklar için. Hatırladın mı?”

“Ha, evet.” O canavar gibi şeye bakarken FBI, ATF ve tüm üç harfli devlet kurumlarından birinin evime uğrayacağına neredeyse emindim. “Teşekkür ederim.”

Oliver öne eğilip aleti inceledi. “Senin hobilerine destek olacağım derken bunu kastetmemiştim.”

“Denemeye ne dersin?” Romeo viskisine yuvarlak bir buz küpü attı. “Güneş batmadan tüm kayalığı küle çevirebiliriz.”

KARANLIK PRENSİM

Neyse ki Agnes içeri süzülerek girdi de kayalıklar kurtuldu. Her iki avucunda dengede tuttuğu tepsiler tatlılarla doluydu. “Tatlı ister misin, tatlım?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Tepsileri masaya yerleştirmesine yardım ederken küçük bir tabağı kapıverdi. “Sanırım artık bir lokma bile yiyemem. Yarın Oliver’la birlikte Şükran Günü’nün ikinci raundu için Cooperlara gideceğiz.”

“Ah Connecticut bu mevsimde çok güzeldir.” Agnes, ayırdığı tabağı Oliver’ın önüne koydu ve omzuna hafifçe vurdu. “Bu tatlıyı özellikle senin için yaptım.”

Sonra inci pırıltıları ve vintage Jean Patou kokusuyla bir hayal gibi gözden kayboldu.

Oliver tabakta duran şeye sessizce baktı, Farrow ise herkese kartları dağıtmaya başlamıştı. Tatlı patatesli kapkek vardı tabakta. Oliver’ın en sevdiği tatlı. Ah. Ah. Ona doğru eğildiğimde neredeyse duyulmayacak şekilde mırıldandığını duydum.

“Annem neredeyse on beş yıldır en sevdiğim tatlıyı yapmamıştı.”

Sözleri kalbimi kırsa da kapkekler yeniden onarmıştı.

“Bazı şeyler değişiyor, Ollie. Artık yalnız değilsin. Bu kez...” Masanın altında elini tuttum, yalnızca ikimizin duyabileceği bir tonda fısıldadım. “Dünya başına yıkılırsa bu kez *ben* senin için onu ayakta tutarım.”

Oliver

Kardeşim tam bir piçti. Her anlamda sadist ve fırsatçı bir itti. Bana aldığı o vintage kadife takım, kıcımın içine kadar giriyor ve varlığından bile haberdar olmadığım gözeneklerden ter çekiyordu. Sebastian nişanlımı Barbie kıyafetlerini giymeye ikna etmeyi başarmıştı, rahatsızlığımın esas sebebi de buydu. Aralık

ayının ortasında olmamıza rağmen bu özel adada hava doksan dereceydi ve nem tavan yapmıştı.

Kumların üzerindeki yerimden Seb'in gözlerini üstümde hissediyordum, yakındaki deniz fenerinden olup biteni izliyordu. Briar balayımızı ertelemeyi teklif etmişti. Sagres Point'e hemen gitmek yerine Sebastian herkes uyurken adanın tadını çıkarabilsin diye burada bir hafta geçirecektik. Planlarımızın içinde her zaman kardeşimi düşünen biri olması, bu kadınla bir an önce evlenmem gerektiğini hatırlatan başka bir nedendi.

Düğün partisinin dışında küçük misafir listemiz dört sandalyeyi dolduruyordu: annem, Melinda, Bayan Sun ve Celeste teyze. Teklif videomun ne kadar yayıldığı düşünülünce böyle olması en iyisiydi. Ama en azından interneti olan herkes artık Briar'ın kapıldığını biliyordu. Bu, benim için ufak bir teselliydi.

Keman sanatçısı *Güzel ve Çirkin*'i çalmaya başladığında, bu, mihraba yürüyüşünün başladığı anlamına geliyordu. Frankie, Hazel'la birlikte yürüdü ve gelin tarafındaki en uzak noktaya kadar ilerledi. Ardından Romeo, Farrow'u koluna takarak yürüdü çünkü Briar nedimeliği Dallas'a vermişti. Şarkı zirveye ulaştığında Zach'le Dallas sırasını aldı.

Koridordan yürüyerek gelip bana en yakın noktadaki yerlerine geçtiler. Zach, benim sağdıcım olma ayrıcalığını kazanmıştı ama bunu sadece onu kriyoterapi odasında neredeyse öldürmemle ilgili daha fazla söylenmemesi için yapmıştım. İyi ki de öyle olmuştu çünkü o koca kafası Briar'ı güllerden oluşan kemerin ardında saklandığı yerden görmemi engelliyordu. Onu gördüğüm anda ne yapacağımı ben bile kestiremiyordum.

Müzik durdu. Gelinimin yürüyüşü başlamak üzereydi ve ben öyle heyecanlıydım ki her an bayılıp kalbim duracakmış gibi hissediyordum. Briar'ın karşısında bugüne kadar yaptığım en utanç verici on şey arasında ilk ona girmeyecek olsa da ailem bu olayı bana ömür boyu hatırlatırdı.

Zach ayağıyla ayakkabıma dokundu. “Bu adaya bir isim verdin mi?”

Sanırım dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. İşe yaramıyordu ama yine de ona cevap verdim. “*Naurua* üzerinde düşünüyoruz.”

Romeo kıkırdadı, kameralara görünmemek için yüzünü çevirdi. “Bu kesinlikle telif hakkı ihlaline girer.”

Boynumu uzatıp gelecekteki karımı görmeye çalıştım. “Davayı karşılayabilirim.”

Zach kaşlarını çattı, şaşkınlığını yüzünden silmeye çalıştı. “Bu, evliliği para tuzağı ilan eden adam mı gerçekten?”

Keman sanatçısı çenesini yastığa yerleştirip boynuna dayayarak hepimizi susturdu. Dermot Kennedy’nin “What Have I Done” parçasının ilk notaları kumsalı doldurdu. Rose, Geezer’la birlikte hızla koridordan yürümeye başladı, avuç dolusu mavi gülü arkasına savurarak ilerliyordu. Rüzgârla havalanan güller taklalar atarak beyaz kumlara döküldü. Koridorun sonuna, benim bulunduğum yere ulaştığında bir dönüş yaptı ve Melinda’nın kucığına yerleşti.

Ardından Brian çıktı ortaya, yanında Trio zıplayarak ilerliyordu. İkisi de aynı papyonlardan takmış, tıraşlı saçları parlıyor ve yüzlerinde yüksek bahisli bir poker masasına oturmuşlar gibi bir gerginlik vardı. Otuz saniye boyunca Brian ancak altı adım atabildi. Bunun üzerine Trio yüzüğün kutusunu ağzına kaptığı gibi bize doğru fırladı, üç bacağı kuma batıp çıkarken Brian onun peşinden koştu.

Minik ellerini yumruk yapmış, çenesini sıkıyordu. “Bu köpeğin içine cin kaçmış.” Görevi onun yerine tamamlanınca doğrudan annesinin yanına yürüyüp muhtemelen gecenin kalanını surat asarak geçirmeye karar verdi.

Şarkı yavaşladı, tekrar nakarata ulaştı. Derken Briar uzaktan görüş alanıma girdi ve o anda dünya durdu. Dalgaların sesi kesildi, arkadaşlarım artık bana bu kıza ne kadar tutulduğumla

ilgili laf atmıyordu, babam bile o resmî seremoni kıyafetiyle artık ensemde oflayıp puflamıyordu.

Cooper, Briar'a elini uzattı ve onunla birlikte koridorda yürümeye başladı. Omuzlarını açıkta bırakan zarif gelinliğiyle âdeta bir rüya gibiydi. Her adımında kabarık silüeti rüzgârla dans ediyordu. Hafif bir meltem taze çarşaflar, güller ve tatlı yaz anılarını hatırlatan kokusunu bana getirdi.

Yürürken güneş ışığını yakalayan toz pembe danteller ve inci detayları gelinliğine masalsı bir ışıltı katıyordu. Kuyruğu ardından usulca akıyor, koyu pembe güllerle işlenmiş desenleri beline kadar tırmanıp gövdesini sarıyordu. Bu gelinlik bir peri masalından fırlamıştı, tıpkı onu giyen kız gibi bir rüyanın içinden çıkmış kadar güzeldi.

Göz göze geldik. Bayılabilirdim. Hatta hafiften dengemi de kaybettim. Zach ceketimin yakasından tutup dizlerimin çözülmesini engelledi yoksa kendimi yerde bulabilirdim. Elimde değildi. Bu kızı yirmi yıldır gelinliğin içinde hayal ediyordum. İşte nihayet sonunda gerçek oluyordu.

"Çok güzelsin," dedim dudaklarımı oynatarak, koridorda süzülerek bana doğru yaklaşan gelinimi izliyordum.

Dünyanın en şanslı herifi bendim.

Cooper tam önümde durdu. Briar hâlâ onun dirseğine tutunuyordu.

"Hayatım boyunca kızımın zorlukların üstesinden gelebilecek kadar güçlü olmasını diledim. Ama şimdi ona sığınak olmanı istiyorum."

Yutkundum. Nefesim tılandı. "Olacağım."

"Baba." Briar ilk kez ona böyle seslenmişti. Sesi titredi. Gözlerini hızla kırıştırdı, içinde kabaran duyguları bastırmaya çalışıyordu. "Beni bulmaya çalıştığın için teşekkür ederim."

Cooper onu kollarına alıp sımsıkı sarıldı. "Her saniyeye değdin." Bu bir özür, bir söz ve başlı başına bir sevgi ilanıydı. Sonra bana döndü, omzuma öyle vurdu ki neredeyse sendeleyecektim.

“Söz ver. Onun elini nazikçe tutacak ve sonsuza kadar bırakmayacaksın.”

Gözlerinin içine bakıp başımla onayladım. “Söz veriyorum.”

Sözümün ardından Briar’ın avucunu benimkine yerleştirdi ve ellerimizi sıktı. Ardından sessizce geri çekildi.

Briar’ın dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kaçmak için hâlâ geç değil.”

“Kaçmak mı?” Kaşımı kaldırdım. “Bebeğim eğer kaçarsam seni de beraberimde götürürüm. Artık kurtuluşun yok.”

Dallas inledi. “Siz ikinizin romantik laf sokmaları o kadar kötü ki insanın içi sızlıyor.”

Ama biz duymadık bile. Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Babam nikâh törenine başlamıştı ama söylediklerini ancak yemin etme zamanı geldiğinde fark ettim. Briar’la önceden yemin hazırlamama kararı almıştık. Çünkü ne söyleyeceğimi biliyordum. O da benim ne söyleyeceğimi biliyor gibiydi. Çünkü sıra bana geldiğinde hiç şaşırmadı. Babamın bizi karı koca ilan etmesini beklemedi bile.

Hiçbir şey söylemeden parmak uçlarına yükseldi, ellerini boynuma doladı ve beni aşağıya çekip dudaklarıma yapıştı. Dudaklarımız birbirine kenetlendi, onun nerede başladığı benim nerede bittiğim belli değildi. Etrafımızda ailemiz alkışlar ve çığlıklarla kutlama yaparken gül yaprakları sunağın üzerine yağdı.

Gecenin geri kalanı bulanık bir hayal gibi geçti. O aptal “Love Is an Open Door” düetini yaptık (mükemmel söyledim), birbirimizin yüzünü geçici dövme olarak kolumuza kazıdık (benimkinde Briar öyle ateşli görünüyordu ki hiç çıkarmasam mı acaba diye düşündüm), beş katlı pastamızı üstünde 69 yazan süsle kestik (annem o süsü Photoshop’la silmek için yardım istediğinde karım onu benden uzak durması konusunda uyardı).

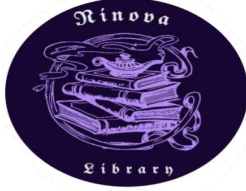
Gecenin sonunda misafirlerimize Grand Regent hissesi hediye ettik ve iyi ki koridorda gelinliğiyle at üstünde ilerleme fikrinden vazgeçmişiz dedim. Çünkü Briar hâlâ ata binme konusunda

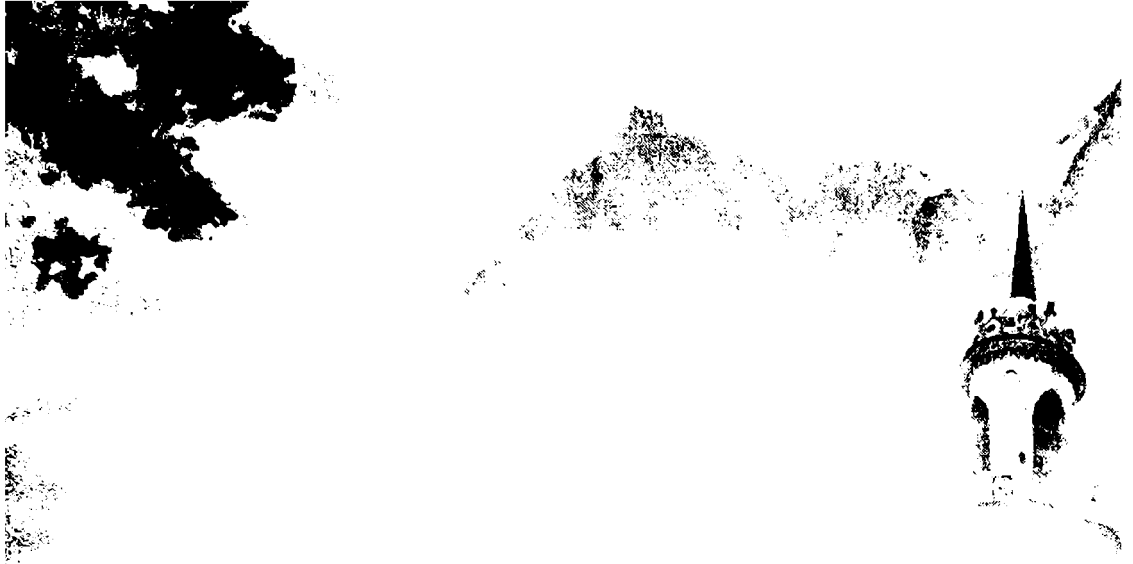
berbattı ve balayında ona yapmayı planladığım şeyler için sağ salim olmaya ihtiyacı vardı.

Konuklar dışarıdaki çadırdaki partilemeye devam ederken ben Briar'ı kucığıma alıp odamıza taşıdım ve yatağı bıraktım. Orada birbirimize yeminlerimizi bir kez daha fısıldadık.

“Dünya başımıza yıkılmıyor,” dedi karım sessizce.

“Onu birlikte ayakta tutuyoruz.”

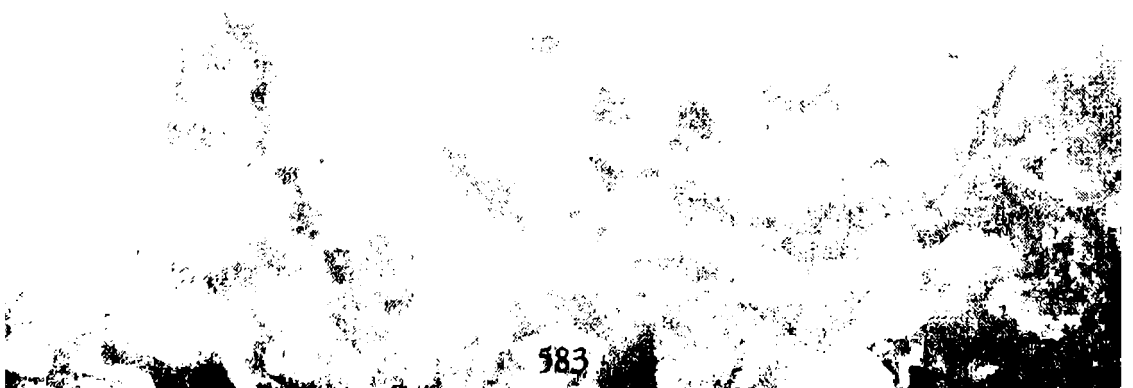

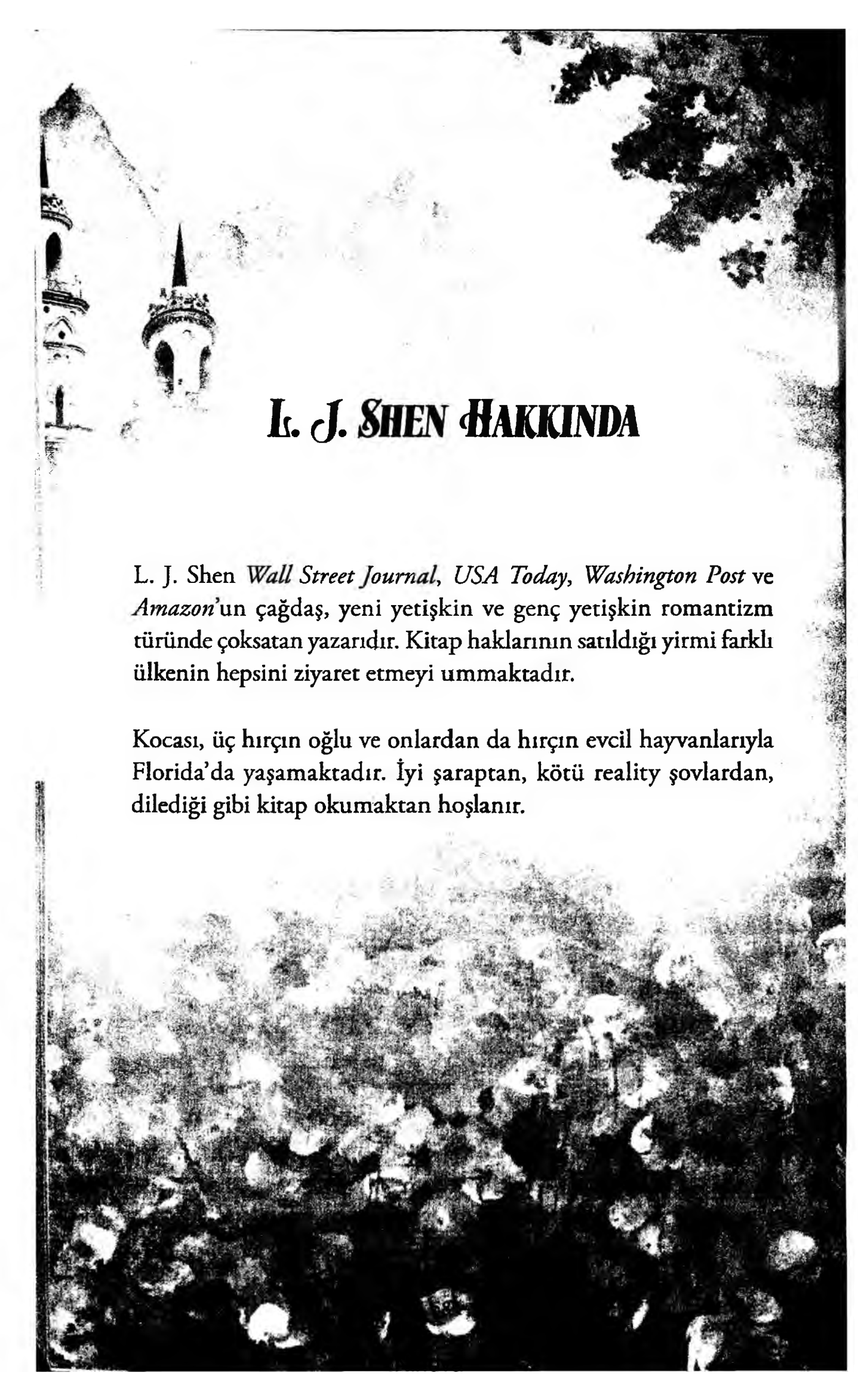

PARKER S. HUNTINGTON HAKKINDA

Parker S. Huntington, yağmura alerjisi olduğunu keşfettiği Güney Kaliforniya'da evden çalışan bir köpek annesidir. Kaliforniya Üniversitesi'nde Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun olduktan sonra Harvard'da edebiyat alanında yüksek lisans yapmıştır.

Yazmadığı ya da arkadaşlarına yemek fotoğrafları atmadığı zamanlarda köpekleriyle koltuğa kıvrılıp saatlerce Netflix izler. Parker genellikle kendisi hakkında konuşmaktan nefret eder ve sosyal medyaya da alerjisi vardır.

L. J. SHEN HAKKINDA

L. J. Shen *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post* ve *Amazon*'un çağdaş, yeni yetişkin ve genç yetişkin romantizm türünde çoksatan yazarıdır. Kitap haklarının satıldığı yirmi farklı ülkenin hepsini ziyaret etmeyi ummaktadır.

Kocası, üç hırçın oğlu ve onlardan da hırçın evcil hayvanlarıyla Florida'da yaşamaktadır. İyi şaraptan, kötü reality şovlardan, dilediği gibi kitap okumaktan hoşlanır.